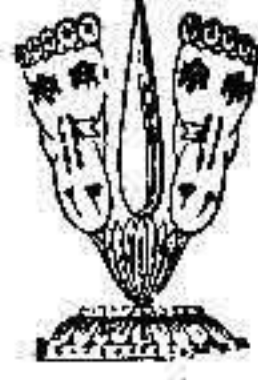

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப்ரப்ந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி மூலமும்

அதன் வ்யாக்யானங்களான

ஆரூயிரப்படி, ஒன்பதனாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்து
நாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படிகளும், ஈட்டிற்கு
அடையவனெந்தான் — ஜீயர் அரும்பதவுரைகளும்

ப்ரமாணத்திரட்டும், த்ரமிடே₃பநிஷத் ஸங்க₃தி, (வ்யாக்யானத்துடன்
கூடிய) த்ரமிடே₃பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியும் த்ரமிடே₃பநிஷத்
ஸாரமும், (வ்யாக்யானத்துடன் கூடிய) திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி,
தனியன் வ்யாக்யானங்கள் ஆகியவையும் அடங்கிய

பகவத் விஷயம்

முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்

[ஸ்ரீப₄ஷ்ய த்ரமிட₃ாக₃மாத்₃ய த்₃ஸகத்₃வந்த்₃வ ஐககண்ட₂யமும் இணைந்தது]

சே. கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி பதிப்பு

முதலான பல பதிப்புகளைத் துணைகொண்டு பதிப்பித்தவர் :—

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி (ஸுதர்சனர்)

(ஆசிரியர், “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்”)

மாளேஜிங் டிரஸ்டி, ஸ்ரீஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

(i) Published with financial assistance from the government of india. Dept.
of Education, Vide sanction no, 8—10/98—LG cell dated 2—5—94.

(ii) Copyright Vests with Sri Sudarsanar Trust, Tiruchirapalli.

PRICE Rs. 145

விலை ரூ. 145

PRINTED BY LIBRA OFFSET PRINTERS.

88, Dwaraka Nagar, THANJAVUR-613 001.

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

பரம வைதிகமான விஸ்வீஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸீதாந்தத்தை விளக்கி நிலைநிறுத்தவந்த நூல்கள் ஆழ்வார்களாலும், ஆசார்யர்களாலும் அருளிச்செய்யப்பட்டவைவாக ஏராளமாய் உள்ளன. அவற்றில் நம்மாழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட திருவாய்மொழியும், அதற்கு வ்யாக்யானங்களாகவும், விளக்கங்களாகவும் ஆசார்யர்கள்-தமிழிலும், வடமொழியிலும், இரண்டும் கலந்த மணிப்ரவாள நடைமீலும் அருளிச்செய்த பற்பல நூல்கள் “புகுவத் விஷயம்” என்னும் தனிப்பெயர் பெற்றவைவாகத் திகழ்கின்றன.

ப்ரபந்த ஜநகூடஸ்தாராய், மற்றையாழ்வார்களை அவயவங்களாகக்கொண்டு, தாம் அவயவியாகத் திகழ்பவராய், வேதம் தமிழ் செய்தவரான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தவை நாலு திவ்யப்ரபந்தங்கள். அவற்றில் நூறு பாசுரங் கொண்ட திருவிருத்தம் ருக்வேத ஸாரமாகவும், ஏழு பாசுரங்கொண்ட திருவாசிரியம் யஜுர்வேத ஸாரமாகவும், எண்பத்தேழு பாசுரங்கொண்ட பெரிய திருவந்தாதி அதர்வணவேத ஸாரமாகவும், சரமப்ரபந்தமான (1102 பாசுரங் கொண்ட) திருவாய்மொழி ஆயிரமும், ஆயிரம் ஸாகைகளையுடைய ஸாமவேத ஸாரமாகவும் உள்ளன. இவற்றில் மிகப்பெரியதும், மிகப்பெருமைபெற்றதும் திருவாய்மொழியாகும். இவ்வாழ்வார் ஸர்வேஸ்வரனை நெஞ்சாரக்கண்டு இதில் அநுபவித்ததுபோலே, உலகில் வேறு எவருமே எந்த நூலிலும் அநுபவித்ததில்லை என்று ஸபதமிட்டுச் சொல்லலாம்.

இதனுடைய இத்தகைய பெருமைக்கேற்ப, தென்மொழி வடமொழி வேத ஸாஸ்த்ர நூல்களைக் கரைகண்ட பேராசிரியர்கள் பலராலே வியாக்கியான நூல்களும், விளக்க நூல்களும் இடப்பெற்ற பெருமையும் இதற்கேயுரிய தனிச் சிறப்பாய்த் திகழ்கின்றது. அத்தனை வியாக்கியான விளக்க நூல்களோடும் பிரமாணத்திரட்டு முதலான பலவிதமான பரிஷ்காரங்களோடும் கூடியதாக இந்த புகுவத் விஷயத்தை ஓர் ஒப்புயர்வற்ற பதிப்பாக வெளியிட வேணும் என்னும் அவா நமக்கு நெடுநாட்களாக இருந்துவந்தபோதிலும், ‘பெரிய அளவில் சுமார் 10,000 பக்கங்கள் வரக்கூடிய இப்பதிப்பை நம்மால் தனித்து நின்று வெளியிட இயலாதே’ எனும் தயக்கமும் இருந்து வந்தது. இத்தயக்கத்தை—செயற்கரிய பல செய்யும் பெரியவரான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி: ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின் பேருதவியானது நீக்கிற்று. அதன் விளைவாக—ஸ்வாமியின் க்ரந்த ஸ்வாமிதின் ஸமிதியின் ஆதரவிலும், உலகம் நிறைந்த புகழாளராய், தம் உடல், பொருள், ஆவி முதலான அனைத்தையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்ஸனத்திற்கே அர்ப்பணித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஸனத்தையும், ஸ்ரீஸூக்திமாலையையும் பூலமான அஸ்திவாரத்தில் ஸ்தாபித்த பெருந்தகையான எந்தையாரான

ஸ்ரீ உ. வே. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியால் நிறுவப்பெற்ற ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரின் குடும்ப தர்மசொத்துக்களின் ஆதரவிலும் தொடங்கப் பெற்று, “ஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்” ஆதரவில் இப்பதிப்பு வெளிவருகிறது.

இத்திருவாய்மொழிக்கு, விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்மந ஸ்தாபகரான எம்பெருமானருடைய நியமனத்தாலே, அவரது அன்பிற்குப் பாத்திரரான ஸிஷ்யரான திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானாலே அருளிச்செய்யப்பெற்ற சுருக்கமான முதல் வியாக்கியானம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணக் கணக்கிலே ஆரூயிரம் * க்ரந்தங்கள் கொண்டதாகையாலே “ஆரூயிரப்படி” என வழங்கப்படுகிறது.

எம்பெருமானருடைய ப்ரதாந ஸிஷ்யரான கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரராய், அவரது பரம கருணைக்குப் பாத்திரரான எப்பார் எனப்படும் கேடாவிந்த ஜீயருடைய ஸிஷ்யரான ஸ்ரீபராஸரபட்டரின் ஸிஷ்யரான வேதாந்திநஞ்சீயராலே ஒன்பதினாயிரம் * க்ரந்தங்கள் கொண்டதாக அருளிச்செய்யப்பெற்ற திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் “ஒன்பதினாயிரப்படி” என்று பெயர்பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

இந்த நஞ்சீயருடைய ஸிஷ்யராய், “ஸுகத்தி மஹார்ணவர்” என்று புகழ்பெற்றவரான நம்பிள்ளையின் ப்ரதாந ஸிஷ்யராய், அவர்க்கு வலதுகரம்போல் இருந்து, நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் ஒப்புயர்வற்ற வ்யாக்யானங்களையும் ஸ்ரீராமாயண பாரதாதி தனிஸ்லோக வ்யாக்யானத்தையும், ஸ்தோத்ரகூத்ய வ்யாக்யானங்களையும், பரந்தரஹஸ்யம், மாணிக்கமாலே முதலான பல அரிய பெரிய ரஹஸ்ய நூல்களையும் அருளிச்செய்த வ்யாக்யான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையால் நம்பிள்ளையின் நியமனத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணக் கணக்கிலே இருபத்துநாலாயிரம் * க்ரந்தங்கள் கொண்டதாக அருளிச்செய்யப்பெற்ற திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் “இருபத்துநாலாயிரப்படி” என்று புகழ்பெற்று விளங்குகிறது.

நம்பிள்ளையின் மற்றொரு ஸிஷ்யராய், பிள்ளையுலகாசிரியரின் தந்தையான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை—ஒருமுறை நம்பிள்ளை செய்த திருவாய்மொழியின் அர்த்தோபந்யாஸத்தைப் பகலெல்லாம் கேட்டு தரித்துநின்று, ஒரெழுத்தும் விடாமலும், மாற்றாமலும் இரவெல்லாம் முயன்று எழுதிவைத்ததாய், ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு ஸ்ருதப்ரகாஸிகைபோலே முப்பத்தாருயிரம் * க்ரந்தங்கள் கொண்டதாய் விளங்கும் அதுபுத வ்யாக்யாந க்ரந்தமே “ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி” என்று பாரோர் போற்றத் திகழ்கின்றது.

தமது நியமனமில்லாமல் எழுதப்பெற்றதாகையாலே, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையிடமிருந்து ஈடு ஸ்ரீகோஸத்தை வாங்கி, பிரசாரமில்லாமல் தம்மிடமே வைத்திருந்தார் நம்பிள்ளை. அவரது மற்றொரு ஸிஷ்யரான ஈயுண்ணிமாதவர்

* உயிரெழுத்துக்களும், உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுமாக முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்கள் கொண்டது ஒரு க்ரந்தம் எனப்படும்.

அவரை மிகவும் அநுவர்த்தித்து அந்த ஸ்ரீகோஸத்தைப் பெற்றுத் தாம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருந்து, தமது புத்ரரான ஈயுண்ணிபத்மநாபரிடம் அளித்தார். அவர் தாம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருந்து, தமது ஸ்ரீஷ்யரான நாலூர்ப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்தார். அவரும் தமது குமாரரான தேவராஜரான நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு அளித்தார். தேவப்பெருமாளின் நியமனத்தாலே அவரும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை முதலான பல ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரசாரம் செய்தார். திருவாய் மொழிப்பிள்ளையிடமிருந்து மணவாளமாமுனிகள் ஈட்டைப்பெற்று, நூற்றுக்கணக்கான ஸ்ரீஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து முப்பத்தாருயிரப்பெருக்கர் என்னும் பெயரைப்பெற்று, பெரியபெருமாளின் நியமனத்தாலே அவர் திருமுன்பே ஒரு வருஷ காலம் இந்த ஈட்டை உபந்யஸித்து, அவரிடமிருந்து ஸ்ரீஸைலேஸத் தனியனைப் பெற்றார். இத்தகைய பெருமைபெற்ற ஈட்டிற்கு மணவாளமாமுனிகள் ஓர் ப்ரமாணத்திரட்டையும் சேர்த்தருளினார். ஈட்டில் விலரிக்கப்பட்டபடி — திருவாய் மொழியின் ஒவ்வொரு துஸகத்தின் பொருளையும் எளிய தெளிவான வெண்பாவில் அமைத்துக் கூறும் “திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி” என்னும் அருமையான தமிழ் நூலையும் மாமுனிகள் அருளிச்செய்தார். திவ்யப்ரபுந்தத் தனியன்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்த பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிக்கும் அழகியதொரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும், அவரது குமாரராய் இருபத்துநாலாயிரப்படியின் ப்ரவர்த்தகரான நாயனாராச்சான் பிள்ளைக்கும் ஸ்ரீஷ்யரான வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவாய்மொழிக்குப் பதவுரையாகப் பன்னிராயிரம் க்ரந்தங்கள் கொண்டதாக அருளிச்செய்த உரை பன்னிராயிரப்படி என்று பெயர் பெற்று விளங்குகிறது. பல க்ரந்தங்களை அருளியவரான இவ்வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு துஸகத்தின் பொருளையும் ஒவ்வொரு வடமொழி ஸ்லோகத்தாலே சுருக்கிக்கூறும் “த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி” என்னும் நூலையும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

பிள்ளையுலகாசிரியர், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், நாயனாராச்சான் பிள்ளை ஆகிய மஹாசார்யர்களின் காலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தவராய், “வேதாந்தாசார்யர்” “கவிதார்க்கிகலிம்ஹம்” என்று ஸ்ரீரங்குதிவ்யதம்பதிகளிடம் விருதுபெற்றவராய், நூற்றுக்கணக்கான தென்மொழி வடமொழி நூல்களை அருளியவரான ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகர் — ஒவ்வொரு வடமொழி ஸ்லோகத்தின் திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் பொருளையும் உள்ளடக்கியதாய், ஒவ்வொரு துஸகத்தின் பொருளையும் கூறுவதான “த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி” என்னும் கிரந்தத்தையும், வடமொழி ஸ்லோகங்களில் ஒவ்வொரு ஸதகத்தின் (பத்தின்) பொருளையும் கூறுவதான “த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம்” என்னும் கிரந்தத்தையும் அருளியுள்ளார். பிற்காலத்தில் வந்த “வேங்கடாசார்யர்”

என்னும் பெரியவர் ரத்நாவளிக்கும், "ஸ்ரீஸைல ஸ்ரீநிவாஸதேவரீகன்" என்னும் பெரியவர் ஸாரத்திற்கும் மணிப்ரவாள வ்யாக்யானமிட்டார்கள்.

மாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்ட பல பெரியோர்கள் திருவாய்மொழியின் மிகப் பெரிய வ்யாக்யானமான ஈட்டிற்கு அரும்பதவுரையிட்டனர். ஆத்தான் ஜீயர் என்னும் பெரியவர் அவ்வரும்பதவுரைகளிலுள்ள ஸாரார்த்தங்களை யெல்லாம் ஒன்றுதப்பாமல் முழுவதும் (அடைய வளைத்துத்) திரட்டி "அடையவளைந்தான் அரும்பத விளக்கம்" என்னும் அற்புதமான அரும்பதவுரையைச் சேர்த்தருளினார். அநந்தாழ்வான் வம்ஸஸ்தாரான குணகரம்பாக்கம் ராமாநுஜ ஜீயர் என்னும் பெரியவர், இவ்வடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையையே பெரும்பாலும் பின்பற்றி அதிலுள்ள கடுமையான விசாரபாகங்களை நீக்கி, நடையை எளிமைப்படுத்திச் செய்தருளின அரும்பதவுரை "ஜீயர் அரும்பதவுரை" என்று பிரஸித்திபெற்றதாய் சே. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் பதிப்பின் மூலம் இப்போது பிரசாரம்பெற்று விளங்குகிறது. ஸ்ரீ காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் மடத்தின் அதிபதியாக எழுந்தருளியிருந்தவராய், உபயவேதாந்தங்களையும் கரைகண்டவராய், ஸ்ரீகாஞ்சியிலும் ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும் வாதாலகேசரத்தில் அவதரித்த இரண்டு வேங்கடாசார்யர்களை ஆஸ்ரயித்தவரான வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர், ஈட்டின் "விடுமின்" ப்ரவேசத்தொடக்கத்திலும், தாத்தர்யரத்நாவளியின் அவதாரிகை ஐந்தாம் ஸ்லோகத்திலும் அருளிச்செய்திருப்பவற்றை அடியொற்றி, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ரீதியில் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரார்த்தத்திற்கும், திருவாய்மொழியின் முதல் இரண்டு த்ஸகங்களின் அர்த்தத்துக்கும் ஐககண்ட்யத்தை (ஒற்றுமையை) — "ஸ்ரீபாஷ்யத்ஸரமிடாக்ம ஆத்ஸத்ஸக த்வந்த்ஸ ஐககண்ட்யம்" எனும் விரிவானதொரு நூலிலே திருபித்திருக்கிறார். இவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸிஷ்யரான வாதிகேஸரிஜீயரின் ஸிஷ்யபரம்பரையில் வந்திருக்கக்கூடியவர் என்று பெயரொற்றுமையிலிருந்து விளங்குகிறது.

இப்போது பிரசாரத்திலுள்ள பகவத் விஷயப் பதிப்பான சே. கிருஷ்ண மாசார்ய ஸ்வாமியின் பதிப்பில் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையும், த்ஸரமிடோபநிஷத் ஸாரமும், ரத்நாவளிக்கும் ஸாரத்துக்குமுள்ள வ்யாக்யானங்களும், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யானமும், ஐககண்ட்யநூலும் சேர்க்கப்படவில்லை. பத்தி - வேங்கடக்ருஷ்ணஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால் சென்னை ஸ்ரீநிகேதந முதாராக்ஷரஸாலையில் கி. பி. 1901 ல் பதிப்பிக்கப்பட்ட தெலுங்குலிபி பகவத்விஷயப் பதிப்பிலும், அறுபது வருடங்களுக்கு முன் காஞ்சீபுரம் ப்ர. ப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த்ஸமுத்ஸராபகஸபா பண்டிதர்களைக்கொண்டு தமது ஸ்ரீநிவாஸ அச்சக்கூடத்தில் தமிழ்லிபியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட பகவத்விஷயப் பதிப்பிலுமே இவை எல்லாம் இடம் பெற்றிருந்தன. ஆயினும் இப்பதிப்புகள் கிடைப்பது மிக அரிது.

இக்குறைதீர, இந்த எல்லா க்ரந்தங்களுக்கும், விஷயஸூசிகை, தமிழர்த் தத்தோடு கூடிய ப்ரமாணத்திரட்டு முதலான பலவிதமான பரிஷ்காரங்களோடு வெளியிடவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தில் இப்பதிப்பு வெளியிடப்படுகிறது.

அச்சிடப்படும் காகிதம், அச்சிடும் எழுத்துக்கள், அச்சிடும் முறை முதலான பல விஷயங்களில் முன் பதிப்புக்களைக் காட்டிலும் இப்பதிப்பு ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மிகவும் வீறுபெற்று விளங்குகிறது. தமிழ் மேற்கோள்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அந்தந்தப் பக்கத்தில் ஆகரம் தரப்பெற்றுள்ளது. வடமொழி மேற்கோள்களுக்கும் ஸ்லோகங்களுக்கும் அந்தந்தப் பக்கங்களில் தொடர் இலக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. கடைசியில் வெளியிடப்படும் இரு பாகங்களில் இவை அனைத்துக்கும் தமிழில் அர்த்தமும் ஆகரமும் தரப்படும். ஈட்டில் எந்தப் பதம் அல்லது வாக்யம் அரும்பதவுரைகளில் எவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காட்ட 'a' 'b' 'c' 'd' முதலான ஆங்கிலச் சிறிய எழுத்துக்களைக் கொண்டு அடையாளமிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இப்படி அடையாளமிடுவதிலும் தொடர்ச்சி விட்டுப்போகாமல் கவனித்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. Proof-ல் விட்டுப்போனதாகத் தெரிந்த சில இடங்களில் தொடர்ச்சி விடாமைக்காக a_2, a_3, b_3, b_3 முதலான எழுத்துக்கள் அடையாளமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பிரமாணங்களுக்கு 'A' 'B' முதலான ஆங்கிலப் பெரிய எழுத்துக்கள் அடையாளமாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. தமிழில் எடுக்கப்படும் வடமொழிப் பதங்களிலும், ப்ரமாணங்களிலும் உள்ள மெய்யெழுத்துக்களின் உச்சரிப்பை நன்குணர் 'க', 'ப', 'ட', முதலான அந்தந்த வர்க்கங்களைக் காட்டும் எண் குறிகள் இடப்பெற்றுள்ளன, 'ஸ' 'ஸ்ரீ' முதலான புதிய எழுத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் உள்ள முக்ய விஷயங்களின் விஷயஸூசிகை [கீர்த்தி மூர்த்தி வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமியால் தொகுக்கப்பெற்றது.] தரப்பட்டுள்ளது. இவை இந்த க்ரந்தத்தை ஸேவிப்பவர்களுக்குப் பரமோபகாரமாகவிருக்கும் என்பது வெளிப்படை. இதுபோன்ற மற்றும் பல பரிஷ்காரங்களையும் ஒவ்வொரு பத்திலும் தரப் பாரித்திருக்கிறோம். இவை விரைவில் நிறைவேறுவது அன்பர்கள் இப்பதிப்பிற்கு அளிக்கும் ஆதரவைப் பொறுத்துள்ளது.

இந்த பக்ஷத்திவிஷயப்பதிப்பு தஞ்சாவூர் துவாரகாநகர் 33 ம் எண்ணிலுள்ள லிப்ரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்ஸில் பேரட்டோ ஆப்செட் முறையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இதைச் சிறப்பாக அச்சிட்டுத்தந்துள்ள திரு P. N. ராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இந்தப்பதிப்பு ஸ்ரீஸுதர் சனர் டிரஸ்டின் மூலம் வெளியிடப்படுகிறது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

மாளேஜிங் டிரஸ்டி, ஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்,

ஆசிரியர், ஸ்ரீவைணவ ஸுதர்சனம்

8 B புத்தூர் அக்ரஹாரம்

திருச்சிராப்பள்ளி-620017

திருச்சிராப்பள்ளி,

10-2-1995

பகவத்விஷயம் - விஷயஸூசிகை

பக்கம்

விஷயம்

1. ஸ்ரீஸைலேஸபத்ய வ்யாக்யாநம்.
2. யதீந்த்ரரும் யதீந்த்ர ப்ரவணரும். ஸாத்ய விவ்ருத்தி சரமபர்வம். வேதாந்தாசார்யர். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன். ஸேஷஸேஷிகளின் ஸத்தா ஸம்ருத்திகள். வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதுபோல் ஸ்ரீஸைலேஸத்தனியன்.
3. பெரியஜீயர் அவதாரம் ஆழ்வார்திருநகரியிலே. பெரியஜீயர் அவதாரம் முப்புரியூட்டியது. ஸ்ரீஸைலேஸத்தனியன் ப்ரணவார்த்தபரம்.
4. யதீந்த்ர ஸப்தார்த்தம். ராமாநுஜஸப்தம் ப்ரணவார்த்தபரம். ரம்ய ஜாமாத்ரு ஸப்தம் ப்ரணவார்த்தபரம். யதீந்த்ர யதீந்த்ரப்ரவணாவதார திவ்யதேஸங்கள் — கோயிலுக்கு வடக்கும் தெற்கும். “யோநித்யம்” “ஸ்ரீஸைலேஸ”த் தனியன்களின் வைபவம்.
5. இராமாநுசனும் மாமுநிகளும். இவர்கள் நரநாராயணாவதாரம்போலே. இராமாநுசனில் மாமுநிகள் ஏற்றம். மதுரகவிகளைவிட எம்பெருமானார்க்கு ஏற்றம். ஆழ்வானைவிட மாமுநிகளுக்கு ஏற்றம். “லக்ஷ்மீநாத” பத்ய வ்யாக்யாநம். ஆழ்வான் வைபவம். ப்ரதம் குரு ஸ்ரீய:பதி.
6. ஸர்வேஸ்வரனுடைய ப்ரதமாசார்யத்வம். லக்ஷ்மிக்கு ப்ரபத்தி ப்ரவர்த்தகத்வம். ஸமாரம்பு ஸப்தார்த்தம். க்ஷஜாநாதிசுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேஷ்டா ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநர். ஆழ்வார் வைபவம் மார்கண்டேய புராணத்தில்.
7. நாத்யாமுநர் பரமஹம்ஸர். ஸ்ரீஸேநாபதியே ஆழ்வார். லக்ஷ்மீநாத ஸ்லோகச்சூயாஸ்லோகம். பெரியநம்பி ஸூசநம். யமுனைத்துறைவர் இணையடி பெரியநம்பி. திருநாராயணபுரத்தில் திருவாய்மொழி ஆசார்யர். ஆழ்வான் திவ்யஸூக்தி வைபவம்.
8. ஸ்வாசார்யாதிக்க்யம். அநுக்தஸகலாசார்யஸூசநம். ஸூத்ரஸம்ப்ரதாயம். ஸத்குரு அஸத்குரு விபாகம். ப்ரமேயரத்ந உபாத்யாநம்.
9. வாதிக்கேஸரி ஸூக்தி உபாத்யாநம். விவரணமாலை. தத்வதீப உபாத்யாநம். ஆரோஹண அவரோஹணக்ரமத்தில் குருபரம்பராநுஸந்த்யாநம். குரு பரம்பராதிதியிலே புகுவான்.

10. குருபரம்பராதி்யில் ஆசார்யன். ஆச்சான்பிள்ளை மாணிக்கமாலை உபா த்யாநம். ஸரண்ய ஸரணாகுதர் குறைதீருவது. நாவகாரியம். “யோநித்யம்” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். ஆழ்வான் சரித்ரம்.
11. ஆழ்வான் சரித்ரம். ராமாநுஜ கல்யாண குணங்கள். உடையவருடைய முக்தி ப்ரத்யத்வ ஸக்தி. உடையவருக்கு “வைதிகோத்தமர்” என்ற ப்ரஸித்தி.
12. அச்யுத ஸப்ஸ்தார்த்தம் “பேரருளாளன்”. அச்யுத ஸப்ஸ்தார்த்தம். உடையவர் மயல் கொண்டிருக்கும் திருவடிகள்.
13. பஞ்சப்ரகாரவிஸிஷ்டன் திருவடிகளில் உடையவர்க்குப் ப்ரேமம். புக்தி விரக்திகளைக்கண்டு ஆசார்யவரணம். உடையவர் ப்ரத்யம் ஸிஷ்யன் ஆழ்வான். நரநாராயணர்கள்போலே ராமாநுஜகூராதிபர்கள். “ஒருமகள் தன்னை உடையேன்” விஸேஷார்த்தம்.
14. “புகுவாந்” எனும் ஸப்ஸ்தம் ஜ்ஞாநபரம். உடையவருடைய க்ருபை. நாரா யண சரண ஸரண வரணம். ராமாநுஜ சரண ஸரண வரணம்.
15. “வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” விஸேஷார்த்தம். புக்திவிரக்தி ஜ்ஞப்தி காருண்யாதிக்களுக்கு உபயோகம். நாராயணபத்யம் போலே ராமாநுஜபத்யம் குணசதுஷ்டயபரம். ஜ்ஞாநஸக்தி ப்ராப்தி பூர்த்தி களும் ராமாநுஜ ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாத்யக ஆஸ்ரித கார்யாபாத்யக குணபேதம்.
16. ஏதத்விவரணம். அசதுர சதுர சதுரக்ஷீ விபாகம். ராமாநுஜநாமம் யுக்யந்தோஹம் உள்ளது.
17. ராமாநுஜத்ரய விசாரம். ராமராமாநுஜ ஸரணாகுதி. க்யத்யமும் பத்யமும். த்ரிவித்யப்ரபத்தி. “ப்ரபத்யே” என்ற வர்த்தமான நிர்தேஸ தாத்பர்யம்.
18. இராமாநுசன் தீர்க்கபூந்து. உடையவர் சரமகாலத்தில் பண்ணின சரம ப்ரபத்தி சரமபர்வநிஷ்டார்த்தம். “நசேத்” ஸ்லோகரஹஸ்யம். இராமானுச னுடைய உத்தாரகத்வ நிருபணம். இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர் ஆழ்வான். “மாதா பிதா” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம்.
19. ஆழ்வார் பெருமை. தாய்ப் பெருமை. ஆழ்வார் கேராத்ர ரிஷி. துளஸி மாலையும் மகிழ் மாலையும்.
20. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. ப்ரத்யாந த்வார ஸேஷிகள். யாக்யமும் புரோட்யாஸமும். ஸோபாதிக்க நிருபாதிக்கஸேஷிகள். ஸ்தோத்ரரத்ந ஆதிமஸ்லோக பஞ்ச கார்த்தம். ஸிஷ்யாசார்ய க்ரம ஸீமாபூமி ஆழ்வான். உடையவரும் விரும்பும் ஆழ்வான் ஸம்பூந்தம்.
21. ஸாம்ப்ரத்யாயிக ஐதிஹ்யங்கள். அஷ்டாக்ஷரதீபிகை. ஸாரஸங்கூரஹம். லோகாசார்யஸிஷ்யர் எம்பெருமானார் — கரகுலோத்தமத்யாஸர் இதே.

21. “பூதம் ஸரஸ்ய” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். “பூதம்” “நீளா” ஸ்லோகத்வய அவதார ரஹஸ்யம். ஆழ்வாரில் அந்தர்பூதர் மதுரகவிகள். “பூத” ஸப்ஹார்த்தம்.
22. “பூதம் ஸரஸ்ய” அடைவு. முதலாழ்வார்களின் பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரம புக்திகள். “பட்டநாதபூ” பத்யவிபாக்யவிசாரம். ஆழ்வார்களின் திருநாமங்களுக்கு அர்த்தம்.
23. ஆழ்வார்களின் திருநாமங்களுக்கு அர்த்தம். பரகால வைபவம். “மிஸ்ர” ஸப்ஹார்த்தம் பூஜ்யவாசி. “யதீந்த்ரமிஸ்ர” ஸப்ஹார்த்தம்.
24. ஆழ்வார் வைபவம். “பராங்குஸ” ஸப்ஹார்த்தம். “முநி” ஸப்ஹார்த்தம். பராங்குஸ ஸூசிதர் பரகால யதிவரர்கள். பராங்குஸ பரகால யதிவரர் அடைவு.
25. திரிவிக்கிரமன் அடியிணையில் மூவர் ப்ரபத்தி. எம்பெருமானார் வரம்பறுத்தது. பூபாஷ்யமும் திருவாய்மொழியும். இராமானுசன் பெருமை. “யோநித்யம்” “மாதா பிதா” ஸ்லோகத்வய ப்ராதாந்யம்.
26. ஆழ்வார்களைத் தொடங்கி ஸேவிக்கும் க்ரமம். ஈட்டு ஸம்ப்ரதாயத் தனி யன்கள் வ்யாக்யாநம்.
27. பூமந் நாதமுநி வைபவம். ஸத்வாரக அத்வாரக புகுவத் ப்ரஸாத்ஸங்கள். ஆழ்வாரும் முனிவர்களும். வ்யாஸர் அநுபாஸ்யர். ஸாஸ்த்ர ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்கள்.
28. உய்யக்கொண்டார் சீர்மை. குருகைக் காவலப்பனும் உய்யக்கொண்டாரும். ஸீதையும் பூராமமிஸ்ரரும். “மணக்கால் நம்பி” ஸப்ஹார்த்தம். யாமுநா சார்ய வைபவம். பச்சையிட்டுப் பச்சையிலே மூட்டிற்று.
29. மாலாத்ரவைபவம். “மாலாத்ரார்” என்று ஆழ்வார் திருநாமம். பிள்ளான் வைபவம். உபயவேத்யாந்தப்ரவர்த்தகர் பிள்ளான். நடாதூர் ஆழ்வா னுக்கு பூபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸநம். எம்பார், ஆழ்வான் ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகர். எம்பார் ஆழ்வான் தர்ஸந த்ருஷ்டி பூதர். ஆழ்வான் திவ்யஸூக்திகள் ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியொற்றியவை. பட் டருக்கு ஆசார்யர் கேட்கவிந்த க்ராதிபர்.
30. ப்ரமேயாத்ந உபாத்யாநம். தனித்வய உபாத்யாநம். பட்டருக்கு ஆசார்யன் இன்னார் என்ற விசாரம். பட்டர் வைபவம். நஞ்ஜீயர் வைபவம். நஞ் ஜீயர் ஸதாபிஷேகம் செய்தருளியது. நம்பிள்ளை வைபவம்.
31. நம்மாழ்வாரும் நம்பிள்ளையும். நம்பிள்ளைக்கு நயநத்வயம். நயநத்வயத் தனியன்களின் அடைவு. ஆச்சான்பிள்ளை — பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

- “ஆசார்ய ஸம்மதி” உபாத்யாநம். ஆச்சான்பிள்ளை ஸந்நிதியில் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை சில கேட்டார்.
32. புந:.. ஸ்லோக த்யவய விசாரம். மாத்யவ பத்மநாப, விசாரம். ஈடு ஸ்ரீகோஸம் பெருமாள் கோயில் பட்டர்கள் திருவீதியிலே ஸுரக்ஷிதம்.
33. கோலாலாபம். நாலூர்ப்பிள்ளை வைபவம். பேரருளாளன் ஈட்டு ப்ரவர்த்தகர். ஸ்ரீவசந பூஷண ப்ரவர்த்தகர் பேரருளாளன்,
34. பெரிய திருமொழிக்கும் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கும் நாலூர்ப் பிள்ளை வ்யாக்யாநம். ஈட்டு ஸம்ப்ரத்யாயம்.
35. “தேவாதிபாந்” பஹுவசநார்த்தம். நாலூராச்சான்பிள்ளை சிஷ்யர்கள். திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்கு நாலூராச்சான்பிள்ளை திவ்யப்ரபுந்தார்த்த உபதேஷ்டா. திருவாய்மொழிப் பிள்ளையருளிய பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.
36. பிதா புத்ரர்களுக்கு ஸிஷ்யாசார்யத்வம் கண்ட இடம். திருவாய்மொழிப் பிள்ளை வைபவம். பெரிய ஜீயர் வைபவம். முப்பத்தாருயிர்ப் பெருக்கர். மாமுனிகளின் ப்ரத்யமோபாத்த ஸிஷ்யர் பட்டர்பிரான் ஜீயர்.
37. அந்திமோபாய நிஷ்டை உபாத்யாநம். ஐதிஹ்யங்களும் வார்த்தைகளும்.
38. வானமாமலை ஜீயர் வைபவம். கோயிலண்ணன் வைபவம். கோயிலண்ணன் ஆசார்ய பௌத்ரர்க்கு ஈடு ப்ரஸாதித்தது. ப்ரதிவாதி, ப்யங்கரம் அண்ணன் வைபவம். வேத்யாந்தாசார்யர். ஸ்ரீவைஷ்ணவ த்யாஸர்—ப்ர. அண்ணன். நஞ்ஜீயர் முதலானோர் வைபவம்.
39. பிள்ளான் முதலானோர் தனியன் உரை.
40. பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானோர் தனியன் உரை.
41. நாயனாராச்சான்பிள்ளை முதலானோர் தனியன் உரை.
42. பிள்ளை உலகாரியன் தொடக்கமானார்க்கும் ஈட்டுக்கும் ஸம்புந்தம்.
43. திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெருமை. மாமுனிகள் தனியன் உரை. பெரிய ஜீயர் பெருமை.
44. திருவாய்மொழித் தனியன்கள் உரை. “புக்தாம்ருதம்” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம்.
45. கடலும், ஆழ்வார் சொல்லும். இராமாயணமும் திருவாய்மொழியும்.
46. “திருவழுதி நாடென்றும்” தனியன் வ்யாக்யாநம். வேத்யத்திலே ஓதப்பட்ட நாடும் ஆறும் நகரமும் திருவடிகளும்.

47. அர்ச்சையில் நாடும் நகரமும் ஆறும் திருவடிகளும். திவ்யதேஸ ப்ரஸ்தாவத்திலே திவ்யதேஸ திவ்யநகர திவ்யநதீ ப்ரதர்ஸநம். “மனத்தாலும் வாயாலும்” தனியன் வ்யாக்யாநம்.
48. “ஏய்ந்த” தனியன் வ்யாக்யாநம்.
49. ஆழ்வாரும் உடையவரும். “வான்திகழும் சோலை” தனியன் வ்யாக்யாநம்.
50. திருவாய்மொழி பத்துப் பத்துக்களின் ஸாரார்த்தம். பத்தர்த்தமும் “கங்குலும் பகலும்” பதிகத்தில். “மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரம்” நிருபணம்.
51. ப்ரமாண ப்ரமேயங்களுக்கு ஈன்ற தாயும் இதத்தாயும். உடையவர் திருவாய்மொழியை வளர்த்த ப்ரகாரம். திருமந்த்ரார்த்தம் அர்த்தபஞ்சகம் திருவாய்மொழியில் அர்த்தம்.
52. “மிக்க இறை நிலை” தனியன் வ்யாக்யாநம். அர்த்தபஞ்சக நிருபணம். பரஸ்வரூப தத்யாத்மாய நிருபணம். ஜீவஸ்வரூப தத்யாத்மாய நிருபணம்.
53. உபாய ஸ்வரூப தத்யாத்மாய நிருபணம். விரோதி ஸ்வரூப தத்யாத்மாய நிருபணம். பூல ஸ்வரூப தத்யாத்மாய நிருபணம்.
54. “முநயஸ்ச மஹாத்மாந:” விசேஷார்த்தம். அர்த்தபஞ்சக ப்ரமான பாசுரங்கள். திருமந்த்ரார்த்தப்ரமான பாசுரங்கள். திருமந்த்ரத்தில் அர்த்தபஞ்சகம்.
55. ஒன்பதினாயிரப்படி அவதாரிகை. பன்னீராயிரப்படி அவதாரிகை. இருபத்து நாலாயிரப்படி அவதாரிகை. ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதி நிருபணம் * (9) (24). த்ரவிடவேத வைபவம் * (12).
56. முமுகுஷா துர்லபத்வம் (9) (24). பாக்யவதஸேஷத்வம் அதிதுர்லபம் (9) (24). த்ரவிடவேத வைபவம் (12).
57. ஆழ்வார் வைபவம் (9) (24). த்ரவிடவேத சதுஷ்டயார்த்தம் (12). இளையபெருமானும் நம்மாழ்வாரும் (9) (24). அர்ஜுநதஸரத்யாதிகளும் ஆழ்வாரும் (9) (24).
58. ஆழ்வார் வைபவம் (9) (24). அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதக ஸ்லோகம் (12).
59. ப்ரபுந்தசது டய ஸாத்ஞ்ஞயம் (9) (24). வேத்யாதிகளில் ஆழ்வார் அருளிச்செயல் வாசி (9) (24). ப்ரபுந்தலக்ஷண விஷயக ஸங்காபரிஹாரங்கள் (9) (24). திருவாய்மொழியின் மஹாவாக்யார்த்தம் (12). ஸகல வேதஸாஸ்த்ரதா த்பர்யம் அர்த்தபஞ்சகம் (12)

60. அவ்யுத்பந்நர் செய்யும் ப்ரஸ்நங்கள் ஒன்பது (9) (24). ஸமாதாநங்கள் ஒன்பது (9) (24). “ஸ்ரீபதே:” ஸ்லோகத்தில் அர்த்தபஞ்சகம் (12).
61. அறிவுகேடர் பண்ணும் ப்ரஸ்நங்கள் ஏழு (9) (24). பத்துப்பத்துக்களின் விபாகும் (12).
62. அறிவுகேடர் ப்ரஸ்நங்களுக்கு ஸமாதாநம் (9) (24). திருவாய்மொழியில் ஸித்தஸாத்யரூபார்த்தபேதம் (12).
63. அறிவுகேடர் ப்ரஸ்நங்களுக்கு ஸமாதாநம் (9) (24). ஸதகார்த்தபேதம் (12).
64. புகுவத்ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ கடநாநிரூபணம் (9) (24). ஸதகார்த்த நிரூபணம் (12).
65. சிந்தயந்திபடி ஆழ்வார்க்கு நித்யம் (9) 24). ஆழ்வாருடைய புகுவத் குணைகதாரகத்வ உபபாதம் (9) (24). புகுவத்ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷ நிரூபணம் (9) (24). ஸதகார்த்தநிரூபணம் (12)
66. ப்ரத்யமஸதகார்த்தநிரூபணம் (12). ஆழ்வார் ஸோக மோஹ நிரூபணம் (9) (24). ஆழ்வாருடைய அந்நிபாதே:ஸப்பேச்சு (9) (24). திருவாய்மொழி-அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாதகம் (9) (24). திருவாய்மொழியின் ப்ரத்யாநார்த்தம் பூலம் (9) (24). ப்ரபந்தசதுஷ்டயார்த்தம் (9) (24).
67. திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயம் (9) (24). ப்ரத்யமஸதகார்த்தம் (12).
68. புகுவத்தத்வ நிரூபணம் (9) (24). முதல்திருவாய்மொழியின் அர்த்தம் (9) (24). முதல்திருவாய்மொழியின் அர்த்தம் (12)
69. முதல் த்ஸகத்தின் விவரணம் மேலில் த்ஸகங்கள் (9) (24). முதல் த்ஸகத்தின் ப்ரமேயம் (12). முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து (24). முதல் திருவாய்மொழி 4, 5, 6, பாட்டுக்களின் ப்ரமேயம் (12).
70. ஸாமாநாதிகரண்ய வையதிகரண்ய பேதம் (12). பரத்வஸ்திரீகரணபரம் முதல் த்ஸகம் (12). முதற்பாட்டின் ப்ரமேயம் (24). ப்ரபந்தாரம்பத்தில் மங்குளாசரணம் (24). மங்குளாசரண த்வைநீத்யம் (24). புந: ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்தநிரூபணம் (24). திருவாய்மொழிக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹம் முதல்திருவாய்மொழி (24).
71. அடையவனைந்தான் அரும்பத விளக்கத் தொடக்கம். ஜீயர் அரும்பத உரை தொடக்கம். வ்யாக்யாநங்களின் ஸங்க்ரஹ விஸ்தர பாவம். ஸ்ரீவைகுண்டநாதவர்ணனம்.
72. நித்ய முக்தாநந்த நிரூபணம். ஸம்ஸாரிகளின் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவ யோக்யதை. ஸம்ஸாரிகள் இழவு. புகுவத் க்ருபை. ஸம்ஸாரிகள் அநீதி. ஈஸ்வர க்ருஷி. பரமாத்ம து:க்கம். ஸரீர ப்ரத்யாநம்.

73. ஸாஸ்த்ர ப்ரதூநம். ஸாஸ்த்ர ஸாஸ்த்ரஸார விஷயபேதம். விஸிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள். அகிலபாபஹேது ஆத்மாபஹாரம். ராமக்ருஷ்ண த்யவதாரஹேது நிருபணம். விபுவாவதார காலத்தில் அநுஷ்டாநம்.
74. பார்வைவைத்து ம்ருகம் பிடிப்பது. ஆழ்வாரை அவதரிப்பித்தபடி. தென் திசை பள்ளமடை. நித்ய ஸம்ஸாரி ஆழ்வார். ஆழ்வாரும் மதுர கவிகளும். ஆழ்வார் வைபவம் *(ஜீ. அ.).
75. மதுரகவி ப்ரஸ்நம். ஆழ்வார் ஸமாதூநம். “செத்தத்தின் வயிற்றிலே” இத்யாதி, வாக்கியம். “கானலோடிய காட்டிலே” இத்யாதி, வாக்கியம். ஆழ்வார் மதுரகவிகளுக்கு பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்தார். மதுரகவிகள் பட்டோலை கொள்ளல். ஆழ்வார் திருவாக்கின் பெருமை. ஸோகவேக ஜநித ஸ்லோகம். அநுபவ பரீவாஹமான அருளிச்செயல்.
76. ஈடு வ்யாக்யாநாரம்பம். வக்த்ரு விஷய ப்ரபுந்த, வைலக்ஷண்ய கதூநம். மஹாப்ரவேஸம் மூன்றுக்கும் விஷய நிருபணம் (ஜீ. அ.). முதல் ஸ்ரிய: பதியில் வாக்கிய விபாகக்ரமம் (ஜீ. அ.) மஹாப்ரவேஸ ப்ரமேய விசாரம். “பரிஷ்கார” உபாதூநம். வைலக்ஷண்யத்ரயம் ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதம்.
77. ஸ்ரீராமாயணத்தின் வைலக்ஷண்யத்ரயம் வால்மீகி ப்ரோக்தம். ஆப்ததம ஸப்ததூர்த்தம். ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வாருக்கு ஏற்றம். புகுவத் கடாக்ஷ விஸேஷ லப்த, ஜ்ஞாநத்வம் ஆழ்வார் வைபவம் ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி, விஸேஷண சதுஷ்டயகதூந ப்ரயோஜநம். விஸேஷண சதுஷ்டயகதூநம் கடாக்ஷோபயோகித்வேந. விஸேஷண சதுஷ்டயகதூநம் பூலாவ்யபிசார உபயோகித்வேந.
78. விஸேஷண சதுஷ்டயார்த்த, நிருபணம். வாத்ஸல்யஹேது ஸ்வாமித்வம். ஸர்வேஸ்வரபதும் ஸம்பந்தபரம். ஸர்வேஸ்வரபதும் ஸ்வாதந்தர்யபரம். ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதிக்கு ஆரோஹண க்ரமேண அர்த்தம். ஸ்ரிய:பதி யாய் இத்யாதிக்கு அவரோஹண க்ரமேண அர்த்தம். கடாக்ஷ ஹேது த்வேந விஸேஷண சதுஷ்டய உபபாதூநம்.
79. பூலாவ்யபிசார ஹேதுத்வேந விஸேஷண சதுஷ்டய உபபாதூநம். ஸ்வா தந்தர்ய ஸப்ததூர்த்தம். த்விதீய நிர்வாஹே஽பி ஆரோஹ அவரோஹ க்ரமகதூநம்.
80. விஸேஷண சதுஷ்டயம் பரத்வ ஸௌலப்யபரம். ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி, நிர்தேஸ பெளர்வாபர்ய ப்ரயோஜநம். நான்கு விஸேஷணங்களில் ஒவ் வொன்றும் பரத்வ ஸௌலப்யபரம்.
81. ஏதந் நிருபணம். ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாதூக கார்யாபாதூக குண கூணம். உபயலிங்க, விஸிஷ்டத்வேந ப்ராப்ய ப்ராபகத்வங்கள். ஸ்ரிய:

(ஜீ. அ.)—ஜீவர் அரும்பதவுரையிலும், அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையிலும்.

பதியாய் என்ற வாக்யம் அர்த்தபஞ்சகபரம். “அகிலபுவன” ஸ்லோகமும் “ஸ்ரீய:பதியாய்” என்ற வாக்யமும்.

82. “ஸ்ரீய:பதியாய்” என்ற வாக்யம் த்வயார்த்த விவரணம். “ஸ்ரீய:பதியாய்” என்ற வாக்யம் த்ரிவித மங்குளாசரணபரம். புந: விசேஷண சதுஷ்டய கதநஸ்ய ஸப்ரயோஜனத்வ நிர்ஹபணம்.
83. நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவர் ஆழ்வார். புகுவத் கடாஷ நிர்ஹேதுகத்வம். ஆழ்வார் நித்யமுக்தரிலே ஒருவர் என்பது ப்ரபாவாதிஸாயநிபந்தநம்.
84. “பரிஷ்கார” உபாத்நாநம். “அத்து” நிரர்த்தக அவ்யயம். ஆழ்வார் ப்ரபந்தத்துக்கு க்யாத்யாதிமூலத்வாபாவம். “நறில் இன்பம்” - ஐஸ்வர்ய கைவல்ய வ்யாவ்ருத்தி. பரமபத்யத்தில் வார்த்தை ஆழ்வாருக்கு இங்கேயே அமைந்தது. பரமபத்யஸோபாநம்.
85. முதலடி - ஸாதநத்யஸை. புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான உபாயத்தின் வைபவம். ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹேது ஷட்கம். லக்ஷமீபுருஷகாரத்வ ப்ர யோஜன வர்ணநம். ஸ்ரீ விஷ்வக்ஸேநர் புருஷகாரம். புகுவத்ப்ராதம் புகுவத்பிப்ராயேண. விசேஷ கடாஷ ஸப்தார்த்த விசாரம். கடாஷ விசேஷ கடாஷ பேதநிர்ஹபணம்.
86. ஆழ்வார் க்யர்ப்ப ஸ்ரீமாந். மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் ஆழ்வார் வ்யாவ்ருத்தி. பூத்யதிஸமாத்நாநார்த்தம் த்ருஷ்டாந்தோபந்யாஸம். “ப்ருந்தாவநம்” ஸ்லோகார்த்தம். ப்ருந்தாவநம் நெறிஞ்சிற்காடு. க்ருஷண ஸப்தார்த்தம்.
87. “உத்பந்ந நவ ஸஷ்பாட்யம்” ஸ்லோகார்த்தம். இந்த ஸ்லோக உத்யா ஹரண ப்ரயோஜநம். “ஆட்யம்” என்ற நபும்ஸக ப்ரயோக தாத்பர்யம். ப்ருந்தாவந கடாஷோத்யாஹரண ப்ரயோஜநம். விஸத்யமாக அறிகை. புகுவத் கடாஷ பூலம்.
88. ஸங்கா ஸமாத்நாநங்கள் (அ. உரை). பரமத நிராகரணவஸ்யகதை. தத்வ நிர்ஹபணத்தில் வாதிவிப்ரதிபத்தி. மதபேத்யமும் தத்வபேத்யமும்.
89. விப்ரதிபத்தி ஸப்தார்த்தம். தத்வவிப்ரதிபத்திகதநம். உபாயபூலவிப்ரதி பத்திகத்யநோபலக்ஷகம். விப்ரதிபத்தி-வாதிவிப்ரதிபத்தி. லோகாயதிகமத நிர்ஹபணம். சார்வாகமதத்தில் பூதசதுஷ்டயபூதபஞ்சகவாத்யத்வயம்.
90. சார்வாகமதாநுகுண ஸவர்க்குநரகங்கள். ஸித்தித்ரயத்தில் சார்வாகமத நிர்ஹபணம். தத்வத்ரய விவரண உபாத்நாநம். தத்வ விசாரண உபாத்நாநம். ஸர்வ ஸித்த்யாந்த ஸங்கீர்ஹ உபாத்நாநம். தேஹத்தில் சைதந்யம்.
91. ஜைநமதநிர்ஹபணம். லோகாயத ஸப்தார்த்தம். சார்வாகமதம் ஸர்வ மதாந்தராபேக்ஷயா ஹேயம்.

92. ஸப்தபுங்கீ நிருபணம். பர்யாய ஸப்தார்த்தம். பாத்வப்ரகாஸனுடைய தத்வ விசாரணை.
93. ஜைநமதத்தில் தேஹபரிமாணம் ஆத்மாவுக்கு. ஜைநமதாநுகுணமோக்ஷ ஹேது. ஜைநதர்மம். ஜைநமதத்தில் ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம்.
94. வைபுஷிகமத நிருபணம். பெளத்தமதத்தில் பரமாணுகாரணவாதம். பெளத்தமத சதுஷ்டய பேத நிருபணம். பெளத்தமதாநுகுணஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக்கள்.
95. ஸௌத்ராந்திக மத நிருபணம். யோக்யாசார மத நிருபணம். மாத்யமிக மத நிருபணம்.
96. புத்த ஸம்மதம் ஸூந்யவாதம். வைபுஷிகாதி மதோபந்யாஸம்—ஸிஷ்ய புத்தி யோக்யதாநுகுணம்.
97. நையாயிக வைஸேஷிக மத நிருபணம். ஸம்ஸாராநாதித்வம் ஸர்வ ஸித்தாரந்த ஸம்மதம்.
98. மேற்படி மதத்தில் ஏகவிம்ஸதிபேத பிந்நது:க்க நிருபணம். ஸுகமும் து:க்கமே. பாஷாணகல்ப: மோக்ஷ:
99. நையாயிக வைஸேஷிக உபயாப்யுபேதார்த்தங்கள். பாஸுபத மத நிருபணம். பாஸுபதமத அவாந்தரபேதம். ஸ்ருதப்ரகாஸிகா விரோத பரிஹாரம். முத்ரிகாஷட்கதாரணாதி நிருபணம்.
100. ஸாங்க்ய யோக மத நிருபணம். ஸாங்க்ய யோக ப்ரவர்த்தகர். ஸைவ ஆகமோக்த கர்மாநுஷ்டாந நிருபணம். ஸாங்க்யயோக உபயாப்யுபேதார்த்தங்கள். அநுமான ஆகம ப்ராமாண்ய விசாரம். ஸ்ருதப்ரகாஸிகா ஸம்வாதம்.
101. ஸாங்க்ய மத நிருபணம். ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேக ஸப்தார்த்தம். ப்ரதாந காரணவாதம். “பேத்யாநாம் பரிமாணாத” ஸ்லோகார்த்தம்.
102. பூட்ட ப்ராபாகர மத நிருபணம். குத்ருஷ்டி மத நிருபண ப்ராரம்பம். பூட்ட ப்ராபாகர மதத்தில் ஜீவாத்ம விபுத்வம். பூட்ட ப்ராபாகர உபயாப்யுபேதார்த்தங்கள். புண்டரீக நாரத ஸம்வாதம். ஆத்மநித்யத்வ ப்ஹுத்வ ஸர்வகூதத்வங்கள். ஸாங்க்யமதாநுகுண ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.
103. “அபூர்வ” நிருபணம். அபூர்வ த்வைவித்யம். மீமாம்ஸகமதத்தில் ஈஸ்வர ஸத்பூாவம் இல்லை. பூர்வபாக குத்ருஷ்டிமதம்—பூட்ட ப்ராபாகர மதம். கர்மத்துக்கு அபூர்வத்வாரக மோக்ஷஹேதுத்வ நிருபணம். மீமாம்ஸக மதத்தில் மோக்ஷம்.

104. உத்தரபாகு குத்ருஷ்டிமதம் ஸாங்கராதி. ஸாங்கராத்வைத நிரூபணம். ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகூத பேதாராஹித்ய நிரூபணம். ப்ராப்ய ஸ்வரூப நிரூபணம்.
105. மாயா த்வைவித்யம். த்யாநஸ்ய அநுபாயத்வே யுக்தி. நிவர்த்ய நிவர்த்தக நிரூபணம்.
106. பூஸ்கர மத நிரூபணம். பூஸ்கர மதத்தில்-ப்ரஹ்மம் ஸகுணம்; உபாதி, ஸத்யத்வம், ப்ரபஞ்ச ஸத்யத்வம்; ப்ரந்த, மோக்ஷங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கே.
107. பூஸ்கர மதாநுகுண உபாய உபேய நிரூபணம்.
108. யாத்வப்ரகாஸ மத நிரூபணம். ப்ரஹ்ம பரிணாம வாதம். யாத்வ மதத் தில் ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம். ஜ்ஞாந கர்ம ஸமுச்சய வாதம்.
109. பூஸ்கர ராமாநுஜ மத பேத நிரூபணம். “வித்யாம் ச அவித்யாம் ச” வாக்க்யார்த்தம். ஸாத்யத்வவித்வ ஸாத்யத்வவித்வ நிரூபணம். மாயா உபாதி, விகாரவாதிகள்—ஸங்கர பூஸ்கர யாத்வர்கள். ஏகாயந ஸப்ரதார்த்தம்.
110. ஏகாயந மத நிரூபணம்.
111. பதினேழு மதங்கள் பூஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்கள். பதினேழில் பூஹ்ய குத்ருஷ்டி பேத நிரூபணம். பூஹ்ய குத்ருஷ்டி ஸப்ரதார்த்தம். தத்வத்ரய வாதம். ஏக தத்வவாத தத்வத்ரயவாத ஸாமஞ்ஜஸ்யம். ப்ரகார்யத்வவைத நிரூபணம்.
112. பேதாபேத விசாரம். ஸர்வஸ்ருதி ஸாமஞ்ஜஸ்ய நிரூபணம். ஸ்வரூபத: பேதமும், விசரிஷ்டவேஷேண ஐக்யமும். சிதுபக்ரம அசிதுபக்ரம நிரூபண பேதம்.
113. குணத்ரயாத்மக ஸப்ரதார்த்தம். அசித்தத்வ நிரூபணம். ஸாங்க்ய ராமாநுஜமத பேதம். “விபு” ஸப்ரதார்த்தம். அசில்லக்ஷணம். தத்வத்ரய நிரூபணஸமயத்தில் ஈஸ்வர நிரூபணம் இல்லாமைக்கு ஹேது.
114. “ஸ விஸ்வக்ருத்” ஸ்லோகார்த்தம். “மாயா” ஸப்ரதார்த்தம். ஈஸ்வர லக்ஷணம்.
115. மாயா விமோசனோபாயம். “தைவீ ஹயேஷா” ஸ்லோகார்த்தம்.
116. பிள்ளை திருநறையூர் அறையர் வார்த்தை. சேதநதத்வ நிரூபணம். ஹரஸப்ரதார்த்தம் — ஜீவன். ஜீவாத்ம தர்மங்கள். அம்ருதாக்ஷர ஸப்ரதார்த்தம்.
117. ஜீவலக்ஷணம். ப்ரஹ்ம ஸப்ரதம்—ஜீவவாசகம். கர்ம ஸப்ரதார்த்தம். கைவல்ய நிரூபணம்.

118. ஈஸ்வர லக்ஷணம். "ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு" யோஜநாபேதம்.
119. "ஸம்ஜ்ஞாயதே" ஸ்லோகார்த்தம். "ஸம்ஜ்ஞாயதே" ஸ்லோக பாட்யேதம்.
120. "தத்கர்ம" ஸ்லோகார்த்தம். "செருப்புக்குத்தக் கற்றவோபாதி". ஆழ்வார்க்கு எவரும் ஒப்பல்லர்.
121. ஆழ்வார் நிருபமர் என்ற நிருபணம். ஆழ்வாருடைய நிருபமத்வே ஹேது பேதநிருபணம். ஆழ்வார் வைபவம் அபரிச்சிந்நம்: அதற்கு ஹேது.
122. நித்யரிற்காட்டில் ஆழ்வார் ஏற்றம்.
123. கலியுகத்தோஷ நிருபணம். "கலெள ஜகத்பதிம்" ஸ்லோகார்த்தம். ஜகத்பதித்வாதி விஸேஷண ஸார்த்தக்யம். பாஷண்ட ஸப்தார்த்தம். ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்ருசிதுர்ப்பத்வம்.
124. வைகுண்ட ப்ரியதூர்ஸந ஸப்தார்த்தம். ப்ரகரணநுகுண்ய விசாரம். பகவத ஸேஷத்வ துர்ப்பத்வம்.
125. "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" ஸ்லோகார்த்தம். ஆழ்வார் அவதாரம் சேதநஸுக்ருதபலம். ஸ்ருதப்ரகாஸிகோதூஹரணம். பராங்குஸஹம் பூஷ்யகாரரும்.
126. "பரிஷ்கார" உதூஹரணம். "ததோடகில" ஸ்லோகார்த்தம். ஜகத்சப்தார்த்தவிசாரம். "சேதநஸுக்ருதபலம்" என்கிற வாக்யத்தில் சேதநஸப்தார்த்தம். நித்யமுக்தநாம் பேதஜநகத்வவிசாரம். பத்தூநாம் பேதஜநகத்வமாவது.
127. அச்யுதபாநு ஸப்தவிக்க்ரஹவிசாரம். அச்யுதபாநு வைபவம். நித்யமுக்தர்க்கு அஜ்ஞாநம். ஈஸ்வரனுக்கு அஜ்ஞாநம். "தமோ பூஹயம்" ஸ்லோக உதூஹரணம்.
128. ஆழ்வாரால் நன்மை யதூயோக்யம் ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம்.
129. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்காட்டில் ஆழ்வார் அவதாரத்தின் ஏற்றம். ஏதத் ப்ரபந்த உபாதேயத்வே யுக்தித்வயம். ப்ரபந்தஸ்ய ஸர்வோபஜீவ்யத்வ ரூபம் வைபவம். ஆழ்வார் ஜ்ஞாந புக்தி விரக்தி நிருபணம். பரிஷ்காரோபாதூநம். ரிஷிகளில் ஏற்றம் ஆழ்வார்க்கு. ஹஸிதம் - ஸப்தவ்யுத்பத்தி, அர்த்தம். ஆர்ஷ திவ்யஜ்ஞாந தாரதம்யம்.
130. ஜ்ஞானிநாம் அக்ரேஸரர் ஆழ்வார். ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: ஸ்லோகார்த்தம். "மே ஆத்மா" விஸேஷார்த்தம். உதூர ஸப்தார்த்தம்-தந்நிருபணம்.
131. நிரதிஸயபுக்தியுக்தத்வம் ஆழ்வார் வைபவம். ஆழ்வார் ப்ரபத்தி புக்தி கார்யை. இனையபெருமாளுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் பஞ்சவித ஸாம்யம். ஆழ்வார் புக்தி.

132. ஆழ்வாருடைய ததேகதூரகத்வம். “நச ஸீதா” ஸ்லோகார்த்தம். “அபி:” யத்யார்த்தம். நிபாதத்யய ஆவ்ருத்தி. “முஹூர்த்தம் ஜீவாவ:” விஸேஷார்த்தம்.
133. அத்தலை நினைவாலே இத்தலை ஜீவிப்பது - ஏதந்நிருபணம். “அகைப்பில் மனிசர்” பாசுரார்த்தம்.
134. ஆழ்வார் வைராக்ய நிருபணம். “ந தேவலோகாக்ரமணம்” ஸ்லோகார்த்தம். “தேவலோக” ஸப்ஸ்தார்த்தம். வீடு நல்வீடு பேதம். “ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவ” இத்யத்ர வைராக்யம் ஆர்த்தம். “ந தேவலோகாக்ரமணம்” இத்யத்ர வைராக்யம் ஸாப்ஸ்தம். நல்வீடும் த்யாஜ்யம் ஸ்வார்த்தத்வே.
135. ஆழ்வாருடைய ததேகபுந்தூத்வ நிருபணம். புகுவதைகாந்த்யஸீமா ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
136. ஆழ்வாருடைய கைங்கர்யைக தூரகத்வம். “கரிஷ்யாமி” பரஸ்மைபத்ய ப்ரயோக தாத்பர்யம். “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” ப்ரதிபத்யார்த்தம். அநுபவத்தில் த்ருப்தியில்லாமை. கைங்கர்யம் இல்லையேல் ஸத்தையில்லை.
137. ஆழ்வாரும் அர்ஜுந துஸரதூதிகளும். எடுத்த ஸ்லோகங்களுக்கு உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு.
138. ஆழ்வார் ஸர்வோபமானபூமி. ஸ்ரீப்ரஹ்லாத் வைபவம். “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி”-ஸ்வரூபக்ருததூஸ்யம். “அஹம் அஸ்ய”-குணக்ருத தூஸ்யம்.
139. ப்ரபுந்துவைலக்ஷணய நிருபணம். வக்த்ருவைலக்ஷணயகதந ப்ராத்யமே ஹேது. ப்ரபுந்துவைலக்ஷணய கதநத்ருவீதீயத்வே ஹேது. ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணய கதநத்ருதீயத்வே ஹேது. ஆழ்வாருடைய பரபுக்தி பர ஜ்ஞான பரமபுக்தி நிருபணம். புகுவான் ஸாத்மயபேக்யப்ரதன். பரபுக்த்யாதி ஸப்ஸ்தார்த்தம். பரபுக்த்யாதி ப்ரதிபாத்யு ஸ்தூலங்கள்.
140. வ்யாக்யாந லக்ஷணம். பிரமணம் ஆழ்வாரும். அஸ்வத்தமும் உதும் பூரமும். “அத்திக்காயில் அநுமானபோலே” விவரணம்.
141. ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நங்கள் ஒன்பதின் நிருபணம். ஸாஸ்த்ர ப்ரதூந ப்ரதிபாத்யம். வேதம் ப்ரதூநகோட்யந்தர்பூதம். உபப்ஸுரும்ஹணம் அங்குகோட்யந்தர்பூதம். ஸாஸ்த்ர வைவித்யம். ஒளபதேஸிக ஜ்ஞானம். ஒளத்ப்ரேக்ஷிக ஜ்ஞானம். திவ்யப்ரபுந்தேதாத்பத்திகாரண விசாரம்.
142. அதிகாரி பேராக்த்ரு ஸப்ஸ்தார்த்தம். திவ்யப்ரபுந்தத்தினுடைய மோக்ஷ ஸாதநத்வ ஸ்வயம் பேராக்யத்வங்கள். விரோதபரிஹாரம். ஸ்வார்த்தப்ரார்த்த கைங்கர்ய நிருபணம்.

143. அவ்யுத்பந்ந ப்ரஸ்ந உத்தரநிருபணம். ஸ்வவஸத்வமாவது என்? கந்தாடை நாயன் நிர்வாஹம். “ஸ்வர வசந” பாட்யுபேத்ய விசாரம். ஸிஷ்டர் யாவர்? வேத்யம் ஸ்வத:ப்ரமாணம் என்பார் ஸிஷ்டர்.
144. சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்த்ய ஸப்யதார்த்தம். மோர் முன்னர் ஐயன். பரார்த்தகைங்கர்யம் ஸாஸ்த்ராந்தரேஷு அஸ்பஷ்டம். விஜிக்ஷு ப்ரஸ்நங்கள் ஏழு.
145. அவைதிக ஸப்யதார்த்தம்.
146. க்ரந்தேத்யபாதேயத்வே பூஷை அப்ரயோஜகம். பூஷையே ப்ரயோஜக மாகில் வரும் அநிஷ்டம். பூஷாக்ரந விசாரம். மாத்ஸ்யபுராணஸ்லோகம்.
147. இதிஹாஸ புராணாதி ப்ரவ்ருத்திப்யலம் - சதுர்த்தவர்க்ஷேஜ்ஜீவநம். கலியுக க்ருத்யுக நிருபணம். யுகவர்க்ஷ ப்ரயுக்த ஜ்ஞாநமாந்த்ய ஸங்கா பரிஹாரம்.
148. ஆழ்வார்க்கு உபதேஷ்ட்ருத்வம்; தந்நிருபணம். திவ்ய ப்ரபந்தத்தின் நன்மை. விதுர ஸப்ய ஸூத தர்மவ்யாத்ய வைலக்ஷண்யம் ஆழ்வாருக்கு. வைதிக பரிக்ரஹ ஸஹித அவைதிக பரிக்ரஹம் ஸ்லாக்யாஹேது.
149. குட்யஜிஹவிகா ந்யாயம். ஸ்வபக்ஷ ஸாத்யக ஹேத்வஷ்டக நிருபணம். திவ்ய ப்ரபந்த்ய வைபவம். “யஸ்யாகிலாமீவஹபி:” ஸ்லோகார்த்தம். ஐஸ்வர்ய கைவல்ய தேஷாஷங்கள். ஸுஸ்பஷ்ட ப்ரதிபாத்யநம் நாம கிம்?.
150. விஸிஷ்டே ஸாத்யே விஸேஷணம்ஸ: ஸாத்யக: ஆழ்வார் அருளிச் செயலில் வேத்யத்யாஹரண ஸ்தூலங்கள். வேத்யாந்த விஜயோபாத்யாநம். “ருத்ர யத் தே ஜநிம” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
151. அருளிச்செயலில் ப்ரஹ்ம காரண வாத்யம். ஆழ்வாருக்கு பகவத் விஸ்வலேஷ ஸங்கா ஸமாத்யாநங்கள். ஸம்ஸ்வலேஷ விஸ்வலேஷ நிருபணம்.
152. “பரமாத்மநி யோ ரக்த:” ஸ்லோகம். ‘க்ஷதே ப்ரஹாரா:’ ஸ்லோகம். அபேக்ஷிதார்த்த்ய அலாப்ய நிமித்தம்.
153. ஸம்ஸ்வலேஷ விஸ்வலேஷ ப்ரதிபாத்யக வாக்யங்கள். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த்ய ஸ்மரண ஜநித ஆர்த்தி ப்ரதிபாத்யக க்யாத்யா. விஷயஸ்மரணஜநித ஆர்த்தி ப்ரதிபாத்யக க்யாத்யா. ஸம்ஸாரஸ்மரண ஜநித ஆர்த்தி ப்ரதிபாத்யக க்யாத்யா. பகவத்ய வைலக்ஷண்ய ஸ்மரண ஜநித ஆர்த்தி ப்ரதிபாத்யக க்யாத்யா.
154. ஸம்ஸ்வலேஷ விஸ்வலேஷ சரமாவதி.
155. “நன்னாடு” (8-5-2) பிள்ளான் நிர்வாஹம். மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்க்கு ப்ரமவிஸ்மருதி நிருபணம்.
156. தீர்க்கசிந்தயந்தீ—ஆழ்வார். அங்குள்யக்ரே ஹஸ்தியூத்யஸதம். கோஸல சராசர ஸ்வபூவ நிருபணம்.

157. ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ ஸப்ஸ்தார்த்தம். த்வேதா ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ நிரூபணம். பராங்குஸாநுபவாவிச்சேத ஹேது சதுஷ்டயம்.
158. தாதாசார்யர் வ்யாக்யாநம். ஆழ்வார் ஸோகமோஹ நிரூபணம். கோஸல கேடாகுல விஸ்லேஷ ஹேது நிரூபணம். நித்யவிபூதியில் விஸ்லேஷம் இல்லாமைக்கு ஹேது.
159. மோஹ ஸப்ஸ்தார்த்தம். மோஹ ஹேது நிரூபணம். கலவியில் அந்யாப தேஸப் பேச்சு. பிரிவில் அந்யாபதேஸப் பேச்சு. ஸ்தூண நிக்நந ந்யாயம். ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்ய நிரூபணம்.
160. ஏகைகார்த்த ப்ரதிபாத்ய த்யுஸக சதுஷ்டய நிரூபணம். பூலம் ப்ரத்யாந ப்ரதிபாத்யம். ததுபயுக்தார்த்த சதுஷ்டயம்.
161. ப்ரபுந்த்யசதுஷ்டயார்த்தம். கடிதாசலத்திலுள்ள அக்காரக்கனியின் ப்ராத்யாந்யம். தாத்பர்யலிங்குஷ்டகம். “த்வத்யநுபவ” என்றதில் “த்வத்” என்றதின் பூவம். கேவலனுக்கும் ஜ்ஞாநிக்கும் வாசி. கலம்பகன் மாலை. “எம்மா வீடு” ஸர்வப்ரபுந்த்யப்ரத்யாநம்.
162. “உள்ளன் சுடர்மிகு சுருதி”—எது ஸ்ருதியாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம். திருவாய்மொழி ஆயிரத்தின் அர்த்தஸங்க்ரஹம். ப்ரத்யம த்யுஸகார்த்தம்.
163. பரமபத்யத்திலே பூக்யவான் இருப்பு பாஞ்சராத்ரத்தின்படி. ப்ரத்யம த்யுஸகார்த்தம். ஈட்டில் பரமாத்ம வர்ணநம். பூக்யவத்ய்வர்ணந பரமான ப்ரமாண வாக்யங்களும் பாசுரங்களும் (பக்கம் 164ல் தொடர்ச்சி).
164. த்ருதீய த்யுஸகார்த்தம். வாத்ஸல்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம். அவதாரஹேதுவாத்ஸல்யம். பரமக்ருபாநிரூபணம். கார்ப்பநிர்ப்பாக்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
165. கார்ப்பநிர்ப்பாக்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம். சதுர்த்தத்யுஸகார்த்தம். ஷஷ்டத்யுஸகார்த்தம். அஷ்டம த்யுஸகார்த்தம். த்யுஸம த்யுஸகார்த்தம். மற்ற த்யுஸகார்த்தம். ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள்.
166. ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள். ப்ரத்யம த்யுஸகார்த்தம் ஸங்க்ரஹம். அர்த்தபேதாத் ஸதக த்யுஸகபேதம்.
167. ப்ரத்யம த்யுஸகார்த்தம் ஸங்க்ரஹம். முதற்பதிகத்துக்கு முதற்பாட்டில் க்ரியாபத்யம். முதல் த்யுஸகத்துக்கு த்யுஸகாந்தரங்கள் ஸேஷம். ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண ப்ரபுந்தீகரணம்.
168. ப்ரபுந்த்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம். பரஸ்வரூப நிரூபணம். ப்ரத்யநீகத்வ த்யுவைவித்யம். அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ நிரூபணம். த்ரிவித்ய சேதநாசேதந நிரூபணம். த்ரிவித்ய அசேதந ஹேய நிரூபணம்.
169. த்ரிவித்ய சேதந ஹேய நிரூபணம். அவித்யாதீய பஞ்சக்லேஸ நிரூபணம். அகிலஹேய ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஈஸ்வரனுக்கு பாரதந்தர்யம் ஹேயம். கல்யாண

கதாநத்வ நிரூபணம். ஏகதாந ஸப்ஸ்தார்த்தம். கல்யாணைகதாந ஸப்ஸ்த விஸேஷார்த்தம். த்ரிவித பரிச்சேத ராஹித்ய நிரூபணம். விபுஸப்ஸ்தார்த்தம்.

170. வஸ்துபரிச்சேத ராஹித்யம் த்விவிதம். ஜ்ஞாநாநந்தமயத்வ நிரூபணம். ஆநந்த கல்யாண ஸப்ஸ்தார்த்தபேதம்.
171. த்ய்வயவிக்ரஹ வர்ணநம். புஷ்பஹாஸ ஸப்ஸ்தார்த்தம். “ரங்கபுர்த்துரபி” ஸ்லோகார்த்தம். சேஷித்வம் ஸரீரித்வேந.
172. ப்ரக்ருதி தத்வ நிரூபணம். ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. ம்ருத்யு ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸங்கல்பபூர்வகம் அதிஷ்டாநம். “அஜாமேகாம்” ஸ்ருத்யார்த்தம்.
173. ஆத்ம ஸ்வரூப நிரூபணம். “உந்மாந” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “வாலாக்ர” ஸ்ருத்யார்த்தம். “ஆராக்ரமாத்ர” ஸ்ருத்யார்த்தம்.
174. ஜீவஸ்வரூப நிரூபணம். ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம். ஜ்ஞாநாவஸ்தா விஸேஷம் ஆநந்தம். த்ய்வய ஸப்ஸ்தம் ப்ராதாந்யபரம். திருமத்ந்ர ப்ரதிபாத்யம் ஆகாரத்ரயம். ஜீவனுக்கு வஸ்துபரிச்சேத ராஹித்யம். ப்ருதக்ஷித்தி ப்ருதங் நிர்தேஸ அநர்ஹத்வ நிரூபணம்.
175. சேஷதைகரஸ ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் — அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகம். பரஸ்வரூப நிரூபணம்.
176. பரஸ்வரூப நிரூபணம். நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தத்ரயம். ஸமாஸத்யவயஸித்ஸ்தார்த்த நிரூபணம். “உயர் திண் அணை ஒன்று” அர்த்தபேதம். அணைவது பதிகம் உபலக்ஷிதம் எனல்.
177. நாராயண நாமத்தின் ஏற்றம். நாராயண நாமத்தில் ஆழ்வார் ஆத்யம். விஷ்ணு வாஸுதேவ ஸப்ஸ்தங்கள் திருவாய்மொழியில். அஸக்ருதுக்தி ஆத்ய கார்யம். தாத்பர்ய லிங்க நிரூபணம்.
178. ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்வம் எனல். விஷ்ணு வாஸுதேவ ஸப்ஸ்தங்களுக்குக் குறை. நாராயண ஸப்ஸ்தத்துக்கு ஏற்றம். த்வய பூர்வோத்தர வாக்யஸ்த ஸ்ரீ ஸப்ஸ்தார்த்தபேதம்.
179. ஆஸ்ரயணவேளையோடு பேராக்ஷவேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுநமே உத்யதேஸ்யம். ஸ்வஸ்வரூப நிரூபணம். ஸரீராத்ம பூரவ பூலம் - அநந்யார்ஹ சேஷத்வம். முதற்பதிகம் ஸ்வாநுபவபரம். வீடுமின் தொடங்கி பரோபதேஸம். ஸ்வாநுபவ பரோபதேஸங்களான எல்லாவிடங்களிலும் ஸரீராத்மபூரவ கதநம்.
180. ததீய சேஷத்வமுண்டானால் தச்சேஷத்வஸித்தி. பயிலும், நெடுமாற் கடிமைகளில் பூராக்ஷவத சேஷத்வ விவரணம். அந்யத்ர ஸங்க்ரஹம். புருஷார்த்த ஸ்வரூப நிரூபணம். திருவாராதானுவஸ்யகதை.

181. கைங்கர்ய கரண ஹேது நிரூபணம். விரோதி ஸ்வரூப நிரூபணம்.
182. “வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட” துஸக சதுஷ்டயார்த்த பேதம். ஐஸ்வர்ய கைவல்ய த்யாஜ்யத்வ நிரூபணம். த்யாகு ப்ரகார நிரூபணம்.
183. ஸௌபுரிதபஸ்ஸு நீருக்குள்ளே. அஹங்கார மமகார த்யாகுமே த்யாகும். ஸ்ரீஜநகமஹாராஜ ஸ்ரீகுலசேகர வைபவம். ஸ்ரீஜநக வைபவம்.
184. ஸ்ரீஜநக ஸுக ஸம்வாதம். ஸ்ரீஜநக யாஜ்ஞவல்க்ய ஸம்வாதம். உபாய நிரூபணம். விஸிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷய பேதம். ப்ரயதபாணி ஸப்தார்த்தம். ப்ரபத்தியே உபாயம்.
185. உபாய நிரூபணம். ப்ரபத்தி:—ஈஸ்வர்: “ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம”. நாராயண ஸப்தத்தினுடைய அம்சம் நாமஸஹஸ்ரம்.
186. பரோபதேஸத்தில் ஸரணாகுதி. உபாய பூர்த்தி. ப்ரபத்த்யதிகாரம் ஆகிஞ்சந்யம். ஆழ்வாருக்கு ஸாதநபுக்த்யநதிகாரம். உபாய பூர்த்தி யாவது என்?. ஆகிஞ்சந்யமாவது என்? ஸங்கா நுத்தாநஸங்கா பரிஹாரம்.
187. ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். உபாயஸ்வீகாராவஸ்யகதா. ஸாங்குப்ரபத்த யநுஷ்டாநம். ஸ்வீகாரஸித்தி அவனாலே. ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய அத்யவஸாயவேஷம்.
188. உபாயஸௌகர்யம். ப்ரபத்தியின் ஸப்ரகாரத்வநிரூபணம். ப்ரபந்ந காலக்ஷேபம். பூலநிரூபணம்.
189. ப்ரதமபூல சரமபூல நிரூபணம். புக்த ப்ரபந்ந பேதம். ஸகல பூல ப்ரதத்வ நிரூபணம்.
190. அர்த்தபஞ்சகஸங்க்ரஹம். “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மண:” ஸ்லோகம் - ஹாரீத ஸம்ஹிதா. ப்ராப்தே: ப்ரதூநத்வாத் ஸர்வத்ர ப்ராப்திஸப்தா நுஷங்கு:.
191. பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி நிர்வாஹம். “முநி” ஸப்தார்த்தம் ஆழ்வார். ஏதந்நிரூபணம். “ப்ராப்யஸ்ய” ஸ்லோகத்தில் உபாய பூல நிர்தேஸு பௌர்வாபர்யதா த்பர்யம்.
192. இரண்டாம் ஸ்ரிய:பதி. திருவாய்மொழி த்வயவிவரணம் என்று நிரூபித்தல். முதல் ஸ்ரிய:பதி திருமந்தார்த்தபரம். இரண்டாம் ஸ்ரிய:பதி த்வயார்த்த பரம். மூன்று ஸ்ரிய:பதிகளுடைய அர்த்தபேத நிரூபணம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தி ப்ரமேய நிரூபணம். மத்யேமத்யே வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் காக அவதாரிகாத்ரயம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் அர்த்தபஞ்சகபரம். ஸ்ரீராமா யணம் ப்ரபத்திபரம். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் புக்திபரம். திருவிருத்தம் திருவாசிரி யம் திருமந்த்ர விவரணம். பெரியதிருவந்தாதி சரமஸ்லோக விவரணம். திருவாய்மொழி த்வயவிவரணம்.

193. திருவாய்மொழியின் த்வயவிவரணத்வ நிரூபணம். உபதேசுஸாதசுஸாயாம் பூலம் பூர்வபூவி. த்வயத்தில் ஸாதநம் பூர்வோக்தம், தத்தாத்பர்யம். த்வயவிவரணத்வ நிரூபணம்.
194. ஈட்டிலே த்வயவிவரணத்வ நிரூபணம். ஷட்வித தாத்பர்யலிங்க நிரூபணம். ப்ரதமஸாதகார்த்த நிரூபணம். த்விதீயாதிதஸகாநாம் புருஷார்த்த உபயுக்த குணபரத்வம்.
195. த்விதீயஸாதகார்த்த நிரூபணம். ஓடவைத்த புருஷார்த்தம். மூன்றும் பத்தின் அர்த்தநிரூபணம். “வாயும்திரை” ப்ரபுருதி தஸகார்த்த நிரூபணம்.
196. நாலாம்பத்தின் அர்த்தநிரூபணம். “முடிச்சோதி” ப்ரபுருதி தஸகார்த்த நிரூபணம். “இறுகல் இறப்பு” ஸப்தார்த்தம்.
197. அஞ்சாம்பத்தின் அர்த்த நிரூபணம். “ஒருநாயகம்” ப்ரபுருதி தஸகார்த்த நிரூபணம். சதுர்த்தஸாதக பிண்டிதார்த்த நிரூபணம். “கையார்” ப்ரபுருதி தஸகார்த்த நிரூபணம். பஞ்சமஸாதக பிண்டிதார்த்த நிரூபணம். ஷஷ்டஸாதக பிண்டிதார்த்த நிரூபணம். பரகஸ்வீகாராநந்தரபூவி ஸ்வகஸ்வீகாரம் முக்யம். அதிகாரிவிஸேஷணம் ப்ரபத்தி.
198. ஆறும்பத்தின் அர்த்த நிரூபணம். ரக்ஷணாபேக்ஷிதம் ரக்ஷயத்வாநுமதி மாத்ரம். அதிகாரபூர்த்தி பகுவந்முகேலல்லாஸார்த்தமேவ. ஏழாம் பத்தின் அர்த்தநிரூபணம். எட்டாம்பத்தின் அர்த்தநிரூபணம்.
199. ஒன்பதாம்பத்தின் அர்த்தநிரூபணம். பத்தாம்பத்தின் அர்த்தநிரூபணம். த்வயத்தின் பிண்டிதார்த்தம்.
200. மூன்றும் ஸ்ரிய:பதி. திருவிருத்தம் தத்வத்ரயபரம். ஸ்ரீபுரதாழ்வானும் ஆழ்வாரும். ஆழ்வாருடைய தஸாசதுஷ்டயம்.
201. புரதனுடைய தஸாசதுஷ்டயம். “ஏபிஸ்ச ஸசுவை:” ஸ்லோகார்த்த நிரூபணம்.
202. “ஏபிஸ்ச” ஸ்லோகார்த்த நிரூபணம். புரதனுக்கு மந்தரஸம்பந்தம் எங்கே என்ற விசாரம். ஸுதர்ஸநாவதாரத்வம் புரதஸ்ய. “அர்ஹஸி” “அர்ஹதி” பாடபேதம்.
203. திருவாய்மொழியின் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரபூவம். முதல்பாட்டு முதலடியிலே விக்ரஹ விபூதி கதநநிரூபணம். முதலடி மூன்று ஸ்ரிய:பதிக்கும் ஸூசகம்.
204. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி தொடக்கம். தேஸரிகன் அவதார ரஹஸ்யம். தேஸரிக வைபவம். பகுவத்வைபவம். “ஸா: ஸாரஸ்வதாநாம்” ஸ்லோகம்.

205. “ஸார: ஸாரஸ்வதாநாம்” ஸ்லோக வ்யாக்யா. ஸாந்திரஸப்ரத்யாநம் திருவாய்மொழி. “ப்ரஜ்ஞாக்யே” ஸ்லோக ஸ்லோகார்த்தங்கள். ஸமுத்ர மத்யம். “பாஞ்சாலீக்யாத்ரஸோப்யா” ஸ்லோக ஸ்லோகார்த்தங்கள்.
206. ஆழ்வாருடைய ஸ்தரீத்வத்திலே ஸங்கையும் தத்பரிஹாரமும். ஆழ்வா ருடைய புகுவத்யவிரஹ நிருபணம். “புஷாகீதி:” ஸ்லோக ஸ்லோ கார்த்தங்கள். வேதேஃபப்யும்ஹணம் திருவாய்மொழி. வேதஸத்ருஸம் திருவாய்மொழி. “ஆதேஸ ஸாரீகார்த்தக்ரமம்” ஸ்லோக ஸ்லோகார்த் தங்கள். ஸாரீரகஸாஸ்த்ரமும் திருவாய்மொழியும்.
207. “ப்ராச்யே” ஸ்லோக ஸ்லோகார்த்தங்கள். மோகேஷாபாயத்வம் ப்ரத்யம ஸதகார்த்தம். முக்தப்ராப்யத்வம் த்யவிதீயஸதகார்த்தம். திவ்யவிக்ர ஹவத்த்வநிருபணேந ப்ராப்யப்ராபகத்வஸ்திரீகரணம் மூன்றும்பத்தில். நாலாம்பத்தில் அநந்யப்ராப்யத்வ நிருபணம். அஞ்சாம்பத்து தொடக்கமாக அநந்யோபாயத்வ நிருபணம். “தேவ: ஸ்ரீமாந்” ஸ்லோக ஸ்லோகார்த் தங்கள். திருவாய்மொழியில் ஸதக த்யஸக க்யாத்யேத தாத்பர்யம்.
208. ‘ஸேவ்யத்வாத்’ ஸ்லோக ஸ்லோகார்த்தங்கள். திருவாய்மொழியின் ப்ர மேயம் அர்த்தத்யஸகம். “ஸ்ருதே” ஸ்லோக ததார்த்தங்கள். “இச்சா ஸாரத்ய” ஸ்லோகம்.
209. “இச்சாஸாரத்ய” ஸ்லோகார்த்தம். ப்ரபத்தி ப்ரப்யாவம். தாம்ரபர்ணீ ப்ரப்யாவம். த்ய்ரமிடேஃபநிஷத்ஸங்க்யதி தொடக்கம். கோஸல கேஃகால வ்ருத்தாந்தம். புக்தியும் ஸ்நேஹமும்.
210. த்ய்ரமிடேஃபநிஷத் ஸங்க்யதி. அநுபவபரீவாஹம் திருவாய்மொழி. வேத்ய சதுஷ்டயமும் ப்ரபந்த்யசதுஷ்டயமும். பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய் நூல்களும் க்யாஹ்யங்களாம். ஆழ்வாருடைய நாயிகாப்யாவம். காமுக வாக்யப்யங்கீ. ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ நிருபணம். ப்ரபந்த்யசதுஷ்ட யார்த்தநிருபணம். திருவாய்மொழியின் ஏகைக ஸதகார்த்த நிருபணம். திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதித் தனியன்கள்.
211. உயர்வற வ்யாக்யாநாரம்ப்யம். ஆரூயிரம், ஒன்பதினாயிரம். முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து. குணங்களுக்கு நிறங்கொடுக்கவற்றூன திவ்யதேஹம்.
212. வஸ்துநிர்தேஃஸ நமஸ்காரரூப மங்க்யளாசரணம். ஆதித்யஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிக்கள்போலே. குணநிரபேக்ஷமாக பரமாத்மஸ்வரூபம் விலக்ஷணம். ஸ்தநந்த்யப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமரபோலே.
213. முதற்பாட்டாலே நிரஸ்தமான மதங்கள். வாக்யபேத்யோஜநா. பன்னி ராயிரம் “நலம்” ஸப்யதார்த்தம்.

214. வாக்கையகவாக்யயோஜநா. திருமந்த்ரமும் முதற்பாட்டும். இருபத்துநாலா யிரப்படி உயர்வற வ்யாக்யானத் தொடக்கம்.
215. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தை. முலைக்கடுப் பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே. நித்யஸூரிகளுக்கு மரணமாவது. அதிபதி-அதிகஞான பதி. ஈஸ்வரத்வ ஸாதக த்ரிதயம்.
216. ஈடு உயர்வற வ்யாக்யான அவதாரிகை. திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச் செய்ய ஹேது. புகுவத்க்ருத உபகாரங்கள். ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகள் ஜ்ஞாநவிஷயங்கள்.
217. நிர்ஹேதுக உபகாரகத்வம். ஆழ்வான் “குணயத்த” ஸ்லோகோகோதூஹரணம். ஹேமாரவிந்த பரிமள ந்யாயம். “குணயத்தம்” ஸ்லோகார்த்தம்.
218. குணோத்ரேகத்துக்குத் தொழுகையே ப்ராப்தம். நேர்நின்ற மரமும் நீர் வஞ்சிக் கொடியும். வைதஸீ வருத்தி. குணக்ருத தூஸ்ய த்ருஷ்டாந்தம்.
219. “அஹம் அஸ்ய” ஸ்லோகார்த்தம். லக்ஷ்மண வநவாஸ ஹேது நிரூபணம். “நையாயிகஸ்ய வாயுரப்ரத்யக்ஷ:”, ப்ராத்ருத்வ தூஸத்வங்கள் ஏகாஸ்ர யத்திலே கூடும்படி எங்ஙனே? ப்ராத்ருத்வ தூஸத்வ. நிரூபணம். ஸ்ருதிப்ரக்ரிஸைய்யும் க்ருத்யப்ரக்ரிஸைய்யும். முற்பட குணங்களிலே இழி கைக்கு அடி.
220. த்ருஸ்ஸை குணத்தையிட்டிறே வணங்குவிப்பது. ஸ்வதந்த்ரஸ்ய அபர் யநுயோஜ்யத்வம். வேதமும் ஆழ்வாரும். ஸாக்ஷாந்தரங்களிலும் ஆநந்த ஸத்ஸபூவம். “யுவா ஸ்யாத்” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
221. குணவிபூத்யோ: ஆநந்தத்வ நிரூபணம். ஆநந்தத்வ பரிஷ்காரம். கேதத்ரஜ்ஞ ஆநந்தமும் புகுவதூநந்தமும். புகுவதூநந்த பரிச்சித்தி விசாரம்.
222. “உபர்யுபரி” ஸ்லோகார்த்தம். “மர்த்யோத்தூயம்” ஸ்லோகார்த்தம்.
223. ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநவைபவம். உயர்வு-வருத்தம். தமிழ் - நிகண்டுமம். உதூஹரணம். “யுவா ஸ்யாத்” ஸ்ருத்யர்த்தம். நிரூபணம். ஆநந்தத்வம் - குணவிபூத்யோ:.
224. “அஹ” ஸப்ரூதார்த்தம் அத்யல்பத்வம். தேவதாந்தரங்களுக்கு உத்கர்ஷ லாபஹேது நிரூபணம். ஆளவந்தார் சந்தை.
225. த்ரவ்ய குண உச்ச்ராய பேதம். “ஸர்வே க்ஷயாந்தா:” ஸ்லோகம். ஆகேஷப்பரிஹாரம்.
226. “நல்” ஸப்ரூதார்த்தம். குணங்களுக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தித்வம். ஆழ்வான் வார்த்தை. ஆநந்தவாசி ஸப்ரூதம் தத்காரண விபூதிலக்ஷகம். மதுப்ரத் தங்கள். குணவிபூதிகள் ஒளபாதிக்கங்கள் என்ற பக்ஷநிராஸம்.

227. “ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோடஸௌ” ஸ்லோகார்த்தம்.
228. ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந ஸப்ஹார்த்தம். “நிவாஸ வருக்ஷ:” ஸ்லோகார்த்தம்.
229. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தை. ஆளவந்தார் வாக்கும் ஆழ்வார் வாக்கும் பிம்புப்ரதிபிம்புருபேண. ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய ப்ரவர்த்தகர் ஆளவந்தார். “ஸமஸ்த கல்யாண” ஸ்லோகார்த்தம்.
230. குணபேக்ஷயா ஸ்வரூபவைலக்ஷணயம். “யத்யா ஸைந்தவகந:” ஸ்ருத்யார்த்தம். “யத்யா ஸைந்தவகந:” ஸ்ருதி ஜீவபரமா? பரமாத்மபரமா? என்ற விசாரம்.
231. “யத்யா ஸைந்தவகந:” ஸ்ருத்யார்த்தம் விசாரம். “ந்ருஸிம்ஹமூர்த்தி: புகுவாந் ஸ்வேத:”.
232. குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூப ப்ரஸித்தி. தோள்படி கொள்ளுகை. “ப்ரேத்ய” ஸப்ஹார்த்தம் விசாரம்.
233. “மயர்வு” நிரூபணம். ஜ்ஞாநாநுத்யயாதி, நிரூபணம் தத்வத்ரயக்ரந்த்ய விலக்ஷணப்ரக்ரியயா. தேஹாத்மாபிமாநஸ்ய ஜ்ஞாநாநுத்யயரூபத்வ நிரூபணம். தேவதாந்தர சேஷத்வபூத்தி ஜ்ஞாநாநுத்யயமன்று. அந்யத்யா ஜ்ஞாநம்—ஸ்வபூவ விபர்யாஸம். அந்யத்யா ஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞாந நிரூபணம். கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம். ஏதந்நிரூபணம். பட்டர் நிர்வாஹத்தில் ஸ்வாரஸ்யத்வயம்.
234. ஆழ்வாருடைய புக்திக்கு ஹேதுநிரூபணம். ஆழ்வார் ப்ரபந்ரோ புக்தி நிஷ்டரோ? என்ற விசாரம். எம்பார் ஐதிஹ்யம். புக்தி தேஹயாத்ரா சேஷம். ஏதந்நிரூபணம். ஏதத் விஷயக ஸங்கா பரிஹாரங்கள்.
235. ஆண்டாறுமாஸ ஸப்ஹார்த்தம். தேவமாத்ருகம் நதீமாத்ருகம். தண் டுலமும் புக்தியும். நிர்ஹேதுகத்வ த்வைவித்யம். ஆழ்வாருக்கு புக்த ப்ரபந் வ்யாவ்ருத்தி.
236. முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே. “த்யாது: ப்ரஸாத்யாத்” ஸ்ருத்யார்த்தம். “யம் ப்ரஜாபதிர் வேத ஸ புண்யோ புவதி”.
237. “அம்புஸ்யபாரே” அநுவாகமும் நாராயணநுவாகமும். “அருளிநன்” பத்ய ஸாமர்த்த்ய லப்யதார்த்த சதுஷ்டயம். பிள்ளை நிர்வாஹம். அதிபதி அருளே அமரத்வஹேது. அயோக்யவ்யவச்சேத்யமும் அந்யயோக்யவ்யவச்சேத்யமும்.
238. ப்ராக்யபூவ: அத்யந்தாபூவ: இதி அண்ணா நிர்வாஹம். தொல்காப்பிய உத்யாஹாணம். முக்தரும் நித்யரும். ப்ராக்யபூவ ப்ரத்வம்ஸாபூவங்கள். அமரஸப்ஹார்த்த பர்யாயம் தேவஸப்ஹார்த்தம். ஈஸ்வரஸ்ய தேவத்வ ப்ரதிபாத்யக ப்ரமாணம். நித்யர்க்கு விஸ்மருதிராஹித்யம் கிம்? புகுவத்யநுபுவ ஸப்ஹார்த்தம்.

238. ஸூரிகளிற்காட்டில் புகுவானுக்கு வாசி. அதிக: பதி: அதிபதி: இதி. “குவாம் க்ருஷ்ண கௌ:” — கேராத்வேந ஸாம்யம்; க்ருஷ்ணத்வேந வாசி. அமரர்கள் அதிபதி — அமரத்வேந ஸாம்யம்; ஆதிக்கயத்தால் வாசி. தேவஸப்துவாச்யத்வம் நித்யர்க்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டு. தேவத்வம் - த்யோதமாத்வம். அப்பு நிர்வாஹம். ராமாநுஜம் பிள்ளை நிர்வாஹம். அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். லக்ஷிதலக்ஷணை. “மலயஜ ஸஸி லிப்தம்” விஸேஷார்த்தம். “கமுக்காணிக் கண்ணன்” விஸேஷார்த்தம் பிராட்டி ஸ்ரீகௌஸ்துபம் இரண்டு கூறியதின் பாவம்.
240. ஆனைக்குக் குதிரை வைத்தல் — ஏதந்நிருபணம். விக்ரஹ வைலக்ஷண்ய கதநம். அதிபதி ஸப்தார்த்தம் விவரணம். குலுக்கி — தூந்யாத்யாஸ்ரய பேடிகாசாலநம்.
241. துயரறு — முன்புள்ள முதலிகள் எம்பெருமானார் நிர்வாஹங்கள். அகில ஹேய ப்ரத்யாக்ஷனுக்கு து:க்க நிருபணம். “வ்யஸநேஷ” ஸ்லோகார்த்தம்.
242. பஞ்சஸக்தி நிருபணம். பஞ்சோபநிஷத்துக்கள் - பஞ்சஸக்திகள். ப்ராப்தி யாலும் பேராக்யதையாலும் திருவடிகள் உத்தேஸ்யம்.
243. புகுவத் விஷயீகாரத்தால் ஸத்தா ஸித்தி. த்ரோண த்ருபத சரிதம்
244. த்விதீயபாத ப்லித மோக்ஷப்ரதத்வம் ஈஸ்வராஸாதாரணம். ஏகைக பாதோக்தாகாரம் ஈஸ்வரத்வ ஸ்தாபகம்.
245. ஆவ்ருத்த்யா யோஜனை — அநாவ்ருத்த்யா யோஜனை. “கிந்நாம வாக்யத்வம்” என்ற விசாரம். வாக்யபேத வாக்யைக யோஜனாத்வயம். தொழுகை — ஸரணவரணம்.
246. த்விதீய பாதாவஸர ஹேது நிருபணம். “அத்விதீயம்” ஸ்ருத்யார்த்த விசாரம். மாயி நையாயிக ஸேஸ்வரஸாங்க்ய பக்ஷ நிராஸம். நெற் செய்யப் புல் தேய்கை நிருபணம்.
247. முதற்பாட்டு அர்த்த பஞ்சகபரம். அதிகாரி நிருபணம். முதற்பாட்டின் அர்த்த பஞ்சகபரத்வ உபபாதநம். அநுபந்த சதுஷ்டய நிருபணம். வஸ்து நிர்தேஸ நமஸ்கார ஆஸீஸஸுக்கள் உக்தம் முதற்பாட்டில்.
248. மங்குளத்ரய நிருபணம். இரண்டாம் பாட்டு வ்யாக்யாநம் (8000, 9000). உபய லிங்கத்வ ப்ரயுக்த வைலக்ஷண்யம். அசேதந வைலக்ஷண்யம்போலே சேதந வைலக்ஷண்யம். ஸோபாந க்ரமத்தாலே அநுபவம்.
249. விரோத பரிஹாரம் (9000). அசேதந வைலக்ஷண்யகதநம் த்ருஷ்டாந்த மாக. மிக்காரில்லாமை சொல்லுவது த்ருஷ்டாந்தமாக.
250. ஸோதக வாக்யமும் “மன்னகம்” பாசுரமும்; விரோதபரிஹாரம் (12000).

251. விரோதபரிஹாரம் (24000). ஸ்ருதிப்ரக்ரியா, க்ருத்யப்ரக்ரியா (36000)
252. ஸ்வரூப விபூதிசூண கதநக்ரம தாத்பர்யம். ஸ்வரூபத்தால் திருத்தம் யோகிகளுக்கு. சூணங்களால் திருத்தம் ஆழ்வாருக்கு. சூணகதந ப்ராத்யம்யஹேது.
253. முதல் இரண்டு பாசுரங்களின் பிண்டிதார்த்தம். வ்யாவர்த்தயாதிஸயமும் வ்யாவருத்தாதிஸயமும். தொல்காப்பியம். விரோத பரிஹாரம்.
254. ஸித்ததாந்த ஸோதநம். தொல்காப்பியம். “மனனக” ஸப்ஸுத்துக்கு விலக்ஷ ணார்த்தம். அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி நிரூபணம். அவித்யாத்யாஸ்ய விசாரம். அவித்யாதிசுக்கு தேஜாஷத்வ நிரூபணம். மனத்துக்கு மலங்கள்.
255. ப்ரகாரப்ரதிபுந்தம் கரணதேஜாஷம். அவித்யாதிசு அத்மதேஜாஷமா ஜ்ஞாநதேஜாஷமா மனோதேஜாஷமா? அவித்யாதிசு மனோதேஜாஷங்கள். “ஸ்வரூபகத” — க்ருதஸப்ஸுதார்த்தம். ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். யம நியமாதிசு ஸ்வரூப நிரூபணம். யம நியமாதிசுகளில் ப்ராஹ்மயாப்யந்தர விபாகம்.
256. ப்ரஹ்மசர்யாதிசு நிரூபணம். ஸ்வஸ்திகாதிசு ஆநந நிரூபணம். ப்ராண யாம நிரூபணம்.
257. தாரண நிரூபணம். பஞ்சவித்யத்யாநம். த்யாநத்தாலே ஸமாதி. புந: ப்ரஹ்மசர்யாதிசு நிரூபணம்.
258. விக்ரஹகால்பநிகத்வ விசாரம். ஸங்கா பரிஹாரங்கள்.
259. பொன்னும் கரியும். விஸுத்த மனோக்ரஹ்யத்வ விசாரம்.
260. “நேதி நேதி” ஸ்ருத்யார்த்தம். “மநஸா து” — ‘து’ ஸப்ஸுதார்த்தம்.
261. மனனகம் பாசுரம் உபதேஜாகுர்ப்பம். மனனகம் பாசுரதாத்பர்யம். உப நிஷத்தும் அருளிச்செயலும்.
262. பகவத்கீஷயத்தை அறிவது எப்படி என்ற விசாரம்.
263. “கடிசேர் நாற்றத்துள்ளலை” பாசுரார்த்தம். கடிசேர் பாசுரத்தின் தாத்பர்யம்.
264. நிரூபமத்வ நிரூபணம். “நத்ருஸாய ஸ்வாஹா” ஸ்ருத்யார்த்தம். ஸௌஸாத்ருஸ்யம் வைத்யர்மயாப்யாவ நிபுந்தநம்.
265. ஸாத்யர்மயவைத்யர்மய த்ருஷ்டாந்த நிரூபணம். அந்வயவ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தங்கள். மாக காவ்ய ஸ்லோக உத்யாஹரணம்.
266. “ய ஆத்மநி திஷ்டந்” ஸ்ருத்யார்த்தம். “ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தர:” அர்த்தபேதம்.
267. கீழோடே அந்வயம். முதல் திருவாய்மொழிக்கு க்ரியாபதம். “ந தஸ்ய கார்யம்” ஸ்ருத்யார்த்தம். ஸோதக வாக்யார்த்தம்.

268. “இலனது” (3) வ்யாக்யானம் (6000, 9000, 12000). ஸ்ரீபுரதனும் ஸ்ரீபராங் குஸனும். “இலனது” பாசுரார்த்தம் பரிச்சேத்யத்வயராவ்ரித்யம்.
269. “இலனது” பாட்டில் முற்கூறு பிற்கூறு அர்த்தம் (12000).
270. லீலாவிபூதி உத்தேசம். “ஸ தத்ர பர்யேதி” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
271. லீலாவிபூதி ஸப்தார்த்தம். லீலாவிபூதி அஸ்மரண ஹேதுத்வம். லீலாவிபூதி ஹேயத்வ உபாதேயத்வங்கள். “ஜக்ஷத் கரீடந்” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
272. அநுபபங்கஸ்மரணம். அபுரஹ்மாத்மகவஸ்து ஸஸவிஷாண துல்யம்.
273. லீலாவிபூதிஸ்வாமி நிர்ணயம். “பதிம் விஸ்வஸ்ய” ஸ்ருத்யர்த்தம். பதிஸப்த: ஸேஷிணி ரூட:.
274. அநுப்ரவேஸத்வம். ‘ஸத்’ ‘த்யத்’ ஸப்தத்துக்கு விலக்ஷணார்த்தம் “த்யுஸ்யதே ஸ்ருயதே” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
275. “த்யவா ஸுபர்ண” ஸ்ருத்யர்த்தம். ஸ்ரீமத் வேங்கடாசார்ய வ்யாக்யானம்.
276. பிரிநிலை ஏகாரம். ஸீதையும் ஆழ்வாரும். தொல்காப்பியத்தில் ஏகாரார்த்தம்.
277. ஏகாரார்த்த நிருபணம். ஈற்றசை ஏகாரம். ஸ்வரம். உந்மாத்வாதக்யுதி நிருபணம். ஆழ்வார் பூர்வநிலை.
278. ஆழ்வாரும் புரதனும். கீழ் வயிற்றுக் கழலை. குஹனும் புரதனும். த்ஸண்டிவாக்யம்.
279. குஹவசநத்தை புரத்வாஜ வசநமாக உத்யாஹரித்தது. ஸுக்ரீவனும் ஆழ்வாரும். “வாநராணாம் நராணாம் ச” ஸ்லோகார்த்தம்.
280. “ஸமஜாயத” விஸேஷார்த்தம்.
281. மூன்று பாட்டுக்கு ஸேஷம் மேலிற்பாட்டுக்கள். பூர்வஸேஷம். ஸ்வரம். ஏகார விசாரம். ஸோதக வாக்யார்த்தம். “நாமவன்” (4) வ்யாக்யானம் (6000, 9000).
282. க்யாத்யாத்ரயஸாரார்த்தம் (12000). யோக்ய யோஜநா: ஸிஷ்ட க்யாத்யாதா த்பர்யம் (24000).
283. (36000) நித்யவிபூதியும் லீலாவிபூதியும். பரோபதேஸ ஸ்வாநுபவங்கள். ஸங்காபரிஹாரங்கள்.
284. லீலாவிபூதியின் தன்மை. ஸிஷ்ட த்ஸகார்த்தம். ஸம்ஸாரி துர்க்குதி. ப்ரத்யமத்ஸகம் பரோபதேஸக்யர்ப்பம்.
285. ப்ரபு த்வம். நாலு மூன்று ஸப்தார்த்தம். ஸங்காபரிஹாரங்கள்.
286. பூதபூவிஷயத்துக்களிலே வர்த்தமானத்துக்கு அந்தர்பாவம். “ஆய்நிந்ற” அர்த்தத்வம்.

287. ஸாமாநாதிகரண்ய நிருபணம். “ஸர்வம் க்ஷு” ஸ்ருத்யார்த்தம். “தத்வ மஸி” ஸ்ருத்யார்த்தம்.
288. சூரந்தேயாக்யமும் திருவாய்மொழியும். ஸாமாநாதிகரண்யலக்ஷணம். ஸப்ஸ்துத்ரைவித்யம்.
289. புருக்தி பரிஹாரம். ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்வாஹம் “அவரவர்” (5) வ்யாக்யானம் (6000)
290. ஸர்வதேவதாந்தராத்மத்வே ப்ரமாணங்கள் (6000). ஸர்வகர்மபலப்ரத்யுத்வே ப்ரமாணங்கள் (6000). வையதிகரண்யோக்தி (12000).
291. “விதிவழியடைய” விலக்ஷணார்த்தம் (12000, 24000). ரக்ஷகாந்தர ஸூந் யத்வம் (36000).
292. புருஷோத்தம ஸப்ஸ்தூர்த்தம். ஹரி ஸப்ஸ்தூர்த்தம். ஸ்ருதே: பூர்வம் புராண உத்யாஹரண தாத்பர்யம். புருஷ ஸப்ஸ்தூர்த்தம். உத்தம ஸப்ஸ்தூர்த்தம். ஹரி ஸப்ஸ்துத்துக்கு விலக்ஷணார்த்தம்.
293. “யத்யேவத்யாதேள” ஸ்ருத்யார்த்தம். ப்ரணவம் உச்சரிக்கப்படாவிட்டால் ஏற்படும் அநிஷ்டம்.
294. சேதநபேத்யமும் ருசிபேத்யமும் குணபேத்யமும் மார்க்கபேத்யமும்.
295. குணபேத்யத்தால் வந்த ப்லபேத்யம். ஷஷ்ட்யார்த்தம் விஷயத்வம். தேவதாந்தர துராராத்யத்வம்.
296. “க்ருதாபராத்யஸ்ய” ஸ்லோகார்த்தம். “யச்சீல: ஸ்வாமீ தச்சீல: த்யாஸ:” உபாலம்ப தாத்பர்யம்.
297. அஞ்ஜலிதான் மிகை. ஸர்வஸ்வாமித்வம்.
298. “யோ யோ யாம் யாம்” ஸ்லோகார்த்தம். நிர்வாஹத்வய பிண்டிதார்த்தம்.
299. ஐயன் பாழியில் ஆகை. இராமடம் ஊட்டுகை. “நின்றனர்” (6) வ்யாக்ய யானம் (6000).
300. அருணாதிகரணந்யாயம் (9000). ஸங்கா ஸமாத்யாநங்கள் (12000).
301. ஸங்கா பரிஹாரங்கள் - அருணாதிகரண விஷயம் (24000). தர்மிவாசகஸ்ய தர்ம வாசகத்வே ஹேதுநிருபணம் (36000).
302. ஸ்ரீபாஷ்யகார மதத்தாலே அருணாதிகரண நிருபணம். அபர்யவஸாந் வருத்திநிருபணம். ப்ராபகர மதத்தாலே அருணாதிகரண நிருபணம்.
303. அருணாதிகரண விசாரம்.
304. ஸாமாநாதிகரண்ய ப்லம். பூட்ட மதம். ராமாநுஜ மதம்.
305. வருஷல விவாஹ மந்தரம். ப்ரவ்ருத்திபோலே நிவ்ருத்தியும் ஸக்திமத்ய தீகை. ஸர்வ ப்ரகார அபரிச்சேத்யத்வ உபலக்ஷணம்.

306. “திடவிசம்பு” (7) பாசுர வ்யாக்யாநம் (6000). பரமாத்ம நிருபணம் (6000). சுடர்மிகு சுருதி நிருபணம் (6000).
307. சுடர்மிகு சுருதி உத்யாஹரணம் (6000).
308. சுடர்மிகு சுருதி உத்யாஹரணம் (6000).
309. வேத்யவிருத்த, மதங்கள். ஸ்ருதி ஸாக்ஷிகத்யந பஹம்.
310. “விசம்பு எரி” பெளர்வாபர்ய கத்யநஸ்வாரஸ்யம். லோகாயத மதநிராஸம்.
311. ஸ்ருதி ப்ராப்யல்யம். பூவி ப்ரதிஸந்த்யாந ந்யாயம்.
312. பேத்யாபேத்ய கடகஸ்ருத்யர்த்த, ப்ரதிபாத்யகங்களான பாசுரங்கள். ஸ்ருதியும் அருளிச்செயலும். ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேஸ தாத்பர்யம். தத்வ ஸார உத்யாஹரணம்.
313. பஞ்சீகரணப்ரக்ரியை. “அநேந ஜீவேந” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
314. ந்ருபநபேர வ்யாவ்ருத்தி. ஸரீராத்மலக்ஷணம்.
315. ஸரீர லக்ஷணத்ரயம்.
316. அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்தி நிருபணம். ஸரீர லக்ஷணத்ரய நிருபணம்.
317. பூக்யவத்யவ்யவஹித வ்யாப்தி. ஸரீராத்மலக்ஷண த்யுளப்ரயோஜநம்.
318. “திடம்” என்ற த்யார்ட்யத்தை த்ரேத்யா நிருபணம். பூதசதுஷ்டயவாதிய லோகாயதிகன்.
319. பாசுரத்தில் வைத்யக நிர்தேஸம். வ்யாப்தி பூர்த்தி. சுருதியின் சுடர்.
320. ப்ரமாணந்தரங்களின் குறை. ஸப்த்யமய ஸ்ருதியின் நித்யத்வம். வேத்ய நித்யத்வம். கடேர்பநிஷத்தும் திருவாய்மொழியும்.
321. குத்ருஷ்டி நிராஸம். யாத்யவீய நிராஸம். சார்வாகநிராஸம். ஸங்கா பரிஹாரங்கள். ஏழாம்பாட்டில் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார கத்யநதாத்பர்யம். பரபக்ஷ நிராஸம். ஸ்வபக்ஷ ஸ்த்யாபநம். வேத்யநித்யத்வம்.
322. “சுரரறி” (8) பாசுர வ்யாக்யாநம். தேவதாந்தர ஸ்ருஜ்யத்வே ப்ரமாளோபந்யாஸம். ஸ்வரூபேண தாத்யாத்மய வாதீயாத்யவீய:.
323. குத்ருஷ்டி நிராஸம்.
324. விண்—மூலப்ரக்ருதி. க்யார்கிவித்யை.
325. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸ்வதந்தரகர்த்தருத்வம் இல்லை. விண்—ப்ரக்ருதி—ஏதந்நிருபணம்.
326. “அக்ஷரம் அம்புராதத்யருதே:” ஸூத்ரார்த்தம்.
327. “ஆகாஸ: ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச” ஸ்ருத்யர்த்தம். பாசுரத்தில் ஸ்ருதிச்சூயை.

328. “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் ச” ஸ்ருத்யார்த்தம். உபஸேசந ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
329. ரூபவர்ணாதிரஹித ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி கர்த்ருத்வ விசாரம்.
330. த்ரிபுர த்ஹநதத்வம். ஸர நாராயணப் பெருமாள். ருத்ரன் தலையறுந்த சரித்ரம்.
331. ப்ரஹ்ம ருத்ரதத்வம். “யோ ப்ரஹ்மானம்” ஸ்ருத்யார்த்தம். ஆத்மபுத்யதி, ப்ரஸாத் ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸர்வஸம்ஹர்த்ருத்வ ஸர்வ ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ நிரூபணம்.
332. “உளனெனில்” (9) பாசுர வ்யாக்யாநம். ஸுந்யவாதி, நிராஸ ப்ரக்ரிஸை.
333. ஸுந்யவாதி, நிராஸ விவரணம்.
334. ஆழ்வான் யோஜநா.
335. ஸர்வத்ரா நுபபத்த்யதிகரணம்.
336. ப்ரீபுஷ்யத்தில் ஸர்வஸுந்யவாத் நிரஸநம்.
337. ஸர்வ ஸுந்யவாத் நிராஸம்.
338. “ப்ரதீதிஸ்சேத்” ஸ்லோகார்த்தம். “கடோ நாஸ்தி” வாக்யார்த்தம்.
339. பெளத்யதுனுக்கு வாத்நாதிகாரம். பாட்டவசநம்.
340. ஸோபாதிக நிரூபாதிக நிஷேத விசாரம்.
341. அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வ நிரூபணம்.
342. “உளன், இலன்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸவிபூதித்வ ஸம்ர்த்தநம்.
343. “பரந்ததண்” (10) பாசுர வ்யாக்யாநம். “பரந்த” பாட்டில் அந்தர்வ்யாப்தி ப்ரஹிர்வ்யாப்தி கதநம்—வ்யாப்தி ஸௌகர்யம்.
344. க்ரந்தகார பக்ஷம்.
345. விபூத்வஸ்ய ந ஹாநி: பரந்ததண் பரவை—ஏகார்ணவம்.
346. ஆகாஸம் ஸாவயவம்.
347. “கரவிசம்பு” (11) பாசுர வ்யாக்யாநம். “கரவிசம்பு” பாட்டில் உபயவிபூதி ஸம்ப்நதகதநம். ப்ரத்யுமதஸ்கார்த்தம். அதுபூத ஸக்திநிரூபணம்.
348. ஸட்கோப ஸப்ஸ்தார்த்தம். லீலாவிபூதிகதநேந நித்யவிபூதி உபலக்ஷணம்.
349. வால்மீகியும் ஆழ்வாரும். முதல்திருவாய்மொழி கலிவிருத்தம்.
350. பஞ்சபூதஸ்வபாவங்கள்.
351. உபலக்ஷணத்வம். “ப்ராப்த ராஜ்யஸ்ய” ஸ்லோகார்த்தம். உத்தரகாண்ட் கர்த்தாவும் வால்மீகியே. “பாட்யே கேயே ச” ஸ்லோகார்த்தம்.

352. தொடக்கத்தில் “ஆயிரம்” என்றதின் தாத்பர்யம். “பாட்டியே கேடியே ச” ஸ்லோகார்த்தம். “ப்ரமாணேஸ்திரிபிரந்விதம்” ஸ்லோகார்த்தம். ஸப்த ஜாதி நிருபணம். அஷ்டாத்ஸஜாதி.
353. “ஆயிரம்” என்றதின் தாத்பர்யத்வம்.
354. த்ரமிடேஹபநிஷத்ஸங்கதி. த்ரமிடேஹபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.
355. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநாவதாரிகை. ஆழ்வார் வைபவம்.
356. ராமாநுஜபத்னாம்பேஹ ஜ ஸமாஸ்ரயணஸாலிகள். நம்பிள்ளை தொடக்கமாக வ்யாக்யாந விஸ்தரம். நம்பிள்ளை — லோகாசார்யன். நம்பெருமாள் பெரிய ஜீயரிடத்தில் ஈடுகேட்டு உகந்தது.
357. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியின் ஐந்து நிர்ப்பந்தங்கள். உடையவர் நூற்றந்தாதியும் ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியும். ஆழ்வார் படிகள்.
358. “உயர்வே பரன்படியை” பாசுர வ்யாக்யாநம். ஏகாரார்த்தம்.
359. உயர்வேதும். வேதமும் திருவாய்மொழியும்.
360. வேதமும் திருவாய்மொழியும். முதற்பதிகத்தில் பிராட்டியைச் சொல்லாமைக்கு ஹேது. ஸூக்தியும் முக்தியும். குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்.
361. வீடுமின் த்ஸக ஸாரார்த்தம். விஷயாந்தர தேஹம். பகவத்விஷய குணம். பகவதேஹ பேஹத்வோபாயமான பக்தியோகம்.
362. மோக ஸாஸ்த்ர விஷய விபாகம். ஸூத்ர க்ரந்த த்விக பேதம். ஸூத்ர க்ரந்த ப்ரதம் த்விகார்த்தம்.
363. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் திருவாய் மொழியும். “ஸ்வஸேஷாஸேஷார்த்தம்” ஸ்லோகார்த்தம். உபாஸந ஸப்தார்த்தம்.
364. பக்தி ப்ரபத்திபர யோஜனாபேதம்.
365. ஆழ்வாருடைய பக்தி ப்ரபத்திகள்.
366. “மதிநலம்” ஸப்தார்த்தம். பக்தி ப்ரபத்தி பரத்வ உபபத்தி. “உபயபரி கர்மித” வாக்யார்த்தம்.
367. ஸாத்ய ஸாத்யபக்தி விசாரம். ஆழ்வார் பக்தி. ஜாநஸ்ருதி உபாக்யாநம். அபஸூத்ராதிகரணம்.
368. அபஸூத்ராதிகரணம்.
369. யாமுந ராமாநுஜ நிர்வாஹங்கள். ஸாத்ய பக்திபர யோஜனை.
370. ஸங்கா பரிஹாரங்கள். பக்தித்வவைவித்யம். ப்ரபத்தித்வவைவித்யம். பரோபதேஹ உபபத்தி.
371. க்யாதி லாபபூஜா நிரபேக்ஷத்வம். “ப்ரோவாச” ஸப்தார்த்தம்.

372. ஸ்வாநுபுவ ப்ரகர்ஷ நிரூபணம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ நிரூபணம். பரோப தேயஸ அநுபபத்தி பரிஹாரங்கள்.
373. ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தும் முறை. த்யஸகார்த்த ஸங்க்யஹம். கண்ணழ கிலே ஈடுபட்டவரைக் கண்ணழகாலே திருத்திய கதை.
374. “வீடுமின்” (1) பாசுர வ்யாக்யாநம். ஸமர்ப்பண ஸ்வரூப நிரூபணம்.
375. அஹங்கார மமகார சண்ட்யாளன்.
376. த்யாஜ்யாத பூர்வம் த்யாக்யஸ்ய கத்யநே தாத்பர்யம். ஸம்ஸாரியும் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும். நீட்டல் குறுக்கல் விகாரம். அக்யநிநா த்யஹயமான க்யருஹாந்தர்வர்த்தி ஸமாதியு.
377. பஹுவசநார்த்தம். த்யாஜ்ய நிரூபணம்.
378. நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹங்கள். அழுகு சிறை.
379. ஜநமேஜய வைஸம்பாயந கதை. “த்யவாவிமௌ புருஷௌ மூடௌ” ஸ்லோகம்.
380. “யமோ வைவஸ்வத:” ஸ்லோகார்த்தம். வைவஸ்வத ஸப்யதார்த்தம். ஆட்சி தொடர்ச்சி நிரூபணம். ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்று.
381. ப்ராயஸ்சித்த விசாரம். ஆத்மாபஹார க்ரௌர்யம்.
382. “மின்னின்” (2) பாசுர வ்யாக்யாநம். வீடு செய்ம்மினே பாட்யவிசாரம். ஆத்மாபஹார ஆத்ம ஸமர்ப்பண தத்வ நிரூபணம். வீடுமின் பதிகத்தின் ப்ரமேயம். வீடுமின் பாட்டின் ப்ரமேயம்.
383. ஏகவசந பஹுவசந தாத்பர்யம். “இறை” ஸப்யதார்த்தம் (12000). “ஸம்பத்ய:” ஸ்லோகம்.
384. ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு அர்த்தம். பஞ்சமிக்கு உபமார்த்தத்வம். மரணங் கள் பலவிதம்.
385. ஸம்ஸாரியின் ப்ரான்தி. ஸங்கா பரிஹாரங்கள்.
386. மகிழலகு பாசுரார்த்தம். வகுள பீஜ த்யருஷ்டாந்தகத்யந தாத்பர்யம்.
387. “நீர்நுமது” (3) பாசுர வ்யாக்யாநம். பூர்வோத்தர க்யாத்யாநுகுண்யேந “இறை” ஸப்யதார்த்தம்.
388. அந்யோந்யாஸ்ய பரிஹாரம். கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந்தாப்போலே. வேர்முதல் மாய்த்தலாவது என்.
389. ஸம்ஸார பீஜ பேஷஜ நிரூபணம். ஸம்ஸார பீஜத்யவயம். “நீர்நுமது” என்று ஸம்ஸார பீஜ கத்யநம். “வேர் முதல் மாய்த்து” என்று ஸம்ஸார பேஷஜ கத்யநம்.

390. அஹங்கார த்யாக்ய அநுபபத்தி ஸங்கா பரிஹாரங்கள். மோக்ஷத்திலும் அஹங்கார அநுவருத்தி. த்யாஜ்யாஹங்கார நிருபணம். த்யாக்யாங்குகத்வே நிரபேக்ஷத்வ ஹாநி ஸங்காபரிஹாரங்கள். பிறர் ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
391. ஸங்காபரிஹாரங்கள்.
392. விஷயாந்தர புக்யவத்விஷயங்களின் வாசி.
393. விஷ்ணுபோத நிருபணம். கர்ம நிவ்ருத்தி பரங்களான பாசுரங்கள். ஸாத்ய புக்தி ஸப்ஸ்தார்த்தம். உபாய புக்தி வ்யாவ்ருத்தி.
394. “இல்லதும்” (4) பாசுர வ்யாக்யாநம். ஏகவசந பூஹுவசந விசாரம்.
395. “இல்லது, உள்ளது” ஸப்ஸ்தார்த்தம். சித்சித் தோஷங்கள். உபய வேத்யாந்த ஐககண்ட்யம். ஸூந்யவாதியும் மாயாவாதியும்.
396. ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி திவ்யப்ரபந்த ஐககண்ட்யம். துச்சுத்வ மித்யாத்வங்கள். “ஸத்யம் ச அந்ருதம் ச” ஸ்ருத்யார்த்தம். “ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:” ஸ்லோகம்.
397. சேதநாசேதநங்களின்படி. “ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
398. இருகரை. “இல்லது” பாட்டுப்ரமேயம்.
399. “அற்றது” (5) பாசுர வ்யாக்யாநம். கைவல்ய பரமான பாட்டு.
400. அந்தராய பரிஹாரம்; நிருபணம். த்ருஷ்ண வைபவம்.
401. கைவல்யத்தை வீடு என்னக் காரணம். யோக்யாப்யாஸமாவது என்.
402. கைவல்ய நித்யத்வம். “மன்னுறில்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். கேவலனுக்கும் புக்யவத்நுபவேச்சை பிறக்கும். கத்வாஸ்த்யாநத்திலே திங்.
403. “பற்றிலன்” (6) பாசுர வ்யாக்யாநம். ஸர்வ ஸமத்வம். “மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” விலக்ஷணார்த்தம். “அற்றது” பாட்டின் ப்ரமேயம்.
404. ஸங்க்யஸ்வபாவத்வம். பூட்டர் நிர்வாஹம்.
405. “அபி” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
406. “ப்ரஸாத்யுபரமௌ” ஸ்லோகார்த்தம். “உபாக்யதௌ” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
407. “தந்ய” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “சூட்டு நன்மலைகள்” பாசுரார்த்தம். மலைக்குத் தூய்மை.
408. “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” ஸ்லோகார்த்தம்.
409. ஸீதா வைபவம்.
410. “அன்றீன்ற கன்றின்” இத்யாதி வாக்யார்த்தம். “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே” ஸ்லோகார்த்தம். “ஸ்வஸரீரேண” விஸேஷார்த்தம்.
411. கரியும் மாணிக்கமும்.

412. “அடங்கெழில்” (7) பாசுர வ்யாக்யாநம். ஸம்பந்தா நுஸந்தாநம். “பற்றி
லன்” பாட்டின் ப்ரமேயம்.
413. கடக க்ருத்யம். கடலில் துரும்பு.
414. வ்யாபாரி தேஸாந்தரம் போன கதை. ஆசார்ய க்ருத்யம்.
415. “பிபுந்தௌ” ஸப்தார்த்தம். ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் கிம்ருபம்.
416. ராஜபுத்ர ஸமாதி.
417. “ஸேஷ: பரார்த்தத்வாத்” ஸூத்ரார்த்தம். பராபிமத யோஜநா. ராமானுஜ
யோஜநா.
418. ஸேஷத்வலக்ஷணம்.
419. “உள்ளமுரை” (8) பாசுர வ்யாக்யாநம். அடங்கெழில் பாட்டின் ப்ரமேயம்.
420. பூஜநப்ரகார நிருபணம்.
421. “இதோ பூஹி:” ஸ்லோகார்த்தம்.
422. “அரண்யே ஸந்தி பத்ராணி” “பத்ரேஷு புஷ்பேஷு” ஸ்லோகங்கள்.
423. மெல்லொற்று வல்லொற்று. “தாமுளரே” பாசுரார்த்தம். தனிச-கடன்.
424. புகுவான் காலத்தை உண்டாக்கியதற்கு ப்ரயோஜநம். “திருமருவுதாள்”
விஸேஷார்த்தம்.
425. “ஒடுங்க” (9) பாசுர வ்யாக்யாநம். “நாவாயிலுண்டே” பாசுரார்த்தம்.
ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரம். “கூதி” ஸப்தார்த்தம்.
426. “எண்ணே” விஸேஷார்த்தம் (12000).
427. மெல்லொற்று வல்லொற்று. “பூஜந விரோதி” ஸப்தார்த்தம்.
428. “வாஸோ மறிகடலோ” பாசுரார்த்தம். “மாதே வரப்பெறுவராம்” பாசு
ரார்த்தம்.
429. ஆண்டாள் சரித்ரம்.
430. “க்ருத க்ருத்ய” ஸப்தார்த்தம். ஸித்தஸாதாந பரிக்ரஹ வைபவம்.
431. “என்பெருக்கு” (10) பாசுர வ்யாக்யாநம். குன்றத்து ஜீயர் எம்பெருமானார்
ஐதிஹ்யம். எம்பார் ஐதிஹ்யம். ஏகாரார்த்தம். தொல்காப்பியம். “ஒடுங்க”
பாட்டின் ப்ரமேயம்.
432. ஆஸ்ரயணம் பூஜநப்ரபதாந ஸாதாரணம். ஸார்த்தம் மூலமந்த்ரகூதா.
433. உபாஸக ப்ரபந்நர்களுக்கு வாசி. அர்த்தா நுஸந்தாநம் மோக்ஷஹேது.
அர்த்தம் முன்னாக ஸப்தம். ஸப்தம் முன்னாக அர்த்தம். ஸ்வருபாநு
ஸந்தாநம்.
434. ஆழ்வான் பட்டர் ஐதிஹ்யம். “நாராயணபர:” ஸப்தார்த்தம்.

435. ஜீவாநந்த்யம். மந்த்ர ஸ்ரவணப்ரகாரம். ஆழ்வான் வார்த்தைகளுக்குக் கருத்து. ப்ரணவத்தில் மகாரார்த்தம்.
436. ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வப்ரகாஸத்வரூபம் என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகை. ஜீவஸ்வ ரூபநிரூபணம். ஜீவனுக்கு நன்மை.
437. பூநீவைகுண்டம் ஸ்தவஸ்லோக உத்யாஹரணம். நாராயணத்வ நிரூபணம்.
438. “சேர்த்தட” (11) பாசுர வ்யாக்யாநம். ஏகவசந பஹுவசந தாத்பர்யம். “எண்பெருக்கந்நலத்து” பாட்டின் ப்ரமேயம்.
439. “வீடுமின்” திருவாய்மொழி வஞ்சித்துறை. த்யஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம்.
440. “எழுத்தசை சீர்பந்தம்” இத்யாதி, விவரணம்.
441. ஏகவசந பஹுவசந தாத்பர்யம். த்ரமிடே, பநிஷத் ஸங்க்யதி.
442. த்ரமிடே, பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.
443. “வீடு செய்து” [தி.நா 2] பாசுரவ்யாக்யாநம்.
444. ஆழ்வாருடைய நீடுபுகழ்.

முதலிரண்டு திருவாய்மொழி ஸூக்யம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

“ஐககண்ட்யம்” ஸூக்யம் விஷயஸூசிகை

1. ஸாரீரகார்த்தம்.
2. ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்லோகம் — “புரா ஸூத்ரை:” இத்யாதி, “ஆதே, ஸ ஸாரீரகார்த்த க்ரமமிஹ” தே, ஸூக்ய ஸ்லோகம். முதல் திருவாய்மொழியும் ப்ரத்யம் த்விதிகமும். முதற் பாசுரமும் சதுஸ்ஸூத்ரியும். முதற்பாட்டு முதலடியும் (1) ஜிஞ்ஜாஸாதிகரணமும். ப்ராபு, பாகர பூர்வபக்ஷம்.
3. விஸிஷ்ட ஹேத்வஸித்தி, நிரூபணம். ப்ரத்யமாதிகரண ஸித்த்யாந்தம். ப்ராபு, பாகரமத க்ஷண்ட்யம். விஸிஷ்டஹேதுஸித்தி, நிரூபணம். இரண்டாம் பாத்யமும் (2) ஜந்மாத்யதிகரணமும்.
4. ஜந்மாத்யதிகரணார்த்த நிரூபணம். விஸேஷணத்வ உபலக்ஷணத்வ பக்ஷங்கள். விஸேஷண பேத்யாத் விஸேஷ்யபேத்யம். விஸேஷண பேதே, தே, பி விஸேஷ்யைக்யம். ஜந்மாத்யதிகரண ஸித்த்யாந்தம். உபலக்ஷண உபலக்ஷ்ய விலக்ஷண த்ருதீயாகார நிரூபணம். அபியுக்தர் வார்த்தை. “ப்ரயந்தி” “அபி, ஸம்விஸந்தி” ஸப், த்யார்த்த்யபேத்யம். ஜந்மகாரணத்வாதி, ஸமுத்யாயம் லக்ஷணம் என்ற விசாரம். ஏகைகம் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் என்ற ஸித்த்யாந்தம். மோக்ஷ காரணத்வமாத்ர வசந தாத்பர்யம்.

5. ஆகேஷப ஸமாதாநங்கள். ஸ்ருஷ்டி காரணத்வாதி, கதநதா த்பர்யம். (3) ஸாஸ்த்ர யோநித்வாதி, கரண பூர்வபக்ஷம். முதற்பாட்டு மூன்றும்பாதமும் மூன்றும் அதி, கரணமும். ஸாஸ்த்ரஸ்வபாவம். ஸாதக பாதக ப்ரமாண விரோதம். ஸாஸ்த்ர யோநித்வாதி, கரண ஸித்ததாந்தம். ஸாதக பாதக ப்ரமாண விரோதாபாவம். ஸூரி ஸேவ்யத்வம் ப்ரமாணாந்தராப்ராப்தம்.
6. “தத் ஸாமர்த்ய” ந்யாயம். அதிபதி ஸப்ஸ்தார்த்தம். நிமித்தோபா தநைக்யம். நான்காமடியும் (4) ஸமந்வயாதி, கரணமும். ஸமந்வயாதி, கரண பூர்வபக்ஷம். ஸமந்வயாதி, கரண ஸித்ததாந்தம்.
7. முதற்பாட்டும் சதுஸ்ஸூத்ரியும். ஈக்ஷத்யதி, கரணாதி, விசாரம். பேடிகா பேத, நிரூபணம். அவாந்தரபேடிகா பேத, நிரூபணம். ப்ரதமபாதத்தில் ஈக்ஷத்யதி, கரணாதி, அதி, கரண ஸப்தகார்த்தம். மனனகம் பாட்டும். ஈக்ஷத்யதி, கரணாதி, அதி, கரணத்ரயமும். (5) ஈக்ஷத்யதி, கரண பூர்வபக்ஷம். ஈக்ஷத்யதி, கரண ஸித்ததாந்தம்.
8. அநுமானாவயவங்களில் ப்ரதநாவயவம் ஹேது. (6) ஆநந்தமயாதி, கரண பூர்வபக்ஷம். ஆநந்தமயாதி, கரண ஸித்ததாந்தம். பகுவத: ஸாரீரத்வ நிரூபணம். (7) அந்தரதி, கரண பூர்வபக்ஷம். அந்தரதி, கரண ஸித்ததாந்தம். ‘மனனகம்’ பாசுர ஸங்கமநம்.
9. பாராஸர்யனும் ஸ்ரீ பராங்குஸனும். ஆழ்வார் அருளிச்செய்த க்ரமம்; வ்யாஸர் அருளிச்செய்த க்ரமம்.
10. இலனது பாசுரமும் ஆகாஸாதி, கரணாதி, அதி, கரண சதுஷ்டயமும். (8) ஆகாஸாதி, கரண பூர்வபக்ஷம். ஆகாஸாதி, கரண ஸித்ததாந்தம். “பரா யண” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “ஆகாஸ” ஸப்ஸ்தார்த்தம். (9) ப்ராணாதி, கரண பூர்வ பக்ஷம். ப்ராணாதி, கரண ஸித்ததாந்தம். (10) ஜ்யோதிரதி, கரண பூர்வபக்ஷம். ஜ்யோதிரதி, கரண ஸித்ததாந்தம். (11) இந்த்ரப்ராணாதி, கரண பூர்வபக்ஷம்.
11. இந்த்ர ப்ராணாதி, கரண ஸித்ததாந்தம். ‘இலனது’ பாசுரார்த்தம். ‘உரு வினன்’ அருவினன் ஸப்ஸ்தார்த்தம் விசாரம். ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். கார்யத்வமும் ஸேஷத்வ ப்ரகாரம்.
12. நாலாம்பாட்டுத் தொடங்கி மூன்றுபாட்டும் த்ரிபாதியும். நாலாம்பாட்டும் த்விதீயபாதமும். த்விதீயபாதார்த்தம் ஜகச்சுரீரத்வம். (1) ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தத்யதி, கரண பூர்வபக்ஷம். ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தத்யதி, கரண ஸித்த தாந்தம். (2) அத்த்ரதி, கரண ஸித்ததாந்தம்.
13. (3) அந்தராதி, கரண பூர்வபக்ஷம். அந்தராதி, கரண ஸித்ததாந்தம். “த்ருஸ் யதே” என்ற அபரோக்ஷாபிதநாபி, ப்ராயம். (4) அந்தர்யாம்யதி, கரண பூர்வ பக்ஷம். அந்தர்யாம்யதி, கரண ஸித்ததாந்தம். (5) அத்ருஸ்யத்வாதி, குண காதி, கரண பூர்வபக்ஷம். அத்ருஸ்யத்வாதி, குணகாதி, கரண ஸித்ததாந்தம்.

14. (6) வைஸ்வானராதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். த்விதீய பாதார்த்த ஸாங்க்யத்ய நிரூபணம். 'நாமவன்' பாசுரமும் ஜகத்சுரீரத்வமும்.
15. "அவரவர்" பாசுரமும் த்ருதீயபாதமும். த்ருதீயபாதார்த்தம் ஸர்வாத்மத்வம். (1) த்யுபுவாத்யதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (2) பூமாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (3) அக்ஷராதிகரண பூர்வபக்ஷம்.
16. அக்ஷராதிகரண ஸித்ததாந்தம். (4) ஈக்ஷதிகர்மாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். கவிஸப்த்ய வாச்யர் நித்யஸூரிகள். (5) த்ஹராதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (6) ப்ரமிதாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (7, 8, 9) ப்ராஸங்கிகாதிகரணத்ரயம்.
17. (10) அர்த்ததாந்தரத்வாதிக்ஷயபதேஸாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். த்ருதீய பாதார்த்த ஸாங்க்யத்ய நிரூபணம். நிரதிஸயாநந்தம் ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரம். மாத்ருத்வ பித்ருத்வ நிரூபணம். "அவரவர்" பாசுரமும் த்ருதீய பாதமும்.
18. "இறையவர்" ஸப்ததார்த்த விபுல நிரூபணம். ஸர்வஸேஷிக்கு நிரதிஸயாநந்தம். ஸர்வஸேஷித்வ ப்ரயுக்தம் நிரதிஸயாநந்தம். "தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ" ஸ்ருதிக்கு விஸேஷார்த்தம். த்வய உத்தரவாக்யத்தில் நாராயண ஸப்ததார்த்தம். தேவதாந்தர்யாமித்வ கதநத்தாலே நிரதிஸயபேக்யத்வ ஸூசனம். "அவரவர்" பாசுரமும் த்ருதீயபாதமும்.
19. "நின்றனர்" பாசுரமும் சதுர்த்தபாதமும். சதுர்த்த பாதார்த்தம். (1) ஆநுமானிகாதிகரணார்த்தம். (2) சமஸாதிகரணார்த்தம். (3) ஸங்க்யோபஸங்க்யஹாதிகரணார்த்தம்.
20. (4) காரணத்வாதிகரணார்த்தம். (5) ஜகத்வாசித்வாதிகரணார்த்தம். (6) வாக்யாந்வயாதிகரணார்த்தம். (7) ப்ரக்ருத்யதிகரணார்த்தம். (8) ஸர்வ வ்யாக்யாநாதிகரணார்த்தம். "நின்றனர்" பாசுரமும் சதுர்த்தபாதமும். முதல் ஆறு பாட்டும் ப்ரதமாத்யாயமும்.
21. த்விதீயாத்யாய ப்ரதமபாதமும் "திடவிசம்பு" பாசுரமும். பரோத்யபாவித தேஷபரிஹாரம் ப்ரதமபாதார்த்தம். த்விதீயாத்யாய ப்ரதமபாதத்தில் ப்ரத்யதிகரணம் பூர்வபக்ஷமும் ஸித்ததாந்தமும்.
22. "திடவிசம்பு" பாசுரமும் ப்ரதமபாதமும். "சுடர்மிகு சுருதி" விஸேஷார்த்தம். ஸாங்க்யாபிமதம். ஆழ்வாரும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்.

23. ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். “த்ருஸ்யதே” “தர்ஸநாத்” “த்ருஷ்ட” ஸப் தார்த்தங்கள். வைதிகத்ருஷ்டாந்தம் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் பரிக் ராஹ்யம். சுரன்—ஆஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தன்.
24. ஸுரஸப் தபர்யாயம் தேவஸப் தம். “தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி” ஸ்ருத் யர்த்தம். தர்க்கபாத்ரமேயம். தர்க்கபாதத்தின் ப்ரத்யதி,கரணம் அர்த்தம். ப்ரதாநகாரணவாதியும் பரமாணுகாரணவாதியும். பெளத்த மத பேத நிர்நபணம்.
25. த்விதீயாத்யாய த்விதீய பாதார்த்தம். ப்ராஹ்மதத்வைவித்யம். ஸாங்க்ய வைஸேஷிக பாஸுபத ஸாம்யம். பெளத்த ஜைந ஸாம்யம். “சுரரறி வருநிலை” பாசுரமும் ஸாங்க்யாதி நிராஸமும். “உளன்” பாசுரமும் பெளத்தாதி நிராஸமும்.
26. பாராஸர்யனும் ஸ்ரீபராங்குஸனும். ருத்ரபாரம்ய நிஷேதமும் சதுர்முக பாரம்ய நிஷேதமும். மஹாமல்ல நிரஸந ந்யாயம். மந்த்விஷந்யாயம். “உளன்” பாசுரமும் பெளத்தாதி நிராஸமும். வைபாஷிகமத நிர்நபணம். தத் க்ஷண்டநம்.
27. ஸௌத்ராந்திகமத நிர்நபணம். தத்க்ஷண்டநம். யோகாசாரமத நிர்நபணம்.
28. யோகாசாரமத க்ஷண்டநம். விரோத பரிஹாரம், நம்பிள்ளையும் நம்மாழ வாரும். நம்பிள்ளை திருவுள்ளம்.
29. பாராஸர்யனும் ஸ்ரீபராங்குஸனும். பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்ய ஸமர்த்தநம் ப்ராஸங்கிகம். த்விதீயாத்யாய த்ருதீய துரீயபாதார்த்த விசாரம். வியத்பாத்ரமேயம். (1) வியததி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள். (2) தேஜோதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள். (3) ஆத்மாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள். (4) ஜ்ஞாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள்.
30. (5) கர்த்ரதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள். (6) பராயத்தாதி,கர ணார்த்தம். (7) அம்ஸாதி,கரணார்த்தம். (1) ப்ராணோத்பத்த்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள். (2) ஸப்தகத்யதி,கரணார்த்தம். இந்த்ரிய ஸங்க்யா நிர்ணயம் ப்ராஸங்கிகம். (3) ப்ராணணுவாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள். (4) வாயுக்ரியாதி,கரணார்த்தம். (5) ஸ்ரேஷ்டா ணுவாதி,கரணார்த்தம். (6) ஜ்யோதிராத்யதிஷ்டாநாதி,கரணார்த்தம். (7) இந்த்ரியாதி,கரணார்த்தம். (8) ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்தி க்ஷுப்த்யதி,கரணார்த தம். “பரந்த” பாசுரமும் யாத்ருவயார்த்தமும்.

31. திருநாமப் பாட்டின் உத்தரார்த்த அர்த்தபேதம், வியத்பாதமும் “பரந்த” பாசரமும்.
32. ஆழ்வார் பாசரத்தில் ஆத்மநித்யத்வ ப்ரதிபாதமும். கீதோபநிஷதாசார்யனும், த்ரமிடோபநிஷதாசார்யனும். “திகழ்பொருள்” விசேஷார்த்தம். ஜ்ஞாநபதம் உபயபரம்.
33. “பராத்து தத் ஸ்ருதே:” என்ற ஸூத்ர விவக்ஷிதஸ்ருதி. ப்ராஸங்கிகார்த்தம். துரீயபாதமும் “கரவிசம்பு” பாசரமும். ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். அநுப்ரவே ஸோக்த்யா ஸ்ருஷ்டி கதமும். பூர்வத்விகார்த்த ஸங்க்ரஹம்.
34. உத்தரத்விகமும் “வீடுமின்” திருவாய்மொழியும். விரோத பரிஹாரம். உபாஸந ஸப்ஸ்தஸ்ய ப்லபரத்வ ஸமர்த்தமும். ரஹஸ்யத்ரயஸார உதா ஹரணம். உபாயப்ராதாந்யம். உபேயகதமும் அப்ரதாநம். மீமாம்ஸ கரும் நம்பிள்ளையும். வீடுமின் பதிகப் பாசரங்களும் உத்தரத்விகார்த்தங்களும்.
35. நிகமநப்பாட்டின் ப்ரமேயம். (1) ததந்தர ப்ரதிபத்த்யதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (2) க்ருதாத்யயாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (3) அநிஷ்டாதிகார்யதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (4) தத் ஸ்வாப்யாவ்யாபத்த்யதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள்.
36. (5) நாதிசிராதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (6) அந்யாதிக்ஷிதாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். வைராக்யபாதமும் “வீடுமின்” பாசரமும். பாராஸர்யனும் ஸ்ரீபராங்குஸனும்.
37. ஆழ்வார் சாதுர்யம். ஸங்கா பரிஹாரங்கள். வைராக்யஸ்ய அங்கத்வம். வைராக்ய த்வைவித்யம். “வீடுசெய்து” லயப்விசேஷார்த்தம். (1) ஸந்த்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (2) தத்பூவாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (3) கர்மாநுஸ்ம்ருதி ஸப்ஸ்தவித்யதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (4) முக்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (5) உபயலிங்காதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள்.
38. (6) அஹிகுண்டலாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். (7) பராதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். ஸேதுத்வவ்யபதேஸுஹேது. (8) ப்லாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள். அதிகரண சதுஷ்டயத்வமும் ததார்த்தமும். ஸங்காஸமாதாநங்கள். பாத ஸங்கதி நிருபணம்.
39. “மின்னின் நிலையில” பாசரமும் வைராக்யபாதமும். “இறை” ஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம். வாதிகேஸரி ஜீயர் வ்யாக்யாதரம். “நீர் நுமது” பாசரமும் உபயலிங்கபாதமும்.

40. உபயலிங்குத்வத்தாலே சித்சித் வைலக்ஷணயம். “இறை” ஸப்ஜம் ஈஸாந ஸப்ஜபர்யாயம். ஆராத்யனுடைய ப்ரீதியே ப்லப்ரதம். குணோபஸம்ஹார பாத் நிருபணம். (1) ஸர்வவேத்யாந்த ப்ரத்யயாதிகரணர்த்தம்.
41. (2) அந்யத்யாத்வாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (3) ஸர்வாபேத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (4) ஆநந்த்யாத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (5) கார்யாக்யாநாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (6) ஸமாநாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (7) ஸம்பந்த்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (8) ஸம்ப்ருத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.
42. (9) புருஷ வித்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (10) வேத்யாத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (11) ஹாந்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (12) ஸாம்பராயாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (13) அநியமாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (14) அக்ஷரத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (15) அந்தரத்வாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (16) காமாத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.
43. (17) தந்நிர்த்தாரண நியமாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (18) ப்ரத்யாநாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (19) லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (20) பூர்வவிகல்பாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (21) ஸரீரேப்யாவாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (22) அங்காவபேத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (23) பூமஜ்யாயஸ்த்வாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (24) ஸப்ஜாதிக் பேத்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.
44. (25) விகல்பாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (26) யத்யாஸ்ரயப்யாவாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். குணோபஸம்ஹார பாத்யார்த்த சதுஷ்டய நிருபணம். ஆறும் இருபதும். இரண்டும் ஒன்றும் பதினேழும். குணோபஸம்ஹார பாத்யார்த்த சதுஷ்டயமும் ஆழ்வார் நாலு பாட்டும். “இல்லதும்” பாசுரம் ஸர்வவித்யாநுயாயித்யம் நிருபணபரம்.
45. க்ஷுத்ரோபாஸந ஸ்வரூபமும் “அற்றது” பாசுரமும். அப்ரஹ்மோபாஸநங்கள் ஸ்வாதந்தர்யேண பரித்யாஜ்யங்கள். பரவித்யாபேத்யாபேத்யமும் “பற்றிலன்” பாசுரமும். ந்யாஸவித்யாவேத்யாகாரம். பாராஸர்யனும் ஸ்ரீபராங்குஸனும்.
46. ஆழ்வார் சாதூர்யம். பாராஸர்யனும் ஸ்ரீ பராங்குஸனும். லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணமும் “அடங்கெழில்” பாசுரமும். (1) புருஷார்த்த்யாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.

47. (2) ஸ்துதிமாத்ராதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (3) பாரிபல்வார்த்தாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (4) அக்ஷரீந்தநாத்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (5) ஸர்வாபேக்ஷாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (6) ஸமதமாத்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (7) ஸர்வாந்நாநுமத்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (8) விஹிதத்வாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (9) விதுராதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள்.
48. (10) தத்பூதாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (11) ஸ்வாம்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (12) ஸஹகார்யந்தர வித்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (13) அநாவிஷ்காராதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (14) ஐஹிகாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (15) முக்தி பூலாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். மூன்றும் பத்தும் இரண்டும். அங்குபாத்யத்தில் மூன்று அதி,கரணங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள். பத்து அதி,கரணங்கள் அங்குவிசாரபரங்கள்.
49. இரண்டு அதி,கரணங்கள், ப்ரதிபந்தகாப்யாவே அங்குத்தாலே அங்கி,நிஷ்பத்தி நிருபணபரங்கள். அங்குபாத்யமும் “உள்ளம்” பாசுரமும். ஸித்ததே,பாய ஸ்வீகாரரூபமான ஜ்ஞாநவிஸேஷமே தஞ்சம். தத்தத்யதி,காராநுகுண அங்குநுஷ்டாநம். ஒரு தர்மத்துக்கே வித்யாங்குத்வமும் ஆஸ்ரமாங்குத்வமும்.
50. அங்குபாத்யமும் “உள்ளம்” பாசுரமும். சதுர்த்தாத்யாயமும் ஒன்பதாம் பாட்டும் பத்தாம் பாட்டும். ஒன்பதாம் பாட்டும் நான்காமத்யாயம் முதலிரண்டு பாத்யங்களும். பத்தாம்பாட்டும் நான்காமத்யாயம் மேலிரண்டு பாத்யங்களும். (1) ஆவ்ருத்த்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (2) ஆத்மத்வோபாஸநாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (3) ப்ரதீகாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (4) ஆதி,த்யாதி,மத்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (5) ஆஸீநாதி,கரண பூர்வபக்ஷம்.
51. ஆஸீநாதி,கரண ஸித்ததாரந்தம். (6) ஆப்ரயாணாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (7) தத்யதி,கூமாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (8) இதராதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (9) அநாரப்யத,கார்யாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (10) அக்ஷிஹோத்ராத்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (11) இதரக்ஷபணாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (1) வாக்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள். (2) மனோ,தி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாரந்தங்கள்.

52. (3) அத்யக்ஷாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (4) பூதாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (5) ஆஸ்ருத்யபக்ரமாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (6) பரஸம்பத்த்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (7) அவிபூகாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (8) ததேதோகோ஽தி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (9) ரஸம்யநுஸாராதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (10) நிஸராதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.
53. (11) துக்ஷிணூயநாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். ஆறும் ஐந்தும். சதுர்த்த்யாத்யாய ப்ரத்யமபாத்ய பேடிகாபேத்யம். ப்ரத்யமபாத்ய பூர்வபேடிகையும் “ஒடுங்க அவன்கண்” சந்தையும். ஸாத்ய ஸாத்ய புக்திவிசாரம்.
54. புக்தித்வய ஸ்வரூப பேத்ய நிரூபணம். புக்திக்கு ஸாங்க்யத்வ நிரூபணம். “ஒடுங்கலும் எல்லாம் விடும்” என்ற சந்தையும் ப்ரத்யமபாத்ய உத்தரபேடிகையும். “ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணே” சந்தையும் உத்க்ரந்தி பாத்யமும். எட்டும் மூன்றும். பத்தாம்பாட்டும் சதுர்த்த்யாத்யாய த்ருதீய சதுர்த்த்ய பாத்யங்களும். (1) அர்ச்சிராத்யதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.
55. (2) வாய்வதி,கரணார்த்த்யம். (3) வருணாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (4) ஆதிவாஹிகாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (5) கார்யாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (1) ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (2) அவிபூகேந த்ருஷ்டத்வாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (3) ப்ரஹ்மாதிகரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (4) ஸங்கல்பாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள்.
56. (5) அபூவாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். (6) ஜகத்யவ்யாபார வர்ஜாதி,கரண பூர்வபக்ஷ ஸித்த்யாந்தங்கள். சரமஸூத்ரம் அதிகரணார்த்தம் என்ற பக்ஷம். பாத்யத்வயமும் “எண்பெருக்கு” பாசுரமும். “நலம்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “ஒண்பொருள்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “நாரணன்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். பொருளுக்கு ஒண்மை.
57. ஸத்யகாமத்வ நிரூபணம். “திண்கழல்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். உத்தரத்விகார்த்தம். ஸங்க்ரஹம் “சேர்த்தட” பாசுரம். ஸாரீரகமும் திருவாய்மொழி ஆத்யத்வயமும். முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகளுக்கு விவரணம்—மேலில் திருவாய்மொழிகள்.

முதல் இரண்டு திருவாய்மொழி

ஸ்தூல விஷயஸூசிகை

ஸவ்யாக்ஷ்யாநங்களான தனியன்கள் (1-54)

I பிள்ளைலோகம் ஜீயர் வ்யாக்ஷ்யாநத்தோடு கூடிய பொதுத் தனியன்கள் (1-38)

விஷயம்

பக்கம்

1. “ஸ்ரீஸைலேஸ” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	1-5
2. “லக்ஷ்மீநாத” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	5-10
3. “யோ நித்யம்” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	10-18
4. “மாதா பிதா” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	18-21
5. “பூதம் ஸரஸ்ய” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	21-26
6,7. “நாதும் பங்கஜ” “திருவருள்மால்” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	26-38

II பொழிப்புரையோடு கூடிய தனியன்கள் (38-44)

1. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	39
2. நஞ்சீயர் தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	39
3. நம்பிள்ளை தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	39
4. பெரியவாச்சான்பிள்ளை தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	40
5. வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	40
6. பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	40
7. நாயனாராச்சான்பிள்ளை தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	41
8. அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	41
9. வாதிடேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	41
10. நாலூராச்சான்பிள்ளை தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	42
11. திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	42
12. மணவாளமாமுனிகள் தனியன் (பொழிப்புரையுடன்)	43-44

III பிள்ளைலோகம் ஜீயர் வ்யாக்ஷ்யாநத்தோடு கூடிய

திருவாய்மொழித் தனியன்கள் (44-54)

1. “புக்தாம்ருதம்” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	44
2. “திருவழுதிநாடு” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	46
3. “மனத்தாலும்” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	47
4. “ஏய்ந்தபெரும்” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	48
5. “வான்திகழும்” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	49
6. “மிக்கவிற்றநிலை” தனியன் வ்யாக்ஷ்யாநம்	52

பகவத்விஷய வ்யாக்யாநங்கள்

I அவதாரிகைகள் (55-210)

1. முதல் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநாவதாரிகைகள்
(ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி) 55-70
2. அரும்பதவுரைகளின் அவதாரிகைகள் 71-76
3. ஈடு மஹாப்ரவேசம்—முதல் ச்ரீய:பதி (அரும்பதவுரைகளுடன்) 76-191
4. ஈடு மஹாப்ரவேசம்—இரண்டாம் ச்ரீய:பதி(அரும்பதவுரைகளுடன்) 192-199
5. ஈடு மஹாப்ரவேசம்—மூன்றாம் ச்ரீய:பதி (அரும்பதவுரைகளுடன்) 200-203
6. த்ரமிடேரபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி அவதாரிகை
(வ்யாக்யாநத்துடன்) 204-209
7. த்ரமிடேரபநிஷத் ஸங்க்யதி உபோத்யுக்யாதம் 209-210
8. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி தனியன்கள் 210

II முதல் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (211-360)

1. முதல் பாசுரம்—உயர்வற (211-248)

1. “உயர்வற” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 211
2. “உயர்வற” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 211-213
3. “உயர்வற” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 213-214
4. “உயர்வற” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 214-216
5. “உயர்வற” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 216-248

2. இரண்டாவது பாசுரம்—மனனகம் (248-267)

1. “மனனகம்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 248
2. “மனனகம்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 248-249
3. “மனனகம்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 249-250
4. “மனனகம்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 250-251
5. “மனனகம்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 251-267

3. மூன்றாவது பாசுரம்—இலனது (268-281)

1. “இலனது” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 268
2. “இலனது” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 268
3. “இலனது” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 268-269
4. “இலனது” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 269-270
5. “இலனது” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 270-281

4. நாலாவது பாசரம்—நாமவன் (281-289)

1. “நாமவன்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 281
2. “நாமவன்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 281-282
3. “நாமவன்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 282
4. “நாமவன்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 282-283
5. “நாமவன்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 283-289

5. ஐந்தாவது பாசரம்—அவரவர் (289-299)

1. “அவரவர்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 289-290
2. “அவரவர்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 290
3. “அவரவர்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 290-291
4. “அவரவர்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 291
5. “அவரவர்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 291-299

6. ஆறாவது பாசரம்—நின்றனர் (299-305)

1. “நின்றனர்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 299
2. “நின்றனர்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 300
3. “நின்றனர்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 300
4. “நின்றனர்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 300-301
5. “நின்றனர்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 301-305

7. ஏழாவது பாசரம்—திடவிசம்பு (306-322)

1. “திடவிசம்பு” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 306-309
2. “திடவிசம்பு” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 309
3. “திடவிசம்பு” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 309-310
4. “திடவிசம்பு” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 310-311
5. “திடவிசம்பு” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 311-322

8. எட்டாவது பாசரம்—சுரரறி (322-332)

1. “சுரரறி” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 322-323
2. “சுரரறி” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 323
3. “சுரரறி” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 323-324
4. “சுரரறி” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 324-325
5. “சுரரறி” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 325-332

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—உளனெனில் (322-343)

1. “உளனெனில்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 332
2. “உளனெனில்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 333-334
3. “உளனெனில்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 334

4. “உளனெனில்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 334-335
 5. “உளனெனில்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 335-343
10. பத்தாவது பாசரம்—பரந்ததண் (343-347)
1. “பரந்ததண்” ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 343
 2. “பரந்ததண்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 343
 3. “பரந்ததண்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 343-344
 4. “பரந்ததண்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 344
 5. “பரந்ததண்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 344-347
11. பதினேராவது பாசரம்—கரவிசம்பு (347-354)
1. “கரவிசம்பு” ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 347
 2. “கரவிசம்பு” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 348
 3. “கரவிசம்பு” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 348-349
 4. “கரவிசம்பு” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 349
 5. “கரவிசம்பு” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 350-354
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்க்ரஹி—உயர்வற 354
 13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—உயர்வற (வ்யாக்யாநத்துடன்) 354-355
 14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—உயர்வேபரன் (வ்யாக்யாநம்) 355-360

III இரண்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (361—444) அவதாரிகைகள்—(361-374)

1. ஆருயிரப்படி அவதாரிகை 361
 2. ஒன்பதினாயிரப்படி அவதாரிகை 361
 3. பன்னீராயிரப்படி அவதாரிகை 361
 4. இருபத்துநாலாயிரப்படி அவதாரிகை 362
 5. ஈடு அவதாரிகை 362-374
1. முதல் பாசரம்—வீடுமின் (374-382)
1. “வீடுமின்” ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 374
 2. “வீடுமின்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 374
 3. “வீடுமின்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 374
 4. “வீடுமின்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 375
 5. “வீடுமின்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 375-382
2. இரண்டாம் பாசரம்—மின்னின் (382-387)
1. “மின்னின்” ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 382
 2. “மின்னின்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 383
 3. “மின்னின்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 383
 4. “மின்னின்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 383-384
 5. “மின்னின்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 384-387

3. மூன்றாம் பாசரம்—நீர்நுமது (387-393)

1. “நீர்நுமது” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 387
2. “நீர்நுமது” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 387
3. “நீர்நுமது” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 387
4. “நீர்நுமது” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 388
5. “நீர்நுமது” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 388-393

4. நாலாம் பாசரம்—இல்லதும் (394-398)

1. “இல்லதும்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 394
2. “இல்லதும்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 394
3. “இல்லதும்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 394
4. “இல்லதும்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 395
5. “இல்லதும்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 395-398

5. ஐந்தாம் பாசரம்—அற்றது (399-403)

1. “அற்றது” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 399
2. “அற்றது” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 399
3. “அற்றது” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 399
4. “அற்றது” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 399
5. “அற்றது” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 400-403

6. ஆறாம் பாசரம்—பற்றிலன் (403-412)

1. “பற்றிலன்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 403
2. “பற்றிலன்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 403
3. “பற்றிலன்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 403-404
4. “பற்றிலன்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 404
5. “பற்றிலன்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 405-412

7. ஏழாம் பாசரம்—அடங்கெழில் (412-419)

1. “அடங்கெழில்” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 412
2. “அடங்கெழில்” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 412
3. “அடங்கெழில்” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 412-413
4. “அடங்கெழில்” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 413
5. “அடங்கெழில்” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 413-419

8. எட்டாம் பாசரம்—உள்ளமுரை (419-425)

1. “உள்ளமுரை” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 419
2. “உள்ளமுரை” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 419
3. “உள்ளமுரை” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 420
4. “உள்ளமுரை” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 420
5. “உள்ளமுரை” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 420-425

9. ஒன்பதாம் பாசரம்—ஒடுங்க (425-431)

1. “ஒடுங்க” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	425
2. “ஒடுங்க” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	425
3. “ஒடுங்க” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	426
4. “ஒடுங்க” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	426
5. “ஒடுங்க” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	426-431

10. பத்தாம் பாசரம்—எண்பெருக்கு (431-438)

1. “எண்பெருக்கு” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	431
2. “எண்பெருக்கு” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	432
3. “எண்பெருக்கு” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	432
4. “எண்பெருக்கு” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	432
5. “எண்பெருக்கு” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	433-438

11. பதினேராம் பாசரம்—சேர்த்தட (438-441)

1. “சேர்த்தட” ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	438
2. “சேர்த்தட” ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	438
3. “சேர்த்தட” பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	439
4. “சேர்த்தட” இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	439
5. “சேர்த்தட” ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	439-441
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்க்யதி—வீடுமின்	441
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவஸீ—வீடுமின்	442
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—வீடுசெய்து (வ்யாக்யாநம்)	443-444

முதல் இரண்டு திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் ஸ்தூல விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஐககண்ட்யம்-ஸ்தூல விஷயஸூசிகை

1. அவதாரிகை	1-2
2. “உயர்வற” முதற்பாட்டும்—சதுஸ்ஸூத்ரியும்	2-7
3. “உயர்வற” 2, 3 பாட்டுகளும்—முதற்பாத்ஸேஷமும்	7-12
4. “உயர்வற” 4, 5, 6 பாட்டுகளும், அத்-1-2, 3, 4 பாத்ஸங்களும்	12-20
5. “உயர்வற” எழாம் பாட்டும்—இரண்டாம் அத்தியாயம்—முதற்பாத்ஸமும்	21-24
6. “உயர்வற” 8, 9 பாட்டுகளும்—(2-2) பாத்ஸமும்	24-29
7. “உயர்வற” 10, 11 பாட்டுகளும் (2-3, 4) பாத்ஸங்களும்	29-34
8. “வீடுமின்” முதற்பாட்டும் (3-1) பாத்ஸமும்	34-37
9. “வீடுமின்” 2, 3 பாட்டுகளும் (3-2) பாத்ஸமும்	37-40
10. “வீடுமின்” 4, 5, 6, 7 பாட்டுகளும் (3-3) பாத்ஸமும்	40-46
11. “வீடுமின்” எட்டாம் பாட்டும் (3-4) பாத்ஸமும்	46-50
12. “வீடுமின்” ஒன்பதாம் பாட்டும் (4-1, 2) பாத்ஸங்களும்	50-54
13. “வீடுமின்” பத்தாம் பாட்டும் (4-3, 4) பாத்ஸங்களும்	54-57
14. நிக்ஷமநம்	57-58

ஐககண்ட்ய ஸ்தூல விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

மணவாளமாழனிகள்—தம்மாழ்வாரைப்பற்றியும்,
திருவாய்மொழியைப்பற்றியும், அதன் வ்யாக்யாநங்களைப்பற்றியும்,
அதை அருளியவர்களைப்பற்றியும் உபதேசரத்தினமாலையில்

அருளிச்செய்த பாசுரங்கள்

ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தைப்
பாரோரறியப்பகர்கின்றேன்—சீராரும்
வேதந்தமிழ்செய்த மெய்யனெழில்குருகை
நாதன் அவதரித்தநாள்.

14.

உண்டோவைகாசி விசாகத்துக்கொப்பொருநாள் ?
உண்டோ சடகோபர்க்கொப்பொருவர் ?—உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக்குண்டோ
ஒருபார்தனி லொக்குமார்.

15.

பிள்ளான்நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
தெள்ளார்வடக்குத்திருவிதிப்—பிள்ளை
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த
குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.

39.

முந்துறவே பிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்
அந்தவியாக்கியைக ளன்றாகில்—அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல
குருவார் இக்காலம் நெஞ்சே கூறு.

40.

தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான் எதிராசர்பேரருளால்—உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளையன் றுரைத்தது
இன்பமிகு மாறாயிரம்.

41.

தஞ்சீரைஞானியர்கள் தாம்புகமும் வேதாந்தி
நஞ்சீயர்தாம் பட்டர் நல்லருளால்—எஞ்சாத
ஆர்வமுடன் மாறன்மறைப்பொருளை யாய்ந்துரைத்தது
ஏரொன்பதினாயிரம்.

42.

நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேனியிட
விற்பெரியவாச்சான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா
வருபத்தி மாறன்மறைப்பொருளைச்சொன்னது
இருபத்துநாலாயிரம்.

43.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை
வள்ளல் வடக்குத் திருவிதிப்—பிள்ளைஇந்த
நாடறிய மாறன்மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது
ஈடு முப்பத்தாருயிரம்.

44.

அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்
பின்போரும்கற்றறிந்து பேசுகைக்கா—தம்பெரிய
போதமுடன் மாறன்மறையின் பொருளுரைத்தது
ஏதமில்பன்னீராயிரம்.

45.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிச்செயற்பொருளை யாரியர்கட்கிப்போது
அருளிச்செயலாய்த் தறிந்து.

46.

நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—தம்சீரால்
வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி
செய்யுமவைதாமும் சில.

47.

சீரார்வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை எழு
தேரார் தமிழ்வேதத்திதேனைத்—தாருமென
வாங்கிமுன் நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத்
தாங்கொடுத்தார் பின்னதனைத்தான்.

48.

ஆங்கவர்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை
தாங்கொடுத்தார் தம்மகனார் தம்கையில்—பாங்குடனே
நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனார்க்கவர்தாம்
மேலோர்க்கீந்தாரவரே மிக்கு.

49.

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
யென்பர் அவரவர் தம்ஏற்றத்தால்—அன்புடையோர்
சாற்றுதிருநாமங்கள் தானென்று நன்னெஞ்சே
ஏத்ததனைச் சொல்லிநீ யின்று.

50.

துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத்தோழப்பர் தம்முகப்பால்
என்னவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க—பின்னை
உலகாரியனெனும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கி
விலகாமல் நின்றதென்றும்மேல்.

51.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

பகவத் விஷயம்

தனியன்கள்

○○○○○○○○○○

1. அழகியமணவாளானருளிச்செய்தது

१. श्रीलेशदयापालं धीभक्त्यादिगुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

1. ஸ்ரீஸைலேஸ த,யாபாத்ரம் தீ,ப,க்த்யாதி, கு,ஹர்ணவம் ।
யதீந்த்,ரப்ரவணம் வந்தே, ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

=====

பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யாநம்

(ஸ்ரீஸைலேஸேத்யாதி,)

2. “ நமஸ்ஸுஸ்ரீஸைலநாதாய குந்தீநக,ரஜந்மநே ।

ப்ரஸாத,லப்,த, பரமப்ராப்ய கைங்கர்ய ஸாலிநே ॥” என்றும், 3. “ பரமப்ராப்ய பராங்குஸ
சரணபங்கஜ விஷய விவித, கைங்கர்யகரண சாதுர்ய து,ர்ய ஸ்ரீஸைல வரதே,ஸிகர்தி,ஸ!”
என்றும், ४ “ அநந்தன் திருமலையாழ்வானென வந்தவதரித்து ” என்றும் அவதார
வினோஷமாகச் சொல்லப்படுமவராய், சரமபர்வமான ஆழ்வார் திருவடிகளில்
கைங்கர்யத்தை அவருளாலே லபி,த்து வாழுமவராய், அதிலும் அவர் திருவடிக
ளான எதிராசர்செம்பொற்பாதம் இரவுபகல் மறவாமலிறைஞ்சியேத்தும் எழிலை
யுடைய b திருவாய்மொழிப்பிள்ளைசீரருளுக்கு c ஏற்றகல்மாயுள்ளவரை. 4. “ ப,வ்ய

ஸ்ரீஸைலநாதார்ய பரிபூர்ணக்ருபாஜுஷே” என்னக்கடவதிநே. ஸ்ரீஸைலபூர்ணர் க்ருபையாலும், ஸ்ரீஸைலதேஸிகர் தயையாலும் & இராமாயணமென்னும் பத்தி வெள்ளமும், b தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய்மொழியும், யதீந்த்ர தத்ப்ரவண ரிடங்களிலே குடிகொண்டு தேங்கிற்று. இவரும் c தன்பத்தியென்னும் வீட்டின் கண் வைத்தபின்பிநே பெருகி வெள்ளமிட்டு விளைந்தது; 1. “ஸ்ரீராமாயணதுக்த, ஸிந்து;” d “பாலோடமுதன்னவாயிரம்”. இராமாநுசனிநே யிவரும். (தீப,க்த யாதி,கு,ணர்ணவம்) மதிநலங்கள் இவருக்குப் பிள்ளையருளால் உண்டாயிற்று. 2. “ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபுலேகதாமநி” என்றும், 3. “லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:” 4. “ந தேவலோகாக்ரமணம்” என்று தொடங்கி, 5. “தவயா விநா ந காமயே” என்றுமிநே ஏதத்பூர்வாவதாரங்களிலும் ஜ்ஞாநபு,க்த்யாதி,கள் பூர்ணமாயிருப்பது. e ஆராவன்பிளையவனிநே. அச்யுதபத்யாம்பு,ஜயுக்த,ம ருக்ம வ்யாமோஹாதி,க ளுண்டி,நேயிங்கே; அவ்வவதாரத்திற்குறைகளும் தீர்க்க அவதரித்தவிடத்திலும், பெரியபெருமாள் விஷயத்துக்கநுரூபமாகப் பெரியஜீயருடைய அந்த ப்ரேமாதி,கள் இரட்டித்திநே யிருப்பது. 6. “நிர்மலகு,ணமணிக,ணவருணலய, 7. “யத்யா ரத்நாநி ஜலதே;” 8. “கு,ணாநாமாகர:” என்னக்கடவதிநே, 9. ஸௌமித்ரீர்மே ஸ க,லு ப,க,வாந் ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகி,” என்றும், 10. “யதிவர புநரவதார:” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிநே.

இனி, நம்பெருமானிடத்தில் ப்ராவண்யம், எல்லையான எம்பெருமானுரளவும் வர்த்தி,த்தபடி சொல்லுகிறது; ஸாத்யவிவ்ருத்தி,யாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக் கடவதாயிருக்கும். (யதீந்த்ரப்ரவணம்) அந்த ப்ராவண்யந்தான், 11. “யதீந்த்ர ப்ரவணயாஸ்மத்,கு,ரவே கு,ணஸாலிநே” என்று விசேஷஜ்ஞான வேத்யாந்தாசார்ய ரும் விக்ருதராய்ப்பேசி அநுப,விக்கும்படியாயிருக்கும். இவர்தாம் 12. நிஜதே,ஸிக ஸந்த,ர்ஸித ஸம்யமிது,ரந்த,ர நிஹித ஸகல நிஜப,ர வரவரமுநிவரரிநே. அவர் பராங்குஸபாத,ப,க்தர்; இவர் யதீந்த்ரப்ரவணர்; அந்த ப்ராவண்யமிநே இவரை அனைவரும் கால் கட்டுகிறது. (வந்தே, ரம்யஜாமாதரம் முநிம்) 13. “வந்தே, முகுந்த,ப்ரியாம்” என்கிறதெல்லா மிவர்க்கு இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று. 14. “ஸ்ரீ மதே ரம்யஜாமாத்ரு முநயே வித,தே, நம:” என்னுமாபோலே திருநாமத்தை அநு ஸந்தி,த்துத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். இவருடைய அநுஸந்த,ாந விஷயமான மந்த்ரமும் ஸ்துதி ப்ரணாமமுமிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. 15. “வவந்தே, நியதோ முநிம்” என்கிறபடியே சேஷசேஷிகளுடைய ஸத்தாஸம்ருத்தி,கள் இவர் ஸங்கல்பாதீ,கைகளாயிருக்கும்படியைப்பற்ற (முநி) யென்கிறது.

இப்படிக்களால் ஏற்றங்கடையுடைய இவர்ஸ்துதிருபமான இவர்தனியன்தான், 16. “யத்,வேத்யாதெ,ள ஸ்வர: ப்ரோக்த: வேத்யாந்தே ச ப்ரதிஷ்டி,த:” என்று

a இரா-நா 37. b • 7-10-11. c இரா-நா 29. d • 8-6-11. e பெரு-திரு 8-5.

• ஆகர என் மாத்திரம் உள்ளவை திருவாய்மொழியிலுள்ளவை எனக் கொள்க.

வேதத்துக்கோமென்னுமாபோலே, த்ரவிடவேதத்தங்கோபாங்கங்கௌன்ன, ஏதத்வ்யாக்ஷாந விஸேஷங்கௌன்ன, ஏதத்ஸாரபூதமான ரஹஸ்யங்கௌன்ன, இவற்றினுடைய ஆத்யந்தங்களிலே அகில திவ்யதேஸவிலக்ஷணராலும் அநுஸந்திக்கப்படுமதாயிருக்கும். இவருடைய ஸகல திவ்யப்ரபந்தப்ரவர்த்தகத்வம் பண்டு பலவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது. அதுக்குமேலே b உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறைகோயிலிலேயிறே இவருதித்தருளிற்று; இவருக்கிவ்வைபுவம் ஜந்மஸித்தம். இதுப்ரணவார்த்தமாகிறது, பிதாபுத்ர ரக்ஷயரக்ஷக ஸேஷரேஷிஸம்பந்தத்ரயமும் இவரிடத்திலே த்ரஸீக்கையாயிருக்கையாலே. 1. “அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே। உகாரஸ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசீதத்யா விது:॥ மகாரஸ்து தயோர்தாஸ இதிப்ரணவ லக்ஷணம்॥” என்கையாலே. அகாரம் புகுவத்வாசகமாயும், மகாரம் சேதநவாசகமாயும், உகாரம் உபயஸம்பந்தப்ரகாஸீகையையுஞ்சொல்லும்; c “அவ்வானவர்க்கு மவ்வானவரெல்லாமுவ்வானவரடிமையென்றுரைத்தார்” என்னக்கடவதிறே. விளக்குப்பொன்போலே-நடுநிலைத் தீபமிறே. 2. “மங்குளதீபரேக்யாம்” 3. “ஸ்ரியோ கடகபாவத:” 4. “ஸ்ரியா கடிகயா” என்று ஏதத்ஸாரபேக்ஷமாயிறேயிருப்பது. 5. “ஜகதோ ஹித சிந்தாயை ஜாக்ரதஸ்ஸேஷஸாயிந:। அவதாரேஷ்வந்யதமம் வித்தி, ஸௌம்யவரம் முநிம்॥” 6. “ஆத்மா ஸேஷ புவஸி புகுவந்நாந்தரஸ் ஸாலிதா த்வம்।” 7. “தேவீ லக்ஷ்மீர் புவஸி தயயா வத்ஸலத்வேந ச த்வம்” 8. “ஸௌமித்ரிர் மே ஸ கலு புகுவாந் ஸௌம்ய ஜாமாத்ருயோகே” என்னக்கடவதிறே. இப்படி முப்புரியூட்டியிறே இவரவதாரவைபுவமிருப்பது.

இன்னமுமிஸ்லோகத்திலே பதங்கள்தோறும் இவ்வர்த்தம் காணலாயிறே யிருப்பது. எங்ஙனையென்னில்; ஸ்ரீஸௌலேஸவென்கையாலே - அகாரவாச்யஞான ஸர்வேஸ்வரனைச்சொல்லி, த்யாபாத்ரமென்கையாலே - புகுவத்வந்யார்ஹ ஸேஷ பூதஞானசேதநன் - அவன் க்ருபைக்குப் பாத்ரமென்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது. அடியில் பதத்தில் - ஆசார்யனை அவன்ருனாகச் சொல்லுகிறது விஸேஷாதிஷ்டாநத்தாலே; 9. தத்ருக்ஷணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஸம் போலே; 10. “அஜ்ஞாநத்வாந்த ரோதாத்” இத்யாதி. 11. “ஆசார்யஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸாக்ஷாத்”. தீபக்த்யாதிருணர்ணவ மென்கிறவிப்பதத்தாலும்-d “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்றும், e “ஆதியாஞ்சோதிக்கேயாராத காதல்” என்றும், f “உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாள்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திவைராக்ஷயங்களைப்ரதிபாதிக்கையாலே அகாரோதித புகுவச்சேஷத்வத்தை பக்தியாலே சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபமும் g உன்னிணத்தாமரைகட்கன்புருகி நிற்குமதிறே; 12. அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தே: ஜ்ஞாநமாவது-13. தத்ஜ்ஞாநமிறே; புக,

வதே,காவலம்பி,யாயிறே ஜ்ஞாநமிருப்பது; வைராக்யமாவது - தே,வதாந்தரத்யாக, ப்ரத,ாநமாயிறே யிருப்பது.

(யதீந்த்,ரப்ரவணம்) யதீந்த்,ரராகையாவது - ஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி,த்துத் துரும்புநறுக்காதிருக்குமவர்களைத் a திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கி அடிமைசெய்விக்கை. தம்மளவிலும்-யதிஸப்தம் அவிஸீஷடமாகையாலே,ததி,ந்த்,ரராகையைப்பற்ற ப்ரவணராகிருர்; ப,க,வத,நந்யார்ஹேஷத்வம் ததீ,யபர்யந்தமிதே. அன்றிக்கே, (யதீந்த்,ரப்ரவணம்) அஸாதாரணமான ராமாநுஜ ஸப்த,பர்யாய வாசகமாயிறே இத்திருநாமமிருப்பது; அதுவும் ப்ரணவார்த்தம்; ராமஸப்த,த்தாலே-அகாரார்த்தம், அநுஜஸப்த,த்தாலே-தச்சந்த,ாநுவர்த்தியாயிருக்கிற ஆதம் ஸ்வரூபமுமிதே சொல்லுகிறது. 1. “ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்,நா” என்றிறே ப்ராவண்யமிருப்பது. (வந்தே, ரம்ய ஜாமாதரம் முநிம்) இத்தாலும் - உக்தார்த்தம் சொல்லுகிறது. ரம்யஜாமாத்ருஸப்த,த்தாலே - அகாரவாச்யனைச்சொல்லி, முநிஸப்த,த்தாலே தத,நந்யார்ஹேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய பரமசேதனைச் சொல்லுகிறது. 2. ரம்யஜாமாதூர் மநநம் கரோதிதி—ரம்யஜாமாத்ருமுநி: ஆக இவை பெல்லாவற்றாலும் - ப்ரணவார்த்தமாக அநுஸந்தி,க்கத்தட்டில்லை.

3. “அயோத்யா மது,ரா மாயா” என்றும், b “வடதிசைமதுரை...அயோத்தி” என்றும் அவதாரஸ்துலத்தைச் சொல்லுகிறபடியே, கோயிலுக்கு வடக்காயிருக்கிற வடதிருவேங்கடநாட்டில் c ஏரார் பெரும்பூதூரிலே எம்பெருமானார் வடமொழியையும் தென்மொழியையும் வெளியிட அவதரித்தருளினார்; d “நாரணனைக் காட்டிய வேதங்களிப்புற்றது தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறை வாழ்ந்தது” என்னக்கடவதிறே, e “அரங்கநகரும் மேவுதிருநகரியும் வாழ்வந்தமண வாளமாமுனி” என்கிறபடியே f தென்னாட்டுத்திலதமான தென்குருகரிலே பெரிய ஜீயர் தென்மொழியை வெளியிடவே அவதரித்தருளினார்; g “விரவுதமிழ் மறை மொழியும் வடமொழியும் வெளியாய்ச்செய்யும் விசித்ர வ்யாக்யாந சேஷன்” என்னக்கடவதிறே; 4. “ஆர்யாச்சு,ரீஸைலநாத,ாத” இத்யாதி, இவருக்கும் இரண்டினுடைய ப்ரவர்த்தகத்வமுண்டேயாகிலும், ஊற்றத்தைப்பற்ற ஒன்றிலேயோ துகிறது. உடையவருடைய அவதாரவிசேஷமாகையாலும், மற்றும் ஸர்வதூஸாம்யத்தாலும் 5. யதிவரபுநரவதாரமாகையாலே, தீர்க்க,ஸரண க,தியை * ஈன்றமுதற்றாயினுடைய * மாதாபிதாபோலே * யோநித்யமும் * ஸ்ரீஸைலேஸமும் நடந்துசெல்லுகிறது.

இவரும் ஜந்மபூ,மியைவிட்டு வந்து h காவிரிநடுவுபாட்டிலே i கருமணியைக் கண்டு தந்மத்யஸ்த,ராய், வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே வாழ்ந்துகொண்டிருந்து,

a இரா-78. b பெரியா 4-7-9. c உப 33. d இரா 54. e f 10-6-7 g

h திருமாலை 28. i பெரு 1-1. * தனியன்கள்.

ஸ்ரீரங்க,ஸ்ரீயையும் ஸ்ருதிஸாக்ரத்தையும் த்ரவிட,வேத,ஸாக்ரத்தையும் பெருகப்பண்ணிப் பெருமானை நோக்கிப்போந்தார்; அவர் a எல்லாவுயிர்கட்கும் நாதனரங்கனென்னும் பொருள்சுரந்தார்; இவர் b பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின்தலை நின்று வீடளிப்பான் c அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவனென்னு மர்த்தத்தையருள்சுரந்தார்; ஜீயரவதரித்து வெளியிடாதபோது கண்ணொந்தாரக மாயிறே உடையவர் வைப,வமிருப்பது; d இராமாநுசமுனிசெய்யகுன்றிலேற்றிய தீபமிறேயிவர். நரநாராயணாவதாரம்போலேயிறே இவர்களுடைய அவதாரமும். 1. “நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம்” 2. “ஸாக்ஷாந்நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்த்யமயீம் தநும்” 3. “யோத்யாபி சாஸ்தே” 4. “தஸ்யாம் ஹி ஜாக்ர்த்தி”.இரண்டுக்குமுண்டான துர்மயைக்யமுமப்படியே; ஸம்பந்த,முமப்படியே; அவர் நாராயண வைப,வ ப்ரகாஸகர், இவர் ராமாநுஜ வைப,வப்ரகாஸகர்.

அவ்வவதாரத்திலுமிவ்வவதாரத்துக்கேற்றமுண்டு, e “பிறப்பாயொளிவரு”. ‘நாராயண, ராமாநுஜ’ என்றிறே சதுரக்ஷரிகளின் வாசியிருப்பது. இவர் சதுரரில் தலையாகையாலே சரமசதுரக்ஷரியிலே நிலைநின்றார்; f “ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” 5. “தஸ்மாந்மத்ய,க்தப,க்தாஸ்ச பூஜநீயா விஸேஷத:” g ‘அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே,’ h “நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே” ஆழ்வார்க்கு மதுரகவிகளிலும் சரமமான திருவடிகள் ராமாநுஜ னாளைப்போலே, அந்த ராமாநுஜனை இவர்க்கும் ஸ்ரீவத்ஸாங்காசார்யரிலும் சரமமான சரணங்கள் யதீந்த,ரப்ரவணரிறே; ஆகையால் சரமபர்வமான ஜீயர் விஷயமான இத்தனியனும் ஸகலவேத,ஸாரமான ப்ரபத்திபோலே நிரந்தராநு ஸந்தே,யமாகக்கடவது. 1.

2. கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

6. लक्ष्मीनाथसमारम्भां नाथयामुनमच्यमाम्।

असदाचार्यपयन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम्॥

6. லக்ஷ்மீநாத,ஸமாரம்ப,ாம் நாத,யாமுநமத்யமாம் ।

அஸ்மத்யாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே, குருபரம்பராம் ॥

(லக்ஷ்மீநாத,ஸமாரம்ப,ாமித்யாதி,) இத்தனியன்தான், ஸர்வாத்மஹிதைஷி யாய் ஆப்ததமராய் குருத்தமரான கூரத்தாழ்வான் அனைவர்க்கும் குருபரம்பராநு ஸந்த,ரநத்தாலே உஜ்ஜீவநமுண்டாம்படி அருளிச்செய்ததாயிருக்கும்; ஆகையா லிறே ஸர்வஸிஷ்டர்களும் இத்தை அங்கீகரித்து அநுஸந்தி,ததுக்கொண்டு போருகிறது.

(லக்ஷ்மீநாத,ஸமாரம்ப,ாம்) அதில் முற்பட 7. “ஸ்ரீத,ராயாதி,கு,ரவே” என்று, ரஹஸ்யத்ரயப்ரதிபாத,கத்வத்தாலே ப்ரத்யமகுரு, ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமா

னாகையாலே முற்பட அருளிச்செய்கிறார். a “நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்” என்றும், b “தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தா ரென்பர்” என்றும், c “பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொரு தேர் முன்னின்று” d “குருமுகமாய்” e “பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகை” என்றுஞ்சொல்லக் கடவதினே. 1. “குருஸ்தவமேவ” 2. “குருபி” 3. “புக்த முக்தக முக்தாணாரம் மம குரும்” f “பீதகவாடைப்பிராஞர் பிரமகுருவாகி வந்து” g “அறியாதனவறிவித்த அத்தா” h “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்” i “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று யிற்று அநுஸந்தித்துப்போருவது. பெரியபிராட்டியாருக்கு முற்படவாயிற்று ஸர் வேஸ்வரன் ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே த்வயத்தை அருளிச்செய்தது. 4. “தவத்த ஏவ மயா ஸ்ருத:” என்றானே; அவன்தானும் 5. “புரா மந்த்ரத்வயம் ப்ரஹ்மந் விஷ்ணுலோகே மஹாபுரே | தஸ்மிந்நந்த:புரே லக்ஷ்மீநா த்வயம் ஸநாதநம் ||” என்றருளிச்செய்தானினே; அத்தாலும், கடகத்வத்திலே முற்பாடுடையளாகையாலும், மற்றையார்க்கு கடகத்வம் அவளடியாகையாலும், “லக்ஷ்மீநா த்வயம் ரம்பாம்” என்று மிதுநச் சேர்த்தியாக அருளிச்செய்தது; j “இறையமகலகில் லேன்” என்றிருக்கையாலே பிரிந்து நிலையில்லை; லக்ஷ்மிக்கு லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே ப்ரபத்திப்ரவர்த்தகத்வமுண்டினே.

ஸமாரம்பாமென்று - இவர்கள் தொடக்கமாக குருபரம்பரையைச்சொல்லு கையாலே, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலே புகுவானாலே ப்ரபத்தியுபதேஸம் பண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுமவருமாய், 6. “தத்தத்வஸ்தேநாசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்தயா” என்று k பூவளரும்திருமகளாலேயருள்பெற்று, அத்தாலே 7. “ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே” என்னும்படி-கைங்கர்யஸ்ரீயையுடைய ஸேனைமுதலியாரும் l “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” m “திருமாமகளாலருள்மாரி” என்னும் படியான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்ரம் ஸூசிதர். ஸேனைமுதலியாரும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதாதிகளிலே கஜாநாதி,களுக்கு ப்ரபத்தியை வெளியிட்டருளினாரினே; இப்படி வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தை 8. “இத்யுக்தவாந் ஜகந்நாதேந த்விரதாநந மாம் ப்ரதி” என்று தாமே அருளிச்செய்தார்; அதைப்பற்றவாயிற்று 9. நமஸ் ஸேநாதிபதயே ஜ்ஞாநயாதாத்மய த்யமிநே” என்று அத்யாத்மசிந்தையிலே அருளிச்செய்தது. அவ்வளவன்றிக்கே, ஆழ்வாரவதாரவைபவத்தை ஸநத்குமாரர் மார்க்கண்டேய புராணத்திலே ஒரு அத்யாயமெல்லாஞ்சேர அருளிச்செய்தா ராகையாலே இவர்களளவும் விவக்ஷிதம்.

இந்த குருபரம்பரையில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களை அருளிச்செய்கிறவ ராகையாலே நாத்யாமுநர்களை மத்யமபதஸ்த்ராக அருளிச்செய்கிறார்-; (நாத,

a பெரிய 10-6-1. b பெரியா 4-9-2. c பெரிய 9-9-8. d பெரியா 4-8-8. e 10-4-9. f பெரியா 5-2-8. g 2-3-2. h 2-7-8. i 2-7-7. j 6-10-10. k பெரிய 11-6-10. l 8-8-41. m பெரிய 8-6-10.

யாமுநமத்யமாம்) என்று. நாத்யாமுநர்கள் - நாத்யுமனிகளும் யாமுந முனிகளும்; அவர்கள்தான் பரமஹம்ஸரிதே; & “நாத்யாமுநர்போல்வாரை அன்னமென்றும்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருத்யத்திலே அருளிச்செய்தது; அவனும் b அன்னமா(கி) யிறே அருமறைகளை அருளிச்செய்தது. ஏவம்விதரான இவர்தான் மதுரகவி களினுடைய திவ்ய ப்ரபந்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஆழ்வாருடைய c அருள் பெற்ற நாதமுனியானார்; அந்த நாத்யுமனியருளாலேயிறே யமுனைத்துறைவர் அவதரித்து தர்ஸநத்தையாளவந்தாரானது; 1. “நாதேயாபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபி,ருபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தை;” என்னக்கடவதிறே. அவ்வளவன்றிக்கே 2. “விஷ்ணுபக்திப்ரதிஷ்டார்த்தம் ஸேநேஸோடவதரிஷ்யதி” என்று ஸ்ரீஸேநாபதி யாழ்வாரவதாரமாக நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றிறே. ஆளவந்தாருக்கு ப்ரபத்த யர்த்தேயாபதேயம் பண்ணுகைக்கடியான உய்யக்கொண்டாரும் மணக்கால்நம்பி யும் இவர்களிடையிலே அடைபடக் கடவராயிருப்பார்கள். “நாத்யாமுந மத்ய மாம்” என்று ஆழ்வானுஸந்தாந க்ரமமாயிற்று இது; இவரையொழிந்த மற்றையார் 3. “அஸ்மத்குருஸமாரம்பாம் யதீஸேக,ரமத்யமாம் | லக்ஷம் வல்லப, பர்யந்தாம் வந்தே, குருபரம்பராம் ||” என்றுமிதே அநுஸந்தித்துப்போருவது.

உடையவர்தாம் குருபரம்பரைக்கு நடுநாயகமிதே. அவர்தாம் ஆழ்வா னுக்கு ஸாக்ஷாதாசார்யராகையாலே அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாமென்கிறது. 4. “அஸ்மத்கு,ரோர்ப,க,வதோடஸ்ய த்யைகலிந்தே,ர ராமாநுஜஸ்ய” என்னக்கடவ திறே; 5. “ராமாநுஜாங்க,ரிஸுரனோடஸமி” என்றும்நுஸந்தித்தார். இதிலே d யமுனைத்துறைவனிணையடியாம் கதி பெற்றுடைய இராமானுசனாகையாலே ஆளவந்தார்க்கு சரணத்வயமென்னலாம்படியான பெரியநம்பியும் ஸூசிதர். ‘இளையாழ்வாரை விஷயீகரித்த அநந்தரத்திலே, ‘இளையாழ்வார், பெருமாள் ஸ்ரீ த,ண்ட,காரண்யத்துக்கெழுந்தருளும்போது e மறவடியைத் தம்பிக்கு வரன்பண யம் வைத்துப்போய் வாரேனாவாழ எழுந்தருளினுப்போலே, மேலைவானோர்வாழ இவரும் தமக்கடியானான அடியேனை, அப்படியுமக்கு வைத்துத் திருநாட்டுக்கெழுந் தருளினார்’ என்று அவரருளிச்செய்தார்; அதைப்பற்றி d ‘யமுனைத்துறைவனிணை யாம் கதி பெற்றுடைய இராமானுசன்’ என்று அமுதனாரருளிச்செய்தார்” என்று திருநாராயணபுரத்தில் திருவாய்மொழி யாசார்யரருளிச்செய்தார். உடையவரை குருபங்க்திஹாரநாயகமாக நடுவே அநுஸந்தி,க்கவேண்டியிருக்க, யத்யாபாட,மெல் லாரும் அநுஸந்தி,க்கிறது. “ஆழ்வான் திவ்யஸூக்தி” என்னுமது எல்லாரு மறிகைக்காக.

இதிலே, ஆசார்யாபி,மானயுக்தராய் இவ்வருகிலுமுண்டான அனைவரும் ஸ்வாசார்யபர்யந்தமாக அநுஸந்தி,க்கும்போது நாத்யாமுநர்களை நடுவாகச்

சொன்னது யதிவரர்க்குமுபலக்ஷணமாகிறதென்று கண்டு கொள்வது. “அஸ்மத,ாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே, கு,ருபரம்பராம்” என்கிறவித்தால். 1. “ராமா நுஜார்ய தி,வ்யாஜ்ஞா வர்த்த,தாம் அபி,வர்த்த,தாம்” என்று எம்பெருமானார் தி,வ்ய ஸங்கல்பத்தாலே வர்த்தி,த்துக்கொண்டுபோருகிற ஆசார்யபரம்பரையானது ஸ்வாசார்யபர்யந்தம் ஸேவிக்கப்படுமென்கிறது, 2. “எம்பெருமானிற்காட்டில் கு,ரு பரம்பரை அதி,கம், கு,ருபரம்பரையைக்காட்டில் ஸ்வாசார்யன் அதி,கன்” என்னக்கடவதிறே. “அஸ்மத,ாசார்யபர்யந்தாம்” என்கையாலே - இவ்வருகூள் ளார்க்கு உத்,தே,ர்யராய் ப்ரபத்திமார்க்க, ப்ரவர்த்தகரான கூரத்தாழ்வான், b அவர் செல்வத்திருமகனான பட்டர். நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர், கூரகுலோத்தமத,ாவநாயன், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, பெரியஜீயர் முதலாக 2. “ஸ்ர்வகு,ருப்,ய:” என்னுமவர்களெல்லாருமநுனந்தே,ய ராம்படி ஸூசிதர்.

வேத,ாந்தாசார்யரான அண்ணாவும் 3. “பத்யு:ர்ய: பத,ாப்,ஜாப்,யாம் ப்ரயுஞ்ஜாநாய மங்க,ளம் | ஸ்ரீய: க்ருபாமய ஸுத,ாஸிந்து, ஸ்ரோதோவக,ாஹிநே || அஸ்து மங்க,ளமார்யாய ரம்யஜாமாத்ருயோகி,நே |” என்று தொடங்கி, 4. “யதிந்த,ர ப்ரவஞ்ஜாஸ்மத,கு,ரவே கு,ணஸாலிநே | ப்ரயுஞ்ஜே மங்க,ளம் ரம்யஜாமாத்ரு வரயோகி,நே |” என்று நடுவாகவும், 5. “பூர்வாசார்யேஷு ஸர்வேஷு பூர்ணப்ரேமாநு ப,த,நதே | மங்க,ளம் ரம்யஜாமாத்ரு முநீந்த,ராய த,யாளவே || ப,வ்ய ஸ்ரீஸைல நாத,ார்ய பரிபூர்ணக்ருபாஜு,ஷே | ரம்யஜாமாத்ருமுநயே மஹாப,ாக,ாய மங்க,ளம் ||” என்று ஸ்ரீய:பதியைத் தொடங்கி, பூர்வத,ராமாநுஜார்யர் நடுவாகவும், பூர்வரேஸை த,யாபாத்ரரான பெரியஜீயரளவாகவும் ஸேக,ரிக்கையாலே இதுவே ஸுத்,த,ஸம்ப்ர த,ாயம். மநுவிபரீதம்போலே, இதுக்குப்புறம்பானது அஸம்ப்ரத,ாயம். உபா யாந்தரோபதே,ஷ்டாக்கள் ஸ்வரூபநாஸகரான கு,ருக்கள்; ஆகையாலிறே 6. “கு,ருந் - ஸர்வத,ர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய” என்றது. ஸாக்ஷாத்ப,லைகலக்ஷயத்வ ப்ரதிபத்தியாலே மந்த்ரரத்நத்தை உபதே,சிக்குமவர்களிறே - ஸத்,கு,ருக்களாகிறார். 7. “த்,வ்யத்தினுடைய அர்த்த,த்தையும் திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்த,த்தையும் முபதே,சிக்கிறான் யாவனொருவன், அவனுக்கேயிறே ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது” என்று ப்ரமேயரத்னத்திலே அருளிச்செய்தார். ஏவம்வித,மான கு,ருபரம்பரை யிறே ஸேவ்யமென்கிறது.

மேலும், கு,ருகுலது,ர்யரான வரவரமுநிவர்யருடைய பரம்பரயா “அஸ்மத,ாசார்ய பர்யந்தாம்” என்று நடந்து செல்லுவது. 7. “அஸ்மத,கு,ரும் பரம காருணிகம் நமாம்” என்று தொடங்கி 8. “ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிம்” என்றிறே தலைக்கட்டியருளிஞார். 9. “நமஸ்த்வஸ்மத,கு,ருப்,யஸ்ச” என்று தொடங்கி,

1. "நமோ ராமாநுஜாயேதம் பூர்ணம் மஹதே நம:" என்று நடுவாகவும்,
2. "ஸ்ரீத,ராயாதி,கு,ரவே நமோ பூ,யோ நமோ நம:" என்று எம்பெருமானளவாகவும் வாக்ய கு,ருபரம்பராக்ரமத்தாலே வாதி,கேஸரி அழகியமணவாளச்சீய ருளிச்செய்தது; இந்த க்ரமத்தை & "முந்தை வினையகல முன்னருளுமாரியனால் எந்தையெதிராசனின்னருள்சேர்ந்து அந்தமில்சீர்ப் பொற்பாவை தன்னருளால் பொன்னரங்கர் தாள்பணிந்து, நற்பாலடைந்துயந்தேன் நான்" என்றும்,
3. "அஸ்மத்,கு,ருத,யாயாஸ்து ய தீ ந த், ராங்,கீ,க்ரி யாந் வய: | லபே,ய லப்த, விஜ்ஞாநோ லக்ஷ்மீபதி பத,த்,வயம்" என்று விவரணமாலையினடியிலும் தத்வ தீ,பாதி,யிலும் அருளிச்செய்தார்.

இந்த க்ரமம், 4. "ஆசார்யாணம் அஸாவஸாவித்யா ப,க,வத்த:- ஸ சாசார்யவம்ஸோ ஜ்ஞேய:" என்கிற ஸ்ருதியையும் 5. "கு,ருபரம்பரயா பரமகு,ரும் ப,க,வந்தம் ப்ரணம்ய" என்கிற பூஷ்யகாரவசனத்தையும் பற்றியிருக்கிறது. 6. "ஆசார்யா நஸ்மதீ,யாநபி பரமகு,ருந் ஸர்வமாசார்யவர்க்க,ம் ஸ்ரீமத்,ராமாநுஜார்யம் முநி மகி,லஜ்நோத்,த,ாரணயாவதீர்ணம் | பூர்ணார்யம் யாமுநேயம் முநிவரமத், தெள ராம ராஜீவநேத்ரௌ வந்தே, நாத,ம் முநீந்த,ரம் வகுளத,ரசமுநாத, லக்ஷ்மீமுகுந்த,ாந் ||" என்னக்கடவதினே. "லக்ஷ்மீநாத,ஸமாரம்ப,ாம்" என்கிற இத்தனியனில் கு,ருபரம்பரா க்ரமத்தையும், b "தென்னரங்கனாருந் திருமகளுமாதியா, அன்னவயல் பூதார் மன் ஆங்கிடையா - என்னை அருள், ஆரியனே தானளவா அன்னகுரு முறையின், சீரியதாள் சேர்ந்துயந்தேனே" என்றும் அவர்தாமே அருளிச் செய்தார். இந்த க்ரமம், c "திருவருள் மால் சேனைமுதலி சடகோடன்" 7. "நாத,ம் பங்கஜநேத்ர" என்கிற தனியன்களிலும், d "ஆதிமுதல்மாயன் மலர்மங்கைசேனைத் தலைவன்" என்றும், e "சேனைநாதன் அருள் மாறன் நாதமுனி தாமரைக்கண்ணி ராமர் வாழ், சீர்சிறந்த யமுனைத்துறைக்கிறைவர் செந்தொடைக்கதிப ருளிஞால், தானமர்ந்த வெதிராசர் கூரம்வருதலைவர் நீதிபுனைபட்டர்பின், தலைமையான மாதவச்சீயர் நம்பிள்ளை தழைத்தகண்ண ரிருவகையினார், ஈனமின்றி யருளுலக வாசிரிய ரினியகூரகுலதாதருக்கு, இன்பமேவு திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யிவர்க்குத் தானடிமையாகவே, ஆன வாழ்வுபெற வருள்வர் கோலமணவாளமாமுனிவன்" என்றும் சொல்லிற்றினே.

இப்படி ஆரோஹாவரோஹ க்ரமங்களிரண்டாலும் கு,ருபரம்பரையை அநுஸந்தி,க்கக் குறையில்லை. 8. "ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த,ம்" இத்யாதி,யாலே எம்பெருமான் செய்த ஆசார்ய ஸம்பந்த, பர்யந்தமான உபகாரபரம்பரையை அநுஸந்தி,த்தால், கு,ருபரம்பரைக்குத் தலையான எம்பெருமானை முந்துறப் பற்ற

அடுக்கும், 1. “ஆத்மநோ ஹ்யதிநீசஸ்ய” இத்யாதி,யாலும், 2. “நாராயணன் திருமால்” இத்யாதி,யாலும் ஆசார்யன் பண்ணின ப,க,வத்ஸம்பந்த, கௌரவத்தை அநு ஸந்தித்தால் 2. “அஸ்மத்கு,ருப்,யோ நம:” என்று ஆசார்யனை முந்துற அநு ஸந்தி,க்கவடுக்கும். b “கு,ருபரம்பரையை முன்னிடவே ஸரணாக,தன் குறை தீரும்; பிராட்டியை முன்னிடவே ஸரணயன் குறை தீரும்” என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை மாணிக்கமாலையிலே அருளிச்செய்தது. c “ஜப்தவ்யம் கு,ருபரம்பரையும் த்வய மும்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. கு,ருபரம்பரா பூர்வகமல்லாத த்வயாநு ஸந்த,ராமமும் d நாவகாரியமிறே. இப்படி ஆதி,மத்யாவஸாந ஸஹிதையான ஸத்கு,ருஸந்ததி, ஸர்வ ஸத்துக்களாலும் ஸத,ராமஸந்தே,ய மென்றாயிற்று. 2.

3. இதுவும் ஆழ்வானருளிச்செய்தது

3. यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्मरुक्मन्यामोहतस्तदितराणि वृणाय मेने ।

असृगुरोर्मगवतोऽस्य दयैकसिन्धो रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

3. யோ நித்யமச்ச்யுத பத,ரம்ப,அம்பு,யுக,மருக்ம வ்யாமோஹதஸ்ததி,தரானி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்கு,ரோர் ப,க,வதோஸ்ய த,யைகஸிந்தே,ர ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ

ஸரணம் ப்ரபத்யே ॥

(யோ நித்யமித்யாதி,) e ஸ்ரீராமாவரஜமுநீந்த,ரலப்,த,பே,ராத,ராய், “ஸ்ரீவத் ஸசிஹநர்” என்று நிரூபகத்தையுடையரான கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீ ராமாநுஜ த,ர்ஸநத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி ராஜகே,ரஷ்டியிலே சென்று. 4. “நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம” என்றும், 5. “நாராயணபரா வேத,ர:” என்றும், f “நாரணனைக்காட்டிய வேதம்” என்றும், 6. “நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:” என்றும், g “நாரணனையாவதீதன்றென்பாரார்” என்றும், “அந்யாயமந்யாயம்” என்று அறைகூறிவென்று, h “கலையறக்கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோ தான்” என்னும்படி அவர்கள் த,ர்ஸநம் அஸஹ்யமாய், அத்த,ர்ஸநத்தை வேண்டாதே மீண்டெழுந்தருளி, த,ர்ஸநப்ரவர்த்தகரான எம்பெருமானார் த,ர்ஸநத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்க, அவரும் i “இனியறிந்தே னீசற்கும் நான் முகற்கும் தெய்வம்-நற்கிரிசைநாரணன் நீ” என்று j திருவில்லாத தேவரெல்லார்க்கும் மேலாக மேல்நாட்டிலே திருநாராயணனை ஸத,ரபித்து மீண்டெழுந்தருளி, “அரங்கனல்லால் தெய்வமில்லை” என்றறுதியிட்டு k அரங்கனார்க்காட்செய்து கொண்டிருக்கிறவர், ஆழ்வான் கண்ணழிவுகண்டு கண்கலங்கியருளி, “பேரரு ளாளார், நேத்ரபுத்ராதிகளான ஜஹிக புருஷார்த்தத்தையும், பெரியனிசும்பாகிற ஆமுஷ்மிக புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கும்வராகையாலே நேத்ரவிஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யும்” என்று நியமிக்க;

அப்படியே “அஸ்து” என்று ஸம்மதிபூர்வமாக ஸ்தவம்பண்ணுகிறவர்,
1. “நேத்ரஸாத்துரு கர்ஸ ஸத்யா மே” என்றும், 2. “கர்ஸ பர்யேம பர்ஸஸதம்
ஸமா:” என்றும், அங்குத்தையில் அநுபுவ பரிகரமான அப்ராக்ருதசக்ஷஸ்தை
அபேக்ஷிக்க, அப்படியே பேரருளாளரான பெரியபெருமானும், 3. “பர்யந்தி ச
ஸத்யா தே, ம் நேத்ரைர் ஜ்ஞானேந வாமரா:” 4. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி” என்
னும்படியான இமையாதசுண்ணை இவர் பெறும்படி பெரியவீட்டுக்கு விடை
கொடுத்தருள, அவரும் அதிப்ரீதராய் ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர்
திருமாளிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி,
“அறப்பதறினார்” என்று பதறிக்கொண்டு இவரிருந்தவிடத்தேற வெழுந்தருள,
அவரும், a பரந்தாமமென்னும் திவந்தருகைக்காக அவர்க்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி
அவர்விஷயத்தில் ப்ரபத்தியான இஸ்லோகத்தை “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ
ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே விழ, அவரும்
இவரபிப்ராயமறிந்து தம்முடைய ஸ்வம்மான ப்ரபத்தியை b “திருநாரணன் தாள்
காலம்பெறச் சிந்தித்துயம்மினே” என்னும்படி 5. “ஸ்ரீமந்நாராயண தவ சரணௌ
விந்தயுகளம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று குறைவற அவர்வலத்திருச்செவி
யிலே ப்ரஸாதித்தருளினாரிறே; அதடியாக, ஸ்ரீவைகுண்ட, க, த, யத்திலே அவர்
ப்ரார்த்தித்தருளின பேற்றை இவரும் ஸ்ரீவைகுண்ட, ஸ்தவத்திலே ப்ரார்த்தித்துப்
பேற்றேடு தலைக்கட்டினார்; அப்பேறுதான் ஆசார்யாதீ, நமாகையாலே அவரை
அடியிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

(யோ நித்யம்) இதில்-ப, க்திவிரக்திஜ்ஞப்தி குருத்வா நுகம்பாதி, க்ய குணத்
தாலே முக்திப்ரத, த்வஸுக்தியையுடைய உடையவர் திருவடிகளை உபாயமாகப்
பற்றுக்கிறார். (யோ நித்யம்) c “திசையனைத்து மேறுங்குணன்” என்று சொல்லப்
படுகிற குணவத்தாப்ரதைய, யுடையராய், நாள்தோறும் ஆஸ்ரிதரை நமுவ
தலின்றிக்கே ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோருகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரணவிந்தயுகள
வ்யாமுக், த, தையாலே தத்வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் த்ருணவத் ப்ரதி
பத்தி பண்ணியிருப்பாராய், அடியேனுக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணும் ஆசார்ய
ராய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநாதி, க்யத்தை யுடையருமாய், அக, திகள் விஷயங்
களில் “ஐயோ!” என்றிரங்கும் ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தையுடையருமாய், சரணுபியாய்
முன்வந்துநிற்கிற இந்த ராமாநுசனுடைய சரணங்களை ஸரணமாக அடைகிறே
னென்கிறார்.

(யோ நித்யம்) “ய:” என்று- “வைதி, கோத்தமர்” என்னும் ப்ரஸித்தி, யைப்
பற்றச்சொல்லுகிறது. (நித்யமச்யுத பத்யாம்பு, ஜயுக், ம ருக்ம வ்யாமோஹத:) என்று-
6. “ஸர்வேஷ தே, ஸகாலேஷ ஸர்வாவஸ்தாஸ சாச்யுத | கிங்கரோஸ்மி” என்றும்,
7. “அச்யுத ப, க்திதத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி,” என்றும் சொல்லுகிறபடியே

அப்ரணதார்த்திஹராச்யுதரான பேரருளாளர் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடித்தாமரைகளிலே நிரவதி, கப்ரேமத்தாலே, 1. “தவத்பாத, கமலாத, நயநந மே” என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு அசலான அணைத்தையும் த்ருணஸமமாக எண்ணியிருப்பரென்கிறது. 2. “நிரஸ்தேதர பே, க, ராஸோ வரத, ம் ஸரணங்க, த:” b “தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளனிராமானுசன்” என்று வரத, நாராயணனை யாயிற்று, 3. “யோ நித்யம் ஸததம் த்யாயேத் நாராயணமநந்யதி:” என்று நிரவதி, கப்ரேமத்துடனே நித்ய திருவாராத, நமாக நடத்திப்போருவது; அந்த புக்த்யைஸ்வரய மத, த்தாலே, 4. “த்ருணீக்ருதாநுத்தமபு, க்திமுக்திபி:” c “கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு” என்னும்படி பண்ணியிருப்பாராயிற்று; 5. “கத, ஹம் ப, க, வத்பாத, றம்பு, ஜத், வய பரிசர்யாஸ்யா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதரபே, க, ராஸ: அபக, த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வப, ராவ:” என்றுயிற்று இவர் ஸ்ரீஸூக்தியுமிருப்பது. (ய:) d “திக்குற்ற கீர்த்தி யிராமானுசன்” என்று ப்ரஸித்த, த, ரானவர். (நித்யம்) நாடோறும்.

(அச்யுத பத, றம்பு, ஜயுக், மருக்ம வ்யாமோஹத:) அச்யுதனாகையாவது-குண விக், ரஹ விபூ, திகளை நமுவதலின்றிக்கேயிருக்குமவனென்னுதல், ஆஸ்ரிதரை நமுவ விடாதவனென்னுதல், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் நின்றும் நமுவாதவனென்னுதல். e “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்” என்றும், f “ஆதுமில் காலத்தெந்தை யச்சுதனமலன்” என்றும், g “அயரவாங்கு நமன்றமார்க்கரு நஞ்சினை அச்சுதன்றன்கை” என்றும், h “ந த்யஜேயம்” என்றும் சொல்லப்படுகிற குணங்களிலேயாயிற்று இவர் ப்ரவணராயிருப்பது. அந்த அச்யுதபத, றம்பு, ஜயுக், மருக்மவ்யாமோஹம், அர்ச்சா வதாரந்தொடங்கி பரபர்யந்தமாக எங்கும் நித்யமாகவுண்டாயிறே இவர்க்கிருப்பது. அதெங்ஙனையென்னில்; h அத்திகிரிப்பச்சை நிறத்தச்சுதனுடைய பத, றாப், ஜங்க ளிலும், i வேங்கடத்தச்சுதனுடைய j தாங்குதாமரையன்ன பொன்னாடியிலும், k அரங்கமானகரச்சுதன் l உலகமளந்த பொன்னடியிலும், m நண்ணித்தொழுமவர் n நச்சுவார் முன்னிற்கும் நாராயணனச்சுதனுடைய o துளங்குசோதித்திருப் பாதத்திலும், g தயரதற்கு மகனானவச்சுதன் p காடுறைந்தபொன்னடியிலும், q கோவிந்தனச்சுதன் பொற்றாமரை யடியென்று பேசும்படியாய் r காணில்கன்றின் பின்போன பொன்னடியிலும், s அச்சுத னனந்தசயனன் செம்பொற்றிருவடி யிணையிலும், e வீவிலின்பம் மிகவெல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதனான t விண்ணோர் பிரானார் மாசின்மலரடியிலுமாயிற்று இவர் மயல்கொண்டிருப்பது.

இதுதான் u “ஆர்வமொடு நிச்சரினைவார்” என்னும்படியிறே நித்யேச்சை, நடந்துசெல்லுவது. b “தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன்”

a தோவராஜாஷ்டகம் 1 b இராமா 31. c திருவாசிரியம் 2. d இராமா 26. e 4-5-3 f 3-4-4 g 3-6-8. h i j பெரிய 7-3-5. k பெரிய 5-7. l பெரிய 5-8-9. m பெரியாழ் 2-3-2 n பெரியாழ் 1-9-11. o 8-5-5 p பெரிய 11-5-1. q r பெரியாழ் 3-8-4. s திருச்சந்த 65. t திருவி 54. u பெரிய 2-4-8.

க “அரங்கன்கழல் சென்னிலைவத்துத் தானதில் மன்னும்” b “பஞ்சித்திருவடிப் பிணைதன் காதலன் பாதம்நண்ணு” c “நின்றவண் கீர்த்தியும் நீள்புனலும் நிறைவேங்கடப் பொற்குன்றமும் வைகுந்தநாடுங் குலவிய பாற்கடலும் உன்றனக் கெத்தணையின்பந்தரும்” என்னக்கடவதினே. அவர்தாமும் 1. “ப்ரணதார்த்திஹர” 2. “ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே” 3. “ஸ்ரீரங்க, ஸாயிநம்” என்றும், 4. “ஆத்மாநஞ்ச ஸாரதி” என்றும், 5. “காகுத்ஸ்த” 6. “ஸேஷிணே ஸேஷ ஸாயிநே” 7. “ஸ்ரீவைகுண்ட, நாத” என்றுமினே அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே d பூவார் கழல்களிலும், e கண்ணன்கழலிணையிலும், f காகுத்தன்றன்னடியிலும், g பாற் கடலுட்பையத்துயின்ற பரமனடியிலும், h வைகுந்தச்சேவடியிலும் ஸர்வாந்தர் யாமியான i நாராயண சரணங்களிலுமாயிற்று வ்யாமுக, தராயிருப்பது. இப்படி பஞ்சாவஸ்த,ாவஸ்தி,தனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரணாவிந்த,யுக,ள மகரந்த, ரஸாஸ்வாத,மது,வரதமாய் அநுப,வித்து அதிலே மக்,நராய், அத்தாலே, ததி,த ரங்களாய் j ஆவிரிஞ்சாத,மங்க,ளமான பாஞ்சபெ,ளதிக விஷய பஞ்சகத்தை யும், அதுக்கு மேலான ஆத்மாநுப,வத்தையும் த்ருணவத் ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருப்பாராயிற்று. இப்படி ப,க்தி விரக்தியுடைய இவர் திருவடிகளைத் தாமும் அப்படி பரத்வாதி,களெல்லாமாக அறுதியிட்டு அடையப் பார்க்கிறார்.

(அஸ்மத்,கு,ரோ:) கீழ்ச்சொன்ன அச்யுதப,க்தியாலே ததி,தரங்களை த்ருண வத்கரிக்கையாலு மாயிற்று இவரை ஆசார்யவரணம் பண்ணுகிறது. 8. “சித்,சித் ப்ரதத்வாநாம் தத்வயாத,ாத்மயத,ாயிநே” என்னும்படி தத்வத்ரயத்தையும் உப தே,ஸிக்கையாலே அலகலகாக ஆராய்ந்து 9. “பே,ாக,ா இமே விதி, ஸிவாதி, பத,ஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூ,திரிதி யா கில முக்திருக்தா! ஸர்வம் ததூ,ஷஜலஜோஷ மஹம் ஜ-ஷேய” என்று தத்வத்,வய விஷயவைராக்,யத்தையும், 9. “தவ த,ாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ:” என்று தத்வைகவிஷயப,க்தியையுமுடையராகையாலே, தமக்கரு கு,ணமாக (அஸ்மத்,கு,ரோ:) என்கிறார். 10. “ஜ்ஞாநதி,பப்ரதே, கு,ரௌ” 11. “அந்த,கார நிரோதி,த்வாத்,கு,ருரித்யபி,தி,யதே”. இவர்க்கும் இரண்டுக்கும் அடி எம்பெருமானாரினே; 12. “ஸ்ரீமத், ராமாநுஜார்யாத் ஸமதி,க,த ஸமஸ்தாத்மவித்,ய:” என்றாயிற்றிருப்பது. இவரையாயிற்று ப்ரத,ாந,ஸிஷ்யராக ப்ரத,மம் பெரியதிரு மந்த்ரம் முதலான ரஹஸ்யங்களை ப்ரஸாதி,த்து அபி,மாநித்தருளிற்று. நர நாராயணாவதாரம் என்னலாம்படியினே ராமாநுஜகராதி,பர்கள் கூட்டரவிருப்பது. எல்லாருமொருதட்டும் இவரொருதட்டுமாகவினே எம்பெருமானார் எண்ணி யிருப்பது. அதைப்பற்ற, k “ஒருமகள்தன்னையுடையேன்” என்றாரினே. இப்படி அத்,விதீயமாயாயிற்று இரண்டு விஷயமுமிருப்பது.

l “கலையறக்கற்ற மாந்தர்” என்னலாம்படியான இவர்க்கு ஸகலார்த்த,மும் ப்ரஸாதி,க்கும்படியான ஜ்ஞாநவைப,வத்தைச் சொல்லுகிறது,— (ப,க,வத:) என்று.

a இராமா 49 b இராமா 28 c இராமா 76 d 6-10-14 e 10-5-1 f பெரு 8-11
g திருப்பாவை 2 h நான் 75 i த்,வயம் j ப,ாக,வதம் 11-19-18. k பெரியாழ் 3-8-4 l திருமாலை ?

a “சொல்லார்தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள்நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவும் தெரிந்தவன்” b “உண்மைநன்ஞானமுரைத்த” c “இராமா நுசன் மெய்ம்மதிக்கடல்” என்னும்படியிறே ஜ்ஞானவைபவமிருப்பது. 1. “ஸர்வகல்யாண ஸம்பூர்ணம் ஸர்வ ஜ்ஞானோபயம், நம்ஹிதம்! ஆசார்யமாஸ்ரயேத், தி, மாந் ஸ்ரேயோர்த்தி, ஸ-ஸமாஹித: ||” என்னக்கடவதிறே; ப, க, வ, ச, ச, ப், த, ம் - ஸர்வகல்யாணகு, ணங்களை யும் பரிபூர்ண ஜ்ஞானத்தையும் சொல்லுகையாலே, அவற்றால் குறைவற்ற விஷயமாயிருக்கை. இத்தால் - தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்குடலான ஜ்ஞானவைபவத் தைப்பேசினார். இனித்தம்முடைய துர்க்க, திகண்டு இரங்கும்படி த, யாபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார், — (அஸ்ய த, யைகஸிந்தே, ரா:) என்று ஈடுபடுகிறார். (அஸ்ய ராமா நுஜஸ்ய) என்று மேலில் பத, த்தோடே சேர்த்தி. (த, பைகஸிந்து, :) என்று கேவலக்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரென்றபடி. d “பயனன்னுகிலும் பாங்கலாகிலும் செயல்நன்னுகத் திருத்திப் பணிகொள்வான் குயில் நின்றார்பொழில்குழ் குருகூர் நம்பி” என்றிறேயிருப்பது. e “பாடினானருள்கண்டார் இவ்வுலகினில் மிக்கதே” f “எண்டிசையுமறிய வியம்புகே னெண்டமிழ்ச் சடகோபனருளை” என்னுமாபோலே. g “நிகரின்றி நின்ற என்னீசதைக்குன்னருளின்கணின்றிப் புகலொன்று மில்லை யருட்குமஃதே புகல்” என்றும், h “உன்பெருங்கருணைதன்னை” என்றும், i “வண் மையினாலும் தன்மாதகவாலும்” என்றுமிறே இவர்க்ருபையின் பெருமையிருப்பது; j அருளாழியம்மானாய், 2. “த, யாஸிந்தே, ரா ப, ந்தே, ||” என்னும்படியான ஸர்வேசுவரன் க்ருபை மறுத்த காலத்திலும் ஒதுங்கலாம்படியான க்ருபை; அவன்கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் 3. “வ்ருதை, வ ப, வதோ யாதா பூ, யஸீ ஜந்மஸந்ததி: | தஸ்யாமந்ய தமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்தய ஸரணம் வ்ரஜ ||” என்று உபதேசித்துத் திருத்துமவரிடே.

கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞானபக்திவைராக்யம், நிரவதிகத, யையாகிற இந்த கு, ணங்கெல்லாம் கேட்டே போகாமே கண்ணாலே கண்டநுப, விக்கலாம்படி ப்ரத்யக்ஷமாய் முன்வந்து நிற்குமவரை (அஸ்ய ராமா நுஜஸ்ய) என்றநுப, விக்கிறார். ‘இந்த ராமா நுஜனுடைய’ என்று - இவர்க்கு ஈடுபாட்டுக்கு விஷயமிருக்கிறபடி! (ராமா நுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே) என்று நாராயண சரணஸரண வரணத்திற்காட்டிலும் ராமா நுஜ சரணஸரணவரணம் ஸ்வரூபா நுகு, ணமுமாய் அமோக, முமாயிருக்குமாகையாலே, அவர் திருவடிகளை ஸரணமாகப் பற்றுகிறார். k “பமுதாகாதொன்றிறிந்தேன்” இத்யாதி,; l “மாருபதானவனை—வேருகவேத்தியிருப் பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” m “பாற்கடலுமுன்றனக் கெத்தனையின்பந்தரும்” என்று n செழுந்திரைப்பாற்கடல் கண்டுயில் மாயன் திரு வடிக்கீழ் விழுந்திருப்பாரிறே o வளர்ந்தவெங்கோபமடங்கலொன்னருயன்று வாள் வுணன் கிளர்ந்த பொன்னாகங்கிழித்தவன் கீர்த்திப்பயிரெழுந்து விளைந்திடும் சிந்தை

யிராமா நுசனைக் கண்டிறைஞ்சி மற்றவரைச்சாத்தியிருக்கப்பார்க்கிருர்; எம்பெரு
மானார் தவம் - தபஸ்ஸுப், தவாச்சையான ப்ரபத்தி. இவர் தவம் - "எம்பெருமானார்
திருவடிகளே ஸரணம்" என்னுமாசார்யாபி, மாநம்; 1. "ராமாநுஜார்ய விஷயீகருதம்"
என்றுரே. அவர் தவத்தைக்காட்டிலும் இவர் தவம் வென்றதாயிற்று; அவர்க்கு
முன்னேயிறே இவர்க்குப் பேறு ஸித்தி, த்தது; 2. ஸித்தி, த், ப, வதி வா. நேதி ஸம்
ஸ்யோத்யுதஸேவிநாம். / நிஸ்ஸம்ஸயஸ்து தத்யு, க்த பரிசர்யாரதாத்மநாம். 1" & "நம்புவார்
பதி வைகுந்தங்காண்மினே" என்னும்படி b வைகுண்ட, ப்ரியத, ர்ஸநம் பண்ணினார்.

இந்த ராமாநுஜ ப்ரபத்தியிலே நாராயண ப்ரபத்தியர்த்த, மெல்லாம் அநுஸந்
தே, யம். கீழ் ப, க்தி விரக்தி ஜஞப்தி க், ருணிதையாகிற இவை - முக்திப்ரத, ஸக்தி
ஸாத, நங்களாயிருக்கும்; இதிறே புருஷகார ப்ராவத்துக்கு அநுகு, ணமான ஸ்ரீமத்
பத்யார்த்த, மும்; இவையும் ஈஸ்வரவ, ஸீகரணஹேதுவான கு, ணமிதே; புருஷகாராந்தர
நிரபேக்ஷமாயிறே இவ்விஷயமிருப்பது. இனி, வா த்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌ, ஸீல்ய
ஸௌலப், யாதிகள், ஸௌகர்யாபாத, கங்களாயிருக்கும் நாராயண பத, த்திற் போலே;
3. "மாதா பிதா ப், ராதா நிவாஸஸ்ஸரணம் ஸுஹ்ருத், க, திர் நாராயண:" என்று, இஸ்
ஸம்ப, ந்த, த்தாலே வா த்ஸல்யாதிகள் நுஸந்தே, யமங்கு; c "இதத்தாயிராமா நுசன்"
d "எந்தையிராமா நுசன்" e "எம்மையனிராமா நுசன்" f "ஏலப்புனைந்தென்கைமார்"
என்கைமார் - ஆணுடன்பிறந்தவர்களென்னுமா போலே இங்கு, எல்லாரோடு முண்டான
ஸௌப், ராத்ரம்; g "கோயிலண்ணனிராமா நுசன்" h "அடியேனுக்கிருப்பிடம்"
i "இராமாநுசன் சரண்" j "இராமாநுசன் சரணேகதி" என்கையாலே தே, ராஷ
பே, ராக், யத்வமாகிற - வா த்ஸல்யமும், ஸ்வத்தினுடைய லாப, ராலாப, ம் ஸ்வாமியதாம்படி
யாய் ஸ்வத்தை நோக்குகிற - ஸ்வாமித்வமுமாகிற இவை ராமாநுஜாப், த, த்தாலும்
அநுஸந்தே, யம்; தாழ்ந்தவர்களோடே தன்பேருகக் கலக்கையாகிற ஸௌ, ஸீல்யமும்,
ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு த், ருஷ்டிகே, ராசரமாய் புரோவர்த்தியாய் நிற்கிற ஸௌலப், யமும்.

ஜஞாநமாவது - ஆஸ்ரிதர்க்கு த்யாக, ஸ்வீகாரங்களுக்குறுப்பான இஷ்டாநிஷ்
டங்களை அறிகைக்குடலான அறிவு; ஸக்தியாவது - அநிஷ்டங்களைப்போக்குகைக்
கும் இஷ்டங்களைக் கொடுக்கைக்கும் உடலாய், அஸக்தரானவர்களை அக்கரை
யேற்றவல்ல ஸக்தி; பூர்த்தியாவது - இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தகை வேண்டாத
பூர்த்தி; ப்ராப்தியாவது - தன்பேருகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு உடலான ஸம்
ப, ந்த, ம், காருணிகத்வமாவது - ஸம்ப, ந்த, மில்லாவிடிலும், குருடன் குழியிலே
விழுந்தால் எடுக்கைக்கு ஸம்ப, ந்த, ம் வேண்டாதாப்போலே, பிறர்நோவுகண்டால்
"ஐயோ!" என்னவேண்டும்படியான த, யை. 4. "அந்த, பதந்நபி ஸ்வப், ரே
கேவலந்த்வநுகம்பயா" என்னக்கடவதிறே. ஓளத, ரார்யமாவது - கொள்வாரைத்
தேடிக்கொடாவிடில் த், ரியாமல், கொடுக்கும் கொடையுடைமை; இந்த ஸௌகர்யா
பாத, ககு, ண சதுஷ்டயமும், கார்யாபாத, ககு, ணஷ்டகமும் இங்கும் அநுஸந்தே, யம்.

அதெங்ஙனே யென்னில்; a “இப்படியைத்தொடருமிராமா நுசன்” என்னும்படி
 b அவர்பின்படரும் குணனாய் c “தீம்பனிவனென்று நினைத்தென்னை யிகழாரெதிராசர்
 அன்றறிந்து அங்கீகரிக்கையால்” என்கிற-வாத்ஸல்யமும், d “அண்ணலிராமா
 நுசன்” என்னும்படி உடையவராகையாலே e பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பானாய்,
 விண்ணின் தலைநின்றும் மண்ணின் தலத்துதித்தபடியாலே ஸ்வத்து இருந்தவிடத்தே
 வந்து நோக்கும்படியான ஸ்வாமித்வமும், f “என்னருவினையின் திறஞ்செற்றிரவும்
 பகலும் விடாதென்றன் சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான்” என்னும்படி
 ஒருநீராகக்கலந்த ஸௌ^யல்யமும், g “என் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்ற”
 என்றுசொல்லும்படி ஸௌலப்^யமும், h “மெய்ஞ்ஞானத்திராமா நுசன்” i “கதி
 ராமா நுசன்” j “உண்மைநன்ஞானமுரைத்த விராமா நுசன்” என்று- k அறியாதன
 அறிவிக்கைக்கும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டுமதுவும் தவிர்க்கவேண்டுமதுவும்
 அறிகைக்கும் ஈடான ஜ்ஞானமும், l நிலத்தைச்செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை
 நினைப்பரிய பலத்தைச்செறுத்தும் என் பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்தவப்
 புத்தகச்சுமமை பொறுக்கியும்போருகிற பாபவிமோசகத்வ ஸக்தியும், m “சலியாப்
 பிறவிப்பவந்தருந்தீவினை பாற்றித்தரும் பரந்தாமமென்னும் திவந்தரும்” என்னும்
 படி - விரோதி, நிவ்ருத்திபூர்வக புகுவத்ப்ராப்தியை உண்டாக்கிக்கொடுக்கும்தான்
 ஸக்தியும், புகுவத், விஷயத்தை அண்டைகொண்ட பூர்த்தியும், n “எந்தையிராமா
 நுசன் வந்தெடுத்தனனின்றென்னை” என்கிற ப்ராப்தியும், o “காரேய்கருணை” என்
 கிற காருணிகத்வமும், p “கொண்டலனையவண்மை” “q உன்னுடைய காரகொண்ட
 வண்மை” r “உன்வண்மையென்பாலென் வளர்ந்ததுவே” என்று - அபேக்ஷாநிர
 பேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஓளதார்ய ஸ்வபாவமுமாகிற ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகுணங்க
 ளெல்லாம் s குணந்திகழ்கொண்டல் இராமா நுசனிடத்திலே கண்டு அநுபவிக்க
 லாம்படியாயிருக்குமிதே.

இப்படி கோடித், வயகு, ண்புக்தரான ராமா நுஜனுடைய சரணங்களை உபாய
 மாக ஸ்வீகரிக்கும்படி சொல்லுகிற்து-(ராமா நுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே)
 என்று. t குலந்தரும் நலந்தரும் சொல்லான நாராயணவென்னும் நாலெழுத்துப்
 போலே ஸகலபுருஷார்த்த, ஸாத, நமன்றிக்கே, கேவலம் மோகைக்ஷக ஹேதுவாயா
 யிற்று இந்த சதுரக்ஷரியிருப்பது; 1. “சதுரா சதுரக்ஷரி” என்றாரே இவர் தாமே.
 2. “யதா நாராயணயேதி ஜகாத, சதுரக்ஷரம்” “நாராயண, ராமா நுஜ” என்றிறே
 விகல்பிக்கலாயிருப்பது. இத்திருநாமந்தான் யுகந்தோறுமுண்டாயிருக்குமாயிற்று;
 இளையபெருமாளிடத்திலும், நம்பி மூத்தபிரானுக்குத் தம்பியான க்ருஷ்ணனிடத்
 திலும், இப்போது இளையாழ்வாரான இவரிடத்திலும் பேர்பெற்றிறே இருப்பது.

a இரா 63. b இரா 36. c ஆர்த்தி 39. d இரா 41. e இரா 95. f இரா 47. g இரா 92.
 h இரா 24. i இரா 13. j இரா 73. k 2-3-2. l இரா 34. m இரா 94. n இரா 69.
 o இரா 25. p இரா 74. q இரா 83. r இரா 102. s இரா 60. t பெரிய 1-1-9.

ஏதப்பூர்வாவதாரத்,வயமும், ஸாது,பரித்ராணத்துக்கும் துஷ்க்ருத்,விநாஸத்துக்கு முடலாயிருக்கும்; இவ்வவதாரமும், வைதிகமார்க்கத்தை ஸ்தாபிக்கைக்கும், அவைதிகமார்க்கத்தை நிரோதிக்கைக்கும், ப்ரபத்திமார்க்கத்தைப் பெருக்கி வளர்க்கைக்குமுடலாயிருக்கும்; அவ்வவதாரங்களிலும்படியே. 1. “ஸ ப்,ராதூஸ் சரணௌ க்யாட்யம்” 2. “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” 3. “நிரஸ்தேதரபே,க்யாஸோ வரத்யம் ஸரணங்க்யுத:” என்றிறே இவர்கள் ப்ரபத்தியை வர்த்திப்பித்தது. அவர், ஸ்ரீமந்நாராயண விஷயத்தில் ப்ரபத்தியை க்யுத்யமுகேந வெளியிட்டார்; இவர், ராமாநுஜவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை இப்பத்யமுகேந வெளியிடுகிறார். அங்கு ப்ரமேய பூதர் வெளியிட்டார்கள்; இங்கு, ப்ரமாதாவானவர் வெளியிட்டார்,—(ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே) என்று. “அஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ” என்று - a “இராமாநுசன் பரன் பாதமுமென் சென்னித் தரிக்கவைத்தான்” என்னும்படி திரு வடிகளிலே தலையை மடுத்து ஸீரஸா யாசிக்கிறார். ராமஸுரணாக்யுதி, 4. “ஸிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா” என்று பூலித்ததில்லை; ராமாநுஜஸுரணாக்யுதி அவ்யபி,சரிதமாகப் பூலிக்குமிதே.

1. “ஸ ப்,ராதூஸ்சரணௌ” என்னும்படி, (ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ) என்று - வேறு த்யவயம் வேண்டாதே, அடியே த்யவயமாயிருக்கை. b லோகவிக்ரான்த சரணம்போலே c மாறிநடப்பனவாயிறே இராமாநுசன்றன்னிணையடி இருப்பது. நாராயண சரணங்களளவும் செல்ல வேண்டாத பூர்த்தி. விக்,ரஹைகதே,ஸத்தைச் சொன்னது - விக்,ரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக. d “கையில் கனியென்னக் கண்ணைக்காட்டித்தரிலும் உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்” என்னும்படியாயிருக்கும். (சரணௌ ஸரணம்) e “இராமாநுசன் நம்மை நம் வசத்தே விடுமே சரணமென்றால்” என்கிற - உபாயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. “ப்ரபத்யே” என்று - உபாயஸ்வீகாரஞ்சொல்லுகிறது. f “நையும் மனமுன் குணங்களையுன்னி என்னாவிருந்து எம்மையனிராமாநுசனென்றழைக்கும் அரு வினையென் கையுந்தொழும்” 5. “வாசா யதிந்த,ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத்பாத,ர விந்த்யுக,ளம் பஜதாம் குருணாம்। கூராதி,நாத்” என்னும்படி த்ரிவித,கரணத் தாலும் பற்றுகிறார். g “இராமாநுசனை உன்னுந் திண்மை” என்று - எல்லார்க்கும் மாநஸாத்யவஸாயமாகலாம்; இவர் பூர்ணாதிகாரியாகையாலே த்ரிவித,கரணத் தாலும் பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணுகிறார். இந்த ஸ்வீகாரம் ப்ராப்யமாகையாலே, h “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தியிராமாநுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்று வர்த்தமாநமாய் நடக்கிறது.

a இரா-4. b க்யுத்ய c இரா-50. d இரா-104. e இரா-98. f இரா-102.
g இரா-73. h தனியன்.

இவர் தீர்க்க, பந்து, வாகையாலே, எல்லார்க்கும் தாம் பண்ணின ப்ரபத்தியே தஞ்சமாம்படி கொழுந்துவிட்டுப் படரும்படி பண்ணுகிறார். அதைப்பற்றினிறே 1. “ப்ரயாணகாலே ராமாநுஜார்யம் நமத” என்றது. இத்தால்-இவர் சரமகாலத்திலே பண்ணின சரமப்ரபத்தியே & இவர் சரண்கூடின சரமபர்வ நிஷ்ட்டுர்க்கெல்லாம் அவ்யபி, சரிதமான உபாயமாய்ப் பேற்றோடே தலைக்கட்டுமென்றதாயிற்று. “ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தரான் எம்பெருமானார், தம்முடைய பெருகிப்போருகிற பெருங்கருணையாலே பெரியபெருமாள் திருமுன்பே சென்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, ‘ப்ரபந்ந ஜநங்களான பெரியோர்களிடத்திலே பேதைகளானவர்கள் செய்யும் பெரும்பிழைக்கும் ப்ரபத்தியே & இவர் சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்ட்டுர்க்கெல்லாம் ப்ராயஸ்சித்தமாகக்கடவது’ என்று ப்ரார்த்திக்க, புருஷகார பூலத்தாலே ‘பொறுத்தோம்’ என்ன, இந்த ப்ரார்த்தனாப்ரகாரத்தை b இராமானுசனைத்தொழும் பெரியோரான கூரத்தாழ்வான் ஏகாந்தத்திலே ஸேவித்து, அனைவர்க்கும் தஞ்சமாக 2. ‘நசேத்’ இதயாதி, ஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்” என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். வாதி, கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரும் 3. ப, க, வந்தம் யதிவரம் ப்ரணிபத்ய யதிந்த், ராங்கீ, க்ரியாந்வயரானார்; அதைப்பற்றப் பின்புள்ளாரும் 4. “ப்ரஸாத, ஶ்ச், ரீஸஸ்ய” என்றார்கள்; ஈட்டுக்கு ப்ரவர்த்தகரான ஈயுண்ணி மாதவப் பெருமாள் ப்ரஸீஷ்யரான நாலூர்ப்பிள்ளையும் ராமாநுஜதாஸரிநே; யதிவரபுநரவ தாரமாய், யதிந்த், ர ப்ரவணரான ஜீயரும் தம் ஶீஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ராமாநுஜ நாமத்தை உண்டாக்கி நடத்தியும், நூற்றந்தாதியை அநுகரித்தருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஸதியிலே ஸ்ரீவதஸ்சிஹ்நரடியாக, 5. “வாசாமகே, ஶசர மஹாகு, ண தே, ஶிகாக், ர்ய கூராதி, நாத,” என்றும், 6. “கு, ருத்தமகூரநாத, பட்டாக், யதே, ஶிக வர” என்றும், ஸ்ரீஸைலநாதரிடத்திலே ஶோக, ரித்தது. ஏவம்வித, ஸம்ப, ந்த, யுக்தராய் கு, ருகுலது, ர்யரான பெரியஜீயர் ஸம்ப, ந்த, மேயினே ப்ரப, லம்; இத்தால்- விஸீஷ்டபக்ஷத்திலே ஊன்றின ஶீஷ்டராய், அத்தாலே ஸ்ரேஷ்ட, ருமாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அவுங்காரரஹிதரான ஆசார்யர்கள் ஸம்ப, ந்த, மே ஆத, ரணீய மென்றதாயிற்று. 3.

4. ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது

७. माता पिता पुत्रपुत्रनया विभूतिस्सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम्।

आयस्य नः कुलपतेर्वकुलामिरामं श्रीमत्तद्विष्णुमलं प्रणमामि मूर्ध्ना॥

7. மாதா பிதா புவதயஸ் தநயா விபூ, திஸ் ஸர்வம் யதே, வ நியமேந மத, ந்வயாநாம்।

ஆத், யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாமி, ராமம் ஸ்ரீமத் தத, ங்க், ரியுக, ளம் ப்ரணமாமி

மூர்த், நா ॥

(மாதேத்யாதி,) இந்த ஜ்ஞாநம் அதி,க்ருதாதி,காரமாய்ப் போகாமே ஸர்வாதி, காரமாய்ப்படி & த்,ராமிடி,யான ப்,ரஹ்மஸம்ஹிதையை b “மயர்வறமதிநலம்” என்கிற ப,க்தியாலே வாசிகமாக்கி, c “மரங்களுமிரங்கும் வகை” என்கிற தம்முடைய ஆகர்ஷகமான ஈரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரியமுதலியார்க்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாத்,நம் ஆழ்வாராகையாலும் அவர் திருவடிகளிலே விழுகிறார். d “உரலிளேடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்” என்றும், e “நெய்யுண்வார்த்தையுள்ளனை கோல்கொள்ள” என்றும், f “எல்லாங்கண்ணன்” என்றும், பெரியமுதலியாரையும் ஸ்ரீபராஸ்ர ப,க,வானையும்போலே க்ருஷ்ண வித்,த,ராயிருக்கிறபடியையும் நினைத்து ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

(மாதா) உத்பத்திக்கு முன்னே வரங்கிடந்து, பெறுகைக்கு வருந்தி, பத்து மாஸம் க,ர்ப்ப,த,ாரணம்பண்ணி, ப்ரஸவவேத,நை அநுப,வித்து, அஸுத்,தி,களையும் மதியாதே ப்,ரால்யத,ஸையிலாத்,ரித்து வளர்த்து, பக்வனாலை பின்பு பருஷப,ரஷணம் பண்ணினாலும் அவற்றைப் பொறுத்து, அகல இசையாதே இவன் ப்ரியத் தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவைப்போலே உபகாரகராயிருக்கை.

(பிதா) அவள் பாத்ரமாத்ரமென்னும்படி உத்பாத,கனாய், என்றுமொக்க ஹிதைஷியான பிதா பண்ணுமுபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை, 1. “க,ரீயாந் ப்,ரஹ்மத,; பிதா” (யுவதய:) இவ்விருவரையும் மறந்து விரும்பும் யுவதிகளைப்போலே நெஞ்சுக்கினியராயிருக்கை. (தநயா:) அவர்களுடைய யௌவனத்தை அழியமாறிப் பெற்றவராய், ப்,ரால்யத்தில் ஸுக,கரராய், பக்வத,ஸையில் ரக்ஷகராய் — நிரய நிஸ்தர்கரான புத்ரர் பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. (விபூ,தி:) விப,வமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாகையாலே, இவையெல்லா வற்றையும் நன்றுக்கும் ஜஸ்வர்யம் போலே உத்,தே,ஸ்யராயிருக்கும்வரென்கை. (ஸர்வம்) அநுக்தமான ஸர்வைவஹிகங்களுமாயிருக்கை. அதாவது - மோக்ஷோபாய மும் முக்தப்ராப்யமும். (யதே,வ) அவத,ாரணத்தால் - g “சேலேய் கண்ணியரும். பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே” என்றிருக்கும் ஆழ்வார் நினைவுக்கே. (நியமேந) என்றுமொக்க. அவர்க்கு ப்ரியமென்று போம தொழிய, ப்ராமாதி,கமாகவும், புறம்பு போகக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கை. (மத,ந்வயாநாம்) 2. “வித்,யயா ஜந்மநா வா” என்கிற உப,யஸந்தாந ஜாதர்க்கு.

(ஆத்,யஸ்ய ந:). வைஷ்ணவஸந்தாநத்துக்கு ப்ரத,மாசார்யரென்கை. (குலபதே:) ஸ்த்ரீக்கு ப,ர்த்ருகுலம்போலே கே,ராத்ரரிஷியுமவரே. (வகுளாபி,ராமம்) திருமகிழ்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளத்தை. இத்தால் — திருவடிகளில் பரிமளத்தால் வந்த பே,ாக்,யதையைச் சொல்லுகிறது. திருத்துழாயாலே அலங்

க்ருதமான ப,க,வச்சரணரவிந்த,ங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. a “நல்லடிமேலணி நாறு துழாய்” (ஸ்ரீமத்) ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நித்யஸம்யுக்தமாயிருக்கை; 1. அந்தரீகக் க,த: ஸ்ரீமாந்” 2. “ஸ து நாக,வரஸ்ஸ்ரீமாந்” என்று-ப,க,வத்ப்ரத்யாஸத்தியை ஐஸ்வர்ய மாகச்சொல்லக்கடவதிறே. என்னுடைய ஸம்பத்துக்கு ஊற்றான ஐஸ்வர்யத்தை உடையவரென்னவுமாம். (தத,ங்க,ரியுக,ளம்) அதுவென்னுமத்தனையொழியப் பேசி முடியவொண்ணாதென்கை. (யுக,ளம்) சேர்த்தியால் வந்த அழகை உடைத்தா யிருக்கை. (ப்ரணமாமி மூர்த,நா) ஆழ்வாருடைய படிகளை நினைத்தவாரே, 3. “நம:” என்று நிற்கமாட்டாதே அவர் திருவடிகளிலே தலையைச்சேர்க்கிறார்.

கீழ் உபகாரகரை ஆஸ்ரயித்தவித்தால் செய்ததாயற்றது — முமுக்ஷுவுக்கு உபகாரகர் ஸேஷித்வ ப்ரதிபத்தி விஷயபூ,தரும் ஸ்துத்யருமென்னுமிடஞ்சொல்லு கிறது. ஒருவனுக்கு ஸேஷிகள் இருவருமாம்படி எங்ஙனையென்னில்: § க்ருதிஸேஷித் வம் யாக,ாதிகளுக்கும் புரோட,ாஸாதிகளுக்குமுண்டாளுப்போலே, ஈஸ்வரன் ப்ரத,ாநஸேஷியாய், ப,ாக,வதர்த,வாரஸேஷிகளாமிடத்தில் விரோத,மில்லை; அத்வா, ஈஸ்வரன் நிருபாதிகஸேஷியாய், தத்ஸம்ப,ந்த,மடியாக வந்ததாகையாலே ப,ாக,வத ஸேஷித்வம் x பே,ாகெ,ளபாதிகம் என்றுமாம். “தமக்கு ஸ்தோத்ராரம்ப, ஹேதுவான ப,க்த்யாதிகள் பிதாமஹோபாத்தத,நம்” என்கைக்காக-முதலிலே பெரியமுதலியா ருடைய ஜ்ஞாநப,க்திகளுடைய ஆதி,க்யஞ்சொன்னார். நாலாம் ஸ்லோகத்தாலே- இவ்வர்த்த,ம் தரைவித,யவ்ருத்த,ாநுமதமென்கிறது. அஞ்சாம் ஸ்லோகத் தாலே - இந்த ஜ்ஞாநம் இவர்க்கு ஆழ்வாராலே வந்ததென்கை.

4. “அக்,ர்யம் யதிந்த,ர ஸிஷ்யாணம் ஆத்,யம் வேத,ாந்த வேதி,நாம்” என்று ஆழ்வான் அக்,ரக,ண்யராகையாலே - “அஸ்மத்,கு,ரோ:” என்றார். அப்படிப்பட்ட பாரதந்தர்யத்தை “இவ்வாத்மவஸ்து அவர்க்கு ஸேஷமாகில் அவருடைய விநியோக,ப்ரகாரங்கொண்டு கார்யமென்” என்றார்; ஏவம்வித,ஸ்வரூபராகையாலே, உடையவரும் b “ஒருமகள் தன்னையுடையேன்” என்றார். இப்படி ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்தர்யத்தாலும், “நான் பெற்ற லோகம் நாலாரானும் பெற வேணும்” என்று ப்ரார்த்தி,க்கையாலும், “ஸிஷ்யாசார்ய க்ரமத்துக்கு ஸீமாபூ,மி கூரத்தாழ்வான்” என்றார்கள்; 5. “ஆசார்யவர்யவிப,வஸ்ய ச ஸிஷ்யவ்ருத்தேஸ்ஸீமேதி தே,ஸிகவரை: பரிதுஷ்யமாணம்” என்னக்கடவதிறே; அதைப்பற்ற உடையவரும் 6. “யத்ஸம்ப,ந்த,ாத்” என்று ப்ரார்த்தி,த்தருளினார்; நூற்றந்தாதியிலும் c மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழானடியாக விரும்பியருளினார். மற்றையாரான இவ்வருகிலுள்ளாரும், d அல்லாவழியைக் கடப்பது அவர்களாலே யிறே. அவர்கள்தான் d யோ நித்யம் 7. தரைவித,யாதிகளடியாக அடி யுடையராயிருப்பார்கள்; e “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” 8. “ராமாநுஜாங்க,ரி-

a 4-2-2. b பெரியாழ் 3-8-4. c இரா-7. d தனியன். e இரா-1.

x (பர) ஸோபாதிகம் § (பா) க்ரது...ச,ாக,ாதிக.

ஸரணோஸ்மி” இத்யாதி, மதுரகவிகளடிப்பாட்டிலே நடக்கிற க்ருபாமாத்ரப்ரஸங்காசார்யர்கள் ஆழ்வானடியாயிருப்பார்கள், 1. “ஸ்ரீவத்ஸசிஹந புவத:” இத்யாதி, 2. “ஆரியர்காள் கூறும்” என்கிற எழுபத்துநாலு முதலிகளுக்கும் உடையவரடியான ஆசார்யத்வம்; அதில் முக்யம் ஆழ்வான் ஸம்பந்தம்; பட்டரடியாகவிதே அஷ்டஸ்லோகீமுகேந ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ஸம்பந்தம். திருவாய்மொழியும் அடியாயிருக்கும்; ஒன்பதினாயிரம் பன்னீராயிரத்திலே பர்யவஸித்தது; பெரியபட்டருடைய ப்ரஸிஷ்யரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலேயிதே நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் ஆஸ்ரயித்தது; அவரும் ராமாநுஜநாமாவிதே; அஷ்டாக்ஷரதீபிகை அவரடியாயிருக்கும்; நம்பிள்ளைகுமாரரும் ராமாநுஜனிடே; அவரும் ஸாரஸங்க்ரஹஞ்செய்தருளினார்; தத்வம்ஸ்யரும் கோயிலுடையவர்க்குச் சிறிது கைங்கர்யங்களுஞ்செய்தார்கள். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான பிள்ளை லோகாசார்யரும் வகுளபூஷண ஸாஸ்த்ரஸாரமான வசநபூஷணாதி, ரஹஸ்ய ப்ரபந்தகர்த்தாவாய், தம்முடைய ப்ரதான ஸிஷ்யரான எம்பெருமானார்க்கு “கூரகுலோத்தமதாஸர்” என்று திருநாமஞ்சாத்தினார்; b “என்னாரியர்க்காக எம்பெருமானார்க்காக” என்றிதே அக்கோஷ்டியில் பரிமாற்றமிருப்பது. 4.

5. பட்டருவிச்செய்தது

2. भूतं सरस्य-महदाह्वय-मदुनाय-श्रीभक्तिसार-कुलशेखर-योगिवाहान् ।

भक्ताङ्गिरेण-परकाल-यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्मुनिं प्रणतोस्मि नित्यम् ॥

2. பூதம் ஸரஸ்ய மஹத,ாஹ்வய பட்டநாத, ஸ்ரீப,க்திஸார குலசேக,ர யோகி,வாஹாந் ।

ப,க்தாங்க்,ரிரேணு பரகால யதிந்த்,ரமிஸ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம்

ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ॥

[பூதம் ஸரஸ்ய] பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, நஞ்சீயர் புருஷகாரம்பிறக்க அவர்க்காக ஆழ்வார்களை அநுஸந்தித்ததாயிருக்கும் இஸ்லோகம். ஆண்டாளை c “நீளா” என்று-தனித்து ஸரணம்புகுகிறதாயிருக்கும் அஸ்லோகம். d ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலை விஞ்சியிதே அவள் வைபவமிருப்பது.

(பூதம் ஸரஸ்யேத்யாதி,) நிரவதிக ப,குவத்ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும், அவர்களுக்கு ஸேஷபூதரான மதுரகவியதிவரர்களிருவரையும் தாம் நித்யஸேவை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார். e “மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே” என்னும்வராகையாலே ஆழ்வாரைச்சொன்னபோதே அதிலே அவருமந்தர்ப்பூதர்.

(பூதம்) பூதத்தாராகிறார் - f “மாதவன் பூதம்” என்று நிருபிக்கும்படியான மஹத்தையையுடையராய், மாமல்லையில் மாத,வீகுஸுமத்திலே அவதரிக்கை

யாலே a “கடல்மல்லைப் பூதத்தார்” என்று நிருபகமானவரென்கை. (ஸரஸ்ய) என்று- b “மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்” என்கிறபடியே மல்லைக்கு அநந்தரபாவி யாக எடுப்பதான c கச்சிவெஃகாவில் பொய்கையிலே, d “பூவில்நான் முகனைப் படைத்த” என்கிறபடியே பொற்றாமரைப்பூவிலே அவதரித்த பொய்கையாரென்ற படி. மஹத்யாஹ்வயராகிரூர்- e “மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய் கச்சி” என்னும்படியான அத் தேயுத்துக்கு ஸமமாயிருப்பதான f மாடமாமயிலையில் g மாவல்லிக்கேணியில் செவ்வல்லிப்பூவிலே அவதரித்து, h “யானுமோர்பேயன்” i “பித்தரென்றேபிறர்கூற” என்று பேசும்படியான பேயார். இவர்கள் மூவரும் பரவிஷயத்தில் பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்திகளையுடையராயிறேயிருப்பது; அதில் சரமத்யூயான பரம புக்தியையிறே இவர் ப்ராப்தரானது. பட்டநாத்யூராகிரூர்- j “வேதாந்தவிழுப்பொரு ளின் மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்” என்கிறபடியே - வித், வத்யகேஷ்டியிலே சென்று, அவர்களை வென்று, பரதத்வநிர்ணயமுகேந k “பட்டர்பிரான்” என்று பேர்பெற்றவரென்கை. இவரும் l “சோராதகாதல் பெருஞ் சுழிப்பால் தொல்லைமலை யொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும்” என்னும்படி நிரவதி, கப்யுவத்ப்ரேமயுக்தராயிறே யிருப்பது. “பட்டநாத, ஸ்ரீ” என்று பிந்நபத்யூராய், லக்ஷ்மீ துலையையான ஆண்டா ளென்னுதல்; அன்றிக்கே, பட்டநாத்யூரென்று - பெரியாழ்வாருக்கு ஸ்ரீயான ஆண்டா ளென்ற நுஸந்திக்கவுமாம். m “திருமகள்போல வளர்த்தேன்” என்றாரிறே. மேல் (புக்திஸார) என்கிறது. அன்றிக்கே, பட்டநாத்யூர்க்கநந்தரம் “ஸ்ரீபுக்திஸார” என்று சொல்லுகிறது. n “பெறற்கரிய நின்னபாத பத்தியான பாசனம் பிறர்க்கரிய மாயனே எனக்கு நல்க வேண்டுமே” என்று ப்ரார்த்தித்து புக்தியைப்பெற்று, “புக்திஸாரர்” என்று நிருபகமானவரென்கையைப்பற்ற வாயிற்று; o “பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ண” என்றிறே இவருடைய p முடிந்த அவாவுக்கு விஷயமிருப்பது. குலசேகரராகிரூர்- q “அங்கையாழி அரங்கனடியினைத் தங்கு சிந்தைத் தனிப்பெரும்பித்தன்” என்னும்படி பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே நிரவதி, கப்யுத்யைபுடையரான ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாளென்கை. r மாலடி முடிமேல் கோலமாங்குலசேகரனிறே. s “எம்பெருமான் நன்சரிதை செவியாற் கண்ணாற்பருகுவோமின்னமுதமதியோமன்றே” என்றிறே பெருமாள் விஷயத்திலும் இவர் ப்ரேமமிருப்பது. யோகி, வாஹராகிரூர் - முனிவாஹரான t பாண்பெருமா ளென்கை. இவரும் u “இலங்கைக்கிறைவன்தலை பத்துதிரவோட்டி ஓர் வெங்களை யுய்த்தவனோதவண்ணன், அரங்கத்தம்மான்” என்றும், v “அணியரங்கனென்ன முதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணாவே” என்றும், அவ்விஷயத்தில்

a இர-திருவ தனியன். b திருநெடு 9. c மூன்-திருவ 64. d 2-2-1. e பெரியதிரு 2-9-3. f பெரியதிரு 2-3-9. g நான்திருவ 35. h பெரு 3-8. i 3-5-8. j பெரியாழ் 4-3-11. k பெரியாழ் 4-4-11. l இரா 15. m பெரியாழ் 3-8-4. n திருச்சந்த 100. o திருச்சந்த 119. p 10-10-10. q பெரு 3-9. r பெரு 7-11. s பெரு 10-8. t இரா 11. u அமல 4. v அமல 10.

அஸ்தமிதாந்யபூவராயிருக்கும்படியாயிற்று இவர் புக்தியும். புக்தாங்குரிரேணு வாகிரூர்- a “எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்றும் மேவுமனத்தனும்” என்றும், b “அடியார்க்கு (என்னை) ஆட்படுத்தாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எல்லையான ததீய சேஷத்வமே நிலைநின்ற ஸ்வரூபமென்று அறுதியிட்டு, அதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரென்கை; c “துளவத்தொண்டாய்தொல்சீர்த் தொண் டரடிப்பொடி” என்றும், d “தொடையொத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. இவர்தாம் e “தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த அழகன்” என்று பேசுகையாலே புகுவத்ப்ரஸாதாயத்த புக்தியை யுடையவரென்னுமது தோற்றுகிறது.

பரகாலராகிரூர்- f “மருவலர் தமுடல்துணிய வாள்வீசம் பரகாலன்” என்கிற படியே - புகுவத்த்துவிட்டுக்களான பூஹ்யர்கள் கேளாராகையாலே அவர்களைத் தோள்வலியாலும் நிரஸித்து அதுக்கு மேலே ஸாஸ்தரீயமார்க்கு ப்ரவர்த்தகராய் வந்த ஸத்ருக்களை ஸ்வோக்திஸாஸ்தரங்களாலும் நிரஸித்து 1. “ரங்கபுரே மணி மண்டபவப்ரகணாந் வித்யதே பரகாலகவி:” என்னும்படி காயிகைகங்கர்யங்களையும், g “அரங்கமாலைச் சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்” h “என்னுடைச்சொற்களென்னும் தூயமாமாலை கொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனேன்” என்று—வாசிகைகங்கர்யங் களையும் செய்து போந்தவரென்கை. i “காம்பிரூர் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின் காதலையருளெனக்கு” என்று ப்ரார்த்தித்து, j “பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்” என்னும்படி ஆசைதான் பெரியதாயிற்று; k “அரங்கமென்பதிவள் தனக்காசை” என்னக்கடவதிறே; ததீயசேஷத்வத்திலும் l “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றிறேயிருப்பது.

யதீந்த்ரமிஸ்ரராகிரூர் - 2. “ஸம்ஸேனிதஸ் ஸம்யமிஸப்தஸுத்யா” என்னும்படி யதிகளாலே ஸேவிக்கப்படும் m எதித்தலைநாதனான எம்பெருமானாரென்கை. மிஸ்ர ஸப்தம் - பூஜ்யவாசி; “ராமாநுஜாசார்யர்” என்னுமாபோலே; “மிஸ்ரான்” என்கிற பூஹுவசநம் - எல்லாரையுஞ்சொல்லுகிறதாய், இதிலே அநுக்தரான மதுரகவிகளையுங்கட்டி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். n “மதுரகவியாழ்வாரெதிராசரா மிவர்கள்” என்றிறே சேர்த்தியிருப்பது. அன்றிக்கே, மிஸ்ரஸப்தம் - பெரியோரைச் சொல்லுகிறதாய், அத்தாலே- o சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவரான மதுரகவிகளைச் சொல்லுகிறதென்னுதல்; அன்றிக்கே இவரும் p பொன்னரங்கமென்னில் மயலே பெருகுமிராமாநுசனாய், ரங்கேஸ் கைங்கர்ய துரந்த்ரராயிறேயிருப்பது; q அச்யுதபத்யாம்புஜயுகம்ருக்மவ்யாமோஹம் இவர்க்கு முண்டிறே.

a பெரு 2-10. b திருப்பள்ளி 10. c திருமாலை 45. d திருப்பள்ளி 10. e திருமாலை 18. f பெரியதிரு 3-8-10. g திருக்குறு 12. h திருக்குறு 16. i பெரியதிரு 5-3-4. j திருக்குறு 10. k பெரியதிரு 8-2-7 l பெரியதிரு 8-10-3. m இரா 50. n உபதேச 21. o இரா 18. p இரா 35. q தனியன்.

(ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம்) “யதீந்த்ரமிஸ்ரரான்” என்று - கீழுத்தரானவர்களெல்லாரும் ஒருதட்டும், ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநி - என்கையாலே - ஆழ்வாரொருவருமொரு தட்டுமென்னுமது தோற்றுகிறது. எல்லாரையும் அவயவபூதராயுடையராயிறே ஆழ்வார்தாமிருப்பது. “ஸ்ரீமத்” என்கையாலே - ஊழிவில் காலத்தில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யரூபஸம்பத்தை யுடையவரென்கை. பராங்குஸரென்கையாலே—b “மத்யாவலிப்தர்க்கங்குசமிட்டு” என்னும்படியிருக்கை; 1. “வித்யாமதே, தநமத, ஸ்தரு-த்யோ஽பி, ஐநாந்மத;” என்று சொல்லப்படுகிற முக்குறும்பையறுக்கும் அங்குஸமாயிறே இவரிருப்பது. c “ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு என்சவிப்பார் மனிசர்” என்றும், தத், ராஹித்யமுடையவர்களை d “முழுதுணர்நீர்மையினார்” என்றும் e “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமம் மூடும்” என்றும், f “பெருஞ்செல்வமுமவரே” என்றும், g “பரமனைப்பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்” என்றும், h “சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள் கலந்தாரடியார்தம் அடியாரெம் மடிகள்” என்றுமிப்படி ஸ்வஸூக்த்யங்குஸத்தாலே அஜ்ஞருடைய மும்மதங்களை i அருளென்னுந்தண்டால் துமித்து ஓட்டினபடி. அன்றிக்கே பராங்குஸரென்று-நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரனை ஸ்வஸூக்த்யங்குஸத்தாலே வசீகரிக்கவல்ல ரென்னவுமாம்; j “வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு” என்று தாமு மருளிச்செய்தார்; 2. “சக்ரஹஸ்தேப, சக்ரம்” என்று பின்புள்ளாரும் பேசினார்கள்.

முநிஸுப்தத்தாலே - மநசீலரென்கிறது. k எண்ணுதனகெண்ணும் நன் முனிவரிறே. பரரக்ஷணமேயாயிற்று இவர் சிந்தாமூலத்திலே சிந்தித்திருப்பது. ஸர்வேஸ்வரனுடையவும் ஸம்ஸாரிகளுடையவும் ஸம்ரக்ஷணத்திலேயாயிற்றிவர்திருவுள்ளமூற்றிருப்பது. l “ஆளுமாளார்” m “தனிமையும் பெரிதுனக்கு” n “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்” o “உலகினதியல்வே” p “இவையென்னவுலகியற்கை” என்றும், இவர்கள் துர்க்கதியைக்கண்டு q “மற்றென்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்” என்றும் உபதேசித்துத் திருத்திப்போருமவரிறே; இவரும், r மதிநலமருளப்பெற்று s ஆராதகாதலையுடையராயிறேயிருப்பது. “பரகால யதீந்த்ரமிஸ்ரரான் ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம்” என்கையாலே, t “கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின்” என்று ஆழ்வாராலே இருவரும் ஸூசிதரென்னுமதுவும், “பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்” என்கிற ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தத்வமும் தோற்றுகிறது. u “திருவிக்கிரமனடியிணைமிசை” என்றும், v “எந்நாளே நாம் மண்ணைந்த இணைத்தாமரை” என்றும் நிர்தேஸித்து, w “உன்னடிக் கீழ்

a 3-3-1. b ஆசார்யஹ்ரு93. c 3-5-5. d 3-5-6. e 4-9-4. f 5-1-8. g 3-7-1. h 3-7-9. i பெரிய திருவ 26. j 6-4-9. k 10-7-5. l 8-3-3. m 10-3-10. n 10-3-6. o திருவாசி 6. p 4-9-1. q 9-1-7. r 1-1-1. s 2-1-11. t 5-2-1. u 5-7-11. v 6-10-6. w 6-10-10.

மர்ந்துபுகுந்தேனே” என்றும், & “உலகமளந்த பொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன்” என்றும், 1. “லோகவிக்ரந்த சரணௌ ஸரணம் தே஽வ்ரஜம் விபே,ா” என்றுமிதே இவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணும் க்ரமமிருப்பது. இந்த க்ரமம் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் ஒக்குமிதே. 2. “த்ரிவிக்ரம க்ரமாக்ரந்த”. இவர்கள்தாம் ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல் தாங்கள் சுற்றதையிதே பேசி ஓதச்சொல்லுகிறது, -b “பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்” & “மனமுடையீர் மாதவனென்றோதுமின்” என்று 3. “த்வயமர்த்தாநு ஸந்த,ாநேந ஸஹ ஸதை,வம் வக்தா” என்று உடையவரும் பெரிய பெருமாளிடத்திலே கேட்டு உபதே,ஸித்தும், d “பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறும்” என்று பேசியும் வரம்பறுத்துச்செய்தருளினாரிதே. உடையவர்தாம் த்,வயத்தை ஜ்ஞாநாதி,கர்க்கு ப்ரீத்யதிஸ்யத்தாலே புந: புந: ப்ரஸாதி,க்கையும், அஜ்ஞர்க்கு அவர்களார்த்த, த்,ர்ஸநத்தாலே அருள்விஞ்சி ப்ரஸாதி,க்கையுமாகிற ஆகாரத்,வய முண்டிதே; e எட்டுமிரண்டுமறிவித்த எம்பெருமானாரிதே,

(யதிந்த்,ரமிஸ்ரந் ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம்) என்கையாலே — திருவாய்மொழி முதலான தி,வ்யப்ரப,ந்த,ங்களாலும், ஸ்ரீப,ாஷ்யாதி, ஸ்ரீ ஸ ஓக்தியாலும் த்,ர்ஸநத்தை நடத்திப்போருமவர்களாய், ஆழ்வாருக்கு சரணவத் பரதந்த்ரராய், f “மா றனடிபணிந் துய்ந்தவன்” என்றும், g “சடகோபத்தேமலர்த் தாட்கேய்ந்தினிய பா துகமா மெந்தை யிராமா நுசனே” என்றும் ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்க,ரான ஆகாரத்தைப்பற்ற அண்மையாக அருளிச்செய்தது. ஆழ்வானும் 4. “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்,யே” என்று, அநந்தரஸ்லோகத்திலே 5. “தத்ஸம்ஸரயேம வகுளாப,ரணாங்க்,ரி யுக்,மம்” என்று ஆழ்வாரை அநுஸந்தி,த்தருளினார். 6. “யதிந்த், ராய ஸட,த்,விஷே” என்றிதே சேர்த்தியிருப்பது.

“பூ,தம் ஸரஸ்ய” என்று தொடங்கி - ஆழ்வார்களோடு அவர்களையும் “யதிந்த்,ரமிஸ்ரந் ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம்” என்று ஸஹபடி,த்தது — இவர்கள் ப்ராத்,ாந்யந்தோற்ற. “யோ நித்யம்” “மாதா” என்கிற இரண்டு தனியனாலும் விஸேஷித்து ஆசார்யர்கள நுஸந்தி,த்தார்கள் - கு,ருபரம்பரையிலும் த்,வயத்திலும் எம்பெருமானை அநுஸந்தி,க்குமாபோலே. அதிலும் உடையவர் ப்ராத்,ாந்யத் தாலே - “யோ நித்யம்” முற்பட்டிருக்கும்; ஆகையால், யதிவரசரமராய், அவ ரோடும் த்,ஸ்மரான தே,ஸிகர்களையும், தே,ஸிககுலகூடஸ்த்,ரான ஸட,ரிபுசரணங்களை யும் ப்ரணதோஸமி நித்யமென்று:- நித்யஸேவை பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. உபகாரத்துக்காகில் 7. “தஸ்மை நம:” என்று ஒருகாலநுஸந்தி,க்குமதேயுள்ளது. ப்ராப்யபு,த்,த்யா ஸத்யாவிதே. 8. “பராங்குஸாத்,யைர் ப,க்தைரப்யாசார்யைஸ்ஸமுப

a பெரியதிரு 5-8-9.

b பெரியதிரு 1-8-9.

c

d உபதே,ஸ 37. e

f இரா-1. g ஆர்த்தி 10.

ஸ்தி,தம்” 1. “அத்ர பரத்ர சாபி” என்று அங்கும் அநுவர்த்தநமுண்டாகவிநே
அருளிச்செய்தது. “ப்ரணதோஸ்மி” என்று - ததீ,யவிஷயத்தில் 2. “நிப்,ருத:
ப்ரணத: ப்ரஹ்வ:” என்கிறபடியே த்ரிவித,கரண ப்ரவணதையாலே ப்ரணமம்
பண்ணுகிறேனென்கிறார். இத்தால்-ப,க்திபாரவஸய ப்ரபந்நரான ஆழ்வார்களும்,
அவர்களோடு விகல்பிக்கும்படியான ஸ்ரீப,ஷயகாரரும், ஸர்வத,ா ப,ஜநீயரென்ற
தாயிற்று. 3. “ஸட,ரிபு கலிஜித் ஸரோ பூ,த வேதாள கே,த,ா கு,ருந் முநிவஹ குல
ஸேக,ரௌ ப,க்தபத்,ரேணு ப,க்தயர்ணவௌ। மது,ரகவிமதே,ா யதிந்த்,ரம் தத,ாந்யாந
ஸேஷாந் கு,ருந் ஸ்ரியமபி வஸுத,ாஞ்ச நீளாஞ்ச வைகுண்ட,நாத,ம் ஸ்ரயே”
என்றிறே ஆழ்வார்களைத் தொடங்கி ஸேவிக்கும் க்ரமமிருப்பது. 5.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீமதே ஸட,கோபாய நம:

திருவாய்மொழி வ்யாக்,யாநமான

௪௫ முப்பத்தாருயிரப்படியின் ஸம்ப்ரத,ாயத் தனியின்கள்

6. திருமலையாழ்வாரருவிச்செய்தது

४. नाथं पञ्चजनेत्र-राम-यमुनावास्तव्य-मालाधरान्
योगीन्द्रं कुरुकेशचन्द्रजलधि गोविन्द-कूराधिपौ।
महार्थं निगमान्तयोगि-जगदाचार्यौ सकृष्णद्वयौ
वन्दे माधव-पञ्चनाभ-सुमनःकोलेश-देवाधिपान्॥

4. நாத,ம் பங்கஜநேத்ர ராம யமுநாவாஸ்தவ்ய மாலாத,ராந்
யோகீ,நத்,ரம் குருகேஸசந்த்,ர ஜலதி,ம் கே,ாவிந்த், கூ,ராதி,பௌ।
ப,ட்டார்யம் நிக,மாந்தயோகி, ஜக,த,ாசார்யௌ ஸக்ருஷ்ணத்,வயௌ
வந்தே, மாத,வ பத்,மநாப, ஸுமந:கோஸேஸ தே,வாதி,பாந்॥

7. மணவாளமாமுனிகளருவிச்செய்தது

திருவருண்மால் சேனைமுதலி சடகோபன் நாதமுனி சீருய்யக்கொண்டார்

மணக்கால்நம்பி சென்றுமாளவந்தார்-

குருமாலாதரர் குருகைப்பிராற்கன்பாமெதிராசர் கோவிந்தர்கூரேசர்பட்டர் வேதாந்திமுனி
இருகண்ணர்க்கன்புடையநம்பிள்ளை யிவரிடளித்தற்கேய்ந்தமாதவர்

பற்பொபரிவரருளாளர்

திருவடியூன்றிய தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வார்பதங்கள்

முன்பென்னுட்சேர்ந்தனவே.

பின்னாலேகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த ஈடு தனியன் வ்யாக்யாநம்

“நாதும் பங்கஜநேத்ர” என்கிற தனியனிலும், “திருவருள்மால்” என்கிற திருநாமத்திலும் - திருவாய்மொழியினீட்டின் ஸம்பந்தாயத்தை அடியேதொடங்கித் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையளவும் துர்ஸிப்பித்தபடி சொல்லுகிறது, 1. “நமோஸ்து மத்யாசார்யபரம்பராய்ய:” “வந்தே, குருபரம்பராம்” என்கிறபடியே, நாதாதி, யாக தேவாதி, பரளவுமுண்டானவர்களை “வந்தே” என்று - குருபங்கதி நமஸ்காரத்தைச்சொல்லுகிறது (நாத, மித்யா தியால்).

நாதராகிரூர் - “ஸ்ரீரங்க, நாதர்” என்னும் நாமதேயத்தையுடையராய், 2. “ஆத்யாய குலநாதாய” என்னும்படியான ஆழ்வாரை நாதராகவுடையராய், 3. “வ்யோம்ந: பரஸ்மாத் ஸனித்யம் ஸமேத்ய லக்ஷம்யா நியோக்யாத் குருகாதி, ராஜ: | ஸமந்த்ரராஜத்வயமாஹ யஸ்மை நாதாய தஸ்மை முநயே நமோஸ்து ||” என்று, a திருமாலாலருளப்பட்டசடகோபன் b “அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினான்” என்கிறபடியே அந்த ஆழ்வாருடைய c அருள்பெற்ற நாதமுனியென்கை. ஆழ்வாரைத் திருப்புளியடியிலே d மயர்வறமதிநலமருளி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினாப் போலே, அவ்விடந்தன்னிலே ஆழ்வாரும் விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளிநார்; e “தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஹுநத்திலே சேர்க்கிறார்” என்னக்கடவதிறே. ஆழ்வாருடைய புக்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியான f அக்யாத, பகுவத், புக்தியிறே இவரது. இத்தால் g “முனிவரையிடுக்கியும்” என்னும்படி ஸத்வாரக பகுவத் ப்ரஸாத, மடியாக நடந்துவந்த ஸாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில், அத்வாரக பகுவத் ப்ரஸாத, மடியாக ஆழ்வாராலே அவதரித்த ஏற்றத்தையுடைய திருவாய்மொழியை அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஏற்றத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸாஸ்த்ர ப்ரவர்த்த நத்துக்கடி-வ்யாஸப்ரஸாத, மாகையாலே-ஆர்ஷமூலமாயிருக்கும் அது; 4. “நாதே, நயாமுநம் வ்யாஸம்” என்றதிறே; 5. “ப்ரஹ்ம ருத்ரார்ஜுந வ்யாஸ” என்று அநு பாஸ்யராக எடுக்கப்பட்டதிறே அவர்களை. அதின் தாத்பர்யமான இதுக்கு “திருவருள்மால் சேனைமுதலி சடகோபன்” என்கையாலே, ஸர்வேஸ்வர ப்ரஸாத, ஸாக்ஷாத்க்ருத ஜ்ஞானரான ஆழ்வாரடியாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே “லக்ஷ்மீநாத, ஸமாரம்பராம்” “திருவருள்மால்” என்று அடியிலே எடுத்தருளிற்று. நாதமுனிகள் தாம் h தண்டமிழ்க் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைப் பண்டையருவால் பன்னீராயிர முருவுரைசெய்ய, h ஒண்டமிழ்மாறன் திருவுள்ளமுகந்து திவ்ய ஞானம் நாத முனிக்கு நயந்தருள் புரிந்தாரிறே.

பங்கஜநேத்ரராகிரூர்-“சீருய்யக்கொண்டார்” என்னும்படியான சீர்மையை யுடையவர். அவர்தாம் புண்டரீகாக்ஷரிறே. 6. “புண்டரீகத்ருஸே நம:” என்று

a 8-8-11. b கண்ணி 8. c உபதேஸ 36. d 1-1-1. e ஆசார்ய 219.

f ஸ்தோ 1. g ஆசார்ய 17. h

யிற்றருளிச்செய்தது. அவர்க்கு சீராவது - ஸரணாகதிக்கும் தீர்க்க, ஸரணாகதிக்கும் ப்ரவர்த்தகரம்படியான பெருமை; 1. “ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸ்தாம்” என்னக்கடவதிறே; பரமயோகிகளான் ஸ்ரீமந்நாத, முனிகள், குருகைக் காவலப்பனை யோக, ரஹஸ்யத்திலே ஊன்றுவித்து, இவரை ப்ரபத்தி ப்ரவர்த்தகத்திலே நியோகித்தருளினாரிறே.

ராமராகிருர்-ஸ்ரீராமமிஸ்ரர். அவர்தாம் 2. / “ஸமா த்யவாத, ஸ தத்ராஹம் ராக, வஸ்ய நிவேஸநே” என்னும்படி, பன்னிரண்டாண்டு ஆசார்யர் திருமாளிகையிலே ஸேவைபண்ணி உபடியாய்க்கிடந்து “மணக்கால்நம்பி” என்னும் திருநாமத்தை உடையரானவரென்கை.

யமுநாவாஸ்தவ்யராகிருர்- “b தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவர் திருநாமத்தை இங்கே நம்முடையபேரனை ‘யமுனைத்துறைவர்’ என்று உம்முடையருளால் உகந்து சாத்தும்” என்று நாத, முனிகளாலே நாமநிர்த்தே, ஸம் பண்ணப்பெற்று, அவரை 3. “ஜந்மநா வித்யயா ச” பிதாமஹராக உடையவரென்கை; அவரும் 4. “பிதாமஹம் நாத, முநிம் விலோக்ய” என்றார். இப்படி அவராலே சாத்தப்பட்ட திருநாமம், c “எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்” என்று பின்பும் பேர்பெற்றது. d அடியார்க்கின்பமாரியும், e நாத, முநிநாம ஜீமூதமும் வர்ஷித்தால், b “தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவன்” என்னும்படியான f யாமுநதீர்த்தம் எல்லார்க்கும் அவக, ரஹிக்கலாமிறே; 5. “யாமுநார்யஸுத, ஸம்பே, தி, மவக, ஹ்ய” g “ஞானத்துறைபடிந்தாடி” என்னக்கடவதிறே; இவரும் 6. “நாத, ய நாத, முநயே஽த்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீ, யசரணௌ ஸரணம் மதீ, யம்” என்றும் 7. “ஆத், யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபி, ராமம் ஸ்ரீமத்தத, ங்க், ரி யுக, ளம் ப்ரணமாமி மூர்த், நா” என்றும்-உபகாரஸ்ம்ருத்யதி, ஸயத்தாலே திருவடித் தொழுகையால் அடியுடையராயிறே இருப்பது. யமுநாவாஸ்தவ்யரென்றத்தை— “மணக்கால்நம்பி சென்னுமாள்வந்தார்” என்கிறது. மணக்கால்நம்பி சென்னுமாள்வந்தாராவது - வாத, த்திலே (ஆக்கி) யாழ்வான்வாயை அடக்குகையாலே “ஆளவந்தார்” என்று திருநாமத்தையுடையராய் — த்யர்ஸுநத்தையாளவந்தாராயிருக்கையாலே. இத்தை மணக்கால்நம்பி கேட்டு இவர்பாடு பலகால் நடந்து பச்சையிட்டிறே இவரை h பச்சைமாமலைபோல் மேனியிலே மூட்டிற்று; ஆகையாலே அவர் யத்கவிஸேஷத்தாலே ஆனவரென்றபடி; ‘பூர்வத, நமிது; புகுந்தநுப, வியும்” என்று i ஆறுபுடை சூழரங்கரைக் காட்டினாரிறே. அவரும் j “மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” என்னும்படி திருவாய்மொழி முதலானவற்றையும் திருமாலையாண்டான் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினார்; k “நடமினே நமர்களுள்ளீர்” என்று அபி, நயிக்கும்படியிறே அக்காலத்திலே நடந்து போந்தது:

/ (பா) உஷித்வா த்யவாத, ஸமா இக்ஷ்வாகூணம் நிவேஸநே

a பெரு 4-9. b திருப்பாவை 5. c இரா 21. d 4-5-10. e ர-ஸ்த 1-5.

f யதிராஜஸப்ததி 8. g திருவிரு 93. h திருமலை 2. i

j தனியன். k 10-2-8.

மாலாத்ரராகிருர் - “குருமாலாதர்” என்னும்படியான திருமாலையாண்டான். “குருமாலாதர்” என்கிற விசேஷணம்-திருவாய்மொழி ப்ரவர்த்தகத்தாலுண்டான குருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; உடையவர்க்குத் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை உபதேசித்தாரிறே இவர்தாம்; இது உ அறியாக்காலத்திலே அறியலாம். மாலாத்ரரென்று- b நாட்கமழ் மகிழ்மர்லை மார்வரான ஆழ்வார் திருநாமமாயிற்று; c “செந்தொடைக்கதிபர்” என்றிறே பர்யாயநாமமிருப்பது; சொல்மலைகள் சொல்லும்படிக்கு மாலையிட்டபடி.

(யோகீந்த்ரம் குருகேசந்த்ரஜலதிம்) அதாவது — குருகைப்பிராற்கன் பாமெதிராசரென்றபடி: திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளனை, ஆழ்வார் திருநாமஞ் சாத்துகையாலேயும், 1. “புத்ரீக்ருதோ பூஷ்யக்ருதா ஸ்வயம் ய:” என்கிறபடியே குமாரராக அபிமானித்தருளுகையாலேயும், 2. “யதிராஜாப்தி சந்த்ரமா:” என்று - அவரைக்கண்டபோதெல்லாம் சந்த்ரோத்யத்தில் மஹோத்யதிபோலே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை உடையராயிறே உடையவர்தாம் இருப்பது. d மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் e உறுபெருஞ்செல்வமுமிய்யாதி, — அறிதரநின்ற இராமாநுசனிறே; f வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசனாகையாலே, ஆழ்வார் திருவடிகளில் தமக்குண்டான ஸம் பந்தம் பிள்ளாளவம் வெள்ளமிட்டது. இப்படித் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை இவரிடத்திலே தேக்கினபடியையும், அது அப்பால் புறவெள்ளமிட்டபடியையும் - g “தெள்ளாருளுனத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளாநெதிராசர் பேரருளால்” என்று தொடங்கி h “அன்றுரைத்த தின்பமிகுமாருயிரம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே. ஸம்ஸக்ருதத்ரவிடவேதங்களான உபயவேதாந்தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகராயிற்று இவர்தாம்; ஆகையாலிறே 3. “குருகேஸ்வரபூஷ்யக்ருதௌ” என்றது.

கோவிந்தக்ராதிபராகிருர் - “கோவிந்தர், கூரேசர்” என்னும்படி த்ரஸுநத்துக்கு த்ருஷ்டி பூதரானவர்களாய், உடையவர்க்கும் அத்தாலே அத்யந்தம் அபிமத விஷயமானவர்கள். இவர்களையாயிற்று ப்ரபத்திஸாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகராகக் கற்பித்தருளிற்று: பூநீபூஷ்ய ஸிம்ஹாஸநத்துக்கு நடாதுராழ்வானையிறே அதிஷ்டாதா வாக்கியருளிற்று; ஆழ்வான் திவ்யஸூக்திகளெல்லாம் ப்ரபத்த்யர்த்த ப்ரகாஸகமான ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியொற்றியாயிற்றிருப்பது. இங்கிவ்விருவரையும் இடுக்கிச் சொன்னது - இருவரும் பட்டருக்காசார்யர்களாகையாலே. பட்டர்க்குத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வானோடுண்டான ஸம்பந்தம் h எண்பெருக்கந்நலத்தினீட்டிலே கண்டுகொள்வது. எம்பார் பட்டர்க்கு பகவச்சரணவரணநுஷ்டாந ப்ரகாஸகமான த்வயோபதேஸ முகேந ஆசார்யரென்னுமது 4. “மத்விஸ்ரமஸ்தஸீ” என்கிற அவர்ஸூக்தியிலே காணலாம். i “பட்டர் ஆழ்வான்திருவடி

a 2-3-3. b 4-10-11. c d இரா 1. e இரா 19. f தனியன்.

g உபதேஸ 41. h 1-2-10. i ப்ரமேயரத்தம்.

களிலே ஆஸ்ரயித்து எம்பார்பக்கலிலே ஜ்ஞானோபஜீவநம் பண்ணினார்” என்றும் ப்ரமேயரத்நத்திலே பேசிற்று, a “பட்டர்தாம் எம்பார்பாடு ரஹஸ்யங்கேட்டாரா யிறே யிருப்பது” என்று தனித்வயத்திலே அருளிச்செய்தார். இவர்க்கு அவர் பக்கல் திருவாய்மொழியில் அந்வயமுண்டென்னுமதுக்கு, b “பூவியல் பொழிலும் தட முமவன் கோயிலுங்கண்டாவியுட்குளிர” என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளுகையில் சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. அது தோன்ற 1. “ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந மிஸ்ரேப்,ய:” 2. “ராமாநுஜ பத,ச்ச,யாயா” என்றிரண்டு ஸ்லோகத்தையும் ஸஹபடித்தருளிற்று, 3. “பட்டார்யாய ப்ரபத்திம் ஹ்யதி,ஸத,த, வரம் த,ராவிட,யாம்நாயமௌளேரர்த்த,ம் ஸ்ரீப,ஷ்யமந்யாநபி ச யதிவரா தே,ஸதோர்த, த,ந் ரஹஸ்யாந் | யர்சோக்தோ தே,ஸிகேந்த,ரோ யதிவரசரணச்ச,யநாமார்யவர்யஸ் தம் கே,ாவிந்த,யார்ய மஸ்மத்குலகு,ருமமிதஜ்ஞாநவைராக்யமீடே,||” என்னக்கடவதிறே.

(பட்டார்யம்) அவராகிருர் - “பட்டர்” என்னும்படியான “ஸ்ரீபராஸ்ரப,ட்டர்” என்னும் அபி,த,நத்தை உடையராய், 4. “ஸ்ரீரங்க,ராஜ கமலபத, லாலிதத்வம்” என்னும்படி-பெரியபெருமாளுக்கும் ஸ்ரீரங்க,நாயகியார்க்கும் குமாரராய், அதுக்கு மேலே, உடையவரும் “இவனை நம்முடையாரெல்லாரும் நம்மைக்கண்டாப்போலே கண்டுவாருங்கோள்” என்று பெருமாள் ஸந்நிதி,யிலே விஸேஷாபி,மானம் பண்ணும்படியான பெருமையையுடையவரென்கை. இவர்தாம் c அஜஸ்ரம் ஸஹஸ்ர கீ,த்யநுஸந்த,ந த த் ப ர ராய் ப,க,வத்,கு,ணங்களை அநுப,வித்துக்கொண்டு திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் மண்டியிறேயிருப்பது; இவருடைய தி,வ்யஸூக்திகளும் அருளிச்செயலை அடியொற்றியிறேயிருப்பது. அருளிச்செயல் நாலாயிரத்துக்கும் பட்டர் நிர்வாஹமேயிறே அதிஸயித்திருப்பது.

நிக,மாந்தயோகி,யாகிருர் - வேத,நந்திமுனியான வேத,நந்திநஞ்ஜீயரென்கை. 5. “நமோ வேத,நந்தவேத,யாய” என்னக்கடவதிறே. பட்டர் நெடுந்தாரஞ்சென்று தேடித் திருத்தி எடுத்த விஷயமாயிற்று இவர்தாம். “ஏவம்வித,ரான இவர் “d பட்டர் நல்லருளாலேயாயிற்று ஒன்பதினாயிரமாகத் திருவாய்மொழிக்கு ஒரு வ்யாக்யாநமும் செய்தருளி, நூறுரு திருவாய்மொழியை நிர்வஹித்து, அத்தாலே ஸதாபி,ஷேகமுஞ் செய்தருளினார்” என்னுமது ஜக,த்ப்ரஸித்,த,மிறே,

ஜக,த,சார்யராகிருர் - e “துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத்தோழப்பர்” இத்யாதி,யிற் படியே உண்டான திருநாமத்தினேற்றத்தையுடையரான, இருகண்ணர்க்கன் புடைய நம்பிள்ளையென்கை. “நம்முடையபிள்ளை திருக்கலிகன்றிதாஸர்” என்றிறே நஞ்சீயராலே இவர் நாமநிர்த்தே,ஸம் பண்ணப்பட்டது. 6. “காருண்யபூர்ணம் கலிவைரித,ாஸம்” என்னக்கடவதிறே. இவர் தோற்றியிறே திருவாய்மொழி முத

லான திவ்யப்ரபுந்தங்களுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாநமுண்டாயிற்று. “இவர் தாமாழ்வாரவதாரம்’ என்னுமது தோற்ற, கார்த்திகையில் கார்த்திகைத்திருநக்ஷத்ரத்தின்நாள் கலியன் திருமங்கையாழ்வார், திருவீதி எழுந்தருளும்போது, திருக்கலிகன்றிதூஸரான இவர் திருமாளிகை வாசலிலே திருக்காவணமிட்டலங்கரிக்க, அங்கே எழுந்தருளித் திருப்பணியார வகைகளும் அமுதுசெய்தருளி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரஸாதித்து அவரை அத்யாபி உபலாலித்து, அவ்வருகே யெழுந்தருளுவர்” என்று பெரியோர்களுளிச்செய்வர்கள்; ஆகையாலிறே “நம் மாழ்வார்” என்னுமோபாதி, “நம்பிள்ளை” என்று போருகிறது; அவரை “ப்ரதமாசார்யர்” என்னுமோபாதி, இவரை “லோகாசார்யர்” என்றும், அவரை “திருநாவீறுடையபிரான்” என்னுமோபாதி, இவரை “வீறுடையார்” என்றும் போருகிறது; “ஆழ்வார்தம்முடைய அவதாரம்போலே ஓரவதாரவிஸேஷமாய்ப் பெருமாளுக்கு ப்ராணபூதரான நம்பிள்ளையை” என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகையான தோழப்பர் தேவிகளும்ருளிச்செய்தது. 1. “வார்த்தோஞ்சுவ்ருத்யாபி” என்று தொடங்கி, 1. “தஸ்மை நமஸ் ஸக்திமஹார்ணவாய” என்றிறே நம்பிள்ளை வைபவமிருப்பது.

(ஸக்ருஷ்ணத்வயௌ) அவர்களாகிறார்-“இருகண்ணர்” / என்னும்படி ஸௌப்ராத்ரத்தையுடையராய், “நம்பிள்ளைக்கு நயநத்வயம்” என்னலாம்படி ஸுலக்ஷ்ம த்ரஸிகளாயிருக்கிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையென்கை. இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளையென்கையாலே, 2. “ஸ்நேஹேந க்ருபயா வாயி” என்கிறபடியே-ஸ்நேஹபூர்வகமான க்ருபையாலேயாயிற்று ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளிற்று. இவர்களும்படியே, a “மாறன்மறைப்பொருளைச்சொன்னது இருபத்து நாலாயிரம்” b “நன்குரைத்த ஈடு முப்பத்தாருயிரம்” என்னும்படியிறே திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமும் ஈடுமருளிச்செய்தது; அதைப்பற்ற, 3. “ஸ்ரீக்ருஷ்ணத்வயபாத்யாப்யஜே பஜே யதநுகம்பயா | விபூதி விஸத்யம் லோகே த்ராவிட்யப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதா ||” என்றநுஸந்தித்தார்கள். c “பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்” என்னும்படி மற்ற மூவாயிரத்துக்கும் வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளினாரிறே; திருவாய்மொழிக்கு வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையிலும் ப்ரதமப்ரவர்த்தகர் ஆச்சான்பிள்ளையாகையாலே 4. “ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய” என்றும் 5. “ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாத்யாப்யஜே” என்றும் இரண்டுதனியனும் அடைவேயிருவருக்கு முண்டாயிற்று; அதுதோன்ற “முந்தினதனியன் ஆச்சான்பிள்ளையது” என்றருளிச்செய்வர்கள்; d “பெரியவாச்சான்பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை” என்றிறே எடுத்தருளிற்று; ஆச்சான்பிள்ளை ஸந்நிதியிலே தாம் சில அர்த்தவிஸேஷங்கள் கேட்டதாகவும் அருளிச்செய்தாரிறே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை “ஆசார்யஸம்மதி” என்கிற ரஹஸ்யத்திலே.

/அங்ஙனன்றிக்கே, முந்தின தனியன் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையதாகவும், மற்றைத்தனியன் ஆச்சான்பிள்ளையதாகவு மருளிச்செய்வார்கள்; திருவாய்மொழி யீட்டின் ப்ராதாந்யத்தாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை செய்தருளின ஆசார்ய ஸம்மதியினடியிலும் 1. “ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய” என்றெழுதியிருக்கையா லும், இத்தை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியனாகவும், 2. “ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாத,பாதா ப்,ஜே” என்கிறது ஆச்சான்பிள்ளையதாகவுமே ஸித்தாந்தம்; அப்போது, 2. “ஸ்ர்வஸித்திரபூந்மம” என்கிறது ஸரஸமாயிருக்கும். அவர் ரஹஸ்ய ப்ரபுந்தங் களினடியிலே எழுதியிருக்கிறதும்படியே. /

மாதவ பத்மநாபர்களாகிரூர் - இவரீடளித்தற்கேய்ந்த மாதவர் பற்பநாப ரென்கை; இவர்களில் ஸ்ரீமாதவராகிரூர் - 8 “சீமாதவனடிக் கன்புசெய்யும் தஞ்சத் தொருவன்” என்றும், 3. “மாதவஸிஷ்யபாதே,ள” என்றும் சொல்லும்படியான நம்பிள்ளை, தம்முடைய ஆசார்யரான நஞ்சீயருடைய திருநாமம் சாத்தும்படியான பெருமையையுடையராய், அவர்க்கு அத்யந்தம் ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கிற “நயுண்ணிச்சிறியாழ்வானப்பிள்ளை” என்று நிரூபகத்தை யுடையரான ஸ்ரீமாதவ ரென்கை; 4. “யத்,வசஸ்ஸகலம் ஸாஸ்த்ரம் யத்க்ரியா வைதி,கோ விதி, : | யத்கடாக்ஷா ஜகத்,ரக்ஷா தம் வந்தே, மாதவம் முநிம் ||” 5. “ஸ்ரீபராஸர பட்டார்ய ஸம்ஸ்ரயத,நாய ஸ்ரீமாதவம்ஸ்ராய நம:” என்னக்கடவதினே. ஏவம்வித,ரான இவர்க்கு ஈடுவந்த வரலாற்றை 6 “சீரார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை” என்று தொடங்கி அருளிச்செய் தாரினே; அதைப்பற்ற 6. “வரத,ார்யத,யாபாத்ரம் ஸ்ரீமாதவகு,ரும் ஸ்ரயே | குருகாதீ,ஸ வேத,ாந்த ஸேவோந்மீலித வேத,நம் ||” என்கிற தனியனுண்டாயிற்று.

பத்மநாப,ராகிரூர் - 9 “ஆங்கவர் பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை தாங் கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்” என்றும், 7. “மாதவாத்மஜஸ்ய” என்றும் பேசும்படி ஸ்ரீமாதவப்பெருமாள் குமாரரான பத்மநாபப்பெருமாளென்கை. இப்படி நம்பிள்ளையாலே மஹைஸ்வர்யமான திருவாய்மொழியினீட்டை ப்ராப்த ரான ஸ்ரீமாதவர், தம் குமாரரான பத்மநாபர்க்கு ஈட்டை ப்ரஸாதித்து, நம்பிள்ளை நியமநத்தின்படியே d ஓராண்வழியாயுபதே,ஸீ த்துப்போரும்படி உப தே,ஸீக்க, அவரும்படியே அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகோஸத்தைக்கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராத,நமாக ஏறியருளப்பண்ணி நிதியை நோக்குமாபோலே நோக்கிக் கொண்டு போந்தாரினே; பெருமாள்கோயிலில் பட்டார்கள் திருவீதியிலே திரு

/ இந்தப் பாரா முன் சொன்னதற்கு முரணாயிருக்கையாலும், அநுஷ்ட,ாந விருத்த,மா யிருக்கையாலும், பெரியதிருமுடியடைவு முதலானவற்றில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையையே யாமுந புத்ரராகக்குறித்திருக்கையாலும் இது ப்ரக்ஷிப்தமாயிருக்கலாம்.

a இயல்சாத்து b உபதே,ஸ 48. c உபதே,ஸ 49. d உபதே,ஸ 87.

மாளிகையிலே 1. “யேநாவக, ஹ்ய விமலோஸ்மி ஸடாரிஸரீரேர் வாணிக, னூர்த்த, பரிபே, ராத, ஸுத, ரபக, ராயாம் | ஸ்ரீமந்முகுந்த, சரணம், ஜமது, வ்ரதாய ஸ்ரீபத், மநாப, கு, ரவே நம் ஆசராம: ||” என்றிறே கோலாலாபமிருப்பது.

(ஸுமந:கோலேஸுதே, வாதி, பாங்) கோலேஸுராகிருர் - “கோலவராஹப் பெரு மாள்” என்று திருநாமத்தையுடையரான நாலூர்ப்பிள்ளையென்கை. இவருளாளர் திருவடியுன்றியவரென்றிறே இவர்க்கு நிருபகம். அதாவது - பத், மநாப, ப், பெரு மாள் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்கார ப்ரியவாக்குக ளாலே a குருக்களுக்கநுகூலராய் மிகவுமுகக்கப்பண்ண, இப்படி ப், லஸாத, ந ஸுஸ்ருஷையையுடையராயிருக்கிற நாலூர்ப்பிள்ளைக்கு, ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நராயிருக்கிற அவர், ஈட்டை இவரொருவர்க்குமே ஓராண்வழியாக முன்பு நடந்து போந்தபடியே ப்ரஸாதி, ப், பதாக இவரைப் பேரருளாளப் பெருமாள் திருமுன்பே கொண்டுபுக்கு “ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமாகச் சூழறவுகொண்டு சொல்லவேணும்” என்று ஸ்ரீஸட, கோபனை அர்ச்சகமுகே, ந இவர் திருமுடியிலே ஊன்றுவிக்க, அவர் இத்தை வெளியிடாமெக்கு ஊன்றுவிக்கிற ஆகாரத்தை ப், ரவஜ்ஞரான இவரறிந்து பெருமாள் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, தம் திருமுடியிலே வைத்த ஸ்ரீஸட, கோபனை “அருளாளர் திருவடியுன்றினவர்” என்னும்படி தம் திருக்கையாலே ஊன்றி ஸம்ஜ்ஞைபண்ண, அது ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள் திருவுள்ளத்திலேயுற்று “இத்தை நீரெல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியும்” என்று அர்ச்சக முகே, ந தி, வ்யாஜ்ஞையிட்டருள, அதைக்கேட்ட பத், மநாப, ரும் எண்ணின வாருகாமையாலே “திருவுள்ளமானபடி” என்று பின்பு உகப்புடனே ப்ரஸாதி, த் தருளிஞரென்கை; b “பாங்குடனே நாலூர்ப்பிள்ளைக்கவர்தாம்” என்னக்கடவதிறே.

இவர் “இத்தையெல்லார்க்கும் வெளியிடவேணும்” என்கிற தம்முடைய ப்ரஸம்ருத், த், யேகப்ரயோஜநதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேரருளாளப் பெரு மாளைக் குறித்து ப்ரத, க்ஷிண நமஸ்காராதி, களைப் பண்ணியும், அநதிக்ரமணவேறு து வான சரணக், ரஹணத்தைப்பண்ணியுமாயிற்று இவர் அர்த்தி, த்தது; அவரும் c அர்த்தி, தார்த்த, பரித, ராந தீ, க்ஷிதராம்படி செய்தருளிஞர். இப்படி வகுள பூ, ஷணவாக, ம்ருதமாத்ரமன்றிக்கே, வசநபூ, ஷணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகர் பேரரு ளாளப் பெருமாளிறே. நாலூர்ப்பிள்ளைதான் இப்படி ஈட்டை அர்த்தி, த்துப்பெற்ற படியாலே - “ஸுமந:கோலேஸு” என்று ஸவிஸேஷணமாக அருளிச்செய்தது. 2. “சதுர்க், ராமோத், ப், வம் ஸ்ரீமத், ராமாவரஜ கிங்கரம் | ஸர்வத, ர த், வயஸந்நிஷ்ட, ம் கோலாஹ்வயமஹம் ப், ஜே ||” 3. “ஸ்ரீமத், ராமாநுஜத, ராஸ பாத, யுக், மமுபாஸ்மஹே | ஸட, கோபார்ய வாணிநாமர்த்த, தாத்பர்யஸித், த், யே ||” என்றிறே இவர் விஷயத்

தில் தனியன்களிருப்பது. இப்படித் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரவர்த்தகரான மாத்ர மன்றிக்கே, பெரியாழ்வார்திருமொழி, பெரியதிருமொழி முதலானவற்றுக்கும் 'ஸுப்தார்த்தவ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளினார்; அதிலே ஸ்ரீவசநபூஷண வாக்யத் தையும் ஸம்மதியாக எடுத்தருளினார். 1. “ய: பத்மநாப, குருதஸ் ஸட,ஜிந் முநீந்த,ர ஸ்ரீஸக்தி ப,ாஷ்யமதி,க,ம்ய ஸம்ருத்,த,பே,ாத,ஃ। தத்,தே,வராஜகு,ரவே ஹ்யதி,ஸச்சதுஷ்பூர்வாஸேத்,த, கோலவர தே,ஸிகமாஸ்ரயே தம் ||” என்றுமிறே இவர் ஸம்ப்ரத,ாப க்ரமமிருப்பது.

தே,வாதி,பராகிருர் - தேவப்பெருமாள்; அவர்தாம் - ராமாநுஜார்ய த,ாஸ ஸுதரான தே,வராஜர்; நாலூர்ப்பிள்ளைதாம் தம்முடைய திருவுள்ளக்கருத்தின் படியே பெருமாள் தலைக்கட்டியருளுகையாலே, பெற்றுப்பேரிடும்படியான அந்த உபகாரத்துக்கு, தமக்குக் குமாரர் திருவவதரித்தவுடனே “தேவப்பெருமாள்” என்று திருநாமஞ்சாத்த, இப்படிப் பேர்பெற்று ஸகலகலாபூர்ணராய் வளர்ந்து போருகிற கு,ணஸாலியாய் உ நல்லமகனாரான நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு, “இத்தை வர்த்தி,ப்பித்துக்கொண்டுபோரும்” என்று ஈட்டை ப்ரஸாதி,த்தருளினார்; 2. “ஸுதம் கோலவராஹஸ்ய குருகாதி,ஸ பூர்வஹம்। ஸாந்தம் ஸத்,வ்ருத்தநிரதம் தே,வராஜ மஹம் ப,ஜே ||” b “நமோஸ்து தே,வராஜாய” என்னும்படியிறே நாலூராச்சான் பிள்ளை வைப,வமிருப்பது. அன்றிக்கே, “இவருளாளர் திருவடியுன்றினவர்” என்கிறதுக்கு, “இவரென்று-கீழ்ப்ரஸ்துதரான பத்மநாப,ரைச் சொல்லி, அருளாள ரென்று - அவருடைய அருளையுடையவரென்று நாலூர்ப்பிள்ளையைச் சொல்லி, திருவடியுன்றின தேவப்பெருமாளென்று - ஈட்டை ப்ரகாசிக்கும்படி பேரருளாள்ப் பெருமாளாலே திருவடியுன்றப்பட்ட நாலூராச்சான் பிள்ளையைச் சொல்லி, அப் படித் திருவடியுன்றின தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வா ரென்று - திருவாய்மொழிப்பிள்ளையைச் சொல்லுகிறது” என்றுமருளிச்செய்து போருவர்கள்; இந்த யோஜனையே- உ “மேலோர்க்கீந்தாரவரே மிக்கு” என்கிறத் துக்கு மிகவும் சேர்த்தியாயிருக்கும். “தே,வாதி,பாந்” என்கிற ப,ஹுவசநத்தாலே- கீழுத்தரானவர்களையெல்லாஞ் சொல்லுகிறது; (திருமலையாழ்வார் பதங்கள் முன்பென்னுட் சேர்ந்தனவே) என்னக்கடவதிறே.

“நாதும் பங்கஜநேத்ர” என்கிற தனியனும் “திருவருள்மால்” என்கிற தமிழ்த் திருநாமத்தனியனும், ஈட்டுக்கும் மற்ற அருளிச்செயல் வ்யாக்யாநங் களுக்கும் தனியனாக, முப்பத்தாருயிர்ப் பெருக்கரான பெரியஜீயரநுஸந்தி,த்துப் போருமதாயிருக்கும். “நாதும்” என்று தொடங்கி, திருவருள்மால் - திருமலை யாழ்வாரிலே சாற்றும்படியாயிருக்கும். ரஹஸ்யங்களினுடைய வரலாற்றையும், 3. “லோககு,ரும் கு,ருபி,ஃ” என்றுதொடங்கி, 3. “தீ,ப்ரஸயாந கு,ரும் ச ப,ஜேஹம்” என்று

தலைக்கட்டின தனியனாலே அநுஸந்தித்தருளிஞர். “தேவாதிபாந்” என்று சொல்லுகிறவிடத்திலே-ஈட்டிலர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமாக—வகுளபூஷணஸாஸ்தர ஸாரமான ஸ்ரீவசநபூஷணம், “த்யவயார்த்தம் தீர்க்கரணாகுதி என்றது ஸார ஸங்க்ரஹத்திலே” என்னும்படியான ஸாரஸங்க்ரஹம் முதலானவற்றை அருளிச் செய்த லோகாசார்ய குருவும், திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநமிருபத்துநாலாயிரத் துக்கு ப்ரவர்த்தகரான அப்யப்ரத்யராஜ புத்ரரும், அவர் ஸிஷ்யராய், திருவாய் மொழிக்குரை பன்னீராயிரமாக அருளிச்செய்த ஸுந்த்யராஜமாத்ரு முனியும், த்யரா விட்யாம்நாயஹ்ருத்யத்யர்ஸியான ஸுந்த்யராஜமாத்ருதேவரும் ஸூசிதர். ஆகையாலிதே மேல் இவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறது, இவைகளுக்கு மேலாக வாயிற்று a “நமோஸ்து தேவராஜாய” b “நமஸ் ஸ்ரீஸைலநாதாய” என்று நடத்திப் போருவது. தேவாதிபரான நாலுராச்சான் பிள்ளை c மேலோர்க்கீகையாவது - கீழிலவர்களைப்போலே d ஓராண்வழியாய் ஆழ்வாரைத் திருப்புட்குழியிலே கைக் கொண்டருளி, அங்கு நின்றும் திருநாராயணபுரத்திலே எழுந்தருளி அவர் தொடக்கமாக ஆயி, பிள்ளை உள்ளிட்டார்க்கும் ப்ரஸாதித்தருளினபடி யென்கை; அதைப்பற்ற 1. “கோலாதிபாத் பிதுரவாப்ய ஸஹஸ்ரகீதேர் ப்ராஷ்யம் ஹி பூர்வதர தேஸிக வர்ய குப்தம் | த்ரேதா ப்ரவர்த்தய புவி ய: ப்ரத்யாஞ்சகார தம் தேவராஜ குருவர்ய மஹம் ப்ரபத்யே ||” 2. “ஸ்ரீஸைலநாதகுரு மாத்ருகுருத்தமாப்யாம் ஸ்ரீஸக்தி தேஸிகவரேண ச யஸ் த்ரிதைவம் | வ்யக்தஸ் ஸடாரிக்ருதி ப்ராஷ்ய ஸுஸம்ப்ரத்யாயோ விஸ்தாரமேதி ஸஹி வைஷ்ணவ புங்குவேஷு ||” 3. “தேவாதிபாத் ஸமதி,க்யம்ய ஸஹஸ்ர கீதே: ப்ராஷ்யம் நிகூடமத்ய ய: ப்ரத்யாஞ்சகார | குந்தீபுரோத்யபவமமும் ஸரணம் பஜே தம் ஸ்ரீஸைலநாதமுருபக்திப்ருதம் ஸடாரௌ ||” 4. தேவாதி, பாத்யதி,க்யதம் ப்ராஷ்யம் பாராங்குஸஸ்ருதே: | ப்ராவர்த்தயத்யஸ்ஸேவே தம் ஸடாஜித் ஸக்திதேஸிகம் || 5. “ஸ்ரீதேவராஜகுருதோ த்ய்ரவிட்யாக்யமாந்தப்ராஷ்யம் ஹ்யவாப்ய புவி ய: ப்ரத்யாஞ்சகார | தம் யாத்வாத்யரிபதிமால்யஸமர்ப்பணைகநிஷ்டம் பஜேய ஜநநீகுருமஸ்மத்யார்யம் ||” என்னக்கடவதிறே.

இப்படி நடந்து போருகிற ஈட்டின் வரலாற்றை e “சீரார்” e “ஆங்கவர்பால்” என்கிற இரண்டுபாட்டிலும் விஸ்தாமாக அருளிச்செய்தருளிஞரிதே பெரியஜீயர்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, திருவாய்மொழிக்கும் மூவாயிரத்துக்கும் திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்கு நாலுராச்சான் பிள்ளை அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளினதுக்கு த்யோதகமாக, f “மாற்றுத்தாய்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே பெரியஜீயர்தாமே ஸூசிப் பித்தருளிஞர். பிள்ளை செய்தருளின பெரியாழ்வார் திருமொழிவ்யாக்யாநம் பல விடங்களிலும் “நாலுரர்ப்பிள்ளை ப்ரஸாதித்ததாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்

a தனியன் b தனியன் c உபதேஸ 49. d உபதேஸ 37.

e உபதேஸ 48. f பெரியாழ் 3-9-4.

செய்வர்” என்றிறே அருளிச்செய்தது; பிதாபுத்ரர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகேந உண்டான ஸ்ரீஷ்யாசார்யஸம்பந்தம், கூரதி, பபட்டார்யர்களிடங்களிலும், அப்யப்ரத்யராஜ தத்புத்ரர்களிடங்களிலும், க்ருஷ்ணபாத்யலோகாசார்யரிடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர்களிடங்களிலும், கோலேஸதேவாதிபரிடங்களிலும், த்ர்ஸீக்கலாயிருக்கும்.

இப்படி தேவாதிபராலே அதிகுதபரமார்த்தரான ஸ்ரீஸைலாதீஸ தே, ஸீகரும் 1. “ஸ்ரீஸைலநாதமுருபக்திப்ருதம் ஸடாரேள” என்னும்படி ஆழ்வார் திருவடிகளிலே அதிப்ரவணராய், 2. “ப்ரஸாத்யலப்த பரமப்ராய் கைங்கர்ய ஸாலிநே” என்று சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வார் திருவடிகளில் அஸேஷஸேஷ வருத்தியிலும் அந்வயித்து, அவருடைய அமுதமென்மொழியான திருவாய் மொழியே தமக்கு தாரகாதிகளெல்லாமாக அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்து போராநிற்க, அப்படி அநுபேகத்தாவான அந்தத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழுமணவாளமாமுனிவனென்றும், b “ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்” என்றும் பேசும்படி பெரியஜீயரும் அவர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து, 3. “அஸி-ஸ்ரயத்யம் பூய: ஸ்ரீஸைலாதீஸதே, ஸீகம் | அஸேஷாநஸ்ருணேத், திவ்யாந் ப்ரபந்தாந் பந்த, நச்சி, த:” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி முதலான அஸேஷ திவ்ய ப்ரபந்த, தாத்பர்யத்தையும் அவருபதே, முகத்தாலே லபித்தருளிஞாநிறே.

பின்பு, ஸர்வலோக ப்ரசாரமுண்டாம்படியிறே இவர் ஈட்டை நடத்தி யருளிற்று. அதுக்கு மேலே இவர்க்குப் பெருமாள் அருள்பாடிட்டருளித் தம் திருவடியுன்றுவித்திறே திருவாய்மொழியினீட்டை ப்ரவர்த்திப்பித்ததும். 4. “சர-ணப், ஜஸமர்ப்பணத், த்ர்ஸயந் த்ரக்யரஹாநர்த்தாந் த்ரமிடே, பநிஷத்யகீ, ராம்” என்னக் கடவதிறே. அத்தாலே முப்பத்தாருயிரப் பெருக்கரென்றுயிற்று இவர் பேர் பெற்றது. 5. “ஆர்யாச்ச்ரீஸைலநாத்யாதிகுதஸடஜித்ஸகித்தி ப, ஷ்யோ மஹிம்நா யோகீ, ந்த், ரஸ்யாவதாரோடயமிதி ச கதி, தோ யோ ரஹஸ்யப்ரபந்தாந் | வ்யாக்யாத வாநாத், ரீயோகீ, ப்ரவரவரத, நாராயணத், யைஸ்ஸவஸிஷ்யைஸ்சாதாநீத் ஸம்ப்ரத்யாயம் வரவரமுநிபம் நௌமி தம் துங்க, பே, தம்” என்னும்படியிறே பெரியஜீயர் ப்ர ப, வமிருப்பது. பின்பும், 6. “யேதவாப்ய ஸௌம்யவரயோகீ, வராச்ச, டாரி ஸ்ரீஸகித்தி ப, ஷ்யமத, தத்ப்ரதி, தம் விதேநு: | தாந் ப, ட்நாத், முநிவாந்மஹாத், ரீயோகீ, வாதா, லவம்ஸ்யவரத, ர்யமுக, ாந் ப, ஜாம: ||” என்னும்படி ஸௌம்யஜாமாத்ருமுனி வர்யர் ஸம்ப்ரத்யாயம் நடந்துபோரும்படி இதுவாயிற்று.

6. [தாந் ப, ட்நாத், முநி]யென்று இவர்களில் ப்ரத்யமோபாத்தரான பெரிய ப, ட்டர்பிரான் ஜீயரும் ஸகலதிவ்யப்ரபந்த, வ்யாக்யாநங்களையும் ஸ்வாசார்ய

முகேந லபித்து, அதுக்கு த்யோதகமாக—அத்தை ஸ்வப்ரபந்தமான அந்திமோபாயநிஷ்டையிலே a “பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட மணிமாயன்” என்கிறவிடத்திலே கிடாம்பியாச்சான் - கதையையும், b “பொன்னுலகாளீரோ” என்கிற பாட்டினீட்டிலே அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாக கதையையும், c “நாவகாரியம்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், வடுகநம்பி, இவர்களருளிச்செய்த வார்த்தைகளையும், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரருளிச்செய்த திருப்பாவை வ்யாக்யாநத்திலே, நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்தை அகன்றுபோவானொரு வைஷ்ணவன் விஷயமாக தத்ஸம்பந்தமுடையராயிருப்பாரொரு ஜ்ஞாநாதிகரைக்குறித்து, ஜ்ஞாநாதிகையான அம்மையாரருளிச்செய்த வார்த்தையையும், “நம்மாழ்வாரை புகுவதுவதாரமாக ஆளவந்தாரருளிச்செய்துபோருவர் — என்னுமது திருவிருத்தவ்யாக்யாநத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்” என்றும் d “நம்புவார் பதி வைகுந்தம்” என்கிறவிடத்தில் “கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் அவதரித்தபின்பு ஸம்ஸாரத்துக்கும் பரமபதத்துக்கும் இடைச்சுவர்தள்ளி ஒருவிபூதியாயிற்று” என்றும்—கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புவ்யாக்யாநத்திலே திருவழுதிவளநாடு தூஸரருளிச்செய்த வார்த்தையையும், “அவர் பாசுரங்கொண்டறுதியிடக்கடவோம்” என்று “பிள்ளைலோகாசார்யர்தாமவதாரவிஸேஷம்” என்னுமத்தை ஸ்வாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாநப்ரவேஸத்திலே ப்ரதிபாதித்தபடியையும்; e “வர்ணதூர்மிகள் தூஸவ்ருத்திகள்” என்கிறவிடத்துக்குத் திருநாராயணபுரத்திலாயி அருளிச்செய்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் துறைவேறிட்ட கதையையும், மற்றும் தாம்ஐஐதிஹ்யமாக அருளிச்செய்யும் அஸேஷரஹஸ்ய வாக்யங்களையும் “அஸ்மதூசார்யோக்தம்” என்று ப்ரகாசிப்பித்தருளிஞாநீறே.

ஏவம்விதமான அர்த்தவிஸேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் தம் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்துத் திருவடிகளல்லதொரு தெய்வமறியாத மதுரகவிதூஸரண்ணன் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளிஞார்; அவரும் 1. “பூயோவதீர்ணமிவ ஸௌம்யவரம் முநீந்த்ரம்” என்னும்படி வரவரமுனிவர்யாபராவதாரமாய் தந்நாமபாஜநராய், தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரிகளான அழகியமணவாளச்சீயருக்குத் திருவாய்மொழியொழிந்த அனைத்தாழ்வார்கள்ருளிச்செயல் மூவாயிரத்துக்கு வ்யாக்யாநமும் ஆசார்யர்கள் திவ்யஸூக்திகளான அஸேஷரஹஸ்ய வ்யாக்யாநமும் தாமே ப்ரஸாதித்தருளிஞார். “பெரியதிருமொழிக்கு அண்ணன் மேல் நாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே அவர் ஸந்நிதியிலே அர்த்தம் அநுஸந்தித்தருளிஞார்” என்று அஸ்மதூசார்யோக்தம்.

அநந்தரம். [வானமஹாத்ரியோகியென்று] ப்ரஸ்துதரான வானமாமலை ஜீயரும் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்த ராமாநுஜன்பிள்ளைக்கும், கோயில் பெரியகந்தாடையண்ணன் ஸ்ரீபாதத்திலாஸ்ரயித்த ஸுத்தஸ்த்வமண்ணனுக்கும் ஈடுமுதலான திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யாநங்களை ப்ரஸாதித்தருள, அவர்களும்ப் படியே தந்தாம் ஸிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ப்ரவர்த்தகரம்படி ப்ரஸாதிக்க, அத்தாலே அத்யாபி நடந்துசெல்லுகிறது. இனி, உருசிரஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதாஸ்ரய ராய, வாதூலவம்ஸ்ய வரதார்யரான பெரியவண்ணனும், ஆசார்ய நியமநத்தின் படியே ஆசார்யபௌத்ரரான நாயனாரை அநுவர்த்தித்துத் திருவாய்மொழியினீடு ப்ரஸாதித்தருளினார்.

வேதாந்தாசார்யராய், பின்பு “ஸ்ரீவைஷ்ணவதூஸர்” என்று பெரியஜீய ராலே நிருபகத்தையுடையரான ப்ரதிவாதி, ப்யங்கரவண்ணனும், பட்டர்பிரான் ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவராய், “அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்” என்று திருநாமத்தையுடையரான திருப்பதியிலழகியமணவாளச்சீயர் முதலானார்க்கு ஈட்டையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் ப்ரஸாதித்தருளி, “திருவாய்மொழிநாயனார்” என்னுமதுவே நிருபகமம்படி ஜீயரை விசேஷாபிமானம் பண்ணியருளினார். முன்பு திருவாய்மொழியினீடு ஏகமுகமாய், அநந்தரம் த்ரேதாவாய், பெரிய ஜீயராலே ப்ராக்கசுர்த்தாவாய், அநந்தரம் ஸஹஸ்ரமுகமாய் ப்ரவஹிக்கும்படி யாயிற்று. மற்றுமுண்டான ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயங்களையும் அவ்வவ ஸம்ப்ரதாயஸ்த்ருபதேஸு மூலமாகக் கண்டுகொள்வது. இப்படி உபதேஸுமாலையாய் துறையுண்டுவருகிற இத்தனியன்களிரண்டையும், திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்த, வ்யாக்யாநாரம்ப, வேளையிலும் அவைசாற்றும் ஸமயத்திலும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டுபோரும்படி அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இந்தத் தனியனில், “நிகமாந்தயோகி, ஜகதாசார்யௌ ஸக்ருஷ்ண த்வயௌ” என்று - நஞ்ஜீயரையும், நம்பிள்ளையையும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையையும். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையையும் எடுத்திருக்கச்செய்தேயும், இனிமேல் ப்ரத்யேகமாகவுமிவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறதுக்குக் கருத்து — நஞ்ஜீயர் ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநமருளிச் செய்கையாலும், நம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாரு யிரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப் படி வ்யாக்யாந மருளிச்செய்கையாலும், b வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை இந்த நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்ததீடுமுப்பத்தாருயிரப்படியாகையாலும்.

1. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் தனியன்

१. द्राविडागमसारं रामानुजपदाश्रितम्।

रुचिरं (सर्वज्ञं) कुरुकेशाय नमामि शिरसाऽन्वहम्॥

१.

1. த்ராவிட,ாக,மஸாரஜ்ஞம் ராமாநுஜபத,ாஸ்ரிதம்।

ருசிரம் (ஸ்ர்வஜ்ஞம்) குருகேஸார்யம் நமாமி ஸிரஸா஽ந்வஹம்॥

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடையதான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம்—
தமிழ் வேத,மான திருவாய்மொழியின் ஸாரார்த்தத்தை அறிந்தவராய், எம்பெரு
மானுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், அழகியவரான (அல்லது எல்லாமறிந்
தவரான) திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளாளை தினந்தோறும் தலைபால் வணங்குகிறேன்.

2. நஞ்ஜீயர் தனியன்

२. नमो वेदान्तवेद्याय जगन्मङ्गलहेतवे।

यस्य वागमृतासारपूरितं भुवनत्रयम्॥

२.

2. நமோ வேத,ாந்தவேத்யாய ஜக,ந்மங்க,ளஹேதவே।

யஸ்ய வாக,ம்ருதாஸாரபூரிதம் புவநத்ரயம்॥

2.

நஞ்ஜீயரதான இந்தத்தனியனுக்கர்த்தம் - யாவரொருவருடைய ஒன்பதினா
யிரப்படி வ்யாக்யாநமாகிற அம்ருதப்ரவாஹத்தினாலே லோகமெல்லாம் பரிபூர்ண
மாயிற்றது, ஜக,த்துக்கு மங்க,ளாவஹராய்க் கொண்டிருக்கிற அந்த வேத,ாந்தி
நஞ்ஜீயரின் பொருட்டு நமஸ்காரமாகக்கடவது. (2)

3. நம்பிள்ளை தனியன்

३. वेदान्तवेद्यामृतवारिराशेर्वेदार्थसारासृतपूरमग्नम्।

आदाय वर्षन्तमहं प्रपद्ये कारुण्यपूर्णं कलिवैरिदासम्॥

३.

3. வேத,ாந்தவேத்யாம்ருதவாரிராஸேர் வேத,ார்த்த, ஸாராம்ருதபூரமக்,ர்யம்।

ஆத,ாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே காருண்யபூர்ணம் கலிவெரித,ாஸம்॥ 3.

நம்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கர்த்தம் - வேத,ாந்தி நஞ்ஜீயராகிற
அம்ருதமயமான ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் வேத,த்தினுடைய ஸாரார்த்தமான
திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை வாங்கிக்கொண்டு, லோகத்திலவர்களெல்
லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக வர்ஷியாநிற்கிற, க்ருபாபூர்ணரான, திருக்கலிகன்றி

/ “குருகேஸந்த்ரஜலதி,ம்” “குருகைப்பிராற்கன்பாம் எதிராகர்” என்று கூட்டுத் தனி
யன்களில் அனுஸந்தி,க்கப்பெற்றவரும், ஆருஸிரப்படியை எம்பெருமானாது நியமனத்தாலே
அருளியவருமான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானது தனியனும் அவர்யம் அனுஸந்தி,க்கத்
தக்கதாகையால், பழையபதிப்புகளில் இல்லாவிடிலும். இத்தனியன் முதலில் அச்சிடப்படுகிறது.

தாஸராகிற தாஸ்யநாமத்தை யுடையரான நம்பிள்ளையை, ப்ரபத்யே - பற்று
கிறேன். (3)

4. பெரியவாச்சான்பிள்ளை தனியன்

४. श्रीमत्कुण्डसमाह्वय नमो यागुनसुनवे ।

यत्कटाक्षणलक्ष्याणां सुलभश्रीधरस्सदा ॥

४.

4. ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸுநவே ।

யத்கடாக்ஷணலக்ஷ்யாணாம் ஸுலப, ஸ்ரீத, ரஸ்ஸத, ரா ॥

4.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கார்த்தம் - யாவரொருவ
ருடைய கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதரானவர்களுக்கு ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்
வரன் ஸர்வகாலமும் ஸுலப, னாயிருக்கிறான், யாமுநருடைய குமாரராய், க்ருஷ்ண
னென்கிற திருநாமத்தையுடையரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பொருட்டு
நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது. (4)

5. வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியன்

५. श्रीकृष्णपादपादाब्जे नमामि शिरसा सदा ।

यत्प्रसादप्रभावेन सर्वसिद्धिरभून्मम ॥

५.

5. ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாத, பாத, ப, ஜே நமாமி ஸிரஸா ஸத, ரா ।

யத்ப்ரஸாத, ப்ரப, ரவேந ஸர்வஸித்தி, ரபூ, நமம ॥

5.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கார்த்தம் - யாவரொருவ
ருடைய ப்ரஸாத, ரதிஸ்யத்தினாலே எனக்கு ஸமஸ்த புருஷார்த்த, ஸித்தி, உண்டா
யிற்றது, அப்படிப்பட்டிருக்கிற வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளை ஸர்வ
காலமும் தலையாலே ஸேவியாநிற்கிறேன். (5)

6. பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன்

६. लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य स्तनवे ।

संसारभोगिसन्दृष्टजीवजीवातवे नमः ॥

६.

6. லோகாசார்யாய கு, ரவே க்ருஷ்ணபாத, ஸ்ய ஸுநவே ।

ஸம்ஸாரபே, ரகி, ஸந்த, ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ॥

6.

பிள்ளைலோகாசார்யரதான இந்தத் தனியனுக்கார்த்தம் - ஸம்ஸாரமாகிற
ஸர்ப்பத்தினாலே கடிக்கப்பட்டிருக்கிற சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறவராய், வடக்குத்
திருவீதிப்பிள்ளையுடைய குமாரரான பிள்ளை லோகாசார்யரின் பொருட்டு நமஸ்
காரமானது ஆகக்கடவது. (6)

7. (அழகிய மணவாளப்பெருமாள்) நாயனூர்ச்சான்பிள்ளை தனியன்

७. भृत्यर्थसारजनकं स्मृतिबालमित्रं पद्मोत्सङ्गवदङ्घ्रिपुराणबन्धुम् ।

ज्ञानाधिराजमभयप्रदराजपुत्रमसद्गुरुं परमकारुणिकं नमामि ॥

७.

7. ஸ்ருத்யர்த்த,ஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதிப,ாலமித்ரம்

பத்,மோல்லஸத்,ப,க,வத,ங்க்,ரி புராணப,ந்து,ம் ।

ஜ்ஞாநாதி,ராஜ மப,யப்ரத,ராஜபுத்ரம் அஸ்மத்,கு,ரும் பரமகாருணிகம்

நமாமி ॥ 7.

நாயனூர்ச்சான்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கர்த்தம் - ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதி ஹாஸங்களுக்கு ஸாரார்த்த,ப்ரதிபாத,கராய், ஸ்ம்ருதிக்கு ப,ாலமித்ரராய், விகஸத் பத்,ம்ஸத்,ருஸ ப,க,வச்சரணங்களுக்குப் புராதந ப,ந்து,வாய், ஜ்ஞாநஸாம்ராஜ்ய ஸம்ருத்,த,ராய், பெரியவாச்சான்பிள்ளை குமாரராய், பரமகாருணிகராய், அஸ்மத், கு,ருவுமான நாயனூர்ச்சான்பிள்ளையை ஸேவிக்கிறேன். (7)

8. அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனூர் தனியன்

८. द्राविडान्नायहृदयं गुरुपर्वक्रमागतम् ।

रम्यजामातृदेवेन दर्शितं कृष्णसुनुना ॥

८.

8. த்,ராவிட,ாம்நாயஹ்ருத,யம் கு,ருபர்வக்ரமாக,தம் ।

ரம்யஜாமாத்ருதே,வேந த்,ரஸிதம் க்ருஷ்ணஸுநுநா ॥

8.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனூருடைய இந்தத் தனியனுக்கர்த்தம் - வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனூராலே ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான ஆசார்ய ஹ்ருத,யமானது ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்கப்பட்டது. (8)

9. (வாதிகேஸரி) அழகியமணவாளச்சீயர் தனியன்

९. सुन्दरजामातृमुनेः प्रपद्ये चरणाम्बुजम् ।

संसारणवसम्मयजन्तुसन्तारपोतकम् ॥

९.

9. ஸுந்த,ரஜாமாத்ருமுநே: ப்ரபத்,யே சரணம்பு,ஜம் ।

ஸம்ஸாரார்ணவஸம்மக்,நஜந்துஸந்தாரபோதகம் ॥

9.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரதான இந்தத் தனியனுக்கர்த்தம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்,ரத்திலே அமுந்தாநிற்கிற சேதநரை அக்கரைப்படுத்துகிற ஓடமாய்க்கொண்டிருக்கிற, வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயருடைய திருவடிகளைப்பற்றுகிறேன். (9)

“ பிள்ளைலோகாசார்யர், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார், வாதி, கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர், இவர்கள் நால்வரும் ஈட்டு ஸம்பந்தாயத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகாமலிருக்கச்செய்தேயும், பிள்ளைலோகாசார்யர் ஈட்டிலர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமாக * வகுளபூஷணஸாஸ்த்ரஸாரமான ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்யஸாஸ்த்ரத்தை அருளிச்செய்கையாலும், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், திருவாய்மொழியினுடைய சந்தத்திரட்டான ஆசார்யஹ்ருத்யமருளிச்செய்கையாலும், வாதி, கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் பன்னீராயிரப்படி யுரையும், திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேஸ்ரமருளிச்செய்கையாலு மிவர்களுடைய தனியன்களும் அனுஸந்திக்கிறார்கள் நம்மாசார்யர்கள்” என்று சிரோபாஸித ஸத்வருத்த, ஸம்பந்தாயஸ்துர்களுளிச்செய்வார்கள்.

10. நாலாராச்சான்பிள்ளை தனியன்

१०. नमोस्तु देवराजाय चतुर्ग्रामनिवासिने।

रामानुजार्यदासस्य सुताय गुणशालिने॥

१०.

10. நமோஸ்து தேவராஜாய சதுர்க்,ராமநிவாலிநே ।

ராமானுஜார்யதாஸஸ்ய ஸுதாய குணஸாலிநே ॥

10.

நாலாராச்சான்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கர்த்தம் - “ ஸ்ரீராமானுஜதாஸர்” என்கிற நாலார்ப்பிள்ளையுடைய குமாரராய், ஸமத, மாதி, குணங்களாலே விளங்காநிற்கிறவராய்க்கொண்டிருக்கிற நாலார் தேவராஜரென்கிற ஆச்சான்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது.

10.

11. திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

११. नमश्चीलनाथाय कुन्तीनगरजन्मने।

प्रसादलब्धपरमप्राप्यकैशूर्यशालिने॥

११.

11. நமஸ்ஸீஸைலநாதாய குந்தீநக,ரஜந்மநே ।

ப்ரஸாத,லப்த, பரமப்ராப்ய கைங்கர்யஸாலிநே ॥

11.

a “ தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன் ” என்கிற படியே: பூஸூரரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு பேராக்யமாக அவதரித்த திருவாய்மொழியிலே அவகாஹித்து, அதில் ஸப்த, ரஸம், அர்த்த, ரஸம், பாவரஸம், இவற்றையநுபவித்து ததேகநிஷ்டராய், தத்வ்யதிரித்த ஸாஸ்த்ரங்களை த்ருணவத் ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமக்கு நிருபகமாகவுடைய திருவாய்மொழிப்பிள்ளையதான இந்தத்தனிய

னுக்கார்த்தம் - ஆழ்வார், மலையாளத்திலே அறுபது ஸம்வத்ஸரம் நம்பெருமாள் முதலான ஸ்வாமிகளோடே சேரத் துலுக்கவலசையாக எழுந்தருளியிருந்து, துலுக்கன் முடிந்துபோனவாறே திருநகரியைநோக்கி மீண்டெழுந்தருளுகிறவர், “திருக்கணாம்பி” என்கிற க்ராமத்திலே எழுந்தருளினவாறே, திருநகரியூரின்ன விடமென்றும், கோயிலின்னவிடமென்றும் தெரியாதபடி காடாய்ப்போனபடியைக் கேட்டருளி, “நமக்கும் நம்மடியார்க்கும் படைவீடும் திருவிருப்பும் சமைத்துத் தருவது” என்று பிள்ளைக்குத் திருமுக மனுப்பியருள, பிள்ளையும், சிஷ்யர்களும் தாமுமாக எழுந்தருளி, காடுவெட்டி நாடாக்கி, ஊரிலே குடியேற்றி, ஆழ்வாரையும் ஊரிலெழுந்தருளப்பண்ணி ஸகலவித, கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகையினாலே மிகவும் விளங்காநிற்பாராய், குந்தீநகரத்திலே திருவவதரித்தருளினவராய், “திருமலையாழ்வார்” என்கிற திருநாமத்தையுடையவருமான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் பொருட்டு நம்ஸ்காரமானது ஆகக் கடவது.

11.

12. மணவாளமாமுனிகள் தனியன்

१२. श्रीलेशदयापालं धीमक्यादिगुणार्णवम्।

यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम्॥

१२.

12. ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி, குணர்ணவம் ।

யதீந்த், ரப்ரவணம் வந்தே, ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம் ॥

12.

a “வாழி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழுமணவாளமாமுனிவன்” என்று பேசும்படி பெரிய ஜீயரும் 1. “அஸ்ரிஸ்ரயத் ஸ யஸ்ஸேஷ: ஸ்ரீஸைலாதீ, ஸ தே, ஸரிகம் । அஸேஷாநஸ்ருணோத், தி, வ்யாந் ப்ரப, ந்த, ாந் ப, ந்த, நச்சி, த: ॥” என்கிற படியே - திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து, திருவாய்மொழி முதலான தி, வ்யப்ரப, ந்த, தாத்பர்யத்தையும் அவருபதே, ஸமுக, த்தாலே லபி, த் தருளி, “தாமதி, கரித்த அர்த்த, த்தை எல்லாருங் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி யாக நடத்தவேணும்” என்று உத்யோகி, த்துக்கொண்டிருக்கிற இவரை, நம் பெருமாள் அர்ச்சகமுகே, ந அழைத்தருளி, “திருவாய்மொழியின் அர்த்த, த்தை நாமும் நம்மடியாருங் கேட்டு வாழும்படி பெரியதிருமண்டபத்திலே தொடங்கி நடத்தும்” என்று தம்திருவடிகளை ஊன்றுவித்து அருள்பாடிட்டு நியமித்தருள. இவருமப்படியே நடத்துகிறவளவிலே பெரியபெருமானும், ஈடுதொடங்கினவன் றும் சாற்றுகிறவன் றும் தாமெழுந்தருளி, - b உயர்வறவுயர்நலந்தொடங்கி, c “அவா வறச்சூழ்” என்கிற சாற்றுப்பாட்டளவாக இவருபந்யஸிக்கிற உபந்யாஸத்தைக் கேட்டருளி மிகவுமுகந்து “முப்பத்தாருயிரப்பெருக்கர்” என்று இவருக்குத் திரு நாமஞ் சாத்தியருளித் தனியனுமநுஸந்தி, த்தெழுந்தருளிஞர். இப்படி பெரிய பெருமாள் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மை விஷயீகரித்து நியமித்தருளினதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்த திருநாமம் d “நாமார் பெரியதிருமண்டபமார் நம்பெருமாள்

a வாழிதிருநாமம். b 1-1-1. c 10-10-11. d முத்தகம்.

தாமாக நம்மைத் தனித்தழைத்து - நீ மாறன், செந்தமிழ் வேதத்தின் செழும் பொருளை நாளுமிங்கே, வந்துரையென்றேவுவதே வாய்ந்து”

இப்படி நம்பெருமானருளிச்செய்த பெரியஜீயரதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம்—திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய க்ருபைக்கு விஷயபூதராய், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்ய மஹோத்தியாய், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தை யுடையராய்க்கொண்டிருக்கிற கோயில் அழகியமணவாளச்சீயரை ஸேவிக்கிறே னென்றபடி.

(12)

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே மரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

1. நாதமுனிகளருவிச்செய்தது

१. भक्तमृतं विश्वजनानुमोदनं सर्वार्थदं श्रीशठकोपवाच्यायम् ।

सहस्रशाखोपनिषत्समागमं नमाम्यहं द्राविडवेदसागरम् ॥

२.

1. பக்தாம்ருதம் விஸ்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்தத்யம் ஸ்ரீஸட்கோபவாங்மயம் ।
ஸஹஸ்ரஸாகே,பநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்,ராவிட, வேத,ஸாக,ரம் ॥ (1)

பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகம் ஜீயரருவிச்செய்த திருவாய்மொழித் தனியன் வ்யாக்யானம்

(பக்தாம்ருதம்) a “பத்தராகக்கூடும்,” b “தொண்டர்க்கமுது” என்றபடி.
(விஸ்வஜநாநுமோதநம்) c “பார்பரவின்கவி” d “அடியார்க்கின்பமாரி” என்கிறத்
தைச் சொன்னபடி.. (ஸர்வார்த்தத்யம்) e “எல்லாப்பொருளும் விரித்தானே” என்னும்
படி ஸகலார்த்தப்ரத்யமாயிருக்கை. f மிக்கவிறைநிலை தொடங்கி, g “மிக்க வேதியர்
வேதத்தினுட்பொருள், நிற்கப்பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்” என்கிறபடியே,
அறிய வேண்டுமர்த்தமெல்லாவற்றையும் அறிவிப்பிக்குமென்றபடி. (ஸ்ரீஸட்கோப
வாங்மயம்) h “குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்” என்றபடி. (ஸஹஸ்ரஸாகே,பநிஷத்
ஸமாகமம்) ஸஹஸ்ரஸாகே-ஸாமவேதமாய், தத்ஸாரம்-சாந்தே,க்யோபநிஷத்
தாய், அதின் ஸாரம் - உத்கீதமென்றதாய், அத்நையாயிற்று இப்படிப் பாடி
யருளிற்றென்றபடி. i வேதவரும்பொருள் நூல்களை d வண்டமிழ் நூலாக்கினபடி.
j எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்றமிழாற் செய்தற் குலகில் வரும் சடகோப

a 8-6-11. b 9-4-9. c 7-9-4. d 4-5-10. e 4-5-5. f தனியன். g கண்ணி 9. h 1-1-11.
i 9-3-3. j இரா 18.

னிதே. (நமாம்யஹம் த்ரவிட,வேத, ஸாக,ரம்) a அளவியன்ற வந்தாதியாயிரத்
தை b பத்தர் பரவும்படி சொல்லிற்று.

கடலையும் சட,கோபன் சொல்லையும் ஸமாநமாகச் சொல்லுகிறது. (புக்தாம்
ருதம்) c “விண்ணவரமுதுண” என்னும்படி d விண்ணின்மீதமர்கட்காய தே,வ
பே,ாக்யமான அம்ருதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் அது; இது e “பாலோடமுதன்ன
வாயிரம்” என்னும்படி f அவனித்தேவரான பூ,ஸுரர்க்கு பே,ாக்யமான அம்ருத
மாய், g ஆராவமுதத்தையுடைத்தாயிருக்கும். (விஸ்வஜநா நுமோத,நம்) ஸர்வஜநா
பி,மதப்ரத,மாகையாலும், த்,ரஸநீயமாகையாலும், ஸமுத்,ரம் ஸர்வஜநஸந்தோஷ
வேஷத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; இதுவும் h “முதல்பத்தர்வானவரென்னம்மான்
பார்பரவ என்னும்படி ஸேஸ்வரவிபூ,தி பே,ாக்ய”மாயிருக்கும். (ஸ்ரீஸட,கோபவாங்
மயம்) அதில் அம்ப,ஸஸு அக,ஸ்த்ய வாங்மயமாயிருக்கும்; இதில் ச,ந்த,ஸஸு
ஸட,கோபவாங்மயமாயிருக்கும்; திருவாய்மொழியிதே. (ஸஹஸ்ரஸாகே,ர
பநிஷத் ஸமாக,மம்) அது ஸர்வஸாக,ஸாரமான சந்த,நஸாக,ஸமாக,மத்தை
ஸமீபத்திலே யுடைத்தாயிருக்கும்; இது, ஸர்வவேத,ஸாக,ஸாரமான உபநிஷத்தி
னுடைய திரட்சியாயிருக்கும். (நமாம்யஹம் த்ரவிட,வேத, ஸாக,ரம்) அந்த
ஸாக,ரம் 1. “அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக, க்ருத்வா” என்னும்படி அஸ்ரண்யனுக்கு ஸரண்ய
மாயிருக்கும்; i வண்டமிழ் நூல்களான இது, சடகோபன் பாட்டென்றவாதே
நாடடையக் கையெடுக்கும்படியாயிருக்கும்; “நமாம்யஹம்” என்று - நாடெல்லாம்
அநுஸந்தி,க்கக்கடவர்களிதே 2. “வந்தே, ராமாயணர்ணவம்” என்னுமாபோலே.

2. “ஸ்லோக ஜால ஜலாகீர்ணம் ஸர்க்க,கல்லோல ஸங்குலம்। காண்ட,க,ராஹ
மஹாமீநம் வந்தே, ராமாயணர்ணவம் ||” அங்கு “சதுர்விம்ஸத்ஸஹஸ்ரம்”. இங்கு
j சீர்த்தொடையாயிரம் k தீர்த்தங்களாயிருக்கும். அங்கு ஐந்நூறு ஸர்க்க,ம்; இங்கு
l “பத்துநூறு” என்னும்படியாயிருக்கும். அங்கு ஷட்காண்ட,மாயிருக்கும்; இங்கு
ஷட்பத,ரார்த்த, ப்ரதிபாத,கமாய், பத்துப்பத்தாயிருக்கும். அது ராமாயணர்ணவம்,
இது த்,ரவிட,வேத,ஸாக,ரம். அது ரகு,வம்ஸ சரிதமாயிருக்கும்; இது m “முகில்
வண்ணனடி மேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரம்” என்னலாயிருக்கும். அது
3. “வால்மீகிர் ப,க,வாந் ருஷி:” என்னும்படியான வால்மீகிப்ரோக்தம்; இது n குரு
கூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிருக்கும். அது o மஹாபாதக நாஸநமாயிருக்கும். இதுவும்
o அருவினை நீறுசெய்யுமதாயிருக்கும். அது 4. “ஸம்ஸாரம் ஸ விஹாய க,ச்ச,தி
புமாந் விஷ்ணு: பத,ம் ஸாஸ்வதம்” என்று ப,லமாயிருக்கும். இதுவும் p “வானின்
மீதேற்றியருள்செய்து முடிக்கும் பிறவிமாமாயக்கூத்தினையே” என்று q திருவடியே
யடைவிக்கும்.

a 1-4-11. b 1-5-11. c. பெரிய 6-1-2. d பெரியாழ்திரு 3-4-10. e 8-6-11. f 8-4-10. g 2-5-5.
h ஆசார்யஹ்ரு 187. i 4-5-10. j 1-2-11. k 7-10-11. l 6-7-11. m 7-2-11. n 9-6-11.
o 3-5-11. p 8-4-11. q 4-9-11.

2. (திருவழுதி நாடென்றும் தென்குருகரென்றும்) “ஆழ்வார் திருவடிகளை— அவர் ஸம்பந்தமுடைய நாட்டோடும் ஊரோடும் ஆற்றோடும் வாசியற எல்லா வற்றையும் சேர்த்து, ப்ரஸந்நமான மநஸ்ஸே | அநுஸந்தித்துப் போரு” என்கிறது. a வைகுந்தச்செல்வனார் சேவடியோபாதி b வைகுந்த வாளுடும் c இறந்தால் தங்குமூரான d கண்ணன் விண்ணூரும் e அமுதவிரசையாரும் உத்தேச்யமாமாபோலே, இங்கும் இவை உத்தேச்யமாகிறபடி.

2. ஈஸ்வரமுனிகளருளிச்செய்தது

2. திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகரென்றும் மருவினிய வண்பொருநலென்றும் அருமறைகளந்தாதி செய்தானடியிணையே யெப்பொழுதும் சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து. 2.

(திருவழுதி நாடென்றும்) இத்யாதி,யாலே - ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது; f “கவளயானைக் கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும்” என்று தொடங்கி, f “பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாள்” என்னுமாப்போலே. (திருவழுதி நாடென்றும்) g “வாய்ந்த வழுதி வளநாடன்” என்று நிருபகமாகவிதே அதுதா னிருப்பது. அவர் ஸம்பந்தத்தால் அவரோபாதி அதுவும் அநுஸந்தேயமா யிருக்குமாயை யால், திருவடிகள் நாட்டோடே நடக்கிறது. (தென்குருக ரென்றும்) h “குருகூர்நகரான்” என்று - அவரிருக்குமூராகையாலே அதுவு மப்புடியேயாயிருக்கை. (மருவினிய வண்பொருநலென்றும்) மருவ இனி தான வண்பொருநலென்றபடி. i பொருநல் சங்கணி துறைவனிறே. இதுவுமிவர் இறங்கும் துறை; அவர் திருவடிகளும் இறங்குந்துறை. j நன் ஞானத்துறையிறே. k வண்சடகோபனைப்போலே இதுவும் வண்மை யுடைத்தாயிருக்கை. 1. “ஸவிதீ முக்தாநாம்”. இப்படி விலக்ஷணமான நாடும் நகரும் துறையுமென்றநுஸந்தித்து. (அருமறைகளந்தாதி செய்தானடியிணையே யெப்பொழுதும் சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து) அதாவது-1 எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்றமிழாற்செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே சிந்தித் துப் போருவென்கை. 2. “குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்” என்கிறபடியே திருவடிகளையே சிந்தித்துப்போரு; மற்ருன்றிலே மருளாதே தெளிந்து அவ்வடியையே அநுஸந்திக்கப்பார்.

அன்றிக்கே, வேதத்திலே 3. “வைகுண்ட, புவநலோகம்” என்று நாட்டையும, 4. “யோவைதாம் ப்ரஹ்மணோ வேத, அம்ருதேநாவ்ருதாம் புரீம்” என்று அம்ருதவாஹினியான விரஜையாற்றுலே ஆவ்ருதமான வைகுண்ட, நகரத்தையும். 5. “விஷ்ணு: பதே, பரமே மத்வ உத்ஸ:” என்றும், 6. “தத்விஷ்ணு: பரமம் பதம்”

a நான்திருவ 75. b பெரியதிருவ 68. c பெரியதிரு 10-2-10. d திருவிரு 47 e ஆர்த்தி 20. f பெரிய 4-8-1. g 5-6-11. h திருவிரு 100 i 10-3-11. j திருவிரு 93. k 2-4-11. l இர 18.

என்றும் - அவன் திருவடிகளையும் உபநிஷத்து ஓதினாப்போலே, அந்த அருமறை யின் தாத்பர்யமான அர்ச்சாவதாரமான ஆதிப்பிரானதான திருவமுதித்திரு நாட்டையும், a “திருக்குருகூர்தனுள் நின்றவாதிப்பிரான்” என்னும்படி அவன் வர்த்திக்கிற ஊரையும், ஊருக்கு வடக்கான வண்பொருநலாற்றையும், அங்கே b நின்றவாதிப்பிரானுடைய b நீள்கழலையுமிதே திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று; இது-மற்றை உகந்தருளின நிலங்களிலாற்றுத்துறைக்கும், ஊருக்கும் நாட்டுக்கும் உபலக்ஷணம். c “குட்டநாடு” என்றிதே நாட்டையும் அருளிச்செய்துபோருவது; d “தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டு” என்றும், e “தண்புனல் சூழ் திருவரங்கத்துள்ளாய்” என்றும் - ஊரையும் ஆற்றையும் அருளிச்செய்தது. இப்படியாயிற்று திவ்யதேஸ திவ்யநகர திவ்யநதிகளின் வைபவத்தையும் திருவாய்மொழிமுகேந தர்ஸிப்பித்தது. f ஆக மூர்த்தியில் பண்ணியதமிழானபடி. திருநாமப் பாட்டுக்கள்தோறும் - தமக்கு நிரூபகமாகவும் ஊரையும் நாட்டையும் ஆற்றையும் பாடுகையாலே - அதுதான் g மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளாக அருளிச்செய்கையாலே, அதைப்பற்ற “திருவமுதிநாடென்றும் தென்குருகூ ரென்றும் மருவினிய வண்பொருநலென்றும் அருமறைகளந்தாதி செய்தான்” என்றிங்ஙனே சொல்லுகிறதாகவுமாம். திருவமுதிநாடென்றும் - சிந்தியா யென்னுதல்; திருவமுதிநாடென்றும் - அருமறைகளந்தாதி செய்தானென்னுதல்; ததீயவைபவமிதே வேததாத்பர்யமாயறுவது. இப்படி வேதத்தைத் த்ராவிட மாகச் செய்த த்ராவிடே, உபநிஷதாசார்யருடைய h அங்கூரியுகளங்களை i “தெளி வுற்ற சிந்தையர்” j “தெளிந்தவென் சிந்தை” என்னுமாபோலே, “உபாயோ பேயம்” என்று தெளிந்து மநஸ்ஸை ஸந்ததம் ஸ்மரித்துப்போரு” என்று ஆழ்வார் திருவடிகளே அநுஸந்தேயமாகச் சொல்லிற்று. 2.

3. (மனத்தாலும் வாயாலும்) இதில்-ஆழ்வார் திருவடிகளே ப்ராபகமும் ப்ராப்யமுமாகிறபடியை அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் தர்ஸிப்பிக்கிறது.

3. சொட்டைநம்பிகளருளிச்செய்தது

3. மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர்பேணு மினத்தாரை யல்லாதிறைஞ்சேன் தனத்தாலுமேதுங்குறைவிலே னெந்தைசடகோபன் பாதங்கள் யாமுடையபற்று. 3.

(மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுமினத்தாரை யல்லா திறைஞ்சேன்) மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுகையாவது- k “திருக் குருகூர்தனை யுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மின்” l “திருக்குருகூர்தனைப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்” என்று ஆழ்வாருபதேஸங் கேட்டபடியே, மநஸ்ஸாலே நினைத்தும், வாயாலே சொல்லியும் போருகை; பேணுகை - விரும்புகை;

a 4-10-1. b 1-9-11. c 8-9-1. d 6-1-10. e 7-2-6. f ஆசார்யம்கு. g கண்ணி 9.

h தனியன். i 7-5-11. j 9-2-4. k 4-10-9. l 4-10-2.

1. “யத்,தி, மநஸா த்யாயதி தத்,வாசா வத்,தி” என்னக்கடவதிறே. இப்படி ஆழ்வார் ஸம்பந்த,முடைய தே,ஸ த் தி லே விருப்பமுடையவர்களையடைய ப,ஜித்தேன். ஆழ்வார் ஸம்பந்தி, ஸம்பந்தி,களை யொழிய அந்யரை ஆத்,ரித்து ப,ஜியேன். (வண்குருகூர் பேணுமினத்தார்) a நல்லார் நவில் குருகூரிறே. (இனத்தார்) ஸமூஹமாயுள்ளவர்கள். அன் றி க் கே, ஸஜாதீயரென்றாகவுமாம். இத்தால் - b குருகூர்ச்சடகோபன் பாட்டான திருவாய்மொழியிலே அந் வ ய மு டை ய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தை என்றபடி; c குழாங்கொள் தென்குருகூரிறே. இத்தால் திருவாய்மொழியிலே அதி ப்ரவணரானவர்களை யொழிய அந் ய ரை ஆத்,ரியேனென்றதாயிற்று. இப்படி அந்யரை அநாத,ரிக்கைக்கு அடியுடைமை சொல்லுகிறது, - (தனத்தாலுமேதுங்குறைவிலேன்) என்று. 2. “த,நம் மதீ,யம் தவ பாத,பங்கஜம்” என்கிறபடியே ஆழ்வார் திருவடிகளைப் பற்றின நமக்கு d “விபூ,திஸ் ஸர்வம்” என்னும்படி, தனத்தாலும் ஏதுங்குறைவிலேன் - ஒன்றுங் குறையுடையே னல்லேன். (எந்தை சடகோபன்) e “அன்னையாயத்தனாய்” f “மாதா பிதா” என்னும்படி எனக்கு ஜநகரான ஆழ்வார். (பாதங்கள்) ப்ராப்தஸேஷியானவர் திருவடிகள்; (யாமுடையபற்று) தச்சே,ஷபூ,தரான நம்முடைய பற்று; f “தகை யான் சரணம் தமர்கட்கோர் பற்று” யாமுடைய பற்று இதுவாயிற்று. 3.

4. இனி, “சடகோபன் பாதங்கள்” என்றத்தை விவரியாநின்றனுகொண்டு, திருவாய்மொழி ஹ்ருத்,க,தமாம்படி, ஆழ்வார்க்குப் பரதந்த்ரரான உடையவர் திருவடிகளைத் தொழாநின்றேன் என்கிறது,—(ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தியிராமா நுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்) என்று.

4. அநந்தாழ்வானருளிச்செய்தது

4. ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தியிராமாநுசமுனிதன் வாய்ந்தமலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன் ஆய்ந்தபெருஞ் சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம்பெற. 4.

(ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தியிராமா நுசமுனிதன்) g “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வான வரீசன்” என்னுமாபோலே அங்குத்தைக்கு அநுருபமாய்ப் பொருந்தி யிருக்கிற பெரிய புகழையுடைய எம்-பெருமா னார் தம் மு டை ய. (வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்) ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி யிருப்பதாய் மலர்போன்ற திருவடிகளை ப்ரணதிபண்ணுகின்றேன். h “ராமா நுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்,யே” என்கிறபடியே, ப்ராப்யபூத்,த்யா - வர்த்த மாநமாய்ச் செல்லுகிறது. இப்படி வணங் கு கி ற து எதுக்காகவென்னில்,— (ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற) (ஆய்ந்தபெருஞ்சீரார் சடகோபன்) i “ஆய்கொண்டசீர்” என்றும், j “ஆய் பெரும்புகழ்” என்றும், சொல்லுகிறபடியே, ஆயப்படும்—விலக்ஷணமாய், நிரவதி,க

a திருவிரு 100. b 10-6-11. c 2-3-11. d தனியன். e கண்ணி 4. f 10-4-10. g 3-9-11.

h தனியன். i 3-9-9. j 3-9-8.

மான கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணரான ஆழ்வாருடையதாய் அதிஸுலபமான த்யூராவிட்யேதத்தை தூரிக்கும்படி நிஸ்சலமான மநஸ்ஸைப்பெற.

அன்றிக்கே, ஆய்ந்தபெருஞ்சீராரென்று - * செந்தமிழ் வேதத்துக்கு விசேஷணமாகவுமாம். a சீர்த்தொடையாயிரமிறே. இந்த ப்ரபந்தத்தாரணர்த்தமாக வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன். b தீமனங்கெடுத்து c மருவித் தொழும் மனத்தை ஆசார்யன் தரவேணுமிறே. ஆகையால் d “தங்குமனம் நீயெனக்குத்தா” என்னும்படி, பேராதவுள்ளம்பெறவென்று - எம்பெருமானாரை ப்ரார்த்தித்திஃகிறது. அதாவது - இவர்தான், e மாறனடி பணிந்துய்ந்தவராய். f “மாறன்பணித்த மறையுணர்ந்தோனை” என்றும், g “தென்குருகைப்பிரான் பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னைத் தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கண்வைத்த இராமாநுசன்” என்றும், h பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழானந்தம் பாய் மதமாகவுடைய ராய், i திருவாய்மொழியின்மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தொறுமிருக்குமவராய். j உறுபெருஞ்செல்வமும் மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதரும் செந்தமிழென்றறிதர நிற்குமவராகையாலும், அவர் திருவடிகள் ராமாநுசனாகையாலும் இவரை அர்த்திஃகிறது; “மற்றையாழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை அங்கேயாபாங்குமாகவுடைய இவருடைய த்யூராவிட்யேதமான திவ்யப்ரபந்தமொழிய ததிதர க்யூரந்தங்களில் சபலமான மநஸ்ஸு சலியாமல் இதொன்றிலுமேயுற்று நிலைநிற்க வேணும்” என்று அவரை அர்த்திஃகிறதென்கை. (4)

5. இனி, இதில் - திருவாய்மொழியினுடைய உத்பாதகரையும் வர்த்தகரையுஞ்சொல்லுகிறது — (வான்றிகழுஞ்சோலை) என்று.

5. பட்டரூளிச்செய்தது

5. வான்றிகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேல், ஆன்றதமிழ்மறைகளாயிரமும்—
முதற்றய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த, இதத்தாயிராமாநுசன். ஈன்ற 5.

(வான்றிகழுஞ்சோலை)யாவது—வானிலே - ஆகாஸத்திலே. திகழுகிற-ப்ரகாஸிஃகிற சோலையென்றபடி. 1. “வ்ருக்ஷண்ட்யமிதோபுரதி” k “வானேந்து சோலை” l சோலையணிதிருவரங்கமிறே. (மதிளரங்கர்) m “திட்கொடி மதிள்குழ” n “மதிள்திருவரங்கம்”. அதுவும் o வானையுந்துமதிளாயிருக்கை. (வான்றிகழுஞ்சோலை) உயர்ந்த சோலையையும், மதிளையுமுடைய கோயிலே நிரூபகமான பெரியபெருமானுடைய ஸ்லாக்யமான கல்யாணகுணவிஷயமாய் விஸ்த்ருதமாயிற்று ஆயிரம் திருவாய்மொழியும். p “முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொன்மாலையாயிரம்”

a 1-2-11 b 2-7-8 c 2-7-7 d பெரியதிருமொழித்தனியன் e இரா-1 f இரா-46 g இரா-29
h இரா-64 i இரா-60 j இரா-19 k l திருமாலை 14 m 7-2-3 n திருமாலை 42
o 9-10-4 p 7-2-11.

என்னக்கடவதினே. அதுதான் & சீர்த்தொடையாயிரமென்று - சீர்கலந்தசொல்லாயினே இருப்பது. b “நலமுடையவன்” c “நறில வண்புகழ் நாரணன்” என்று உபக்ரமித்து, d “வாழ்புகழ் நாரணன்” என்றினே தலைகட்டியருளிஞர். பெரிய பெருமாள் தான் - e நலந்திகழ் நாரணனினே; 1. “நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம” 2. “நாராயணபரா வேதா:” என்னக்கடவதினே; அத்தாலே (மதிளரங்கர் வண்புகழ் மேலான்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்) என்கிறது.

இனித்தான் திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கிற—f “பரபரன்” என்கிற பரத்வமும், g “சோராதவெப்பொருட்குமாதி” என்கிற - காரணத்வமும், h “முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்” என்கிற-வ்யாபகத்வமும், i “மறுகலிலீசன்” என்கிற நியந்த்ருத்வமும், j “ஆவாவென்றருள்செய்து” என்கிற - காருணிகத்வமும், k “ஏறு சேவகனார்க்கென்னையுமுளள்” l “வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன்சரண்” என்கிற ஸரண்யத்வமும், m “எண்ணிலாப் பெருமாயனே” - என்கிற ஸக்திமத்த்வமும், n “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமரராட்செய்வார்” என்கிற ஸத்யகாமத்வமும், o “எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்” என்கிற-ஆபத்ஸக்த்வமும், p “சுரிசுழற்கமலக்கட்கனிவாய்க் காளமேகம்” என்ற ஆர்த்தி ஹரத்வமுமாகிற அதில் பத்தர்த்தமும் - பெரியபெருமானே ப்ரதிபாதிக்கிற q கங்குலும் பகலிலும் காணலாயிருக்கும். r “வடிவுடைவானோர் தலைவனே” என்று-பரத்வமும், s “முன்செய்திவ்வுலகம்” t “விண்ணோர் முதல்” என்று காரணத்வமும், u “கட்கிலீ” v “என்னுடையாவி” என்று-வ்யாபகத்வமும், w “பாலதுன்பங்க னின்பங்கள் படைத்தாய்” x “காலசக்கரத்தாய்” y “மூவுலகாளி” என்னையாலே- நியந்த்ருத்வமும், z “இவள் திறத்தருளாய்” என்று காருணிகத்வமும், aa “பற்றிலார் பற்றின்ருனே” என்று - ஸரண்யத்வமும், ab “அலைகடல் கடைந்த வாரமுதே” என்று-ஸக்திமத்த்வமும். ac “என் திருமகள் சேர்மார்பனே” ad “நிலமகள்கேள்வனே” ae “ஆய்மகளன்பனே” என்று-ஸக்தியாலே நித்யமாகக் கற்பித்த பத்நீபரிஜநாதிக்களையுடைய ஸத்யகாமத்வமும், af “இவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்” என்று - ஆபத்ஸக்த்வமும், ag “முகில்வண்ணடியையடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்” என்று - ஆர்த்தி ஹரத்வமும் அருளிச்செய்தாரினே; ஆக, எல்லாவற்றாலும் “மதிளரங்கர் வண்புகழ் மேலான்ற தமிழ் மறைகளாயிரம்” என்னத்தட்டில்லையினே. ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார் அதிகராணப்போலே, எம்பெருமான்களில் நம்பெருமாள் அதிகராயினேயிருப்பது; அதைப்பற்றவுஞ் சொல்லிற்று.

இப்படிப் பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே ப்ரதிபாதித்த திருவாய்மொழியை (என்ற முதற்றாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்தவிதத்தாயிரமாநுசன்)

a 1-2-11 b 1-1-1 c 1-2-10 d 10-9-1 e பெரு 10-11 f 1-1-8 g 2-1-11 h 3-1-8
i 4-1-10 j 5-1-6 k 6-1-10 l 6-3-7 m 7-1-1 n 8-1-1 o 9-1-1 p 10-1-1 q 7-2-1
r 7-2-10 s 7-2-2 t 7-2-6 u 7-2-8 v 7-2-9 w 7-2-7 x 7-2-5 y 7-2-11.

நெடுங்காலமும் நோற்றுப்பெற்ற முந்தின மாதா ஆழ்வார்; உ “வண்டமிழ் நூற்க
நோற்றேன்” என்றாரிறே; வருந்திப்பெற்ற பிள்ளையை வளர்த்தெடுக்கும் மாதாவைப்
போலே, திருவாய்மொழியை வளர்த்த இதத்தாய் - வர்த்திப்பித்த மாதா எம்பெரு
மானாராயிற்று. b ஞானக்கலையான திருவாய்மொழிக்கு ஜம்மபூமி ஆழ்வார், தத்
வர்த்தகர் எம்பெருமானார்; இப்படியாயிற்று ஜ்ஞாநஸந்தாநம் வளர்த்தியோடே
நடந்து செல்லுவது. c “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்குற்றொய்
வளர்த்து” என்னுமாபோலே. மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாயாவது - ஈன்றதாய்
பெற்றுப்பொகட்டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தன் மிடுக்காலே காத்து நோக்குமா
போலேயாயிற்று இவரும் அததைக் காத்து வளர்த்தபடியும். d தேவகிபெற்ற
வுருவுகரியவொளிமணிவண்ணை வளர்க்குந்தாயான யசோதை தன்மிடுக்காலே
யெடுத்து, e “ஏதேனுஞ்சொல்லி யசலகத்தாரேதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்”
என்றும், f “தூசனஞ்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிடத்
தினின்று” e “போதர்கண்டாய்” f “தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய்”
என்று குற்றஞ்சொல்லுமவர்களையும் தன்சொல்லாலே வாய்ப்புடை புடைத்துத் தன்
வசமாக்கி, g “தீயபுந்திக்கஞ்சன்” என்று கருத்தைக் குலைத்து h “காப்பாருமில்லை”
என்று இரந்து i “அசோதை வளர்க்கின்ற செய்த்தலை நீலநிறத்துச்சிறுப்பிள்ளை”
என்னும்படி நிறம்பெற வளர்த்து ப்ரமேய ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்தாப்போலே,
ப்ரமாணஸாரத்தை வர்த்திப்பித்த ப்ரகாரமும். அதெங்ஙனையென்னில்; இங்கும்
ஆழ்வார் அவதரித்து j அவாவற்றுலீடுபெற்றெழுந்தருளினபின்பு, பூர்ஹய
குத்ருஷ்டிகளாலே, * பூஷாக்ஷாநமான திருவாய்மொழி அபிபூதமாய் வருகிற
படியைக்கண்டு, பூர்ஷயஸூக்திகளாலே அததை நிரோதித்து அததையிதுக்குக்
காவலான வேலியாகக் கற்பித்துத் திருவாய்மொழியைத் தன் கைவசமாக்கி, திருக்
குருகைப்பிரான் பிள்ளைக்கொண்டு இதினர்த்துத்தை வெளிபிடுவித்து வர்த்திப்
பித்துக்கொண்டு போந்தாரிறே, k “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” என்னும்படியான
அடியாராகையாலே. ஆண்டவனிட்ட பயிரை வர்த்திப்பிக்கவேணுமிறே
அடியானுக்கு.

5.

6. (மிக்கவிறைநிலையித்யாதி.) 1. “ஸ்ரீபதிஸ்சேதநஸ்யாஸ்ய ஹேதுத்வேந ஸமாஸ்ரித: |
அநிஷ்டஹாநி மிஷ்டஸ்ய ப்ராப்திஞ்ச குருதே ஸ்வயம் ||” என்று ஸகலவேதஸங்க்ரஹ
மான திருமந்த்ரத்தில் பத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தபஞ்ச
கத்தை, l “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” என்னும்படி ஸ்ரீய:பதியான் ஸர்
வேஸ்வரனாலே m மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த n திருமால
வன் கவியான திருவாய்மொழி ப்ரபுந்தம் ப்ரதிபாதித்த ப்ரகாரத்தை இத்தனி
யனிலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது—(மிக்கவிறைநிலையும் மெய்யாமுயிர் நிலையும்

a 4.5-10 b 1-9-8 c பெரியதிரு 8-9-7 d பெரியாழ் 1-3-17 e பெரியாழ் 2-9-6

f பெரியாழ் 2-9-8 g பெரியாழ் 2-2-5 h பெரியாழ் 2-3-1 i பெரியாழ் 1-3-12 j 10:10-11

k இரா-1 l 8-8-11 m 1-1-1 n திருவிரு 48.

தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலு முழுவினையும் வாழ்வினையும் குருகையர் கோன் யாழினிசை வேதத்தியலோதும்) என்று.

6. இதுவும் பட்டரூனிச்செய்தது

6. மிக்கவிறைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும் தக்கநெறியுந் தடையாகித்-தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதும்குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல் 6.

மிக்கவிறைநிலையாவது-*q* “இறைநிலை யுணர்வரிது” என்னும்படியான ஸர்வஸ் மாத் பரத்வம். 1. “தமீஸ்வரானாம் பரமம் மஹேஸ்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமஞ்ச தைவதம்” 2. “நாராயண பரோஜ்யோதி:” என்றும், 3. “தத்வம் நாராயண: பர:” என்றும், *a* “மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ” என்றும், *b* “தேவ தேவனை” என்றும், *c* “பரஞ்சோதி நீ பரமாய்” என்றும், *d* “மிகுஞ்சோதி” என்றும், *e* “முழுதுண்டபரபரன்” என்றும், *f* “வானோரிறை” என்றும், *g* “கழிபெருந்தெய்வம்” என்றும், *h* “பெருந்தெய்வம்” என்றும், *i* “பெரியவப்பனைப் பிரமனப்பனை உருத்தி ரனப்பனை” என்றும், *j* “திருவுடையடிகள்” என்றும், *k* “திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடையபிரானார்” என்றும், *l* “திருமாமகள் கேள்வா தேவா” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸ்மாத்பரணையாயிற்று (மிக்க விறை) என்கிறது. *m* “திருமங்கை நின்றருளுந்தெய்வம்” *n* “திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்” *o* “திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு” என்னக்கடவதிறே. இதுவாயிற்று பரஸ்வரூபம். இறை நிலையாவது - ஸௌலப்யத்துக்கவ்ருகில்லாதபடி முடிந்த நிலமான ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தோடே நிற்கிற அர்ச்சாவதாரமென்கை; அதையையாயிற்று *p* “எளிவரும்” இத்யாதியிற் சொன்னது. இதிறே ஈஸ்வர ஸ்வரூபயாத்ராத்மயம்.

மெய்யாம் உயிர்நிலையாவது - *q* “உருவியந்த விந்நிலைமை” என்றும், *r* “எண் பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள்” என்றும், *s* “உணர்வைப்பெறவூர்ந்து” என்றும், *t* “நின்றவொன்றை” என்றும், *u* “உயிர்வீடுடையான்” என்றும்-ப்ரக்ருதே:பரனாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாநகுணகனாய், நித்யனாய், ஈஸ்வரனுக்கு ஸரீரவத் பரதந்த்ரனாபடியைச் சொல்லுகிறது. மெய்யாமுயிரென்கையாலே- 4. “ஸத்யஞ்ச” என்றும், *v* “உள்ளதும்” என்றும், *w* “மெய்ம்மையை” என்றுஞ் சொல்லுகை யாலே ப்ரக்ருதி ஸ்வபூவத்திற்காட்டில் ஆத்மஸ்வரூப நித்யத்வஞ் சொல்லிற்று, அன்றிக்கே, மெய்யாமுயிரென்கையாலே - 5. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” என்கிறபடியே, *x* “உள்ளதவனுரு” என்று ஸரீரஸரீரி பூவஞ் சொல்லிற்றுகவுமாம். உயிர்நிலை யாவது-*y* “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்கிறபடியே, *z* “தம்மடியாரடியோங்கள்” என்றும், *z* “தொண்டன் சடகோபன்” என்றும், *ll* “சிறுமாமனிசரா யென்னையான் டார்” என்றும், ததீயபர்யந்தமான நிலை. இதிறே ஸ்வஸ்வரூபயாத்ராத்மயம்.

a 8-1-5 b 3-6-2 c 3-1-8 d 2-2-5 e 1-1-8 f 1-5-1 g திருவிருத்தம் 20 h 4-6-2 i 8-1-11
j 1-3-8 k 1-6-9 l 6-10-4 m இர. திருவ 57 n முதல் திருவ 64 o நான்-திருவ 53
p 1-3-2 q 1-2-6 r 1-2-10 s 8-8-3 t 8-8-4 u 1-2-1 v 1-2-4 w திருமலை 38
x y 3-7-10 z 7-1-11 ll 8-10-3.

தக்கநெறியாவது - அத்யந்த பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான உபாயம். அல்லாதது தகாத நெறியாயிதே யிருப்பது; a “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்னக்கடவதிதே. b “நீயம்மா காட்டும் நெறி” c “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டார் சரண்”. ஸரீரரக்ஷணம் ஸரீரிக்கே பரமிதே. 1. [மாஸாச:] - என்னுடம்பிலுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ என்றிதே அவன் வார்த்தை. d “எம்மையாளும் பரமர்” என்று ததீயஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால், e “நன்மை பெறுத்தெம்மை நாளாய்க்கொள்கின்ற நம்பர்” என்றவர்களே உபாயமாகவும் வேணுமிதே; (தக்கநெறி) ததீயோபாயமாகவுமாம். உபாய யாதூதம்யமிதுவிதே.

(தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையாவது) - விரோதியாய்த் திரண்டு வர்த்திக்கிற ப்ராப்தநகர்மமென்கை. f “முன்செய்த முழுவினை” g “பாரமாய பழவினை” என்னக்கடவதிதே; ஊழ்மை-பழமை. வினை - கர்மம். h “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்”. i “அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்” j புகுவத்ஸ்வரூபதிரோதூநகரியிதே தேஹம். விரோதிஸ்வ ரூபயாதூதம்யம்-அஹங்காரமமகாரங்கள்; k “யானே என்கையறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்” l “நீர் நுமதென்றிவை வேர்முதல்மாய்த்து” 2. “பீஜமேதத்ய த்யவித்யா ஸ்தித்யம்”. m “முன்னமே” என்னும்படி அநாதியாயிதே போருவது; இதுதான் n அநுகூலர்பக்கல் அநாத்யரத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும், அதுதான் தேஹாத்மப்ரம மூலமாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் ஜம்மநிருபணத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்திலே பர்யவஸிக்கும்; o “அதிலே ஒன்று அவர்கள் பக்கல் ஜம்மநிருபணம்” என்றாரிதே. p “மன்பக்கல் சேவிப்பார்க்கன்புசெய்வார் சன்மநிருபணமு மாவிக்கு நேரேயழுக்கு” என்றாயிற்று அதின் க்ரௌர்ய மிருப்பது; q “அமரவோரங்கம்” இத்யாதி.

வாழ்வினையாவது - வாழ்வையென்றபடி. வாழ்வினையென்று - முழுச்சொல். வாழ்வாவது - r நின்தாளினைக்கீழ் வாழ்ச்சியைப்பெற்று; s “வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழ் வாழ்வார்” என்றபடி t “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” u “உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும்” என்று அவனுக்கந்த படியைச்செய்து ஆநந்திடுக்கை. அன்றிக்கே, v “அவனடியார் நனிமாக்கலவி யின்பமே நாளும்வாய்க்க நங்கட்கே” என்கிறபடியே, w “அந்தமில் பேரின்பத்தடிய ரோடிருந்தமை” என்றுஞ் சொல்லுகிற சரமப்ராப்யமாகவுமாம். இதிதே ப்ராப யத்தின் எல்லேநிலம்.

(குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியலோதும்) இந்த அர்த்த பஞ்சகத் தையும் ஒதுகையாவது - 3. “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மனோ ரூபம்” இத்யாதியில் 3. “முநயஸ்ச மஹாத்மாநோ வேத்ய வேத்யார்த்தவேதிந: வத்யந்தி” என்கிறபடியே,

a பெரியதிருவ 6 b பெரியதிருவ 5 c 9-1-10 d 3-7-1 e 3-7-7 f 1-4-2 g அமல 5 h திருவிரு 1
i முமுக்ஷுப்படி 250 j ஸாஸுத்திக்யத்யம் 12 k 2-9-9 l 1-2-3 m திருவிரு 95 n ஸ்ரீவசந 243 o ஸ்ரீவசந 195
p ஸப்தகாதை 5 q திருமாலை 33 r 3-2-4 s 3-3-11 t 2-9-4 u 10-3-8 v 8-10-7 w 10-9-11.

ஸட்கோபமுனியான இவர் திவ்யஸூக்தியும். a “இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழு என்று பஞ்சகத்தையும் அடியிலே யாயிற்றுச் சொல்லிற்று” b “உயர் திண்ணையொன்று பயிலேறு கண் கரு வீடு சொன்னாலொருக்கொண்ட நோற்றநாலும் எம்மாவொழி வில் நெடுவேயென்கிற இருபதிலே விஸத்யமாக்கி எண்பதிலே பரப்புக்கையாலே அஞ்சையும்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருத்யத்திலே அருளிச்செய்தது. குருகையர் கோன் யாழினிசை வேதமாவது - ஸம்ஸ்க்ருத வேதும்போலே தான்றேன்றி யன்றிக்கே, c “எய்தற்கரிய மறைகளை யாயிரமின்றமிழாற்செய்தற் குலகில் வரும் சட்கோபன்” என்னும்படி ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட அதிஸயத்தை யுடைத்தாய், d “யாழினிசையே” என்று க்யாநஸ்வரூபியான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரதிபாதிக்கையாலே e “பண்ணார் பாடல்” f “பண்புரை யிசைகொள் வேதம்” என்னலாம் படி g “பண்கொளாயிதம்” என்று ஸாமவேதும்போலே ஸரஸமா யிருக்கை. இதினுடைய வேத ஸாம்யமெல்லாம் ஆசார்யஹ்ருத்யத்திலே விஸத்ய மாக அருளிச்செய்தார்; அதிலே கண்டுகொள்வது.

h “விண்மீதிருப்பாய்” என்கிற பாட்டிலே பரஸ்வரூபம் காணலாம்; ஆத்ம ஸ்வரூபம் i அடியார்ந்தவையத்திலே காணலாம். உபாயஸ்வரூபம் j உழலையிலே காணலாம். விரோதிஸ்வரூபம் k “அகற்ற நீ வைத்த” என்கிறத்திலே காணலாம். பூலம் l உற்றேனிலேயுணரலாம். அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநத்தாலேயிறே m “அந்த மில்பேரின்பத்தின்புறுகையும்” என்று அறுதியிட்டருளிற்று. n எண்பெருக்கந்நலத் திலும், o “எனக்கேயாட்செய்” p “ஒழிவில் காலம்” q “வேங்கடங்கள்” r “சீல மில்லா” s “களைவாய்” t “ஞாலத்தூடே” என்கிற பாட்டுக்களிலும்—திருமந்தரார்த் தும் காணலாயிருக்கும். u “அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும் - ரக்ஷகனையும், ரக்ஷயத் தையும் சொல்லி, சதுர்த்தியாலுமுகாரத்தாலும் - ரக்ஷணவேறுதுவான ப்ராப்தியை யும் பூலத்தையுஞ்சொல்லுகிறது; ஸவிபூக்திகமான நாராயணபத்யத்திலே-ஸர்வஸ் மாத்பரன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைச்சொல்லுகையாலே, திருமந்தரம்—அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாத்யகமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையாலே திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்குமர்த்தம்மெல்லாம் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாத்யகமான திருமந்தரார்த்தம் மென்னத்தட்டில்லை; v “1. “ஸ்ரீபதிஸ்சேதநஸ்யாஸ்ய” என்கிற ஸ்லோகத்திலே அருளிச்செய்த அர்த்தபஞ்சகமும், இதிலிரண்டிரண்டு பத்தாலே ஓரோவார்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது” என்று திருவாய்மொழியின் உரை ப்ரவேசத்திலே வாதிக்கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயரருளிச்செய்தாரிறே. 6.

திலதமுலகுக்கான திருவேங்கடத்தானே, அலகில்புகழந்தாதியாயிரமும் — உலகில் உரைத்தான் சட்கோபனுத்தமர்கள் நெஞ்சில், விரித்தான் பெரும்பூதார்வேந்து.

பின்னாலோகஞ்ஞீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த னி ய ன் க ன் வ் ய ா க், ய ா ன ம் மு ற் றி ற் று.

a ஆசார்யஹ்ருத்யம் 212 b ஷட 211 c இரா 18 d 5-3.6 e 10-7.5 f ஆசார்யஹ்ருத்யம் 50
g 3-6-11 h 6-9.5 i 3-7-10 j 5-8-11 k 5-7-8 l 10-8-10 m n 1-2-10
o 2-9-4 p 3-8-1 q 3-3-6 r 4-7-1 s 5-9-8 t 6-9-8 u பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்

மதுரகனியாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம் நாதமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்

திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள்

பரமகாருணிகரான நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த
ஒன்பதினாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில், சித்சித்தீஸ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபூவங்களொன்றையும் அறியாதே, புருஷார்த்ததோபாயங்களொன்றிலும் மூளாதே, ஸப்ஸ்தூதி விஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவும் ஒண்ணாதிருக்கிற ஸம்ஸாரது:க்கஸாகுரத்திலே அழுந்தாநின்ற சேதநருக்கு, 1. “दुर्लभो मानुषो देहो देहिनां क्षणभङ्गुरः। तत्रापि दुर्लभं मन्ये वैकुण्ठप्रियदर्शनम्॥” (துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷண-

அன்போடு அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த
பன்னீராயிரப்படியின் அவதாரிகை

2. अभिवन्द्य शठार्यायमाचार्यादृतमागतम्।
द्रमिडोपनिषद्भाष्यं दर्शयिष्ये यथाश्रुतम्॥

2. அபிவந்த்ய ஸடார்யார்யமாசார்யாத்ருதமாகுதம் ।

த்ரமிடோபநிஷத்பாஷ்யம் த்ரஸ்யிஷ்யே யதாஸ்ருதம் ॥

ஸாங்கோபப்ஸும்ஹண ஸகலவேதுவேதுரந்த ஸாரார்த்தப்ரகாஸகமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகஸவிபூதிக புகுவதுநுபுவ ப்ரவ்ருத்த பரபுக்திஸிந்து, பரிவாஹரூபமாய், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாபதூவாநல நிர்வாபண ஸரஸாம்ருத

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
இருபத்துநாலாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில் சித்சித்தீஸ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபூவங்களொன்று மறியாதே, புருஷார்த்ததோபாயங்களுள் ஒன்றிலும் மூளாதே, ஸப்ஸ்தூதிவிஷயங் களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவுமொண்ணாதேயிருக்கிற ஸாம்ஸாரிக மான து:க்கஸாகுரத்திலே அழுந்தாநின்றுள்ள சேதநருக்கு, 1. “दुर्लभो मानुषो देहो देहिनां क्षणभङ्गुरः। तत्रापि दुर्लभं मन्ये वैकुण्ठप्रियदर्शनम्॥” (துர்லபோ மாநுஷோ

ஒ— புகுர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஸநம் || என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஸரீரம் துர்லபம். இப்படி துர்லபமான ஸரீரத்தைப் பெற்றாலும் மோகேஷ்சை பிறக்கையரிது; மோகேஷ்சை பிறந்தாலும் நிரதிஸ்ய ஸுகூருபமாய் புகுவத்கூணுபுவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திருபமோகேஷ்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல. புகுவதஸேஷதைகரதித்வாபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். 1. “कलौ जगत्पतिम्” (கலௌ ஜகத்பதிம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்திற்படியாலே மிகவும் கலிகாலத்தில் புகுவத்கூருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதல்ல. இத்தன்மையை 2. “मनुष्याणां सहस्रेषु” (மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தாலே எம்பெருமான்தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே 3. “ततोऽखिलजगत्पतिम्” (ததோ஽கிலஜகத்பதிம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜகத்திலஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யத்தாலே, ஆழ்வார் - திருநகரியிலே வந்து திருவவ

ப— ப்ரவாஹபூராத்மகமாய், நித்ய ப்ரத்யக்ர நிரவதிகாதிஸ்ய ப்ரமாநந்தஸந்தோஹ ஸம்வர்த்தகமாய், ஸகலஜநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸர்வேஸ்வரன், தன் புரமகாருணிகத்வத்தாலே ஸ்வஹருத்யத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்க, ஸர்வாதிகாரியோக்யமான த்ராமிட பூஷா ஸந்தர்ப்பத்தாலே ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார்

இ— தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபுகுர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஸநம் || என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஸரீரம் துர்லபம். இப்படி துர்லபமான ஸரீரத்தைப்பெறிலும் மோகேஷ்சை பிறக்கையரிது; 4. “मानुष्यं प्राप्य लोकेऽस्मिन्मूकोऽप्यपि वा। नापकामति संसारात् स खलु ब्रह्मा भवेत्॥” (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேஸ்மிந்நமூகோ஽பித்ரோபி வா | நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸகலு ப்ரஹ்மஹா பவேத் ||) என்கிறபடியே இந்த லோகத்திலே மநுஷ்யஸரீரத்தைப்பெற்று மூகபுத்ரனுமன்றிக்கேயிருக்கிறவன் ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணனாகாதவன் ப்ரஹ்மஹந்தாவாகக் கடவனிறே. மோகேஷ்சை பிறந்தாலும் நிரதிஸ்யஸுகூருபமாய், புகுவத்கூணுபுவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திருபமான மோகேஷ்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல. புகுவதஸேஷதைகரதித்வாபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். இவ்வர்த்தத்திலே ஸ்ரீபராஸரப்ரஹ்மர்ஷியும் 1. “कलौ जगत्पतिम्” (கலௌ ஜகத்பதிம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியாலே, மிகவும் கலிகாலத்தில் புகுவத்கூருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதல்ல. இத்தன்மையை 2. “मनुष्याणां सहस्रेषु” (மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியாலே எம்பெருமான்தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே 3. “ततोऽखिलजगत्पतिम्” (ததோ஽கிலஜகத்பதிம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியே இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யவஸத்தாலே ஆழ்வார் — திருநகரியிலேவந்து திருவவதாரம்

ஒ— தாரம் பண்ணியருளி, 1. “ஹஸிதம் பாஷிதம்” (ஹஸிதம் பாஷிதம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்திற்படியாலே புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான புகுவதஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையராய், 2. “ஐநி த்வாத்மைவ மே மதம்” (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்) என்று எம்பெருமானருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்யுரேஸரராய், 3. “வால்யாந்மூதி சுநிஹி” (பூல்யாத் ப்ரப்நுதி ஸுஸ்நிக்து:) 4. “ந ச சீதா த்வயா ஹீநா” (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா) என்று சொல்லுகிறபடிகளையுடைய இளையபெருமானைப் போலே ஜந்மப்ரப்நுதி எம்பெருமானையே தூரகாதிக்களாக உடையராய், அவனைப் பிரியில் தூரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகிலஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், 5. “ந தேவ லோகாக்ரமணம்” (ந தேவலோகாக்ரமணம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியே புகுவத்யதிரித்த புருஷார்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், 6. “விஸ்வரேணாந்மனோ யோகம்” (விஸ்தரேணாத்மனோ யோகம்) 7. “ந ததர்ப் சமாயாந்தம்” (ந ததர்ப் சமாயாந்தம்) இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடிகளையுடைய அர்ஜுந துஸரதூதிகளைப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவித்தாலும்

ப— அருளிச்செய்த திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி யாகிற ப்ரபந்தங்களில், திருவிருத்தத்திலே ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்து, திருவாசிரியத்திலே நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்கு அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவித்து, திருவந்தாதியிலே அநுபவ ஜநிதமான அபிநிவேஸாதி ஸயத்தைப்பேசி, திருவாய்மொழியிலே அபிநிவேஸாநுரூபமாகப் பூர்ணமான புகுவத் விஷயத்தை அநுபவித்து இவர் க்ருதார்த்தராகிரார்.

இ— பண்ணியருளினார். 1. “ஹஸிதம் பாஷிதம்” (ஹஸிதம் பாஷிதம்) 2. “மசு:த:” (ப்ரஸாதாத்) இத்யாதி, ஸ்லோகங்களிற்படியே புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான புகுவதஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையராய், 2. “ஐநி த்வாத்மைவ மே மதம்” (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்) என்று எம்பெருமானருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கெல்லாம் அக்யுரேஸரராய், 3. “வால்யாந்மூதி சுநிஹி க்ஷமணோ லக்ஷிமவ்ந:” (பூல்யாத் ப்ரப்நுதி ஸுஸ்நிக்து: லக்ஷமணோ லக்ஷிமவ்ந:ந:) 4. “ந ச சீதா த்வயா ஹீநா” (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா) என்று சொல்லுகிறபடிகளையுடைய இளையபெருமானைப்போலே ஜந்மப்ரப்நுதி எம்பெருமானையே தூரகாதிக்களாகவுடையராய், அவனைப் பிரியில் தூரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகில ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், 5. “ந தேவ லோகாக்ரமணம்” (ந தேவலோகாக்ரமணம்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியே புகுவத்யதிரித்த புருஷார்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், 6. “விஸ்வரேணாந்மனோ யோகம்” (விஸ்தரேணாத்மனோ யோகம்) 7. “ந ததர்ப் சமாயாந்தம் பர்யமாநோ நராதிப:” (ந ததர்ப் சமாயாந்தம் பர்யமாநோ நராதிப:) இத்யாதி, ஸ்லோகங்களிற் சொல்லுகிறபடிகளையுடைய அர்ஜுந துஸரதூதிகளைப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை

ஒ— த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபி, நிவேஸத்தாலே கபுளீக்ருதசித்சிதீஸ்வரதத்வத்ரயத்தையுமுடையருமாய், பிராட்டிமார் பக்கலாதல், அந்த லக்ஷ்மண பூரதாதிசுள் பக்கலாதல், ஸ்ரீகேடாபிமார் பக்கலாதல், தம் முடைய இப்படிக்கு ஸர்வதூஸாம்யம் காணவொண்ணாதபடியான ப்ரபூவத்தையு டையருமாய், 1. “**धर्ममा सत्यशौचादिगुणानामाकरस्तथा**” (தர்மாத்மா ஸத்யஸௌசாதிசு குணநாமாகரஸ்ததா) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதூழ்வானே ஸாதூக் களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாப்போலே எல்லாருக்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியுமாய், 2. “**गुणैर्वास्यमुपागतः**” (குணைர்தூஸ்யமு பாகுத:) என்னும்படியாலே புகுவத்சுணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைகொள்ளுவது புகுவதும்செய்து, 3. “**अहं तावत्**” (அஹம் தாவத்) இத்யாதி, ஸ்லோகத்திற்படியே புகுவதைகாந்த்யவீமையுமாய், 4. “**अहं सर्वं करिष्यामि**” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்னும்படியாலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமையும் செய்தல்லது தூரியாதபடியையுடையரு மாய், தம்முடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்காரமமகாரரூபமான அவித்யாக்யதமஸ்ஸைப் போக்கி ஜ்ஞாநபுக்திகளைப் பிறப்பித்து அவர்களை புகுவத்

ப— இதில் சரமமான திருவாய்மொழியாகிற திவ்யப்ரபுந்தும் 5. “**अपि सिद्धे तनस्यास्य हेतुत्वेन समाश्रितः। * अनिष्टहानिमिष्टस्य प्राप्तिश्च कुरुते स्वयम्॥**” (ஸ்ரீபதிஸ்சேதநஸ்யாஸ்ய ஹேதுத்வேந ஸமாஸ்ரித: | * அநிஷ்டஹாநிமிஷ்டஸ்ய ப்ராப்திஞ்ச குருதே ஸ்வயம் ||)

இ— அநுபூவியாநின்ருலும் த்ருப்திபிறவாதே, மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபி, நிவேஸாதிஸ்யத்தாலே கபுளீக்ருதமான சித்சிதீஸ்வர தத்வத்ரயத்தையுடையருமாய், பிராட்டிமார் பக்கலாதல் நித்யஸூரிகள் பக்கலாதல் லக்ஷ்மண பூரதாதிசுள் பக்கலாதல் ஸ்ரீகேடாபிமார்க்ள் பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிகளுக்கு ஸர்வதூ ஸாம்யம் கொள்ளவொண்ணாத ப்ரபூவத்தையுடையரு மாய், 1. “**धर्ममा सत्यशौचादिगुणानामाकरस्तथा। उपमानमशेषाणां साधूनां यस्सदाऽभवत्॥**” (தர்மாத்மா ஸத்யஸௌசாதிசுகுணநாமாகரஸ்ததா | உபமாநமஸேஷாணாம் ஸாதூ நாம் யஸ்ஸதூ:புவத் ||) இத்யாதி, ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதூழ்வானே ஸாதூக் களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாப்போலே எல்லாருக்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய் 2. “**गुणैर्वास्यमुपागतः**” (குணைர்தூஸ்ய- முபாகுத:) என்னும்படியாலே புகுவத்சுணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபுகு வதுஞ்செய்து 3. “**अहं तावन्महाराजे**” (அஹம் தாவந்மஹாராஜே) இத்யாதி, ஸ்லோகத் திற்படியும் x “**सैलेयंकண்ணियरुम्**” இத்யாதி, ப்படியேயும் புகுவதைகாந்த்ய வீமையுமாய், 4. “**अहं सर्वं करिष्यामि**” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடி யாலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளுஞ்செய்தல்லது தூரிக்கமாட்டாதபடியையு முடையராய், தம்முடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்கார மமகாரரூபமான அவித்யாக்யதமஸ்ஸைப்போக்கி அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநபுக்திகளைப்

ஒ— கைங்கர்யலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு நிலவராக்கும் ஸ்வபூவத்தையுடையராய்க் கொண்டு வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய புகுவத்குணநுபுவமுள்ளடங்காமை-வேதங்களுக்கும் வேதோபப்நுமஹணமான இதிறாஸபுராணாதிகளிலுமுண்டான ஸம்ஸயங்களை அறுக்கக்கூடான ஸாத்குணயத்தையுடைத்தான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி ஆகிற ப்ரபுந்தங்களாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. இப்படி x “அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இது இங்ஙனாகில், இப்ரபுந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும், பாட்டுக்கள் நாலடியாகையும், அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் தொடக்கமான இப்ரபுந்தலக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; ஸோகவேகத்தாலே பிறந்த 1. “மாநிஷா” (மாநிஷாத) இத்யாதி, ஸ்லோகமானது 2. “மஞ்ஜாடேவ” (மச்சந்தாதேவ) என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாப்போலே, புகுவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ரபுந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை.

ப— என்று ஸ்ரிய:பதியானவன் சேதநனுக்கு உபாயத்தேவந ஆஸ்ரிதனாய்க் கொண்டு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டமான ஸ்வப்ராப்தியையும் தானேபண்ணிக் கொடுக்குமென்று அநுயாயியான மஹாவாக்யார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இப்ரபுந்தம் ஸர்வஸாஸ்த்ரஸாரோபப்நுமஹணம் பண்ணுகிறதாகையாலே, ஸகலவேதஸாஸ்த்ரதா த்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகமும் இப்ரபுந்தத்தி

இ— பிறப்பித்து அவர்களை புகுவத்கைங்கர்ய லக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு நிலவராக்கும் ஸ்வபூவத்தையுடையராய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய புகுவத்குணநுபுவமுள்ளடங்காமை-வேதங்களுக்கும் வேதோபப்நுமஹணமான இதிறாஸபுராணாதிகளிலுமுண்டான ஸம்ஸயங்களை அறுக்கக்கூடான ஸாத்குணயத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வேதஸங்க்யையிலே திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபுந்தங்களாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. இப்படியை x “அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இங்ஙனாகில் இப்ரபுந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும், அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் தொடக்கமான ப்ரபுந்தலக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனெயென்னில்; ஸோகவேகத்தாலே பிறந்த 1. “மாநிஷா” (மாநிஷாத) இத்யாதி, ஸ்லோகமானது 2. “மஞ்ஜாடேவ” (மச்சந்தாதேவ) என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபுகுவானுக்கு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாப்போலே, இவ்விடத்திலும் புகுவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ரபுந்தங்களுக்குக் கூடாததில்லை.

ஒ— “இவையென்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபுந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் யார்? இப்ரபுந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் யார்? இவற்றுக்கு பேரக்தாக்கள் யார்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?” என்று அவ்யுத்பந்நர் கேட்கில்; இவை புருஷார்த்தப்ரகாஸகமான ப்ரபுந்தங்களில் ப்ரத்யாநமான ப்ரபுந்தங்கள், புகுவத்குணநுபுவ ஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷபுலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன, புகுவத்ப்ரஸாத்ஸுப்தமான திவ்யசக்ஷுர்மூலமாகப் பிறந்தன என்னுமிடம் ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேத்யார்த்தவித்துக்களான ஸர்வஸிஷ்டஜநங்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்திலுத்வேகம் பிறந்தாருக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேத்யார்த்தங்களை இப்ரபுந்தங்களிலே காண்கையாலும், இவை உத்க்ருஷ்டமான ப்ரமாணங்களென்றறியலாம்; எல்லாருக்கும் பரமப்ராப்யபூதான ஸ்ரிய:பதி - இப்ரபுந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான்

ஈ— னுடைய மஹாவாக்யார்த்தத்திலே அந்தர்ப்பூதம். “ஸ்ரீபதி:” என்று-ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், “சேதநஸ்ய” என்று - ப்ரத்யக்ஷாத்மஸ்வரூபமும், “ஹேதுத்வேந” என்று - உபாயஸ்வரூபமும், “அநிஷ்டஹாநிம்” என்று-ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியும், “இஷ்டஸ்ய ப்ராப்திம்” என்று - ப்ராப்திபுலாவாப்தியுமான அர்த்தபஞ்சகமும் ஸூசிதமாகிறது.

இ— “இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபுந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யரார்? இப்ரபுந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகளார்? இவற்றுக்கு பேரக்தாக்களார்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?” என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்கில்; இவை புருஷார்த்தப்ரகாஸகமான ப்ரபுந்தங்களில் ப்ரத்யாநப்ரபுந்தங்கள், புகுவத்குணநுபுவஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷபுலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன, புகுவத்ப்ரஸாத்ஸுப்தமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸு மூலமாகப் பிறந்தன என்னுமிடம் ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேத்யார்த்தவித்துக்களான ஸர்வஸிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேத்யார்த்தங்களை இப்ரபுந்தங்களிலே காண்கையாலும், இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்றறியலாம்; எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யபூதான ஸ்ரிய:பதியான நாராயணன் - இப்ரபுந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே

ஒ— திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்றிருக்குமவன் - இவை கற்கைக்கடிகாரி; முமுகுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான் தானும் இவற்றுக்கு பேராக்தாக்கள்; புகுவத்தைங்கர்யமாகிற நிரதிஸ்யபுருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபுந்த,ங்களிவை — என்று சிரோபாஸிதஸத்வருத்த,ராயிருப்பார் பரிஹரித்தார்கள்.

நிஷித்த,புாஷையாயிருக்கையாலும், இப்ரபுந்த,ங்களை ஸ்தீரூதி,ராதி,களும் அப்யஸிக்கக்காண்கையாலும், இக்கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த,வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தே,ஸாந்தரங்களிலின்னிக்கே ப்ரா தே,ஸிகங்களாகையாலும், அவைதி,கர் க்ரஹிக்கையாலும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்த,மான காம புருஷார்த்த,த்தைப் பலகால் பேசுகையாலும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் புருஷார்த்த,தயா சொல்லப்படுகிற ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாலும், இப்ரபுந்த,ங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டாவென்று வைதி,ககே,ஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சில அறிவுகேடர் ப்ரத்யவஸ்த,நம்பண்ண; மாத்ஸ்யபுராணத்திலே புாஷாந்தரத்திலே பாடாநின்றுள்ள கைஸிகாதி,களைத் தன் நாட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்

ப— இப்ரபுந்த,த்தில் முதலிட்டு நாலுபத்தாலே ஸித்த,ரூபமான பரா,வராத்மயாத்மயத்தை ப்ரதிபாதி,க்கிறது. முடிவிட்டு நாலுபத்தாலே ஸாத்யரூபமான அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக இஷ்டப்ராப்தியை ப்ரதிபாதி,க்கிறது. நடுவிட்டிரண்டுபத்தாலே ஸித்த,ஸாத்யரூபமான நிரபாயோபாயவரணத்தை ப்ரதி

இ— எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்றிருக்குமவன் - இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுகுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான் தானும் இவற்றுக்கு பேராக்தாக்கள்; புகுவத்தைங்கர்யமாகிற நிரதிஸ்யபுருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபுந்த,ங்கள் இவை—என்று சிரோபாஸிதஸத்வருத்த,ராயிருப்பார் பரிஹரித்தார்கள்.

இனி நிஷித்த,புாஷையாயிருக்கையாலும், இப்ரபுந்த,ங்களை ஸ்தீரூதி,ராதி,கள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த,வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தே,ஸாந்தரங்களிலின்னிக்கே ப்ரா தே,ஸிகங்களாகையாலும், அவைதி,கருங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்த,மான காமபுருஷார்த்த,த்தைப் பலகாலும் பேசுகையாலும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் புருஷார்த்த,தயா சொல்லப்படுகிற ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைக் காற்கடைக் கொள்ளுகையாலும், இப்ரபுந்த,ங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டாவென்று வைதி,ககே,ஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சிலர் அறிவுகேடர் ப்ரத்யவஸ்த,நம்பண்ண; மாத்ஸ்யபுராணத்திலே புாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைஸிகாதி,களைத் தன் நாட்டினின்றும்

ஒ— குறித்து, 1. “हरिकीर्तिं विनैवान्यद्ब्राह्मणेन नरोत्तम। भाषागानं न गातव्यं तस्मात्पापं त्वया कृतम्॥” (ஹரிகீர்த்திம் விநைவான்யத்வாஹ்ணேந நரோத்தம। ப்ராஷாக்ஷாநம் ந க்ஷாதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்॥) என்ற யமன்வசனத்தின்படியே ப்ராஷாநிஷேதம் புகுவத்விஷயமொழிய ப்ராஹ்ம விஷயங்களிலே யாகையாலும், இங்ஙனன்றிக்கே ப்ராஷா மாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில், ஸம்ஸ்க்ருத ப்ராஷையான ப்ராஹ்மஸாஸ்த்ராப்யாஸங்கள் பண்ண ப்ரஸங்கீக்ஷையாலும், ஆழ்வார்தம்முடைய க்ருபாதிஸயத்தாலே வேதத்தில்நதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ ஸூத்ராதிகளும் இழுவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடப் ப்ராஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், x “எதிர்க்ருழல்புக்கு” என்னுங்கணக்காலே அநேக ஜந்மங்கள் எம்பெருமான் தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கிடான பாக்யத்தையுடையராய், நிரந்தர புகுவத்கடாக்ஷ பாத்ரமுமாய், தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய், அவற்றினுடைய உபதேஸத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய், விதுர ஸப்ரயாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ரபுந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஸிஷ்டப்ரகரமான தேஸங்க ளெங்குமுண்டாய், ப்ராஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின்

ப— பாதிக்கிறது; ஸித்தமான உபாயத்தினுடைய வரணம் ஸாத்யமென்று கருத்து. அதில் ஸித்தரூபமான பராவராத்மயாத்மய ப்ரதிபாத்கமான முதல் நாலுபத்தில், முதல்பத்தும் இரண்டாம் பத்தும் - ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. மூன்றாம் பத்தும் - நாலாம் பத்தும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யக்ஷாத்ம

இ— போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து, 1. “हरिकीर्तिं विनैवान्यद्ब्राह्मणेन नरोत्तम। भाषागानं न गातव्यं तस्मात्पापं त्वया कृतम्॥” (ஹரிகீர்த்திம் விநைவான்யத்வாஹ்ணேந நரோத்தம। ப்ராஷாக்ஷாநம் ந க்ஷாதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்॥) என்கிற யமவசனத்தின்படியே ப்ராஷாநிஷேதம் புகுவத்விஷயமொழிய ப்ராஹ்மவிஷயங்களிலேயாகையாலும், அங்ஙனன்றிக்கே ப்ராஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதப்ராஷையான ப்ராஹ்மஸாஸ்த்ராப்யாஸங்கள் பண்ண ப்ரஸங்கீக்ஷையாலும், ஆழ்வார்தாமும் தம்முடைய க்ருபாதிஸயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ ஸூத்ராதிகளுமிழுவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடப் ப்ராஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், x “எதிர்க்ருழல்புக்கு” என்னுங்கணக்காலே அநேக ஜந்மங்களில் எம்பெருமான் தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கு அடியான பாக்யவைபுவத்தையுடையராய், நிரந்தர புகுவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய், தத்வஹிதங்களில் அத்யந்த நிபுணருமாய், அவற்றினுடைய உபதேஸத்திலும் ப்ரவ்ருத்தரான ஸூததாமவ்யாத் விதுராதிகளில் அத்யந்த விலக்ஷணரான ஆழ்வார் பக்கலிலே இப்ரபுந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஸிஷ்டப்ரகரமான தேஸங்க ளெங்கும் உண்டாகையாலும், ப்ராஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்

9— வைலக்ஷண்யத்தைக்கேட்டு “இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கீடான இப்பாஷை நடையாடும் தேஸுத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!” என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்ட அவைதிகளுங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ஸ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதுநமென்றும், உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துத் தன்னில் சொல்லப்படுகிற புக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை தூஷித்தது - அல்பாஸ்திரத்வாதிக் தேஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத்தாலும், அவனை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், புக்திக்கும் உத்பாத்யங்களாகையாலும், உத்பந்நையான புக்திக்கு வர்த்த்யங்களாகையாலும், ஸ்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிஸய ப்ரீதி ஜநகங்களாகையாலும், இவற்றில் சொல்லுகிற பொருளுக்குப் பலவிடங்களிலும் வேதுத்தை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபுந்த்யங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ரபுந்த்யங்களை த்ருட்தர ப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககேஷ்டிகளில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

10— ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அஞ்சாம் பத்தும் ஆரம் பத்தும் ப்ராப்த்யுபாய ஸ்வீகாரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஏழாம் பத்தும் எட்டாம் பத்தும் ப்ராப்திவிரோதி, நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஒன்பதாம் பத்தும் பத்தாம் பத்தும் ப்ராப்திபுலஸித்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதில் முதற்பத்து பரனான சேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும், இரண்டாம்பத்து போக்யத்வத்தையும் சொல்லு

11— றின் வைலக்ஷண்யத்தைக்கேட்டு “இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கீடான இந்த பூாஷை நடையாடும் தேஸுத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே” என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக்கண்டு அவைதிகளுங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ஸ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதுநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படுகிற புக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை தூஷித்தது - அல்பாஸ்திரத்வாதிக் தேஷத்தாலேயாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத்தாலும், அவனை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், புக்திக்கு உத்பாத்யங்களாகையாலும், உத்பந்நையான புக்திக்கு வர்த்த்யங்களாகையாலும், ஸ்ரவணமாத்ரத்தில் அப்போதே நிரதிஸய ப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவைதன்னிற் சொல்லுகிற பொருள்களுக்குப் பலவிடங்களிலும் வேதுத்தை ஸாக்ஷியாக எடுக்கையாலும், ப்ரஹ்ம காரண வாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந்மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்த விஷயங்களான ப்ரபுந்த்யங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ரபுந்த்யங்களை த்ருட்தர ப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககேஷ்டிகளில் அபியுக்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

ஒ— புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரிபூர்ணமாக அவனை அநுபூவித்துப் பூர்ணராயிருந்த ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனையென்னில்; ஓரோகுணத்தை அநுபூவித்தால் அநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் கூுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும்; அக்குணங்களில் க்ரமப்ரப்தி பற்றுதே யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், புகுவதநுபுவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, ஸ்மரணாதிகளாலுமாக புகுவதவிஷயத்தில் அநுபூவித்த அம்ஸத்தையுமிழந்து நோவுபடாநிற்பர். பூஹு குணான எனம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிஸய புகுதிமான்களாய், தத்ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைக ஸுகுது:க்கராய், அவனையல்லதறியாதபடியாய், புகுவதநுபுவஸுகுமே மிக்கபோது இதர பதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எனம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிஃகிறனவாக நினைத்தும், விஸ்லேஷமென்றொரு பதார்த்தமுண்டென்றறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்தும், விஸ்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ஸ்லேஷரஸ முண்டென்றுமறியாதே, அந்யபரமான இதர பதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்

ப— கிறது. மூன்றும் பத்து புகுவதேகஸேஷபூதான ஆத்மாவினுடைய ததேகாநுபுவத்வத்தையும், நாலாம் பத்து - ததேகப்ரியத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. அஞ்சாம் பத்து நிரபாயமான உபாயவேஷத்தையும், ஆறாம் பத்து தத்வரணப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ஏழாம் பத்து அநிஷ்டமான விரோதிப்ரகாரத்தையும், எட்டாம் பத்து தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ஒன்பதாம் பத்து

இ— புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரிபூர்ணமாக அவனை அநுபூவித்துப் பூர்ணராயெழுந்தருளியிருந்த ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனையென்னில்; ஓரோகுணத்தை அநுபூவித்தால் அநுபூத குணங்களிலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் கூுத்ர விஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும்; அந்த குணங்களில் க்ரமப்ரப்தி பற்றுதபடி யாதொருபோது ஆசை மிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், புகுவதநுபுவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் ஸ்மரணாதிகளாலுமாக புகுவத விஷயத்தில் அநுபூவித்த அம்ஸத்தையுமிழந்து நோவுபடாநிற்பர். பூஹுகுணான எனம்பெருமான் பக்கலிலே நிரதிஸய புகுதிமான்களாய், தத்ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைக ஸுகுது:க்கராய், அவனையல்லதறியாதபடி புகுவதநுபுவ ஸுகும் மிக்கபோது இதர பதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எனம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிஃக்கின்றனவாக நினைத்தும், விஸ்லேஷமென்றொரு பதார்த்தமுண்டென்று மறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்துபோருவர். விஸ்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ஸ்லேஷமுண்டென்றுமறியாதே அந்யபரமான இதர பதார்த்தங்களு

ஒ— போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்களொருகாலும் முடியாதே, பர்யாயேண உண்டாயிருக்கையாலே சிந்தயந்தியுடைய படி நித்யமாய்ச்செல்லுமென்று சொல்லுவர்.

சேதநருக்கு ஸ்தர்யந்த பாநாதிகளே தூரகபோஷக பேடாக்யங்களாய்ச் செல்லா நிற்க, இவரை புகுவத்குணைகதூரகரென்னக் கூடுமோவென்னில்; திருவயோத்யைய யிலும் கோஸலஜநபத்யத்திலுமுள்ள ஸ்தூவரஜங்க்யமங்களடைய ராமகுணைகதூரகங் களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று கொள்வது. இப்படி யிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம். விஸ்லேஷமாவது - பூஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகை பண்ணி அது பெருமையாலே மாநஸாநுபுவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞஞாய், ஸர்வஸக்த ஞாய், ஸர்வநியந்தாவாய், நிரவதிகக்ருபாவானாயிருந்த எம்பெருமான் இவருடைய இவ்வநுபுவத்தை உருவ நடத்தாதே விச்சேத்யிப்பித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவிற்போலே இவர்க்கு அநுபூத

ப— பூலப்ரகாரத்தையும், பத்தாம் பத்து தத்யவாப்தி ப்ரகாரத்தையும் சொல்லு கிறது. ஆக இவ்வர்த்த்யபஞ்சகத்தினுடைய அவாந்தரார்த்த்ய பேத்யத்தாலே இப்ரபூந் த்யத்தில் பத்துப் பத்துக்கும் வாக்யார்த்த்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. அதில் ஸேஷியினு டைய ரக்ஷகத்வபரமான முதற்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழி - ரக்ஷகத்வோபயுக்த

இ— மெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாமே நோவுபடாநிற்பர். இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயேண உண்டாயிருக்கையாலே இவருக்குச் சிந்த யந்தியுடைய படி நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும் என்பார்கள்.

சேதநர்க்கு அந்நபாநாதிகளே தூரகபோஷக பேடாக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை புகுவத்குணைக தூரகரென்னக் கூடுமோவென்னில்; திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபத்யத்திலுமுள்ள ஸ்தூவர ஜங்க்யமங்க ளடைய ராமகுணைகதூரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று கொள்வது. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம்; விஸ் லேஷமாவது - பூஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து, அது பெருமை யாலே மாநஸாநுபுவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞஞாய், ஸர்வஸக்தஞாய், ஸர்வநியந்தாவாய், நிரவதிகக்ருபாவானுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமான் இவருடைய இவ்வநுபுவத்தை முடிய நடத்தாதே விச்சேத்யிப்பித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென் னென்னில்; திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே

ஒ— குணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்கும் மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்கும். எம்பெருமான் பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி பெருவிட்டவாறே சோகமோஹங்கள் பிறக்கும். இப்படியுள்ள கலவியாலும், பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்கு வந்த துஸை அந்யாபதேயப் பேச்சைப் பேசுவிக்கும். இப்ரபுந்தங்களில் ஸக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதகங்களாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகூதம்ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லாநிற்கும் சில பூலத்தைச் சொல்லாநிற்கும் சில; ப்ராப்தி விரோதிகளைச் சொல்லாநிற்கும் சில அவஸிஷ்டமானவை இவ்வர்த்தங்களுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றிலுத்தேய்யம் பூலம்: ததூர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இவற்றில் ப்ரத்யம ப்ரபுந்தமான திருவிருத்தத்தில் 'த்வதுநுபுவ விரோதியான ஸம்ஸாரஸம்புந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று எம்பெருமானை அர்த்திக்கிறார். திருவாசிரியத்தில் நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்கு விஷயமான எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபூதித்து ப்ரீதராகிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் நிரதிசயபேடாக்

ப— மான ஸர்வ ஸ்மாத்பர த்வத்தையும், இரண்டாம் திருவாய்மொழி-ஸர்வஸமாச் ரயணீயத்வத்தையும், மூன்றாம் திருவாய்மொழி - ததூநுகுணமான ஸௌலப்யத்தையும், நாலாம் திருவாய்மொழி - ஆஸ்ரிதாபராத ஸஹத்வத்தையும், அஞ்சாம் திருவாய்மொழி-ஸௌஸீல்யாதிசயத்தையும், ஆறாம் திருவாய்மொழி-ஸ்வாராதத்தையையும்

இ— இவர்க்கு அநுபூத குணங்கள் ஸாத்மிக்கவும், மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கவும், இவர்க்கு எம்பெருமான் பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி ஸம்ஸுலேஷிக்கவும் பெருவிட்டவாறே சோகமோஹங்கள் பிறக்கும். இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த துஸை அந்யாபதேயப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும். இப்ரபுந்தங்களில் ஸக்திகள் சில - ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதகங்களாயிருக்கும்; சில - ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகூதம்ஸ்வரூபவிஷயமாயிருக்கும்; சில - ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லாநிற்கும்; சில - பூலத்தைச் சொல்லும்; சில - ப்ராப்த்யுபாய விரோதிகளைச் சொல்லாநிற்கும்; அவஸிஷ்டமானவை இவ்வர்த்தங்களுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றிலுத்தேய்யம் பூலம்; அதாவது - கைங்கர்யம். ததூர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இனி இவற்றில் ப்ரத்யம ப்ரபுந்தமான திருவிருத்தத்தில் 'த்வதுநுபுவ விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்புந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே அர்த்திக்கிறார். திருவாசிரியத்தில் நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்க்கு விஷயபூதான எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபூதித்து ப்ரீதராகிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் நிரதிசயபேடாக்யான எம்பெருமானை அநுபூ

ஒ— யனா எம்பெருமானை அநுபூவிக்கையாலே, ததநுசூணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுசூணமாக அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் துரிக்கிரூர். திருவாய்மொழியில் இவருடைய த்ருஷ்ணாநுசூணமாக ஸ்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணசூணாத்மகனாய், தனக்குத் தகுதியான திவ்யதேஹத்தையுமுடையனாய், திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய், ஸங்குசக்ராதி திவ்யாயுதனுமாய், பரமவ்யோமத்தில் ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாந ரத்நமண்டபத்திலே பிராட்டிமாரோடே கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே வீற்றிருந்தருளி, அஸ்தானே பூயஸங்கிகளான * அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநளிநனாய்க்கொண்டு அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க; ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகமான ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் ஸரீரதயா சேஷமாகவுடையனாய், அந்தராத்மதயா சேதநாச்சேதநங்கனையுடைய வ்யாபித்து, தத்கூததேஹைஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நாராயணாதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய், ஏவம் விதானுக உபநிஷத் ப்ரஸித்தனுமாய், இப்படி விஸஜாதீயனுமாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்

ப— ஏழாம் திருவாய்மொழி - ஆஸ்ரயணத்தில் அத்யந்த ஸாரஸ்யத்தையும், எட்டாம் திருவாய்மொழி - ஆஸ்ரிதவிஷயமான ஆர்ஜவசூணத்தையும், ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி - ஸாத்மயபேடாகுப்ரதூத்வத்தையும், பத்தாம் திருவாய்மொழி - நிர்ஹேதுகமஹோபகாரித்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, பரமசேஷியினுடைய

இ— விக்கையாலே ததநுசூணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுசூணமாக அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் துரிக்கிரூர். திருவாய்மொழியில் இவருடைய த்ருஷ்ணாநுசூணமாக, ஸ்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்த கல்யாணசூணாத்மகனுமாய், தனக்குத் தகுதியான திவ்யமங்குள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையுமுடையனாய், திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய், ஸங்குசக்ராதி திவ்யாயுதனுமாய், பரமவ்யோமத்தில் ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாந ரத்நமண்டபத்திலே 1. "ஷீகுஷே ரு" (வைகுண்டே து) என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடே கூட திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்திலே வீற்றிருந்தருளி அஸ்தானே பூயஸங்கிகளான * அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளிநனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க, ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகமான ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் தனக்கு ஸரீரதயா சேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்மதயா சேதநாச்சேதநங்கனையுடைய வ்யாபித்து, தத்கூததேஹைஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நாராயணாதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய், ஏவம்விதானுக உபநிஷத் ப்ரஸித்தனுமாய், இப்படி ஸர்வவிஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து, அப்ராக்ருதமான தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹத்தை இதர ஸஜாதீயமென்னலாம்படியாக்கி, ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் ஸ்வபூவனுமாய், தன்னுடைய

ஒ— பன்னும் ஸ்வபாவனுமாய், தன்னுடைய திருவவதாரங்களிலும் உதவுகைக்கிடான பாக்யமில்லாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வாபராத, ஸஹனாய், பத்ரபுஷ்பாதி, களாலே ஸ்வாராத, னுமாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபராதீ, நனாய், அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமான பேராஜந ஸயநாதி, களையுடையனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்ணான தானே ஆஸ்ரித ஸுலப, த்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கும் ஆஸ்ரிதாநுகு, ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணான எம்பெருமான், தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டநுப, வித்துத் தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்ப, ந்த, மாகிற ப்ரதிப, ந்த, கமுமற்று எம்பெருமானைப் பெற்று முடிக்கிறார். இனிச்சொல்லவேண்டுவன அவ்வவ திருவாய் மொழிகள் தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று - நாநாரத்நபூர்ணமாய் அபரிச் சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக்கண்டாப்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூ, திகளால்

ப— ரக்ஷகத்வபூர்த்தியை ப்ரதிபாதி, த்ததாயிற்று. அதில் பரத்வப்ரகாஸகமான முதல் திருவாய்மொழியில் தது, பபாது, கமான விலக்ஷணகுணவிபூ, தி விக்ரஹ யோக, த்தையும், தது, ஸ்ரயமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும், அபரிச்சி, ந்ந

இ— திருவவதாரங்களிலும் உதவப்பெருத பாக்யஹீநருக்கும் இழக்கவேண்டாத படி ஸர்வாபராத, ஸஹனாய், பத்ரபுஷ்பாதி, களாலே ஸ்வாராத, னுமாய்க்கொண்டு, ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபராதீ, நனாய், அவர்களுடைய இச்சாநு, மான பேராஜந ஸயநாதி, களையுடையனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணனுமாயிருக்கிற தானே ஆஸ்ரித ஸுலப, த்வார்த்தமாகக் கோயில் திருமலைதொடக்கமான தி, வ்ய தே, ஸங்களிலே வந்து நின்றருளியும், அவ்வளவு செல்லமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளும் இழவாதபடி தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே க்ராமங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியும், விஷயபரதந்த்ரண இவன் செய்தவற்றை ஸாங்க, ஸமாராத, நமாகக் கைக்கொண்டருளி ருசியைப் பிறப்பித்து, இவனுக்கு இவ்விடந் தன்னிலையிருக்கச்செய்தே பே, ரக, மோக்ஷங்களைக்கொடுத்தும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கும் ஆஸ்ரிதாநுகு, ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணான எம்பெருமான் தன்னைத்தானே நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலே காட்டியருளக் கண்டு அநுப, வித்துத் தாம் முதலிலே அபேக்ஷித்தபடியே தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்ப, ந்த, மாகிற ப்ரதிப, ந்த, கத்தை ஸவாஸநமாக அறுத்துக்கொடுக்கையாலே, நித்யவிபூ, தியிலே நித்யஸூரிகளோடே எம்பெருமானைப் பெற்று க்ருதார்த்த, ராகிறார். இனிச் சொல்லவேண்டுவன வெல்லாம் அவ்வவ திருவாய் மொழிகள் தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; - நாநாரத்நபரி பூர்ணமாய், அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக் கண்டாப்போலே

ஒ— பரிபூர்ணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு, ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்ரிய:பதியாக அபௌருஷேயமாய்க்கொண்டு ஸுத்ருட, ப்ரமாணமான ஸ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானே, பூஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபுவித்து, அநுபுவஜநித ப்ரீதியுள்ளடங்காமை அநுபுவித்தபடியே ஸவிபூதிகளுள் எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம்வித, னானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறார். கடலைத் திரளக்கண்டாருருவன் அதில் திரைகளையும் மற்றும் அங்குண்டான ரத்நாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே, முதல்திருவாய்மொழியில் திரள அநுபுவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது இரண்டாம் திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம். இப்படி செய்தாரிவரேயல்ல; பூரதராமாயணங்களைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே தங்கள் ப்ரபுந்தங்களை ப்ரபுந்தீகரித்தார்கள்.

ப— மான லீலாவிபூதிஸம்புந்தத்தையும், அநந்தரம் மூன்று பாட்டாலே விபூத்யந்தர்க்குத ஸைமஸ்தபத்யார்த்தங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்த்யாதிகள் ஸ்வாதீநங்களென்னுமிடத்தையும், அதில் முதற்பாட்டில் ஸைமஸ்தபத்யார்த்தங்களுடைய ஸ்வரூபம் ஸாமானாதிகரணயத்தாலே தத்யதீநமென்னுமிடத்தையும்,

இ— ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், அபௌருஷேயமாய்க்கொண்டு ஸுத்ருட, ப்ரமாணமான ஸ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானே பூஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபுவித்து அவ்வநுபுவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே அநுபுவித்தபடியே ஸவிபூதிகளுள் எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம்வித, னானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுபுவிக்கிறார். கடலைத் திரளக்கண்டாருருவன், அதிலுள்ள திரைகளையும் மற்றும் அங்குள்ள ஸத்வங்களையும் ரத்நாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியில் திரள அநுபுவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது, இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம். இப்படி செய்தார் இவரேயல்ல; பூரதராமாயணாதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே தந்தாமுடைய ப்ரபுந்தங்களை ப்ரபுந்தீகரித்தார்களிறே.

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து—“அகிலஹேயப்ரத்யக் கல்யாணகுணாத்மகனாய், அக்குணங்களுக்கும் நிறங்கொடுக்கவற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், இந்த ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு பேரக்தாக்களான அயர்வறுமமரர்களுக்கு

ப— (மேலே) ரக்ஷணருபையான ஸ்திதி - வையதிகரணயத்தாலே தததீநை யென்னுமிடத்தையும், (மேலே) ஸர்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸாமாநாதிகரண யத்தாலே தததீநங்களென்னுமிடத்தையும், ததுபபாதகமான ஸரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தையும், அந்யேஸ்வரத்வத்தையும், அவைதிகரால் அப்ரகம்ப்யத்வத்தையும், அகிலவ்யாபகத்வத்தையும் சொல்லி, அஸேஷஸேஷித்வருபமான பரத்வத்தை ஸ்திதிகரித்தருளுகிறார்.

இ— அதிபதியாயிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே என்னுடைய தேவாஷாகரத்வத்தைப் பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷயபுக்திருபாபந்நஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாதாரணயக்கொண்டு தந்தருளினான்; ஆனபின்பு அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால் ப்ரபந்தாரம்புத்திலே வஸ்துநிர்தேஸ நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

திருவிருத்தத்தில் - தேவரீரை அநுபூவிக்மைக்கு விரோதியான தேவஹ ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத்தந்தருளவேணுமென்கிறார்; இப்படி ஸம்ஸாரம் அத்ய ஸஹயமென்று கைவிட்ட இவரைக்கொண்டு ஈஸ்வரன் நாட்டுக்கு ஒரு / வெளிச் சிறப்பைப் பண்ண நினைத்திருக்கிறானெருவனாகையாலே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தாரான நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயமான தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளைத் தானே இவர்க்குக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அநுபூவித்து ப்ரீதராகிறார் திருவாசிரியத்தில்; அவ்விஷயாநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து அந்த த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தூரிக்கிறார் திருவந்தாதியில்; இவ்விடாய்க்கு அநுகூலமாக - ஸ்ரிய:பதியாய், நித்யவிபூதியிலே * அயர்வறுமமரர்களுக்கு அழகோலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பெரியமேன்மையையும், இப்பால் லீலாவிபூதி நிர்வஹணர்த்தமாக வ்யூஹவிபுவார்ச்சாவதாராந்தர்யாமித்வ பர்யந்தமாகத் தன் அநுகூரஹத் தாலே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற நன்மையையும், அவன் நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அநுபூவித்து அதுக்குமேலே தமக்கு பரபுக்த்யாதிகளைப் பிறப்பித்துத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியே தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையும் ஸவாஸநமாக அறுத்து எம்பெருமான் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டருளி நாய்ச்சிமாரும் தானுமாக வந்து தோற்றி தன்படிகளொன்றும் குறையாமை வந்து, 1. “नयामि” (நயாமி) என்கிறபடியே இவரைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோய், இவர் முதலிலே அபேக்ஷித்தபடியே நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றுக்ருதார்த்தராகிறார் திருவாய்மொழியில்; திருவாய்மொழிக்கெல்லாம் ஸங்கூரஹம்-முதல் திருவாய்மொழி.

1. संस्कृतद्राविडवचस्सन्दर्भानन्दवर्धिनी ।

कृतिर्विराजते नानाव्याख्यासम्मेलनादियम् ॥

1. ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வசஸ் ஸந்தர்ப்பநந்தவர்த்திநீ !
க்ருதிர் விராஜதே நாநாவ்யாக்யாஸம்மேளநாதியம் ॥

2. श्रीमद्द्राविडवेदभाष्यविवृतौ संक्षेपतो विस्तरात्

तत्तद्वक्तविभेदतः प्रतिपदव्याख्याविशेषात्पुनः ।

स्वार्थार्थविशेषतो मतिमतामानन्दसन्दोहदम्

पौनःपुन्यमिहास्तु तत्तु वरमित्यासान्यतेराशयः ॥

2. ஸ்ரீமத்த்ராவிடவேத ப்ராஷ்ய விவ்ருதௌ ஸங்க்ஷேபதோ விஸ்தராத்
தத்தத்வக்த்ருவிபேதாத: ப்ரதிபதவ்யாக்யாவிசேஷாத் புந: !
ஸ்வாரஸ்யார்த்தவிசேஷதோ மதிமதாமாநந்த ஸந்தேஹதம்
பௌந:புந்யமிஹாஸ்து தத்து வரமித்யாத்தாந்யதேராஸய: ॥

3. “वैकुण्ठे तु परे लोके श्रीसहायो जनार्दनः । उभाभ्यां भूमिनीलाभ्यां सेवितः परमेश्वरः ॥”

(வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந: ! உபாய்யாம் பூமிநீளாப்யாம்
ஸேவித: பரமேஸ்வர: ॥) என்றும், 4. “वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः । आस्ते विष्णु-
रचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह ॥” (வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:
ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாக்யவதைஸ்ஸஹ ॥) என்றும் & “சுடரொளி
யாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதி” என்றும் b “தெளிவிசும்பு” என்றும் 5. “अत्यर्कानल-
दीप्तं तत्स्थानम्” (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே
பரமபதத்திலே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு e கோப்புடைய சீரிய
சிங்காசனத்தின்மேலே, d உடனமர் காதல் மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர்
மடமகளாகிற ஸ்ரீபூமிநீளாகளோடே கூட e “வீற்றிருந்தேமுலகும் தனிக்கோல்

அநந்தகுலதிலகரான குணகரம்பாக்கம் ராமாநுஜஜீயர் செய்தருளின

அரும்பதவிளக்கம் - அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஸ்
வரன், 3, 4. “வைகுண்டே து பரே லோகே” இத்யாதிப்படியே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாத மண்டபத்திலே திவ்ய ஸம்ஹாஸநத்திலே e ஏழுலகும் தனிக்

அ— செல்ல” என்றும் **a** “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்கா துஞ்சோராமே ஆள்கின்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாங்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து, 1. “**स्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणाऽनन्त-ज्ञानान्द्वैकस्वरूप**” (ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணா஽நந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக் ஸ்வரூப) என்கிறபடியே தானும் நிரதிஸ்யாநந்த்யுக்தனாய், **b** “அயர்வறுமமரர்கள்” என்கிற படியே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள அநந்தகூருடவிஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகுரான நித்யஸூரிகளையும் **c** “இயக்கெலாமறுத்து” என்கிறபடியே நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரருமாய், நித்யரோபாதி லப்யதகைங்கர்யருமான முக்தரையும் 2. “**एष ह्येवानन्दयाति**” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) 3. “**रसो वै सः रसं ह्येषां लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति**” (ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்யத்வா஽஽நந்தீ பவதி) என்று ஆநந்திப்பித்துக் கொண்டு போராநின்றும்;

“இவர்களோபாதி ஸம்ஸாரிகளும் நம்மை அநுபவித்து இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதா஽ஸேஷாவஸ்தேரூபிதாஸேஷேஷைதகரதிருப நித்யநிரவத்யநிரதிஸ்யாநந்த்யூருப மத்கைங்கர்யமாகிற மஹாஸம்பத்தைப்பெற்று வாழுகைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்க, இத்தை இழந்திருப்பதே” என்று அங்குற்ற அநுபவங்களொன்றும் உண்டதுருக்காட்டாதே அவன் தனியரைப்போலே 4. “**स एकाकी न रमेत**” (ஸ ஏகாகீ ந ரமேத) என்கிறபடியே போர நொந்து, இவர்கள் கரணகளேபூரஸூந்யராய் இறகொடிந்த பக்ஷிகளைப்போலேயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, 5. “**करण क्लेशैर्घटयितुं श्यमानमनाः**” (கரணகளேபூரைர் கடியிதும் த்யமாநமநா:) என்றும் **d** “பல்லுயிர்க்கு மாக்கைகொடுத்தளித்த” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரமத்யாளுவாய்க்கொண்டு ஸகலாத்மாக்களுக்கும் கரணகளேபூரப்ரத்யாநம்பண்ணி; ஸமிதையைத் தரிக்கக்கொடுத்த கத்தியைக்கொண்டு பசுவின்வாலைத் தரிப்பார் போலே 6. “**विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदितुम्। पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तादादिसंयुता॥**” (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்। பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாத்யாதிஸம்ப்யுதா॥) என்றும், **e** “நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்றன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று” என்றும், **f** “மாயவன்றன்னை வணங்கவைத்த கரணமலை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே **g** “தேனே மலருந்

ஜீ— கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளி, அஸ்தோநே பாயுங்கிகளான **b** அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநளிநனாய், நித்யமுக்தரை ஆநந்திப்பித்துக்கொண்டு தானும் நிரதிஸ்யாநந்தியாய்ப் போராநிற்க;

அந்த நித்யமுக்தரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளாரும் தன் திருவடிகளை ஆர்வரித்து அடிமை செய்து வாழலாயிருக்க, அத்நைமிழந்து நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு வ்யாகுலனாய். ஸ்வசரண கமல ஸமாந்ரயணத்துக்குடலாகக் கரணகளேபூரங்களைக் கொடுத்தும், ஸாஸ்த்ரப்ரத்யாநம்

அ— திருப்பாதம்” என்கிற ஸ்வசரணகமல பரிசரணத்துக்கு உறுப்பாகக் கரசரணத் தயவயவ ஸங்காதாத்மகமான ஸரீரத்தைக் கொடுக்க, அதின்வழியே செய்யாதே ௩ ஆக்கையின் வழியுழன்று ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உறுப்பாக்கி அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு;

1. “शासनाच्छास्त्रम्” (ஸாஸநாச்சாஸ்த்ரம்) என்றும், 2. “इत्तुं तमस्सदसती च विवेकतुमीशो मां प्रदीपमिव कारुणिको ददाति” (ஹர்த்தும் தமஸ்ஸதஸதீ ச விவேக்து மீஸோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ துத்யாதி) என்றும், ௩ “கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும் மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து” என்றும், ௪ “தொழுது வழியொழுகப் பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடைய விஸிஷ்டவேஷ விஷயமான ஸாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த ஸாஸ்த்ராப் யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்ருஸயோக்யதாநிரபேக்ஷ தாத்யாலே ஸுகரமுமாய், சேதநிஷ்க்ருஷ்ட வேஷவிஷயமுமான திருவஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவிடத்திலும், அதின்படிசெய்யாதே 3. “योऽन्यथा सन्तमात्मानं अन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥” (யோ஽ந- யத்யா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யத்யா ப்ரதிபத்யதே । கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத் மாபஹாரிணா ॥) ௪ “கொல்வனமுதலாவல்லன முயலும் இனைய செய்கை” என்கிற படியே அகிலபாபஹேதுவாய், ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய ரூபமான ஆத்மாபஹாரத்தைப் பண்ணி அநாதிகர்ம வாஸநா தூஷிதராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு;

ஓலைப்புறத்தில் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுக் குறும்பறுக்கும் ராஜாக்களைப்போலே, ஸர்வேஸ்வரன் இவர்களை வாரிப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரவானாய் வந்தவதரித்து, 4. “मयादानाञ्च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः” (மர்யாத்யாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா கார்யிதா ச ஸ:) 5. “यदि एवं न वतेंयं जातु कर्मण्यतन्द्रितः ।...सङ्करस्य च कर्ता स्यामुपह्वयामिमाः प्रजाः ॥” (யதி, ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரீத: ।...ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹ்நயாமிமா: ப்ரஜா: ॥) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாஸ்த்ரீய மர்யாதைகளைத் தான் அநுஷ்டித்தும், அநுஷ்டிப்பித்தும், ௪படாதனபட்டுத் திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும், 6. “आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि । मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥” (ஆஸூரீம் யோநிமா பந்நா முட்யா ஜந்மநி ஜந்மநி । மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யத்யமாம் கதிம் ॥)

ஜீ— பண்ணியும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப்பண்ணி வடிவழகைக்காட்டியும். தூர்ம ஸம்ஸ்த்யாபநம்பண்ணியும் செய்தவிடத்திலும் கார்யகரமல்லாமையாலே, “விஜாதீயரான நம்மால்

அ— என்கிறபடியே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாய், தன்னை வந்து கிட்டாதே 1. “**ईश्वरोहसंक्षोभी**” (ஸ்வரோஹமஹம் பே.அ.கீ.) என்று எதிரிட்டு அதமமான கṣுதிகளிலே விழுகிற படியைக் கண்டு, உமனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப் பிறவிபிறந்த தனிய னாகையாலே, “விஜாதீயரான நமக்கு இது ஸாத்யமன்று; / இணக்குப் பார்வை யிட்டு ம்ருக்யம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே கார்யங்கொள்ள வேணும்” என்றறுதியிட்டு, அதுக்கு b ஆம்முதல்வரை உண்டாக்குகைக்காக c ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுகப்ரஸாத்யத்தாலே எங்கும் பார்த்து இலக்குக் காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப் பள்ளமடையான தென்றிசையிலேயானவளவிலே—d “மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே ஜம்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போருகிற இவர்மேலே பட, அந்த நிர்ஹேதுககடாக்ஷவிசேஷலப்யத்யதிவ்யஜ்ஞாந புக்தி கரான ஆழ்வார் திருப்புளியாழ்வார் கீழே தத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை அநு பவித்துக்கொண்டிருக்கிற காலத்திலே;

ஸ்ரீமதுரகவிகள் தீர்த்தயாத்ரையாக எழுந்தருளி, கṣங்கைக்கரையிலேயெழுந்தருளியிருக்க, ஒருநாள் ராத்ரி தெற்கு திசுக்கிலே ஸூர்யோத்யமான்னாப்போலே ஒரு தேஜஸ்ஸு தோற்ற, இதேதென்று விஸ்மிதராயிருக்க, மற்றைநாளும் அப்படியே தோற்ற, “தெற்கு ஓரதிஸயமுண்டாகவேணும்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி எழுந்தருளாநிற்க, பயணந்தோறும் தெற்கேதெற்கே அந்தத்தேஜஸ்ஸு தோற்றத் திருநகரியளவிலே வந்தவாறே அவ்வருகு தோற்றக் காணாமையாலே “இங்கே ஆகவேணும்” என்று பார்த்து, “இங்கு ஏதேனும் புதுமைகளுண்டோ?” என்று கேட்க, ஆழ்வார் திருவவதரித்தருளித் திருப்புளியாழ்வார் கீழே எழுந்தருளியிருக்கிற வருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவரும் ஆழ்வார் ஸந்நிதியிலே எழுந்தருள, ஆழ்வார் புகுவத்யநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு, இவரைக்கடாக்ஷித்தல், ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி அருளிச்செய்தல் செய்யக்காணாமையாலே, “இவருக்கு ஸ்ரவணாதிகளுண்டோ! இல்லையோ!” என்று பரீக்ஷிக்கைக்காக ஒருகல்லைத் திருமதிளிலே எறிய, அந்த ஓசையைக்கேட்டுப் புரிந்து பார்த்தருள “இவர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்

ஜீ— இவர்களைத் திருத்தவொண்ணது, ஸஜாதீயரைக்கொண்டு திருத்த வேணும்” என்று பார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸஜாதீயபூத்யதி பண்ணலாம்படியான ஆழ்வாரைத் திருவவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வாராகிருர்-ருஷிகளையும் மற்றையாழ்வார்களையும்போலே கர்மாதி, ஸாத்ய ஜ்ஞாநாதிகரன்றியே, லௌகிக ஜ்ஞாநம் நடையாடாநிற்க புகுவத்ப்ரஸாத்யத்தாலே ஒரு கால விசேஷத்திலே பிறந்த தத்வஜ்ஞாநருமன்றியே, திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமா போலே, புகுவத் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்யத்ய ஸஹஜ ஜ்ஞாந புக்தி வைராக்யாதிசகளை

அ— தா; இவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி கேட்கவேணும்” என்றுகொண்டு, /“செத்தத் தின் வயிற்றிலே சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்” என்று கேட்க, ஆழ்வாரும் x“கானலோடிய காட்டிலே சிறியது பிறந்தால் அதைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்” என்று அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்ய, அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரகவிகளும் ஹ்ருஷ்டராய், ஆழ்வார் திருவடிகளிலே விழுந்து “அடியேனை அங்கீகரிக்கவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் அவரை விசேஷ கடாக்கம் பண்ணியருளி, பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமும் ப்ரஸாதித்தருளி “நாம் புகுவதுபுவத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லும் பாசுரங்களை நீர் பட்டோலை கொள்ளும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

அநந்தரம் ஸர்வேஸ்வரன் பெரிய பிராட்டியாரோடுகூடப் பெரிய திருவடி நாயனார்மேல் ஆழ்வாரை மீளவும் விசேஷ கடாக்கம்பண்ணி உமயர்வறமதி நலமருள, ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை விஸத், விஸத்த, விஸத்தமமாக அநுபவித்து, அவ்வநுபவ பரீவாஹரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது, சோகவேகஜநிதமான 1. “**மாநிஷாத்**” (மாநிஷாத்) இத்யாதி, ஸ்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதித்தாலே லக்ஷணோபேதமாணப்போலே, புகுவத்ப்ரஸாத், மடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதங்களான ப்ரபந்தங்களாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்ரபந்தங்கள் தான் b“நண்ணுவசுரர் நவி(லி)வெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த எண்ணு தனகெண்ணும் நன்முனிவரின் பம் தலைச்சிறப்ப” என்கிறபடியே விரோதி, நிரஸ நார்த்தமாகவும், அநுகூல ஸம்ருத்தியார்த்தமாகவும், மங்குளாஸாஸந பரருக்கு மனோரத், பூர்த்தித்வாரா ஸந்தோஷ ஸமுந்மேஷார்த்தமாகவும், c “தொண்டர்க் கமுதுண்ண” என்கிறபடியே புகுதஜநபுஷ்டியார்த்தமாகவும், d “கேட்டாரார் வான வர்கள்” என்கிறபடியே நித்யமுக்தர்க்கு நிரதிஸ்ய பேராக்யமாயும், 2. “**ச்ரவே மசுரம்**” (ஸம்ஸர்வமே மதுரம்) என்கிறபடியே d செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாயும், e “அவா விலந்தாதி” என்கிறபடியே புகுதிபுலாத்காரஜந்யங்களாயுமிறையிருப்பன.

அவதாரிகை முற்றிற்று

ஜீ— உடையராகையாலும், 3. “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்று தத்வஜ்ஞாந ப்ரவர்த்ததத்தில் ப்ரத்யமாசார்யராக விலக்ஷண பரிக்ருஹீதராகையாலும், ஸர்வரன்தானே “லோகோஜ்ஜீவநார்த்த மாக இவராவர்” என்றங்கீகரித்து இவரைக்கொண்டு இப்ரபந்தங்களை ப்ரவர்த்திப்பிகை யாலும் அத்யந்த விலக்ஷணராயிருப்பா ரொருவராயிற்று.

/ 4. “மமயோநிர்மஹத் ப்ரஹ்ம தஸ்யிந் கூர்ப்பம் தத்யாம்யஹம், ஸம்பவஸ்ஸர்வபூதாநாம் ததோ புவதி” என்கிற கீதாப்ரக்ரிஸையாலே அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்குள்ளே அனுவான ஜீவன் ஸரீரமெடுத்தால் அவனுக்கு பேராக்யமென்ன? பேராக்யஸ்த்யாநமென்ன? என்றர்த்தம். x மரீசிகை (காளத்தி) போலிருக்கும் விஷயங்களாலே ப்ரகரமான ஸம்ஸாராண்யத்தில், ஜநித்த ஜீவன் அந்த ப்ரக்ருதியையே புஜித்து அதிலே இருப்பன் என்றர்த்தம்.

a 1-1-1 b 10-7-5 c 9-4-9 d 10-6-11 e 10-10-11

**தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை வள்ளல்
வடக்குத்திருவிதீபிள்ளை அருளிச்செய்த
ஈடு மஹாப்ரவேசம் - முதல் ச்ரிய:பதி**

a ஸ்ரிய:பதியாய், b அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்,
c ஸமஸ்தகல்யாண குணாதமகனான d ஸர்வேஸ்வரன்,

அ-அ - முதல் ஸ்ரிய:பதி

a...இப்படி ஸர்வேஜ்ஜீவநார்த்தமாய் ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபுந்தங்களிலே திருவாய்மொழி ப்ரபுந்தத்தைப் பரமகாருணிகரான நம்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி, இப்ரபுந்தம் ஸர்வர்க்கும் பரிக்ரஹ்யமென்கைக்காக ப்ரபுந்த தத்வக்த்ரு தத்ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யங்களை உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரத்யம் வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்—“ஸ்ரிய:பதியாய்” இத்யாதி. “துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே என்கிறார்” என்னுமளவாக. பரிஷ்காரத்திலே மஹாப்ரவேசத்துக்கு ப்ரபுந்த வைலக்ஷண்யத்திலே நேரே நோக்காக அருளிச்செய்தார்; அது அங்கங்கே மஹாதாத்தர்ய பேதம் கண்டுக்கொள்வது. இவ்வைலக்ஷண்யத்ரயம் ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதமென்று, x “மாதவன்பாற் சடகோபன்” என்கிற பாட்டிலே பூர்வா

இப்படி விலக்ஷணரான ஆழ்வார், புகுவதஸ்வரூப ரூபகுண விபூத்யாதிகளை விஸ்துதமாய் அதுபுவித்து, அவ்வதுபுவ பரீவாஹரூபேண பேசுகிற பாசரமானது. 4. “மாணீஷாத” இத்யாதி ஸ்லோகம்போலே திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்கிற நாலு ப்ரபுந்தமாய் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று.

அவதாரிகை முற்றிற்று

ஜீ-அ-முதல் ஸ்ரிய:பதி

இவற்றில் சரமப்ரபுந்தமான திருவாய்மொழிக்கு, பரமகாருணிகரான நம்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்ரபுந்தம் ஸர்வர்க்கும் பரிக்ரஹ்யமென்கைக்காக, ப்ரபுந்த தத்வக்த்ரு தத்ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் மஹாப்ரவேசத்தாலே. a...அதில் ப்ரத்யம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், “ஸ்ரிய:பதியாய்” என்று தொடங்கி “தொழுதெழென்மனனே யென்கிறார்” என்னுமளவாக. மேல் “இப்படி புகுவதஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை” என்று தொடங்கி, “அந்யாபதேஸப் பேச்சைப் பேசுவிக்கும்” என்னுமளவாக ப்ரபுந்த வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். அநந்தரம் “இப்ரபுந்தங்களில் ஸூக்திகள்” என்று தொடங்கி, “பெரியவங்கிபுரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாய் அருளிச்செய்தார்” என்னுமளவாக ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். அநந்தரம் இரண்டாம் ஸ்ரிய:பதியாலே, திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த விவரணரூபத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். மூன்றாம் ஸ்ரிய:பதியால் இப்ரபுந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் முக்யதாத்தர்யார்த்த கதூதபூர்வகமாக, இப்ரபுந்த சதுஷ்டயத்திலுமிவர்க்குண்டான துஸையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். “மஹாப்ரவேசத்துக்கெல்லாம் ப்ரபுந்த வைலக்ஷண்யமொன்றிலே நோக்கு” என்று சொல்லுவாருமுண்டு. இவ்வைலக்ஷண்யத்ரயமும் ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதமென்று, x “மாதவன்பாற் சடகோபன்” என்கிற பாட்டில்

x 1-6-11

a.....சட்டிலுள்ள பகுதிகளுக்கும், அவற்றுக்கு அரும்பதுவுரைகளில் விவரணமுள்ள பகுதிகளுக்கும் a முதலான ஏகரூபமான குறிகள் இடப்படுகின்றன.

அ— சார்யர்களாலே வ்யாக்யாதமிதே. 1. “பாட்ட்யே கேயே ச மதுரம்” இத்யாதி்யாலும் 2. “வால்மீக்யே மஹர்ஷயே” இத்யாதி்யாலும் 3. “வேத்யேத்யே பரே பும்ஸி” இத்யாதி்யாலும் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இம்முன்று வைலக்ஷண்யம் சொல்லுமிதே — என்றத்தை இங்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்வர்.

தத்ர ப்ரத்யமம் புகுவந் நிர்ஹேதுக கடாஷு லப்யத்யுஞ்ஞாத வைபுவத்வரூப வைலக்ஷண்ய முச்யதே அநேந வாக்க்யேந; அநேந ஆப்ததமத்வமபி பூலதி. ஆப்ததமத்வம் நாம—யதூர்த்தத் த்ரஸித்வே ஸதி யதூத்ருஷ்டார்த்தத்வாதித்வம். இத்தால்—ஸ்வதபோ மாஹாத்மயத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வரப்ரதூநத்தாலும் ஜ்ஞாநாதி கரான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே 4. “நாஸௌ புருஷகாரேண” இத்யாதி்யப்படியே கேவல புகுவந் நிர்ஹேதுக கடாஷுலப்யத்யு ஜ்ஞாநராகையாலே வந்த ஆப்ததமத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; 5. “நிர்ஹேதுக கடாஷேண மத்யேந மஹாமதே! ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்குலம் ||” என்னக்கடவதிதே; “மற்றவர்களுக்குப் /பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்” என்றும் x “பூலஸாத்யந தேவதாந்தரங் களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. z “மயர்வற மதிநல மருளிளன்” இதி அஜ்ஞாநாதி நிரஸந பூர்வகம் புகுவத்ப்ரஸாத்ய லப்யத்யுஞ்ஞாத வைபுவத்வாபித்யுநேந யதூத்ருஷ்டார்த்தத்வமபி பூலிதம் * “இவரைத் தன்னுக்க லோகமாகத் தம்மைப் போலே ஆக்கும்படியானார்; அதாவது - மயர்வறமதிநலமருளுகை” இதி ஹ்யுத்தம்.

அஸ்மிந் வாக்க்யே விஸேஷ கடாஷுஸ்ய தத்பூலபூதாபரிச்சேத்யாநந்த்ய ப்ரவாஹாவ க்யாஹநஸ்ய சாபித்யுநாத் “ஸ்ரிய:பதியாய்” இத்யாதி விஸேஷண சதுஷ்டயம் கடாஷோப யோகித்வேந தத்பூலாவ்யபிசாரோபயோகித்வேந சாத்யந்தோபயுத்தம். 2 நித்யஸம்ஸாரி விஷயே நித்யஸுரிஸேவ்ய ஸ்வதந்த்ரேஸ்வரகடாஷோ லக்ஷமீபுருஷகாரேண விநா நோபபத்யதே: அத உத்தம் (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி. அத்ர—6. “யஸ்யா விஷய முக்யம்” 7. “பிதேவ த்வத்ப்ரே யாத்” இத்யாதி்யகமநுஸந்தேயம். b லக்ஷம்யாம் புருஷகாரபூதாயாமபி சேதநப்ரதிஷ்டோப

ஜீ— பூர்வாசார்யர்களாலே வ்யாக்யாதமாயிற்றிதே, இவ்வைலக்ஷண்ய த்ரயமும் 1. “பாட்ட்யே கேயே ச மதுரம்” இத்யாதி்யாலும், 2. “வால்மீக்யே மஹர்ஷயே” இத்யாதி்யாலும், 3. “வேத்யேத்யே பரே பும்ஸி” இத்யாதி்யாலும் ஸ்ரீராமாயணத்திலும் சொல்லிற்றிதே.

3...அதில் ப்ரத்யமம் ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரை விஸேஷ கடாஷும் பண்ணியருளினபடியை யருளிச்செய்கிறார். (ஸ்ரிய:பதியாய்) இத்யாதி முதல் வாக்க்யத்தாலே; இவ்வாக்யத்தால், புகுவந்நிர்ஹேதுககடாஷுலப்யத்யு திவ்யஜ்ஞாநவத்த்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டது. இத்தால் ஆப்ததமத்வம் பூலிதம். ஆப்ததமத்வம்நாம—யதூர்த்தத் த்ரஸித்வே ஸதி யதூத்ருஷ்டார்த்தத்வாதித்வம். இந்த வாக்க்யத்திலே விஸேஷ கடாஷும் தத்பூலபூதாபரிச்சேத்யாநந்த்ய ப்ரவாஹாவக்யாஹநமும் சொல்லுகையாலே, “ஸ்ரிய:பதியாய்” இத்யாதி விஸேஷண சதுஷ்டயமும் கடாஷோபயோகித்வேநவும், கடாஷுத்தினுடைய பூலாவ்யபிசாரோபயோகித்வேநவும் அநு ஸந்தேயம். எங்ஙனையென்னில், 2 நித்யஸம்ஸாரி விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரனுடைய கடாஷும் லக்ஷமீபுருஷகாரமின்றியிலே கூடாது; அத்தாலே சொல்லிற்று (ஸ்ரிய:பதியாய்) என்று. இவ்விடத்தில் 6. “யஸ்யா விஷய முக்யம்” 7. “பிதேவ த்வத்ப்ரேயாத்” இத்யாதி்யகமநு ஸந்தேயம்;

அ— ஹாரேண விநா பூர்ணே ந புவதி சேத், நிர்ஹேதுக கடாஷோ நோபபத்யதே; அத உக்தம் (அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்) இதி. c ஏவம் பரிபூர்ணத்வேபி தேஷாஷத்யர்ஸீ பூத்வா லக்ஷ்ய முகேஷால்லாஸார்த்தம் வைத்யம் திர்ப்பந்த ரூபேண கடாஷம் கரோதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஸமஸ்தேதி); தேஷாஷ பேஷாக்யத்வரூப வாத்ஸல்ய ப்ரயோஜந விஷயீகரணதுகுண ஸௌஸீல்யாதி; ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக இத்யர்த்தம். d தேஷாஷ பேஷாக்யத்வாதி; ஹேது பூதம் ஸம்பந்தமாஹ— (ஸர்வேஸ்வரன்) இதி; ஸ்வாமிதவம் ஸம்பந்தம், ஈஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தம் தேஷ வா 1. “ஈஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தாத்” இதி ஹ்யுச்யதே. யத்யவா - புருஷகாராதி; ஸத்யபூவேபி தஸ்ய ஸர்வ ஸாதாரணத்வாத் வ்யக்தி விஸேஷே நிர்ஹேதுக கடாஷஸ் ஸம்பவதி கிம்? இத்யத்ர நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரத்வாத் ஸம்பவதீத்யாஹ (ஸர்வேஸ்வரன்) இதி. அத்ர. x “பட்டத்துக்குரிய ஆணையும் அரசும் செய்யுமவையாராயாது” 2. “நாஸௌ புருஷகாரேண” இத்யாதிக்மதுஸந்தேயம்; c ஸ்வாதந்த்ரம் கர்மாநுகுணோபேஷாயா அபி ஹேது: கலு இத்யத்ர தத்ய:க்ருத்யோத்யபுவத்யாதி; குணவிஸிஷ்ட இத்யாஹ— (ஸமஸ்தேதி) b “ஏவம் த்யாதி;குணவிஸிஷ்டத்வேபி அபூர்ணத்வேந சேதநதீயமா நோபஹாரம் வாஞ்சுகி கிம்? இத்யத்ராஹ— (அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய்) இதி. a பூர்த்தேர் ஹேதுமாஹ (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி. யத்யவா, பூர்த்தே: காதாசித்கத்வே புநஸ்ஸாபேஷாத்வம் ஸ்யாதேவேத்யத்ர, பூர்த்தி நித்யதாஹேதுபூத ஸ்ரிய:பதித்வமாஹ (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி. யத்யவா, உக்தாகார விஸிஷ்ட ஏவேஸ்வர: ஏதாவத் காலம் கர்மாண்யாலோச்ய அத்யஜத் இத்யேதத் ஹ்ருதி; நித்யாய சேதநோ புவத்ய விஷயீகார த்யாயாமப்யபஸரதி சேத் தத்ர கடாஷ: கதம் ஸம்பவேதித்யாஸங்காயாம், தத்ர லக்ஷ்யம் புரஸ்க்ருத்ய விஷயீகரோதி இத்யாஹ— (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி. ஏவம் கடாஷஹேதுத்வே ஆரோஹாவரோஹ வ்யாவ்ருத்ய சோத்யாநி த்யர்ஸிதாதி;

ஜீ— b பிராட்டி புருஷகாரமானாலும் சேதநனிடும் பச்சையை அபேஷித்திருக்கும் அபூர்ணனாகித் நிர்ஹேதுக கடாஷம் கடாதே! என்ன, அதுக்காகச் சொல்லுகிறது (அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்) என்று; c இப்படி பூர்ணனாலும் இத்தலையில் தேஷாஷம் கண்டிருக்கச்செய்தே, இவளுக்காக வைத்யமாக திர்ப்பந்தரூபேண கடாஷிக்குமோ? என்ன, அதஉக்தம்—(ஸமஸ்தேதி). தேஷாஷ பேஷாக்யத்வரூப வாத்ஸல்யஸௌஸீல்யாதி; கல்யாணகுணாத்மகனென்றபடி. d தேஷாஷபேஷாக்யத்வாதி; ஹேதுபூதஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது (ஸர்வேஸ்வரன்) என்று; ஸ்வாமிதவம் ஸம்பந்தம். 1. “ஈஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தாத்” என்னக்கடவதிறே. d யத்யவா, வ்யக்திவிஸேஷத்திலே நிர்ஹேதுக கடாஷம் கூடுமோ? என்ன, நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரனாகையாலே கூடுமென்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்) என்று; இவ்விடத்தில் x “பட்டத்துக்குரிய ஆணையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது” 2. “நாஸௌ புருஷகாரேண” இத்யாதிக்மதுஸந்தேயம்; c ஸ்வாதந்த்ரம் கர்மாநுகுணோபேஷைக்கும் ஹேதுவன்றோ? என்னுமிடத்தில், அத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி உத்யபுவியாநின்றுள்ள த்யாதி;குண விஸிஷ்டனென்கிறார்(ஸமஸ்தேத்யாதி;யாலே). b இப்படி த்யாதி;குண விஸிஷ்டனாலும் அபூர்ணத்வேந சேதநனிடும் பச்சையை அபேஷிக்குமோ? என்னில், அதுவேண்டா, பூர்ணனென்கிறார் (அவாப்தேத்யாதி;யாலே). a பூர்த்திக்கு ஹேது சொல்லுகிறது (ஸ்ரிய:பதியாய்) என்று. இப்படி கடாஷோபயோகித்வத்தில் ஆரோஹாவரோஹவ்யாவர்த்த்யசோத்யங்கள் கண்டுகொள்வது,

அ— d அத் “ஸ்ரிய:பதி” இத்யாதி விசேஷணாதி கடாஷஸ்ய பூலவ்யாப்தத்வோபயுக்தாநீதி அஸ்மிந் பக்ஷே கடாஷஸ்ய பூல வ்யாப்தத்வே ஹேது:- ஸ்வேச்சுக்ருத கார்யே ப்ரவ்ருத்தி விஹதி ரஹித நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யம் இத்யாஹ (ஸர்வேஸ்வரன்)இதி. c கேவல ஸ்வாதந்தர்யம் கார்யகரம் ந பூவதி க்ஷு; பூல ப்ரத்யத்வௌபயிக ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிபிபீர் பூவ்யம் க்ஷு.— இத் யத்ராஹ (ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகண) இதி. b அதாபி சேதநப்ரதிஷ்டோபஹாரேண விநா பூர்ணே ந பூவதி சேத் திர்ஹேதுக பூல ப்ரத்யாதம் நோபபத்யதே; தஸ்மாத் பூல ப்ரத்யத் வோபயோகி ஸர்வப்ரகார பூர்த்தி: தஸ்யாஸ்தி கிம்? இத்யத்ர ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ண: இத் யாஹ (அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய்) இதி; a இயம் பூர்த்தி: காத்ராசித்கா சேத் தந்மூல ஸர்வா பீஷ்ட பூல ப்ரத்யத்வஸ்யாபி காத்ராசித்கத்வாத் கடாஷபூலம் அநியதம் பூவேதித்யத்ர. பூர்த்தி நித்யதாஹேது லக்ஷமீ வைஸிஷ்ட்யமாஹ (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி.

a “அத்வா, ஸ்ரிய:பதித்வஸ்ய ஸர்வாதி,க லக்ஷணத்வாத் ஸர்வாதி,க கடாஷஸ்ய ப்ரதி ஹத்யபூவாத் கடாஷ: பூல வ்யாப்த: இத்யபி,ப்ராயேணாஹ(ஸ்ரிய:பதியாய்)இதி. ஸ்ரிய:பதித்வம் ஸர்வாதி,கத்வே ப்ரயோஜகமித்யத்ர ப்ரமாணம் 1. “ஸ்ரத்யத்யா தே,வோ தே,வத்வமஸ்நுதே” 2. “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” இத்யாதி; b ஸர்வாதி,கத்வேந தத்கடாஷஸ்ய பூலவ்யாப்த த்வேபி தீயமானம் பூலம் பரிமிதம் பூவதி கிம்? இத்யத்ர / “வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” இதி ப்ரகாரேணஸ்ய ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரத்யத்வாநுகுண விபூதி த்வயவத்த்வாயாத பூர்த்திமாஹ (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்) இதி. c அதாபி ப்ரதிபூந்த, நிரஸந பூர்வக பூலப்ரத்யத்வாநுகுண ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணவிஸிஷ்டதயா பூவ்யம் க்ஷுவித்யத்ராஹ (ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக ண) இதி; d ஏவம் ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, விஸிஷ்டத்வேபி ஸ்ரிய:பதித்வப்ரயுக்த ஸர்வாதி,கத்வேபி உபயவிபூதி நாயகத்வேபி ஆஸ்ரித ப்ரதந்த்ரத்வாத் ஆஸ்ரிதை: ப்ரதிருத்,க: கடாஷோ ந பூவிஷ்

ஜீ— d அநந்தரம் ஸ்ரிய:பதித்யாதி, விசேஷணங்கள் கடாஷத்தினுடைய பூலவ்யாப்தத்வோப யுக்தங்களான பக்ஷத்திலே, கடாஷம் பூலவ்யாப்தமாகைக்கடி ஸ்வேச்சுக்ருதகார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திவிஹதி ரஹிதநிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யமென்கிருர் (ஸர்வேஸ்வரன்) என்று; c கேவலம் ஸ்வாதந்தர்யம் கார்யகரமாகாதே! பூலப்ரத்யத்வௌபயிகஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி,களும் வேணுமே! என்ன, சொல்லுகிருர் (ஸமஸ்தேத்யாதி,). b ஆனாலும் அபூர்ணானாகில் திர்ஹேதுக பூலப்ரத்யாதம் கூடாதே! என்ன. அது வேண்டா, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனென்கிருர் (அவாப்தேத்யாதி,யாலே). a இந்தப் பூர்த்தி காத்ராசித்கையாகில் தந்மூல பூலப்ரத்யத்வமும் காத்ராசித்கமாகையாலே, கடாஷபூலம் நியதமாகாதே? என்னுமிடத்தில், பூர்த்திநித்யதா ஹேதுபூ,க லக்ஷமீவைஸிஷ்ட்யம் சொல்லுகிறது (ஸ்ரிய:பதியாய்) என்று.

a அத்வா, ஸ்ரிய:பதித்வம் ஸர்வாதி,கலக்ஷணமாகையாலே, ஸர்வாதி,க கடாஷத்துக்கு ப்ரதிஹதியில்லாமையாலே, கடாஷம் பூலவ்யாப்தமென்கிருர் (ஸ்ரிய:பதியாய்) என்று; ஸ்ரிய: பதித்வம் ஸர்வாதி,கத்வே ப்ரயோஜகம்—என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் 1. “ஸ்ரத்யத்யா தே,வோ தே,வத்வமஸ்நுதே” 2. “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” இத்யாதி; b ஸர்வாதி,கத்வேந தத்கடாஷம் பூலவ்யாப்தமானாலும் தீயமானபூலம் பரிமிதமாயிருக்குமோ? என்னில், அதுவேண்டா, / “வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்” இத்யாதி,ப்படியே ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரத்யத்வாநுகுண விபூதி த்வயவத்தாயாத பூர்த்திமாநென்கிறது— (அவாப்தேத்யாதி,யாலே). c ஆனாலும் ப்ரதிபூந்த, நிரஸந பூர்வக பூலப்ரத்யத்வாநுகுண ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, விஸிஷ்ட- னாகவேணுமே! என்ன, சொல்லு கிறது (ஸமஸ்தகல்யாணேதி) d பூர்வோக்தாகாரத்ரய விஸிஷ்டனானாலும் ஆஸ்ரிதப்ரதந்த்ரானாகை

அ— யதி கிம்? இத்யதர்—1. “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” இதி வதந் திரங்குஸ ஸ்வதந்தர் இத் யாஹ (ஸர்வேஸ்வரன்) இதி; ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யே ஸத்யபி, 2. “ஆநயைநம் ஹரி ஸ்ரேஷ்ட” இதிவத் ஆஸ்ரிதாநதுஸ்குத்யாபி சேதநா விஷயீகர்த்தவ்யா இதி நிர்ப்பந்தவத்த்வாத் யத்யாமதோ ரத்யம் ஸேக்யாயத், ஸ்வதந்தர் இதி யாவத் ஏவம் விஸேஷண சதுஷ்டயஞ்ச கடாஷோப யோக்யத்வபகோ ஸௌலப்யபரம், கடாஷஸ்ய பூலாவ்யபிசாரித்வோபயோக்யத்வபகோ பரத்வ பரஞ்சிபுவதி இதி வதந்தி.

a அதர் வஸ்துந: ப்ரத்யாந நிருபகத்வாத், ஸர்வ ப்ரகாராதிஸ்ய ஹேதுத்வாத், புருஷகார த்வேந புக்யவத் கடாஷோ தத்பூலாவ்யபிசாரே ச ப்ரத்யாந ப்ரயோஜகத்வாத், ப்ராரிப்ஸித ப்ரபந்தஸ்ய நிஷ்ப்ரத்யூஹ பரிஸமாப்தி க்டகதயா மங்குளரூபத்வாச்ச (ஸ்ரிய:பதியாய்) இத் யஸ்ய ப்ராத்யம்யம்; b விபூதித்வயஸ்ய மிதுநஸேஷத்வாத் விபூதி த்வய யோக்யரூபாவாப்த ஸமஸ்த காமத்வஸ்ய தத்யாநந்தர்யம்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம் நாம—அவாப்த: ஸமஸ்த: காமோ யேநேதி வ்யுத்பத்த்யா ஸத்யகாமத்வமித்யர்த்தம்; ஏவஞ்ச யஸ்மிந் கஸ்மிம்ஸித் கார்யே கர்த்தவ்யே ஸதி தத்ர தத்யாநீமேவ ஸங்கல்பாதேவ ஸமுத்பூதஸர்வவிதேபகரணவத்த்வம். c பூர்ணஸ்யைவ குண: கல்யாண: நிர்ஹேதுகம் கார்யகராஸ்ச புவந்தீதி தத்யாநந்தர்யம் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வஸ்ய; d உக்தாகாரத்ரய நிருப்யத்வாத் விஸேஷ்ய ஸமர்ப்பகத்வாச்ச ஸர்வாநந்தர்யம் ஈஸ்வரத்வஸ்யேதி க்ரம:.

a...d இத்திகுவாய்மொழிதான் த்வயவிவரணமாகையாலே தீர்க்கயரணாகூதியென்றாயிற்று நம் முதலிகளருளிச்செய்வது; ஆகையாலே “ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஸ்வரன்,” என்கிற நாலு குணங்களும் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லு கிற உபாயத்வோபயோக்யான ஸௌலப்யத்துக்குமுடலாய், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற

ஜீ— யாலே ஆஸ்ரிதராலே ப்ரதிருத்தமாய், கடாஷம் பூனியாதிருக்குமோ? என்னில், அதில்லை; 1. “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்னும் நிரங்குஸ ஸ்வதந்தர்னென்கிறது (ஸர்வேஸ்வரன்) என்று. அதாவது ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யானாலும் 2. “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட” இத்யாதிவத் ஆஸ்ரிதரை யனுஸரித்தும் கார்யம் செய்யும் ஸ்வதந்தர்னென்று கருத்து. “இப்படி குணசதுஷ்டயமும் கடாஷோபயோக்யத்வபகத்தில் ஸௌலப்யபரம்; கடாஷத்தினுடைய பூலாவ்யபிசாரித்வோப யோக்யத்வபகத்தில் பரத்வபரம்” என்பார்கள்.

a இவ்வாக்யத்தில் பிராட்டி ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரத்யாநநிருபிகையாகையாலும், ஸர்வப்ரகாராதி ஸயஹேதுவாகையாலும், புருஷகாரத்வேந புக்யவத்கடாஷத்திலும் தத்பூலாவ்யபிசாரித்வத்திலும் ப்ரத்யாநப்ரயோஜகையாகையாலும், ப்ராரிப்ஸித க்ரத்தத்தினுடைய நிஷ்ப்ரத்யூஹ பரிஸமாப் திக்டகதயா மங்குளரூபையாகையாலும், (ஸ்ரிய:பதியாய்) என்கிறதுக்கு ப்ராத்யம்யம்; b விபூதித்வயமும் மிதுநஸேஷமாகையாலே விபூதித்வயவத்தாரூபாவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வத்துக்கு தத்யா நந்தர்யம். c பூர்ணனுடையவே குணங்கள் கல்யாணகுணங்களாயும் நிர்ஹேதுகமாகக் கார்ய கரங்களாகின்றனவென்று தத்யாநந்தர்யம் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வத்துக்கு, d உக்தா காரத்ரயநிருப்யமாகையாலும் விஸேஷ்ய ஸமர்ப்பகமாகையாலும் ஸர்வாநந்தர்யம் (ஸர்வேஸ் வரன்) என்கிறதுக்கென்று விஸேஷண சதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமம்.

a...d இன்னமுமிந்நாலு குணங்களும் உபாயத்வோபயோக்யான ஸௌலப்யத்துக்குமுடலாய் உபேயத்வோபயோக்யான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணோபேதமான பரத்வத்துக்குமுடலாயிருக்கும்

அ— உபேயத்வேபயோகியான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, கல்யாணகுணோபேதமான பரத்வத்துக்கும் ப்ரகாஸகங்களாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்: ஸ்ரிய:பதித்வமும்—1. "லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேஹ்யா காருண்ய ரூபயா" 2. "யஸ்யா வீக்ஷ்ய" என்று ஸௌலப்யத்துக்குமுடலாய், 3. "யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" 4. "யஸ்யா: கடாஷ:" என்று பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் - பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல் விழுகைக்கு ஹேதுவாமித்தனையாகையாலே, ஸௌலப்யத்துக்குமுடலாய், பரத்வத்துக்குமுடலாயிருக்கும்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும்—ஜ்ஞாநாதி, குணங்கள் பரத்வஹேதுவாய், வாத்ஸல்யாதி, குணங்கள் ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கு உடலாயிருக்கும்; 5. "குணேஷ்ஷுட்யிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதரமூர்த்தி:" இத்யாதி; 6. "யதித்வபுக்தோப்யகுணோபி" இத்யாதி; ஸர்வேஸ்வரத்வமும் - 7. "ஈஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தாத்" என்று ஸம்பந்தங்கொண்டு கிட்டுகைக்குமுடலாய், ஸர்வாதி, கனாகையாலே பரத்வத்துக்கு முடலாயிருக்கும்; இத்தால் ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாத, கமுமாய் கார்யாபாத, கமுமான குண கணத்தைச் சொல்லிற்று. ஆகவித்தால் உபயலிங்க, விஸிஷ்டனென்றதாய், ப்ராப்யப்ராபக பூதேஸ்வரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

e "மாறிமாறி" இத்யாரப்ய h "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவிவரை" இத்யத்தேந விரோதி, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; i "அடியையடைந்து" இத்யாரப்ய l "முழுகினன்" இத்யத் தேந பூலஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; h "இவரை" என்றும் l "யான்" என்றும் சொல்லுகையாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; p "விசேஷகடாஷம் பண்ணி" என்றும் q "அருளினான்" என்றும் சொல்லுகையாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; ஆக. e அகிலேத்யாதி, ஸ்லோகம் ஸாஸ்த்ர

ஜி— எங்ஙனே? என்னில், ஸ்ரிய:பதித்வம் 1. "லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸ:" 2. "யஸ்யா வீக்ஷ்ய" இத்யாதி, ப்படியே ஸௌலப்யத்துக்குமுடலாய், 3. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" இத்யாதி, ப்படியே பரத்வத்துக்குமுடலாயிருக்கும்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் - பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல் விழுகைக்கு உடலாமத்தனையாகையாலே ஸௌலப்யத்துக்குமுடலாய், பரத்வத்துக்குமுடலாயிருக்கும்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகத்வமும், ஜ்ஞாநாதி, குணங்கள் பரத்வஹேதுவாய், வாத்ஸல்யாதி, குணங்கள் ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, பரத்வஸௌலப்யங்களுக்குடலாயிருக்கும்; ஸர்வேஸ்வரத்வமும் 7. "ஈஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தாத்" என்று ஸம்பந்தங்கொண்டு கிட்டுகைக்குடலாய் ஸர்வாதி, கனாகையாலே பரத்வத்துக்குமுடலாயிருக்கும்.

இன்னமும் e அகிலேத்யாதி, ஸ்லோகம் ஸாஸ்த்ர ஸங்க்ராஹமானாப்போலே இச்சூர்ணையும் இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தபஞ்சகத்தையும் த்வயாச்த்தத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், a...d "ஸ்ரிய:பதியாய்" இத்யாதி, யாலே ப்ராப்ய ப்ராபக பூதபரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; e "மாறிமாறி" என்று தொடங்கி h "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த" என்னுமளவாலே விரோதி, ஸ்வரூபமும், l "அடியையடைந்து" என்று தொடங்கி l "முழுகினன்" என்னுமளவாலே பூலஸ்வரூபமும், h "இவரை" என்றும் l "யான்" என்றும் சொல்லுகையாலே ஆத்மஸ்வரூபமும், p "விசேஷகடாஷம் பண்ணி" என்றும் q "அருளினான்" என்றும் சொல்லுகையாலே உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லிற்று. அப்படியே a...d "ஸ்ரிய:பதி

அ— ஸங்க்ரஹமர்னாப்போலே இச்சூர்ணையாலே 1. 'ப்ரப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்' என்கிற படியே ஸஹஸ்ரகூடாப்ரதிபாத்யார்த்தபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று.

a "ஸ்ரீய:பதியாய்" இத்யநேந அஸ்யோக்த ஸகல நிர்வாஹ பர்யாலோசநாயாம் பூர்வோத்தர வாக்க்யகூத ஸ்ரீமத் பத்யார்த்த:; b "அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்" இத்யநேந உபயவிபூதி ஸேஷித்வஸ்ய பூலிதத்வாத் உத்தர வாக்க்யகூத நாராயண ஸப்த்யார்த்தம்; c, d "ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகணா ஸர்வேஸ்வரன்" இத்யநேந பூர்வவாக்க்ய கூத நாராயணஸப்த்யார்த்தம்; e "மாறிமாறி" இத்யாஸ்ய h "ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவிவரை" இத்யந்தேந நமஸ்ஸப்த்யவ்யாவர்த்தயாZவித்யாதி: ப்ரஹ்யவிரோதிநம்; i "அடியை" இத்யநேந சரண ஸப்த்யார்த்தம்; j "அடைந்து" இத்யநேந க்ரியாபத்யார்த்தம்; p, q "விசேஷ கடாஷம் பண்ணியருளினான்" இதி ஸரணஸப்த்யார்த்தம்; l "யான்" இத்யநேந "ப்ரபத்யே" இத்யுத்தம புருஷாஷிப்த அதிகாரீ ச; k, l "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் முழுகினன்" இதி சதுர்த்த்யார்த்தம்; j "உள்ளந்தேறி" இத்யநேந ஸ்வபேதாக்கருத்வபூத்தி: ராஹித்யரூப நமஸ்ஸப்த்யார்த்தம் ஸுச்ச்யதே — இதி த்வயார்த்த விவரணாத்வம் சாஸ்ய வாக்க்யஸ்ய; a "ஸ்ரீய:பதியாய்" இத்யாரம்புணத் வ்யாக்யேய ப்ரபந்தஸ்ய த்வயார்த்தப்ரதிபாத்யகத்வாச்சாZயமர்த்ததோத்ர விவக்ஷிதோ புவதி.

ஸாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ஷேப ரூபதயா வஸ்து நிர்தேஸஸ்ய பூலிதத்வாத், i "அடியை யடைந்து" இத்யநுஸந்தானேந நமஸ்காரஸ்ய பூலிதத்வாத், l...l "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்முழுகினன்" இதி ஸ்வலாபநுஸந்தானஸ்ய பரோபதேஸகூர்ப்பதயா "புகுவச் சரணாவிந்தம் ஸமாஸரித்ய நிர்மலாந்த:கரண பூத்வா நித்யாபரிச்சேத்யாநந்தப்ரவாஹாலகூஹிநோ புவந்து" இத்யாஸிஷோபி பூலிதத்வாச்ச த்ரிவிதம் மங்குளமாசரிதம் புவதி. a... (ஸ்ரீய:பதியாய் இத்யாதி:) வக்துராப்த்யுபபாதம் a 2. "யத்பாதஹ்நஸ்தரந்தி" என்கிறபடியே பரத்வசிஹ்நதயா ப்ரதான நிருபிகையாகையாலும், 3. "ஆத்ம வித்யாச தே:வி த்வம் விமுக்திபூலத்யாதி:" என்று வித்யாதி:தேவதையாகையாலே அவனோடே ஸம்பந்தம் ஜ்ஞாநஹேது விசேஷகடாஷத்துக்கு ஹேதுவாகையாலும், 4. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்கிறபடியே மேல் சொல்லப்புகுத குணங்களுக்கெல்லாம் நித்யாநமாகையாலும், 5. "புவதிஸம்பந்த: த்ருஷ்ட்யா" என்கிற ந்யாயத்தாலும் முந்துற "ஸ்ரீய:பதி" என்கிறார். b c d (அவாப்தேத்யாதி:) ஸாபேக்ஷனாகில் இவனிடும் / பச்சையின்

ஜீ— யாய்" இத்யாதி: விசேஷணசதுஷ்டயத்தாலே பூர்வோத்தரவாக்க்யகூத ஸ்ரீமந்நாராயண ஸப்த்யார்த்தமும், e "மாறிமாறி" இத்யாதி:யாலே நமஸ்ஸப்த்ய நிவர்த்தயாZவித்யாதி: ப்ரஹ்யவிரோதி: களும், i "அடியை" என்று சரணஸப்த்யார்த்தமும், j "அடைந்து" என்று க்ரியாபத்யார்த்தமும் p, q "விசேஷ கடாஷம் பண்ணியருளினான்" என்று ஸரணஸப்த்யார்த்தமும், l "யான்" என்று "ப்ரபத்யே" என்கிற உத்தமபுருஷனால் ஆஷிப்தனான அதிகாரியும், k, l "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் முழுகினன்" என்து சதுர்த்த்யார்த்தமும் j "உள்ளந்தேறி" என்று ஸ்வபேதாக்கருத்வ பூத்தி: ராஹித்யரூப நமஸ்ஸப்த்யார்த்தமும் சொல்லிற்று.

இன்னமும் இச்சூர்ணையாலே a... "ஸ்ரீய:பதியாய்" இத்யாதி:யால் வஸ்துநிர்தேஸமும், i "அடியையடைந்து" என்கையாலே நமஸ்காரமும், k l "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான் முழுகினன்" என்று ஸ்வலாபநுஸந்தானம் பரோபதேஸகூர்ப்புமாகையாலே "எம்பெருமான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து நிர்மலாந்த:கரணராய் நித்யாபரிச்சேத்யாநந்தப்ரவாஹத்தில் முழுகுங்கள்"

/ பச்சை-உபஹாரம் (காணிக்கை)

ஈ—e A “மாறிமாறிப்பலபிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே [ஜந்மபரம்பரைகளிலே] ஜதோள் மாறி h நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை, A “i அடியையடைந்து j உள்ளந்தேறி k ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் l யான் முழுகினன்” என்று

அ— தாரதம்யாநுத்யுணமாய் கடாஷுதாரதம்ய முண்டாமென்றும், கடாஷிக்கும்போது ஜ்ஞாநாத் த்யு களும் த்யுயாத்யு களும் வேண்டுமென்றும், இவருடைய ஸம்பந்தமும் இவர் விஷயத்தில் கடாஷு மும் ஜகத்யுஜ்ஜீவநார்த்தமாய்கையாலே ஸர்வரோடும் ஸம்பந்தம் வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்.

e... ஆழ்வார் ஸ்வவைபுவத்தாலே நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராயிருக்க, இப்போது கடாஷிக்கவென்றோர்த்தமுண்டாவென்ன(மாறிமாறியித்யாத்யு). B பொய்யில் பாடலென்று திருவுள்ளம். e... h கடாஷுதாத்கர்ஷஸித்த்யுயார்த்தமாக தத்பூர்வாவஸ்தையில் இவருடைய ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிருர் (மாறிமாறியித்யாத்யு - நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தநித்யந்தம்) என்றுமாம். அநேநாஸ்ய கடாஷுஸ்ய நிர்ஹேதுகத்வமபி ஸூசித்யதே. e... இவரைக் கடாஷித்தது நிர்ஹேதுகமென்கிறதென்? ஹேதுவில்லையோ? என்ன (மாறிமாறியித்யாத்யு) என்னவுமாம். அதாவது-பிறக்கையே ஹேதுவென்றபடி. இத்தாலும் நிர்ஹேதுகமென்று தாத்பர்யம். g (தோள்மாறி) யத்யா சதுரந்தயாநாஸ்தேதோளிகாத்யுவாஹகா. மநுஷ்யா : ஏகஸ்மிந்நம்ஸே அதிபீட்யாயாம் ஸத்யாம் அம்ஸாந்தரேண வஹந்தி. தத்யுவதேகஸ்மிந் ஜந்மந்யபக்யதே ஸதி ஜந்மாந்தரம் ப்ராப்யே த்யார்த்தம். 1. “அநேக ஜந்மஸாஹஸ்ரீம்” 2. “வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாமி” இத்யாத்யுநுஸந்தேயம். h (நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தநிவர்) என்கையாலே, நித்யமுக்தேஸ்வரர்களிலே ஒருவர் ஆழ்வாராக அவதரித்தாரென்னுமது-இவருடைய ப்ரபுவாதியநிபந்தமென்று கருத்து.

i... n கடாஷுபுலத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அடியையடைந்து இத்யாத்யு-சொல்லவல்லராமபடியாக) என்னுமளவும். i, j “அடியையடைந்துள்ளந்தேறி” என்கையாலே கர்மாநுஷ்டம் நத்தாலே மநஸ்ஸு நிர்மலமாய், ஈஸ்வரனை ஸாஷாத்கரித்தவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி; இதுக்கு த்யுஷ்

ஜீ— என்று ஆஸீஸ்ஸும் புலிதமாகையாலே அனிக், நபரிஸமாப்தி ப்ரசயக்யமநார்த்தமாக ப்ரபுந்த்யாரம்பத்தில் பண்ணக்கடவ வஸ்துநிர்தேயநமஸ்காராஸீஸ்ஸுக்களாகிற த்ரிவித்யமங்குளமும் ஆசரிக்கப்பட்டது. “ d ஸர்வேஸ்வரன் p q விஸேஷ கடாஷும் பண்ணியருளினான்” என்றந்வயம்.

e... h கடாஷுதாத்கர்ஷஸித்த்யுயார்த்தமாக தத்பூர்வாவஸ்தையில் இவருடைய ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிருர் (மாறிமாறி இத்யாத்யு-போந்த இவரை என்னுமளவாக.) இத்தால் கடாஷுத்தி னுடைய நிர்ஹேதுகத்வமும் ஸூசிதம். g தோள்மாறுகையாவது-சினியார் ஒருதோள் நொந்தால் மற்றொரு தோளிலே மாற்றிக்கொள்ளுமாபோலே, ஒருஜந்மம் போனவுடனே ஜந்மாந்தரத்தை அடைகை. இவ்விடத்தில் 1. “அநேக ஜந்மஸாஹஸ்ரீம்” 2. “வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாமி” இத்யாத்யுமநுஸந்தேயம். h (நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவர்) என்கையாலே-நித்யமுக்தேஸ்வரர்களிலே ஒருவர் ஆழ்வாராக அவதரித்தாரென்னுமது இவருடைய ப்ரபுவாதியநிபந்தமென்று கருத்து.

i... n கடாஷுபுலத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அடியையடைந்து இத்யாத்யு - சொல்லவல்லராமபடியாக) என்னுமளவும். i, j “அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி” என்கையாலே-கர்மாநுஷ்டம் நத்தாலே மநஸ்ஸு நிர்மலமாய் ஈஸ்வரனை ஸாஷாத்கரித்தவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி; இதுக்கு த்யுஷ்

ஈ— 0 முதலடியிலே p விசேஷகடாசுடும்பண்ணி q அருளிஞன்;

அ— 0 (முதலடி) முழுச்சொல்லு, கார்யத்துக்கு முதலடி - ஸாத₄நத₈ஸை. நிர்ஹேதுகத்வே தாத்தபர்யம்; இங்கே 1. "நாஸௌ புருஷகாரேண" 2. "நிர்ஹேதுககடாசுஷண" இத்யாத்யநு ஸந்தேயம். இத்தால் 3. "ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்" இத்யாதிப்படியே நிர்ஹேதுக கடாசு பாத்ரமானவர்களையும் A "கல்பாதி₃யில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும்" இத்யாதிப்படியே ஸத்வாரக ப₄க₃வத்கடாசு பாத்ரமானவர்களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. 3. "ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்" இதி—"ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம் யத்ருச்சு₃ஸுக்ருதம் தத₉ா | விஷ்ணு: கடாசு: அத்யவேஷ: ஆபி₃முக்யம் ச ஸாத்வின: | ஸம்பூஷணம் ஷடே₃தாநி ஹயாசார்ய ப்ராப்திஹேதவ: ||" அநந்தாம் 4. "ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத₃" இதி ஆசார்யப்ரஸாத₉ாத் ப₄க₃வத்கடாசுவிசேஷ இதி க்ரமேண விநா நிர்ஹேதுகமேவாஸ்ய ப₂லித இதி ப₄வ: . ப₄க₃வத்கு₃ணபர்யாலோசநாயாம் லக்ஷ்மீபுருஷகாரோப்யதி₃கோ ப₄வதி; 1. "நாஸௌ புருஷ காரேண" இத்யாதி₃. B "தன்னடியார் திறத்தகத்து" இத்யாதி₃. அத்ர—ஈஸ்வரஸ்ய தேதநேந அவர்ஜநீயஸம்ப₃ந்தே₄ ஸத்யபி சேதநக₃தாபராத₉நேவ பரிஸங்க்யாய அநாதி₃காலம் ஸ ஏவ அத்யஜதி₃தி யத். ஏதாத்ரு₃ஸமபராத₄ம் ஸமயிதும் புருஷகாரத்வேந ஸ்ரியம். ஸமஸ்தகாமோ— பலஷித விபூதி₃வயநிர்வாஹகஸேநாபதி₃ம் ச க₄டகத்வேந புரஸ்க்ருத்ய விசேஷகடாசுடும் சகாரேத்யநுஸந்தேயம். கு₃ருபரம்பரா க்ரமாவிரோத₉ாத். ஏதாவத்காலமவிஷயீகரணம் ப₄க₃வதோ₃பராத₄ இத்யயஞ்ச ப₄க₃வத₈பிராயேண; நசேத். C "எதிர்குமூல் புக்கெனைத்தோர் பிறப்புமெனக்கே" இத்யாதி₃நா விரோத₉ாத். ஸ்ரியஞ்சாபுரஸ்க்ருத்ய ஸ்வயமேவ விஷயீகரோதி இத்யேதச்ச கஸ்மிம்ஸ்சித் கஸ்மிம்ஸ்சித்₃வ்யக்திவிசேஷே வ்யவஸ்தி₃தம். 1. "நாஸௌ புருஷ காரேண" இத்யாதெ₃ள தத₉ா த₉ர்ஸநாத்.

p,q (விசேஷகடாசுடும் பண்ணியருளிஞன்) விசேஷகடாசுடுகரணம் நாம-D "மயர்வறமதி நலம்" இத்யுத்தப்ரகாரேண ப₄க்திருபாபந்த ஜ்ஞாநவாந் யத₉ா ப₄வதி. தத₉ா ஸங்கல்பநம். யத்வா, E "எங்கும் பக்கம் நோக்கறியான்" F "அமலங்களாக விழிக்கும்" இத்யுச்சயமாநகடாசுடுகரணம் வா. அத்ர ச கடாசுஷா நாம - 5. "ஆஜந்மதஷ்ஷோட₃ஸாப்த₉ாத் ஸ்தந்யாத்யநபி₃ லாஷிணே" G "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்" இதி இதரவிஷயவிராக்யபூர்வக ப₄க₃வத₃நுப₄வைகபரத்வரூப ஸ்வோஜ்ஜீவநமாத்ரஹேது: . விசேஷ கடாசுஷா நாம - ப்ரப₃ந்த₄ நிர்மானமுகே₃ந அகி₂லலோகோஜ்ஜீவயித்ருத்வாபாத₃க: கடாசு: . யத்வா ஸுக்ருதமூல: கடாசு: கடாசு: , நிர்ஹேதுககடாசு: விசேஷகடாசு: . H "பக்க நோக்கறப்பண்ணின விசேஷகடாசுடும்" இத்யத்ர வரவரமுநிவ்யாக்யாயாம் அயமர்த்த₃ஸஸ்பு₃ட: .

ஜீ— 0 (முதலடியிலே) முழுச்சொல்லு. கார்யத்துக்கு முதலடி - ஸாத₄நத₈ஸை. நிர்ஹேதுகத்வே தாத்தபர்யம். இங்கே 1. "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதி₃கமதுஸந்தேயம்.

p,q (விசேஷ கடாசுடும்பண்ணியருளிஞன்) விசேஷகடாசுடும் பண்ணுகையாவது-D "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே ப₄க்திருபாபந்த ஜ்ஞாநத்தை உடையராம்படி ஸங்கல்பிக்கை. யத்வா, கடாசுடுமாவது - இதரவிஷய விராக்ய பூர்வகமாக ப₄க₃வத₃நுப₄வைகபரத்வ ரூபஸ்வோஜ்ஜீவநமாத்ர ஹேதுவாயிருக்குமதாய், விசேஷ கடாசுடுமாவது-ப்ரப₃ந்த₄ நிர்மான முகே₃ந அகி₂லலோஜ்ஜீவயித்ருத்வாபாத₃கமாயிருக்குமது என்னவுமாம்.

A ஆசார்யஹ்ருத₃யம் 55 B பெரியாழ் 4.9.2 C 2-7.6 D 1.1-1 E 2.௯.2 F 1-9-8 G 6-7-1 H ஆசார்யஹ்ருத₃யம் 94

ஈ— 1. r “**बुन्दावनं भगवता कृष्णोनाह्निष्कर्मणा। शुभेन मनसा ध्यातं गवां वृद्धिमभीप्सता॥**”
(ப்ருந்தாவநம் புகுவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா | ஸுபேந மநஸா த்யாதம் குவாம் வருத்ஸதிமபீப்ஸதா ||) என்கிறபடியே ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தை.

அ— 0 அஸ்மிந் பக்ஷே “முதலடியிலே” இத்யஸ்ய 2. “கூர்ப்பேபிஷிக்தோ யஸ்தஸம்மை” இதி ப்ரகாரேண கூர்ப்பாவஸ்தாநத்யஸாயாமேவேத்யர்த்தம். ஏதேந ஜநநாநந்தரம் காலவிஸேஷேஷ விஷயீக்ருதா: ஸரோபூதாதிநாமாந: ப்ரபந்நஜநா வ்யாவர்த்தயந்தே.

r இப்படியவன் கடாஷத்தால் பூலித்தவிடமுண்டோவென்ன, உண்டென்கைக்கும் கடாஷிக்கைக்கு ஹேதுவையுமருளிச்செய்கிருர் (ப்ருந்தாவநமித்யாதி). புத்ஸதிஸமாதாநார்த்தே த்ருஷ்டாந்தோபந்யாஸ: அஸ்ய சிரகாலாநுபாவ்யகர்மஸு ஸத்ஸு நிர்ஹேதுக: கடாஷ: ஏவம் பூலவ்யாப்திஸ்ச ஸம்பவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ப்ருந்தாவநமித்யாதி) என்னவுமாம். ப்ருந்தாவநம்—நெறிஞ்சிற்காடு. புகுவதா—விசித்ராத்திமதா. அக்லிஷ்டகர்மணா—க்லேஸம் விநா பூலவத்கர்மஸாதகேந. க்ருஷ்ணேந— 3. “க்ருஷிர் பூவாசகம்ஸப்ஸ்தேநா ணம்ச நிர்வருதிவாசக: | விஷ்ணுஸ்தத்ஸபாவயோக்யாச்ச க்ருஷ்ண இத்யபித்யதே ||” இத்யுத்த குணயோகுவதா. ஸுபேந—அவ்யாஹதேந. மநஸா—ஸங்கல்பருப ஜ்ஞாநேந. த்யாதம்—விஷயீக்ருதம். அத்வா, மநஸா—க்ருபயா. த்யாதம்—ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநவிஷயீக்ருதம். அத்வா, மநஸா—சித்தேந. ஆத்யாதம்—ஸங்கல்பிதம். ஆத்யாதம்—ஸங்கல்ப: குவாம் வருத்ஸதிமபீப்ஸதா—அபிஸ்தத்பரிசாரகபர: ஜாத்யுசிதம் கேடாப்ரதாநகத்வமநேநோக்தம்; தேந ரக்ஷணாதிஸயே மாந்த்யாதிஸயோ ஹேதுரிதி வ்யஜ்யதே. இத்தால் கேடாவ்ருத்ஸதியே பூலமென்றதாயிற்று.

ஜீ— r இப்படி அவன் கடாஷம் பூலித்தவிடமுண்டோ? என்ன, உண்டென்கைக்கும், கடாஷம் பண்ணினது இன்னதுக்காகவென்றும், பின்பு அவர்தாம் இன்னபடியானாரென்றும் அருளிச்செய்கிருர் (ப்ருந்தாவநமித்யாதி). புத்ஸதிஸமாதாநார்த்தம் த்ருஷ்டாந்தோபந்யாஸ: அயம் ஸ்லோக: ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாம்ஸே ஷஷ்டேத்ஸ்யாயே. இந்த ஸ்லோகத்துக்கார்த்தம்—ப்ருந்தாவநம்—நெறிஞ்சிற்காடு. புகுவதா—விசித்ராத்திமானாய். அக்லிஷ்டகர்மணா—க்லேஸம் விநா பூலவத்கர்மஸாதகனாய், க்ருஷ்ணேந— 3. “க்ருஷிர் பூவாசகம்ஸப்ஸ்தேநா ணம்ச நிர்வருதிவாசக: | விஷ்ணுஸ்தத்ஸபாவயோக்யாச்ச க்ருஷ்ண இத்யபித்யதே ||” என்று சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள குணயோகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனாலே. ஸுபேந—அவ்யாஹதேந. மநஸா—ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநேந. த்யாதம்—விஷயீக்ருதம். குவாம் வருத்ஸதியம்—பஸுவ்ருத்ஸதியை. அபிப்ஸதா—ஆபிமுக்ஷ்யேந ஆசைப்படுபவனென்றபடி. இத்தால் கேடாவ்ருத்ஸதியே பூலமென்றதாயிற்று.

பரமகருணிகரான மனவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு

1. (बुन्दावनमित्यादि) वैष्णवे पुराणे पञ्चमेश्वरे षष्ठेऽध्याये “बुन्दावनं भगवता कृष्णो-
नाह्निष्कर्मणा। शुभेन मनसा ध्यातं गवां वृद्धिमभीप्सता॥ ततस्तत्रातिरुक्षेऽपि घर्मकाले
विजोत्तम। प्रावृट्काल इवोद्भूतं नवशय्यं समन्ततः॥(२९) (87)। उत्पन्नवश्याद्या शक्रगोपास्तृता
मही। स्थली मारुकीवासीपशुरागकृतान्तरा॥ (३७)

ஈ— s 1. “उपनिषद्” (உத்பந்நநவஸஷ்பாட்டியம்) என்னும்படி கடாக்கித்தாப் போலே t தத்வங்களை u விஸத்யமாக அறியவல்லராம்படி கடாக்கித்தான்.

அ— s (உத்பந்நதேத்யாதி) உத்பந்நஸப்த: கோமலத்வாநுவ்ருத்திபர: அநுத்பந்நஸஷ்பவிர் ஹேண தந்நிருபணீயத்வ விவக்ஷயா உத்பத்யநந்தரகாலாவஸ்தாயா: க்ஷவாமுபயோக்யஸ்ய சிரகாலபூவித்வேபி தத்பர்யந்தாநுவ்ருத்தே: உத்பந்நபதேந லாப்யாத். நவஸப்த: அந்யத்ர அக்ருஷ்டத்வபரஸ்ஸந் ஸ்தலாந்தரீயகோமலஸஷ்பாந்தராத் வைலக்ஷண்யம் வ்யஞ்ஜயதி. இந்த வசநத்தை இங்கே எடுக்கையாலே, இவருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு வ்யாஸாதி பரமரிஷிகளுடைய ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யமும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு புகுவ த்நுராக்ஷாந்தரிதத்வமும் தோற்றுகிறது. ஸஷ்பாட்டியமென்று - தத்யூர்த்தாநுவாத்யம். யத்யவா 1. “உத்பந்நநவஸஷ்பாட்டியா” இதிப்ரமானவசநே வர்த்தமாநேபி ப்ருந்த்யாவநவிஸேஷண த்வவிவக்ஷயா நபும்ஸகலிங்கப்ரயோக்ய இதி. அத்ர 2. “நமோ ப்ருஹ்மண்யதேவாய” / “கேஷ்வருத்திக்கு நெறிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன்” இத்யாதிநுஸந்தேய: ; நிர்ஹேதுக த்வப்ரகாஸநார்த்தம் கேஷ்வருத்திவத் ஜகத்ரக்ஷணஞ்ச ஈஸ்வரஸ்யாபிமதம் புவதீதி ச கேஷ்வருத்த்யர்த்தம் ப்ருந்த்யாவநகடாக்ஷ ஏவ த்ருஷ்டாந்தத்வேநோபாத்த:.

u ப்ருந்த்யாவநகடாக்ஷஸ்யேவ பரம்பரயா ப்ரயோஜநம் த்யூர்ஷ்டாந்திகே அஸ்திகிம்? இதி சேத் தத்ராஹ (விஸத்யமாகவிதி), பரோபதேஸாநுகுணவைஸத்யயுக்தம் யத்யா புவதி ததேத் யர்த்த: . ஏதேந பராங்குஸார்யோபதேஸமுக்ஷேந ஸம்ஸாரிணாமபிதத்வஜ்ஞாநமுத்பாத்ய ததுஜ் ஜீவநருபஸ்வப்ரயோஜநலாப்ய ச, A “என்றைக்குமென்னை” B “தென்னுவென்னும்” இத்யாதிப் ப்ரகாரேண ஸ்வஸ்ய பராங்குஸார்யப்ரணீத ப்ரபுந்த்யூர்வணஜநந்த்யாய ச, C “தொண்டர்க்கமு துண்ண” இதி ஏதத்ப்ரபுந்த்யுக்ஷேந ஸ்வாஸரிதாந் க்ருதார்த்தயிதும் சேதி ப்ரஸ்நஸ்யோத்தரம்

ஜீ— s (உத்பந்நதேத்யாதி) உத்பந்நஸப்த: கோமலத்வாநுவ்ருத்திபர: . நவஸப்த: அந்யத்ரா த்ருஷ்டத்வபரஸ்ஸந், ஸ்தலாந்தரீய கோமலஸஷ்பாந்தர வைலக்ஷண்யம் வ்யஞ்ஜயதி. இந்த வசநத்தை இங்கே எடுக்கையாலே இவருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு வ்யாஸாதி பரம ருஷிகளு டைய ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யமும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு புகுவத்நுராக்ஷாந்தரி தத்வமும் தோற்றுகிறது. ஸஷ்பாட்டியமென்று தத்யூர்த்தாநுவாத்யமாதல். ப்ருந்த்யாவந விஸேஷ ணத்வ விவக்ஷயாவாதல், நபும்ஸலிங்கப்ரயோக்ய: . நிர்ஹேதுகத்வப்ரகாஸநார்த்தமாகவும் கேஷ்வருத்திவத் ஜகத்ரக்ஷணம் ஈஸ்வரனுக்கபிமதமென்கைக்காகவும் கேஷ்வருத்த்யர்த்தம் ப்ருந்த்யாவந கடாக்ஷமே த்ருஷ்டாந்தத்வேநோபாத்தம்.

t, u ப்ருந்த்யாவந கடாக்ஷத்துக்குப்போலே பரம்பரயா ப்ரயோஜநம் த்யூர்ஷ்டாந்திகத்திலுண் டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தத்வங்களை விஸத்யமாகவென்று). விஸத்யமாக அறிகையாவது - பரோபதேஸாநுகுணவைஸத்ய யுக்தமாம்படி அறிகை. இத்தால் ஆழ்வாருக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண் டாக்கி, தந்முக்ஷேந ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தத்வஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி, ததுஜ்ஜீவநருப ஸ்வப்ரயோஜந லாப்யார்த்தமாகவும், B “தென்னுவென்னும்” இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபுந்த்யூர்வணஜநிதாநந்த்யார்த்தமாகவும், C “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” இத் யாதிப்படியே தத்ப்ரபுந்த்யுக்ஷேந ஸ்வாஸரிதர்களை க்ருதார்த்தாக்ருதகைக்கும் கடாக்கித்தா னென்றபடி.

ஈ— a இதரதூர்ஸநங்களில் தத்வங்களைப் b பதினொறென்பார், c ஆறென்பாராய் d பஹுப்ரகாரங்களிலே விப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள்.

அ—லப்யதே. ஸாஸ்த்ர வஸ்யத்வதத்யபூவாப்யாயம் த்யுஷ்டாந்தத்யார்ஷ்டாந்திகயோர் வைஷம்ய மஸ்தீதி சேந்ந. 1. “நாஸௌ புருஷகாரேண ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா | கேவலம் க்ருபயை வாஹம் ப்ரேக்ஷை கஞ்சித் கத்யாசந ||” இதி பக்யவதுக்தே: , பக்யவந்நிரங்குஸஸ்வாதந்த்ர்யாச்ச.

a “தத்வங்களை” (ப 87-t) இத்யுக்தம்: தாநி தத்வாநி கதீத்யத்ர ஸ்வஸித்த்யாந்தம் வக்து காம: “யாவத் பரமதம் ந நிராக்ரியதே தாவத் ஸ்வமதமப்ரதிஷ்டிதம்” இதி ந்யாயேந பரமதநிர ஸநாய தாந்யுபந்யஸிதும் உபக்ரமதே (இதர தூர்ஸநங்களிலிதி) b, c “ஆறு. பதினாறு” என்றது வக்ஷ்யமாண தத்வத்ரய விருத்த்யாகாரம். ப்ரமாண ப்ரமேய ஸம்ஸய ப்ரயோஜந த்யுஷ்டாந்த ஸித்த்யாந்த அவயவ தர்க்க நிர்ணய வாத்ய ஜல்ப விதண்ட்யா ஹேத்வாப்யாஸ சூல ஜாதி நிக்ர ஹஸ்த்யாநங்களாகிற தத்வங்கள் பதினொறென்கிறவன் நையாயிகன்; த்யூவ்ய குண கர்ம ஸாமாந்ய விஸேஷ ஸமவாயங்களாகிற தத்வங்கள் ஆறு என்கிறவன் வைஸேஷிகன்.

d (பஹுப்ரகாரங்களிலே) வக்ஷ்யமாணதத்தந்மதப்ரகாரேணேத்யர்த்த: — அநேந பஞ்ச விம்ஸதி தத்வவாதித்யந:ஸாங்க்யா: ,ஷட்விம்ஸதிதத்வவாதித்யோயோகித்யந: ,ஷட்த்ரிம்ஸத் தத்வவாதித்ய நஸ்ஸைவா: , அந்யே ச தத்வஸங்க்யா விவாத்யகா: அதர விவக்ஷிதா: . அதாவது-இருபத்தஞ்சென் பார் ஸாங்க்யர்; இத்தோடே ஈஸ்வரனையுங்கூட்டி இருபத்தாறென்பார் யோகிகள்; இவ்விருபத் தஞ்சோடே, நியதி, காலம், ராக்யம், வித்யை, கலை, மாயை, ஸூத்த்யவித்யை, ஈஸ்வரன், ஸத்யாஸிவன், ஸக்தி, ஸிவன் என்கிற பதினொன்றையுங் கூட்டிக்கொண்டு முப்பத்தாறென்பர் பாஸுபதர்; பஞ்சஸ்கந்தம், த்வாத்யஸாயதனம், அஷ்டாத்யஸத்யாதுக்கள் தத்வமென்பார்கள் பெளத்த்யர்; ஜைநர்-ஜீவனும், தர்மாதர்மங்களும், புத்த்யூலமும், காலாகாஸங்களும் தத்வ

ஜீ— a... “தத்வங்களை விஸத்யமாக அறியவல்லராம்படி” (ப 87t, u) என்கைக்கு தத்வங்களில் ஸந் தேஹமுண்டோ? என்ன, தத்வ விஷயமான விப்ரதிபத்திகளை அருளிச்செய்துகொண்டு “நம் தூர்ஸ நத்துக்குத் தத்வங்கள் மூன்று” என்று ஸ்வஸித்த்யாந்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (இதர தூர்ஸ நங்களிலித்யாதி). b, c “பதினாறு. ஆறு” என்றது - வக்ஷ்யமாண தத்வத்ரயவிருத்த்யாகாரம். ப்ரமாண ப்ரமேய ஸம்ஸய ப்ரயோஜந த்யுஷ்டாந்த ஸித்த்யாந்த அவயவ தர்க்க நிர்ணய வாத்ய ஜல்ப விதண்ட்யா ஹேத்வாப்யாஸ சூல ஜாதி நிக்ரஹஸ்த்யாநங்களாகிற தத்வங்கள் பதினொறென் பர்கள் நையாயிகர்கள். த்யூவ்ய குண கர்ம ஸாமாந்ய விஸேஷ ஸமவாயங்களாகிற தத்வங்கள் ஆறென்கிறவன் வைஸேஷிகன்.

d (பஹுப்ரகாரங்களிலே) வக்ஷ்யமாண தத்தந்மதப்ரகாரங்களிலே. இத்தால் இவ்விடத்தில் பஞ்சவிம்ஸதி தத்வவாதித்யுகளான ஸாங்க்யர்; இத்தோடு ஈஸ்வரனையும் கூட்டி ஷட்விம்ஸதி தத்வ வாதிகளான யோகிகள்; அந்த இருபத்தஞ்சோடே “நியதி, காலம், ராக்யம், வித்யை, கலை, மாயை, ஸூத்த்யவித்யை, ஈஸ்வரன், ஸத்யாஸிவன், ஸக்தி, ஸிவன்” என்கிற பதினொன்றையுங் கூட்டிக்கொண்டு முப்பத்தாறு தத்வமென்கிற பாஸுபதர்; “பஞ்சஸ்கந்தம், த்வாத்யஸாயதனம், அஷ்டாத்யஸத்யாதுக்கள், தத்வம்” என்கிற பெளத்த்யர்; ஜீவன், தர்மாதர்மங்கள், புத்த்யூலம், காலாகாஸங்கள் தத்வமென்கிற ஜைநர்—முதலாக மற்றுமுண்டான தத்வஸங்க்யா விவாத்யகர்க

ஈ— எங்ஙனேயென்னில், e லோகாயதிகன், “ப்ருதி₂வ்யாதி₃ பூ₄தங்கள் நாலினுடைய f கூட்டரவிலே g சைதந்யமென்றொரு த₄ர்மம் பிறக்கும் ;

அ— மென்பார்கள். (விப்ரதிபத்தி) விருத்₃த₄ப்ரதிபத்தியாதல்; விவித₄ப்ரதிபத்தியாதல். தத்வ விப்ரதிபத்தயபி₄த₄நம் புருஷார்த்தே₂பாயவிஷயவிப்ரதிபத்தீநாமப்யுபலக்ஷணம், உபபாத₃நக்ரந்த₃நுரு₃ணயாத். தத்வங்களினுடைய ந்யூநாதிரேகங்களைப்பற்றி வருகிறது - விருத்₃த₄ப்ரதிபத்தி. 1. “ஸமாநாநேகத₄ர்மாப்யாம் விமதேஸ்ச தது₃த்ப₄வ:” என்று சொன்ன ஸாதாரண₅ஸாதாரணத₄ர்ம விப்ரதிபத்திருபஸம்ஸயஹேதுக்கள் முன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு இங்கு வாதி₃விப்ரதிபத்தியைச் சொன்னபடி.

e (லோகாயதிகன்) சார்வாகன். தந்மதஸ்தே₂ஷு கேசந ஆகாஸேந ஸஹ பூ₄தபஞ்சக வாதி₃நோபி ஸந்தி: அதஸ்தத்வசதுஷ்டய பஞ்சகவிஷயயோ: க்ரந்த₃யோரவிரோத₄:. f (கூட்டரவு) ஸமுத₃ாயம். g (சைதந்யமித்யாதி₃) கிண்வாதி₃ப்யோ மத₃ஸக்திவத் க்ரமுகப₃ல தாம்பூ₃லத₃ளாத்₃யவயவஸமுத₃ாயே ராகே₃த₃யவத் பூ₄தசதுஷ்டய ஸமுத₃ாயே சைதந்யம் நாம கம்சந த₄ர்மோ ஜாயதே இதயர்த்த₃:

ஜீ— எல்லாரும் விலக்ஷிதர். (விப்ரதிபத்தி) விருத்₃த₄ப்ரதிபத்தியாதல்; விவித₄ப்ரதிபத்தியாதல். இங்கு தத்வவிப்ரதிபத்தி சொன்னவிது - உபாயோபேய விஷய விப்ரதிபத்திகளுக்கு உபலக்ஷணம் மேலுபபாத₃நக்ரந்த₃நுரு₃ணமாக. இங்கு விப்ரதிபத்தி - வாதி₃விப்ரதிபத்தியைச் சொன்னபடி.

e (லோகாயதிகன்) சார்வாகன். அவன் மதத்தில் ஆகாஸத்தோடேகூட பூ₄தபஞ்சகவாதி₃களு முண்டு. ஆகையாலே தத்வசதுஷ்டய பஞ்சகவிஷய க்ரந்த₃ங்களுக்கு விரோத₄மில்லை. f (கூட்டரவு) ஸமுத₃ாயம். g (சைதந்யமித்யாதி₃) கிண்வாதி₃ப்யோ மத₃ஸக்திவத் க்ரமுகப₃ல தாம்பூ₃லத₃ளாத்₃யவயவஸமுத₃ாயே ராகே₃த₃யவத் பூ₄த சதுஷ்டய ஸமுத₃ாயத்தில் சைதந்யமென்றொரு த₄ர்மம் பிறக்குமென்றபடி.

ப்ர— e (லோகாயதிகனிட்யாதி₃) “अथ लोकायतम्। पृथिव्यापस्तेजोवायुरिति तत्त्वानि, तेभ्यश्चैतन्यं किण्वादिभ्यो मदशक्तिवत्” इति बर्हिस्पत्यसूत्रम्। अस्यायमर्थः—अत्रायमथशब्दः आरम्भार्थे वर्तते। “यावज्जीवं सुखं जीवेन्नास्ति मृत्योरगोचरः। भस्मीभूतस्य देहस्य पुनरागमनं कुतः” “यावज्जीवं सुखं जीवेत्” इति लौकिकाभिमतार्थोपदेशात् अर्थकामयोः पुरुषार्थत्वप्रतिपादकमिति कामशास्त्राविरुद्धत्वात् अलौकिकार्थप्रतिषेधाच्च लोकेष्वायतम्-विस्तृतमिति लोकायतमित्युच्यते। एवं लोकेषु विस्तृतमितीदं मतं आरभ्यते-प्रस्तूयते इत्यर्थः। तन्मतप्रतिपाद्यमर्थविशेषमाह (पृथिवीति)। गगनव्यतिरिक्तं भूतचतुष्टयमेव तत्त्वं, तेषु प्रत्येकमविद्यमानमपि अन्योन्यसंसर्ग-विशेषात् तत्समुदाये देहे चैतन्यमुत्पद्यते इत्यर्थः। तदेतत् दृष्टान्तेनोपपादयति (किण्वादिभ्य इति) किण्वं-सुराप्रकृतिद्रव्यम्।

ஈ— h அதுக்குண்டான ஸுக₂து₃:க்க₂ங்களே ஸ்வர்க்க₃நரகங்கள், அவற்றினுடைய பிரி

அ— h (அதுக்குண்டான இத்யாதி₃) 1. 'ஸ்வர்க்க₃ாநுபூ₄திர் ம்ருஷ்டாஷ்டிர் த₃வ்யஷ்டவார்ஷவதூ₄ க₃ம:| ஸுக₂ம்வஸ்தா ஸுக₃ந்த₄ஸ்ரக்ஷந்த₃நா தி₃ நிஷேவணம்|| நரகாநுப₄வோ வைரிஸ்த்ரவ்யாத்₄

ஜீ— h (அதுக்குண்டான இத்யாதி₃.) "ஸ்வர்க்க₃ாநுபூ₄திர் ம்ருஷ்டாஷ்டிர் த₃வ்யஷ்டவார்ஷவதூ₄ க₃ம:| ஸுக₂ம்வஸ்தா ஸுக₃ந்த₄ஸ்ரக்ஷந்த₃நா தி₃ நிஷேவணம்|| நரகாநுப₄வோ வைரிஸ்த்ரவ்யாத்₄

ப்ர— एवमात्मसिद्धावपि भगवद्यामुनाचार्यपादैः तन्मतोपन्यासावसरे निपुणतरमभ्यधायि । “देहमेवात्मानं प्रत्यक्षतः प्रतिपद्यामहे, अहं जानामीति ज्ञाता ह्यात्मा अहमिति चकास्ति । देह-
श्चाहंकारगोचरः, स्थूलोहं कृशोहं इति दर्शनात् । देहस्य हि स्थौल्यादियोगः । अतः तत्समानाधि-
करणतया अयमहंकारः शरीरालम्बनः इत्यवश्याश्रयणीयम् ।” इत्यारभ्य “क्रमुकफलताम्बूल-
दलावयवादिषु प्रत्येकमविद्यमानस्यापि रागस्येवावयविनि संयोगविशेषात्, देहारम्भकपरमाणु-
संश्लेषविशेषादेव देहे चैतन्यस्याप्याविर्भावो नानुपपन्नः । ननु चर्वणजनितहुतवहसंयोगसंपादित-
पाटलिमवद्भिः परमाणुभिः द्व्यणुकादिक्रमेण कारणगुणपूर्वक एव तत्र रागोदय इति चेन्न.
प्रमाणाभावात् । अपिच सितासितादितन्तुषु प्रत्येकमविद्यमानमपि चित्ररूपं विशेषगुणं तदारब्धे पटे
स्फुटमुपलभमानाः कथं कारणगुणपूर्वकत्वमुक्तगुणस्याध्यवस्येम् ।...ननु दृश्यस्य देहस्य कथं द्रष्टृत्वमिति
चेत्-को विरोधः ? । अयमेव - यदेकस्यां क्रियायां एकस्य कर्मत्वं कर्तृत्वं च न घटत इति । यद्येवं
व्यतिरेकवादे वा कथं आत्मन्यहंप्रत्ययः ? । रूपभेदादिति चेत्, समानमिदं देहात्मवादेपि ।
अपिच परसमवायिक्रियाफलभाणि - कर्म । स्वसमवेतज्ञानफलभाणिशरीरस्य कर्मत्वमेव नास्तीति
न पर्यनुयोगावकाशः । अतो देह एवात्मेति बार्हस्पत्याः” इत्येवमन्तेन ॥

तत्त्वत्रयविवरणे “भूतपञ्चकमेव तत्त्वं इति चार्वाकाः प्राहुः” इति भूतपञ्चकस्यापि
तदभिमतत्वं सौम्यवराधिपदेशिकैः प्रतिपादितम् । तत्त्वविचारणायाञ्च भूतपञ्चकस्वीकारः,
“पृथिव्यापस्तेजोवायुराकाशस्तत्त्वानि” इति सूत्रस्य पाठभेदश्चोक्तः । आत्मसिद्धौ यामुनाचार्यैः भूत-
चतुष्टयस्यैव तदभिमतत्वं प्रतिपादितम् । सर्वसिद्धान्तसंग्रहे (प्र. १) शंकरेणापि तथोक्तम् ।
एवमाचार्यैरन्यैश्च द्वैविध्यप्रतिपादनात् तेष्वेव केषांचित् एवमप्यभिमतमित्यविरोधो नेयः ।

h (அதுக்கு) இत्याதிவாக்யशेषேணோक्तप्रकारः सर्वसिद्धान्तसंग्रहे शंकरेणोक्तः—
“प्रत्यक्षगम्यमेवास्ति नास्त्यदृष्टमदृष्टतः । अदृष्टवादिभिश्चापि नादृष्टं दृष्टमुच्यते ॥ २७ ॥ कापि
दृष्टमदृष्टं चेददृष्टं ब्रुवते कथम् । नित्यादृष्टं कथं सत्स्यात् शशशृङ्गादिसन्निभम् ॥ २८ ॥

ஈ— விலே i சைதந்யம் நஸிக்கும் ; அவ்வருகொன்றுமில்லை ” j என்பது அவனுடைய ஸித்த்யாந்தம். k ஆர்ஹதன், “l கார்ய காரணரூபத்தாலே ஐக்யத்து நித்யாநித்யமும் பிந்நா஽பிந்நமும் m ஸத்யாஸத்யமுமாயிருக்கும் ;

அ— யாத்யுபத்ரவ: ||” என்றத்தைப்பற்ற. (அதுக்கு) கூட்டரவுக்கு. i (சைதந்யம் நஸிக்கும்) தத்யாச சைதந்யநாஸ ஏவ மோக்ஷ இதி பூவ: (அவ்வரு கொன்றுமில்லை) என்ற அநந்தரம் “என்றான்” என்று ஸேஷம். இல்லையாகில் லோகாயதிகனென்கிற ப்ரத்யமாந்தஸப்ரத்யம் அந்வயியாது. j இப்படி அவன் சொன்னது பரவ்யாமோஹார்த்தமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்பதவனுடைய ஸித்த்யாந்தம்) என்று. (என்பது) என்றது - அவ்வருகொன்றுமில்லை இத்யந்தமாக அவன் சொன்னதைப் பராமர்ஸிக்கிறது. இத்தைப்பற்றவிதே அவனுக்கு லோகாயதிகனென்று பேராயிற்று. “லோகே ஆயதம் - விஸ்த்ருதம், ஸர்வத்ர ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டமேவ மதம் யஸ்ய ஸ லோகாயதிக இதி வ்யுத்பத்தே:”. j “என்பதவனுடைய ஸித்த்யாந்தம்” என்றது - இப்படி சொன்னான் காணுமென்று ஸர்வ மதாந்தராபேக்ஷயாபி ஹேயதாத்யோதநபரம்.

k (ஆர்ஹதனித்யாதி) ஆர்ஹதன் - ஐஜநன். m “ஸத்யாஸத்யம்” என்றது விகாரித்வா விகாரித்வங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸத்வாஸத்வ மென்னவுமாம். இல்லையாகில் “நித்யாநித்யம்”

ஜீ— யாத்யுபத்ரவ: ||” என்றத்தைப்பற்ற. (அதுக்கு) கூட்டரவுக்கு. i (சைதந்யம் நஸிக்கும்) சைதந்யநாஸமே மோக்ஷமென்றபடி. (அவ்வருகொன்றுமில்லை) என்ற அநந்தரம், “என்றான்” என்று ஸேஷம். இல்லையாகில் லோகாயதிகனென்கிற ப்ரத்யமாந்தஸப்ரத்யம் அந்வயியாது. j இப்படி அவன் சொன்னது பரவ்யாமோஹார்த்தமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்பதவனுடைய ஸித்த்யாந்தம்) என்று. இத்தைப் பற்றவிதே அவனுக்கு லோகாயதிகனென்று பேராயிற்று: லோகே ஆயதம் - விஸ்த்ருதம் ஸர்வத்ர ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமேவ மதம் யஸ்ய ஸ: லோகாயதிக:— என்று வ்யுத்பத்தியாகையாலே.

k (ஆர்ஹதனித்யாதி) ஆர்ஹதன் - ஐஜநன். m (ஸத்யாஸத்யம்) விகாரித்வாவிகாரித்வங்கள்; ஸத்வாஸத்வமென்னவுமாம். இல்லையாகில் நித்யாநித்யமென்றத்தோடு புநருக்தமாம்.

ப்ர— न कल्पौ सुखदुःखाभ्यां धर्माधर्मौ परैरिह । स्वभावेन सुखी दुःखी भवेन्नान्यद्वि कारणम् ॥ २९ ॥ शिखिनश्चित्रयेत्को वा कोकिलान्कः प्रकूजयेत् । स्वभावव्यतिरेकेण विद्यते नास्य कारणम् ॥ ३० ॥ इहलोकात्परो नान्यस्वर्गोस्ति नरको नवा । शिवलोकादयो मूढैः कल्पन्तेऽन्यैः प्रतारकैः ॥ ३३ ॥ स्वर्गानुभूतिर्मृष्टाष्टिद्वयवर्षवधूगमः । सुधमवसुगन्धस्रक्चन्दनादिनिषेवणम् ॥ ३४ ॥ नरकानुभवो वैरिशस्त्रव्याध्याद्युपद्रवः । मोक्षस्तु मरणं प्राणसंज्ञवायुनिवर्तनम् ॥ ३५ ॥ अतस्तदर्थं नायासं कर्तुमर्हति पण्डितः ॥ ३५ ॥

k (ஆர்ஹதனித்யாதி) श्रीभाष्ये “सर्वं च वस्तुजातं सत्त्वासत्त्वनित्यत्वानित्यत्व- भिन्नत्वाभिन्नत्वादिभिः अनैकान्तिकमिच्छन्ति । (१) स्यादस्ति, (२) स्यान्नास्ति, (३) स्यादस्ति च

அ— என்றதோடு புறருத்தம். | 1. “ஸர்வம் வஸ்துஜாதம் த்ரவ்யபர்யாயாத்மகமிதி த்ரவ்யாத்மநா ஸத்வைகத்வ நித்யத்வாத்யுபபாத்யந்தி, பர்யாயாத்மநா ச தத்வீபரீதம் | பர்யாயாஸ்ச த்ரவ்யஸ்ய அவஸ்தாவிஸேஷா:” என்றருளிச்செய்த பூஷ்யகார த்ரவ்யஸூக்தியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு அவன் மதத்தை உபந்யஸிக்கிருர் (கார்யகாரண ரூபத்தாலே இத்யாதி).

ஜீ— | 1. “ஸர்வம் வஸ்துஜாதம் த்ரவ்யபர்யாயாத்மகமிதி த்ரவ்யாத்மநா ஸத்வைகத்வ நித்யத்வாத்யுபபாத்யந்தி, பர்யாயாத்மநா ச தத்வீபரீதம். பர்யாயாஸ்ச — த்ரவ்யஸ்யாவஸ்தாவிஸேஷா:” என்ற பூஷ்யகாரர் த்ரவ்யஸூக்தியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு அவன் மதத்தை உபந்யஸிக்கிருர் (கார்யகாரணரூபத்தாலே இத்யாதி).

பு— नास्ति च, (४) स्यादवक्तव्यम्, (५) स्यादस्ति चावक्तव्यं च, (६) स्यान्नास्ति चावक्तव्यञ्च, (७) स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यञ्च” इति सर्वत्र सप्तभङ्गीनयावतारात्। सर्वं वस्तुजातं द्रव्य-पर्यायात्मकमिति द्रव्यात्मना सत्त्वैकत्वनित्यत्वाद्युपपादयन्ति। पर्यायात्मना च तद्विपरीतम्। पर्यायाश्च द्रव्यस्यावस्थाविशेषाः। तेषां च भावाभावरूपत्वात् सत्त्वासत्त्वादिकं सर्वमुपपन्नम्” (श्रीभा. २-२-३१) इति, नैकस्मिन्नसम्भवात् (शा. मी. २-२-३१) इत्यस्य सूत्रस्य पूर्वपक्षोपन्यासनिगमने भाष्यकारेणाभिहितम्। “स्यादस्ती”त्यादिसप्तभङ्गीनयस्य अर्थस्तत्त्वविचारणायां यादवप्रकाशेनोक्तः—“अस्तित्वं विवक्षन् स्यादस्तीति ब्रूयात्। स्याच्छब्दोऽयमव्ययः कथंचिदित्येतस्मिन्नर्थे। कथंचिदस्तीति ब्रुवन् अस्तित्वप्रतिपक्षं नास्तित्वमपि सूचयति। एवं नास्तीति विवक्षन् स्यान्नास्तीति ब्रूयात्। अत्रापि स्याच्छब्देन नास्तित्वप्रतिपक्षं अस्तित्वमपि सूचयति। यदि पूर्वस्मिन् क्षणे अस्तित्वं उत्तरस्मिन् क्षणे नास्तित्वं च विवक्षेत्, तदा स्यादस्ति च नास्ति चेति ब्रूयात्। अत्रापि स्याच्छब्दस्य प्रतिपक्षसूचनमेवार्थः। यद्येकस्मिन् क्षणे अस्तित्वं नास्तित्वं च विवक्षेत्, तदा वाचः क्रमवर्तित्वात् युगपदुभयस्य वक्तुमशक्यत्वात्, अवक्तव्यमिति ब्रूयात्। तत्रापि स्यादवक्तव्यमिति स्याच्छब्दः प्रयोक्तव्यः; तत्र उभयोः अस्तित्वनास्तित्वयोः उक्तत्वात् स्याच्छब्दः अनुज्ञामात्रपरः। अनुज्ञयापि उक्तस्यैव अनैकान्तिकत्वस्य न्याय्यत्वं सूच्यते। यदि पूर्वस्मिन् क्षणे अस्तित्वं उत्तरस्मिन् अवक्तव्यत्वं विवक्षेत्, स्यादस्ति चावक्तव्यं चेति ब्रूयात्। एतेन स्यान्नास्ति चावक्तव्यञ्चेति व्याख्यातम्। तथा “स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यञ्चेति” इति। “एवं नित्यत्वादिष्वपि सप्तभङ्गीमिमां नयेत्” इति च तेनैवोक्तम्। “अङ्गीकृत्य तु सप्तभङ्गिकुसृतिं स्यादस्ति नास्त्यादिकां विश्वं त्वद्विभवं जगज्जिनमतेऽनेकान्तमाचक्षते।” (श्रीरंग. स्त-२-१२) इति श्रीपराशरभट्टायैरभिहितम्।

n जीवाश्च स्वकर्मानुगुण्येन परिगृहीतशरीरपरिमाणा भवन्तीत्येतदपि भाष्यकारेणोक्तम्—“जीवोऽसंख्यातप्रदेशो देहपरिमाण इति हि भवतां स्थितिः”(श्रीभाष्ये २-२-३२)इति। “जीवोऽसंख्यात-

ஈ— n ஆத்மாக்கள், கர்மாநுருபமான ஸரீரங்களினுடைய பரிமாணத்தையே o தனக்குப் பரிமாணமாகக் p கொண்டிருக்கும்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; q மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் r ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய் ஊர்த்,வக்யதியை ப்ராபியாநிற்கை மோக்ஷமாகிறது” என்றான்.

அ— n (ஆத்மாக்களிட்யாதி) 1. “ஜீவோ஽ஸங்க்யாதப்ரதேயோ தேஹபரிமாண இதி ஹி புவதாம் ஸ்திதி:” இத்யாதி த்ரஷ்டவ்யம். o (தனக்கு) தமக்கு. p (கொண்டிருக்கும்) கொண்டிருப்பார்கள். q (மலதாரணாதிகளாலும்) என்கிறவிடத்தில் ஆதிஸப்தத்தாலே ஹிம்ஸா நிவ்ருத்தி திக்யம்புரத்வ விஷயவைராக்ய பாணிபாத்ரபேஜந கேஸோல்லஞ்சந வாங்நிய மாதிகளை நினைக்கிறது. q (மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும்) என்றது 2. “மலதாரணாதிபி: கர்மபி: ஆத்மஜ்ஞாநேந ச மோக்ஷப்ராப்தி:” என்கிற ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே என்றபடி. q ஆத்மஜ்ஞாநமாவது - தேஹாதிரித்தாத்மஜ்ஞாநம். r 3. “மோக்ஷோ நாம - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தநிவ்ருத்திபூர்வக ஊர்த்,வக்யதிப்ராப்திரேவ” என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தராயிட்யாதி).

ஜீ— n (ஆத்மாக்களிட்யாதி) 1. “ஜீவோ஽ஸங்க்யாதப்ரதேயோ தேஹபரிமாண இதி ஹி புவதாம் ஸ்திதி:” இத்யாதி த்ரஷ்டவ்யம். o (தனக்கு) தங்களுக்கு. p (கொண்டிருக்கும்) கொண்டிருப்பார்கள். q (மலதாரணாதிகளாலும்) என்கிறவிடத்தில் ஆதிஸப்தத்தாலே, ஹிம்ஸா நிவ்ருத்தி திக்யம்புரத்வ விஷயவைராக்யாதிகளை நினைக்கிறது. q (மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும்) என்றது-2. “மலதாரணாதிபி: கர்மபி: ராத்மஜ்ஞாநேந ச மோக்ஷப்ராப்தி:” என்கிற ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே என்றபடி. q ஆத்மஜ்ஞாநம் - தேஹாதிரித்தாத்ம ஜ்ஞாநம். r 3. “மோக்ஷோ நாம - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்திபூர்வகோர்த்,வக்யதி ப்ராப்திரேவ” என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராயிட்யாதி.)

ப்ர— प्रदेशो देहपरिमाणस्संकोचविकासधर्मा क्षुद्रशरीरे संकोचमृच्छति महति विकासम्, प्रदीप इव घटमठयो:” इति तत्त्वविचारणायां यादवप्रकाशेनाप्युक्तम्। सर्वसिद्धान्तसंग्रहे (प्र. 2) शंकरेणाप्युक्तम्; ‘खदेहमाना ह्यात्मानो मोहादेहामिमानिनः। (५१) क्रिमिकीटादिहस्त्यन्तदेहपञ्जरवर्तिनः (५२)’ इति। q(मलत,ारण,ादिक) अत्रादिशब्देन हिंसाविधुरत्व-दिगम्बरत्व-विषयवैराग्य-पाणिपात्रभोजन-केशोल्लुञ्छन-वाङ्मनियमनादयो गृह्यन्ते। तथोक्तं सर्वसिद्धान्तसंग्रहे (प्र. 3) “प्राणिजातमहिंसन्तो मनो-वाक्कायकर्मभिः। (५३) दिगम्बराश्चरन्त्येव योगिनो ब्रह्मचारिणः। मयूरपिञ्छहस्तास्ते कृतवीरासनादिकाः॥ (५४) पाणिपालेण भुञ्जाना लूनकेशाश्च मौनिनः। सदा क्षपणकाचार्यकृतमन्त्रदुरासदाः॥ (५५)” इति। एवमुक्तैर्मलधारणादिभिः कर्मभिः आत्मज्ञानेन च मोक्षप्राप्तिः। तदप्युक्तं शङ्करेण (स. सि. सं. प्र. 2) “गुरुपदिष्टमार्गेण ज्ञानकर्मसमुचयात्॥ (४८) मोक्षो बन्धविरक्तस्य जायते भुवि कस्यचित्॥ (४८)” इति। मोक्षो नाम-प्रकृतिसंबन्धनिवृत्तिपूर्वकोर्ध्वगतिप्राप्तिरेव॥

ஈ— s பெ_ளத்_த_ மதங்களில் வைத்துக்கொண்டு வைப_ாஷிகன், “t பரமானுஸங்க_ாதமாய், u ப்ரத்யக்ஷ ஸித்_த_மாயிருக்கும் ஜக_த்து; தத்_விஷய v ஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்: w வேறோர் ஆத்மாவில்லை; x இதில் ஸ்திரதவபு_த்தி_ - y ஸம்ஸாரம்; z க்ஷணிக பு_த்தி_ - a மோக்ஷம்” என்றுன்.

அ— s (பெ_ளத்_த_ மதங்களில்) - நாலுவித_மான பெ_ளத்_த_ மதத்திலே என்றபடி. t (பரமானுஸங்க_ாதமாய்) பார்த்தி_வாப்ய தைஜஸ வாயவீய பரமானுஸங்க_ாதருபமாய் u (ப்ரத்யக்ஷஸித்_த_மாய்) v “க்ஷணிகமுமாயிருக்கும்” என்று அத_யாஹரிப்பது, (ஜ்ஞாநமும்) இத்யத்ர சஸப்_த_த்தால். w (வேறோராத்மாவில்லை) ஜ்ஞாந ஸந்தாநமே ஆத்மாவென்றபடி. y (ஸம்ஸாரம்) ஸம்ஸாரஹேது. z (க்ஷணிகபு_த்தி_) க்ஷணிகத்வபு_த்தி_. x “இதில்” இதி அநுஷங்கி_ப்பது. இதில் - ஜக_த்திலே a (மோக்ஷம்) மோக்ஷஸாத_நம். ஜக_த்_விஷயக்ஷணிகத்வப்ரகாரகபு_த்தி_ர் மோக்ஷஸாத_நம் இத்யவா_ இத்யர்த்த_.

ஜீ— s (பெ_ளத்_த_ மதங்களில்) - நாலுவித_மான பெ_ளத்_த_ மதங்களில். t (பரமானுஸங்க_ாதமாய்) பார்த்தி_வாப்ய தைஜஸவாயவீய பரமானுஸங்க_ாதருபமாய். u (ப்ரத்யக்ஷஸித்_த_மாய்) v “க்ஷணிகமுமாய் இருக்கும்” என்றத்_யாஹார்யம், (ஜ்ஞாநமும்) என்கிறவிடத்தில் சஸப்_த_த்தாலே. w (வேறோர் ஆத்மாவில்லை) ஜ்ஞாநஸந்தாநமே ஆத்மா என்றபடி. y (ஸம்ஸாரம்) ஸம்ஸாரஹேது. z (க்ஷணிகபு_த்தி_) க்ஷணிகத்வபு_த்தி_. x “இதில்” என்றத்தை அநுஷங்கி_ப்பது. இதில் - ஜக_த்தில். a (மோக்ஷம்) மோக்ஷஹேது. ஜக_த்_விஷயக்ஷணிகத்வப்ரகாரகபு_த்தி_ர் மோக்ஷஸாத_நம் என்றனென்றபடி.

ப்— s (பெ_ளத்_த_ மதங்களில் வைத்துக்கொண்டத்யாதி_) श्रीभाष्ये [२-२-१७] “परमाणुकारणवादिनो वैशेषिका निरस्ताः । सौगताश्च जगतः परमाणुकारणत्वं अभ्युपगच्छन्तीति अनन्तरं तन्मतेषु जगदुत्पत्तितद्वयवहारादिकं नोपपद्यत इत्युच्यते । ते चतुर्विधाः ; केचित्पार्थिवाप्य-तैजसवायवीयपरमाणुसंघातरूपान् भूतभौतिकान् बाह्यान्, चित्तचैत्तरूपांश्चाभ्यन्तरानर्थान् प्रत्यक्षानुमान-सिद्धान् अभ्युपयन्ति । अन्ये तु बाह्यार्थान् सर्वान् पृथिव्यादीन् विज्ञानानुमेयान् वदन्ति । अपरे त्वर्थशून्यं विज्ञानमेव परमार्थसत्, बाह्यार्थास्तु स्वामार्थकल्पा इत्याहुः । त्रयोप्येते स्वाभ्युपगतं वस्तु क्षणिकमाचक्षते । उक्तभूतभौतिकचित्तचैत्तव्यतिरिक्तमात्माकाशादिकं स्वरूपेणैव नानुमन्वते । अन्ये तु सर्वशून्यत्वमेव सङ्गिरन्ते । तत्र ये बाह्यार्थास्तित्ववादिनः ते तावन्निरस्यन्ते ।” इत्यारभ्य, “ते चैवं मन्यन्ते—रूपरसस्पर्शगन्धस्वभावाः पार्थिवाः परमाणवः, रूपरसस्पर्शस्वभावाश्च आप्याः, रूपस्पर्शस्वभावाश्च तैजसाः, स्पर्शस्वभावाश्च वायवीयाः पृथिव्यप्तेजोवायुरूपेण संहन्यन्ते । तेभ्यश्च पृथिव्यादिभ्यः शरीरेन्द्रियविषयरूपसंघाता भवन्ति । तत्र च शरीरान्तर्वर्ती ग्राहकाभिमानारूढः विज्ञानसन्तान एव आत्मत्वेनावतिष्ठते । तत एव सर्वो लौकिको व्यवहारः प्रवर्तते” इति वैभाषिकमतमुपन्यस्तम् ॥

ஈ— ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் ஸித்₃த₄ாந்தம் அதுவேயாயிருக்கச்செய்தே, b “அநுமாந ஸித்₃த₄ம் ஜக₃த்து” என்றான்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோக₃ாசாரன்— ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயங்கள் c ப்₄ரமம், ஜ்ஞாநமேயுள்ளது. அதுவும் க்ஷணிக மென்றிருக்கை d மோக்ஷம்—என்றான். மாத்₄யமிகன் “ப்ரமாணமும், ப்ரமேயமும், ப்ரமாதாவும் இவையுண்டென்றறிகை ப்₄ரமம்;

அ— b (அநுமாநஸித்₃த₄ம் ஜக₃த்து) க₄டம் ஸ்வாகாரத்தை ஜ்ஞாநத்திலே கொடுத்துப்போகை யாலே ஜக₃த்து ஜ்ஞாநவைசித்ரயாநுமேயமென்றபடி. 1. “யோக₃ாசாரோ ஜக₃த₃பலபத்யத்ர ஸௌத்ராந்திகஸ்தத் தீ₄வைசித்ரயாத்₃நுமிதிபத்யம் வக்தி வைப₄ாணிகஸ்து | ப்ரத்யக்ஷம்தத்₃க்ஷணி கயதி தேரங்க₃ராஜத்ரயோபி ஜ்ஞாநாத்மத்வக்ஷணபி₄துரதேக்ஷதே தாந்₃க்ஷிபரம: ||” என்றது அநுஸந்தே₄யம். c (ப்₄ரமம்) ப்₄ரமஸித்₃த₄ங்கள். d (மோக்ஷம்) மோக்ஷஹேது.

ஜீ— b (அநுமாநஸித்₃த₄ம் ஜக₃த்து) க₄டம் ஸ்வாகாரத்தை ஜ்ஞாநத்திலே கொடுத்துப் போகை யாலே ஜக₃த்து ஜ்ஞாநவைசித்ரயாநுமேயமென்றபடி. இவ்விடத்திலே, 1. “யோக₃ாசாரோ ஜக₃த₃பலபதி” இத்யாத்₃யநுஸந்தே₄யம். c (ப்₄ரமம்) ப்₄ரமஸித்₃த₄ங்கள். d (மோக்ஷம்) மோக்ஷஹேது.

ப்ர— ததோத்தரத்ர “एवं तावद्वैभाषिकसौत्रान्तिकयोर्वाह्यार्थास्तित्ववादिनोः साधारणानि दूषणान्युक्तानि। तत्र यदुक्तं संप्रयुक्तस्यार्थस्य ज्ञानोत्पत्तिकाले अनवस्थितत्वात् न कस्यचिदर्थस्य ज्ञानविषयत्वं संभवतीति; तत्र सौत्रान्तिकः प्रत्यवतिष्ठते। न ज्ञानकाले अनवस्थानं अर्थस्य ज्ञानविषयत्वे हेतुः, ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वमेव हि ज्ञानविषयत्वम्। न चैतावता चक्षुरादेः ज्ञानविषयत्वप्रसङ्गः। स्वाकारसमर्पणेन ज्ञानहेतोरेव ज्ञानविषयत्वाभ्युपगमात्। ज्ञाने स्वाकारं समर्प्य विनष्टोऽप्यर्थः ज्ञानगतेन नीलाद्याकारेण अनुमीयते। नच पूर्वपूर्वज्ञानेन उत्तरोत्तरज्ञानाकारसिद्धिः, नीलज्ञानसन्ततौ पीतज्ञानानुत्पत्तिप्रसङ्गात्। अतः अर्थकृतमेव ज्ञानवैचित्र्यम्” (श्रीभा. २-२-२५) इति सौत्रान्तिकमतमप्यभिहितम्।

ததீவோத்தரத்ர “विज्ञानमात्रास्तित्ववादिनो योगाचाराः प्रत्यवतिष्ठन्ते-यदुक्तमर्थवैचित्र्यकृतं ज्ञानवैचित्र्यमिति, तन्नोपपद्यते-अर्थवत् ज्ञानानामेव साकाराणां स्वयमेव विचित्रत्वात्। तच्च स्वरूपवैचित्र्यं वासनावशादेवोपपद्यते। वासना च-विलक्षणप्रत्ययप्रवाह एव। यद्घटाकार-ज्ञानं कपालाकारज्ञानस्योत्पादकम्, तस्य तथाविधस्योत्पादकं तत्पूर्वघटज्ञानम्। तस्य च तथाविधस्योत्पादकं ततः पूर्वघटज्ञानम्; इत्येवंरूपः प्रवाह एव वासनेत्युच्यते। कथं बहिष्ठसर्प-महीधरादेराकारः आन्तरस्य ज्ञानस्येत्युच्यते? इत्थम्, अर्थस्यापि व्यवहारयोग्यत्वं ज्ञानप्रकाशायत्तम्, अन्यथा स्वपरवेद्ययोः अनतिशयप्रसङ्गात्। प्रकाशमानस्य च ज्ञानस्य साकारत्वं अवश्याश्रयणीयम्।

ஈ— f (தையாயிக வைஸேஷிகர்கள்) “ஐகூத்துக்கு g உபாதாநகாரணம் h பரமானுக்கள்; ஆநுமாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணம்; h₂ ஸம்ஸாரம் அநாதி₃;

அ— f (தையாயிக வைஸேஷிகர்கள்) தையாயிக வைஸேஷிகயோ: அர்த்தாந்தரேஷு விப்ரதிபத் தெள ஸத்யாமபி அத்ர வக்ஷ்யமாணார்த்தே₂ விப்ரதிபத்த்யபாவாத் ஸமுச்சித்யோபாத்தெள. g (உபாதாந காரணம்) ஸமவாயிகாரணமென்றபடி. h (பரமானுக்கள்) பார்த்திவாதி₃சதுஷ்டய பரமன

ஜ— f (தையாயிக வைஸேஷிகர்கள்) இவர்களிருவருக்கும் அர்த்தாந்தரத்தில் விப்ரதிபத்தி யுண்டானாலும் இவ்விடத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலே இவர்களை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணுகிறார். g (உபாதாநகாரணம்) ஸமவாயிகாரணம். h (பரமானுக் கள்)பார்த்திவாதி₃ சதுஷ்டய பரமானுக்கள். h₂ஸம்ஸாரநாதி₃த்வம் ஸர்வஸித்தாந்த ஸம்மதம்.

புர— “तस्मिन् परित्यक्तेऽपि असदेवेति चेत्, तर्हि न तस्मिन्नप्यसत्त्वे स्थिते तत् सद्भवेत्। किञ्च यद्यसत्त्वं परित्यज्य सत्त्वं भजेत्, तर्हि सत्तत्त्वासत्तत्त्वाभ्यां अन्यदेव तत्स्यात्। तस्यापि सत्त्वस्य प्रागुत्पत्तेः सत्त्वेऽसत्त्वे च पूर्वोक्तो दोषः समानः। सदसद्विलक्षणं तदिति चेत्, न तस्य परित्याज्यमसत्त्वमस्ति नापि प्राप्यं सत्त्वम्। किञ्च, तदपि सदसद्विलक्षणत्वे स्थिते सत्त्वं न प्राप्नुयात्। नष्टे स्वयमेव नष्टमिति न सदसद्विलक्षणस्य जन्मवशात् सत्त्वप्राप्तिः। जातमपि सदसद्विलक्षणं चेत्, तस्यापि जन्मवैयर्थ्यम्। अपिच जायमानस्य किंस्वित् स्वप्नाज्जन्म, किंस्वित् परप्तात्, किं वा उभाभ्याम्। न तावत् स्वप्नात्; पूर्वमेव कारणत्वेन व्यवस्थितस्य जन्मवैयर्थ्यात्। नापि परप्तात्, सर्वस्य सर्वस्मादुत्पत्तिप्रसङ्गात्। सम्बन्धाभ्युपगमेपि हि सम्बन्धो भिन्नश्चेत्, सर्वस्यापि स्यात्। अभिन्नश्चेत् अविशेषकरः स्यात्। अत एव नोभाभ्यामप्युत्पत्तिः। तस्मात् जन्मनाशादिव्यवहारो भ्रान्तिमूलः। यस्य उत्पत्तिनाशौ न स्तः— तच्छशविषाणादिवत् ‘तुच्छ’मिति व्यवहृतमेव स्यात्। एवमुत्पत्त्यसंभवादेव असदपि निरस्तम्। तत् एव सदसदपि। अनुभयात्मकन्तु भ्रान्तिपरिकल्पितत्वेन अभ्युपगतमिति न तत्त्वं भवति। तस्मात् चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्त्वमिति स्थितम्।” इति शून्यवादोपन्यासो विस्तरशः कृतः।

f(தையாயிகவைஸேஷிகர்களிடயாதி₃)வேதாந்ததீபே[2-2-10]“கி கணாடாப்யுபகாத: பரமானுக்காரணவாத: சமீचीनயுக்திமூல:, உத நேதி சங்கய:। சமீचीनயுக்திமூல इति पूर्व: पक्ष:; अवयवसंयोगात् अवयव्युत्पत्तिदर्शनात् अवयवाल्पत्वप्राचुर्याभ्यां सर्षपमहीधरवैषम्यदर्शनाच्च अवयवाल्पत्वकाष्ठा अवयवाभ्युपगमनीयेति परमाणुसिद्धि:। ते च कार्यानुगुण्येन चतुर्विधा: परमाणव: विपाकदशापन्नक्षेत्रज्ञादृष्टसचिवा: परमेश्वराधिष्ठिता: द्वयणुकादिक्रमेण जगदारभन्ते”

ஈ—i ஈஸ்வரோபாஸ்தியாலே j ஸுகது₃:க்க₂ஜ்ஞாநங்கள்நஸரிக்கை மோக்ஷம்” என்றார்கள்.

அ—ஊக்கள் என்றபடி. ஸம்ஸாராநாதி₃த்வம் ஸர்வஸித்த₃தாந்த ஸம்மதம். i (ஈஸ்வரோபாஸ்தியாலே)ஆநுமாநிகேஸ்வரோபாஸ்தியாலே. j “ஸுகது₃:க்க₂ஜ்ஞாநங்கள்” என்று பாட₂மானபோது ஸுக₂மும் து₃:க்க₂மும் ஜ்ஞாநமும் நஸரிக்கை மோக்ஷமென்றுபொருள். “ஸுகது₃:க்க₂ங்கள் நஸரிக்கை மோக்ஷம்” என்றது 1. “ஏகவிம்ஸதிப்ரபே₃த₃பி₃ந்நது₃:க்க₂த்₃வம்ஸோ மோக்ஷ:” என்றத்தைப்பற்ற. ஸுகது₃:க்க₂ஜ்ஞாநங்கள் நஸரிக்கையாவது - பாஷாணகல்பமென்றபடி.

ஜீ—i(ஈஸ்வரோபாஸ்தியாலே)ஆநுமாநிகேஸ்வரோபாஸ்தியாலே. j “ஸுகது₃:க்க₂ ஜ்ஞாநங்கள்” என்று பாட₂மானபோது ஸுக₂மும் து₃:க்க₂மும் ஜ்ஞாநமும் நஸரிக்கை மோக்ஷமென்று பொருள். “ஸுகது₃:க்க₂ங்கள் நஸரிக்கைமோக்ஷம்” என்றது-1. “ஏகவிம்ஸதிப்ரபே₃த₃பி₃ந்நது₃:க்க₂த்₃வம்ஸோ மோக்ஷ:” என்றத்தைப்பற்ற. ஸுகது₃:க்க₂ ஜ்ஞாநங்கள் நஸரிக்கையாவது - பாஷாணகல்பமென்றபடி.

ப்ர—इति “महदीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम्”(शा.मी.२-२-१०)इत्यस्य सूत्रस्य पूर्वपक्षे कणभृग्गृहीत-मततया परमाणुकारणवादः प्रतिपादितः। सोऽक्षपादस्य च समानः। “निमित्तकारणभूतस्येश्वरस्य अनुमानसिद्धत्वं च, जगतस्सावयवत्वे सति कार्यत्वात्, कार्यस्य च स्वोपादानोपकरणसंप्रदान-प्रयोजनाद्यभिज्ञकर्तृकत्वात् जगन्निर्माणचतुरः कर्मपरवशपरिमितशक्त्यादिक्षेत्रज्ञविलक्षणः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः सर्वेश्वरोऽनुमानसिद्धः” इति “शास्त्रयोनित्वात्” इत्यस्य सूत्रस्य पूर्वपक्षतया दीपे (१-१-३) अभिहितम्। संसारस्यानादित्वं सर्वेषामभिमतम्॥

i ईश्वरोपास्त्या अपवर्गसिद्धिरित्यत्र शङ्करवचनम् (स. सि. सं. प्र. ४) “लिधा प्रमाणं प्रत्यक्षमनुमानागमाविति ॥ १५६ ॥ लिमिरेतैः प्रमाणैस्तु जगत्कर्ताऽवगम्यते। तस्मात्तदुक्तकर्माणि कुर्यात्तस्यैव तृप्तये ॥ १५७ ॥ भक्त्यैव चार्चनीयोऽसौ भगवान् परमेश्वरः। तत्प्रसादेन मोक्षः स्यात् करणोपरमात्मकः ॥ १५८ ॥ करणोपरमे त्वात्मा पाषाणवदवस्थितः। दुःखसाध्यसुखोच्छेदो दुःखोच्छेदवदेव नः। अतस्संसारनिर्विण्णो मुमुक्षुर्मुच्यते जनः ॥ १५९ ॥” इति। तथोत्तरत्र नैयायिकपक्षोपन्यासावसरे च ईश्वरोपासनात् अपवर्गसिद्धिरित्युक्तम् (स. सि. सं. प्र. ५)– “वेदैकविहितं कर्म कुर्वीतेश्वरतृप्तये ॥ १९९ ॥ तत्प्रसादाप्तयोगेन मुमुक्षुर्मोक्षमाप्नुयात् ॥ २०० ॥” इत्यारभ्य “मोक्षो हि शिवभक्त्याप्तयोगेनेति पुरोदितम्। अष्टावङ्गानि योगस्य यमोऽथ नियमस्तथा ॥ २०३ ॥ आसनं पवनायामः प्रत्याहारोऽथ धारणा। ध्यानं समाधिरित्येवं तत्साङ्ख्ये विस्तरिष्यति ॥ २०४ ॥” इति। मोक्षः-अपवर्गः। स च एकविंशतिप्रभेदभिन्नस्य दुःखस्य आत्यन्तिकी निवृत्तिः। एकविंशतिप्रभेदस्तु-शरीरं, षडिन्द्रियाणि, षड्विषयाः, षड्बुद्ध्यश्च, सुखं दुःखं चेत्येकविंशतिः। गौणमुख्यभेदात् सुखं च दुःखमेव; दुःखानुषङ्गात्।

ஈ—k பாஸுபதன் “பரமானுக்கள் ஜகத்துக்கு உபாத்நகாரணம்; ஆக்யமஸித்தேஸ்வரன் நிமித்தகாரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாத். 1 ஆக்யமோக்தமான ம கர்மாநுஷ்டா நத்தாலே பாஸுபதி ஸாருப்யத்தைப் பெறுகை மோக்யம்” என்றான்.

அ—k (பாஸுபதன்) பாஸுபதிமதநிஷ்டுன். இவர்களிலே சிலர் பரமானுக்களே ஜகத்துக்கு உபாத்நகாரணமென்கையாலே, ப்ரக்ருதி உபாத்நகாரணமென்கிற ம்ருதப்ரகாரிகையோடே விரோதியாது. பரமானுபஞ்ஜமே தத்பக்ஷத்தில் ப்ரதாநமென்றபிராயத்தாலே இப்படி சொல்லலாமென்னவுமாம். அப்படியே ஆக்யமஸித்தேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்று அவர்களிலே சிலர் சொல்லுகையாலே, ஆநுமாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்கிற வேதாந்த தீபத்தோடும் விரோதியாது. அநுமாநஸித்ததாக்யமக்ஞஹீதேஸ்வரன் நிமித்தகாரண மென்றபிராயமென்று சொல்லவுமாம். 1 (ஆக்யம்) பாசுபதாக்யம். m (கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே) முத்ரிகாஷ்ட்கதாரணாதியாலே. அதாவது - 1. “கண்டிகா ருசகம் சைவ குண்டிலஞ்ச ஸிகாமணி: 1 ப்ரஸ்ம யஜ்ஞோபவீதம் ச முத்ராஷ்ட்கம் ப்ரசக்ஷதே ||” இத்யாதி கண்டு கொள்வது.

ஜீ—k (பாஸுபதன்) பாஸுபதிமதநிஷ்டுன். இவர்களிலே சிலர் பரமானுக்களே ஜகத்துக்கு உபாத்நகாரண மென்கையாலே, ப்ரக்ருதி உபாத்நகாரணமென்கிற ம்ருதப்ரகாரிகையோடு விரோதமில்லை. அப்படியே ஆக்யமஸித்தேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்று அவர்களிலே சிலர் சொல்லுகையாலே, ஆநுமாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்கிற வேதாந்த தீபத்தோடும் விரோதமில்லை. 1 (ஆக்யம்) பாசுபதாக்யம். m (கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே) முத்ரிகாஷ்ட்கதாரணத்தாலே. 1. “கண்டிகா ருசகஞ்சைவ” இத்யாதி கண்டுகொள்வது.

ப்ர—அனுபக்ஷ:—அவிநாभाव:। स चायमुपचार:; मधुनि विषसंयुक्ते, मधुनोपि विषपक्षनिक्षेपवत् इति मोक्षस्वरूपं नैयायिकैरेवोक्तम्। परमाणूनां जगदुपादानत्वे, निमित्तकारणभूतस्येश्वरस्य अनुमानसिद्धत्वे, संसारस्यानादित्वे, ईश्वरोपासनान्मोक्षसिद्धौ, मोक्षस्य च पाषाणकल्पत्वे, नैयायिक-वैशेषिकयोरुभयोरपि अविगीतत्वात् अत्र तन्त्रेणोक्ति: ॥

k (பாஸுபதனித்யாதி) श्रीभाष्ये दीपे च जगदुपादानकारणं प्रधानमेवेति पाशुपत-स्याभिमततयोक्तम्। प्रधानकारणत्वाभ्युपगमसाम्यात् साङ्ख्यनिरासानन्तरमादित्वे पाशुपतनिरासस्य प्राप्तेपि सौगताहितमतनिरासानन्तरं तत्प्रतिक्षेपः तस्य अत्यन्तवेदवाह्यत्वज्ञापनाय कृतः इति हि श्रुतप्रकाशिकाकारैः “पत्युरसामञ्जस्यात्” (शा. मी. २-२-७) इत्यस्याधिकरणस्य सङ्गतिश्चोक्ता। अत्र परमाणूनामेव उपादानकारणत्वं तदभिमतत्वेनोच्यते। एवमाचार्यैः उभयविधस्याप्युक्तत्वात् तेष्वेव केषाञ्चित् अभिमतमिदमित्यविरोधो नेयः। तथा “अनुमेयेश्वराभ्युपगमेन हि प्रधानस्याधिष्ठानमीश्वरस्योच्यते॥” इति निमित्तकारणभूतस्येश्वरस्य अनुमानसिद्धत्वं च भगवता भाष्यकारेण दीपे [२-२-३६] अभिहितम्। अत्र तु आगमसिद्धस्येश्वरस्य निमित्तकारणत्वमुच्यते;

ஈ—n ஸாங்க்ய ஓயோகிகள் “ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க்கொண்டு ஜகத்காரணமா கிறது ;

அ—n (ஸாங்க்யர்) கபிலாக்ஷமநிஷ்டர். ஓ (யோகிகள்) பதஞ்ஜலிமதநிஷ்டர். n நிரீஸ்வரஸாங்க்ய யனையும் ஸேஸ்வரஸாங்க்யனையும் சொன்னபடி. ஓ யக்ஷ்வா யோகிகள் - ஹிரண்யகூர்ப்பயாக்ஷம நிஷ்டர். 1. “ஸாங்க்யஸ்ய வக்தா கபில: பரமர்ஷி: புராதந: | ஹிரண்யகூர்ப்பேயா யோக்யஸ்ய வக்தா நாத்ய: புராதந: ||” என்னக்கடவதிதே.

ஐ—n (ஸாங்க்யர்) கபிலாக்ஷமநிஷ்டர். ஸேஸ்வரஸாங்க்யனையும் நிரீஸ்வர ஸாங்க்யனையும் சொன்னபடி. ஓ (யோகிகள்) பதஞ்ஜலிமதநிஷ்டராதல். ஹிரண்யகூர்ப்பயமதநிஷ்டராதல். 1. “ஸாங்க்யஸ்ய வக்தா கபில: பரமர்ஷி: புராதந: | ஹிரண்யகூர்ப்பேயா யோக்யஸ்ய வக்தா நாத்ய: புராதந: ||” என்னக்கடவதிதே.

பா—अत्रापि पूर्ववत् केषांचिदभिमतमिति वा, आगमानुग्राहकत्वं अनुमानस्य अभ्युपगम्य तदनुगृहीतस्यागमस्य ईश्वरविषये प्रामाण्याभ्युपगमेन वा एवमभिहितमिति अविरोधो द्रष्टव्यः। ईश्वरस्य आगमगम्यत्वं अनुमानस्य तदनुग्राहकत्वं च श्रुतप्रकाशिकाकारैः शास्त्रयोन्यधिकरणे प्रतिपादितम्—“अनुमानवादिभिरपि ईश्वरस्य आगमगम्यत्वं अङ्गीकृतम्, आगमानुग्राहकतया अनुमानमुच्यते” [१-१-३] इति। आगमश्च सर्वो रुद्रप्रोक्तो ग्रन्थराशिः। संसारानादित्वं सर्वसिद्धान्तसम्मतम्।

1, m आगमोक्तकर्मानुष्ठानञ्च — मुद्राषट्कधारण - भगासनस्थात्मध्यान-सुराकुम्भस्थापन-तत्स्थदेवतार्चन - गूढाचार - श्मशानभस्मस्नान - प्रणवपूर्वध्यानादिकम्। तथोक्तं शैवागमेषु— “मुद्रिकाषट्कतत्त्वज्ञः परमुद्राविशारदः। भगासनस्थमात्मानं ध्यात्वा निर्वाणमुच्छति॥ कण्ठिका रुचकं चैव कुण्डलञ्च शिखामणिः। भस्म यज्ञोपवीतञ्च मुद्राषट्कं प्रचक्षते॥ आभि-मुद्रितदेहस्तु न भूय इह जायते। रुद्राक्षकङ्कणं हस्ते जटा चैका च मस्तके॥ कपालं भस्मना स्नानं ध्यानं प्रणवपूर्वकम्। दीक्षाप्रवेशमात्रेण ब्राह्मणो भवति क्षणात्॥ कपालं व्रतमास्थाय यतिर्भवति मानवः।” इत्यादिमिरागमोक्तकर्मानुष्ठानैरेव जीवस्य मलमयकर्मभिः तिरोहितस्य अणुस्वरूपस्य तन्निवृत्तौ पशुपतिसारूप्यं संभवतीति पशुपतिसारूप्यलाभो मोक्षः। “सोऽनादिमुक्त एको विज्ञेय पञ्चमन्त्रतनुः, मुक्तात्मानोपि शिवाः, कित्वेते तत्प्रसादतो मुक्ताः” इत्युक्तत्वात्।

n, o (ஸாங்க்யயோகிகள் இக்யாதீ) சாஹ்யா:-காபிலா: | யோகின:-பாதஜலா: | தेषாஷ்வைபா் प्रधानकारणवादे संसारमोक्षयोश्च न विप्रतिपत्तिरिति अत्र तन्त्रोणोक्तिः। श्रीभाष्ये [२-२-१] ‘ते चैवं वर्णयन्ति’ इत्यारभ्य “कृत्स्नस्य जगतः एकमूलत्वं अवश्याभ्युपगमनीयम्, अनेकेभ्यः

ஈ— p அந்த ப்ரக்ருதியோடு ஆத்மாவுக்குண்டான அநாத்ஸம்பந்தம் ஸம்ஸாரம் ; p₂ ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகம் மோகம்” என்றார்கள்.

அ—p₂ (ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம்) ப்ரக்ருதிநிர்முக்த புருஷவிவேகம்; ப்ரக்ருதே: புருஷஸ்ய விவேகம் - விவேக: - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தச்சேதநம்.

ஐ—p₂ ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் - ப்ரக்ருதி நிநிர்முக்த புருஷவிவேகம்.

பா—कार्योत्पत्त्यभ्युपगमे कारणानवस्थानात् । तन्तुप्रभृतयो हि अवयवाः स्वांशभूतैः षड्भिः पाश्वैः परस्परं संयुज्यमाना अवयविनमुत्पादयन्ति, ते च तन्त्वादयः स्वावयवैस्तथाभूतैः उत्पाद्यन्ते । ते च तथाभूतैः स्वावयवैरिति परमाणुभिरपि स्वकीयैः षड्भिः पाश्वैः संयुज्यमानैरेव स्वकार्योत्पादनमभ्युपेत्यम् । अन्यथा प्रथिमानुपपत्तेः । परमाणवोप्यंशित्वेन स्वांशैस्तथैवोत्पाद्यन्ते । ते च स्वांशैरिति न कचित्कारणव्यवस्थितिः । अतः कारणव्यवस्थासिद्धयर्थं एकद्रव्यं विविधविचित्रपरिणामशक्तियुक्तं स्वयमप्रच्युतस्वरूपमेव महदाद्यनन्तावस्थाश्रयः कारणमाश्रयणीयम् । तच्चैकं कारणं गुणत्रयसाम्यरूपं प्रधानमिति तत्कल्पने हेतूनुपन्यस्यन्ति—(सां. का.) “भेदानां परिमाणात् समन्वयाच्छक्तिः प्रवृत्तेश्च । कारणकार्यविभागात् अविभागाद्वैश्वरूप्यस्य ॥ कारणमस्त्यव्यक्तम् ॥ १६ ॥” इति । अयमर्थः—विश्वरूपमेव—वैश्वरूप्यम् । विचित्रसन्निवेशं तनुभुवनादि कृत्स्नं जगत् । तच्च जगत् विचित्रसन्निवेशत्वेन कार्यभूतं तत्सरूपाव्यक्तकारणकम्, कुतः ? कार्यत्वात् । कार्यस्य हि सर्वस्य तत्सरूपात् कारणविशेषाद्विभागः, तस्मिन्नेवाविभागश्च दृश्यते । यथा घटमकुटादेः कार्यस्य तत्सरूपमृत्सुवर्णादेः कारणाद्विभागः तस्मिन्नेव चाविभागः । अतो विश्वरूपस्य जगतः तत्सरूपात् प्रधानादुत्पत्तिः, तस्मिन्नेव लयश्चेति प्रधानकारणकमेव जगत् । गुणत्रयसाम्यरूपं प्रधानमेव जगत्सरूपं कारणम्, सत्त्वरजस्तमोमयसुखदुःखमोहात्मकत्वात् जगतः; यथा मृदात्मनो घटस्य मृद्द्रव्यमेव कारणम् । तदेव हि तदुत्पत्त्याख्यप्रवृत्तिशक्तिमत्, तथा दर्शनात् । अव्यक्तस्य गुणसाम्यरूपस्य देशतः कालतश्च अपरिमितस्यैव कारणत्वं, भेदानां—महदहंकारतन्मात्रादीनां परिमितत्वादवगम्यते । महदादीनि च घटादिवत् परिमितानि कृत्स्नजगदुत्पत्तौ न प्रभवन्ति । अतः त्रिगुणं जगत् गुणत्रयसाम्यरूपप्रधानैककारणकं इति निश्चीयते” इति, “रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं प्रवृत्तेश्च” इति सूत्रस्य पूर्वपक्षतया प्रधानकारणवादः प्रतिपादितः ।

p (तेन प्रधानेन आत्मनोऽनादिसम्बन्धः—संसारः) एवमेव हि आत्मस्वरूपविषये बन्धमोक्षविषये च तेषां प्रतिपत्तिप्रकारः भाष्यकारेणाभ्यधायि — “पुरुषस्तु निष्परिणामत्वेन न

ஈ— q பூட்டப்ராபூகரர்கள் “ r நித்யராய், அநேகராய், ஸர்வகூதராய் அநாதிக்ரமத்தாலே ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் ஆத்மாக்கள் ;

அ— q “பூட்டப்ராபூகரர்கள்” இத்யாதி₃நா குத்₃ருஷ்டிமதோபந்யாஸ: க்ரியதே. r 1. “புத்₃தி₃ந்த்₃ரியாரீரேப்₃யோ பி₃நந ஆத்மா விபூ₃ர்த்₃ருவ: | நாநாபூ₃த: ப்ரதி₃கேத்ரமர்த்த₃ஜ்ஞாநேஷு₃ பூ₃ஸதே || ” என்றத்தைப்பற்ற (நித்யராய் அநேகராயித்யாதி₃). 2. “ஆத்மாநோ ப₃ஹவ: ப்ரோக்தா நித்யாஸ் ஸர்வகூதாஸ்தத₃ | அந்யைர் மதிமதாம் ஸ்ரேஷ்ட₃ ! தத்வாலோகந தத்பரை: || ” என்று, இதிலுமாஸஸமுச்சயத்திலே ஸ்ரீநாரத₃பூ₃கூ₃வான் நித்யத்வத்தையும் ப₃ஹு₃த்வத்தையும் ஸர்வகூதத்வத்தையும் அவர்கள் சொல்லுகிறதாக அநுகூ₃ரணித்தான்.

ஜீ — q “பூட்டப்ராபூகரர்கள்” இத்யாதி₃யாலே குத்₃ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார். r 1. “புத்₃தி₃ந்த்₃ரியாரீரேப்₃யோ பி₃நந ஆத்மா விபூ₃ர்த்₃ருவ: | நாநாபூ₃த: ப்ரதி₃கேத்ரமர்த்த₃ஜ்ஞாநேஷு₃ பூ₃ஸதே || ” என்றத்தைப்பற்ற (நித்யராய் அநேகராயித்யாதி₃).

பா—कस्यचित्प्रकृतिः, न कस्यचिद्विकृतिः । तत एव निर्धर्मकः, चैतन्यमात्रवपुः, नित्यः, निष्क्रियः, सर्वगतः प्रतिशरीरं भिन्नश्च । निर्विकारत्वात् निष्क्रियत्वाच्च तस्य कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च न संभवति । एवंभूतेऽपि तत्त्वे, मूढाः प्रकृतिपुरुषसन्निधिमात्रेण पुरुषस्य चैतन्यं प्रकृतौ अध्यस्य, प्रकृतेश्च कर्तृत्वं स्फटिकमणाविव जपाकुसुमस्य अरुणिमानं पुरुषे अध्यस्य, अहं कर्ता भोक्तेति मन्यन्ते । एवमज्ञानाद्भोगः तत्त्वज्ञानाच्चापवर्गः” (श्रीभाष्ये २-२-१) इति ।

p (प्रकृतिपुरुषविवेको मोक्ष इति) अत्र प्रकृतिपुरुषविवेको नाम-प्रकृतेः पुरुषस्य विवेकः प्रकृतिपुरुषविवेकः-प्रकृतिविनिर्मुक्ततेत्यर्थः ।

q (पूट्टप्रापूकराणां नित्याதி₃) भट्टमतानुसारिणः-भाट्टाः । प्रभाकरमतानुसारिणः-प्राभाकराः । यद्यपि तेषामेषां च बाह्यविप्रतिपत्तयस्सन्ति, तथाप्यात्मविषये जगद्विषये संसारमोक्षतद्वेतुषु ईश्वरसद्भावानभ्युपगमे च विप्रतिपत्त्यभावः इति अत्र तन्त्रेणोक्तिः । आत्मनां नित्यत्वं, सर्वगतत्वं, बहुत्वं च तैरभ्युपगतमिति तन्मतत्वेन शङ्करेणोक्तं सर्वसिद्धान्तसंग्रहे (प्र. ६)- “बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो भिन्न आत्मा विभुर्ध्रुवः । नानाभूतः प्रतिक्षेत्रमर्थज्ञानेषु भासते ॥ २०९ ॥” इति । एवं इतिहाससमुच्चये पुण्डरीकनारदसंवादे, कुट्टिमतोपन्यासावसरे भगवता नारदेनोक्तम्- “आत्मानो बहवः प्रोक्ता नित्याः सर्वगतास्तथा । अन्यैर्मतिमतां श्रेष्ठ ! तत्त्वालोकनतः परैः ॥” इति । एतेषामात्मनां अनादिकालसंचितानन्तपुण्यपापादिरूपकर्मसमूह एव संसारहेतुः । अत्रापि शङ्करेणोक्तम् (स-सि-सं-प्र. ६) प्राभाकरमतोपन्यासावसरे — “बध्यते स हि लोकस्तु यः काम्यप्रतिषिद्धकृत् ॥ २०९ ॥” इति । तथा भट्टमतं चाधिकृत्योक्तम्—(स-सि-सं-प्र. ७)

ஈ—s ஐக₃த்து ப்ரவாஹருபேண நித்யம்; t கர்மாபூர்வமே ஆத்மப்ராப்திருப மோக்ஷ ஹேது; p ஈஸ்வர ஸத்₃பூாவம் இல்லை” என்றார்கள்.

அ—s (ஐக₃த்து ப்ரவாஹருபேண நித்யமிதி) அத்ர 1. “இத₃நீமிவ ஸர்வத்ர த்₃நஷ்டம் நாதி₄ கமிஷ்யதே” 2. “ந கத₃ாசித₃நீத்₃ருஸம் ஐக₃த்” இத்யாதி₃ த்₃நஷ்டவ்யம். t (கர்மாபூர்வம்) கர்ம ஜந்யாபூர்வம். தந்மதே அபூர்வம் த்₃னிவித₄ம். நித்யாபூர்வம் அநித்யாபூர்வஞ்சேதி. நித்யா பூர்வம் நாம - ப₃லாபி₄ஸந்தி₄வைது₄ர்யேண அநுஷ்டி₂த நித்யகர்மஜந்யாபூர்வம். ப₃லாபி₄ஸந்த₄ யநுஷ்டி₂த காம்யகர்ம ஜநிதாபூர்வம் - அநித்யாபூர்வம். தயோர்மத்₄யே, நித்யாபூர்வம் அத்ர கர்மாபூர்வ ஸப்₃தே₃நோச்யதே. p (ஈஸ்வரஸத்₃பூாவமில்லை) 3. “கர்மமாத்ரைக ஸராணு: ஸ்ரேய: ப்ராப்ஸ்யந்த்யநுத்தமம் | ந தே₃வதா சதுர்த்₂யந்த விநியோக₃ாத்₃ருதே பரா ||” என்றத்தைப் பற்ற. (ஸத்₃பூாவம்) ஸத்தை. ஏவம் பூர்வபூாக₃ குத்₃ருஷ்டிமதமுபந்யஸ்தம்.

ஜீ—s (ஐக₃த்து ப்ரவாஹருபேண நித்யம்) என்றவிடத்திலே 1. “இத₃நீமிவ ஸர்வத்ர த்₃நஷ்டம் நாதி₄கமிஷ்யதே” 2. “ந கத₃ாசித₃நீத்₃ருஸம் ஐக₃த்” இத்யாதி₃கள் கண்டுகொள்வது. t (கர்மாபூர்வம்) கர்மஜந்யாபூர்வம். அவர்கள் மதத்திலே அபூர்வம் இரண்டுவிதம் — நித்யாபூர்வம் என்றும் அநித்யாபூர்வம் என்றும். நித்யாபூர்வமாவது - ப₃லாபி₄ஸந்தி₄ரஹிதமாக அநுஷ்டி₂தமான நித்யகர்மஜந்யாபூர்வம். அநித்யாபூர்வமாவது - ப₃லாபி₄ஸந்த₄யநுஷ்டி₂தமான கர்மஜந்யாபூர்வம். அவற்றில் நித்யாபூர்வம் இவ்விடத்தில் கர்மாபூர்வஸப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுகிறது. p (ஈஸ்வர ஸத்₃பூாவமில்லை யென்றார்கள்) என்றது- 3. “கர்மமாத்ரைக ஸராணு: ஸ்ரேய: ப்ராப்ஸ்யந்த்யநுத்தமம் | ந தே₃வதா சதுர்த்₂யந்த விநியோக₃ாத்₃ருதே பரா ||” என்றத்தைப்பற்ற. (ஸத்₃பூாவம்) ஸத்தை.

பா—“काम्यकर्माणि कुर्वाणैः काम्यकर्मानुरूपतः ॥ २२० ॥ जनित्वैवोपभोक्तव्यं भूयः काम्यफलं नरैः । कृमिकीटादिरूपेण जनित्वा तु निषिद्धकृत् ॥ २२१ ॥ निषिद्धफलभोगी स्यात् अधोऽधो नरकं व्रजेत् ॥ २२२ ॥” इति.

s जगतः प्रवाहरूपेण नित्यत्वं च तन्मतत्वेनाह नारदः—(इ. स) “यथाद्य जगतो वृत्तिः तथा कालान्तरेष्वपि । प्रवाहो नित्य एवैष कः कर्तेति च केचन” इति । फलाभिसन्धिवैधुर्येण अनुष्ठितवेदविहितयज्ञादिकर्मसञ्जातापूर्वमेव कर्मसंबन्धनिवृत्तिपूर्वककेवलात्मप्राप्तिरूपमोक्षहेतुः । वेदैक-विहितस्य कर्मण एव अपूर्वद्वारेण मोक्षहेतुत्वं तदभिमतत्वेन शङ्करेणोक्तं (स-सि-सं-६) - “वेदैक विहितं कर्म मोक्षदं नापरं मतम् ॥ २०५ ॥” इति । अत्र कर्ममात्रस्य मोक्षहेतुत्वे प्रतीतेऽपि अपूर्वद्वारेणैव तद्धेतुत्वमपि प्रतिपत्तव्यम् । तथैव तेषामिष्टत्वात् । अतो निष्कृष्टात्मस्वरूपप्राप्ति-लक्षणस्य मोक्षस्य वेदविहितयज्ञादिकर्मानुष्ठानसाध्यापूर्वमेव प्रापकमित्युक्तं भवति । तद्व्यति-रिक्तेश्वरसद्भावानभ्युपगमे च शङ्करवचनम् (स-सि-सं-प्र. ६) - “कर्ममात्रैकशरणाः श्रेयः प्राप्स्यन्त्यनुत्तमम् ॥ २१९ ॥ न देवता चतुर्थ्यन्तविनियोगादृते परा ॥ २२० ॥” इति.

ஈ—v மாயாவாதி, “wநிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமே மாயாஸபுளமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்ை-ஸம்ஸாரம்;

அ— v அதேத்தர பாகுக்குத்ருஷ்டி மதாந்யபந்யஸ்யதி (மாயாவாதீத்யாதிநா). w (நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம்) விசேஷமாவது - பேதம். அதாவது - ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகூதபேதமென்றபடி. ஸஜாதீய பேதமாவது-ஜீவப்ரஹ்மபேதம். விஜாதீயபேதமாவது-அசித்ப்ரஹ்மபேதம். ஸ்வகூதபேதமாவது-ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிதத்ருணங்களுக்கும் உண்டான பேதம். நிர்விசேஷமாவது - இவைகளின்றிக்கேயிருக்கை. ஸஜாதீயவிஜாதீயஸ்வகூத பேதமில்லையென்று 1. “ஸதேவ, ஏகமேவ, அத்விதீயம்” என்கிற ஸ்ருதியிலே சொல்லுமென்னும் அவன். x (சிந்மாத்ரமிதி) அத்ர சிச்சுப்ரதேந ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம், மாத்ரசா, ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வரூபதர்மா பாவ:, ஏகதேஸேபி ஜடூத்வராஹித்யம் சோச்யதே; கார்த்ஸ்ந்யேந ஸ்வயம்ப்ரகாஸமிதி யாவத். இப்படி ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானால், ஸாஸிஷாணம்போலே துச்சுத்வம் ப்ரஸங்கியாதோ? என்கிற ஸங்கையிலே “சிந்மாத்ரம்” என்கிறது. அதுதான் துச்சுத்வத்தைத் தள்ளிக்

ஜீ— v இப்படி பூர்வபாகுக்குத்ருஷ்டி மதோபந்யாஸம் பண்ணி,மேல் உத்தரபாகுக்குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிருர் (மாயாவாதீத்யாதிநாலே). w (நிர்விசேஷசிந்மாத்ரம்) விசேஷமாவது - பேதம், அதாவது - ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகூதபேதங்கள். ஸஜாதீயபேதமாவது - ஜீவப்ரஹ்மபேதம். விஜாதீயபேதமாவது-அசித்ப்ரஹ்மபேதம். ஸ்வகூதபேதமாவது-ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிதத்ருணங்களுக்கும் உண்டான பேதம். நிர்விசேஷமாவது - இவையின்றிக்கேயிருக்கை, இம்மூன்று பேதமும் இல்லையென்று. 1. “ஸதேவ, ஏகமேவ, அத்விதீயம்” என்கிற ஸ்ருதியிலே சொல்லுமென்னும் அவன். x (சிந்மாத்ரம்) என்கிறவிடத்திலே சிச்சுப்ரதேதாலே ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வமும், மாத்ரசா - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வரூப தர்மாபாவமும், ஏகதேஸேபி ஜடூத்வராஹித்யமும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் கார்த்ஸ்ந்யேந ஸ்வயம் ப்ரகாஸமென்றபடி, இப்படி ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானால் ஸாஸிஷாணம்போலே துச்சுத்வம் ப்ரஸங்கியாதோ வென்கிற ஸங்கையிலே “சிந்மாத்ரம்” என்கிறது. அதுதான் துச்சுத்வவ்யா

ப்ர— v (மாயாவாதி, இத்யாதி) w நிர்விசேஷத்வம்-சகலவிசேஷரहितத்வம்। विशेष:-भेदः। सोऽपि सजातीयविजातीयस्वगतरूपेण त्रिविधः। अचिद्ब्रह्मणोर्भेदः विजातीयभेदः। चिद्ब्रह्मणोर्भेदः सजातीयभेदः। व्यावृत्त्यनुवृत्तिरूपः स्वगतभेदः। अनृतव्यावृत्त्यादयः-व्यावृत्तिधर्माः। नित्यत्वादयः-अनुवृत्तिधर्माः। एवरूपैर्विशेषैः रहितत्वं निर्विशेषत्वमित्यर्थः। अनेन “सदेव” (छां-२-६-२) इत्यादिवाक्यस्यार्थ उक्तः। x ब्रह्मणो निर्विशेषत्वे शशविषाणादिवत् तुच्छत्वं प्रसज्येतेत्याशङ्कयामाह- (चिन्मात्रमिति) स्वयंप्रकाशत्वं हि-चित्त्वम्। तत् तुच्छत्वनिवर्तकमित्यर्थः। मात्रा चाज्ञातृत्वज्ञेयत्वे व्यावर्त्येते। एतेन “न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येः” (बृ. २-५-४) “यस्यामतं तस्य मतम्” (केन. २-२) इति वाक्ययुगलार्थो विवक्षितः। यद्वा मात्रशब्देन कचिदंशे न जडत्वव्यावृत्तिः; कात्स्न्येन ज्ञानमित्यर्थः। “स यथा सैन्धवघनः” (बृ. २-६-५) इत्यादिश्रुत्यर्थोऽत्राभिप्रेतः। एवं निर्विशेषज्ञप्तिमात्रं ब्रह्मेति उपेयस्वरूपमुक्तं भवति।

ஈ—2 1. “तत् त्वमसि” (தத் த்வமஸி) இத்யாதி, வாக்க்யஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அந்த ப்ரமம் போகை - மோக்யம் ” என்றான்.

அ— கொண்டிறையிருப்பது, y (மாயாஸபுளம்) மாயாமிஸ்ரம்; அத்வா, மாயயா நாநாவர்ண் ப்ரக்காகையாகவுமாம். மாயை - அவித்யை. இதுதான் ஆச்சுராதிகாவித்யை என்றும், விஷேபிகாவித்யை என்றும் த்விவிதம்; ஆச்சுராதிகாவித்யையாவது-ப்ரஹ்மதிரோதாநத்தைப் பண்ணுமது. விஷேபிகாவித்யையாவது - அந்த திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்தை தேவாதிநாநாருபப்ரக்காகப் பண்ணுமது.

2 (தத்த்வமஸீத்யாதி, வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே) தத் - அந்த ப்ரஹ்மம், த்வம் - நீ அஸி - ஆகாநிற்கிருய், - என்று அவர் சொல்லுகிற ஐக்யஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. ஆதிஸப்தத்தாலே 2. “த்வம் வா அஹமஸ்மி” என்கிற வாக்க்யமும் 3. “தத்யோஹம் ஸோஸௌ யோஸௌ ஸோஹம்” என்கிற வாக்க்யமும் முதலானவை.

ஜீ— வர்த்தகமிதே. y (மாயாஸபுளம்) மாயாமிஸ்ரம். மாயை-அவித்யை. இதுதான்-ஆச்சுராதிகாவித்யை என்றும், விஷேபிகாவித்யை என்றும் த்விவிதம். ஆச்சுராதிகாவித்யையாவது - ப்ரஹ்மதிரோதாநத்தைப் பண்ணுமது. விஷேபிகாவித்யையாவது - திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்தை தேவாதிநாநாருபப்ரக்காகப் பண்ணுமது.

2 (தத்த்வமஸீத்யாதி, வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே) தத் - அந்த ப்ரஹ்மம், த்வம் - நீ, அஸி - ஆகாநிற்கிருய் - என்று சொல்லுகிற வாக்க்யஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. ஆதிஸப்தத்தாலே 2. “த்வம் வா அஹமஸ்மி” 3. “தத்யோஹம் ஸோஸௌ யோஸௌ ஸோஹம்” இத்யாதி, வாக்க்யங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ர—y नन्वेवं सति ब्रह्मव्यतिरेकेण जगदवभासः कथमित्यत्राह (मायाशबलमिति); परमार्थतो ब्रह्मणो निर्विशेषत्वे सत्यपि तस्यैव मायासंबन्धवशात् जगदवभासो युज्यत इति भावः। माया च—स्वरूपतिरोधानविविधविचित्रविश्लेषकरी सदसदनिर्वचनीया अनाद्यविद्या। शबलत्वं नाम—मायाश्रितत्वम्। मायया नानावर्णभाक्त्वं वा। तच्च देवादिरूपनानाभेदाश्रयत्वम्। भ्रमो नाम—अनाद्यविद्याकृतविविधभेददर्शनजनितजन्मजरामरणादिदुःखभाक्त्वम्।

2 एवं निवर्त्य उक्तम्। अथ निवर्तकस्वरूपमाह—(तत्त्वमसीत्यादि) अत्र आदिशब्देन “अयमात्मा ब्रह्म” “आत्मेत्येवोपासीत” (बृ. २-३-४) “त्वं वा अहमसि भगवो देवते अहं वै त्वमसि भगवो देवते, तद्योहं सोसौ योसौ सोहम्” इत्यादिवाक्यानि विवक्षितानि। एवंभूतवाक्यजन्यज्ञानेन तस्यैतस्य भ्रमस्य निवृत्तिरेव मोक्षः। अविद्यायाः तत्कार्यभूतभेददर्शनहेतुकस्य बन्धस्य च मिथ्यात्वात् “तत्त्वमसि” (छा. २-६-८) इत्यादिवाक्यजन्यनिर्विशेषब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानमेव तन्निवर्तकम्। नतु ध्यानादिरित्यभिप्रायः। नहि मिथ्यासर्पो गरुडध्याननिवर्त्यः। अपितु

ஈ—க பூஸ்கரீயன், “b அந்த ப்ரஹ்மந்தானே c ஸத்யோபாதி, மிஸ்ரமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்மை - ஸம்ஸாரம்;

அ— b “அந்த ப்ரஹ்மந்தானே” என்ற தச்சுப்ரதத்தாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாத்ரத்தையே பராமர்ஸிக்கிறதொழிய, நிர்விஸேஷத்வாதிசுகளைப் பராமர்ஸிக்கிறதன்று; ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று அவனங்கீகரிக்கையாலே c உபாதி₄யாவது - தேஹாதிசுகள்; உபாதி₄க்கு ஸத்யத்வமாவது - பாரமார்த்திகத்வம், “உபாதி₄யென்றது - அவித்யை” என்றுமருளிச்செய்வர். ஸ்வாபி₄மதார்த்த₂ஸாத₄க ப்ரமாணஸித்த₃யார்த்த₂ம் ப்ரந்த₄மோக்ஷாதி₃வ்யவஸ்த்தாஸித்த₃யார்த்த₂ஞ்ச உபாதே₄: தத்கார்யபூ₄தப்ரபஞ்சஸ்ய ச பாரமார்த்திகத்வம் அங்கீகருதம் பூஸ்கரேண.

ஜ— b “அந்த ப்ரஹ்மந்தானே” என்ற தச்சுப்ரதத்தாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாத்ரத்தையே பராமர்ஸிக்கிறது; நிர்விஸேஷத்வாதிசுகளைப் பராமர்ஸிக்கிறதன்று, ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. c உபாதி₄யாவது-தேஹேந்த்ரியாதிசுகள். உபாதி₄க்கு ஸத்யத்வமாவது - பாரமார்த்திகத்வம். ஸ்வாபி₄மதார்த்த₂ஸாத₄க ப்ரமாணஸித்த₃யார்த்த₂ம் ப்ரந்த₄மோக்ஷாதி₃வ்யவஸ்த்தா ஸித்த₃யார்த்த₂ஞ்ச உபாதி₄க்கும் தத்கார்யபூ₄தப்ரபஞ்சத்துக்கும் பாரமார்த்திகத்வம் அங்கீகரித்தான் பூஸ்கரீயன்.

ப்ர—नायं सर्प इति ज्ञानमात्रनिवर्त्यः । ब्रह्मस्वरूपस्य नित्यप्राप्तत्वेन असाध्यत्वात्, साध्यत्वाभ्युपगमे स्वर्गादिवदनित्यत्वप्रसङ्गाच्च समूलभेदभ्रमनिवृत्तिरेव मोक्षः इत्यर्थः । अतः वस्तुतः नित्यमुक्तस्वप्रकाशमपि, जीवैक्यस्य “तत्त्वमसि” (छा. २-६-८) इत्यादिसामानाधिकरण्यवाक्यावगतत्वात् ब्रह्मैव अविद्यातिरोहितं भेदभ्रममनुभवतीति कल्प्यम् । अत एव बन्धमोक्षावुभावपि तस्यैवोपपद्येते— इत्येतदभिप्रायेणोक्तम् ।

a(பூஸ்கரீயன் இத்யாதி₃) bஅந்த ப்ரஹ்மந்தானே—இத்யத்ர தच्छब्देन प्रकृतं ब्रह्ममात्रं परामृश्यते, नतु निर्विशेषत्वादिकम्; प्रमाणसिद्धस्य बाधोऽनुपपन्न इति ब्रह्मणः सगुणत्वस्य तैरङ्गीकृतत्वात् । तदुक्तं भाष्यकारेण वेदार्थसंग्रहे भास्करमतोपन्यासावसरे “अपरे त्वपहतपाप्मत्वादि-समस्तकल्याणगुणोपेतमपि ब्रह्म तेनैव ऐक्यावबोधेन केनचिदुपाधिविशेषेण संबध्यते, मुच्यते च” इति । c उपाधिर्नाम-बुद्धीन्द्रियदेहादि । तस्य सत्यत्वं-पारमार्थिकत्वम् । “उपाधेः तत्कार्यभूतप्रपञ्चस्य च पारमार्थ्य-स्वाभिमतार्थसाधकप्रमाणसिद्ध्यर्थं बन्धमोक्षादिव्यवस्थासिद्ध्यर्थं च भास्करेणाभ्युपगतम्” इति हि श्रुतप्रकाशिकाकारैः वेदार्थसंग्रहव्याख्याने अभिहितम् । एतेन मृषावाद्यभिमतमिथ्याभूताऽविद्यान्यत्वं विवक्षितम् । सचायमुपाधिः ब्रह्मण उत्पद्यते । उपाधि-युक्तब्रह्मांशो जीवः । तथोक्तं भाष्यकारेण समन्वयाधिकरणे “यद्यपि ब्रह्म निरवयवं सर्वगतं च, तथाप्याकाश इव घटादिना बुद्ध्याद्युपाधिना ब्रह्मण्यपि भेदः संभवत्येव । नच भिन्ने ब्रह्मणि बुद्ध्याद्युपाधिसंयोगः बुद्ध्याद्युपाधिसंयोगात् ब्रह्मणि भेद इति इतरेतराश्रयत्वम् । उपाधेः

ஈ—d வர்ணஸ்ரமத,ர்மமாவது, e வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாந பூர்வகமாயுள்ள f உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாநத்தாலே g உபாதி, நஸரிக்கை - மோக்ஷம்” என்றுன்.

அ— d வர்ணஸ்ரமத,ர்மமாவது - வர்ணஸ்ரமோசிதமான த,ர்மமென்றபடி. e வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாந மாவது - “தத் த்வமஸி” இத்யாதி, வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநமென்றபடி. f உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமாவது - 1. “ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி,த்யாஸிதவ்ய:” இத்யாதி,வாக்க்ய னிஹிதமாய், ஜீவப்ரஹ்ம பே,த, ஹேது பூ,தோபாதி, நிவர்த்தகமாய் அவிச்சி,ந்நஸ்ம்ருதி ஸந்தாநருபமாய், வேத,ந த்யாநாதி, ஸப்,த,வாச்ச்யமான ஜ்ஞாநமென்றபடி. g (உபாதி, நஸரிக்கை மோக்ஷம்) என்றது - உபாஸநத்தாலே அவித்யா,த்யுபாதி, நஸரித்து அதினாலே உபஹிதாம்ஸமான ஜீவதத்வத்துக்கு அநுபஹிதாம்ஸமான ப்ரஹ்மத்தோடே ஏகீப,ாவம் - மோக்ஷமென்றபடி. உபஹிதாம்ஸமாவது - க,டாகாஸம்போலே உபாதி,யினாலே அவச்சி,ந்நமான அம்ஸம்.

ஜீ— d வர்ணஸ்ரமத,ர்மமாவது - வர்ணஸ்ரமோசிதமான த,ர்மமென்றபடி. e வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாந மாவது - “தத் த்வமஸி” இத்யாதி, வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநம். f உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமாவது - 1. “ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி,த்யாஸிதவ்ய:” இத்யாதி, வாக்க்யனிஹிதமாய், ஜீவப்ரஹ்ம பே,த, ஹேது பூ,தோபாதி, நிவர்த்தகமாய், அவிச்சி,ந்நஸ்ம்ருதி ஸந்தாநருபமாய், வேத,ந த்யாநாதி, ஸப்,த,வாச்ச்யமான ஜ்ஞாநமென்றபடி. g (உபாதி, நஸரிக்கை மோக்ஷம்) என்றது - உபாஸநத்தாலே அவித்யா,த்யுபாதி, நஸரித்து அதினாலே உபஹிதாம்ஸமான ஜீவதத்வத்துக்கு அநுபஹிதாம்ஸமான ப்ரஹ்மத்தோடே ஏகீப,ாவம் - மோக்ஷமென்றபடி. உபஹிதாம்ஸமாவது - க,டாகாஸம்போலே உபாதி,யினாலே அவச்சி,ந்நமான அம்ஸம்.

பா—தத்யஸ்ய ச கர்மகூதத்வாத், தத்ப்ரவாஹஸ்ய ச அநாதித்வாத்। எததுக்தம் பவதி-பூர்வகர்மஸம்வத்வாத் ஜிவாத் ஸ்வஸம்வத்வாத் எவ உபாதிருத்யதே। தத்யுக்தாத் கர்ம, எவ் விஜாஹூரந்யாஸேன கர்மோபாதிஸம்வத்வஸ்ய அநாதித்வாத்மோஷ:” (திரிமா. 1-1-8) இதி। எவ்ரூபோபாதிபஹிதம் ப்ரஹ்மேவ கர்மவத்வஜிவமாத் அநுபவதிதி தஸ்ய ததாவித்யத்ரம எவ ஸம்ஸார:।

d வர்ணஸ்ரமத,ர்மமாவது - வர்ணஸ்ரமோசிதமான த,ர்மமென்றபடி. e (வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநபூர்வகமिति) அந்ர வாக்க்யானி-ப்ரஹ்மாத்மேகத்வததிபாதநபராணி பூர்வோக்தானி। எவ்ரூபவாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநபூர்வகத்வம் ஜாதார்த்-ஸ்துதிரஸந்ததிரூபஸ்ய உபாஸநஸ்ய அவர்ஜனியமिति அபிப்ரேத்ய “வாக்க்யார்த்ஜ்ஞாநபூர்வகம்” இத்யுக்தம்। f உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநம் - “ஆத்மா வா அரே த்ரஸ்தவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி,த்யாஸிதவ்ய:” (வூ. 2-8-8) இத்யாதிவாக்க்யவிஹிதம் ஜிவப்ரஹ்மேததேதுபூதோபாதினிவர்த்தகம் அதி,த்யாஸிதஸ்துதிரஸந்ததிரூபம் வேதநஸ்தவ்யாத்மேவ ஜ்ஞாநம்। வத்வஸ்ய பாரமார்த்மிகத்வேன ஜ்ஞாநமாத்ரனிவர்த்தத்வாத்மேவ, ஸ்வர்ணஸ்ரமோசித-கர்மானுபஹிதம் உபாஸநரூபம் ஜ்ஞாநமேவ உபாதினிவர்த்தகமितिத்யர்த்:। g தேன ஜ்ஞானேன உபாதிநாஸ எவ மோக்ஷ: இதி வதத் அம்ஸாவ:, த்ரஸ்தவ்யாதி,த்யுபாதிபஹிதம் ததவத்வத்வஸ்யாக்காஸஸ்ய மஹாக்காஸேன எகீமாவவத்

ஈ—h யாத்ஸவப்ரகாஸன்- “i அந்த ப்ரஹ்மந்தானே j ஸத்யமான சித்சிதீஸ்வராத்மகமாய்க்கொண்டு k ப்ரமிக்கிறது; l அதுக்கு உண்டான பேதஜ்ஞாநம் - ஸம்ஸாரம் ; m ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே

அ— l (அந்த ப்ரஹ்மந்தானே) என்ற தச்சுப்ரத்யுத்தாலே - ப்ரஹ்மமாத்ரத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. நிர்விஸேஷத்வத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. அதுக்கடி அந்த ப்ரஹ்மம் சித்சிதீஸ்வரருபேண பரிணமிக்கிறதென்று பரிணாமருபவிஸேஷமங்கீகரிக்கையாலே. “அந்த ப்ரஹ்மந்தானே” என்றவிடத்தில் தச்சுப்ரத்யுத்தார்த்தம் ப்ராஸ்கரமதவத்; ஜகத்ப்ரஹ்மனோரேகத்ரவ்யத்வாத் ஈஸ்வராம்ஸேந ப்ரஹ்மம் ஸார்வஜ்ஞ்யாதிகுண விஸிஷ்டமாகையாலே ப்ரஹ்மம் ஸவிஸேஷமென்று யாத்ஸவப்ரகாஸனுக்குப் பக்ஷமாகையாலே. இங்கு விஸேஷமென்றது - விகாரமென்று விவக்ஷிதம். j “ஸத்யமான சித்சிதீஸ்வராத்மகமாய்” இத்யுத்தி: - ஸந்மாத்ரப்ரஹ்மபரிணாம: ப்ரபஞ்ச இதி தத்யபிமதத்வாத். (ஸத்யமான) பரமார்த்தமான. k (ப்ரமிக்கிறது) ப்ரமமாவது - ஸ்வஸ்மாத்யபிந்நமான சித்சிதீஸ்வரர்களிடத்திலே பேதபுத்தியென்றபடி. l (அதுக்குண்டான இத்யாதி) அந்த ப்ரஹ்மத்துக்குண்டான தாத்ருஸமான பேதஜ்ஞாநமே ஸம்ஸாரஹேதுவென்றபடி. m 1. “வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச” என்றத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே) என்றது; (ஸமுச்சயத்தினாலே) இத்யத்ர—ஸமஸமுச்சயோ விவக்ஷித:; நத்வங்க்யாங்கியபாவேந ஸமுச்சய:; கர்மண ப்ரதிபுந்தநிவ்ருத்தி:; ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்மப்ராப்திரிதி ஹி தேஷாம் ப்ரக்ரியா; அதோ

ஜீ— h (யாத்ஸவப்ரகாஸனியாதி) l அந்த ப்ரஹ்மந்தானே என்ற தச்சுப்ரத்யுத்தம்-ப்ராஸ்கரமதத்திற் போலே ப்ரஹ்மமாத்ரத்தையே பராமர்ஸிக்கிறது. நிர்விஸேஷத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. அதுக்கடி அந்த ப்ரஹ்மம் சித்சிதீஸ்வரருபேண பரிணமிக்கிறதென்று பரிணாமருப விஸேஷம் அவனங்கீகரிக்கையாலே. j (ஸத்யமான சித்சிதீஸ்வராத்மகம்) என்கிறது - ஸந்மாத்ர ப்ரஹ்ம பரிணாமம் ப்ரபஞ்சமென்று அவனுக்கபிமதமாகையாலே. (ஸத்யமான) பரமார்த்தமான. k ப்ரமமாவது-ஸ்வஸ்மாத்யபிந்நமான சித்சிதீஸ்வரர்களிடத்தே பேதபுத்தி. l (அதுக்குண்டான இத்யாதி) அந்த ப்ரஹ்மத்துக்குண்டான தாத்ருஸமே பேதஜ்ஞாநமே ஸம்ஸாரஹேதுவென்றபடி. m (ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே) என்றது- 1. “வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச” என்றத்தைப் பற்ற. (ஸமுச்சயத்தினாலே) என்கிறவிடத்தில் - ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிதமல்லது அங்க்யாங்கியபாவேந ஸமுச்சயமன்று. “கர்மண ப்ரதிபுந்தநிவ்ருத்தி:; ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்மப்ராப்தி:”

ப்ர—तेनैव ज्ञानेन उपाधिविनाशे सति, तदुपहितांशस्य जीवस्य अनुपहितांशेन ब्रह्मणा एकीभाव एव मोक्षः इति।

h (யாத்ஸவப்ரகாஸனியாதி) i (அந்த ப்ரஹ்மந்தானே) इत्यत्र ब्रह्मणः प्रकृतत्वात् तच्छब्दप्रयोगः, नतु निर्विशेषत्वविवक्षया। j चिदचिदीश्वराणां सन्मात्रब्रह्मपरिणाम-त्वाभ्युपगमात् त्रयाणामपि सत्यत्वं-पारमार्थिकत्वमङ्गीकृतम्। एतेन मायाशबलत्व-उपाधिमिश्रत्व-निबन्धनापारमार्थिकौपाधिकभेदौ व्यावर्त्येते। k तत्र भ्रमो नाम-स्वाभिन्नेषु मिश्रत्वबुद्धिः। l तस्य ब्रह्मणः तथाविधं भेदज्ञानमेव संसारः। m ज्ञानकर्मसमुच्चयो नाम तदुभयसमुच्चयः। नत्वङ्गाङ्गिभावेन

௭—n பேதஜ்ஞாநம் போகை—மோக்ஷம்” என்றான்.

அ—விஸிஷ்டஸ்ய பஹுவாத் ஜ்ஞாநம் கர்ம ச ஸமஸமுச்சிதமேவ ஸாத்யநம் பவதீதி பாவ: . அஸ்மிந்நர்த்தே ப்ரமாணம் 1. “வித்யாஞ்சாந்த்யாஞ்ச யஸ்தத் வேதோப்யம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயா ந்ருதமந்ருதே ||” என்ற ஸ்ருதி. தத்ர பூர்வகூண்ட: ஸாத்யநத்வித்வபர: . உத்தரகூண்ட: ஸாத்யபத்வித்வபர இதி யாத்யவப்ரகாஸமதம். அத்ர பூர்வகூண்டோச்யமாந ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சய: அங்க்யாங்கியபாவேந இதி பூஷ்யகாரஸ்ய பூஸ்கரஸ்யாப்யபிமதம். தத்ர ப்ரயாஜாதிவத் நிஷ்பந்நஸ்ய ஜ்ஞாநரூபகரணஸ்ய பூலோத்பாத்யநத்யஸாயாம் அநுக்ரஹகத்வேந கர்ம அங்க்யமிதி பூஸ்கரஸ்ய மதம். பஹுகரணபூதஜ்ஞாநோத்பாத்யகதயா தத்யங்க்யமிதி பூஷ்யகாரஸ்ய மதம். n (பேதஜ்ஞாநம் போகை—மோக்ஷம்) கர்மஸாத்யப் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்திபூர்விகயா ஜ்ஞாநஸாத்யயா ப்ரஹ்மண ஏகீபாவரூப ப்ராப்த்யா பேதஜ்ஞாநா பக்யமோ மோக்ஷ இதி யாவத்.

ஜீ—என்றிறே அவர்கள் ப்ரக்ரியை; ஆகையாலே விஸிஷ்டம் பஹுமாகையாலே ஜ்ஞாநமும் கர்மமும் ஸமுச்சிதமாகவே ஸாத்யநமாகிறதென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் 1. “வித்யாஞ்சாந வித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோப்யம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயா ந்ருத மந்ருதே ||” என்கிற ஸ்ருதி. இந்த ஸ்ருதியில் - ஸாத்யநத்வித்வபரம் பூர்வகூண்டம். உத்தரகூண்டம் ஸாத்யபத்வித்வபரமென்று யாத்யவப்ரகாஸமதம். அதில் பூர்வகூண்டோச்யமாந ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம் அங்க்யாங்கியபாவேநவென்று பூஷ்யகாரருக்கும் பூஸ்கரனுக்கும் அபிமதம். அதில் ப்ரயாஜாதிகளைப்போலே நிஷ்பந்நமான ஜ்ஞாநரூபகரணத்துக்குப் பூலோத்பாத்யந த்யஸாயிலே அநுக்ரஹகத்வேந கர்மம் அங்க்யமென்று பூஸ்கரமதம்; பஹுகரணபூத ஜ்ஞாநோத்பாத்யகதயா தத்யங்க்யமென்று பூஷ்யகாரர் மதம். n (பேதஜ்ஞாநம் போகை—மோக்ஷம்) என்றது - கர்மஸாத்யப் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி பூர்விகையாய், ஜ்ஞாநஸாத்யயான ப்ரஹ்மமைகீபாவரூப ப்ராப்தியாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷமென்றபடி.

ப்ர—समुच्चयः। कर्मणा बन्धनिवृत्तिः ज्ञानेन ब्रह्मप्राप्तिरिति हि तेषां प्रक्रिया। असिन्नर्थे प्रमाणं “विद्याश्चाविद्यां च” (ई. ११) इत्यादिवचनम्। तत्र पूर्वखण्डं साधनद्वित्वपरम्, उत्तरखण्डं तु साध्यद्वित्वपरमिति हि तैरभ्युपगतम्। n अनेन कर्मज्ञानसमुच्चयेन तस्यैव भेदज्ञानस्य अपगम एव मोक्ष इत्यत्र—कर्मसाध्यप्रतिबन्धनिवृत्तिपूर्वकं ज्ञानसाध्यब्रह्मैकत्वप्राप्त्यैव तस्य भेदस्य अपगमसिद्धिरित्यभिप्रायः। अतः स्वपरिणामरूपत्वात् स्वांशभूतेषु चिदचिदादिषु स्वस्य अनुवर्तमानभेदज्ञाननिवृत्तिरेव मोक्ष इत्युक्तं भवति। एवं मायोपाधिविकारवादिनां त्रिविधकुट्टीनां मतमुक्तम्।

p (ஏகாயநன் இத்யாதி:) o (ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமீத்யாதி:) அந “யதோ வா இமானி” (தீ. ஸு. 2) இத்யாதிஸ்ருதயோ விவக்ஷிதா:। மிथுநசேஷத்வானभ्युपगमात् என एकायन इति मिथुनायना वदन्ति। अयमपि कश्चित् कुट्टिः। q कतिपयशक्तिविशिष्टत्वं नाम—

ஈ— o ப்ரஹ்மம் ஐக்யத்தகாரணமென்கிற வைதிக ஸித்தாந்தத்திற்காட்டில், p ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தைக் q கதிபயஸக்தி விஸிஷ்டமாகக் கொண்டானத்தனை; r அதுவே அவனுக்கு s விஸேஷம்.

அ— p (ஏகாயநன்) லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டனான நாராயணன் ப்ராப்யனென்றங்கீகரியாமையாலே, ஏக ஏவாயநம் - ப்ராப்யம் யஸ்ய ஸ இதி வ்யுத்பத்த்யா மாத்வமதநிஷ்டனென்றபடி. மிதுநரோஷத்வம் அங்கீகரியாமையாலே இவனை ஏகாயநனென்று மிதுநாயநர் சொல்லுவார்கள். r (அதுவே) அந்தப் பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தமில்லையென்றதுவே. s (விஸேஷம்) நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைப்பற்ற. q (கதிபயஸக்தி விஸிஷ்டமாகக்கொண்டான்). 1. “நாயிகா ஸர்வஸக்திநாம் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரீ” என்று ஸக்திஸப்தவாச்யையான இவனையொழிய ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸக்த்யந்தர விஸிஷ்டமாக அங்கீகரித்தானென்றபடி.

t உதாரஹ்ருதேஷு (மதேஷு?) ப்ரத்யேகதூஷணை: தூஷ்யமானேஷு க்ரந்தவிஸ்தரப்ரஸங்க்யாத்தபூஷ்யாதிஷு தத்தத்தூஷணநாம் உக்தத்வேந தேஷு த்ரஷ்டும் ஸக்யத்வாச்ச தத்தத்

ஜீ— p (ஏகாயநனித்யாதி) லக்ஷ்மீ விஸிஷ்டனான நாராயணன் ப்ராப்யனென்று அங்கீகரியாமையாலே ஏக ஏவாயநம்-ப்ராப்யம் யஸ்ய ஸ ஏகாயந இதி வ்யுத்பத்த்யா மாத்வமதநிஷ்டனென்றபடி. மிதுநரோஷத்வம் அங்கீகரியாமையாலே இவனை “ஏகாயநன்” என்று மிதுநாயநர் சொல்லுவார்கள். r (அதுவே) என்றது - பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் இல்லை என்னுமதுவே. s (விஸேஷம்) என்றது-நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைப்பற்ற. q (கதிபயஸக்தி விஸிஷ்டமாகக்கொண்டான்) என்றது. 1. “நாயிகா ஸர்வஸக்திநாம் ஸர்வலோக மஹேஸ்வரீ” என்று ஸக்தி ஸப்தவாச்யையான இவனையொழிய ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸக்த்யந்தர விஸிஷ்டமாக அங்கீகரித்தானென்றபடி.

t உதாரஹ்ருத மதங்களை பூஷ்யாதிஷுகளிலே தூஷிக்கையாலும் க்ரந்தவிஸ்தரபூயத்தாலும் அவற்றில் தூஷணங்களை விட்டு தத்தூஷணபுலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ப்ர—अपूर्णशक्तिविशिष्टत्वम् । ब्रह्मणो या याः शक्तयस्सन्ति, तासां सर्वासां लक्ष्मीरेव हि प्रधानशक्तिः । तस्याः शक्तिशब्दवाच्यत्वं शक्त्यन्तराणामपि निर्वाहकत्वम् । सृष्ट्यादिसर्वकार्येषु अधिकृतस्य पुरुषोत्तमस्य एतत्संबन्धेन उत्कर्षवत्त्वं च लक्ष्मीतन्त्रे अहिर्बुध्न्यसंहितायां च स्पष्टतरपुपपादितम्—“शक्तिमिस्सेविता नित्यं सृष्टिस्थित्यादिभिः परा । द्वाविंशच्छतसाहस्रसृष्टिशक्तिभिरावृता । वृता तद्विद्विगुणाभिश्च दिव्याभिः स्थितिशक्तिभिः । ततस्तद्विगुणाभिश्च पूर्णा संहतिशक्तिभिः । नायिका सर्वशक्तीनां सर्वलोकमहेश्वरी ॥” [ल. त. १७-३२...३४] “एकं तत्परमं ब्रह्म षाड्गुण्यस्तिमितं सहः । भावाभावमयी तस्य शक्तिरेकानपायिनी । तद्धर्मधर्मिणी दिव्या ज्योत्स्नेव हिमदीधितेः ।” [अहि ९-३८, ३९] “नैव शक्त्या विना कश्चित् शक्तिमानस्ति कारणम् । नच शक्तिमता शक्तिविना काप्यवतिष्ठते । तत्तद्गौरवमाश्रित्य तन्त्रवेदान्तपारगैः । जगद्धेतुतया देवावेकैकाविव दर्शितौ” [अहि ६-३, ४] इति । एवं ब्रह्मणः सर्वभावानुगामिनीं सृष्ट्यादिसर्वशक्तीनां नायिकां लक्ष्म्याख्यशक्तिमनादृत्य ब्रह्मणः सृष्ट्यादिशक्तिविशिष्टत्वमात्रमङ्गीकुर्वता कतिपयशक्तिविशिष्टमेव हि ब्रह्माङ्गीकृतम् ।

ஈ—ஆக, ஸித்துதாந்தங்கள் பதினேழும் u பூஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமாகையாலே v வ்யர்த்தங்கள்.

a நம் துர்ஸநத்துக்குத் தத்வங்கள் மூன்று; b அவையாவன; — சித்தும், அசித்தும், ஈஸ்வரனும். c ப்ரகாரப்ரகாரிகள் d ஐக்யத்தாலே ஒன்றென்னலாய்,

அ. தூஷணபுனிதமர்த்தம் ஹ்ருதி₃ நித்யாஹ(ஆக ஸித்துதாந்தங்களிதி). u (பூஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும்) ஸகலலோக ஸகலஸாஸ்த்ர ப்ரஸித்த₄ வேத்யப்ராமான்யமநங்கீக்ருத்ய, ததுக்த ஸகலார்த்தாந் பரித்யஜ்ய, ததுர்த்தாத்த்யந்த விருத்தாத்த்யந்தாபுரஸார்த்தாந்தா கல்பநாத் வேத்யபூஹ்யாநி லோகாயதமதப்ரபுருதி யோகியமதபர்யந்தாநி மதாநி, வேத்யப்ராமான்யாங்கீ காரச்சுலேந வேதேயாதிதார்த்தாத்த்யந்த விருத்தாபுரஸகல்பநாத் புரட்டமதப்ரபுருதி ஏகாயந மதபர்யந்தாநி மதாநி குத்ருஷ்டிநி. v (வ்யர்த்தங்கள்). 1. "யா வேத்யபூஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாஸ்ச கார்ச குத்ருஷ்டய: | ஸர்வாஸ்தா நிஷ்புலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா: ||" என்கிற மநுவசநம் ஸுசிதம். ப்ரேத்ய நிஷ்புலா: - பாரலௌகிகப்ரயோஜதஸூத்ரியா இதி யாவத் 2. "பூஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேப்யபாசம் கோசம் தமஸ் ஸமுபயாந்நி த ஹிஷேஸே தாந் | ஐக்யதஸ்ய காதநம்ருகைர் ம்ருக்யத்ருஷணிகேப்ஸோ: காஸாஸத்வ நிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ: ||" இத்யாதி₃ அநுஸந்தேயம்.

a ஏவம் பரமதம் நிரஸ்ய பூர்வப்ரக்ருதஸ்ய தத்வாநி கதீதி ப்ரஸ்நஸ்ய உத்தரமாஹ (நம் துர்ஸநத்துக்கு இதி) பரமவைத்யிகத்வேந பூஹ்யகுத்ருஷ்டிமதேப்யோ வ்யாவ்ருத்தா- ஸ்மத்துர்ஸநஸ்யேதி யாவத். b தாநி காதீத்யத்ர 3. "பேக்தா பேக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா" இதி ஸ்ருதிச்சூயயோத்தியாதி (அவையாவனவிதி) ஸுக்யாதிபேக்யத்துக்கு த்வாரபூதமாகையாலே அசித்ததை பேக்யம் ஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று.

c 4. "ஸர்வம் கல்வித்யம் பூரஹ்ம" என்று பூரஹ்மத்தோடே ஸமாநாதி₃கரித்து பூரஹ்ம மொன்றே தத்வமென்றும் 5. "ஸதேவ ஸோம்யேத்யமக்யா ஆஸிதேகமேவாத்விதீயம்" இத்யாதி₃யாலே தத்வமேகமென்றுஞ் சொல்லாநிற்க, மூன்றென்கிறதென்னென்ன - (ப்ரகாரேத்யாதி₃). d ஐக்யம் - அப்ருதக்ஸித்தி₄; ப்ரகாரவாசி ஸப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்தம் போகையாலே

ஈ—(ஆக ஸித்துதாந்தங்களித்யாதி₃). u (பூஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும்) லோகாயதமதம் தொடங்கி யோகியமத பர்யந்தம் பூஹ்யமதங்கள். புரட்டப்ரபுருதி ஏகாயநமதபர்யந்தம் குத்ருஷ்டி மதங்கள். v (வ்யர்த்தங்கள்) 1. "யா வேத்யபூஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய: யாஸ்ச கார்ச குத்ருஷ்டய: | ஸர்வாஸ்தா நிஷ்புலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா: ||" என்கிற மநுவசநம் இவ்விடத் தில் அநுஸந்தேயம். ப்ரேத்ய நிஷ்புலா: - பாரலௌகிக ப்ரயோஜந ஸூத்ரியங்கள்.

a ஏவம் பரமதம் நிரஸ்ய ஸ்வஸித்துதாந்தமாஹ (நம் துர்ஸநத்துக்கித்யாதி₃). (நம் துர்ஸநத் துக்கு) பரமவைத்யிகத்வேந பூஹ்யகுத்ருஷ்டி மதவ்யாவ்ருத்தமான நம் துர்ஸநத்துக்கு. b அவை யெவை என்னும் அபேஷையிலே 3. "பேக்தா பேக்யம் ப்ரேரிதாரம்" இத்யாதி₃ ஸ்ருதிச் சூயையாலே உத்ஸேஷிக்கிரூர் (அவையாவனவித்யாதி₃).

c 4. "ஸர்வம் கல்வித்யம் பூரஹ்ம" 5. "ஏகமேவாத்விதீயம்" இத்யாதி₃யாலே தத்வமொன் றென்று சொல்லாநிற்க, மூன்று என்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (ப்ரகாரேத்யாதி₃) d (ஐக்யம்) அப்ருதக்ஸித்தி₄; ப்ரகாரவாசி ஸப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்தம் போகையாலே 4. "ஸர்வம்

ஈ-ஸ்வரூபபேதத்தாலே பலவென்னலாயிருக்கும். (அசித்தாகிறது-இருணத்ரயாத்மகமாய்,

அ-“ஸ்ரஹம் ப்ரஹ்ம” என்றும் “ஏகமேவ” என்றும் சொல்லலாமென்றபடி. யத்யபி - ஏகவிஜ்ஞாதேந ஸர்வவிஜ்ஞாத ப்ரதிஜ்ஞாதாத். 1. “யத்யா ஸோமயேகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் மருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்” இத்யாதி₃ த்ருஷ்டாந்தை: தத்யுப்பாத₃நாத், ப்ரளயஸமயே 2. “ப்ருதி₂வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே” இத்யாரப்ய 2. “தம: பரே தே₃வ ஏகிப₄வதி” இத்யபி₄த₄நாத், தத்யாநீம் 3. “ஸதே₃வ ஸோமயேத்யுமக்₃ர ஆஸீத்” இத்யேகத்வாவத₄ரணாத். ஸ்ருஷ்டித்யுராயாம் 4. “ப்ரஹ்மஸ்யாம்” இத்யேகஸ்யைவ ப்ரஹ்மபுவநஸங்கல்பாபி₄த₄நாத், ஸ்ருஷ்ட பத்யார்த்த₄நாம் ப்ரஹ்மணஸ்ச ஸாமாநாதி₄கரண்யேந அபி₄த₄நத₃ர்ஸநாத், 5. “நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந” இதி ப்ரஹ்மவ்யதிரித்த வஸ்த்வந்தர நிஷேத₄நாத், 5. “ம்ருத்யோஸ் ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பர்யதி” இதி ப்ரஹ்மவ்யதிரித்த வஸ்த்வந்தரமஸ்தீதி பர்யத: ப்ரத்யவாயாபி₄த₄நாச்ச “ப்ரஹ்மைகமேவ தத்வம்” இத்யபி₄வத₃த்யபி₄: வேத்யாந்த வாக்யைர் விரோத₄: ப்ரஸஜ்யதே; தத்யாபி அத்ரைக்யம்ப்ரகாரீமக்₃யமிதி தாத்பர்யம். ஸுத்ததை₄க்யாங்கீகாரே 6. “ப்ருத₃க₃த் மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா” 7. “த்யவா ஸுபர்ணா ஸ்யுஜா ஸக்யா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே”, 8. “நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம்” 9. “ஸோஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபர்சிதா” இத்யாதி₃ பேத₃ஸ்ருதி விரோத₄: ஸ்யாத். உப₄யனித₄ஸ்ருதிநிரோத₄ஞ்ச - 10. “ய: ப்ருதி₂வ்யாம் திஷ்ட₂ந் ப்ருதி₂வ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதி₂வீ ந வேத₃ யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஈரீரம் - ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:” இத்யாரப்ய 10. “ய ஆத்மநி திஷ்ட₂ந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத₃ யஸ்யாத்மா ஈரீரம் ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம் யம்ருத:” இத்யந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணாதி₃ க₄டகஸ்ருதய: ப்ரகாரப்ரகாரிப₄வேந ஸ்வரூபதோ பேத₃ம் விஸிஷ்டவேஷேண ஐக்யஞ்ச வத₃ந்த்யஸ்ஸமயந்தி. அதோ ஜாதிருணவிஸிஷ்டக₄டஸ்யேவ ப்ரகாரவிஸிஷ்டப்ரகாரிண: ஏகத்வாத் ப்ரகாரப்ரகாரிணோரவாந்தரபேத₃ஸ்ய ஸத்த்வாச்ச a “தத்வங்கள் மூன்று” இதி வக்தும் ஸக்யத இதி ப₄வ:.

e அநந்தரோத்₃திஷ்டதயா புத்₃தி₃ஸ்த₃மான அசித்தை முந்துற நிருபிக்கிரூர் (அசித்தாகிற தென்று) ஈஸ்வரனை ப்ருத₃ந் நிருபியாமையாலே நிருபணீயங்களில் ஸந்நிஹிதமிதுவேயிறே. அத்வா, தேஷாம் ஸ்வரூபஸ்வப₄வா: கீத்₃ருக்₃பூதா இத்யாகாங்க்ஷாயாம் 11. “க்ஷரம் ப்ரத₄ந ம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஸதே தே₃வ ஏக:” 12. “அந்நமய: ப்ராணமய:” 13 “ப்ரத₄ந சேஷத்ரஜ்ஞபதிர்கு₃ணேஸ:” இத்யாதி₃ஸ்ருத்யநுஸாரேண ஸங்க்₃ரஹேண தாந் விவிச்ய த₃ர்ஸயதி—(அசித்தாகிறது) இத்யாதி₃: அசித்₃வஸ்துநி ஹேயதயா ஈஸ்வரஸ்வரூபே உபாதே₃யதயா ச ஜ்ஞாதவ்யே ஸதி தத்யுப₄யஜ்ஞாத்ரா ப்ரத₃மம் ப₄விதவ்யமிதி சித்யுபக்ரமோத்₃தே₃ஸ-ஸ்யோபபத்தி: ப்ரக்ருதே: பரத்வேந ஆத்மஸ்வரூபே ஜ்ஞாதவ்யே ஸதி ப்ரக்ருதிஜ்ஞாநாப₄வே தத₃ஸம்ப₄வாத் ப்ரத₃மம் ப்ரக்ருதிஜ்ஞாதேந ப₄வ்யம் இதி அசித்யுபக்ரமவிவரணஸ்ய உபபத்திரிதி வா. த்ரிவித₄சித்ஸ்வரூபஸ்ய ஸாமாந்யேநோத்₃திஷ்டத்வேபி ஹேயதயா அவஸ்யம்

ஜீ-ப்ரஹ்ம” என்றும் “ஏகமேவ” என்றும் சொல்லலாம். ஆகையாலே ஜாத்யாதி₃ விஸிஷ்ட க₄டம்போலே ப்ரகாரவிஸிஷ்ட ப்ரகாரியொன்றாகையாலும், ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு அவாந்தரபேத₃ம் உண்டாகையாலும் ஒன்றென்றும் மூன்றென்றும் சொல்லலாமென்றபடி.

e அநந்தரோத்₃திஷ்டமாகையாலே புத்₃தி₃ஸ்த₃மான அசித்தை முந்துற நிருபிக்கிரூர் (அசித்தாகிறதி₃த்யாதி₃) ஈஸ்வரனை ப்ரத்யேகம் நிருபியாமையாலே நிருபணீயங்களில் ஸந்நிஹிதம்

ஈ—g நித்யமாய், h விபுவாய், i ஸததபரிணாமியாய், j ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். k இப்படியிருக்கிற அசித்திலே பேக்யதா பூத்திபண்ணி, ஸம்ஸாரத்தைத் த்ருட மாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனே ஆஸ்ரயிக்கவேணும்;

அ-ஜ்ஞாதவ்யத்வாத் மிஸ்ரஸத்வலக்ஷணமிதி பேராத்யம். f (குணத்ரயாத்மகமாய்) குணத்ரயஸ்வ பாவமாய். 1. "ஆத்மா ஜீவே த்ருதௌ தேஜே ஸ்வபாவே பரமாத்மநி" இத்யபித்யாநகோஸ: குணத்ரயஸ்வரூபமென்று சொல்லும்போது ஸாங்க்யமதப்ரஸங்க்யம் வரும். 2. "த்ரிகுணம் தத் ஜகத்யோநி" 3. "த்ரிகுண கர்மிணாம் க்ஷேத்ரம்" இத்யாதி. g (நித்யமாய்) 4. "அஜாமேகாம்" 5. "கௌரநாத்யந்தவதி ஸா ஜநிதீ பூதபாவநி" 3. "அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸதத விக்ரியா" இத்யாதி. h (விபுவாய்) 7. "அநந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்தஸ ஸங்க்யாநம் வாயி வித்யதே" இத்யாதி. நா கார்யபூதமஹத்யாதிப்ய: காரணபூதப்ரக்ருதிக்யத பரிமாணாதிரயம் அவலம்ப்ய வா, ஸ்வகார்யேஷு ஸர்வேஷு வ்யாப்திமவலம்ப்ய வா, விவித்யம் புவத்யஸ்மாத் கார்யஜாதமிதி வ்யுத்பத்திமவலம்ப்ய வா "விபு" இத்யுச்யத இதி பேராத்யம். i (ஸததபரிணாமியாய்) 3. "ஸததவிக்ரியா". ஏதே ஸ்வபாவா: த்ரிவிதேஷு அசித்பத்யார்த்தேஷு யத்யோக்யம் ஸந்தீதி வா யோஜநீயம். பரிணமித்வம்-அசித்த்வம் இதி ஸர்வத்ராநுகூதம் லக்ஷணம். j 4. "ஜஹாத்யேநாம் புக்தபேக்யாம் அஜோந்ய:" இத்யாதியைப்பற்ற (ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாய்) என்றது.

k, z உத்யேஸக்ரமாநுஸாரேண மேல் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை லக்ஷியாதொழிந்தது - சித்சித் ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே ததுப்ய நியந்த்ருத்வேந அர்த்தாத் ஈஸ்வரஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாதமாகையாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - (இப்படியிருக்கிற அசித்திலே) இத்யாதியாலும், (இப்படியிருக்கிற ஆத்மானுடைய) இத்யாதியாலும். k "இப்படியிருக்கிற" இத்யாதி வாக்யம் அசித்தினுடைய தாத்யந்யபரம். z "இப்படியிருக்கிற ஆத்மானுடைய" இத்யாதி வாக்யம் சித்தினுடைய தாத்யந்யபரம். இத்தால், அசித்து ஸ்வாநுவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளில் புகுஸ்தீந மென்றும், சித்து புகுஸ்தேகநிர்வாஹ்யமென்றும் தாத்பர்யம். k, z யத்யவா ப்ரபுந்த, ப்ரத்யாந ப்ரதிபாத்ய புருஷார்த்த ப்ரத்யவேந ஈஸ்வரஸ்வரூபஸ்யாபி ப்ரபுந்த, ப்ரத்யாந ப்ரதிபாத்யத்வாத், ப்ரபுந்த, வைலக்ஷணயகதநாநந்தரம் ஈஸ்வரஸ்வரூப ஸ்வபாவாத் விஸ்தரேண வதிஷ்யந் ஸந் தத்ர தத்வோத்யேஸஸ்ய ப்ரஸக்தத்வாத் உத்யதிஷ்டஸ்ய ஈஸ்வரதத்வஸ்ய

ஜீ—இதுவேயிறே. f (குணத்ரயாத்மகமாய்) குணத்ரயஸ்வபாவமாய். ஆத்மஸப்தம்-ஸ்வபாவ பரம். குணத்ரயஸ்வரூபமென்னில் ஸாங்க்யமதப்ரஸங்க்யம் வரும். 2. "த்ரிகுணம் தத்" 3. "த்ரிகுண கர்மிணாம் க்ஷேத்ரம்" இத்யாதி ப்ரமானம். g (நித்யமாய்) என்றது - 4. "அஜாமேகாம்" 3. "நித்யா ஸததவிக்ரியா" இத்யாதியைப்பற்ற. h (விபுவாய்) என்றது - ஸ்வகார்ய பூதமஹத்யாதி ஸர்வகார்யவர்க்க வ்யாப்தியை அவலம்பித்தாதல், விவித்யம் புவத்யஸ்மாத் கார்யஜாதமென்கிற வ்யுத்பத்தியை அவலம்பித்தாதல். i (ஸததபரிணாமியாய்) என்றது - 6. "ஸததவிக்ரியா" என்றத்தைப்பற்ற. j 4. "ஜஹாத்யேநாம் புக்தபேக்யாம்" இத்யாதியைப்பற்ற (ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாய்) என்றது.

k, z உத்யேஸக்ரமாநுஸாரேண மேல் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை லக்ஷியாதொழிந்தது - சித்சித் ஸ்வரூப ஜ்ஞாதத்தாலே ததுப்ய நியந்த்ருத்வேந அர்த்தாத் ஈஸ்வரஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாதமாகையாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிருக்கிற அசித்திலே) இத்யாதியாலும், (இப்படியிருக்கிற ஆத்மானுடைய) இத்யாதியாலும். k "இப்படியிருக்கிற அசித்திலே"

ஈ-இது த்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவேணும். 1 1. “संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः” (ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:) என்றும், m 2. “दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया

அ-வக்தவ்யத்வாச்ச 3. “क्षरात्मा नास्तीत्येते தேவ ஏக:” இதயுக்தப்ரகாரேண சித்சிந்நிர்வாஹகத்வம் - ஈஸ்வரத்வம் இதி ஈஸ்வரலக்ஷணம் ஹ்ருதி நிகாய, அசிந்நிர்வாஹகத்வம் ஈஸ்வரத்வம், சேதநஸமாஸ்ரயணீயத்வ தத்தத்யதிகாராநுகுண ப்ரத்யத்வரூபசேதந நிர்வாஹகத்வம் ஈஸ்வரத்வம் இதி ஹ்ருதி நிகாயாஹ (இப்படி இத்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே).

1 உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி) ம்வேதாஸ்வதரே 1. “ஸ விஸ்வக்ருத் விஸ்வக்ருத்யாத்மயோநிர் ஜ்ஞ: காலகாலோ குணீ ஸர்வவித்ய: | ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஸ: ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதி மோக்ஷ ஹேது:” இதி; ஸ:-பரமபுருஷ: விஸ்வக்ருத் - விஸ்வகர்த்தா. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. விஸ்வக்ருத்யாத்மயோநி: - விஸ்வக்ருத்துக்களான ப்ரஹ்மாத்யாத்மாக்களுக்குக் காரணபூதன். வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. “ஜ்ஞ:” என்றும், - “ஸர்வவித்” என்றும் சொன்னது ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஜ்ஞாநத்தைப்பற்றவாதல். ஸர்வவித் - “வித்யல்லாபே” என்கிற த்யாது ப்ரக்ரியையாலே அவாப்த ஸமஸ்தகாமதையைச் சொல்லுகிற தென்னுதல். இப்பக்ஷத்திலே “ஸர்வவித்” என்கிற ரூபநிர்வாஹம் கடிநம். காலகால:- காலநியந்தா. குணீ - கல்யாணகுணவிஸிஷ்டன். “ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:” என்று - ப்ரத்யாநபுருஷர்களுக்கு நியாம்யக்வமும், பரமாத்மாவுக்கு நியந்த்ருத்வமும் சொல்லுகிறது. “குணேஸ:” என்று - ஸத்வரஜஸ்தமோநியந்த்ருத்வம். ஸம்ஸாரபந்தஸ்ய ஸ்திதி: - ஸ்திதியென்றது ஸம்ஸாரம் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகை. ஸம்ஸாரபந்தவ்யவஸ்திதிக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் காரண

ஜி-இத்யாதி வாக்க்யம் - அசித்தினுடைய தாத்வித்யபரம். 2 “இப்படியிருக்கிற ஆத்மானினுடைய” இத்யாதி வாக்க்யம் சித்தினுடைய தாத்வித்யபரம்.

1 உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் த்யாதி (ஸம்ஸாரேத்யாதி) 1. “ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஸ: ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷ ஹேது:” என்று ஸம்ஸாரபந்த வ்யவஸ்திதிக்கும் ஸம்ஸாரபந்தமோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவென்று சொல்லுகிறது. ஸ்திதியாவது - ஸம்ஸாரத்தைப்

ப்ர- 1 ஷ்வேதாஸ்தரே [அ. 6] “स विश्वकुद्विधकुदात्मयोनिज्ञः कालकालो गुणी सर्वविद्यः। प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशस्संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः॥” प्रधानक्षेत्रज्ञपतिरिति - प्रकृतिपुरुषयोः नियाम्यत्वं, परमात्मनो नियन्तृत्वं चोच्यते। (गुणेशः) गुणानां-सत्वरजस्तमसां नियन्ता। m श्रीभगवद्गीतायां सप्तमेऽध्याये “दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया। मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते॥” अस्य श्लोकस्यार्थो भाष्यकारेणामिहितः — “कथं स्वत एव अनवधिकातिशयानन्दे नित्ये सदैकरूपे लौकिकवस्तुभोग्यताप्रकारैश्चोत्कृष्टतमे त्वयि स्थितेऽपि, अत्यन्तनिहीनेषु गुणमयेषु अस्थिरेषु भावेषु सर्वस्य भोक्तृवर्गस्य भोग्यत्वबुद्धिरुपजायते इत्यत्राह-(दैवी ह्येषेति)। समैषा गुणमयी-सत्वरजस्तमोमयी माया, यस्मादैवी-देवेन क्रीडाप्रवृत्तेन मयैव निर्मिता, तस्मात् सर्वैर्दुरत्यया - दुरतिक्रमा। अस्याः मायाशब्दवाच्यत्वं आसुरराक्षसास्त्रादीनामिव विचित्रकार्यकरत्वेन;...अस्याः कार्यं भगवत्स्वरूप-

ஈ—**सुरत्या। मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥** (தெய்வீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா। மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே॥) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. n 'நான் பிணைத்த பிணை ஒருவராலவிழ்க்கப் போகாது; என்னையே கால்கட்டி அவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும்' என்றுளிறே. o அதுதன்னையே இவரும் p A "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி" என்றுளிறே.

அ—மென்கை. n(தெய்வீ)என்றது-கீடூர்ப்ரவ்ருத்தனான என்னாலே நிர்மிக்கப்பட்டது:(துரத்யயா) அந்தக் காரணத்தாலே ஸர்வராலும் த்யஜிக்கை துஷ்கரம். (குணமயீ) ஸத்வரஜஸ்தமோகுண ப்ரசுரை. மாயா - விசித்ர கார்யகரீ. மாயாவிமோசநோபாயம் சொல்லுகிறது (மாமேவேத்யாதி) n தெய்வீயென்கிற ஸ்லோகத்துக்கர்த்தும் (நான்பிணைத்தவித்யாதி) நான் பிணைத்த பிணை - தெய்வீ மாயா. அவிழ்க்கப்போகாது - துரத்யயா. கால்கட்டி - ப்ரபத்யந்தே. அவிழ்த்துக் கொள்ளவேணும் - தரந்தி.

o, q உபாத்தப்ரமாணதுகுணமாக அநுஷ்டாநோபபத்திகளைக் காட்டுகிறார் (அது தன்னையே இவருமித்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே). p (பொல்லாவித்யாதி) துஷ்டமான ஸரீரத்தின் த்ருட ஸம்ஸ்லேஷத்தை அறுக்கவேணுமென்றால் என்னாலறுக்கப்போகாது. இனி நானுன்னைச் சார்வதோர்.

ஈ—பூண்கட்டிக்கொள்ளுகை. n (தெய்வீ ஹ்யேஷேதி) கீதாயாம் ஸப்தமே அத்யாயே. தெய்வீ-கீடூர்ப்ரவ்ருத்தேந மயா நிர்மிதா. குணமயீ-ஸத்வரஜஸ்தமோகுண ப்ரசுரா. மமைஷா-மத்ஸம் ப்ரத்திநீ. இயம் மாயா - விசித்ரகார்யகரீ துரத்யயா - ஸர்வைரபி துஸ்தரா. மாயாதரணோபாயமாஹ (மாமேவேத்யாதி), n தெய்வீத்யாதி ஸ்லோகார்த்தமாஹ (நான் பிணைத்த பிணையித்யாதி) நான் பிணைத்த பிணை - தெய்வீ மாயா. அவிழ்க்கப்போகாது - துரத்யயா. கால்கட்டி - ப்ரபத்யந்தே. அவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும் - தரந்தி.

o, q உபாத்தப்ரமாணதுகுணம் அநுஷ்டாநோபபத்தி துர்ஸயதி (அதுதன்னையே இவருமித்யாதி வாக்க்யத்வயேந). p (பொல்லாவித்யாதி) பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை-பொல்லாத ஸரீரத்தின் த்ருட, ப்ரத்த, நத்தை. அறுக்கலறு - அறுக்கவேணுமென்றால் என்னாலறுக்கப்போகாது. யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி சொல்லாய் - இனி நானுன்னைக்கிட்டுவதோருபாயம் நீயே

ப்ர—**तिरोधानं, स्वस्वरूपभोग्यत्वबुद्धिश्च। अतो भगवन्मायया मोहितं सर्वं जगत् भगवन्तं अनवधिका-तिशयानन्दस्वरूपं नाभिजानाति॥** **मायाविमोचनोपायमाह (मामेवेति); मामेव-सत्यसङ्कल्पं परमकारुणिकं अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यं, ये शरणं प्रपद्यन्ते, ते एतां - मदीयां गुणमयीं मायां तरन्ति - मायामुत्सृज्य मामेव उपासते इत्यर्थः"** इति।

ஈ—q “ஒரு r குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; ஸர்வ ஸக்தி s கர்மாநுகுணமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனையே கால்கட்டி அவிழ்த்துக் கொள்ளுமித்தனைகாண்” என்று பிள்ளை திருநறையூரறையர் வார்த்தை.

சேதநன் t நித்யனாய், u அனுவாய், v ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய், w ஜ்ஞாந குணகனாய், x ஏகரூபனாய், y புகுவச்சேஷபூதனாயிருக்கும்.

அ—ருபாயம் நீயே சொல்லாயென்று பொருள். r (குருவி) பகிவிறேஷம். s வைஷம்யாதிகுள் வாராமைக்காக (கர்மாநுகுணமாகவிதி).

t (நித்யனாயித்யாதிகு) 1. “நித்யோ நித்யாநாம் இத்யாதிகு. u (அனுவாய்) 2. “ஏஷோணு ராத்மா சேதஸா வேதித்யாய்” 3. “ஸ்வரூபமணுமாதாம் ஸ்யாத்” 4. “தரஸரேணு ப்ரமா ணுஸ்தே” இத்யாதிகு. v (ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய்) 5. “விஜ்ஞாநமய:” 6. “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே” 7. “ஜ்ஞாநாநந்தைக்ஷ லக்ஷணம்” 8. “ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா” இத்யாதிகு. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாவது - அநுகூலமான ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாகவுடையனாயிருக்கை; ஜ்ஞாநத்வாநந்தத்வங்கள் ஸ்வரூபநிருபக தூர்மங்களாகவுடையவென்றுமாம். 9. “அநுகூலம் ஸுகூம் து:க்கம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதி: | ஸ்வாத்மா ஸ்வஸ்யாநுகூலோ ஹித்வாத்மஸாக்ஷிக ஏவ ஸ:” 10. “ஆர்ச்சயவத் பர்யதி கர்மிதேநம்” 11. “ஆர்த்ரம் த்வலதி” 12. “நிர்வாணமய ஏவாயம் ஆத்மா” இத்யாதிகுயாலே ஆத்மானுடைய ஆதந்த, ஸ்வரூபத்வம் ஸுஸ்பட்டம். w (ஜ்ஞாநகுணகனாய்) 13. “விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்” 14. “ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ:” 15. “அத்ய யோ வேதேதம் ஜிக்ரானீதி ஸ ஆத்மா” 16. “மநஸை வைதாத் காமாத் பர்யத் ரமதே” 17. “ந பர்யோ ம்ருத்யும் பர்யதி” 18. “ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ரோதா க்ராதா ரஸவிதா மந்தா பேர்த்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:” 19. “ஏவமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டுரிமாஷ்ஷோட்யஸகலா:” இத்யாதிகு. x (ஏகரூபனாய்) 20. “அம்ருதா ஷரம் ஹர:” இத்யாதிகு. இத்த்ரியானி ஸ்வபேரகோபகரணத்வேந ஹரதிதி ஹர: - ஜீவ: அம்ருதஸ்காஷரஸ்ச - மரணரஹிதேந விகாரரஹிதஸ்ச. x ஏகரூபத்வமாவது - நித்யத்வானுத்வ ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்வ ஜ்ஞாநாநந்தத்வ புகுவச்சேஷத்வாதிகு ஸர்வாத்மாக்களும் ஏகாகாரக் களாயிருக்கை. அத்வா, நிர்விகாரமாயிருக்கை. அதாவது-அசித்துபோலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைக் ரூபனாயிருக்கை. ஆகவிதே 21. “அவிகார்யோயம்” என்று கீதாசார்யனருளிச்செய்தது. y (புகுவச்சேஷபூதனாய்) 22. “யஸ்யாஸமி ந தமத்தரேமி” 23. “ஸேஷோ ஹி ப்ரமாத்மந:”

இ—சொல்லாயென்றபடி. r (குருவி) பகிவிறேஷம். s வைஷம்யாதிகுள் வாராமைக்காக (கர்மாநுகுணமாக) என்றது.

t 1. “நித்யோ நித்யாநாம்” என்றத்தைப்பற்ற (நித்யனாய்) என்றது. u (அனுவாய்) என்றது. 2 “ஏஷோணுராத்மா” 3. “ஸ்வரூபமணுமாதாம் ஸ்யாத்” இத்யாதிகுயைப்பற்ற. v (ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணனாய்) என்றது 5. “விஜ்ஞாநமய:” 7. “ஜ்ஞாநாநந்தைக்ஷ லக்ஷணம்” என்றத்தைப்பற்ற. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணனாய் - ஜ்ஞாநத்வாநந்தத்வங்களை ஸ்வரூபநிருபக தூர்மங்களாக உடையனாய். w (ஜ்ஞாநகுணகனாய்) என்றது. 13. “விஜ்ஞாதாரம்” 14. “ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ:” இத்யாதிகுயைப்பற்ற. x (ஏகரூபனாய்) அசித்துபோலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைக் ரூபனாய். 21. “அவிகார்யோயம்” இத்யாதிகு. y (புகுவச்சேஷ பூதனாய்) என்றது. 24. “தூஸ்யதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந:” என்றத்தைப்பற்ற.

ஈ—2 இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்து 1. “ஜராமரண மோக்ஷாய” (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்கிறபடியே ஆத்மாநுபுவமமையுமென் றிருக்குமவனுக்கும், ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் வேணும் ; 2 ஆத்மாநுபுவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணநுபுவம் பண்ணவேணு மென்றிருக்குமவனுக்கும் அவன்றன்னையே உபாயமாகப்பற்றவேணும்.

அ—2. “ஸ்வரேண ஜகத் ஸர்வம் யதேஷ்டம் விநியுஜ்யதே” 3. “பரவாநஸ்மி காகுதஸ்து த்வயி வர்ஷஸதம் ஸ்திதே” 4. “ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சுர யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி | ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸமர ||” 5. “தாஸபூதாஸ்ஸவ தஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:” 6. “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம்” இத்யாதி. இத்தால் ஸேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஜீவலக்ஷணமென்றதாயிற்று.

2 புகுவதேக நிர்வாஹயத்வரூபம் ஸ்வபாவாத்மாவம் (இப்படியித்யாதி). 1. “ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யே | தே ப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருதஸ்தம் அத்யாத்மம் கர்ம சாக்ஷிம் ||” ஜராமரணங்களிரண்டும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “தத் ப்ரஹ்ம, அத்யாத்மம், அகிஷம் கர்மச விது:” என்றந்வயம். ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே ஆத்மாவைச் சொல்லி தச்சப்தத்தாலே ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தையும், அத்யாத்மம் - ஆத்மநி ஸம் பந்த்யமாதம் அத்யாத்மமென்று பூதஸலக்ஷணத்தவாஸனைகளையும், அகிஷம் கர்ம-என்று த்யுபர் ஜந்யாதிக்கரமத்தையும் சொல்லுகிறது. இத்தால், ஆத்ம வைலக்ஷணயத்தையும் தத்ப்ராப்தி விரோதியையும் அறிவர்களென்றபடி. 2 (ஆத்மாநுபுவத்தை இத்யாதி) ப்ராஸங்கிகமாதல், த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாதல்.

ஜீ— 2 புகுவதேக நிர்வாஹயத்வரூபஸ்வபாவாத்மாவம் அருளிச்செய்கிருர் (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) 1. “ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யே | தே ப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருதஸ்தம் அத்யாத்மம் கர்ம சாக்ஷிம் ||” இதி கீதாஸு ஸப்தமேத்யாயே. ஜரா மரணங்களிரண்டும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக ஜராமரணமோக்ஷாய என்றது - ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்மஸ்வரூப துர்ஸநாய என்றபடி. “ஆத்மஸ்வரூபதுர்ஸநாய மாம் ஆஸ்ரித்ய யே யதந்தி தே தத் ப்ரஹ்ம, க்ருதஸ்தம் அத்யாத்மஞ்ச, அகிஷம் கர்ம ச விது:” என்று அந்வயம். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மஸப்தம் ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தாத்மஸ்வரூபவாசி. அத்யாத்ம மென்றது - ஆத்மநி ஸம்பந்த்யமாதம் அத்யாத்மமென்று பூதஸலக்ஷணத்தவாஸனைகளைச் சொல்லு கிறது. கர்ம என்று த்யுபர்ஜந்யாதிக்கரமேன 2. “பஞ்சம்யாமாஹுநாவாப:” இத்யாதிஸீத்ய யோஷித்புருஷ ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்மஸ்வரூபத்தின் பொருட்டு யாவர் சிலர் என்னை ஆஸ்ரயித்து யதனம் பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் அந்த ப்ரக்ருதிவியுத் தாத்மஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மநி ஸம்பந்தித்திருக்கிற பூதஸலக்ஷணத்தவாஸனைகளையும், அகிஷ மான த்யுபர்ஜந்யாதிக்கரமத்தையும் அறிவர்கள் என்றபடி, இத்தால், ஆத்மவைலக்ஷணயத் தையும் தத்ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அறிவார்கள் என்றபடி. 3 (ஆத்மாநுபுவத்தை நெகிழ்ந்து) இத்யாதி வாக்யம் - ப்ராஸங்கிகமாதல், த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாதல்.

ப்ர— 2 असिन्ध्याये उपरिष्ठात् “जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये। ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम्॥” अस्याप्यर्थो भाष्यकारेणामिहितः—“जरामरणमोक्षाय - प्रकृति-

ஈ-b இவற்றிலொன்றை அறியிலும் cA “ஒண்டாமரையாள் கேள்வ னெருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்கிறபடியே d ஸர்வேஸ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நிலலாது. e ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய:பதியைப் பற்றியல்லது நிலலாது. f புகுவத்வ்யதிரித்த விஷயங்களைப்பற்றிப்

அ— b (இவற்றிலொன்றை) இத்யாதி, வாக்யம் - சித்சித்துக்களினுடைய அப்குதக்ஸித்த, ப்ரகாரத்வபரம். அதாவது - ப்ரகாரவாசிஸ்ப்யதம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபித்யாதம் பண்ணுகையாலே என்றபடி. அசித்ஸ்வரூபோபந்யாஸாஸரே சித்ஸ்வரூபோபந்யாஸாஸரே ச k,z “இப்படியிருக்கிற” இத்யாதி, வாக்யத்யயோக்தபூர்வநிர்வாஹே சித்சித் ப்ரகாரகத்வம் ஈஸ்வரத்வமிதி ஈஸ்வரஸ்ய லக்ஷணாபித்யாதபரம், “இவற்றிலொன்றையறியிலும்” இதி வாக்யம்; த்யவித்யநிர்வாஹே லக்ஷணந்தரபரம். c (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி) ஸுந்தூரியாய் பத்யம வாஸிநியான பெரிய பிராட்டியாருக்குத் தேஜஸ்விநாயகனான ஸர்வேஸ்வரனெருவனையே நோக்கு முணர்வென்று பொருள். “உணர்வு தாமரையாள் கேள்வனாய், சித்சித்ப்ரகார விஸிஷ்ட வேஷேண அத்யவித்யனானவனைநோக்கும்” இத்யந்வயோட்தர விவக்ஷித: d (ஸர்வேஸ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நிலலாது) ஈஸ்வரஸ்ய ப்ரகாரித்வாதிதி பாவ: e உபாத்தப்ரமாணர்த்தம் (ஜ்ஞாநமாகிலிதி).

f “ஒருவனையே நோக்குமதேயுணர்வு” என்றந்வயித்து அவதாரணத்துக்கர்த்தம் (புகுவத்வ்யதிரித்தேத்யாதி) ஈஸ்வரபர்யந்தாவக்யாஹரஹிதம் சித்சித்ரூபப்ரகாரமாத்ராவக்யாஹி ஜ்ஞாநஞ்ச த்யரூப்யதே க்ஷ்ணித்யத்ர, “தாமரையாள் கேள்வனெருவனை நோக்குமுணர்வே உணர்வு”

ஜீ— b ஆனால் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யேகமருளிச்செய்யாதே இப்படி அருளிச் செய்கிறதென் னென்ன (இவற்றிலொன்றையித்யாதி). இந்த வாக்யம் சித்சித்துக்களினுடைய அப்குதக் ஸித்த, ப்ரகாரத்வ ப்ரதிபாத்யநபரம். அதாவது - ப்ரகாரவாசிஸ்ப்யதம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபித்யாதம் பண்ணுகையாலே என்றபடி. c (ஒண்டாமரையாளித்யாதி) ஸுந்தூரியாய், பத்யம வாஸிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனெருவனையே நோக்குமுணர் வென்று பொருள். d (ஸர்வேஸ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நிலலாது) ஈஸ்வரன் ப்ரகாரியாகை யாலே என்று கருத்து. e உபாத்தப்ரமாணர்த்தம் (ஜ்ஞாநமாகிலித்யாதி).

f “ஒருவனையே நோக்குமதேயுணர்வு” என்றந்வயித்து அவதாரணத்துக்கர்த்தம் (புகுவத்வ்யதிரித்தேத்யாதி). g உக்தார்த்தத்துக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் ஷஷ்ட்யாம்ஸத்தில் பஞ்ச மாத்யாயத்தில் பரவித்யயயில் வசநத்தையும், ப்ரத்யமாம்ஸத்தில் பத்தொன்பதாமத்யாயத்தில்

ப||-वियुक्तात्मस्वरूपदर्शनाय, मामाश्रित्य ये यतन्ते, ते तत् ब्रह्म विदुः। अत्र प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपमेव ब्रह्मशब्देन निर्दिश्यते। (अध्यात्मं च कृत्स्नं विदुः) आत्मनि संवध्यमानं-अध्यात्मम्। तच्च भूतसंक्षमतद्वासनादिकम्। तदुभयं प्राप्यतया त्याज्यतया च मुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम्। (कर्म चाखिलं विदुः) “पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति” इति श्रुतिसिद्धो योषित्पुरुषसम्बन्धः-कर्म। तच्चाखिलं-सानुबन्धमुद्देजनीयतया परिहरणीयतया च मुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम्।” इति।

ஈ-பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநகல்பம்; g1. “तत् ज्ञानमज्ञानमतोन्यदुक्तम्” (தத் ஜ்ஞாந

அ—இதி யோஜநாந்தரமபிப்ரேத்யாஹ (புகுவத்ஸ்யதிரிக்தேத்யாதி) என்றுமாம். ஐக்தார்த்தத் துக்கு ஆர்ஷவசநங்களை ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தத் ஜ்ஞாநமித்யாதி). யேந ஜ்ஞாநேந ஸர்வேஸ்வரோ ஜ்ஞாயதே, ததேவ ஜ்ஞாநம், அதோந்யத் அஜ்ஞாநமித்யுத்தமித்யர்த்தம். விஸ்தரேணார்த்தம் ப்ரமாணத்திரட்டிலே ஸங்க்ருஹீதம்; அதிலே கண்டுகொள்வது. “யத் ப்ரநத்யாய ந புவதி ததேவ கர்ம. யா மோக்ஷாய புவதி - ஸைவ வித்யா” என்றந்வயம். “ஆயா

ஜ்—ப்ரஹ்லாதசரிதத்தில் வசநத்தையும் ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தத் ஜ்ஞாநமித்யாதி). 1. “ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந தத்யஸ்ததேஜாஷம் ஸுத்ஸத்யம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ரும்யதே வாப்யதிசும்யதே வா தத் ஜ்ஞாநம்ஜ்ஞாநமதோந்யதுக்த்தம் ||” இதுக்கார்த்தம்:—அஸ்ததேஜாஷம்—விகாரரூபதேஜாஷரஹிதம். இத்தால் ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி: ஸுத்ஸத்யம் - கர்மவஸ்யத்வாத்ய ஸுத்ஸதிஹிதம்; இத்தால் கர்மவஸ்யாஸுத்ஸத்ய ப்ரத்ஸத்யஜீவவ்யாவ்ருத்தி: பரம் நிர்மலம் - மல ஸம்ப்ரநத்யார்ஹத்வதேஜாஷரஹிதம்; இத்தால் முக்தவ்யாவ்ருத்தி: ஏகரூபம்-ஸமாப்யதிசுரஹிதம்; இத்தால் நித்யஸித்ஸத்யவ்யாவ்ருத்தி: ஏவம்வித்யம் தத் ப்ரஹ்ம யேந - ஆகமோத்தஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே, யேந ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந த்ரும்யதே, யேந பரமபுக்தித்யஸாபந்நேந ப்ராப்யதே, தத் ஜ்ஞாநம்-ததேவ ஜ்ஞாந ஸப்ஸத்யாபிதேயம். ததோந்யத் அஜ்ஞாநமென்றபடி. “ஸ ஜ்ஞாயதே” என்று பாடாமானால். ஸ:-ஈஸ்வர:; யேந-தத்தத்யஸாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே, ஸாக்ஷாத்கரியதே, ப்ராப்யதே, தத் ஜ்ஞாநம் அஸ்த தேஜாஷம் ஸுத்ஸத்யம் பரம் நிர்மலம் ஏகரூபம்-ஏகரூபமாயிருக்கும். தத் - ததேவ ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநஸப்ஸத்யவாச்யம். அதோந்யத் அஜ்ஞாநமுக்தம் இத்யந்வய:; அஸ்ததேஜாஷத்வாதிசும்யம் ப்ரஹ்மத்துக்கு விஸேஷணமானபோது ஏகவாக்யம்; ஜ்ஞாநத்துக்கு விஸேஷணமானபோது வாக்யபேதேந யோஜநீயம். 2. “அர்ததேஜைவ விஸேஷோஹி நிராகாரதயா தியாம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸ்த

ப்ர— 8 षष्ठो पञ्चमे परविधायां “संज्ञायते येन तदस्तदोषं शुद्धं परं निर्मलमेकरूपम्। संदृश्यते वाप्यधिगम्यते वा तत् ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम्॥” अस्यार्थः श्रुतप्रकाशिकाकारैरभिहितः (पुराणघट्टे)–“अस्तदोषं-विकाररूपदोषरहितम्; अनेन प्रकृतिव्यावृत्तिः। शुद्धम्-कर्मवश्यत्वाद्य-शुद्धिरहितम्; अनेन कर्मवश्याशुद्धबद्धजीवव्यावृत्तिः। परं निर्मलं-मलसंबन्धाहृत्वरूपदोषरहितं; अनेन मुक्तव्यावृत्तिः। एकरूपम् - समाभ्यधिकरहितम्; अनेन नित्यसिद्धव्यावृत्तिः। एवंविधं ब्रह्म येनागमोत्थज्ञानेन ज्ञायते, येन साक्षात्कारलक्षणेन ज्ञानेन संदृश्यते, येन परमभक्तिदशापन्नेन ज्ञानेन प्राप्यते, तत् ज्ञानं-तदेव ज्ञानशब्दामिधेयम्। ततोऽन्यदज्ञानमित्यर्थः। “स ज्ञायते” इति पाठे अयमर्थः-स:-ईश्वरः येन-तत्तदज्ञापन्नेन ज्ञानेन ज्ञायते, साक्षात्क्रियते, गम्यते, तत् ज्ञानम् अस्तदोषं शुद्धं परं निर्मलं एकरूपम्; तत् ज्ञानं, अतोऽन्यदज्ञानमिति वाक्यभेदेन योजनीयम्। “अर्थेनैव विशेषो हि निराकारतया धियात्” इति न्यायान् ज्ञानस्यास्तदोषत्वादिकं विषयविशेषकृतम्” इति।

ஈ—மஜ்ஞாநமதோந்யதுக்ந்தம்) 1. “तत् कर्म यन्न बन्धाय सा विद्या या विमुक्तये। आयासायापरं कर्म विद्यान्या शिष्यनैपुणम्॥” (தத் கர்ம யந்ந ப்ந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே। ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்॥) என்கிறபடியே h புகுவத்யுவிஷயத்தையொழியக்கற்றவை எல்லாம் செருப்புக்குத்தக் கற்றவோபாதி. i இப்படியிருக்கிற சித்சித்யஸ்வரர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை j அறியக்கடவா ரொருவருமில்லை; k இவற்றையுள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

அ—ஸாயாபரம் கர்ம” என்றவிடத்திலே 2. “ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்யருத்ரீதம் வேத்யுத்ரதாந்யந் வஹம் மேத்யுத்ரேத்யுபுலாநி பூர்த்தவீத்யு: ஸர்வே ஹுதம் ப்யஸமநி। தீர்த்தாநாமவக்யாஹநாநி ச க்ஷஸநாநம் விநா யத்பத்யவந்த்யவாம்பேரூஹஸம்ஸம்ருதம் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:॥” என்றது அநுஸந்தேயம். அபரம் கர்ம - ப்ரவ்ருத்திருபம்; 3. “ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம் த்யர்மம் ப்ரஜாபதிரத்யாப்ரவீத்। நிவ்ருத்திலக்ஷணம் த்யர்மம் ருஷிர்நாராயணோ: ப்ரவீத்॥” வித்யாந்யா - அர்த்தஸாஸ்த்ராதிவித்யா. h “வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்” இத்யஸ்யார்த்தமாஹ - (புகுவத்யுவிஷயத்தை யொழியவிதி) ப்ரகாரமாத்ராவக்யாஹிஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநகல்பமிதி யாவத்.

| இத:பரம் வைலக்ஷண்யாந்தரம் வக்துகாமஸ் ஸந் “தத்வங்களை விஸத்யமாக அறிய வல்லராம்படி” (ப 87) இதி பூர்வோக்தஜ்ஞாநாதிக்யம் நிக்மயதி (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி). | (அறியக்கடவார்) ஸ்வயத்தந்தாலே யென்று ஸேஷம். k ஸந்தி ஹி ஸரோபூதாதி ப்ரபந்தஜநா இத்யத்ராஹ (இவற்றையித்யாதி). 4. “தஸ்யைஷ ஆத்மா நிவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்பாரில் தலைவரென்றபடி.

ஜீ—தேராஷாதிசத்வம் விஷயவிஸேஷக்குதம். 1. “தத் கர்ம யந்ந ப்ந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே। ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்॥” இதுக்கர்த்தம்:- கா தர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ (தத்கர்மேதி) யா விமுக்தயே-ஸா வித்யா. அந்யா வித்யா-அர்த்தஸாஸ்த்ராதி வித்யா ஸில்பநைபுணம். யந்ந ப்ந்தாய - வித்யாங்குத்வேத மோக்ஷாய யத், தத் கர்ம; அபரம் - ப்ருவ்ருத்திருபம் கர்ம ஆயாஸாய என்றபடி. இவ்விடத்திலே 2. “ஆம்நாயாப்யஸநாநி” இத்யாதி கமநுஸந்தேயம். h “வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (புகுவத்யுவிஷயத்தை யொழியவித்யாதி). ப்ரகாரமாத்ராவக்யாஹிஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநகல்பமென்றபடி.

| மேல் வைலக்ஷண்யாந்தரமருளிச்செய்வாராக “தத்வங்களை விஸத்யமாக அறியவல்ல ராம்படி” (ப 87) என்று முன்பே சொன்ன ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை நிக்மிக்கிருர் (இப்படியிருக்கிறவித் யாதி) k முதலாழ்வார் முதலான ஜ்ஞாநாதிகருமுண்டே? என்ன (இவற்றையித்யாதி). 4. “தஸ்யைஷ ஆத்மா நிவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்பாரில் தலைவரென்றபடி.

பா— विष्णुपुराणे प्रथमेशो एकोनविंशोऽध्याये प्रह्लादचरिते “तत् कर्म यन्न बन्धाय सा विद्या या विमुक्तये। आयासायापरं कर्म विद्यान्या शिष्यनैपुणम्॥” अस्यार्थः श्रीविष्णुचिन्तायैरमिहितः— “का तर्हि विद्येत्यग्राह (तत्कर्मैति) या विद्या मुक्तये, सा विद्या; अर्थशास्त्रादिविद्या शिष्यनैपुणम्। तत् कर्म यन्न बन्धाय, अपितु विद्याज्ञत्वेन मोक्षाय। अपरं कर्म-प्रवृत्तिकर्म” इति॥

ஈ— 1 இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலுமில்லை. நித்யஸூரிகளிலுமில்லை. m தம் படி தாமுமறியார்; ஸம்ஸாரிகளுமறியார்கள்; ஸர்வேஸ்வரனுமறியான். n ஒரு ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்து இந்த நன்மை நமக்கு வருமென்றிருக்க வந்ததல்லாமை யாலே தாமுமறியார்; இவரைப்போலே இருப்பாரை ஸம்ஸாரத்தில் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளுமறியார்கள்; o தன் குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் இப்படிப் பூலிக்கக் காணாமையாலே ஸர்வேஸ்வரனுமறியான். p ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர்.

அ— 1 பூர்வோத்தரக்ரந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணத்வாத் அநுபமத்வரூபம் வைலக்ஷண்யமாஹ (இவர்க்கித்யாதி). இவர்க்கு - தத்வத்ரயயாதாத்மய ஜ்ஞாநபூர்வகம் புகுவதுநுபுவாதந்தஸாக்ராவகாடாநாம். அதேந-அநுபமத்வே கஸ்சந ஹேதுருக்த: . அத்ர. A''மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே'' B''யாவர் நிகரகல்வானத்தே'' இத்யாதி. m அத்தையுபபாதிக்கிருர் (தம்படி) என்றுதொடங்கி, (ஸர்வேஸ்வரனுமறியான்)என்னு மளவாக. ஸர்வைரப்யப்ரமேய வைபுவத்வாச்ச அநுபம இத்யாஹ (தம்படியித்யாதி) என்றுமாம். தாமும் - புகுவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாநவிஸேஷவந்த: ஸ்வயம்பி பரிச்சித்த்ய ஜ்ஞாதும் ந ஸக்ரு வந்தீத்யர்த்த: . n உபபாதநம் (ஒரு ஸாதநத்தையித்யாதி) C''வரவாரென்றில்லையால் வாழ்வினி தால்'' இத்யாதி. அயம் மஹிமா கர்மஜநிதர்சேத் அல்பஸக்திக ஜீவக்ருதகர்மஜநிதத்வேந பரிச்சிந்தநத்வாத் பரிச்சித்த்ய ஜ்ஞாதும் ஸக்யதே. அபரிச்சிந்தநமஹிமநா பரமபுருஷேண ஸ்வமஹி மாநுகுண்யேந ப்ரத்யுத்தத்வாத் அபரிச்சேத்த்யத்வேந பரிச்சித்த்ய ஜ்ஞாதும் ந ஸக்யத இத்யர்த்த: . இந்த வாக்யத்திலும், அப்படி நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் பூலித்தவிடம் வேறில்லை யென்று தாத்பர்யம். o (தன் குணங்கள்) ஸ்வகுணநாம் பூஹி: ஏதாத்ருஸாபரிச்சிந்தநமஹி மாவகூஹித்வாத்ஸநாத் ஏதத்ப்ரயுக்த ஏவம்ஜாதீயக இதி ஈஸ்வரோபி ந ஜாதாதீத்யர்த்த:

p நநு நித்யேஷு பூத்தேஷு ச அஸ்ய ஸம: கஸ்சித் நாஸ்தீத்யுக்தம். பூத்தேப்ய: அதிஸயிதத்வம் ஸம்பவேத். நித்யேப்ய: அதிஸயிதத்வம் ஸம்புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஸம்ஸாரிகளிலிதி) ஏதச்ச ஸம்புவத்யேவேத்யர்த்த: . யத்வா ஸூரிப்யோ வ்யாவ்ருத்தாவுக் தாயாம் ஸம்ஸாரிப்யோ வ்யாவ்ருத்தி: வக்தவ்யா கிம்? கைமுத்யந்யாயாத் ந ஸித்த்யதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஸம்ஸாரிகளிலிதி) த்ருஷ்டாந்தத்வேநோக்தமிதி தாத்பர்யம். யத்வா ''இவர்க்கு

ஜீ— 1 பூர்வோத்தரக்ரந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்த்தியால் வந்த அநுபமத்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (இவர்க்கு இத்யாதியால்). இவர்க்கு-தத்வத்ரயயாதாத்மய ஜ்ஞாந பூர்வக புகுவதுநுபுவாதந்த ஸாக்ரத்தில் முழுகின இவர்க்கு. இவ்விடத்தில் A''மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே'' B''யாவர் நிகரகல்வானத்தே'' இத்யாதி கண்டு கொள்வது. m அத்தையுபபாதிக்கிருர் (தம்படியித்யாதி). யத்வா துர்ஜ்ஞேயத்வரூப வைபுவாதநாம் (தம்படியித்யாதி). தாமும் - புகுவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாந விஸேஷத்தையுடைய தாமும் பரிச்சேத்தியத்தறியமாட்டாரென்றபடி. n உபபாதநம் (ஒரு ஸாதநத்தை இத்யாதி) C''வரவாரென்றில்லையால்'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

p நித்யஸூரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரென்றபோதே ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமாயிருக்க இப்படி விஸேஷித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிருர் (ஸம்ஸாரி

ஈ— qA “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்” என்று உபய விபூதியிலுமடங்காதிருப்பர். rB “விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னும்படியாயிற்று இவர் நிலை. s புகுவதுநுபுவத்துக்குப் பாங்கான தேயுத்திலே இருந்து அநுபுவிக்கிறவர்களைப் போலன்றே, அவ்வநுபுவத்துக்கு மேட்டு நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து அநுபுவிக்கிறவர்கள்.

அ— ஒப்புச் சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலுமில்லை நித்யஸூரிகளிலுமில்லை” என்று ஸம்ஸாரிகளையும் நித்யஸூரிகளையும் ஸமாநகோடியாகச் சொல்லலாமோவென்ன; 1. “கோ மஜ்ஜதோ ரணுகுலாசலயோர் விஸேஷ:” என்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளில்) என்று தொடங்கி (அருளிச்செய்தான் [ப 125] x என்னுமளவாக). q உக்தேதர்த்தே ப்ரமாணமாஹ (அடியார் நிலாகின்றவிதி) தூஸபூதர் வர்த்திக்கிற வைகுண்டமோ பூமியோ உங்களுடைய வாஸஸ்தூதம். r நந்வஸ்மிந் வாக்யே ஸூரிப்யோதிஸயித இத்யேதாவந்மாத்ரம் ப்ரதிபந்நம்; ஸோதிஸய: கேநாகாரேணேதி ந ஜ்ஞாயதே இத்யத்ராஹ (விண்ணுளாரிலுமிதி). B “பாற்கடல் பார்ப்பனை மேற் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார்” இத்யபிதூதாத் வைகுண்டவாஸிகளான நித்யஸூரிகளிலும் சீரியராயிருப்பார்கள் - ஸ்ரேஷ்டராயிருப்பர்களென்றபடி. C “தெளிவிசம்பு” இதிப்ரகாரேண ஸ்வத ஏவ புகுவத்ப்ராவண்யவர்த்தகே தேயுவிஸேஷே ஸ்தித்வா புகுவதுநுபுவம் குர்வத்ப்ய: ஸூரிப்ய: D “இருள்தருமாஞாலம்” இதிப்ரகாரேண ஸ்வருபதிரோதூதகர லீலாவிபூதௌ ஸ்தித்வா புகுவதுநுபுவம் குர்வந்த: அதிஸயிதா இத்யர்த்த: s எடுத்த பாகரத்துக்கு அர்த்தம் (புகுவதுநுபுவத்துக்கிதி). ஸம்ஸாரிகளுக்கு அந்நபாநாதிகளே தூரகாதிக்களாகையாலே ஸம்ஸாரிகளைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிறார், நித்யஸூரிகளைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தரானபடி எங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புகுவதுநுபுவத்துக்கித்யாதி) என்றுமாம்.

ஜீ—களிலித்யாதி), q r உக்தார்த்தத்துக்கு அடைவே ப்ரமாணத்துவம் (அடியாரித்யாதி) இத்தப் தில் ப்ரமாணத்துவத்தாலே கலவியும் பிரிவும் மாறிமாறி வருகையாலும் மேட்டுநிலத்திலே புகுவதுநுபுவம் பண்ணுகையாலும் என்று நித்யஸூரி வ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுத்துவம் பூலிதமாகிறது. r அத்வா, இவர் இவ்விபூதியிலேயிருக்க உபய விபூதியிலும் அடங்காத தன்மையராகக் கூடுமோவென்ன (விண்ணுளாரித்யாதி) யாதல். அடியாரித்யாதிக்கு-தூஸபூதர் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டமோ பூமியோ உங்களுடைய வாஸஸ்தூதமென்று பொருள். C “பாற்கடல் பார்ப்பனை மேற் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்கிற பாகரத்துக்குத் திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கைமேலே கண்வளர்த்த தருளும் சீதனைத் தொழுவார்கள் நித்யஸூரிகளிலும் ஸ்ரேஷ்டராயிருப்பர்களென்று பொருள். s எடுத்த பாகரத்துக்கு அர்த்தம் (புகுவதுநுபுவத்துக்கு இத்யாதி), அத்வா, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அந்நபாநாதிகளே தூரகாதிக்களாகையாலே அவர்களைப்பற்ற / வ்யாவ்ருத்தராகுவார், நித்யஸூரிகளைப் பற்ற வ்யாவ்ருத்தரானபடி எங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புகுவதுநுபுவத்துக்கித்யாதி) என்னவுமாம்.

ஈ—t1. “कलौ जगत्पतिं विष्णुं सर्वसृष्टारमीश्वरम् । नार्चयिष्यन्ति मैत्रेय पाषण्डोपहता जनाः॥” (கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஸ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: ||) என்கிறபடியே கலிகாலத்திலே புகுவத்குசி ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல.

பு 2. “दुर्लभो मानुषो देहः देहिनां क्षणभङ्गुरः । तथापि दुर्लभं मन्ये वैकुण्ठप्रियदर्शनम्॥” (துர்லபே, மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே

அ—tகேவலம் தேஹ ஏவ புகுவத்குபுவனிரோதீதி ந,கிந்து காலோபீத்யாஹ (கலாவிதி) யத்வா ஏவம் தேஹதேஹாஷஸ்ய ப்ரஸ்துதத்வேந, [ப 125] y “இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்தவதீர்ணரானவிது சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபுலமாயிற்று” இதி வக்ஷ்யமாணார்த்தஸ்ய உபோத்யகாதத்வேந காலதேஹாஷஞ்சாஹ (கலாவிதி) கலிபுத்தூ: காலபர:; புகுவத்குபுவத் துக்கு மேட்டுநிலமோ ஸம்ஸாரமென்ன (கலாவித்யாதி) என்னவுமாம். ஜகத்பதித்வாதி விஸேஷணாநி ப்ரத்யேகம் அர்ச்சநஹேதுகூர்ப்பாணி; அப்ராப்தத்வ - தேஹகாலாதீதத்வ - உபகரணஸம்பத்த்யபாவ — கரணஸிக்ஷணஸாமர்த்த்யரூப — அநர்ச்சநஹேதுநிவாரகாணி ச. பாஷண்ட: - பாபஷண்ட:; யத்வா பாவப்ரதானோ நிர்தேஹ:; பாஷண்டத்வேந - நாஸ்திக புத்த்யா உபஹதா இத்யர்த்த:; யத்வா, 3. “காணாத் ஸாக்ய பாஷண்டை:” 4. “பாஷண்டத்ருமஷண்டத்ராவதஹந:” இத்யாதிப்ரகாரேண பாஷண்டைரூபஹதா: - தத்ஸஹ வாஸாதிநா ப்ரதிஹதபுத்த்ய இத்யர்த்த: 5. “யே து ஸாமாந்யபாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் | தே வை பாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மபுஹிஷ்க்ருதா: ||” இதி ஹி பாஷண்டலக்ஷணம்.

ப கலாவிதி கிமர்த்தம் விஸேஷணீயம். ஸாமாந்யேந ஸம்ஸாரமண்டலே புகுவத்குசி: துர்லபே, தத்ர ப்ரமாணமாஹ (துர்லப இதி) 2. “துர்லபே, மாநுஷோ தேஹ:” இத்

ஜீ— t தேஹதேஹாஷத்தாலே புகுவத்குபுவத்துக்கு மேட்டுநிலமானவளவன்றிகே காலஸ்வ பாவத்தாலும் மேட்டுநிலமென்கிருர் (கலௌ ஜகத்பதிமீத்யாதி). அத்வா, [ப 125] y ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்தவதீர்ணரான இது சேதநஸுக்ருதபுலமென்கைக்காக ஸம்ஸார தேஹாஷ பூயஸ்தையை பஹுமுகமாக உபபாதிக்கிருர் (கலாவித்யாதி)யாதல். இந்த வசநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே ஷஷ்டேத்யே ப்ரத்யமேத்யாயே. ஜகத்பதித்வாதி விஸேஷணங்கள் ப்ரத்யேகமர்ச்சந ஹேதுகூர்ப்புங்களாய், அப்ராப்தத்வ தேஹகாலாதீதத்வ உபகரண ஸம்பத்த்ய பாவ கரணஸிக்ஷணஸாமர்த்த்யரூபாத்நர்ச்சந ஹேதுநிவாரகங்கள். பாஷண்ட: - பாபஷண்ட: . யத்வா, காணாத் ஸாக்யாதி பாஷண்டைரூபஹதா: - தத்ஸஹவாஸாதிநா ப்ரதிஹதபுத்த்ய: என்றபடி. 5. “யே து ஸாமாந்யபாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் | தே வை பாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மபுஹிஷ்க்ருதா: ||” இத்யாதி.

ப “கலௌ” என்று விஸேஷிக்கவேணுமோ? ஸாமாந்யேந ஸம்ஸாரத்தில் புகுவத்குசி துர்லபே, என்னுமிடத்தில், புகுவதே ஏகாத்ஸஸ்கந்தே த்விதீத்யேத்யாயே ஸ்திதம்

பா — t तत्र षष्ठो प्रथमे “कलौ जगत्पतिं विष्णुं सर्वसृष्टारमीश्वरम् । नार्चयिष्यन्ति मैत्रेय पाषण्डोपहता जनाः॥” ॥ श्रीभागवते एकादशस्कन्धे द्वितीयेऽध्याये “दुर्लभो मानुषो देहः देहिनां

ஈ-vவைகுண்டப்ரியதூர்ஸநம்) என்கிறபடியே முதல்தன்னிலே மநுஷ்யஸாரீரம் கிடையாது; v₂ பெற்றாலும் ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யமென்று அவனைப் பெறுகைக்கு அநுருபமாயிருப்ப தொரு உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்னும் ருசி ஒருவருக்கும் பிறவாது; w இதுண்டாகிலுமுண்டாம்; ப₄க₃வதஸேஷத்வம் உண்டாகாதென்னுமிடம் சொல்ல வேண்டாவிதே.

அ- யத்ர, 1 “அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம | கதூராகில் லப₄தே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத் ||” இத்யாதி₃. (ஷுணப₄ங்குர இதி)- A “மின்னின் நிலையில்” இத்யாதி₃. v வைகுண்டே₂ நாம லோக:; ஸ: ப்ரியோ யஸ்யேதி வ்யுத்பத்தயா வைகுண்டப்ரியன் ஸர்வேஸ்வரனாய், அவனுடைய தூர்ஸநமென்று லோகபரமான இரண்டாம் யோஜனை. அது ப₄க₃வத்ருசி தூர்ஸப₄மென்கிற ப்ரகரணத்துக்கு அநுகுணமாகையாலே அதுவே இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம். அதினாலே அது ஸாப்தம். வைகுண்டஸாப்தம் ப₄க₃வத்பரமென்கிற ப்ரதம யோஜனையில் அவனிடத்திலே ப்ரியமான தூர்ஸநமென்னுதல், அவனுக்கு ப்ரியமான தூர்ஸந மென்னுதல்; அவனுக்கு ப்ரியமான தூர்ஸநத்தையுடைத்தானவனை என்னுதல்; அவனிடத்திலே ப்ரீதியுடைய ப₄க₃வதருடைய தூர்ஸநம் - தத்வீஷயக ஸேஷத்வஜ்ஞாநமென்னுதல். இப்படி நாலு யோஜனைகள். முதலிரண்டும் ப்ரகராணாகுணங்கள். மூன்றாமது ப₄க₃வததெளர்லப்ய பரம். நாலாமது தச்சேஷத்வதெளர்லப்யபரம். ஆகவிரண்டும் ப்ரகராண₂நநுகுணமாகையாலே அர்த்த₂த₂ஸித்த₂மென்றபடி. v₂ அவனுக்கு ப்ரியமான தூர்ஸநத்தையுடைத்தானவனை யென்கிற யோஜனையிலே வைகுண்ட: - ஸர்வேஸ்வர: , ப்ரிய: - ப்ராப்ய இதி ததூருருபோபாயபரிக்ரஹேண ப₄வ்யம் இத்யேவம்ரூபம் தூர்ஸநம் - ருசிருபஜ்ஞாநம் யஸ்ய ஸ: ததே₂கத்த இதி விக்ரஹ: . தமபி₂ப்ரேத்யாஹ - (பெற்றாலுமிதி). w (இதுண்டாகிலுமுண்டாமிதி) கைமுத்யந்யாயஸித்த₂ம் வ்யாக்யாத்ருவாக்யம்; அஸ்மிந் பகேஷ (தத்ராபி) அதிதூர்ஸப₄ஷுணப₄ங்குரதேஹயோகிஷ₂ மநுஷ்யேஷ்வபீத்யர்த்த₂:

ஜீ- ஸ்லோகம் ப்ரமாணயதி (தூர்ஸப₄ இத்யாதி₃). இவ்விடத்தில் 1. “அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம | கதூராகில்லப₄தே ஜந்துர் மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத் ||” என்றது அநுஸந்தேயம். v “வைகுண்டப்ரியதூர்ஸநம்” என்றதுக்கு அர்த்த₂த்வயம், அதாவது-வைகுண்ட₂ னென்று - ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸர்வேஸ்வர விஷயமான ப்ரியமான தூர்ஸநம்; அதாவது-அவனை உபாயோபேயமென்கிற ஜ்ஞாநமென்னுதல், வைகுண்டப்ரியர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய் அவர்கள் விஷயதூர்ஸநம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸேஷிகளென்கிற ஜ்ஞாநமென்னுதல். தூர்ஸநம்- ருசிருபஜ்ஞாநம். v₂ இவ்வர்த்த₂த்வயத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்ய ஸித்யாதி₃). இன்னமும், வைகுண்டப்ரியன் - ஸர்வேஸ்வரனாய் அவன் விஷயமான தூர்ஸந மென்றும், வைகுண்டன் விஷயமான ப்ரியமான தூர்ஸநத்தை உடைத்தானவனென்றும் ப₄க₃வத தெளர்லப்யபரமாகவும், அர்த்த₂த்வயமுண்டு; அந்த அர்த்த₂த்வயமிங்கே அருளிச் செய்யவில்லை. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த₂த்வயமும் ஸாப்தம். (தத்ராபி) அதிதூர்ஸப₄ஷுணப₄ங்குர தேஹயோகிஷ₂ மநுஷ்யேஷ்வபி.

ப்ர-ஷுணமஜூர: | तत्रापि दुर्लभं मन्ये वैकुण्ठप्रियदर्शनम् ||” (26) x गीतासु सप्तमे “मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चित्तति सिद्धये । यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वनः ॥३॥ अस्यार्थः-मनुष्याः-शास्त्राधिकारयोग्याः,

ஈ—x 1. “मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये । यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥” (மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்யததி ஸித்த்யதே । யததாமபி ஸித்த்யநாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்வத: ॥) என்று ஸர்வேஸ்வரன்தானுமருளிச்செய்தான். y இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்தவதீர்ணரான இது-Z சேதநர் பண்ணின ஸுக்ருத பூலமாயிற்று.

அ— x ஸம்ஸாரசக்ரே புகுவதாஸ்யணருச்யஸம்பவே புகுவதுக்திம் ப்ரமாணயதி (மனுஷ்யாணாம் இதி) ஸாஸ்த்ராதிக்காரயோக்யநாம் ஸஹஸ்ரேஷு, கஸ்சித் ஸித்த்யபர்யந்தம் யத்நம் கரோதி. ஸித்த்யநாம் யததாமபி - ஸித்த்யமாகாங்குமாணநாம் ஸதாம் யததாமபி ஸித்த்யபர்யந்தம் கஸ்சித் யததே. ஸித்த்யபர்யந்தம் யததாம் மத்யே஽பி கஸ்சித் மாம் ப்ராபகத்வேந வேத்தி; மாம் ப்ராபகத்வேந விதித்வா மத்தஸ் ஸித்த்யே யத்நம் கரோதீதி யாவத். புந: “தத்வத:” இதி விஸேஷணத். மத்யேவத்த்ருணாம் ஸஹஸ்ரேஷ்வபி கஸ்சித் மாம் தத்வதோ வேத்தி—ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச வேத்தி. ந கஸ்சித்த்யபிப்ராபய: 2. “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” 3. “மாந்து வேத ந கஸ்சந” இதி ஹி வக்ஷயதீத்யர்த்த:.

y “கலௌ ஜகத்பதிம்” இதி வாக்யஸ்ய உக்தபூர்வநிர்வாஹே ஏவம்பூதே ஸம்ஸாரே நிர்நிபந்த ப்ரவ்ருத்தயா ஸ்ரிய:காந்தஸ்ய க்ருபயா கார்ப்பேபிஷித்தஸ்ய பராங்குஸார்யஸ்ய அவதரணஹேத்வாகாங்குமாம் ஸமயந் பவப்யாபிதப்தஜநபாக்யதேய வைபவ ப்ராவிதாவதரணத்வருபம் வைலக்ஷண்யமாஹ — (இப்படியிருக்கிறனிதி) த்விதீயநிர்வாஹே ஸங்கதி: ஸ்பஷ்டா. 4. “பவப்யாபிதப்தஜந பாக்யதேய வைபவப்ராவிதாவதரணேந பரமகாருணிகேந புகுவதா பூஷ்யகாரேண” இதி ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யவசநாத் ஸ்ரீமத் பராங்குஸாசார்யாவதாரஸ்ய புகுவத்பூஷ்யகாராவதாரஸாம்யஞ்ச ஸுச்யதே. யத்வா அயம் சேதநஸ்ப்ரேதா புகுவத்பர்யந்த ஸகலசேதநபர: ஸுக்ருதஸ்ப்ரேதஸ்ச யதாயோக்யம்

ஜீ— x ருசிதௌர்லப்யத்துக்கு ப்ரமாணந்தரம் (மனுஷ்யாணாமித்யாதி) இதம் கீதாஸு ஸப்தமே஽த்யாயே. அஸ்யார்த்த:— மனுஷ்யாணாம் - ஸாஸ்த்ராதிக்கார யோக்யநாம், ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சிதேவ ஸித்த்யபர்யந்தம் யத்நம் கரோதி. ஸித்த்யநாம் யததாமபி - ஸித்த்யபர்யந்தம் யதமாநாநாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சிதேவ மாம் ப்ராபகத்வேந வேத்தி. மாம் ப்ராபகத்வேந விதித்வா மத்தஸ்ஸித்த்யே யத்நம் கரோதீதி யாவத். புந: “தத்வத:” இதி விஸேஷணத் மத்யேவத்த்ருணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சிதேவ மாம் தத்வதோ வேத்தி—ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச வேத்தி—ந கஸ்சித்த்யபிப்ராபய: 3. “மாம் துவேத ந கஸ்சந” இதி ஹி வக்ஷயதீத்யர்த்த:.

y ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் திருவவதரிகைக்கு அடியேதென்ன, சேதநருடைய ஸுக்ருதமென்கிறார் (இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி) ஸுக்ருத பூலமாயிற்றென்றவிடத்திலே 4. “பவப்யாபிதப்தஜநபாக்யதேய வைபவப்ராவிதாவதரணேந பரமகாருணிகேந புகுவதா பூஷ்யகாரேண” என்றது அநுஸந்தேயம். யத்வா, அயம் சேதநஸ்ப்ரேதா

ப்ர—तेषां सहस्रेषु कश्चिदेव सिद्धिपर्यन्तं यतते; सिद्धिपर्यन्तं यतमानानां सहस्रेषु कश्चिदेव मां विदित्वा मत्तस्सिद्धये यतते। मद्दिदां सहस्रेषु कश्चिदेव तत्त्वतः—यथावस्थितं मां वेत्ति—न कश्चिदित्यभिप्रायः। “स महात्मा सुदुर्लभः” ॥ १९ ॥ “मां तु वेद न कश्चन” ॥ २९ ॥ इति हि वक्ष्यतीति ॥

ஈ—a 1. “ततोऽखिलजगत्पद्मबोधायाच्युतभानुना” (ததோ஽க்ஷிலஜகத்பத்மபேதாயாச்யுத ப்ராநுநா) என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் வந்து அவதரித்தாப்போலேயாயிற்று, ஆழ்வார்

அ—ஸோபநகர்மபர: [ப 125] y “இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே” என்று தொடங்கி, (ப 128) | “எல்லார்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது” என்னுமளவுக்கு ப்ரபுந்தத்தி னுடைய ஸர்வோபஜீவ்யதையிலே நோக்கு—என்று பரிஷ்காரம்.

a ஸுக்ருதபுலமென்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ததோக்ஷிலேதி) z பூர்வ வாக்யே சேதநஸப்தஸ்ய ப்ரத்யக்ஷேதநபரத்வே அத்ர ஜகச்சப்தேநாபி கச்சத்தி - நஸ்யதீதி வ்யுத்பத்த்யா விஸேஷணபூத ஸரீரநாஸாயாத விஸிஷ்டநாஸவந்த: ப்ரத்யக்ஷேதநா உச்யந்தே. தஸ்ய புகுவத்பர்யந்தாக்ஷிலசேதநபரத்வே அயம் ஜகச்சப்தேநாபி ததைவாக்ஷிலசேதநபர: கச்சத்தி-ஸ்வாபீஷ்டாந் ப்ராப்தோதீதி வ்யுத்பத்தி: அஸ்மிந் பக்ஷே த்ரஷ்டவ்யா. பேராத: - பத்மபக்ஷே விகாஸ: ; சேதநபக்ஷே ஆஹ்லாத்ருபஜ்ஞாநம். பேராதஜநகத்வஞ்ச-ப்ரத்யக்ஷேதந விஷயே ரஜஸ்தமோமூல பாபநிபுர்ஹணபூர்வக ஸத்வவிவர்த்தநேந கீதாப்ரபுந்தாத்விபிஸ்ச. நித்யமுக்தவிஷயே து மங்குளாஸநபரஸம்பாத்நேந குணசேஷிதாத்விபிஸ்ச; ஸ்வஸ்யாஹ் லாத்ருகரத்வந்து சேதநோஜ்ஜீவயித்ருத்வமுகேந. b ஸுரீர்யனிலும் இவனுக்கேற்றமுண்டென்று

ஜீ—புகுவத்பர்யந்த ஸகலசேதநபர: . ஸுக்ருத ஸப்தஸுமம் யத்யாயோக்யம் ஸோபநகர்மபரம். y “இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே” என்று தொடங்கி, (ப 128) | “எல்லார்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது” என்னுமளவுக்கு ப்ரபுந்தத்தினுடைய ஸர்வோபஜீவ்யதை யிலே நோக்கு—என்று பரிஷ்காரம்.

a ஸுக்ருதபுலமென்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ததோக்ஷிலேத்யாதி) 1. “தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமானிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா” இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஸ்ரீனிஷ்ணு புராணே பஞ்சமேடம்ஸே த்ருதீயேடத்யாயே. z சேதநர் பண்ணின ஸுக்ருதபுலமாயிற்றென்றவிடத் திலே சேதநஸப்தஸ்ய ப்ரத்யக்ஷேதந பரமானால் ஸிலோகத்தில் ஜகச்சப்தேநாபி கச்சத்தி - நஸ்யதீதி வ்யுத்பத்த்யா விஸேஷணபூத ஸரீரநாஸாயாத விஸிஷ்டநாஸவந்த: ப்ரத்யக்ஷேதநா உச்யந்தே. தஸ்ய புகுவத்பர்யந்தாக்ஷிலசேதநபரத்வே அயம் ஜகச்சப்தேநாபி ததைவாக்ஷிலசேதநபர: கச்சத்தி-ஸ்வாபீஷ்டாந் ப்ராப்தோதீதி வ்யுத்பத்தி: அஸ்மிந் பக்ஷே த்ரஷ்டவ்யா. பேராத: - பத்மபக்ஷே விகாஸ: . சேதநபக்ஷே ஆஹ்லாத்ருபம் ஜ்ஞாநம். பேராதஜநகத்வம் - ப்ரத்யக்ஷேதநவிஷயே ரஜஸ்தமோமூல பாப நிபுர்ஹணபூர்வக ஸத்வவிவர்த்தநேந கீதாப்ரபுந்தாத்விபிஸ்ச, நித்யமுக்தவிஷயே மங்குளா ஸநபரஸம்பாத்நேந குணசேஷிதாத்விபிஸ்ச; ஸ்வஸ்யாஹ்லாத்ருகரத்வம் சேதநோஜ்ஜீவ யித்ருத்வமுகேந. b ஸுரீர்யனிலும் இவனுக்கு ஏற்றமுண்டென்று “மஹாத்மநா” என்றபதத்தைக்

ப்ர— a श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेशे तृतीये श्रीपराशरः—“एवं संस्तूयमाना सा देवैर्देवमधारयत् । गर्भेण पुण्डरीकाक्षं जगत्स्राणकारणम् ॥ १ ॥ ततोऽखिलजगत्पद्मबोधायाच्युतभानुना । देवकी- पूर्वसन्ध्यायामाविर्भूतं महात्मना ॥ २ ॥

f—வந்தவதரித்தபடி. b ஆதித்யன் பூர்வமாயான அந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவன் cஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது. d அப்படியே இவரும் eA “ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்” fB “மரங்களுமிரங்கும் வகை” என்றும்,

அ—“மஹாத்மநா” என்ற பதத்தைக் கடைசித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனிடையாதி) பூநுரி வாச்யுத இத்யுபமிதிஸமாஸ: . அந்யதா அச்யுத ஏவ பூநுரிதி ருபகஸமாஸே “மஹாத்மநா” இதி விஸேஷணந்வயாநுபபத்தே: ; விஸேஷணநாம் ப்ரதாநாத்வயவ்யுத்பத்தே: . ஏவஞ்ச ஏத தாநுருண்யேந பத்மமிவ ஜகத் பூர்வஸந்த்யேவ தேவகீதி பேராத்யம். ததா சாத்ர மாஹாத்மயம் - ததநிவர்த்யாந்தகாரநிவர்த்தகத்வமேவேதி தாத்பர்யம். c (ஆந்தரமான அந்தகாரத்தை இதி). பூத்யசேதநபரத்வே, ப்ரக்ருதிஸம்பூந்தாயாத அஜ்ஞாநாத்மகாரோ விவக்ஷித: . நித்யமுக்தபரத்வே, அகாலகால்யம் வஸ்து காலாதீநே விரோதிபூஹுன தேஸே வர்த்ததே. C “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யிலெவன்கொல்” இத்யேவம்ப்ரகாரேண ஸஞ்ஜாத ப்ரேம கார்யாந்த்யம் ஸௌர்யவீர்யபராக்ரமாதியு: . நிரஸ்ய வர்த்ததே இத்யர்த்த: . புகுவத் விஷயே து மதீயா சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தா ஜகத்ஸ்ருபாக்ருஷி: பூலிஷ்யதி நவா இத்யா குவஹ்ருத்யத்வரூபம் அந்தகாரம் நிரஸ்ய வர்த்ததே இத்யர்த்த: .

d (அப்படியே இவருமிதி) அத்ர 1. “தமோ பூர்வம் விநயேத்து பாவகாதித்யஸந்நிதேன | ஸபூர்வயாப்யந்தரம் சைவ விஷ்ணுபுக்தார்க்க ஸந்நிதேன ||” இதிப்ரகாரேண பூர்வயாப்ய யந்தர தமோநிரஸநபூர்வகம் ஸ்வாதிரயம் ஸர்வத்ர ஜநயதீத்யர்த்த: த்ரஷ்டவ்ய: , த்ருஷ்டாந் தாநுருண்யாத். பூர்வயதமோ நாம - ரஜஸ்தமோமூலதயா அஜ்ஞாதகல்பம் யதார்த்தஜ்ஞாந விரோதிபூதம் ச பூர்வயகுத்ருஷ்டநாம் ஸாஸ்த்ரஸ்ரவணஜம் ஜ்ஞாதம். e...I (ஊரும்நாடும்இத்யாதி) eக்ராமஸ்த்யும் தேஸஸ்த்யும் லௌகிகஜநமும் புகுவத்ஜ்ஞாத ப்ரேமாந்த்ரான தம்மைப்

ஜீ—கடைசித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனிடையாதி). பூநுரிவாச்யுத இத்யுபமிதிஸமாஸ: . அந்யதா அச்யுத ஏவ பூநுரிதி ருபகஸமாஸே “மஹாத்மநா” என்கிற விஸேஷணத்துக்கு அந்வயம் வரும், விஸேஷணநாம் ப்ரதாநாத்வய வ்யுத்பத்தே: . இனி இவ்விடத்தில் மாஹாத்மயமாவது - ததநிவர்த்யாந்தகார நிவர்த்தகத்வமே என்றபடி. c (ஆந்தரமான அந்தகாரத்தையிதி) பூத்யசேதநபரத்வே, ப்ரக்ருதி ஸம்பூந்தாத்ம வந்த அஜ்ஞாநாத்மகாரம்; நித்யமுக்தபரத்வே அகாலகால்யமான வஸ்து, காலாதீந விரோதிபூஹுன தேஸத்திரிசுக்கிறதே! என் வருகிறதோ! என்னும் ப்ரேமகார்யாந்தகாரம்; அதை ஸௌர்யவீர்யபராக்ரமாதிகளாலே நிரஸித்துக் கொண்டிருப்பனென்றபடி. புகுவத்பரத்வே “என்னுடைய சேதநோஜ்ஜீவநார்த்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டிருபக்ருஷி பூலிக்கிறதோ! இல்லையோ!” என்னும் ஆகுவஹ்ருத்யத்வரூபாந்தகாரம்; அதை நிரஸித்துக்கொண்டிருப்பனென்றபடி.

d (அப்படியே இவரும்) என்கிறவிடத்தில் 1. “தமோ பூர்வம் விநயேத்து பாவகாதித்யஸந்நிதேன | ஸபூர்வயாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபுக்தார்க்க ஸந்நிதேன ||” என்கிறபடியே பூர்வயாப்யந்தராதமோ நிரஸந பூர்வகமாக ஸ்வாதிரயத்தை எங்குமுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்ப ரென்கிற அர்த்தங்கண்டுகொள்வது த்ருஷ்டாந்தாநுருண்மக. இவ்விடத்தில் பூர்வயதமஸ் ஸாவது - ரஜஸ்தமோமூலதயா அஜ்ஞாதகல்பமான யதார்த்தஜ்ஞாந விரோதிபூதபூர்வய குத்ருஷ்டி ஸாஸ்த்ரஸ்ரவணஜந்யஜ்ஞாதம். e...I (ஊரும்நாடும்இத்யாதி) eக்ராமஸ்த்யும் தேஸஸ்த்யும் லௌகிகஜநமும் புகுவத் ஜ்ஞாதப்ரேமாந்த்ரான தம்மைப்போலே தஜ்ஜ்ஞாத ப்ரேமாந்த்ராயம்படி.

ஈ—gA பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியாயும் hB “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும் iC “பண்ணார் பாடலின்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான் பாடித்தென்னுவென்னும் என்னம்மான்” j என்னும்படியே k தம்முடைய நன்மை எங்குமுண்டான l எல்லார்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணிக் கொண்டாயிற்றிருப்பது.

அ—போலே தத்ஜ்ஞாந ப்ரேமாந்தரூரம்படி. fஅசேதநங்களான வ்ருஷங்கனும் ஜ்ஞாந ப்ரேமாந்த்யத்தாலே ஆர்த்யுரமாய் ஸித்திலமாய்க் கூப்பிடும்படி. g பால்போலே பேராக்யமான தமிழிலே நிருபகராய் ஸ்வராக்யாபிஜ்ஞானவரும் புக்தரும் ஜ்ஞாநப்ரேம நிரதிஸ்யாநந்த்யத்தாலே ஸ்துதிக்குமாயிரம். h இப்ரபந்தத்தைக் கேட்டு நித்யரும் முக்தரும் த்ருப்தராகார். i ஸ்வரத்தினாலே பூர்ணமான பாட்டுகள் ரூபமான பேராக்ய கவிகளைத் தனக்கு ப்ரகாரபூதனான யானாய்க்கொண்டு ஸ்தவ்யனாய் ஸ்தவப்ரியனான தன்னை ஸ்தோதாவாய்க்கொண்டு தானே பாடி, திருமாலிருஞ்சோலையானாய் நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவன் தன் மேன்மை பாராதே பரட்டில் ரஸாதிஸ்யத்தாலே தென்னு தென்னுவென்று ஆளத்தை வையாநிற்குமென்று பொருள். j (என்னம்மானென்னும்படியிதி) “என்று சொல்லும்படி” என்று யோஜிப்பது.

k (தம்முடைய நன்மை) D “சொன்மலைகளேற்ற நோற்றேற்கினியென்ன குறையெழுமையுமே” E “மாற்றமலை புனைந்தேத்தி நானும் மகிழ்வெய்தினேன்” இத்யாதிபி.ருக்த: ப்ரபந்தநிர்மாணஜநிதாதிஸ்ய: . l ஸ சாதிஸ்யோ நாகூர ஜாநபத, லௌகிகஜநவிஷயே ஸ்தாவரவிஷயே ச ஜ்ஞாநப்ரேமரூப: . நித்ய முக்தேஸ்வரவிஷயே நிரதிஸ்யாநந்த்யரூப: . புக்தவிஷயே ஜ்ஞாந நிரதிஸ்யாநந்த்யரூப: . த்ரவிடஜ்ஞாநாகூநிஷ்ட்விஷயே ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிஸ்யாநந்த்யரூப: . ஏதேந ஸ்வப்ரபந்த, நிர்மாண ஜநிதம் ஜ்ஞாநப்ரேம நிரதிஸ்யாநந்த்யரூபம் ஸ்வஸம்பந்த்யதிஸ்யம் யத்யாயோக்யம் ஸர்வதேஸுவர்த்திஸகலசேதநாநாம் ஜநயந் வர்த்தத இத்யுக்தம் புவதி. k யத்வா (தம்முடைய நன்மை) ஸ்வஸமித் வர்த்தமாந ஜ்ஞாநப்ரேம நிரதிஸ்யாநந்த்யஸஜாதீய ஜ்ஞாநப்ரேம நிரதிஸ்யாநந்த்யா இதி. (ப 125) y “இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே” இதிவாக்யகூத z சேதநஸப்ந்த்யஸ்ய, (ப 126) a “ததோகில” இதிவாக்யகூத ஜகூச்சப்ந்த்யஸ்ய ச ப்ந்த்யசேதந

ஜ—fஅசேதநமான வ்ருஷங்கனும் ஜ்ஞாநப்ரேமாந்த்யத்தாலே ஆர்த்யுரமாய் ஸித்திலமாய்க் கூப்பிடும்படி. g பால்போலே இனியதமிழில் நிருபகரும் இசையறியுமவர்களும் புக்தருங்கொண்டாடுமாயிரம். h இப்ரபந்தத்தைக்கேட்டு நித்யரும் முக்தரும் த்ருப்தராகார். i ஸ்வரத்தால் பூர்ணமான பாட்டு ரூபமான இனிய கவிகளைத் தனக்கு ப்ரகாரபூதனான யானாய்க்கொண்டு ஸ்தவ்யனான தன்னை ஸ்தோதாவாய்க்கொண்டு தானே பாடி, திருமாலிருஞ்சோலையானாயிருக்கிற என் ஸ்வாமியானவன் பரட்டில் ரஸாதிஸ்யத்தாலே தென்னுவென்று ஆளத்தை வையாநிற்குமென்று பொருள். j (என்னும்படி) என்று சொல்லும்படி.

k தம்முடைய நன்மையாவது - ப்ரபந்தநிர்மாணத்தால் வந்த அதிஸ்யம். அது l எல்லார்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணுகையாவது-அந்த அதிஸ்யம் நாகூர ஜாநபத, லௌகிக ஜநவிஷயத்திலும் ஸ்தாவர விஷயத்திலும் ஜ்ஞாநப்ரேமரூபம். நித்யமுக்தேஸ்வர விஷயத்தில் நிரதிஸ்யாநந்த்யரூபம். புக்தவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநநிரதிஸ்யாநந்த்யரூபம். த்ரவிடஜ்ஞாநாகூநிஷ்ட்விஷயத்தில் ஜ்ஞாந ப்ரேமநிரதிஸ்யாநந்த்யரூபம். இப்படி ஸ்வப்ரபந்த, நிர்மாண ஜநிதமான ஜ்ஞாநப்ரேம நிரதிஸ்யாநந்த்யரூபஸ்வஸம்பந்த்யதிஸ்யம் யத்யாயோக்யம் ஸகலதேஸுவர்த்தி ஸகலசேதநர்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டிருப்பரென்றபடி. (ப 125) z “சேதனர்பண்ணின ஸுக்ருதபூலம்” என்கிறவிடத்திலே சேதநஸப்ந்த்யமும். a “ததோகில” இத்யாதி, வாக்யகூத ஜகூச்சப்ந்த்யமும் ப்ந்த்ய

ஈ—m1. “हसितं भाषितञ्चैव गतिर्या यच्च चेष्टितम्। तत्सर्वं घर्मवीर्येण यथावत्संपश्यति॥” (ஹஸிதம் ப்ராஷிதம் சைவ க்ஷதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம்। தத் ஸர்வம் த்ர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ர பர்யதி॥) என்கிறபடியே / (ப்ரஹ்மானின் ப்ரஸாத்ந்தாலே n ஸ்ரீவால்மீகி புகுவான் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலே இவரும்) புகுவத்ப்ரஸாத்ந்தாலே ஸாக்ஷாத் க்ருதமான புகுவத் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையராயிருப்பர்.

அ—மாத்ரபரத்வே B “கேட்டாரார் வானவர்கள்” C “தென்னுவென்னுமென்னம்மான்” இத்யேதத் த்வயஞ்ச அதிஸயபரம். அஸ்மிந் பக்ஷே க்ருஷ்ணாவதாரஸாம்யம் ஸ்ரீமத்பராங்குஸார்யாவதாரஸ்ய வக்துமுத்யம்ய அதிஸயமேவோக்தவாநாஸீதித் த்ரஷ்டவ்யம்.

இப்படி 76a “ஸ்ரிய:பதியாய்” என்று தொடங்கி 120k “இவ்வாழ்வார்” என்னுமளவாலே ப்ரபுந்தத்துக்கு தத்வஜ்ஞாந மூலத்வமும் க்யாத்யாதி மூலத்வாபாவமும் சொல்லிவர ப்ரபுந் தத்தினுடைய உபாதேயத்தை ஸமர்த்தித்து 120l “இப்படியிருக்கிற” என்றுதொடங்கி 128l “பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது” என்னுமளவாலே ஸர்வோபஜீவ்யத்தை ஸமர்த்தித்து நின்றார். n இனிமேல் ப்ரபுந்தமூலதயா ப்ரதமவாக்ய விவக்ஷிதங்களான ஜ்ஞாநபுத்திகளுடைய வைபவத்தையுபபாதிக்கிறார் (ஹஸிதமித்யாதி)—என்று பரிஷ்காரம். உபாஸகை: ருஷிபி: ஸாம்யம் தேப்யோ஽திஸயம் சாஹ (ஹஸிதமித்யாதி) என்னவுமாம். தமக்குண்டான நன்மையை எல்லார்க்குமுண்டாக்குகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஹஸிதமித்யாதி) என்கிறாராகஷ மாம். ஹஸிதம் - ஹஸநம். ப்ராஷிதம் - ப்ராஷணம். நபும்ஸகே பாவே க்த: த்ர்மவீர்யேண சதுர்முக ஸங்கல்பாநுக்ருஹீத தபோபுலேந. n வால்மீக்யபித்யாநம் ருஷிமாத்ரோபலக்ஷணம் ஆர்ஷஜ்ஞாநஸ்ய அவதாரமாத்ரவிஷயத்வாபித்யாநேந ஸங்குசிதத்வப்ரகாஸநாத், (த்ர்மவீர் யேண) இதி ஸ்வயத்தஸாத்யத்வாபித்யாநாத், பராங்குஸார்ய ஜ்ஞாநஸ்ய புகுவத்ப்ரஸாத் லப்யத்வாநவச்சிந்ந விஷயத்வாபித்யாநாச்ச தத்யாதிக்க்யமேவ ஹி ப்ரகாஸ்யதே.

ஜீ—சேதநமாத்ர பரமானபோது B “கேட்டாரார் வானவர்கள்” C “தென்னுவென்னு மென்னம் மான்” என்கிற இரண்டும் அதிஸயபரம்.

இப்படி 76a “ஸ்ரிய:பதியாய்” என்று தொடங்கி 120k “இவ்வாழ்வார்” என்னுமளவால் இப்ரபுந்தத்துக்கு தத்வஜ்ஞாந மூலகத்வமும் க்யாத்யாதி மூலகத்வாபாவமும் சொல்லி ப்ரபுந் தத்தினுடைய உபாதேயத்தை ஸமர்த்தித்து 120l “இப்படியிருக்கிற” என்று தொடங்கி 128l “பண்ணிக் கொண்டாயிற்றிருப்பது” என்னுமளவாக ஸர்வோபஜீவ்யத்தை ஸமர்த்தித்து நின்றார். n இனிமேல் ப்ரபுந்தமூலதயா ப்ரதமவாக்ய விவக்ஷித ஜ்ஞாநபுத்தி வைபவத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஹஸிதமித்யாதி)—என்று பரிஷ்காரம். யத்வா, ஜ்ஞாநவைபவத்தை ஸத்ருஷ் டாத்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஹஸிதமித்யாதி) பாலகாண்டே த்ருதீயஸர்க்கே; ஹஸிதம் - ஹஸநம். ப்ராஷிதம்—ப்ராஷணம். நபும்ஸகே பாவே க்த: த்ர்மவீர்யேண—சதுர்முக ஸங்கல் பாநுக்ருஹீததபோபுலேந.

ப்—m श्रीबालकाण्डे तृतीये ब्रह्मणि प्रयाते सति वाल्मीकिः “रामलक्ष्मणसीतामिः राज्ञा दशरथेन च। समार्येण सराष्ट्रेण यत्प्राप्तं तत्र तत्त्वतः॥३॥ हसितं भाषितं चैव गतिर्या यच्च चेष्टितम्।

ஈ—o 1. “ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्” (ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ மே மதம்) p ஐஸ்வர்யம், q ஆத்ம லாபம், ஏதேனுமொரு புருஷார்த்தமாகவுமாம் நம் பக்கலிலே கொள்ளுமவர்கள் உதாரர், ஜ்ஞானியானவன் எனக்கு தாரகன் என்று ஸர்வேஸ்வரன் அருளிச் செய்த ஜ்ஞானிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருப்பர்.

அ— o உக்தஸராஷாத்காரபுலபூத புகுவத்ப்ராப்திகாமாதாம் அக்ரேஸரத்வமாஹ (ஜ்ஞானீதி) ஜ்ஞானீ—புகுவத் ப்ராப்திகாம: p1. “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தஜார்த்தீ ஜ்ஞானீ ச ப்ரதர்ஷபு | உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே” என்றதைக் கடாஷித்து (ஐஸ்வர்யமித்யாதி). p ஆர்த்த:— ப்ரஷ்டைஸ்வர்யகாம: அர்த்தஜார்த்தீ—அபூர்வைஸ்வர்யகாம: என்றர்த்தமாகையாலே (ஐஸ்வர்யம்) என்றது: q ஜிஜ்ஞாஸு:—ஆத்மப்ராப்திகாம: என்றர்த்தமாகையாலே (ஆத்மலாபம்) என்றது. r (உதாரர்) ஸர்வ ஏவ மாமேவோபாஸத இத்யுதாரா:—வத்யாந்யா: யே மத்த: யத்கிஞ்சித்யபி க்ருஹ்ணந்தி, தே ஹி மம ஸர்வஸ்வத்யாமிந: o [ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ மே மதம் | ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் க்யதிம்] தத்யாயத்ததாரணோஹம் இதி மந்யே: யஸ் மாத் மயா விநா ஆத்மதாரணஸம்பூவநயா மாமேவாநுத்தமம் ப்ராப்யமாஸ்தித: அத: தேந விநா மமாப்யாத்மதாரணம் ந ஸம்பூவதீத்யதோ மமாத்மா ஸ இத்யர்த்த:.

ஜி— o அதந்யப்ரயோஜதத்வரூப வைபவத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஜ்ஞானீ த்வித்யாதி). அன் திக்கே, ஜ்ஞானாதி,க்யத்தால் ப்ரவிதாம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிருராதல். (ஜ்ஞானீ த்வித்யாதி) 1. “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தஜார்த்தீ ஜ்ஞானீ ச ப்ரதர்ஷபு | உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ மே மதம் ||” இதி க்யதாஸு ஸப்தமே. ஜ்ஞானீ—புகுவத்ப்ராப்திகாம: p ஸ்லோகத்தையெல்லாம் கடாஷித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (ஐஸ்வர்யமித்யாதி). ஆர்த்த:— ப்ரஷ்டைஸ்வர்யகாம: அர்த்தஜார்த்தீ—அபூர்வைஸ்வர்யகாம: p ஆக இரண்டும் ஏகாகாரமாகை வாலே ஐஸ்வர்யமென்கிருர். q ஜிஜ்ஞாஸு:—ஆத்ம ப்ராப்திகாம: என்றர்த்தமாகையாலே (ஆத்ம லாபம்) என்கிறது. r [உதாரர்] ஸர்வ ஏவைதே மாமேவோபாஸதே இத்யுதாரா:—வத்யாந்யா: யே மத்தோ யத்கிஞ்சித்யபி க்ருஹ்ணந்தி, தே ஹி மம ஸர்வஸ்வத்யாமிந: o [ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ மே மதம் | ஆஸ்திதஸ்ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் க்யதிம்] தத்யாயத்தாத்மதாரணோஹ மிதி மந்யே, யஸ்மாத் மயா விநா ஆத்மதாரணஸம்பூவநயா மாமேவாநுத்தமம் ப்ராப்ய மாஸ்தித: அதஸ்தேந விநா மமாப்யாத்மதாரணம் ந ஸம்பூவதீத்யதோ மமாத்மா ஸ இத்யர்த்த:.

॥—तत्सर्वं धर्मवीर्येण यथावत्संप्रपश्यति ॥ ४ ॥ स्त्रीवृत्तीयेन च तदा यत्प्राप्तं चरता वने। सत्यसन्धेन रामेण तत्सर्वं चान्ववैक्षत ॥ ५ ॥

o श्रीगीतासु सप्तमे “उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्। आस्थिनः सहि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ १८ ॥” अस्यार्थः—“सर्व एव मामेवोपासते इत्युदाराः—वदान्याः ये मत्तो यत्किञ्चिदपि गृह्णन्ति ते हि मम सर्वस्वदायिनः। ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्—तदायस-धारणोऽहमिति मन्ये—यस्मान्मया विना आत्मधारणासम्भावनया मामेवानुत्तमं प्राप्यमास्थितः, अतस्तेन विना ममाप्यात्मधारणं न सम्भवति। ततो ममात्मा हि सः ॥” इति ॥

ஈ— s 1. “ वार्यात्प्रभृति सुस्निग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ” (பூல்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்யதே₄ லக்ஷமனோ லக்ஷமிவர்த₄ந:) என்று பூல்யம்தொடங்கி t பெருமாள் திருத் தொட்டிலோடு அணையத் திருத்தொட்டில் இடாதபோது பள்ளிகொள்ளாத இனைய பெருமானைப்போலே இவரும் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே புகுவத்குணைகதாரகராயிருப்பர். uA “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து” என்றும்,

அ—s . ஏவம் ஜ்ஞாநாதிக்ய தத்கார்யரூப வைலக்ஷண்யமபி₄ஹிதம். (1)அத₂ நிரதியய புக்தியுத்த த்வரூபம் வைலக்ஷண்யமாஹ (பூல்யாத் ப்ரப்ருதீத்யாதி₃) இதி மஹாவாக்யஸங்க₃தி: . ஸாக்ஷாத் பூர்வவாக்யேந ஸங்க₃திஸ்து, -பூர்வவாக்யே ஸ்ரீமத்பராங்குஸார்ய ப்ரபத்தி நிஷ்ட₄ அபி₄ஹிதா அக்ரேஸரபதே₃ந; ஸாச ஜ்ஞாநகார்யபூ₄தா புக்திகார்யபூ₄தா ச; B “என்னான் செய்கேன்—என்கிறவிடத்திலே இம்முன்றுமுண்டு” D “புக்திபாரவஸ்ய ப்ரபந்தராழ்வார்கள்” இதி ச அபி₄த₄நாத்; தஸ்மாத் பூர்வவாக்யோக்த ப்ரபத்திஹேதுத்வேந ப்ரஸ்துத புக்திவைலக்ஷண்யமாஹேதி, இவருடைய புக்திவைபுவத்தை அருளிச்செய்கைக்காக, புகுவத்குணையத்திலே அதி ப்ரவணராயிருக்கிற இனையபெருமாள் தொடக்கமானருடைய படிசுளெல்லாம் இவர்க்குண்டென்று அருளிச்செய்யக்கோலி, ப்ரத₃மம் (1)புக்திக்கும் (2)ததே₃கதாரகத்வத்துக்கும் (3)வைராக்யத்துக்கும் (4)ததே₃கஸர்வவித₄புந்து₄த்வத்துக்கும் (5)கைங்கர்யமநோரத₃த்துக்கும் இனையபெருமானோடு ஸாம்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ப136) r (த₄ரியாத தன்மையராயிருப்பர்) என்னுமளவும். (லக்ஷமிவர்த₄ந:) கைங்கர்யவர்த₄ந: . t “ஸுஸ்நிக்யத₄:” இதிபத₃க்யதோபஸர்கூர்த்த₂மாஹ (பெருமாள் திருத் தொட்டிலோடிதி) ஏதது₃பபாத₃கக்ரந்த₂தே₂ 2. “ந ச தேந விநா நித்ராம் லப₄தே புருஷோத்தம:” இதி ஹி வக்ஷ்யதே. தத்ராபி 1. “பூல்யாத் ப்ரப்ருதி” இதிபத₃மநுஷஜ்யதே. u (அறியாவித்யாதி₃) இந்த ஸேஷத்வமறிகைக்கு ஸம்பூாவநையில்லாத காலத்திலே தத்பூலமான ஸேஷவ்ருத்தியிலே ஆத₃ரத்தைப் பிறப்பித்து. v (முலையோவித்யாதி₃) யௌவந ஸூசகமான முலையானவை மிகவும்

ஜீ-s... (1)இனிமேல் (1)புக்திக்கும் (2)ததே₃கதாரகத்வத்துக்கும் (3)வைராக்யத்துக்கும் (4)ததே₃கஸர்வவித₄புந்து₄த்வத்துக்கும் (5)கைங்கர்யமநோரத₃த்துக்கும் இவர்க்கு இனையபெருமானோடுள்ள ஸாம்யத்தை அடைவேயருளிச்செய்கிருர் (பூல்யாத் ப்ரப்ருதி) என்று தொடங்கி (136) r (எல்லாவடிமைகளுஞ்செய்தல்லது த₄ரியாத தன்மையராயிருப்பர்) என்னுமளவாக. 1. “ராமஸ்ய லோகராமஸ்ய பூராதூர் ஜ்யேஷ்டஸ்ய நித்யஸ:” இத்யுத்தாராத₄ம். இத₃ம் பூலகாண்டே₃ அஷ்டாத₃ஸே. லக்ஷமிவர்த₄ந:-கைங்கர்யவர்த₄ந: . t “ஸுஸ்நிக்யத₄:” இதிபத₃க்யதோபஸர்கூர்த்த₂மாஹ (பெருமானித்யாதி₃) 2. “ந ச தேந விநா நித்ராம் லப₄தே புருஷோத்தம:” என்று ஏதது₃பபாத₃கக்ரந்த₂த்திலே சொல்லுகிறதிறே. u (அறியாவித்யாதி₃) ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பூாவநையில்லாத காலத்திலே தத்பூலமான ஸேஷவ்ருத்தியிலே ஆத₃ரத்தைப் பிறப்பித்து. v (முலையோவித்யாதி₃)

ப்ர— s श्रीबालकाण्डे अष्टादशे सर्गे “वाल्यात्प्रभृति सुस्निग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः । रामस्य लोकरामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः ॥ २७ ॥ सर्वप्रियकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः । लक्ष्मणो लक्ष्मिसम्पन्नो बहिः प्राण इवापरः ॥ २९ ॥

ஈ— vA “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில - பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, w 1. “न च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव । मुहूर्तमपि जीवावो जलान्मत्स्याविवोद्धृतौ ॥” (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகுவ । முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்₃த்₄ருதௌ ॥) “உம்மை ஒழிந்தவன்று x பிராட்டியுமில்லை, அடியேனுமில்லை, y ஜீவித்தோமோ, முஹூர்த்தம்; என்போலே என்றால், ஜலாது₃த்₄ருதமான மத்ஸ்யம் z நீர் நசையறுமளவும் ஜீவிக்குமாபோலே நீர் நிறுத்திப் போகிறோமென்கிற வார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே உண்டென்றறியுமளவுங் காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது” என்றாரிறே.

அ— முழுக்கத் தோற்றினவிலை; “முழுமுற்றும்” என்று மீமிசையாய் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. ஸ்வாமியானவனுடைய மலையோ திருவேங்கடமென்று சந்தை சொல்லுவாரைப்போலே பல காலுமப்யஸிக்கிற பாகரம் இவள்தலையிலே கிடப்பதொன்றே! (2) w ததே₃கத₄ராகத்வமாஹ (ந ச ஸீதேதி) ஸீதா ச நேதி த்₃ருஷ்டாந்தத்வேதோக்தம். த்₃விதீயம் சகாரோ₅வத₄ரணே; அபிரயத்₃யர்த்த₃; ஹே ராகுவ! த்வயா ஹீநா ஸீதா ச ந; அஹமபி நைவ; யதி₃ ஜீவாவோ முஹூர்த்தம் இத்யந்வய:. x “பிராட்டியுமில்லை அடியேனுமில்லை” என்று வாக்யபே₄தே₃ந யோஜனைக்கும், y “ஜீவித்தோமோ” என்று அபியினுடைய யத்₃யர்த்த₃த்துக்கும் “அஹமபி, முஹூர்த்தமபி” என்கிற நிபாதத்₃வயாவ்ருத்தி நிமித்தம். z நீர்நசை - ஆர்த்₃ரதை.

ஜீ— யெவநஸூசகமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத் தோற்றினவிலை; ஸ்வாமியானவனுடைய மலையோ திருவேங்கடம் என்றப்யஸிக்கிற பாகரம் இவள்தலையிலே கிடப்பதொன்றே! (2) w ததே₃கத₄ராகத்வமாஹ (ந ச ஸீதேத்யாதி₃) அயோத்₃யாகாண்டே₃ த்ரிபஞ்சாஸே. ஸீதா ச நேதி த்₃ருஷ்டாந்தத்வேதோக்தம். த்₃விதீயம் சகாரோ₅வத₄ரணே. அபிஸப்₃தே₃ர யத்₃யர்த்த₃க:. ஹே ராகுவ, த்வயா ஹீநா ஸீதா ச ந, அஹமபி நைவ, யதி₃ ஜீவாவ:, முஹூர்த்தமித்யந்வய:. x “பிராட்டியுமில்லை அடியேனுமில்லை” என்று வாக்யபே₄தே₃ந யோஜனைக்கும் y “ஜீவித்தோமோ” என்று அபியினுடைய யத்₃யர்த்த₃த்துக்கும் “அஹமபி, முஹூர்த்தமபி” என்கிற நிபாதத்₃வயாவ்ருத்தி நிமித்தம். z நீர்நசை - ஆர்த்₃ரதை.

பா—w श्रीमदयोष्याकाण्डे [५३-सर्गे] शृङ्गिबेरपुरे रामं प्रति लक्ष्मणः—“नैतदौपयिकं राम यदिदं परितप्यसे । विषादयसि सीतां च माञ्छेव पुरुषर्षभ ॥ ३० ॥ न च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव । मुहूर्तमपि जीवावो जलान्मत्स्याविवोद्धृतौ ॥ ३१ ॥ नहि तातं न शत्रुघ्नं न सु मित्रां परंतप । द्रष्टुमिच्छेयमद्याहं स्वर्गं वापि त्वया विना ॥ ३२ ॥

ஈ— a அத்தலையில் நினைவாலேயிறே இத்தலே ஜீவிப்பது; bA “எத்தேவர் வாலாட்டு மெவ்வாறு செய்கையும்ப்போதொழியும்” என்கிறபடியே அவன் நினைவில்லாதவன்று c இவையுமில்லையிறே. d அப்படியே இவரும் eB “நின்னலாலிலேன் காண்” என்றிருப்பாரொருவர்.

அ— a ததிதும் புகுவத்துருதயாதீநஸத்தாகத்வம் கேவலம் ப்ரேமாதியேநோச்யதே இதி ந: கிந்து தத்வஸ்திதிரபி ததேவேத்யாஹ (அத்தலையிலிதி) 1. “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே க்யார்கி ஸுரீயாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டுத:” இத்யாதிப்ரமாண ப்ரஸித்திதிர விவக்ஷிதா. ததேகரக்ஷயதாக்கோசரதா நிமித்தகமான ஜ்ஞாந வைபவத்தைக் கேவலத்யார்ஷ்டாந்திகத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையிலித்யாதித்யாலே) என்னவுமாம் b உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (எத்தேவரித்யாதி). நாலாம் திருவந்தாதி (38);—A “அகைப்பில் மனிசரை ஆறுசமயம் புகைத்தான் பொருகடல் நீர் வண்ணன்-உகைக்குமேல், எத்தேவர் வாலாட்டு மெவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியுமழைப்பு” அளவில்லாத மனிசரை ஆறு சமயத்தாலும் மதிக்கெடுத்தான்—திரைகளாலே ஸ்பர்த்திக்குகிற ஸமுத்ரஜலம்போலே நீலவர்ணனான ஸர்வேஸ்வரன்; அவன் ரக்ஷகனன்றிக்கே உபேக்ஷித்தேறவாங்கினபோது; வாலாட்டு-புச்சுதூநநம்; அத்தாலே கர்வத்தை லக்ஷிக்கிறது. எவ்வாறு செய்கையும்—அவர்களைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநமும். அழைப்பும்—2. “இந்த்ர ஆகச்சு ஹரிவ ஆகச்சு” என்கிற ஆஹ்வாநமும் இவையெல்லாம், அப்போது-உபேக்ஷிக்கும்போது. ஒழியும்—அதரோத்தரமாமென்றபடி. c கர்வாதி ராஹித்யாபித்யாநம் ஸத்தாதி ராஹித்யஸ்யாப்யுபலக்ஷணம் இத்யபிப்ராயேனாஹ (இவையுமில்லையிறேயிதி). d (அப்படியே) அந்த ப்ரமாணத்தின்படியே. அத்வா இளையபெருமானைப் போலே. e (நின்னலாலிலேன் காண்) இப்படி நிரதிஸ்யபேக்ய பூதனான உன்னையொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையில்லேகாண்!

ஜ— a இவர் ஸ்நேஹத்தாலே ததேகதாரகராயிருக்கிற மாத்ரமன்று, தத்வஸ்திதியுமப்படியே யென்கிறார் (அத்தலையிலித்யாதி). “அத்தலையில் நினைவாலேயிறே” என்கிறவிடத்தில் 1. “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே க்யார்கி ஸுரீயாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டுத:” இத்யாதிப்ரமாண ப்ரஸித்தி விவக்ஷிதம். b உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (எத்தேவரித்யாதி). எவ்வகைப் பட்ட தேவதைகளுடைய கர்வமும் அவர்களைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநமும். 2. “இந்த்ர ஆகச்சு ஹரிவ ஆகச்சு” என்கிற ஆஹ்வாநமுமிவையெல்லாம் அப்போதே யொழியும். ஸர்வேஸ்வரனுபேக்ஷிக்குமாகில் என்றபடி. பாட்டடி - A “அகைப்பில் மனுசர்” இத்யாதி. அகைப்பு - ஜ்ஞாநம். உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில். c கர்வாதி ராஹித்யஞ் சொன்னது ஸத்தாதி ராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவையுமில்லையிறே) என்று. d (அப்படியே) அந்த ப்ரமாணத்தின்படியே. யத்வா, இளைய பெருமானைப்போலே. e (நின்னலாலிலேன் காண்) நிரதிஸ்ய பேக்யனான உன்னையொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையில்லேகாண்.

பா—[तत्रैव एकत्रिंशे रामं प्रति लक्ष्मणः “यदि गन्तुं कृता बुद्धिः वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वानुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः ॥ ३ ॥ मया समेतोऽस्यानि बहूनि विचरिष्यसि ।

ஈ— f 1. “न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे। ऐश्वर्यं वापि लोकानां कामये न त्वया विना॥”
(ந தேவ லோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே | ஐஸ்வர்யம் வாபி லோகாநாம்
காமயே ந த்வயா:விநா ||) g “வானவர் நாடு என்கிற பரமபதும், ஆத்மலாபும், லோகா
நாமைஸ்வர்யம், இவையித்தனையும் h உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டேன்
என்ற இளையபெருமானைப்போலே, இவரும் iA “திருவொடுமருவிய இயற்கை மாயாப்
பெருவிறலுலகம் மூன்றினொடு நல்வீடு பெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ?” என்றும்

அ—(3)f அவராக்க்யாதிசயமாஹ (ந தேவலோகேத்யாதி) புருஷார்த்தநாதர வைத்ருஷண்ய
ஹேதுதா நிபுந்தநமான ஜ்ஞாநவைபுவபரம் (ந தேவலோகேத்யாதி) என்னவுமாம். 2. “தேவா
நாம் பூரயோத்யா” 3. “யத்ரஃபூர்வே ஸாத்த்யாஸ் ஸந்தி தேவா:” என்று சொல்லப்படுகிறவர்களைக்
காட்டுகிறது தேவ ஸப்தம்; அவர்களுடைய லோகம் - பரமபதும். அமரத்வம் - கைவல்யம்.
g ஸ்லோகார்த்தம் (வானவர்நாடித்யாதி), h (உமக்குப் புறம்பாயிதி) த்வயா விநா - த்வத்விஷய
ஸேஷத்வ ஸஹக்ருத பாரதந்தர்யம் விநேத்யர்த்தம். பூர்வம் (130) o “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே
மதம்” இத்யத்ரஃஆர்த்தத்யா வைராக்க்யமுக்தம், அத்ரைவ கண்டதோடபித்யதே. i திருவாசிரி
யம்(2)-திருவொடு - ஐஸ்வர்யத்தோடே, மருவிய - யுக்தமான, இயற்கை - ஸம்யக்ஸ்வபூாவம்.
மாயா - நித்யமாய், பெருவிறல் - ஐஸ்வர்யாத்யபேக்ஷயா மஹத்தாய், ஆத்மாவுக்கு நித்யவிநாஸ
ரூபமான கைவல்யம், யத்வா மாயாப்பெருவிறல் - பேரக்தாவினுடைய நித்யக்வாடபரிமித
பேரக்தருத்வ ஸக்தியையுமுடைத்தான உலகமென்று அதுக்கு விஸேஷணமாகவுமாம். இப்பக்ஷத்
தில் “நல்வீடு” என்கிறவிடத்தில், வீடு, நல்வீடு, என்று கைவல்யபுகுவல்லாபுங்களைச் சொல்லு
கிறது. உலகம் மூன்றினொடு-த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தோடே. ஆக, ஐஹலௌகிக பாரலௌகி
கைஸ்வர்ய கைவல்யங்களோடே. நல்வீடுபெறினும் - இவற்றிற்காட்டில் விலக்ஷணமான வீடுண்டு -
பரமபதும். அது லபித்தாலும் அது நன்றான புகுவத்ப்ராப்தியன்று. B “தனக்கேயாக எனைக்
கொள்ளுமீதே” என்று நிர்ணயித்த புருஷார்த்தமொழிய, அஹங்காரகூர்ப்புமான புகுவத்
ப்ராப்தியும் அபுருஷார்த்தமென்கை. தெள்ளியோர் குறிப்பு - ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாருடைய
ஸலக்ஷமவிசார பரிகரமான மநஸ்ஸு. கொள்வதெண்ணுமோ - இவற்றை ஸ்வீகரிக்க

ஜீ—(3)f வைராக்க்யாதிசயமாஹ (ந தேவேதி)அயோத்யாகாண்டே ஏகத்ரிம்ஸே. 2. “தேவா நாம்
பூரயோத்யா” என்றத்தைப்பற்ற தேவலோகமென்று - பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது.
அமரத்வம் - கைவல்யம். g ஸ்லோகார்த்தம் (வானவர்நாடித்யாதி), h (உமக்குப் புறம்பாயிதி)
த்வயா விநா - த்வச்சேஷத்வ ஸஹக்ருதபாரதந்தர்யம் விநா. i (திருவொடித்யாதி) ஐஸ்வர்யத்
தோடே கூடின ஸம்யக்ஸ்வபூாவம். மாயா - நித்யமாய். பெருவிறல் - ஐஸ்வர்யாத்யபேக்ஷயா
மஹத்தாய், ஆத்மாவுக்கு நித்யவிநாஸரூபமான கைவல்யம். உலகம் மூன்றினொடு - த்ரை
லோக்யைஸ்வர்யத்தோடே, ஆக ஐஹலௌகிக பாரலௌகிகைஸ்வர்ய கைவல்யங்களோடே.
நல்வீடு பெறினும் - இவற்றிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரமபதும் லபித்தாலும். தெள்ளியோர்
குறிப்பு - தெளிந்தவர்களாய் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞாநமிருக்குமவர்களுடைய விசாரபரிகரமான

பஈ—पश्चिमिर्मृगयूथैश्च संघुष्टानि समन्ततः ॥ ४ ॥ न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे। ऐश्वर्यं वापि
लोकानां कामये न त्वया विना” ॥ ५ ॥

ஈ—jA “எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றும், kB “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப் பாயோ” என்றும் இதர புருஷார்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே l வெருவும் ஸ்வபாவருமா யிருப்பர். m 1. “அஃ தாவ்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே | ஆதா மதா ச வ்நுஷ பிதா ச மம ரா஘வ: ||” (அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே | ப்ராதா பர்த்தா ச ப்ருந்துய்ச பிதா ச மம ராகுவ: ||) என்று பெருமானையே n எல்லாவுறவுமாகப் பற்றின இளைய பெருமானைப் போலே, இவரும் oC “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன் மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே” என்று p புகுவதைக்காந்த்யஸீமையாயிருப்பர்.

அ-நினைக்குமோ? j(எம்மாவீட்டுத்திறமுஞ்செப்பம்)எவ்வகையாலும் உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷப்ரகார மும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். வீடு, மானீடு, எம்மாவீடு, இதி ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகுவல்லாபுகள் சொல்லப்படுகிறன. k பல-புஹுமுகமான சிற்றின்பங்களை - ஐஸ்வர்ய கைவல் யாதிகளை, காட்டி - ப்ரகாஸிப்பித்து, நீ - அவற்றைக் கழிக்கவல்ல ஸக்தியையுடைய நீ, பானியேனை-நிரதிஸயாநந்த்யோக்ஷயனாய் வைத்து நித்ய து:க்கூலயதேயுத்திலே வர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை, படுப்பாயோ - முடிக்க நினைக்கிறாயோ? l (வெருவும்) புகுப்போம். (4)n ததேகப்ருந்துத்வமாஹ (அஹம் தாவதித்) புகுவதைக்காந்த்ய ப்ரயோஜகதாருபமான ஜ்ஞாநவைபுவபரம் (அஹம் தாவதித்யாதி) என்னவுமாம். n (எல்லாவுறவுமாக) ஸர்வவித ப்ருந்துவுமாக. o (சேலேய் கண்ணியருமித்யாதி) ஒளபாதிபுக ப்ருந்துக்களைப்போலன்றியே விலக்ஷண த்ருஷ்டிகளான ஸ்த்ரீகளும், அதிஸயிதமான ஐஸ்வர்யமும், குணாதிக்கரான புத்ரர்களும், ப்ரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட மாதாபிதாக்களும், அவனை ஆஸ்ரயித்தபின்பு ஆவாரவரே. p (புகுவதைக்காந்த்ய ஸீமையாயிருப்பர்) புகுவாதேக எவ ப்ராப்ய இதி அந்த:-நிர்ஸயோ

ஜ—மநஸ்ஸு, கொள்வதெண்ணுமோ-ஸ்ஸீகரிக்க நினைக்குமோ? j(எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்) எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷப்ரகாரமும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். k பல - புஹுமுகமான சிற்றின்பம். ஐஸ்வர்ய கைவல்யாதிகள். காட்டி—ப்ரகாஸிப்பித்து, நீ—அவற்றைக் கழிக்கவல்ல ஸக்தியுடைய நீ. பானியேனை - பாபத்தைப்பண்ணின என்னை. படுப்பாயோ-முடிக்க நினைக்கிறாயோவென்றபடி. l (வெருவும்) புகுப்போம். (4)n ததேகப்ருந்துத்வமாஹ (அஹம் தாவதித் யாதி). இதமயோத்யாகாண்டேய அஷ்டபஞ்சாஸே ஸ்ருங்கிபேரபுராதாகுத ஸுமந்த்ரேண த்ருஷ்டம் ப்ரத்யுக்தம். q “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யபி தத்காண்டேய எவ ராமம் ப்ரதி லக்ஷமண: . n எல்லாவுறவுமாக - ஸர்வவித ப்ருந்துவுமாக. o (சேலேய் கண்ணியருமித்யாதி) மதஸ்யம் போன்ற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளும், அதிஸயிதமான ஐஸ்வர்யமும், குணாதிக்கரான புத்ரர்களும், ப்ரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட மாதாபிதாக்களும், இனி - அவனை ஆஸ்ரயித்தபின்பு அவரேயாவாரென்றபடி. p (புகுவதைக்காந்த்யஸீமையாயிருப்பர்) புகுவாதேக எவ ப்ராப்யஇதி

பா—m तत्रैव [५८] राममनुगम्य प्रत्यागतस्सुमन्त्रो दशरथं प्रत्याह-असमीक्ष्य समारब्धं विरुद्धं बुद्धिलाघवात् । जनयिष्यति संक्रोशं राघवस्य विवासनम् ॥ ३० ॥ अहं तावन्महाराजे पितृत्वं नोपलक्ष्ये । आता भर्ता च बन्धुश्च पिता च मम राघवः ॥ ३१ ॥ सर्वलोकप्रियं त्यक्त्वा सर्वलोकहिते रतम् । सर्वलोकोऽनुरज्येत कथं त्वानेन कर्मणा ॥ ३२ ॥

ஈ—q1. “अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतस्स्वपतश्च ते । भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே । புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே||) என்று இளையபெருமாள் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்தல்லது துரியாதாப்போலே இவரும் rA “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்” என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது துரியாத தன்மை யரா யிருப்பர். § 2. “विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन” (விஸ்தரேணாத்மநோ யோக்யம்

அ—யஸ்ய ஸ:-புகுவதேகாந்த:; தஸ்ய பாவ:-புகுவதைகாந்த்யம்; தஸ்ய ஸீமா-புகுவதைகாந்த்யே பராங்குஸார்யாததி: கம்சிந்நாஸ்தீதி யாவத்.

(5)q கைங்கர்யைகதாரகத்வரூப வைலக்ஷண்யமாஹ (அஹம் ஸர்வமிதி). கைங்கர்யப்ரார்த துநாரூப கைங்கர்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாந புக்திகளினுடைய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அஹமித்யாதி) என்னவுமாம். [ஜாக்ரத: ஸ்வபதஸ்ச தே இதி] ஸர்வாவஸ்தாபுவகைங்கர்ய முச்யதே. ஸர்வஸப்துரத் ஸர்வதேஸு ஸர்வகாலபுவ கைங்கர்ய முச்யதே. “கரிஷ்யாமி” இதி பரஸ்மைபத்யுபரயோகாத் துவயோத்தர வாக்யகூத நமஸ்ப்துரார்த்தபூத கைங்கர்யதேஸுஷ நிராஸ: க்ரியதே. r (ஒழிவிலித்யாதி) அஸாதாரண ஸேஷபூதரான நாங்கள் ஒழிவில்லாத கால மெல்லாவற்றிலும் ஸர்வதேஸுத்திலுமுடனாய், ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று, ஒன்றும் நழுவாதபடி ஸர்வஸேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” இதி- ஸர்வகால உச்யதே. “உடனாய்” இத்யநேந-ஸர்வதேஸுஷவித்யார்த்தேஸு லப்யதே; “மன்னி” இத்யநேந-ஸர்வாவஸ்தாஸ்வித்யார்த்தேஸு லப்யதே. “வழுவிலா” இத்யநேந-நம: பதேஸுக்கத் தேஸுஷ நிராஸ: க்ரியதே. வேண்டுமிதி - ப்ரார்த்தநாயா ஆஸாதிரேகரூபத்வாத் கைங்கர்யா லாபே ஸத்தாதாரணஸாமர்த்த்யம் ப்ரஸிதம். § அநுபுவத்தில் த்ருப்தியில்லாதபடியைக் காட்டு கிருர் (விஸ்தரேணேத்யாதி) 2. “பூய: கத்ய த்ருப்திர் ஹி ஸ்ருண்வதோ நாஸ்தி மே஽ம்ருதம்”

ஜீ—அந்த:-நிஸ்சயோ யஸ்ய ஸ: புகுவதேகாந்த:; தஸ்ய பாவ:-புகுவதைகாந்த்யம்; தஸ்ய ஸீமேதி யாவத்.

(5)q கைங்கர்யைக மநோரதத்வரூப வைலக்ஷண்யமாஹ (அஹம் ஸர்வமித்யாதி). “ஜாக்ரத: ஸ்வபதஸ்ச” என்று ஸர்வாவஸ்தா ஸம்புவத் கைங்கர்யம் சொல்லுகிறது. ஸர்வஸப்துரத் தால் ஸர்வதேஸு ஸர்வகால ஸம்புவத் கைங்கர்யம் சொல்லுகிறது. r (ஒழிவிலித்யாதி) அஸாதாரண ஸேஷபூதரான நாங்கள் ஒழிவில்லாத காலமெல்லாவற்றிலும் ஸர்வதேஸுத்திலுமுடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாமல் நின்று ஒன்றும் நழுவவிடாதபடி ஸர்வஸேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். “வேண்டும்” என்கிற ப்ரார்த்தனை ஆஸாதிரேக கார்யமாகையாலே கைங்கர்யாலாபத்தில் ஸத்தாதாரணஸாமர்த்த்யம் ப்ரஸிதம். § ஷுணே ஷுணே அபூர்வவத்யுப விக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (விஸ்தரேணேத்யாதிநா) இதம் கீதாஸு த்ஸுமே. 2. “பூய:

प्रा—q तत्रैव [३१] सीताया विश्लेषासहत्ववचनात् पश्चाद्रामं प्रति लक्ष्मणः—आहरिष्यामि ते नित्यं मूलानि च फलानि च । वन्यानि यानि चान्यानि स्वाहाराणि तपस्विनाम् ॥ २४ ॥ भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते । अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतस्स्वपतश्च ते ॥ २५ ॥

ஈ—விபூதிஞ்ச ஐநாத₈ந) s₂1. “न तत्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः” (ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பஸ்யமானோ நராதி₄ப:) என்றும் சொல்லுகிற t அர்ஜுநத₃ஸரத₂ாதி₃களைப்போலே கால தத்வமுள்ளதனையும் அநுப₄வியாநின்றாலும் uA “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்” என்னும்படி v மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற wB *ஆராத காதலையுடையராயிருப்பர்.

அ—என்கிற உத்தரார்த்த₄த்திலே தாத்பர்யம். யோக₃மென்றது - ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃குணயோக₃ம் என்றபடி. விபூதி₄ம் - விபூதிநியமநம். அம்ருதம் - த்வந்மாஹாதம்யாம்ருதம். t (அர்ஜுந த₃ஸரத₂ாதி₃களைப்போலே) விஸ்த்ருதமாக குணயோக₃ாதி₃களைக் கேட்டும் “த்ருப்தியில்லை” என்ற அர்ஜுநன் போலவும், s₂1. “ந ததர்ப்ப” என்று வெய்யிலிலே அடிபட்டவனுக்கு வர்ஷுக வலாஹகங்கண்டால் த்ருப்தி பிறவாதாப்போலே பெருமானே ஸேனித்தால் அத்ருப்தனையிருக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலேயும் இவரும் என்றபடி. u (அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்) அப்போதைக்கப்போது என்னுள்ளே கலந்து அத்ருப்திகரமான அம்ருதம். v (மேன்மேலென) உத்தரோத்தரம். w (ஆராத) அபூர்ணமான, (காதல்) ப₄க்தி.

ஜீ—கத₂ய த்ருப்திர்ஹி ஸ்ருண்வதோ நாஸ்தி மே₅ம்ருதம்” இதுயத்தரார்த்த₄ம். s₂1. [ந ததர்ப்ப] இத் யயோத்யாகாண்டே₃ த்ருதீயே. 1. “க₄ர்மாபி₄தப்தா: பர்ஜந்யம் ஹலாத₃யந்தயிவ பர்ஜா:” இதுயத்த ரார்த்த₄ம். ஆத்மநோ யோக₃ம்-தவ ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ கல்யாணகுணயோக₃ம், விபூதி₄ம்-விபூதிநியம நஞ்ச, பூ₄ய: விஸ்தரேண கத₂ய: த்வயோச்யமாநம் த்வந்மாஹாதம்யாம்ருதம் ஸ்ருண்வதோ மே த்ருப்திர்நாஸ்தி ஹீத்யர்த்த₃:. t (அர்ஜுநத₃ஸரத₂ாதி₃களைப்போலே) என்கிறதுக்கு, கீழிரண்டு ஸ்லோ கத்திலும் உத்தரார்த்த₄த்திலே நோக்கு. விஸ்த்ருதமாக குணயோக₃ாதி₃களைக் கேட்டும் த்ருப்தி யில்லையென்ற அர்ஜுநனைப் போலவும், s₂1. “ந ததர்ப்ப” என்று வெய்யிலிலே அடிபட்டவனுக்கு வர்ஷுகவலாஹகங்களைக் கண்டால் த்ருப்தி பிறவாதாப்போலே பெருமானே ஸேனித்தால் அத்ருப்தனையிருக்கும் சக்ரவர்த்தியைப் போலவும் இவருமென்றபடி. u (அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்) அப்போதைக்கப்போது எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதம். v (மேன்மேலென) உத்தரோத்தரம். w (ஆராத) அபூர்ணமான, (காதல்) ஆசை.

ப்ர— s श्रीगीतासु दशमे “विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन । भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १८ ॥” अस्यार्थः—“अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते” [१९-७½] इति संक्षेपेणोक्तं तव सृष्ट्यादिगुणयोगं विभूतिनियमनञ्च भूयः—विस्तरेण, कथय । त्वयोच्यमानं त्वन्माहात्म्यामृतं शृण्वतो मे तृप्तिर्नास्ति हि ; ममाऽतृप्तिः त्वयैव विदितेत्यमिप्रायः—इति.

s₂ अयोध्याकाण्डे तृतीये “चन्द्रकान्ताननं राममतीव प्रियदर्शनम् ॥ २८ ॥ रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् । घर्मामितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः ॥ २९ ॥ न तत्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ॥ २९½ ॥

ஈ— x 1. “धर्मात्मा सत्यशौचादिगुणानामाकरस्तथा। उपमानमशेषाणां साधूनां यस्सदाऽभवत्॥” (தர்மாத்மா ஸத்யஸௌசாதி: குணநாமாகரஸ் ததா | உபமானமசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதா:புவத்) என்று, ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானே, ஸாதூக்களுக்கெல்லாம் உபமானபூமியாகச் சொல்லுகிறுப்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய y ஓரோவகைகளாலே உபமானபூமியாயிருப்பர்.

z 2. “अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः” (அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்யமுபாகுத:) என்று குணங்களுக்குத்தோற்று a அடிமைபுக்க இளையபெருமானைப் போலே இவரும் புகுவத் குணங்களிலே தோற்று bA “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - துயரறுகடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்றார்.

அ— x ஸர்வோபமான பூமித்வத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (தர்மாத்மேத்யாதி:). y (ப121) | “இவருக் கொப்பு ஒருவருமில்லை” என்று கீழருளிச்செய்து, இப்படி சிலரை உபமானமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓரோவகைகளாலே) என்று; ஏகைக குணத்தாலே என்றபடி. ப்ரஹ்லாதாழ்வானே அப்படி சொல்லக் கூடுமோவென்னில்; கார்ப்புத்திலே நாரதேயபதேஸுத் தாலே வந்த ஜ்ஞாநமாகையாலும், அதுதான் ஒருபடிப்பட்டிராமையாலும் சொல்லக் குறையில்லையென்று கண்டுகொள்வது. x அதாவா, கிம்பஹுநா, ஸ்வருபாநுருபதயா ப்ரஸித்தேஷு குணேஷு அஸ்மிந்நவித்யமாந: கஸ்சிந்நாஸ்தீத்யபிப்ராயேணஹ (தர்மாத்மேதி) விரோதபரிஹாஸ்து ஆநுஷங்கிக:.

z (ப 136) q “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இதி வாக்யே பராங்குஸார்யஸ்ய ஸ்வருபப்ரயுக்த தாஸ்ய மாஹாத்மயமபிஹிதம்; அத்ர குணக்ருததாஸ்யமாஹ (அஹமஸ்யேதி) a (அடிமைபுக்க) தாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட. b (உயர்வறவித்யாதி:) இதரோச்ச்ராயமறும்படி உச்ச்ரிதமான

ஈ— x ஸர்வோபமான பூமித்வத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (தர்மாத்மேத்யாதி:) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரஹ்லாதாசுரிதே அயம் ஸ்லோக: கீழே y (ப 121) | “இவருக்கொப்புச் சொல்லலாவார்” இத்யாதி: வாக்யத்திலே உபமானாஹித்யத்தைச் சொல்லிவைத்து இங்கே சிலரை உபமானமாகச் சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற ஸங்காபரிஹாரார்த்தமாக (ஓரோவகைகளாலே) என்றது. ஏகைக குணத்தாலே என்றபடி.

z குணக்ருத தாஸ்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அஹமஸ்யேத்யாதி:) கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமந்தம் ப்ரதி லக்ஷமணோக்த ஸ்லோகோத்யம். 2. “க்ருதஜ்ஞஸ்ய பஹுஜ்ஞஸ்ய லக்ஷமணோநாம நாமத:” இத்யுத்தரார்த்தம். (ப136) q “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யாதி: வாக்யத்தில் ஸ்வருபப்ரயுக்த தாஸ்யம்; இங்கு குணக்ருததாஸ்யமென்று கண்டுகொள்வது. a (அடிமைபுக்க) தாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட. b (உயர்வறவித்யாதி:) இதரோச்ச்ராயமறும்படி உச்ச்ரிதமான ஆநந்தத்தை

ப்ர— x श्रीमति वैष्णवे पुराणे प्रह्लादचरिते [१-१५] “धर्मात्मा सत्यशौचादिगुणानामाकरस्तथा। उपमानमशेषाणां साधूनां यस्सदाऽभवत्॥ १५॥

z किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थे, पम्पातीरे हनुमन्तं प्रति लक्ष्मणः—“राज्याद्भ्रष्टो वने वस्तुमया सार्धमिहागतः॥ १०॥ भार्यया च महातेजास्सीतयाऽनुगतो वशी। दिनक्षये महातेजाः

ஈ-இப்படி d புகுவதஸ்வரூப d_2 ரூபகுண விபூதிகளை e விஸத₃ விஸத₃தர விஸத₃தமமாக அநுப₃வித்து, அது உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாயிற்று இப்பரப₃ந்த₃ங்கள்.

அ-ஆநந்த₃த்தையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, புகத்தக்லேஸங்களறுக்கும் நிரதிஸயதீப்தியுத்த மான திருவடிகளை ஸேவித்து உஜ்ஜீவி.

c வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை நிகுமியாநின்றுகொண்டு ப்ரப₃ந்த₃ வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (இப்படியித்யாதி₃) ப்ரப₃ந்த₃நிர்மானே வக்த்ருக₃த ஜ்ஞாநேந புக்த்யாதே₃: ப்ரயோஜகத்வாத் ப்ரப₃ந்த₃ஹேத்வவலம்பி₃ வக்த்ருவைலக்ஷண்யம் ப்ரத₃மமபி₃ஹிதம்; அநந்தரம், ப்ரப₃ந்த₃ப்ரதிபாத்யாபேக்ஷயா ப்ரப₃ந்த₃ஸ்ய நிருபகத்வாத் நிருபகஜ்ஞாநேந விநா நிருப்யஜ்ஞாநாஸம்ப₃வாத் நிருப்யஜ்ஞாந காரணபூ₃த நிருபகஜ்ஞாநவிஷய ப்ரப₃ந்த₃ வைலக்ஷண்யம் ப்ரதிபாத்யாதே; அநந்தரம், ப்ரப₃ந்த₃ ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமிதி க்ரம:.. அவ்யவஹிதபூர்வவாக்யேந ஸங்க₃திஸ்து- bA "உயர்வறவுயர்நலம்" இத்யாதி₃நா ப்ரப₃ந்த₃ஸங்க₃ ரஹபூ₃த ஆதி₃க்ஷாத₃யா: ப்ரஸ்துதத்வாத் தத்ப்ரஸங்கே₃ந ப்ரப₃ந்த₃ வைலக்ஷண்யம₃ஹேதி. c (இப்படி) ஏவம் ப்ரகாரேணேத்யர்த்த₃:. d (புகுவதி₃த்யாதி₃) புகுவந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷலப்த₃ இதரவிஷய வைராக்யஸஹக்ருத பரப₃க்திபரஜ்ஞாநபரமப₃க்த்யவஸ்த₃ாபந்ந ஜ்ஞாநவிஸேஷ யுத்தஸ்ஸந் இதி யாவத். B பொய்ந்நின்ற ஞானமாரப்ய பரப₃க்த்யாதி₃ த்ரயமப்யஸ்தி; தத்ர தத்ர தத்தகார்யத₃ர்ஸநாத்; C "கமலக்கண்ணெனன்று தொடங்கி...கண்டு களிப்பவளவும்" இத்யாதி₃நா ஆசார்யஹ்ருத₃யே ப்ரதே₃ஸவிஸேஷவ்யவஸ்த₃ாபநம் தத்ர தத்ர தத்ததே₃ளத்கட்யாபி₃ ப்ராயாதி₃தி ஸம்ப்ரத₃ாய:.. ஸங்கர்ஷணாதி₃ஷ₃ ப்ரத₃ாநகுணத்வயம் குணந்தரஞ்ச யத₃ா வர்த்ததே தத்வத். d_2 ரூபம்-தி₃வ்யமங்குளவி₃க்ரஹ:.. பரப₃க்திகார்யம் விஸத₃த்வம், பரஜ்ஞாந கார்யம் விஸத₃ தரத்வம், பரமப₃க்திகார்யம் விஸத₃தமத்வம். நந்வயம் க்ரம. ஸ்வயத்தஸித்₃த₃ த்வாப₃ாவாத் கத₃ முபபத்யத இதி சேத், புகுவத: ஸாத்ம்யபே₃க₃ப்ரத₃த்வாத்; D "இவையுமவையும்" இத்யாதி₃. E "ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மா" இத்யாதி₃. அநேந ஹேதுஜம் வைலக்ஷண்யமபி₃ஹிதம். பரப₃க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₃க்திகளாலே விஸத₃ விஸத₃தர விஸத₃தமமாக அநுப₃வித்தென்றபடி. பர ப₃க்தியாவது-ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைக ஸ₃க₃து₃:க்க₃த்வம். 1 "யஸ்த்வயா" இத்யாத்யநுஸந் தே₃யம். பரஜ்ஞாநமாவது-மாநஸஸாக்ஷாத்காரம். பரமப₃க்தியாவது-2. "ந ச ஸீதா" இத்யாதி₃ப் படியே F "நின்னவாலிலேன்" என்றிருக்கை, G குழ்விசம்பணிமுகிலுக்குக் கீழெல்லாம் பரப₃க்தி; G "குழ்விசம்பணிமுகில்" பரஜ்ஞாநம். H "முனியே நான்முகன்" பரமப₃க்தி.

ஜீ-உடையவனுடைய து₃:க்க₃நிவர்த்தகமாய் நிரவதி₃க தேஜோரூபமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவி என்றர்த்த₃ம்.

c வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை நிகுமியாநின்றுகொண்டு ப்ரப₃ந்த₃ வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸங் கி₃க்விருர் (இப்படி புகுவதஸ்வரூபேத்யாதி₃) (இப்படி) ஏவம் பூர்வோக்தப்ரகாரேண. e (விஸத₃ விஸத₃தர விஸத₃தமம்) பரப₃க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₃க்திகள். ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷைக ஸ₃க₃து₃:க்க₃த்வம் - பரப₃க்தி:.. ஸ்பு₃டஸாக்ஷாத்கார: - பரஜ்ஞாநம். விஸ்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கை - பரமப₃க்தி:.. ஆக, விஸத₃த்வாதி₃கள் பரப₃க்த்யாதி₃ கார்யமாகையாலே பரப₃க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₃க்திகளாலே விஸத₃ விஸத₃தர விஸத₃தமமாக அநுப₃வித்து என்றபடி.

ப்ர-प्रभवेव दिवाकरः ॥ ११ ॥ अहमस्याचरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः । कुतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नामतः ॥ १२ ॥ सुखार्हस्य महार्हस्य सर्वभूतहितात्मनः । ऐश्वर्येण विहीनस्य वनवासाश्रितस्य च ॥ १३ ॥

A 1-1-1 B திருவிரு-1 C ஆசார்யஹ்ருத₃யம் 230 D 1-9.1 E 4-5-5 F 2-3-7 G 10-9 H 10-10

ஈ— f இங்ஙனேயாகில் இப்ரபுந்த₄ங்களுக்குப் பாட்டும், ஸங்க₂யையும், பாட்டுக்கு நாலடியாகையும், அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் gA “எழுத்தசை சீர் பந்தமடி தொடை பாவினம்” என்றுப்போலே சொல்லுகிற ப்ரபுந்த₄லக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனேயென்னில்; ஸோகவேக₃த்தாலே பிறந்த 1. “மாநிஷாத₃” (மாநிஷாத₃) இத்யாதி₃ ஸ்லோகமானது h 2. “மச்சந்தா₃தே₃வ” (மச்சந்தா₃தே₃வ) என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே i அத்திக்காயிலறுமான்போலே ப₄க₃வத்₃விபூ₄தியில் ஏகதே₃ஸஸ்த₂னா ப்ரஹ்மாவின்

அ— f 3 “பத₃ச்சே₃த₃: பத₃ார்த்தே₃க்திர் விக்ரஹோ வாக்யயோஜநா | ஆக்ஷேபஸ்ய ஸமாத₄நம் வ்யாக்யாநம் பஞ்சலக்ஷணம் ||” ஆகையாலே ஆக்ஷேப ஸமாத₄நங்களைப் பண்ணுகிறார் (இங்ஙனேயாகிலித்யாதி₃) இங்ஙனேயாகில் - ஸ்வாதீ₄நத்வ வ்யதிரேகேண கேவலம் அநுப₄வ ப்ரவாஹருபாஸ்சேத் இத்யார்த்த₂:. g எழுத்து - அக்ஷரங்கள், அசை - அவ்யயம், சீர் - குணங்கள், பந்தம் - ப₃ந்த₄ங்கள், அடி - பாத₃ங்கள், தொடை - ஸந்த₃ர்ப்ப₄ விஸேஷங்கள், பா - வருத்தங்கள், இனம் - ச₂ந்த₃ஸ்ஸமூஹம்.

h (மச்சந்தா₃தே₃வ) மத்ப்ரஸாத₃தே₃வ. 1 4. “ஊர்த்₄வமூலமத₄ஸ்ஸாக₃ம் அஸ்வத்த₂ம் ப்ரஹ்மரவ்யயம் | ச₂ந்த₃ாம்ஸி யஸ்ய பர்ணாநி யஸ்தம் வேத₃ ஸ வேத₃வீத் ||” இத்யாதி₃நா மூலப்ரக்ருதே: அஸ்வத்த₂த்வேநாபி₄த₄நாத், தத்₃வத் “உது₃ம்ப்ரமஸகவத்” இத்யாதி₃ ப்ரஸித்₃த்யா தாம் உது₃ம்ப்ரத்வேந, அண்ட₃ாநி தத்ப₃லத்வேந ச, ப்ரஹ்மாதீ₃ந் தத₃ந்தர்க்க₃த மஸகத்வேந ச ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ — (அத்திக்காயிலிதி) அத்திக்காயில் - உது₃ம்ப்ரப₃லத்தில். (அறுமான்) கொக. மஸகவிஸேஷம்.

ஜி— f 3. “பத₃ச்சே₃த₃: பத₃ார்த்தே₃க்திர் விக்ரஹோ வாக்யயோஜநா | ஆக்ஷேபஸ்ய ஸமாத₄நம் வ்யாக்யாநம் பஞ்சலக்ஷணம் ||” என்கையாலே ஆக்ஷேப ஸமாத₄நங்களைப் பண்ணுகிறார் (இங்ஙனேயாகிலித்யாதி₃). ப₄க₃வத்₃நுப₄வ ப்ரவாஹருபமாகில். g எழுத்து-அக்ஷரங்கள், அசை-அவ்யயம், சீர் - குணங்கள், பந்தம் - ப₃ந்த₄ங்கள், அடி - பாத₃ங்கள், தொடை-ஸந்த₃ர்ப்ப₄ விஸேஷம், பா-ச₂ந்த₃ஸ். இனம் - ச₂ந்த₃ஸ்ஸமூஹம். ப₃ாலகாண்டே₃ த்₃விதீயே 1. “மாநிஷாத₃ ப்ரதிஷ்ட₃ாம் த்வமக₃மஸ் ஸாஸ்வதீஸ் ஸமா: | யத்க்ரௌஞ்சமிது₂நாதே₃கமவதி₄: காமமோஹிதம் ||” தத்ரைவ, h 2. “மச்சந்தா₃தே₃வ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதி | ராமஸ்ய சரிதம் ஸர்வம் குரு த்வம் ருஷிஸத்தம் ||” மச்சந்தா₃தே₃வ-மத்ப்ரஸாத₃தே₃வ. 1 “உது₃ம்ப்ரமஸகவத்” என்றத்தைப்பற்ற (அத்திக்காயிலறுமான்) என்றது. அறுமான் - கொகரு.

பா—f बालकाण्डे द्वितीये, ब्रह्मणोऽन्तर्धानानन्तरं वाल्मीकिशिष्याणां सहर्षवचनम्—“समाक्षरैः चतुर्भिः पादैर्गीतो महर्षिणा। सोऽनुव्याहरणाद्भूयःश्लोकः श्लोकत्वमागतः॥ ४०॥” 1. असिन् सर्गं पुरस्तात् “ततः करुणवेदित्वात् अधर्मोऽयमिति द्विजः। निशाम्य रुदतीं क्रौञ्चीमिदं वचनमब्रवीत्॥ १४॥ मानिषाद प्रतिष्ठां त्वमगमःशाश्वतीस्समाः। यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम्॥ १५॥” h 2. अतैव तदुपरि वाल्मीकिं प्रति ब्रह्मा—“तमुवाच ततो ब्रह्मा प्रहसन् मुनिपुङ्गवम्। श्लोक एव त्वया बद्धो नात्र कार्या विचारणा॥ ३०॥ मच्छन्दादेव ते ब्रह्मन् प्रवृत्तेः सरस्वती। रामस्य चरितं सर्वं कुरु त्वमृषिसत्तम॥ ३१॥”

(பா)நேரசை நிரையசைகள். •(பா)ச₂ந்த₃ஸ்ஸஜாதீயம். அவை தாழிசை துறை விருத்தம் என்பன.

ஈ-ப்ரஸாத₃த்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாப்போலே ப₄க₃வத் ப்ரஸாத₃மடியாகப் பிறந்த இப்ரப₃ந்த₄ங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை.

j இவை k என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் ?
l இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே ? m இவற்றுக்கு மூலமென் ? n ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே ? o இவை

அ— j அத₂ காம்ஸ்சித் வைலக்ஷண்ய விஸேஷாந்—ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸ்நோத்தரத்வேந ப்ரவ்ருத்த சிரோபாஸித ஸத்₃வ்ருத்₃த₄ வாக்யமுகேநாஹ — (இவையென்ன கோடியிலேயித்யாதி₃நா) ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂நாம் ஸாஸ்த்ரப்ரத₄ந ப்ரதிபாத்யத்வாத் ஸ்வரூபப்ரதிபாத₃க ப்ரப₃ந்தே₃ஷ்வந்தர்பூ₄தா வா? உபாயப்ரதிபாத₃க ப்ரப₃ந்தே₃ஷு அந்தர்பூ₄தா வா? புருஷார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃க ப்ரப₃ந்தே₃ஷ்வந்தர்பூ₄தா வா? தத்ராபி வேத₃வத் ப்ரத₄ந கோட்யந்தர்பூ₄தா வா? உப₃பூ₃ரும்ஹணவத் அங்குகோட்யந்தர்பூ₄தா வா இத்யர்த்த₂:. k (என்ன கோடியிலே) அர்த்த₂வாதுகோடியிலே அடைக்கப்பட்டதோ? தத்வோபதே₃ஸகோடியிலே அடைக்கப் பட்டதோ? என்றபடியென்னவுமாம். அத₂வா, காமஸாஸ்த்ரம் நீதிஸாஸ்த்ரம் துர்மஸாஸ்த்ரம் மோக்ஷஸாஸ்த்ரமென்று ஸாஸ்த்ரங்கள்தான் அநேகவர்க்க₃ங்களாயிறே யிருப்பது; இதெந்த வர்க்க₃த்திலே அந்தர்ப₄வித்தது? என்றபடி. l (இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே?) என்றதுக்கு— இப்ரப₃ந்த₄ம் நாமிடவேணுமென்று பு₃த்₃தி₃பூர்வகமாக இவர்பக்கல் நின்றும் பிறந்தவையோ? அன்றிக்கே ப₄க₃வத்₃கு₃ணுப₄வ பரீவாஹத்தாலே அவஸமாகப் பிறந்தவையோ? என்றபடி. இதுக்கு உத்தரம் (ப 143) “ப₄க₃வத்₃கு₃ணுப₄வ” என்கிற வாக்யம். யத்₃வா க்யாதிவிப் ஸாதி₃ ப்ரஸ்ந: . m (இவற்றுக்கு மூலமென்) என்றது—இப்படி அநுப₄வபரீவாஹரூபேண பிறந்த ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் லக்ஷணோபேதங்களாகைக்கு மூலம் தம்முடைய ஸுக்ருதமோ? ஈஸ்வர ப்ரஸாத₃மோ? என்றபடி; ஒளபதே₃ஸிக ஜ்ஞாநமூலமோ? நாடகாதி₃கள் போலே ஒளத் ப்ரேக்ஷிக ஜ்ஞாநமூலமோ? என்றபடி. என்றுமாம். n (ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே) என்றது—இந்த ஹேதுத்₃வயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஈஸ்வர ப்ரஸாத₃மாகிற ஒன்றை, இப்ரப₃ந்த₄ங்கள் லக்ஷணோபேதமாக வாய்க்கைக்கு ஹேது வாகச் சொன்னால், அது இவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் எத்தாலே அறிவோமென்றபடி.

o (இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே) என்றது—ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂ங்களில் ஜ்ஞாதவ்யாம்ஸங்களை நிர்ணயித்து ப்ரதிபாதி₃க்கிற இவை ஆப்தப்ரமாணமென்று எந்த ஹேது வாலே அறிவோமென்றபடி. இதுக்குத்தரம் (ப 143) w “வேத₃ார்த்த₂ வித்துக்களான” என்கிற வாக்

ஜீ— j இனிமேல் சில வைலக்ஷண்ய விஸேஷங்களை ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸ்நோத்தர முக₂த்தாலே அருளிச்செய்கிறார் j (இவையென்ன கோடியிலே இத்யாதி₃). 1. “ப்ரத்வசந ப்ரகாரேண ஹி ப்ரஸ்நார்த்தே₂ வர்ணநீய:” என்கிற ந்யாயத்தாலே தத்வ ஹித புருஷார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃க ப்ரப₃ந்த₄ங்களில் வைத்துக் கொண்டு என்ன கோடியிலே என்றபடி. l (இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே) ஸ்வவஸமாயோ? பரவஸமாயோ? பிறந்தபடி எங்ஙனே? என்றபடி. m (இவற்றுக்கு மூலமென்) ஸ்வதபோப₃லமோ? ப₄க₃வத் ப்ரஸாத₃மோ? என்றபடி. n (ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் இத்யாதி₃) ப₄க₃வத் ப்ரஸாத₃மாகிற ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால், இவற்றுக்கு இது மூலமென்னு மிடம் எத்தாலே அறியலாமென்றபடி.

ஈ—ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே? p இவற்றுக்குப் ப்ரதிபாத்யரார்? இப்ரபுந்தங்கள் கற்கைக்கு q அதிகாரிகளார்? இவற்றுக்கு r பேராக்தாக்களார்? s இவை எதுக்காகப் பண்ணப் பட்டன? என்று சில அவ்யுத்பநநர் கேட்க;

அ-யம். p(இவற்றுக்குப் ப்ரதிபாத்யரார்) என்றது-ஏகாயநனைப்போலே ஈஸ்வரனோ? ஸ்ரிய:பதியான வஸ்துவோ? இதுக்கார் ப்ரதிபாத்யர்? என்றபடி. இப்ரபுந்தத்துக்கு உத்தரம் (ப143) “எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்ய பூதனை” என்கிற வாக்யம். ஸ்ரிய:பதி ப்ரதிபாத்யனென்னுமத்தை A “திருமாலவன் கவி யாதுகற்றேன்” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. q அதிகாரிகள்-அர்த்த ஜிஜ்ஞாஸுக்கள். r - பேராக்தாக்கள் ஸப்ஸ்தார்த்தரஸிகர். q “கற்கைக்கதிசாரிகள்” என்று வைத்துத் திரிய r “பேராக்தாக்களார்” என்கிறதுக்குக் கருத்தென்? கற்கைதனிர புஜிக்கையும உண்டோ? என்ன; இப்ரபுந்தத்துக்குத்தான் மோக்ஷஸாதநத்வமும் ஸ்வயம் பேராக்யத்வமுமாகிற இரண்டாகாரமுமுண்டு. B “திருவடியே யடைவிக்கும்” என்கையாலே ஸாதநத்வமும், C “கேட்டாரார்” என்றும் D “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்றுஞ்சொல்லுகையாலே பேராக்யத்வமுமுண்டாகையாலே ஸாதந புத்த்யா கற்கைக்கு அதிகாரிகளாரென்றது கீழ்; இதிலே பேராக்யத்வபுத்த்யா இழிகிறவர்களைப்பற்ற பேராக்தாக்களார் என்கிறது; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

s (இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன) புருஷார்த்தப்ரகாஸகமான ப்ரபுந்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, இவை எதுக்கு என்றபடி. யத்வா (ப141) j “இவை என்ன கோடியிலே” என்றதுக்கு புருஷார்த்தப்ரகாஸகமான ப்ரபுந்தங்களில் ப்ரதநப்ரபுந்தங்களென்று உத்தரமாயிருக்க, s “இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன” என்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; “புருஷார்த்தப்ரதிபாத்ய ப்ரபுந்தங்கள்” என்றால் புருஷார்த்தந்தான் பலவகைப்பட்டிருக்கையாலே எந்தப் புருஷார்த்தப்ரதிபாத்யதயா பண்ணப்பட்டதென்றும் ஒரு ப்ரநமுதிக்கும்; ஆகையாலே அதைக் கடைசித்து “எதுக்காக” என்கிறது. அதாவது - t “இவை புருஷார்த்தப்ரதிபாத்யகமான” என்கிற வாக்யத்தில் நிர்ணீதமான கைங்கர்யம் அபிமதவிஷயபரிசர்யைபோலே ஸ்வரஸத்துக்குடலாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதோ? இவனுடைய பாரதந்தர்யாநுஞ்ணமாக அத்தலைக்குறுப்பாக விநியோகிக்கிற கைங்கர்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதோ? எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டது? என்றபடி.

ஜீ— p (இவற்றுக்குப் ப்ரதிபாத்யரார்) ஏகாயநனைப்போலே கேவலேஸ்வரனோ? ஸ்ரிய:பதியோ? என்றபடி. q (அதிகாரிகள்) அர்த்தஜிஜ்ஞாஸுக்கள். r (பேராக்தாக்கள்) ஸப்ஸ்தார்த்தரஸிகர். q “கற்கைக்கதிசாரிகளார்” என்று வைத்துத் திரியவும் r “பேராக்தாக்களார்” என்கிறதென்? கற்கை தனிர புஜிக்கையுமுண்டோ? என்ன; இப்ரபுந்தத்துக்கு B “திருவடியே யடைவிக்கும்” என்கையாலே மோக்ஷஸாதநத்வமும், C “கேட்டாரார்” என்றும், D “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்றும் சொல்லுகையாலே பேராக்யத்வமும் உண்டாகையாலே ஸாதநபுத்த்யா கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆரென்றது கீழ்; இதிலே பேராக்யதாபுத்த்யா இழிந்து பேராக்தாக்களாயிருக்குமவர்கள் ஆரென்கிறது; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

s (எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன) என்றது - 1. “தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய: புருஷார்த்த உத்யாஹுருத:” என்று புருஷார்த்தங்கள் ப்ரஹ்மவிதங்களாகையாலே எந்தப் புருஷார்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கைக்காகப் பண்ணப்பட்டன என்றபடி.

A திருவிரு 48. B 4-9-11. C 10-6-11. D 9-4-9.

ஈ-t இவை t_2 புருஷார்த்த₂ ப்ரகாஸகமான ப்ரபுந்த₂ங்களில் ப்ரத₂ாந ப்ரபுந்த₂ங்கள்; p_4k_8 வத்₃கு₃ணுப₄வ ஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷப₃லாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; p p_4k_8 வத் ப்ரஸாத₃ லப்த₂மான தி₃வ்யசக்ஷுர் மூலமாகப் பிறந்தனவென்னுமிடம் v ஸ்வரவசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம். w வேத₂ார்த்த₂ வித்துக்களான ஸர்வஸிஷ்டர்களும் பரிக்₃ர ஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்₃வேக₃ம் பிறந்தார்க்கு x ஜ்ஞாதவ்யமான வேத₂ார்த்த₂ங்களை இப்ரபுந்த₂ங்களிலே காண்கையாலும் இவை உத்க்ருஷ்டமமான ப்ரமாணமென்றறியலாம். †எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யபூதனான ஸ்ரிய:பதி இப்ரபுந்த₂ங்களுக்கு ப்ரதிபாத்₃யன். ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி. y முமுக்ஷுக்களும்,

அ- t கீழ் பண்ணின ப்ரஸ்நங்களுக்குத்தரம் (இவை மித்யாதி₃) t_2 (புருஷார்த்த₂ப்ரகாஸகமான) புருஷார்த்த₂பத₃ம் தத்வஹிதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தை p_4k_8 வத்₃கு₃ணுப₄வ ஜநித மென்றது-ஸ்வவஸமன்றிக்கே பரவஸமென்கிறது. ஸ்வவஸமாவது-க்யாதி₃லாப₄தி₃ஸாபேக்ஷதை. u "இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே?" (m, n) என்கிற ப்ரஸ்நத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் (p_4k_8 வத்ப்ரஸாத₃ லப்த₂மான இத்யாதி₃). v (ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே) A "மதிநலமருளினன்" B "திருமாலாலருளப்பட்ட" C "என்றைக்குமென்னை" D "யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடித் தென்னுவென்னும்" E "என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென்பித்துத் தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன்" இத்யாதி₃. v (ஸ்வரேதி) "ரேப₂ம் ப்ரத₂ம புஸ்தகலேக₂க தே₂ாஷத்தாலேயே வந்ததென்று கந்தாடை நாயன் நிர்வஹித்தான்" என்றருளிச்செய்வர்; விசார்யமானே ஸ்வராஸ்ச அஸ்யார்த்த₃ஸ்ய ஜ்ஞாபகா p_4 வந்தீதி யத்யாஸ்ருத பாட₃ஸ் ஸமீசீந: என்னுதல், பகாரத்தைக் கூட்டி ஸ்வபரவசந வ்யக்திகளாலே என்னுதல்.

w (வேத₂ார்த்த₂வித்துக்களான இத்யாதி₃) வேத₂ம் பரத: ப்ரமாணமென்கிற அஸிஷ்டரைப் போலன்றிக்கே, ஸ்வத:ப்ரமாணமென்கிற ஸ்ரீ லோகஸாரங்க₃மஹாமுநி நாத₂முநி ப்ரபுருதிகளான ஸிஷ்டர்களென்றபடி. x (ஜ்ஞாதவ்யமான வேத₂ார்த்த₂ங்களை) அர்த்த₂பஞ்சகாதி₃களை. y (முமுக்ஷுக்களுமித்யாதி₃) F "தொண்டர்க் கமுதுண்ண" என்கையாலே முமுக்ஷுக்களும், G "கேட்டா

ஜ்- t கீழ் பண்ணின ப்ரஸ்நங்களுக்கு உத்தரம் (இவை புருஷார்த்த₂ ப்ரகாஸகமான இத்யாதி₃) u "இவற்றுக்கு மூலமென்" (m) இத்யாதி₃யில் சொன்ன ஸங்காத்₃வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரம் (p_4k_8 வத்ப்ரஸாதே₂த்யாதி₃). v (ஸ்வரவசந வ்யக்திகளாலே) என்றது. 1. "ஸ்வரதோபயர்த்த₂ நிர்ணய:" என்கிறபடியே ஸ்வரத்தாலும் வசநவ்யக்திகளாலுமென்றபடி. வசநவ்யக்திகளாவன-தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகள். அவையாவன - A "அருளினன்" B "திருமாலாலருளப்பட்ட" D "யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடி" E "தான்தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன்" இத்யாதி₃கள். (ஸ்வரேதி) ரேப₂ம் ப்ரத₂ம புஸ்தகலேக₂க தே₂ாஷத்தால் வந்ததென்று கந்தாடைநாயன் நிர்வஹித்தான்.

w வேத₂ார்த்த₂வித்துக்களான ஸிஷ்டராவார்-வேத₂த்துக்கு ஸ்வத:ப்ரமாணய வாதி₃களான ஸ்ரீ லோகஸாரங்க₃மஹாமுநி நாத₂முநிப்ரபுருதிகள். x (ஜ்ஞாதவ்யமான வேத₂ார்த்த₂ங்களை) அர்த்த₂பஞ்சகாதி₃களை. H "திருமாலவன்கனி" என்றத்தைப்பற்ற ஸ்ரிய:பதி ப்ரதிபாத்₃யனென்றது. F "தொண்டர்க் கமுதுண்ண" என்கையாலே முமுக்ஷுக்களும், G "கேட்டாரார்" என்கையாலே

ஈ-முக்தரும், நித்யரும், எம்பெருமான் தானும் இவற்றுக்கு பேராக்தாக்கள், z புகுவத்
கைங்கர்யமாகிற நிரதிசய புருஷார்த்தம் a இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று b அறிவிக்கைக்
காகப் பிறந்த ப்ரபுந்தங்கனிலை—என்று c சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்திராயிருப்
பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

d நிஷித்தபுாஷையாகையாலும், இப்ரபுந்தங்களை e வேதத்தில் அநதிகாரிகள்
அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், f கலிகாலத்திலே g ஐஞாநத்துக்கு h அடைவில்லாத.

அ-ரார் வானவர்கள்” என்கையாலே முக்தரும், நித்யரும், A “தென்னுவென்னும்” என்கையாலே
எம்பெருமானும் பேராக்தாக்களென்கிறது. z (புகுவத் கைங்கர்யேதி) B “அடிதொழுதெழு”
C “உற்றேனு கந்து பணிசெய்து” D “வழுநிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” E “ஆளாயு
யல்லால்” F “கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்” இத்யாதிசுள் அபிப்ரேதங்கள்.
a (இன்னபடிப் பட்டிருக்குமிதி) G “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே” இத்யுத்தப்ரகாரேண
ஸ்வபேராக்தருத்வ க்ருத்தாஸஹ ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தாஸ வர்த்தத இத
யர்த்தம். அயம் புருஷார்த்தம் ஏவம்ப்ரகார இதி ஸாஸ்த்ராத்ரேஷ்வதிஸ்புடோ ந புவதீதி புாவ:
c (சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்திராய்) என்றது சிரோபாஸிதாஸ் ஸத்வ்ருத்திராயைஸ்தே—சிரகால
முபாஸிக்கப்பட்ட ஸத்வ்ருத்திராயுடையவர்களென்றபடி. “அவர்களாகிருர் - மோர்முன்னாக
முப்பதினாண்டு ஆசார்யஸுஸ்ருஷை பண்ணினவர்கள்” என்றருளிச்செய்வர்.

d விஜிகீஷு ப்ரஸ்நத்தை அநுபுஷிக்கிருர் (நிஷித்தபுாஷையாலும் இத்யாதிசுள்)
யத்வா, புாஷா ரூபத்வாதிசுநா கஸ்யசிந்மந்ததீய: விஸ்வாஸதேஸுள்பல்யம் ஜாயேதேத்யாஸங்க்ய
ஏதே ப்ரபுந்தா: ஸுத்ருடப்ரமாணநீதி ஸர்வேஷாம் ருசிவிஸ்வாஸஜநநாய ஏதத்ப்ரமாண்
யாதிசயம் ஆக்ஷேபஸமாதாநமுக்ஷேந த்ருடிகரோதி (நிஷித்தபுாஷையாலும் இத்யாதிசுள்) (ப 141) o
“இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே” இதி ப்ரஸ்தோத்தர (ப 143 w) க்ரந்தேந அஸ்ய மஹா
வாக்யஸ்ய ஸங்க்யதி: 1. “புாஷாக்ருதம் ந க்ருதவ்யம்” இத்யாதிசுநா நிஷித்தபுாஷையாலே
நிஷித்தபுாஷை என்கை. e (வேதத்தில் அநதிகாரிகள்) ஸத்ரீஸுத்திராதிசுள். வேதத்தில்

ஜீ—முக்தரும் நித்யரும், A “தென்னுவென்னும் மென்னம்மான்” என்கையாலே எம்பெருமான் தானும்
என்றபடி. a புருஷார்த்தமின்னபடிப் பட்டிருக்குமென்றது-G “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே”
என்றத்தைப்பற்ற. b அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபுந்தங்கனிலை என்றத்துக்கு - இந்த
புருஷார்த்தம் ஏவம்ப்ரகாரமாயிருக்குமென்று ஸாஸ்த்ராத்ரங்கனிலே அதிஸ்புடமாகாதென்று
கருத்து. c சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்திராயென்றது - சிரம் உபாஸிதாஸ் ஸத்வ்ருத்திராயைஸ்தே
ததேஹாக்தா: என்று - சிரகாலம் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸத்வ்ருத்திராயுடையவர்களென்றபடி.
அவர்களாகிருர்-மோர்முன்னாக முப்பதினாண்டு ஆசார்யஸுஸ்ருஷை பண்ணின ஐயன் போல்வார்.

d விஜிகீஷு ப்ரஸ்நத்தை அநுவதிக்கிருர் (நிஷித்தபுாஷை இத்யாதிசுளாலே) யத்வா,
புாஷா ரூபத்வாதிசுளாலே சில மந்தமதிகளுக்கு விஸ்வாஸமாத்ந்யம் பிறக்குமென்றெண்ணி
அவர்களுக்கு ருசி விஸ்வாஸங்கள் பிறக்கக்காக இப்ரபுந்தங்கள் ஸுத்ருடப்ரமாணங்களென்று
இதினுடைய ப்ரமாண்யாதிசயத்தை ஆக்ஷேபஸமாதாநமுபேண த்ருடிகரிக்கிருர் (நிஷித்தபுாஷை
இத்யாதிசுளாலே) என்னவுமாம். (ப 141) o “இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே”
என்கிற ப்ரஸ்தோத்தர (ப 143 w) க்ரந்தத்தோடே இந்த வாக்யத்துக்கு ஸங்க்யதி: 1. “புாஷாக்ருதம்
ந க்ருதவ்யம்” இத்யாதிசுநா நிஷித்தபுாஷையாலே நிஷித்தபுாஷையென்கை. e வேதத்தில்

ஈ-சதுர்த்துவர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், j தேயாந்தரங் களிலின்றிக்கே ப்ராதேயுரிகங்களாகையாலும், k அவைதிசுக் பரிசுரஹிக்கையாலும், l ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமாண மகாம புருஷார்த்தத்தைப் பலவிடங்களிலும் பேசுகை யாலும், n ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே புருஷார்த்தத்தையா சொல்லப்படுகிற ஐஸ்வர்ய கைவல் யங்களைக் காற்கடைக் கொள்ளுகையாலும், இப்படிந்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டா

அ-அநதிசுகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது வேதவிருத்தார்த்தமாகையாலேயன்றே என்றபடி. யத்வா இதுக்குத் தாத்பர்யம்—இவர்களப்யஸித்தபோதே இவை வேதார்த்தங்களாகமாட்டாவென்று நிர்மிதமாகையாலேயே என்று இவ்வாக்யத்துக்கு இப்படி தாத்பர்யமாகையாலே, மேல் k “அவை திசுக் பரிசுரஹிக்கையாலும்” என்றது புநருக்தமன்று. i (கலிகாலத்திலே) இத்யஸ்ய i “பிறந் தார்” இத்யநேநாந்வய: . g, h ஜ்ஞாநத்துக்கடைவில்லாத இதி கலிகாலஸ்யாபி விஸேஷணம். 1. “கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும்” இத்யாதி. h (அடைவு) யோக்யதை. 2. “வேதாந்தஸ்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே” தாத்ருஸவேதாந்த ஸ்ரவணயோக்யத்வாதித்யர்த்த: . கலிகாலமாகை யாலும் வர்ணத்தாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லையென்று ஸங்காஹ்ருத்யமாகக்கொள்வது.

j (தேயாந்தரங்களிலிதி) ப்ரமாணஞ்சேத் ராமாயணவத் ஸர்வத்ர புவேதிதி பாவ: . k அவைதிசுகா:—வைதிசுகவிரோதிந:—வேதபுராஹ்யா:—வ்ராத்யபாஷண்டூத்ய: ; யத்வா அவைதிசுகரென்றது—மாயிகள் முதலானாரை. அவர்களும் விஜயார்த்தமாக A “ஆழியெழச்சங்கும்” முதலானவை அப்யஸிப்பார்களிறே என்றபடி, l (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமாண இதி) 3. “ஸாந்தோ தாந்த:” 4. “காமிநோ வர்ணயந் காமாந் லோபம் லுப்யதஸ்ய வர்ணயந் | நர: கிம் பூலமாப் நோதி கூபேந்த்மிவ பாதயந் ||” இத்யாதி ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமாணவென்றபடி. n (காம புருஷார்த்தத்தை) B “அஞ்சிறையமடநாரை” தொடக்கமாக, மடலெடுக்கை, தூதுவிடுகை முதலான காமபுருஷார்த்தத்தை என்றபடி. n (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலேயித்யாதி) காமம்போலே காமோபயுக்த மாண ஐஸ்வர்யம் நிஷித்தமேயாகிலும் தேஹயாத்ராத்யுபயுக்தமான ஐஸ்வர்யம் 5. “ஷண்னும் து கர்மணும்” என்றும் 6 “ப்ரதிக்ரஹாதிநா தநமார்ஜயேத்” என்றும் விஹிதமென்றபடி.

ஜ-அநதிசுகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது வேதவிருத்தார்த்தமாகையாலேயன்றே என்றபடி. g ஜ்ஞாநத்துக்கு h அடைவில்லாதவென்றது-2. “வேதாந்த ஸ்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே” என்கிற வேதாந்தஸ்ரவணஜநிதஜ்ஞாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாத—என்றபடி; கலிகாலமாகை யாலும், வர்ணத்தாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லையென்று ஸங்காஹ்ருத்யம்.

j (தேயாந்தரங்களிலிதி) ப்ரமாணமானால் ஸ்ரீராமாயணாதிசுகளைப்போலே ஸர்வத்ர உண்டாக வேணுமென்று கருத்து. k அவைதிசுகர்—ஸாக்யாதிசுகள். அவர்களும் விஜயார்த்தமாக A “ஆழி யெழச்சங்கும்” முதலானவற்றை அப்யஸிப்பார்களிறே என்றபடி. l (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்த மாண இதி) 3. “ஸாந்தோ தாந்த:” 4. “காமிநோ வர்ணயந் காமாந்” இத்யாதி ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமாண—என்றபடி. n (காம புருஷார்த்தத்தை) B அஞ்சிறையமடநாரை தொடக்கமாக, தூதுவிடுகை, மடலெடுக்கை முதலான காமபுருஷார்த்தத்தை என்றபடி. n (ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இத்யாதி) காமம்போலே ததுபயுக்தமான ஐஸ்வர்யம் நிஷித்தமேயாகிலும் தேஹயாத்ராத்யுபயுக்தமான ஐஸ்வர்யம் 5. “ஷண்னும் து கர்மணும்” என்றும் 6 “ப்ரதிக்ரஹாதிநா தநமார்

ஈ- என்று வைதிககேடாஷ்டியில் o பழக்கமில்லாதார் சில p அறிவுகேடர் வந்து ப்ரத்ய வஸ்தாநம் பண்ண;

q மாத்ஸ்ய புராணத்திலே, பூஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைஸிகாதிக்களைத் தன் நாட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து, r 1. "हरिकीर्तिं विनैवान्यद्वाङ्मणेन नरोत्तम । भाषागानं न गातव्यं तस्मात्पापं त्वया कृतम् ॥" (ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம । பூஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம் ॥) s என்ற யமவசநத்தின்படியே பூஷாநிஷேதம் பூக்யவத்ஸ்யதிரித்த விஷயங்களிலேயாகையாலும், t அங்ஙனன்றியே பூஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருத பூஷையான u ப்ராஹ்ய ஸாஸ்த்ராதிகளப்யஸிக்க

அ-2. "ஸ்வர்க்குகாமோ யஜேத" 3. "சித்ரயா யஜேத பஸுகாம:" 4. "ஜராமரணமோக்ஷாய" 5. "யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம்" A "கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து" இத்யாதிகளையும் கண்டுகொள்வது. o (பழக்கம்) பரிசயம். p (அறிவுகேடர்) அஜ்ஞானிகள்.

b, q ப்ரத்யமஹேதோரஸித்ஸ்திமாஹ (மாத்ஸ்யேதி) " மாத்ஸ்யபுராணத்தில் " இத்யஸ்ய s "என்ற யமவசநத்தின்படியே" இத்யநேநாந்வய: . r நரோத்தம, ஹரிகீர்த்திம் விநைவ ப்ராஹ்மணேந ஸம்ஸ்க்ருத வ்யதிரித்த பூஷாகாநம் ந கர்த்தவ்யம் இத்யர்த்த: . t அல்லாதபோது அநிஷ்ட ப்ரஸங்கங்காட்டுகிறார் (அங்ஙனன்றியே யித்யாதி:). "இப்படி ஸாஸ்த்ரமர்யாதை யிலே நில்லாதவன்று 'ஸம்ஸ்க்ருதமுபாதேயம், பூஷாந்தரமநுபாதேயம்' என்றுவரும்; 'தத்வ ப்ரதிபாதக ஸம்ஸ்க்ருதமுபாதேயம், அதத்வப்ரதிபாதகமான ஸம்ஸ்க்ருதமநுபாதேயம். தத்வ ப்ரதிபாதகமேயாகிலும் பூஷாந்தரமாத்ரம் உபாதேயம்' என்று வாராது, கௌரவாத்" என்று தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றியேயிருந்தால் பூஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களைக் கொள்ள வேண்டுகை பர்யவஸிக்கையாலே என்று யோஜனை. u (ப்ராஹ்யஸாஸ்த்ராதிகள்) என்னுமாதிக் ஸப்தத்தால் குத்ருஷ்டி ஸாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது.

ஜீ-ஜயேத்" என்றும் விஹிதமென்றபடி. 2. "ஸ்வர்க்குகாமோ யஜேத" 3. "சித்ரயா யஜேத பஸுகாம:" 4. "ஜராமரணமோக்ஷாய" 6. "யே த்வக்ஷரமநிந்ததேஸ்யம்" 6. "யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம்" இத்யாதிகளும் கண்டு கொள்வது. o (பழக்கம்) பரிசயம். p (அறிவுகேடர்) அஜ்ஞானிகள்.

b, q ப்ரத்யம ஹேதோரஸித்ஸ்திமாஹ (மாத்ஸ்யேத்யாதி:) (மாத்ஸ்யபுராணத்திலே) என்கிற துக்கு s (யமவசநத்தின்படியே) இத்யநேநாந்வய: . r ஹே நரோத்தம, ஹரிகீர்த்திம் விநைவ ப்ராஹ்மணேந ஸம்ஸ்க்ருதவ்யதிரித்த பூஷாகாநம் ந கர்த்தவ்யமித்யர்த்த: . t அல்லாதபோது அநிஷ்ட ப்ரஸங்கங்காட்டுகிறார் (அங்ஙனன்றியே யித்யாதி:) u (ப்ராஹ்யஸாஸ்த்ராதிக்ஸ்யாதி:) ஆதிஸப்தத்தாலே குத்ருஷ்டிஸாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது.

பு-1 मात्स्ये-हरिकीर्तिं विनैवान्यत् ब्राह्मणेन नरोत्तम । भाषागानं न गातव्यं तस्मात्पापं त्वया कृतम् ॥

ஈ-வேண்டுகையாலும், v ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேத₃த்தில் அநதி₄காரிகளான ஸ்திரீ ஸூத்ர₃ராதிகளும் w இழுவாதபடி வேத₃ார்த்த₂த்தை த்ர₃ாவிட₃ப₄ாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், xA எதிர் குழல்புக்கு y அநேக ஜந்மங்கள் எம்பெருமான் z தானே தொடர்ந்து a விஷயீகரிக்கைக்கடியான ப₄ாக்யத்தை யுடையராய், b நிரந்தர ப₄க₃வத் கடாஷபாத்ர பூ₄தருமாய், c தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய், d அவற்றினுடைய உபதே₃ஸத்

அ- e, v த்ருதீயஸ்ய ஆஷேபஸ்ய உத்தரமாஹ (ஆழ்வார் தம்முடைய இதி) w (இழுவாதபடி) நஸிரியாதபடி. 1. "ஸ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ர₃ாஹ்மணமக்₃ரத:" இதி ப்ரகாரேண சதுர்த்த₂வரணேஜ்ஜீவநாய க்ருபயா ப்ரவ்ருத்தேதிஹாஸபுராணாநி யத₃ா ப்ரமாணதமாநி ப₄வந்தி, தத்₃வதி₃தி ப₄ாவ: ஏதேந-வேத₃ாநதி₄காரிபி₄: அப்யாஸ: ப்ரப₃ந்த₄ஸ்ய ஹீநதயாந: கிந்து ஹீநஜந்மநாமபி உஜ்ஜீவநார்த்த₂ம் க்ருபாதிசயேந தத₃ா கரணாத் இத்யுத்தம் ப₄வதி.

f, x (எதிர் குழல் புக்கித்யாதி₃) த்ருதீயஸ்ய ஆஷேபஸ்ய உத்தரம். y அஸ்யார்த்த₂ ('அநேக ஜந்மங்களிலிதி) xA (எதிர் குழல் புக்கு) அவதரித்து. z "தானே" இத்யவத₃ாரணாத் ஸுக்ருதஹேதுத்வம் வ்யாவர்த்தயதே. a (விஷயீகரிக்கைக்கடியான ப₄ாக்யத்தை) A "விதி குழந்ததால்" இத்யுச்சயமாந ப₄க₃வத்க்ருபா ப₄ாக்யத்தை யுடையராய். ஸுக்ருத விஸேஷத்தை யுடையராயென்னுமதித்தால் நிர்ஹேதுகமென்கிறதெல்லாம் இவர் பண்ணின ஹேது ப₄லா₃நநுருபமாகையாலே என்று கொள்வது. bB "எங்கும் பக்கம் நோக்கறியான்" இத்யேதத் ஹ்ருதி₃ நித₃ாயாஹ (நிரந்தரப₄க₃வத்கடாஷபாத்ரபூ₄தருமாயிதி) "அத ஏவ, c தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய்" இத்யத்யாஹ்ருத்ய யோஜநீயம். ஏதேந ஸஹேதுகம் பராங்குஸார்ய ஜ்ஞாநாதி₄க்யாபி₄த₃ாநாத் யுக₃வர்ண ப்ரயுக்த ஜ்ஞாநமாந்த்யஸங்க₃ பரிஹ்ருதா. அத்ர 2. "கலெள க்ருதயுக₃ம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே₃! யஸ்ய சேதஸி கே₃ாநிந்தே₃ா ஹ்ருத₃யே யஸ்ய நாச்யுத: ||" இத்யாதி₃. d (அவற்றினுடைய உபதே₃ஸத்திலும் ப்ரவ்ருத்தரான இதி) ஏதத் பராங்குஸார்யஸ்யைவ விஸேஷணம்; e த்ரைவர்ணிகாநாமேவ ஹி உபதே₃ஷ்ட்ருத்வம் இதி

ஜீ- e v இரண்டாமாஷேபத்துக்கு உத்தரம் (ஆழ்வார் தம்முடைய வித்யாதி₃) w (இழுவாதபடி) நஸிரியாதபடி. 1. "ஸ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ர₃ாஹ்மணமக்₃ரத:" என்கிறபடியே சதுர்த்த₂ாவநாய க்ருபயா ப்ரவ்ருத்தேதிஹாஸபுராணங்கள் போலே இதுவும் ப்ரமாணதமங்கள். இத்தால் வேத₃ாநதி₄காரிகள் அப்யஸிக்கிறது ப்ரப₃ந்த₄த்துக்குக் குரையன்று. ஹீநஜந்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக க்ருபாதிசயத்தாலே அப்படி பண்ணுகையாலே என்றபடி.

f, x மூன்றாமாஷேபத்துக்கு உத்தரம் (எதிர் குழல் புக்கித்யாதி₃) xA எதிர் குழல் புக்கு-திருவவதரித்து. z "தானே" என்கிற அவத₃ாரணத்தாலே ஸுக்ருதஹேதுத்வம் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது. a (ப₄ாக்யத்தை யுடையராய்) A "விதி குழந்ததால்" என்று சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வத்க்ருபையை உடையராய். bB "எங்கும் பக்கம் நோக்கறியான்" என்றத்தைப்பற்ற (நிரந்தர ப₄க₃வத்கடாஷபாத்ரபூ₄தருமாயென்றது) "அத ஏவ, c தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய்" என்று அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. இத்தால் யுக₃வர்ணப்ரயுக்தஜ்ஞாநமாந்த்யஸங்க₃ பரிஹ்ருதையாயிற்று. இவ்விடத்திலே 2. "கலெள க்ருதயுக₃ம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே₃! யஸ்ய சேதஸி கே₃ாநிந்தே₃ா ஹ்ருத₃யே யஸ்ய நாச்யுத: ||" என்றது அதுஸந்தே₃யம். e த்ரைவர்ணிகர்க்கன்றே உபதே₃ஷ்ட்ருத்வம்

ஈ—திலும் /ப்ரவ்ருத்தராய், விதுர ஸப்ரயாதிசுகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார் பக்கலிலே இப்ரபுந்தங்குள் பிறக்கையாலும், f இப்பாஷை நடையாடி ஸிஷ்டப்ரகரமான தேசுங்கு ளெங்குமுண்டாய் g புராஷாந்தரங்களிலே பிறந்து h விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷணயத்தைக் கேட்டு “இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கீடான இப்பாஷை நடையாடும் தேசுத்திலே பிறக்கப் பெற்றிலோமே” என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் i நன்மையைக்கண்டு வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத j அவைதிசுகருங்கூடப்பரிசுரஹிக்கை

அ—மத்யே ஸங்கா ஜாதா; தத்ரோத்தரம் (விதுரஸப்ரயாதிசுகளில் விலக்ஷணரான இதி) ஆதிசுப்ரபுந்தேந ஸுதததூர்மவ்யாதாத்யே விலக்ஷிதா: . தேப்யே வைலக்ஷணயம் (147) x “எதிர் சூழல் புக்கு” இத்யாதிசுநா உக்தப்ரகாரேண. d / (உபதேசுத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய்) என்று பாடமாணல் உசிதம். 1. “த்ரவிடேபாபரிஷத் த்ரஷ்டுரஸ்ய யாதாத்மயமத்யபுதம் | ஸம்யக் ஸ்ருதவதாம் நாத்ர ஸங்கநீய உபல்லவ: ||” 2. “கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ ஜந்மஸு | ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாத்ரநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிசுகம் ||” உபல்லவ: - உபத்யாவ: . குலாதிசுதேஷமென்றபடி. g (புராஷாந்தரங்களிலேயிதி) புராஷாந்தரவத் தேசுஸேஷு இத்யர்த்த: . ஏதத்புராஷாரஹித தேசுஸேஷு இதி யாவத். h (விலக்ஷணர்) ஸ்ரீலோக ஸாரங்கு மஹாமுநி ப்ரபுருதிகள். i (நன்மை) சேதநருச்யநுகுண பூலப்ரத்யுத்வம், அந்யாபதேசுருபதயா பேக்யுத்வம், ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நத்வம், ஸமஸ்தராக்ஷாரோஹித்வஞ்ச. சேதநருச்யநுகுண பூலப்ரத்யுத்வம் - A “ஆழியெழுச்சங்கும்” B “வீற்றிருந்தேழுலகும்” இத்யாதிசுஷு ப்ரஸித்தம். j (அவைதிசுகருங்கூட இதி) வைதிசு பரிசுரஹமின்றிக்கேமிருக்க, அவைதிசுகர் பரிசுரஹித்தாலாயிற்று தேஷமாவது; வைதிசு பரிசுரஹமுண்டாயிருக்க அவைதிசு பரிசுரஹமுண்டானால், ப்ரத்யுத அதிஸயாவஹமேவ; எப்படி ஸஹஸ்ரநாமாதிசுகளை ஸம்ஸாரிகள் வ்யாதிபரிஹாரார்த்தமாகவும் பரிசுரஹித்ததால் அதுக்கதிஸயமாச்சது, அப்படியென்றபடி. வைதிசு பரிசுரஹே ஸதி அவைதிசுபரிசுரஹோபி ஸ்ரீராமாயணதிசுவத் ஸ்லாக்யதாஹேதுரிதி பாவ: .

ஜீ—மென்ன (விதுரேத்யாதிசு) ஆதிசுப்ரபுந்தேந ஸுதததூர்மவ்யாதாத்யே விலக்ஷிதா: . விதுராதிசுகளில் விலக்ஷணரென்றது - சதுர்த்தவர்ணஜர்க்கும் ஜ்ஞாநயோக்யதையும் ததுபதேசு யோக்யதையும் உண்டென்கைக்காக. 2. “கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு | ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாத்ரநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிசுகம் ||” 1. “த்ரவிடேபாபரிஷத் த்ரஷ்டுரஸ்ய யாதாத்மயமத்யபுதம் | ஸம்யக் ஸ்ருதவதாம் நாத்ர ஸங்கநீய உபல்லவ: ||” இத்யாதிசுகம் த்ரஷ்டவ்யம். உபல்லவ: - உபத்யாவ: . குலாதிசுதேஷமென்றபடி. f “தேசுந்தரங்களிலின் றிக்கே” (ப145) இத்யாத்யுஷேபத்துக்கு உத்தரம் (இப்பாஷை நடையாடி மித்யாதிசு) g (புராஷாந்தரங்களிலே) புராஷாந்தரவத் தேசுஸேஷு. ஏதத்புராஷாரஹித தேசுங்களிலே என்றபடி. h (விலக்ஷணர்) லோகஸாரங்குமுநி ப்ரபுருதிகள். i (நன்மை) சேதநருச்யநுகுண பூலப்ரத்யுத்வம், அந்யாபதேசுருபதயா பேக்யுத்வம், ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நத்வம் முதலானவை. j (அவைதிசுகருங்கூட இதி) வைதிசுபரிசுரஹமின்றிக்கே அவைதிசுகர் பரிசுரஹித்தாலாயிற்று தேஷமாவது. வைதிசு பரிசுரஹமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவைதிசு பரிசுரஹமுண்டானால் ஸ்ரீராமாயணதிசுகளைப்போலே ப்ரத்யுத ஸ்லாக்யதாஹேதுவென்றபடி.

நீ-ஸ்லாக்யதா ஹேதுவாகையாலும், kவேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக் க்களிற் சொல்லுகிற k_2 புக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், k_3 ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை தூஷித்தது 1 அல்பாஸ்திரத்வாதி, தேஷாஷத்தாலேயாகையாலும், n ப்ரதிபாத்யனான n எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத்தாலும், o:எம்பெருமானே ஸுஸ்

அ— k (வேதநமென்றுமிய்யாதி) 1. “யஸ்தத்வேத யத் ஸ வேத” இத்யாதெள வேதநம்; 2. “ஆத்மேத்யேவோபாஸீத” இத்யாதெள உபாஸநம். k_2 புக்தி காமத்வேத கிமர்த்தமாஹ இதி சேத்; உத்தமஸ்திரியா: உத்தமநாயக விஷயாநுராக்யவத் ஸ்வஸ்ய புக்யவத்விஷய ப்ராவண் யாதிஸயாத், குடூஜிஹ்விக்காந்யாயேந மோக்ஷஸாஸ்த்ரே விஷயப்ரவண சேதநாகர்ஷண ஹேதுத் வாத், பரமபுருஷாபேக்ஷயா 3. “ஸ்தீப்ராயமிதரத் ஸர்வம்” இதி ந்யாயாச்ச; 4. “காமமஷ்ட குணம் புவேத்” என்னக்கடவதிறே. 1 (அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷாஷத்தாலே) ஐஸ்வர்யத்துக்கு இரண்டு தேஷாஷம்; கைவல்யத்துக்கு அல்பத்வதேஷாஷம். வேதம் த்ரைகுண்ய விஷயமாகையாலே ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விதித்ததென்றபடி.

n...ப்ரதிபக்ஷதிராஸக ஹேதூந் அபித்யாய ஸ்வபக்ஷஸாதகஹேதூநாஹ (ப்ரதிபாத்யனான இத்யாதிநா) n (எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத்தாலும்) என்றவிடத்தில் 5. “யஸ்யாக்ஷிலாமீவஹபிஸ்ஸுமங்குணைர் வாசோ விமிஸ்ரா குணகர்ம ஜந்மபி: | ப்ராணந்தி ஸும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ்தத்வியுக்தாஸ்வஸோபநா மதா: ||” என்றது அநுஸந்தேயம். அமீவம் - பாபம். அத்தைப் போக்குமவை - அமீவஹங்களென்று குணகர்ம ஜந்மங்களுக்கு விஸேஷணம். குணகர்ம ஜந்ம விமிஸ்ரா வாச: ஜகத் ப்ராணந்தி, ஸும்பந்தி, புநந்தி— ப்ராஹ்ம ஜ்ஞாநரூப ஸத்தாம் ஜநயந்தி, புக்திவைராக்யரூபஸோபநாம் ஜநயந்தி, ப்ரக்ருதி விதிர்முக்தம் குர்வந்தீத்யர்த்தம். ஏதேந பூலஸ்ருதிஷு அர்த்தவாதேஷா நாஸ்தீத்யுக்தம் புவதி. ஏகாம்ஸேபி அர்த்தவாதஸங்காநாஸ்தீதி அஸ்ய ஹேதோர் பாவ: o (எம்பெருமானே ஸுஸ்பஷ்டமாக இதி) அவிளம்பேந ப்ரமோத்பாத்யகரூப: அதிஸய: அஸ்ய ஹேதோரார்த்தம்.

ஜி—k “ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தை” (ப 145) 1. n என்றதுக்கு உத்தரம் (வேதநமென்று மிய்யாதி) 1. “யஸ்தத்வேத யத் ஸ வேத” இத்யாதி,களில் வேதநம். 2. “ஆத்மேத்யேவோபாஸீத” இத்யாத்யுபாஸநம். k_2 புக்தியை காமத்வேத சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம்- உத்தமஸ்தீர்க்கு உத்தமநாயக விஷயாநுராக்யம்போலே, தமக்கு புக்யவத்ப்ராவண்யாதிஸயஸூச நார்த்தமாகவும், குடூஜிஹ்விக்காந்யாயேந விஷய ப்ரவணருக்கு மோக்ஷஸாஸ்த்ரத்திலே ரூசி பிறக்கக்கூகாகவும். k_3 “ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே” (ப 145) n இத்யாதிக்குத்தரம் (ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை இத்யாதி) வேதம் த்ரைகுண்ய விஷயமாகையாலே ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விதித்ததென்றபடி.

n...விஜிக்ஷுப்ரஸ்ந பரிஹாராநந்தரம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாகப் பின்னையும் சில வைபவாதி ஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபாத்யனான இத்யாதி) n (எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத் தாலும்) என்றவிடத்திலே 5. “யஸ்யாக்ஷிலாமீவஹபிஸ்ஸுமங்குணை:” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இத்தால் இப்ரபுந்தத்தில் ஏகாம்ஸத்திலும் அர்த்தவாதஸங்கையிலையென்று இந்த ஹேதுவுக்கு பாவம். o (எம்பெருமானே ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும்) என்கிறதுக்கு - அவிளம்பேந ப்ரதீதி ஜநகத்வம் அர்த்தம்.

ஈ-பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், pபுத்திக்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், qஉத்பந்தையான புக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், rஸ்ரவணாதிசயங்களில் அப்போதே r₂ நிரதிசய ப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு sவேதத்தில் பல விடங்களிலும் ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், tப்ரஹ்மகாரண வாதத்தாலும்,

அ- p (புக்திக்கு உத்பாதகங்களாகையாலும்) A "இப்பத்தாற்பத்தராவர் துவளின்றியே" என்றத்தைப்பற்ற. ஏதேந கார்யபர்யந்த ப்ரமோத்பாதகத்வம் உக்தம். q (உத்பந்தையான இத்யாதி) B "உருகாநிற்பர் நீராயே" என்றத்தைப்பற்ற. இத்யஞ்ச ஹேதுத்துவயம் பரம்பரயா புருஷார்த்தபர்யவஸாயித்வபரம். விஸிஷ்டே ஸாத்யே விஸேஷணம்ஸ: ஸாதக இதி யாவத். r (ஸ்ரவணாதீதி) ஆதிசயப்யதேந உச்சாரணாதி: அபிதீயதே. அத்ர கரதலாமலகவத் ஸ்ரவணாதி: வேளாயாமேவ ஸ்வார்த்தாவபேதாஜநநத்வாரா ப்ரீதிஜநகத்வம் விவக்ஷிதம்; தேந ஜ்ஞிதி ப்ரமாஜநகத்வரூப ப்ராமான்யாதிசய உச்யதே; C "கேட்டாரார் வானவர்கள்" D "எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்குமே" இத்யாதி.

s (வேதத்தில்) வேதத்தை. யத்வா, இவற்றிற்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக வேதத்திற் பலவிடங்களிலுஞ்சொல்லுகையாலும் இத்யந்தவய: E "உள்கடர்மிகுசுருதியுள்" என்று உக்தவக்ஷயமாண குணவிஸிஷ்டன் ஸ்ருதி ப்ரஸித்தகனென்கையாலே தத்தத்துணவிஸிஷ்ட புகுவத்ப்ரதிபாதக வேதவாக்யங்கள் உத்யாஹ்ருத ப்ராயங்கென்று திருவுள்ளம். F "ஓதம்போற் கிளர்வேதநீரன்" G "வேதனை வெண்புரிநூலனை" H "கட்டவெறிகொண்ட தண்டுழாய்வேதியனை" I "முழுவேமுலகுக்கும் நாதன் வேதமயன்" J "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேத முதல்வனுக்கு" K "மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை" L "மறையாயநால் வேதத்துள்நின்ற" இத்யாதியிலும் இவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது. F "ஓதம்போற்கிளர் வேதநீரன்" என்கிறவிடத்திலே 1. "தீர்ணி பத்யா விசக்ரமே" 2. "விசக்ரமே தீர் தேவ:" 3. "ருத்ர யத் தே ஜநிம சாரு சித்ரம் தவ ஸ்ரியே மருதோ மார்ஜயந்த! பத்யம் யத்விஷ்ணுரூபமம் நிதாயி தேந பாஸி குஹ்யம் நாம கோநாம்" இத்யாதிகள் விவக்ஷிதங்கள். 3. "ருத்ர யத்தே" இத்யாதி ஸ்ருத்யர்த்தங்கள் வேதாந்த விஜயத்திலே கண்டுகொள்வது:— ருத்ரஸ்ய புகுவத்யாயத்தபூதகத்வமாஹ (ருத்ரேதி) ஹே ருத்ர, யத் - யஸ்மாத், தே - தவ, ஜநிம - ஜந்ம, சாரு - ரமணீயம், சித்ரம் - அந்யத்புதஞ்ச, தஸ்மாத், தவ ஸ்ரியே - ஐஸ்வர்யாய, மருத: தேவா:, மார்ஜயந்த -

ஜீ- p (புக்திக்கு உத்பாதகங்கள்) என்றது A "இப்பத்தால் பத்தராவர்" என்றத்தைப்பற்ற. qB "உருகாநிற்பர் நீராயே" என்றத்தைப்பற்ற (உத்பந்தையானித்யாதி) இந்த ஹேதுத்துவயமும் பரம்பரயா புருஷார்த்தபர்யவஸாயித்வபரம். r (ஸ்ரவணாதிசயங்களிலிதி) ஆதிசயப்யதேந உச்சாரணாதி: அபிதீயதே. இவ்விடத்திலே ஸ்ரவணாதிவேனையிலேதானே கரதலாமலகவத் ஸ்பஷ்டார்த்தபேதாஜநநத்வாரா ப்ரீதிஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். இத்தால் ஜ்ஞிதி ப்ரமாஜநகத்வரூபப்ராமான்யாதிசயம் சொல்லுகிறது. r₂ C "கேட்டாரார்" D "இன்பம்பயக்கும்" என்றத்தைப்பற்ற (நிரதிசயப்ரீதி ஜநகங்களென்றது).

s (வேதத்தில்) வேதத்தை. யத்வா, இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலுமித்யந்தவய: அதாவது E "கடர்மிகுசுருதியுள்" J "முதுவேதமுதல்வன்" F "வேதநீரன்" இத்யாதியை நினைக்கிறது.

A 6-4-11. B 6-8-11. C 10-6-11. D 7-9-11. E 1-1-7. F 1-8-10. G திருவிரு 79.

H பெரியதிரு 66. I 2-7-2. J 1-6-2. K 4-7-10. L 3-1-10.

ஈ—u ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந்மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபுந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் இப்ரபுந்தங்களை த்ருடதர ப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககேடாஷ்டியில் அபிபுத்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

v புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே w அவனை அநுபுவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனையென்னில்: x ஓரோகுணத்தை அநுபுவித்தால் அநுபுதகுணங்களிலுண்டான

அ-மார்ஜயந்தி-க்ஷாணிதவந்த: கிம் மார்ஜயந்தீத்யபேக்ஷாயாமாஹ (பத்யமிதி) உபமம்-மேயதுல்ய மாநம். யத்வா, மாஸப்தேயா பூமிபர: 1. "மா விஸ்வா ப்ருதிவீ" இதி வைஜயந்த்யாம் அபித்யாநாத்: உபமமித்யவ்யயீபாவ: பூம்யாஸ்ஸமீபே - திவி. க்ரமஸௌகர்ய ப்ரதிபாத்யநாய "உபமம்" இத்யுத்தம்; தேந த்விதீய: க்ரமோ லப்யதே. யத்விஷ்ணோ: பத்யம் நித்யாயி. கிஞ்ச தேந-புண்யேந ஜந்மநா, கேடாநாம் - கியூராம், ப்ரக்ருதஸ்ய விஷ்ணோர் நாம்நாம் மத்யே குஹ்யம்-அத்யந்த ரஹஸ்யம், நாம - தாரகாக்யம், பாஸி - ஸர்வத்யா கேடாபாயஸீத்யர்த்த:.

t (ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும்) A "தானோருருவே தனிவித்தாய்" B "வேர் முதலாய் வித்தாய்" C "முனிமாப்பிரமமுதல் வித்தாய்" D "திடவிசம்பெரிவளி" E "காவிசம்பெரிவளி" F "முந்நீர் ஞாலம் படைத்த" G "ஒன்றுந்தேவும்" இத்யாதி்யைப்பற்ற. u (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந்மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும்) H "திருநாரணன்தான் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" I "சிந்திப்பேயமையும்" இத்யாதி்யைப்பற்ற.

v பூர்வோக்த மஹாவாக்யே (ப 147) x "எதிர்குழல்புக்கு" இத்யாத்யம்ஸமவலம்ப்ய ஸங்கதே (புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே) இதி. களிக்கிற இடங்களிலும் ஸம்ஸ்லேஷம் மாநஸாநுபுவமே யிறே; அது கர்மமடியாக வந்ததன்றிக்கே புகுவத்ப்ரஸாத மடியாக வந்ததாகையாலே விச்சேத்யங் கூடாதென்று ஸங்காதாத்தபர்யம். w கீழே "விஸத்யவிஸத்யதர விஸத்யதமமாக அநுபுவித்து" (ப139) e என்று சொன்னதைப்பற்ற (அவனை அநுபுவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு) என்றது.

x (ஓரோகுணத்தையித்யாதி) "ஓரோகுணத்தை அநுபுவித்தால்" என்றது ஸமுத்யாயேந குணங்களை அநுபுவித்தவளவன்றிக்கே தனித்தனியே அநுபுவிக்கவேண்டுமென்று ருசி பிறந்து

ஜீ— t (ப்ரஹ்மகாரணவாதம்) என்றது. A "தானோருருவே தனிவித்தாய்" B "வேர்முதலாய் வித்தாய்" இத்யாதி்யை நினைத்து. u (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம்) என்றது. H "சிந்தித்துய்ம்மினோ" I "சிந்திப்பேயமையும்" இத்யாதி்யைப்பற்ற.

v பூர்வோக்த மஹாவாக்யத்திலே (ப 147) x "எதிர்குழல்புக்கு" இத்யாத்யம்ஸத்தை அவலம் பித்து ஸங்கிக்கிறார் (புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே) இத்யாதி. (ப139) e விஸத்ய விஸத்யதர விஸத்யதமமாக அநுபுவித்துப் பரிபூர்ணரான இவர்க்கு என்றபடி. இத்தால்—"இவருக்கு ஸம்ஸ்லேஷமாவது. மாநஸாநுபுவமேயிறே. இது கர்மமடியாக வந்ததன்றிக்கே புகுவத்ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே விச்சேத்யம் கூடாது" என்று ஸங்காதாத்தபர்யம்.

x (ஓரோகுணத்தை இதி) ஸமுத்யாயேந அநுபுவித்தவளவன்றிக்கே தனித்தனியே அநுபுவித்தாலென்றபடி. z (ஸ்ப்ருஹைய) ஸ்ப்ருஹையையும். a.b உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (பரமாத்மநி,

A 1-5-4. B 2-8-10. C 8-10-7. D 1-1-7. E 1-1-11. F 3-2-1. G 4-10-1. H 4-1-1. I 9-1-7.

ஈ-ப்ரியத்வ ப்ரகர்ஷம் y ஷுத்ர விஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து, குணந்தரங்
களிலே z ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும்: a 1. “परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि”
(பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி) என்றும் bA “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப
மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, c பின்னை அக்குணங்களில்
க்ரமப்ராப்தி பற்றது, யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடை
யாமையாலும், புகுவதுபுவ விரோதியான d ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, ஸ்மரணாதி,களாலும்

அ—ஒரு குணத்தை அநுபவித்தாலென்றபடி. யத்வா, B காதல் கடல்புரைய விளைவிக் கைக்காக
குணவைராக்யத்திலே தாரதமயத்தை ஸங்கல்பிக்குமென்று கருத்து. y “குணந்தரத்தில்
வைராக்யம் லபியாதபோது விஷயாந்தரங்களிலே போதுபோக்கலாகாதோ?” என்கிற ஸங்கை
வாராமைக்காக (ஷுத்ர விஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து) என்றது. z (ஸ்ப்ருஹையை)
ஸ்ப்ருஹையையுமென்றபடி. a, b உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம், (பரமாத்மநி, மாற்பாலித்யாதி) a (அபர
மாத்மநி) புகுவத்யவ்யதிரித்த ஷுத்ரவிஷயே. b திருவந்தாதி - (மாற்பாலித்யாதி) ஸர்வேஸ்
வரன் பக்கலிலே ஹ்ருத்யம் ப்ரவணமாக, பேராக்யங்களான ஸ்த்ரீகளுடைய ஸௌந்தர்யத்தில்
நசையற்று. (சுழிப்பவிதி) அத்ர குணந்தரஸ்ப்ருஹாஜநகத்வமபி ஸூச்யதே. குணந்தராநு
புவர்ச ததநுபாவமித்ரீஸ்வராதி, இத்யத்யாஹார்யம். c அந்த குணங்களில் ஸ்ப்ருஹாமாத்ர
மொழிய அநுபுவமில்லையோ பின்னை? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பின்னை அக்குணங்களில்
க்ரமப்ராப்தி பற்றது) என்று. “க்ரமப்ராப்திபற்றது” இத்யஸ்யாநந்தரம். “இதரவிஷய வைராக்ய
யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே விஷயாந்தரை: காலக்ஷேபர்ச கர்த்தும் ந ஸக்யதே” இதி த்ரஷ்
டவ்யம்.

d (ப்ரக்ருதிஸம்பந்த, ஸ்மரணாதி,களாலுமிதி) 2. “ஷுதே ப்ரஹாரா நிபதந்த்யபீ, ஷ்ணம்
தநக்ஷயே குப்யதி ஜாடூராக்ஷு: | ஆபத்ஸு வைராணி ஸமுத்ஸுவந்தி சித்ரேஷ்வநர்த்தா
பஹுஸீபுவந்தி ||” இதி ப்ரகாரேண அபேக்ஷிதார்த்தாலாப, ஸ்ய நிமித்தம் கிமித்யாகாங்
க்ஷாயாம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த, ஸ்மரணாத்யோ புவந்தீதி பூரவ:.. “ஸ்மரணாதி,களாலும்”
என்கிறவிடத்தில் ஆதி, ஸப்தத்தாலே ஸம்ஸார ஸ்மரணம் விஷயஸ்மரணம் தொடக்கமான

ஜீ—மாற்பாலித்யாதி, 3. “ஸர்வேஷு விநிர்முக்தஸ்ஸ பைஷம் பேராக்துமர்ஹதி” இத்யுத்த
ரார்த்தம். இதும் ப்ரஹஸ்பத்யஸ்ப்ருதௌ, a (அபரமாத்மநி) புகுவத்யவ்யதிரித்த ஷுத்ர
விஷயே. b (மாற்பாலித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருத்யம் ப்ரவணமாக, ஸ்த்ரீகளுடைய
தோளிணைகளில் நசையற்று இத்யர்த்த:.. சுழிப்பவென்று - குணந்தர ஸ்ப்ருஹாஜநகத்வமும்
ஸூசிதம். c ஸ்ப்ருஹாமாத்ரமொழிய அநுபுவமில்லையோவென்ன (பின்னையித்யாதி).

d (ப்ரக்ருதிஸம்பந்த, ஸ்மரணாதி,களாலுமிதி) அத்ர ஆதி, ஸப்தே, ஸம்ஸார ஸ்மரணம்
விஷயஸ்மரணம் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே 2. “ஷுதே ப்ரஹாரா
நிபதந்த்யபீ, ஷ்ணம் தநக்ஷயே குப்யதி ஜாடூராக்ஷு: | ஆபத்ஸு வைராணி ஸமுத்ஸுவந்தி
சித்ரேஷ்வநர்த்தா பஹுஸீபுவந்தி ||” என்கிறது அநுஸந்தே, யம். f. ப்ரக்ருதிஸம்பந்த, ஸ்மர
ணத்துக்கும், விஷயஸ்மரணத்துக்கும், ஸம்ஸாரஸ்மரணத்துக்கும், புகுவத்யவைலக்ஷணயத்தை

ப]—a बार्हस्पत्यस्मृतौ, “परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि। सर्वेषणाविनिर्मुक्तः
स भैक्षं भोक्तुमर्हति ||” इति.

ஈ—மாக p_4k_3 வத், விஷயத்தில் அநுபுவித்த அம்ஸத்தையும் e இழந்து fA “எந்நாள் யானுன்னை இனிவந்து கூடுவன்” என்றும், gB “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும், hC “போர வைத்தாய் புறமே” என்றும், iB “கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ” என்றும் கூப்பிடாநிற்பர்.

j அவனை அநுபுவிக்கப்படுக்கால் kD “அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே” என்றும், lE “பருகிக்களித்தேனே” என்றும், mF “உண்டுகளித்தேற்கும்பரென் குறை” என்றும், nG “தொண்டரெல்லீரும் வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தும்” என்றும்,

அ-வற்றைச் சொல்லுகிறது. e “இழந்து” என்கிறது “அநுபுவித்தாணங்களில்” (ப151) x என்றத்தைப் பற்ற. $f...i$ ப்ரக்ருதிஸம்பந்தஸம்மரணத்துக்கும், விஷயஸம்மரணத்துக்கும், ஸம்ஸார ஸம்மரணத்துக்கும், p_4k_3 வத் வைலக்ஷணயத்தை ஸ்மரித்து அது கிடையாமையாலே வந்த ஆர்த்திக்கும் அடைவே நாலு சந்தை (எந்நாளித்யாதி) fA (எந்நாள் யானுன்னை இனிவந்து கூடுவனே) அநுகூலிக்கத் தந்த கரணங்களை ப்ரதிகூலிக்கைக்கு உறுப்பாக்கின நான் ப்ரதமோபகாரகனை உன்னை, இப்படி க்ருதக்ருதானபின்பு இந்நிலையைவிட்டு வந்து கூடுவது எந்நாளாயிருக்கிறது? நாள் அறியிலும் துரிக்கலாமென்று கருத்து. gB (பல நீ காட்டியித்யாதி) லிகிதம் (ப135) k . hC (போரவைத்தாய் புறமே) உனக்குப் புறம்பான விஷய ப்ரகர ஸம்ஸாரத்திலே போரவிட்டு வைத்தாய். நீ நினைத்தால் விடுவிக்கலாமென்று கருத்து. iB கூவி - நான் அந்வயிக்கும்படி என்னை அழைத்து, கொள்ளும் - அங்கீகரிக்கிற, காலம் - ஸமயம், இன்னம் - விஷயாந்தரதூர்ஸநம் விநாஸஹேதுவென்னும் அவஸ்தை பிறந்தவளவிலும், குறுகாதோ - ஸமீபியாதோ என்கை.

j உக்தஸில்லேஷதூர்ஸாங்குத்தாந்த ப்ரதிகோடித்வேந உபஸ்தித ஸம்ஸில்லேஷ தூர்ஸாங்குத் தாந்தமாஹ (அவனை அநுபுவிக்கப்படுக்காலிதி). kD அடியேன் - உனக்கு ஸேஷபூதமான ஸ்வ ரூபத்தை உடையான நான். முதல் முன்னம் - முதலுக்குமுன்னே; ப்ரப்ரதமமென்றபடி. அடைந்தே னல்லவோ. H மயர்வறமதிநலமருளுவதுக்கு முன்னே ப்ராப்தியுடையேனல்லவோ? என்று கருத்து. lE பருகி-பெருவிடாயன் தண்ணீர் குடித்தாப்போலே நிரம்ப புஜித்து, களித்தேன் - நிரதியாயமான ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன். mF உண்டு-இப்படி நித்யாநுபுவம் பண்ணி, களித்தேற்கு-ஆநந்தித்த எனக்கு, உம்பர்-மேலொரு தேஸ விஸேஷத்திலே போய்ப் பண்ணும் அநுபுவத்தில். என் குறை-குறைகிடந்ததேது? nG தொண்டர்- p_4k_3 வத் p_4k_3 வதவிஷயத்தில் அநுகூலரானவர்களே! எல்லீரும்

ஜி-ஸ்மரித்து அது கிடையாமையால் வந்த ஆர்த்திக்கும் அடைவே நாலு சந்தை (எந்நாளித்யாதி) “ fA நானுன்னை இனிவந்து கிட்டுவதெந்நாள்? gB பல விஷயங்களை நீ காட்டி முடிக்கப்பார்க் கிருயோ? hC உனக்குப் புறம்பான விஷய ப்ரகர ஸம்ஸாரத்திலே போரவிட்டுவைத்தாய். iB என்னை அழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் இன்னம் ஸமீபியாதோ” துத்யர்த்தம்.

j ஸில்லேஷ ப்ரஸங்காத் உபஸ்திதம் ஸம்ஸில்லேஷமாஹ (அவனை அநுபுவிக்க இத்யாதி) kD அடியேனித்யாதிக்கு -- ஸேஷபூதனான நான், முதன்முன்னமே - ப்ரப்ரதமமே அடைந்தேன்; lE பருகி-நிரம்ப புஜித்து, களித்தேன்-நிரதியாயநந்தத்தைப் பெற்றேன். mF உண்டுகளித்தேற்கு-நித்யாநுபுவம்பண்ணி ஆநந்தித்த எனக்கு. உம்பர்-மேலொரு தேஸ விஸேஷத்திலே போய்ப் பண்ணுமநுபுவத்தில். என் குறை-குறை கிடந்ததேது? nG தொண்டர்- p_4k_3 வத் p_4k_3 வத விஷயத்

ஈ—oA “எமர் கீழ்மேலெழுபிறப்பும் மாசதிர் இது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்றும் தாமும் தம்முடைய ஸம்பந்தி, ஸம்பந்திகளுமாய்க் கூடக்களிப்பர்.

p இப்படி பூஹுஞ்ஞான எம்பெருமான் பக்கலிலே நிரதிசய q புக்திமான்களாய், தத்ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைக ஸுக்து:க்கூராய், r அவனை யல்லதறியாதபடியாய், புகுவதுநுபுவ ஸுகம் மிக்கபோது இதர பதூர்த்தங்களுமெல்லாம் s தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று t ஸுகிக்கிறனவாகவும், u விஸ்லேஷமென்றொரு வகை உண்

அ—வாரீர் - இப்பேராக்யதை இழுவாதே எல்லாரும் வாகுங்கோள். தொழுது தொழுது நின்று - இந்த ப்ரீதிபரவஸராய்க்கொண்டு நிரந்தராதுவ்ருத்தி பண்ணிநின்று. ஆர்த்தும் - ஸஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம். oA (எமரித்யாதி) கீழேழு-கீழேழு தரத்தாலும், மேலேழு-மேலேழு தரத்தாலும், அர்த்தூத். மத்யே ஏழு தரத்தாலும், எமர் - மத்யேரானவர்கள், எழுபிறப்பும் - ஸப்தஜந்மங்களிலும், கேசவன்தமர் - கேஸரிமத்யநானவனுக்கு தூஸபூதரானார். அத்தாலே, இது - இந்த, மாசதிர் - மஹத்தான திர்ஹேதுக புகுவதுங்கீகாரமாகிற அதிசயத்தை, பெற்று - அடைத்து, அத்தாலே, நம்முடை வாழ்வு - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது. வாய்க்கின்ற - வளர்கிறது. ஆ - ஆர்ச்சயம்.

p உக்த ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷஜநித ஸுக்து:க்கூயோஸ் சரமாவதி, மாஹ (இப்படி பூஹுஞ்ஞான இத்யாதி). q “புக்திமான்களாய்” இத்யுத்தி:-குருஷு பூஹுவசநமிதி ந்யாயாத். புக்திமான்களாய் இத்யஸ்யாதந்தரம் “அத ஏவ” இதி, r அவனையல்லதறியாதபடியாய் இத்யஸ்யாதந்தரம் “இருக்கிற இவர்” இதிச அத்யாஹார்யம்; யதூஸ்திதமேவ வா. s (தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பெற்று) இத்யாதி - B வாயுந்திரையுகளிற்படியே, விஸ்லேஷதூஸையில் இதர பதூர்த்தங்களினுடைய இழவு தோற்றினால் ஸம்ஸ்லேஷதூஸையிலும் ஸம்ருத்தி தோற்றத்தட்டில்லையிறே; ஆகையாலேயிறே C “ஊரும்நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றக் கற்புவான்” என்றது; ஏவம் ந சேத் புகுவதுநுபுவோப்யஸத்கல்ப ஏவ ஸ்யாதிதி பாவ: . t (ஸுகிக்கிறனவாகவுமிதி) அதர் “நினைத்தும்” இத்யத்யாஹார்யம்.

ஜீ—தில் சபலரானவர்களே! எல்லீரும் வாரீர் - இப்பேராக்யத்தை இழுவாதே எல்லாரும் வாகுங்கோள்; தொழுது தொழுது நின்று - ப்ரீதிபரவஸராய்க்கொண்டு நிரந்தர புகுவதுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணிநின்று, ஆர்த்தும் - ஸஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம். oA (எமரித்யாதி) கீழேழு, மேலேழு, அர்த்தூத் மத்யே ஏழு, ஆக இருபத்தொரு ஜந்மங்களிலும், எமர் - மத்யேரானவர்கள் கேசவன்தமரானார்கள்; இது மாசதிர் பெற்று - நிர்ஹேதுக புகுவதுங்கீகாரமாகிற இந்த மஹாதிசயத்தைப் பெற்று, நம்முடை வாழ்வு - நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடி என்!—என்று பொருள்.

p உக்த ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களினுடைய சரமாவதியை அருளிச்செய்துகொண்டு நிக்மிக்கிரூர் (இப்படியித்யாதி). q (புக்திமான்களாய்) என்ற அதந்தரம் “அத ஏவ” என்று அத்யாஹார்யம். r (அவனையல்லதறியாதபடியாய்) என்ற அதந்தரம் “இருக்கிற இவர்” என்றும் அத்யாஹார்யம். விஸ்லேஷதூஸையில் D “நீயும் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே” என்றிருக்கையாலே ஸம்ஸ்லேஷ தூஸையிலும் s, t “தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிக்

ஈ—டென்றுமறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்து, விஸ்வேஷ வ்யஸநம் மிக்கால்
 ஸம்ஸ்வேஷரஸம் உண்டென்றுமறியாதே இதர பத்யார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்
 போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு WA “நீயும் திருமாலால்
 நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே” இத்யாதியாலே அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர்.

அ.8 மாயக்கூத்தனில் இரண்டாம்பாட்டில் C “நன்னாடு” என்ற பத்யத்துக்குப் பிள்ளாந்நிர்வாஹம்-
 “எம்பெருமானைப் பெற்றநுபுவிக்கிற நாடுகாண்-என்னுமாம்; இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ”
 [8-5-2 ஈடு] என்றிருக்கையாலே, “தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிழக்கின்றன”
 (s,t) என்று ஸாப்யத்யம்; D “உன் கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்” என்றவிடத்திலே
 “வாயுந்திரையுகளில் வாஸநையாலே ஜகத்தெல்லாம் தம்மைப்போலே நினைத்திருக்குமென்றிருக்
 கிறார்” [6-2-5 ஈடு] என்றிருக்கையாலே “தம்மைப்போலே” (s,t) இத்யாதிய ஆர்த்த்யமென்றும்
 கண்டுகொள்வது.

U,V நநு-அத்ர உச்யமாநப்,ரமனிஸ்ப்ருதீ E “மயர்வற” இத்யநேந விருத்யேதே-இதி
 சேந்ந; கர்மக்ருதத்வாபுரவேந விஷயக்ருதத்வாத். யத்யவா-“இப்படி பூஹுஞ்ஞான” (154)p
 இத்யாதியுக்கு—“புகுவத்ஸம்ஸ்வேஷம் வந்தபோது இவருக்கு ஸுகிழக்கக் கூடாது; எங்ஙனே
 யென்னில்: அப்போது து:க்கிழக்கிறனவான சில வஸ்துக்களுண்டாகையாலே அவற்றைக் கண்டு
 து:க்கிழக்க ப்ராப்தமாகையாலும், வந்த ஸம்ஸ்வேஷம் அநித்யமாகையாலே விஸ்வேஷம் வரப்
 போகிறதென்று து:க்கிழக்க ப்ராப்தமாகையாலும், விஸ்வேஷம் வந்தபோது வ்யஸநப்படவும்
 கூடாது; எங்ஙனேயென்னில்: அப்போது புகுவதுநுபுவவிரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த
 ஸ்மரணாதிசுருண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸுகிழக்கிறனவான சில வஸ்துக்களைக் காண்கையாலே
 அதுகளைப்போலே தமக்கு வந்த விஸ்வேஷம் அநித்யமாகையாலே, அதுபோய் பூர்வம்போலே
 ஸம்ஸ்வேஷம் வருமென்று தேறியிருக்க ப்ராப்தமாகையாலே” என்கிற ஸங்கையை “தமக்குண்
 டான புகுவத்ஸம்ஸ்வேஷ விஸ்வேஷப்ரயுக்த ஸுகுது:க்கங்குளினுடைய உத்கூலதையினாலே
 ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் புகுவத்ஸம்ஸ்வேஷவிஸ்வேஷைஷக ஸுகுது:க்கிகளாயிருக்கு
 மென்றிருப்பர்” என்று விஸேஷகத்யநமுகுத்தாலே பரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரஸ்துதார்த்
 துத்தை நிகுமிக்கிறார்—என்று அவதாரிகை. இத்தால், “புகுவத்ஸம்ஸ்வேஷம் வந்தபோது ஸுகிழ
 கவுங்கூடும், தத்யவிஸ்வேஷம் வந்தபோது து:க்கிழக்கவுங்கூடும்; எங்ஙனேயென்னில், தமக்கு
 உண்டான புகுவத்ஸம்ஸ்வேஷ விஸ்வேஷப்ரயுக்த ஸுகுது:க்கங்குளினுடைய உத்கூலதையினாலே
 ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் புகுவத்ஸம்ஸ்வேஷவிஸ்வேஷைஷக ஸுகுது:க்கிகளாக
 நினைத்திருக்கிறவராகையாலே தமக்கு ஸம்ஸ்வேஷம் வந்தபோது து:க்கிழக்கிற வஸ்துவைக்
 காணாமையாலும், விஸ்வேஷமென்றொரு வகை உண்டென்றறியாமையாலும், விஸ்வேஷம் வந்த
 போது ஸுகிழக்கிற வஸ்துவைக் காணாமையாலும், ஸம்ஸ்வேஷரஸமுண்டென்றறியாமையாலும்”
 என்றதாயிற்று. WA நீயும்-அதுக்கு அடைவற்றிருக்கிற நீயும், ஆஸக்திமாத்ரமே ஹேதுவாக, திரு
 மாலால்-ஸ்ரிய:பதியாலே, நெஞ்சம்-மனஸ்ஸை, கோட்பட்டாயே-பறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ?

ஜீ-கிறனவாக” என்று அர்த்தாத் ஸித்யத்யமாதல்; யத்யவா, 8 மாயக்கூத்தனில் C “நன்னாடு” என்ற
 துக்கு “எம்பெருமானை அநுபுவிக்கிற நாடுகாண்; இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ” [8-5-2 ஈடு]
 என்ற பிள்ளாந்நிர்வாஹத்தைப்பற்ற முக்யமாகவுமாம். t(ஸுகிழக்கிறனவாகவும்)என்ற அநந்தரம்
 “நினைத்தும்” என்று அத்யாஹாரம். WA [நீயுந்திருமாலாலிதி] நீயும் ஸ்ரிய:பதியாலே நெஞ்ச
 பறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ-என்றபடி.

ஈ— x இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயேண உண்டா யிருக்கையாலே, இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே இவரை தீர்க்குகின்றயந்தி யென்றயிற்று நம் y முதலிகள் அருளிச்செய்வது.

z ஆனால் சேதநர்க்கு a ஸ்தர்யந்தபாநாதி₃களே தூரகபோஷக பே₄க்₃யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை ப₄க்₃வத்₃கு₃ணைகதூரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; b திரு வயோத்₄யையிலும், கோஸலஜநபத்₃த்திலுமுள்ள ஸ்தூவரஜங்க₃மங்களடைய b₂ ராம கு₃ணைகதூரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று கொள்வது.

அ— x இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் மாறாதே செல்லுகையாலே சிந்தயந்தியில் இவர்க்கு வ்யா வ்ருத்தி காட்டுகிறார் (இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்களித்யாதி₃) 1. “தச்சித்தவிமலா ஹ்லாத₃க்ஷீண புண்யசயா தத்₃ரா | தத்₃ப்ராப்திமஹாத்₃க்₃வி₃லீநா₃ஸேஷபாதகா ||” இத்யாதி₃. ப்ரியாப்ரியங்கள் பர்யாயேண நடக்கையைப் பற்றவிறே A “வல்வினையே மாளாதோ” என்று இவர்தாம் அருளிச் செய்தது. y (முதலிகள்) ஆசார்யா:.

z நது “தத்ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷைக ஸுக₂த்₃க்₃ராய் அவணையல்லதறியாதபடியா யிருக்கிற இவர்” (ப154) q, r இத்யுத்தம்; “அங்குஸ்யக்₃ரே ஹஸ்தியூத₃ஸதமாஸ்தே” இதிவத் கத்₃மித்யுமுபபத்₃யதே? 2. “ய ஏவ லௌகிகாஸ்த ஏவ வைதுகா:” அன்றே; லோகத்₃ருஷ்டாகார விருத்₃த₄மாக B “எல்லாங்கண்ணன்” என்கிற இவருத்தியைக்கொண்டு ப₄க்₃வத்₃கு₃ணைகதூரக ரென்னக் கூடுமோ? இத்யபி₄ப்ராயேண ஸங்கதே (ஆனால் சேதநர்க்கு இதி) a (ஸ்தர்யந்தபாநாதி₃ களிதி) ஸ்த்ரீகள் - பே₄க்₃யைகள், அந்நம் - தூரகம், பாநம் - போஷகம் என்று யத்யோக்₃யம் அந்வயித்துக்கொள்வது. b நஹி த்₃ருஷ்டே₃ஸுபபந்நம் நாம இத்யபி₄ப்ராயேண பரிஹரதி (திருவ யோத்₄யையிலுமிதி) ஸ்தூவர ஜங்க₃மேஷ்வயமாகாரோ த்₃ருஷ்டஸ்சேத் பராங்குஸார்யஸ்ய கிமுதேதி ப₄வ: 3. “அகாலபுலிநோ வ்ருக்ஷா:” 4. “பரிஸுஷ்கபலாஸாநி வநாந்யுபவநாநி ச” 5 “மம த்வஸ்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி | உஷ்ணமஸ்ரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்திதே வநம் ||” 6. “வ்யஸ்ருஜந் கபுளாந் நாக₃ா க₃ாவோ வத்ஸாந் ந பாயயந் | பக்ஷிணோபி ப்ரயாசந்தே ஸர்வபூதா நுகம்பிநம் ||” 7. நிஸ்சேஷ்டாஹார ஸஞ்சாரா

ஜீ— x சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி (இவர்க்கித்யாதி₃)

z “தத்ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷைக ஸுக₂த்₃க்₃ராய் அவணையல்லதறியாதபடி இருக்கிற” (ப154) q, r என்று ப₄க்₃வத்₃கு₃ணைகதூரகத்வம் சொல்லிற்று; “அங்குஸ்யக்₃ரே ஹஸ்தியூத₃ஸதமாஸ்தே” என்கிறுப்போலே லோகத்₃ருஷ்டாகார விருத்₃த₄மாக ப₄க்₃வத்₃கு₃ணைகதூரகரென்னக்கூடுமோ? என்கிற அபி₄ப்ராயத்தாலே ஸங்கிக்கிறார் (ஆனலித்யாதி₃) b “நஹி த்₃ருஷ்டே₃ஸுபபந்நம் நாம” இத்யபி₄ப்ராயேண பரிஹரதி (திருவயோத்₄யையிலுமிதி) ஸ்தூவர ஜங்க₃மங்களிலே இந்த ஆகாரங்கண்டால் ஆழ்வார்க்குக் கிமுத என்று கருத்து. b₃ (ராமகு₃ணைகதூரகங்கள்) என்கிற இடத்திலே 8 “கபி வ்ருக்ஷா: பரிமலாநா:” 4. “பரிஸுஷ்கபலாஸாநி” 5. “மம த்வஸ்வா நிவ்ருத் தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி | உஷ்ணமஸ்ரு விமுஞ்சந்த:” 6. “வ்யஸ்ருஜந் கபுளாந் நாக₃ா:

ஈ— c இப்படி இருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷமாவது - d ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான e ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம். வில்லேஷமாவது - பூர்வ ஸம்ஸ்லேஷா பேகை பண்ணி அது பெருமையாலே மாநஸாநுபுவத்துக்கு வந்த கலக்கம்.

f ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாய், ஸர்வநியந்தாவாய், நிரவதிகக்ருபாவான யிருந்த எம்பெருமான் இவருடைய அநுபுவத்தை முடிய நடத்தாதே, இவ்வநுபுவத்தை

அ—ஏகைகஸ்துநநிஷ்டிதா: 1. “அலமத்ய ஹி புக்தேந பரமார்த்தைரலஞ்ச ந: | யதூ பஸ்யாம நிர்யாந்தம் அபிஷித்தம் ரக்ஷத்தம் ||” இத்யாதி.

c ஏவம் புகுவத்ப்ரஸாத்ஸலப்த பரிபூர்ணநுபுவஸ்யாஸ்ய புகுவத்ஸில்லேஷோபபத்தி: கதும்; தத்கார்யத்வேந ஆக்ரோஸோபபத்திர்ச கதமிதி ஸங்காயாம்; வில்லேஷோபபத்திம் தத்கார்யத்வேந ஆயாத - ஆக்ரோஸப்ரகாரம். தத்ப்ரதிஹேதவேந உபஸ்தித ஸம்ஸ்லேஷ காலீந ஸந்தோஷாதிஸயம், ததுப்ய சரமாவதிம் தத்ப்ரயுக்த நாமவிலேஷம், தத்ர ப்ரஸக்தாயாம் ஸங்காயா: பரிஹாரஞ்ச ஜக்யாத: அத புகுவத் ப்ரஸாத்ஸலப்த பரிபூர்ணநுபுவஸ்ய அஸ்ய ஸம்ஸ்லேஷவில்லேஷௌ நாம காவித்யத்ராஹ (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) குணநுபுவம்-ஸம்ஸ்லேஷம், குணந்தராநுபுவாலாபம்-வில்லேஷமென்று “ஓரோ குணத்தை” (ப 151) x இத்யாதி யாலே கீழருளிச்செய்தபடியன்றிக்கே, மாநஸாநுபுவம் - ஸம்ஸ்லேஷம், பூர்வ ஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து அது பெருமையாலே மாநஸாநுபுவத்துக்கு வந்த கலக்கம்-வில்லேஷமென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிருர் (இப்படியிருக்கிற இவர்க்கித்யாதி) என்னவாமாம். c (இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு) என்றது-புகுவத்ஸுணைகதாரகராயிருக்கிற இவருக்கு என்றபடி. d (ப்ரத்யக்ஷத்யாதி) ப்ரத்யக்ஷஸப்தம் சாக்ஷஜ்ஞாநபரம்; ஸ்பெளட்யாதிஸயே தாத்பர்யம். e ஜ்ஞாநபத்யம் மாநஸத்வபரம்.

f (ஸர்வஜ்ஞனாய் இத்யாதி) விலேஷண சதுஷ்டயம் விலேஷயஞ்ச அவிச்சேதேந அநுபுவ ப்ரவர்த்தநே ஹேதுகூர்ப்பம்; அஜ்ஞத்வ அஸக்தத்வ பரதந்த்ரத்வ நிர்த்யத்வ நிஸ்ஸம்பந்தத்வங்கள் விச்சேதேஹேதுக்களாகையாலே. அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே தலைக்கட்டுகைக்கும், -ஸக்தியுண்டானாலும் பரதந்த்ரனானால் ப்ரயோஜநமில்லையிறே, அதுக்காக-நியமிக்கைக்கும், அதுக்குறுப்பாக இரங்குகைக்கும், நிர்ப்பயமாக ஸம்பந்தித்கைக்கும் உபயுக்தங்களிறே இக்குணங்கள்.

ஜீ—கூாவோ வத்ஸாந் ந பாயயந் | பக்ஷிணோபி ப்ரயாசந்தே 1. “அலமத்ய ஹி புக்தேந பரமார்த்தைரலஞ்ச ந: | யதூ பஸ்யாம நிர்யாந்தம்” 2. “நஷ்டம் த்ருஷ்ட்வா நாப்யநந்தந் விபுலம் வா தநாகம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

c குணநுபுவம் - ஸம்ஸ்லேஷம், குணந்தராநுபுவாலாபம் - வில்லேஷமென்று “ஓரோ குணத்தை” (ப 151) x இத்யாதி வாக்யத்தாலே கீழருளிச்செய்தபடியன்றிக்கே, மாநஸாநுபுவம்-ஸம்ஸ்லேஷம், பூர்வ ஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து அது பெருமையாலே மாநஸாநுபுவத்துக்கு வந்த கலக்கம்-வில்லேஷமென்று ப்ரகாராந்தரேண விக்ரஹ ப்ரயுக்த ஸம்ஸ்லேஷவில்லேஷங்களை அருளிச்செய்கிருர் (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) c இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு - புகுவத்ஸுணைகதாரகராயிருக்கிற இவர்க்கு.

f “ஸர்வஜ்ஞனாய்” இத்யாதி விலேஷணங்களுக்குக் கருத்து — அஜ்ஞத்வ அஸக்தத்வ பரதந்த்ரத்வ நிர்த்யத்வ நிஸ்ஸம்பந்தத்வாதிகளன்றோ விச்சேதேஹேதுக்களென்று.

f-விச்சேதித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; g திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த 'பிரிவுபோலே இவர்க்கு h அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும் i மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவும்.

j எம்பெருமான்பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து, நினைத்தபடி பெருவிட்டவாறே k ஸோக மோஹங்கள் பிறக்கும்.

அ— தாதாசார்யாஸ்து — மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே, உபயுக்தமான வில்லேஷமும் இவருடைய துஷ்கர்மமூலமாக வந்ததென்கை அநுபபந்தமாகையால், ஈஸ்வரனே இவற்றை உண்டாக்கினுனென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்படுகிற வ்யஸநத்தை அறியாதிருக்கையன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தான்; அறிந்தாலும் போக்கமாட்டாதிருக்கிருனென்ன வேண்டாதபடி ஸர்வஸக்தியாயிருந்தான்; ஜ்ஞாநஸக்திகளுண்டானாலும் பரதந்த்ரனாகையாலே அவர்கள் சொன்னது கேட்டிருக்கிறான் என்னவேண்டாதபடி ஸர்வநியந்தாவாயிருந்தான்; அவன் இவையெல்லாமுண்டானாலும் உத்யாஸீநனாயிருக்கிருனென்னாநதே திரவதி, க்ருபாவானாயிருந்தான்; இப்படிப்பட்ட குணங்களுடையவன் அநுபூவத்தாலே இவரை மேன்மேலென ப்ரீதராக்காதே இவ்வநுபூவத்தை விச்சேதித்ததுக்கு ஹேதுவேதென்பாருடைய ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞனாயித்யாதி) g இப்படி பண்ணின ஸங்கைக்கு இரண்டுவகையாக உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (திருவயோத்யையிலித்யாதி) "உந்மஸ்தகமான அநுபூவம் ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிந்தானென்றிறே இதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்தது; இப்படியானால் நித்யவிபூதியில் பிறக்கும் பரிபூர்ணநுபூவம் ஸாத்மிக்கைக்காக அங்கும் பிரியவேண்டி வாராதோ? அதில்லாமையாலே அங்குத்தையில் அநுபூவம் அஸாத்மியமாய் முடியும்படியான துஸை வினையாதோ?" என்று ஸ்ரீபாதத்தில் முதுலிகன் கேட்க, அந்த ஸங்கையை "கூத்யவ்யாக்யாதத்திலே பிள்ளையும் பரிஹரித்தருளினார்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்த இரண்டு ஸ்லோகத்தையும் அருளிச்செய்வார். 1. "மஹாநத்தம்ஹிமநா ச ப்ராக்ஷது: க்ஷயவேஷுனாதுபி | மோஹது: க்ஷேதத்யா ஸ்யாதாம் இதி மூடவிஜல்பிதம் || ஸுகூஸ்ய மோஹநத்வம் ஹி தாமஸத்வாத்யுபாதிபி: | * நஸுகூய பவேத் க்வாபி பூர்வது: க்ஷாபி, மர்ஸதம் ||" * நஸுகூம்-து: க்ஷப்—இதி வ்யாக்யாதம் சக்ரு:.

hA "ஆற்றநல்லவகை காட்டுமம்மாளை" இத்யேதத் ஹ்ருதி: நித்யாஹ (அநுபூத குணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவுமிதி). IB "காதல் கடலின் மிகப் பெரிதால்" C "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த" இத்யாதி: கம் ஹ்ருதி: நித்யாஹ (மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவுமிதி) "பிறக்கைக்காகவும்" என்ற அதந்தரம் "விச்சேதிப்பித்தான்" என்று கருத்து.

j ஏவம் ஹிதபூத்யா பகுவாதேவ கரோதி சேத் - ஸோகமோஹௌ கத்யம் புவத: இத்யத்ராஹ (எம்பெருமான்பக்கலிதி) இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே "ஆகையாலே" என்று

ஜீ— g கீழ் ஸங்கைக்கு இரண்டு வகையாக உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (திருவயோத்யையிலும் மித்யாதி) h (அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்) என்றது - A "ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மாளை" என்றத்தைப்பற்ற. IB "காதல் கடல்புரைய விளைவித்த" இத்யாதியைப்பற்ற (மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவும்) என்றது. (பிறக்கைக்காகவும்) என்ற அதந்தரம் "விச்சேதிப்பித்தான்" என்று கூட்டுவது.

j இப்படி ஹிதபூத்யா ஸேத்யானாகில் ஸோகமோஹங்கள் உண்டானபடி எங்ஙனே என்ன (எம்பெருமான் பக்கலித்யாதி) இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே "ஆகையாலே" என்று கூட்டுவது.

A4-5-5.B7-3-6.C5-3-4. "ஸுகூய ச பவேத்" என்று கூத்யபூஷ்யத்தில் காணும் பாடும் உசிதம்.

11— 1 இப்படியுள்ள m கலவியாலும் n பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்கு வந்த துஸை அந்யாபதேஸப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும்.

o இப்ரபுந்தங்களில் ஸூக்திகள் p ப்ராப்யஞான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதிநபரமாயிருக்கும் சில; q ப்ராப்தாவான ப்ரத்யக்ஷாத்ம விஷயமாயிருக்கும்

12—கட்டுவது. k "ஸோகமோஹங்கள் பிறக்கும்" என்றவிடத்தில் மோஹமாவது-அவனுடைய ஷட்கத்வத்தையும், தம்முடைய ஷட்யத்வத்தையும் உணரமாட்டாத துஸை. ஷோகமோஹங்களுக்கு ஹேது - விஷய வைலக்ஷண்யமென்றபடி.

1 பிராட்டிமார் துஸையை ப்ராப்தராய், அவர்கள் பாசரங்களாலே சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியுள்ள இத்யாதி) l, m, n கீழே ஸம்ஸ்லேஷமும் ப்ரஸக்தமாகையாலே, அதையும் கட்டிக்கொண்டு (இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும்) என்கிறார். n கலவியால் வந்த துஸையாவது - அத்யவஸ்தை. n பிரிவால் வந்த துஸையாவது - ஷோக மோஹாவஸ்தைகள். கலவியில் அந்யாபதேஸம் A கருமானிக்கமலையும் B வேய்மருதோளினையும். C அஞ்சிறைய மடநாரை தொடக்கமானவையெல்லாம் பிரிவில் அந்யாபதேஸம். l யத்வா, (இப்படியுள்ள விதி) இப்படிப்பட்டிருக்கிற கலவியினுடைய விச்சேதமாய்கையாலே என்று தாற்பர்யம். ஏவம் "இப்படி புகுவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை" (ப 139) c இத்யாதிவாக்யேத ப்ரபுந்தவைலக்ஷண்யம் ப்ரஸ்தாவ்ய, ப்ரஸ்துதம் ப்ரபுந்தவைலக்ஷண்யம் "இங்ஙனையாகில்" (ப 140) f இத்யாதிநா ப்ரஸ்தோத்தரத்வேத ஆஷேப ஸமாதாந முகேந ச ஸ்தூனாநிகேந த்யாயேத த்ருடிக்ருத்ய "புகுவத்ப்ரஸாதூத்தாலே" (ப 151) v இத்யாதிநா வில்லேஷோபபத்திம், தத்கார்ய பூத ஆக்ரோஸப்ரகாரம், தத்ப்ரதிகோடித்வேத உபஸ்திதஸம்ஸ்லேஷகாலீதஹர்ஷப்ரகாரம், ததுப்யசரமாவதி, பர்யாயேண ததுப்யாநுவ்ருத்த்யா ஆகதநாமவிஸேஷம் தத்ர ப்ரஸக்த-ஆஸங்காபரிஹாரம், ஸம்ஸ்லேஷவில்லேஷஸ்வரூபம், ததுபரி ப்ரவ்ருத்த ஸங்காபரிஹாரங்களுமெல்லாம் அருளிச் செய்த ஜகாத்.

o...t இனிமேல் இப்ரபுந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறன என்கிறார் (இப்ரபுந்தங்களிலித்யாதி) pD உயர்வற வுயர்நலமும் E திண்ணன் வீடும் F அணைவதரவணியும் G ஒன்றுந்

13— 1 இந்த ஸம்ஸ்லேஷ வில்லேஷங்களே அந்யாபதேஸப் பேச்சுக்கும் ஹேதுவென்கிறார் (இப்படியுள்ள இத்யாதி) கலவியில் அந்யாபதேஸம் A கருமானிக்கமலையும் B வேய்மருதோளினையும். C அஞ்சிறைய மடநாரை தொடக்கமானவை பிரிவில் அந்யாபதேஸம். ஆக "இப்படி புகுவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை" (ப 139) c இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கி இங்ஙனவாலே ப்ரபுந்தவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, ப்ரஸ்துதமான வைலக்ஷண்யத்தை ஆஷேப ஸமாதாந முகேந த்ருடிகரித்து, அநந்தரம் வில்லேஷோபபத்தி, தத்கார்யாக்ரோஸப்ரகாரம், தத்ப்ரதிகோடித்வேத உபஸ்தித ஸம்ஸ்லேஷஹர்ஷம், ததுப்யசரமாவதி, ததுப்யாநுவ்ருத்த்யா ஸகதநாமவிஸேஷம், ஸம்ஸ்லேஷவில்லேஷ ஸ்வரூபம், ததுபரி ப்ரவ்ருத்த ஸங்காபரிஹாரங்களுமெல்லாம் அருளிச் செய்து நிகழித்தார்.

o...t இனிமேல் இப்ரபுந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறன என்று ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இப்ரபுந்தங்களிலித்யாதி) "சில, சில" என்றது H "உயர் திண்ணனையொன்று" இத்யாத்யாசார்யஹ்ருத்யோக்தியிலே விஸத்யம். அதாவது. D உயர்வற E திண்ணன்வீடு F அணைவது G ஒன்றுந்தேவுமாகிற நாலு திருவாய்மொழி

ஈ—சில; r ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; s பூலத்தைச் சொல்லும் சில; t ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில; u அவஸிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களா யிருக்கும். v இவற்றில் உத்யேச்யம் பூலம்; w ததூர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்த மும் சொல்லுகிறது.

அ—தேவுமாகிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் பரஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே (ப்ராப்யஞ்ஞ எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாத நபரம்மாபிரகாரம் சில) என்கிறார். qA பயிலுங்கடரோனி B ஏருளமிதையோன் C கண்கள்சிவந்து D கருமானிக்கமலையாகிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே (ப்ராப்தாவரண ப்ரத்யக்ஷாத்ம விஷயமாபிரகாரம் சில) என்கிறார். rE நோற்றநோன்பு F ஆராவமுது G மானேய்நோக்கு H பிறந்தவாறும் என்கிற நாலு திருவாய்மொழியில் உபாயஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே (ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில) என்கிறார். sI எம்மாளிடு J ஒழிவில்காலம் K நெடுமால் L வேய்மருதோளினி என்கிற நாலு திருவாய்மொழியும் பூலத்தைச் சொல்லுகையாலே (பூலத்தைச் சொல்லும் சில) என்கிறார். tM வீடுமின்முற்றவும் N சொன்னால் விரோதம் O ஒருநாயகம் P கொண்டபெண்டிர் என்கிற நாலு திருவாய்மொழியும் விரோதி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே (ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில) என்கிறார். u மற்ற எண்பது திருவாய்மொழியும் இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தினுடைய விஸ்தரமாகையாலே (அவஸிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களா யிருக்கும்) என்கிறார்.

v நறு அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகாஸ்சேத "புருஷார்த்த ப்ரகாஸகமான் ப்ரபூந்தங்களில் ப்ரபூந ப்ரபூந்தங்கள்" (ப 143) t இதி பூர்வோக்த வாக்யேத, "பூகுவத் கைங்கர்யமாகிற நிரதியாய புருஷார்த்தம் இன்னப்படிப்பட்டிருக்கும் என்றறினிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபூந்தங்கள்" (ப 144) z இதி வாக்யேத ச விருத்த்யேத இத்யத்ராஹ (இவற்றிலுத்தேச்யமிதி) அதாவது-கைங்கர்யத்துக்கு ஆஸ்ரயபூதான ப்ரத்யக்ஷாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்யவிஷயதயா பரஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்யாவாப்தௌ ததூநரூப உபாயஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; இப்படிப்

ஸ்ரீ—களும் ப்ராப்யபூகுவத்ஸ்வரூப ப்ரதிபாத நபரம்; A பயிலுங்கடர் B ஏருளும் C கண்கள் D கரு மானிக்கமாகிற நாலும் ப்ரத்யக்ஷாத்ம விஷயம்; E நோற்றநோன்பு F ஆராவமுது G மானேய் நோக்கு H பிறந்தவாறுகளாகிற நாலும் உபாயபரம்; I எம்மாளிடு J ஒழிவில்காலம் K நெடுமால் L வேய்மருஎன்கிற நாலும் பூலப்ரதிபாதகம்; M வீடுமின் N சொன்னால் O ஒருநாயகம் P கொண்ட பெண்டிர் என்கிற நாலும் விரோதி ஸ்வரூப பரமென்றபடி. u மற்ற எண்பது திருவாய்மொழியும் இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தினுடைய விஸ்தரமாகையாலே (அவஸிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாத கங்கள்) என்கிறார்.

v புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமென்று கீழே (ப 143)t சொல்லிவைத்து, இங்கே அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்றால் வ்யாஹதமன்றோவென்ன (இவற்றிலுத்தேச்யமித்யாதி). உத்யேச்யம் - ஆகாங்க்ஷிதம். w (ததூர்த்தமாகவிதி) கைங்கர்யத்துக்கு ஆஸ்ரயபூத ப்ரத்யக்ஷாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும், கைங்கர்ய விஷயதயா பரஸ்வரூபம் சொல்லவேணும், கைங்கர்யாவாப்தௌ ததூநரூபோபாயஸ்வரூபம் சொல்லவேணும், ஏதாத்ருஸகைங்கர்யத்தின் விரோதி ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஆகையாலே மற்ற நாலர்த்தமும் ஏததுபயுக்ததயா வந்ததென்றபடி.

A 3-7. B 4-8. C 8-8. D 8-9. E 5-7. F 5-8. G 5-9. H 5-10. I 2-9. J 3-3. K 8-10. L 10-3. M 1-2. N 3-9. O 4-1. P 9-1.

ஈ— x இவற்றில் ப்ரத்யம ப்ரபுந்த்யமான திருவிருத்தத்தில் - y த்வத்யுபவவிரோதி யான ஸம்ஸாரஸம்புந்த்யத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை அர்த்திக்கிறார்.

திருவாசிரியத்தில் - நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்க்கு பேராக்யமான தன்னுடைய z வடிவழகை - a கலம்பகன் மாலையைப் b பணியாக எடுத்துக் காட்டுமாபோலே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு அநுபுவித்தார் பூர்ணமாக.

அ-பட்ட கைங்கர்யத்தின் விரோதி, ஸ்வரூபம் சொல்லவேணுமே; ஆகையாலே மற்ற நாலர்த்தமும் உபயுக்ததயா வந்தது என்றபடி. அன்றிக்கே யோஜநாந்தரபாகவுமாம். v (உத்யதேர்யம்) ஆகாங்குதமென்றபடி. இத்தால் ப்ராப்யம் ப்ரத்யாநமாயைவாலே தீந்நிஷ்கர்ஷார்த்த்யமான A எம்மாவிலே ஸர்வப்ரபுந்த்ய ப்ரத்யாநமென்றபடி; ஆகையாலே B கடிக்கைத்தடங்குன்றின்மிசை யிருத்த அக்காரக்கனியினுடைய ப்ரத்யாந்யம் ஸித்த்யம்.

x ப்ரபுந்த்யநாம் ப்ரத்யேகப்ரதிபாத்யஜிஜ்ஞாஸாயாமாஹ (இவற்றில் ப்ரத்யம ப்ரபுந்த்ய மான இத்யாதி). உபக்ரமே C "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுருமை" இதி ஸ்வயம் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்த்யநாத். D "அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன் சேற்றன்னற் பொய்த்நிலத்தே" இத்யுபஸம்ஹாரே பூலத்வேநாபித்யநாச்ச, 1. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பூலம் | அர்த்த்யவாதேயாபபத்தி ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே ||" இதி ந்யாயேத ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தெள ப்ரபுந்த்யஸ்ய தாத்பர்யமிதி பூலா: y அநுபுவ விரோதி, என்னுதே "த்வத்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்து - கேவலனுக்கும் ஸ்வாத்மாநுபுவ விரோதியான ஸம்ஸாரஸம்புந்த்யத்தை அறுத்துத் தரச்சொல்லுகை ஸமாநமாயைவாலே தத்வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த்ய மாக (த்வத்யுபவ) என்கிறது.

z (வடிவழகையிதி) அத்ர அவயவஸௌந்தர்யம் ஆபுரணஸௌந்தர்யம் சோச்யதே. aE "செக்கர் மா முகிலுடுத்து" இத்யாதி, நோக்தாலயவாபுரணநாம் ப்ரஸ்பரபரபூக்யத்வவிவக்ஷயா உச்யதே - (கலம்பகன்மாலை) நாநாபுஷ்பக்ரதி, தத்வேந நாநாவர்ணஸ்ரக். b (பணியாக) வகுப்பாக; பேராக்யமாக என்றபடி. யத்யவா, கர்த்தவ்யமாக. அஸ்ய ப்ரத்யர்ஸநீயம் இத்ய வர்யகர்த்தவ்யபூத்த்யேதி யாவத். உபஹாரத்வேநேதி வா. அத்யவா, ஆபுரணத்வேந-ஆபுரணவத்யுபேராக்யத்வேநேதி யாவத்.

ஜி— x இப்ரபுந்த்யங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் ப்ரதிபாத்யார்த்த்யம் ஏதென்ன (இவற்றில் ப்ரத்யம ப்ரபுந்த்யமான இத்யாதி) | 1. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பூலம் | அர்த்த்யவாதேயாபபத்தி ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே ||" என்கிறபடியே C "இனியாமுருமை" D "அழுந்தார்" என்று உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிரண்டிலும் ப்ரக்ருதி ஸம்புந்த்ய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகை யாலே, இதுவே திருவிருத்தத்துக்கு ப்ரத்யாநதாத்பர்யம். y (த்வத்யுபவவிரோதியான) என்றது-கைவல்யவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த்யமாக.

z (வடிவழகை) என்கிறவிடத்தில் - அவயவ ஸௌந்தர்யமும் ஆபுரண ஸௌந்தர்யமும் சொல்லுகிறது. aE "செக்கர் மா முகிலுடுத்து" இத்யாதியைப்பற்ற - (கலம்பகன்மாலை) நாநா வர்ணங்களான புஷ்பங்களைத் தொடுத்த மாலை. b (பணியாக) வகுப்பாக; பேராக்யமாக என்றபடி.

ஈ— பெரிய திருவந்தாதியில் - c நிரதிஸயபே,ாக்யனான எம்பெருமானே d அநுப,விக்ைகயாலே, த,நுருகுணமாக e த்ருஷ்ணே பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் f பேசியும் நினைத்தும் த,ரிக்கிறார்.

g திருவாய்மொழியில் - இவருடைய g, த்ருஷ்ணாநுகுணமாக—h ஸ்ரிய:பதியாய், i ஸமஸ்த கல்யாணகு,ணாத்மகனாய், தனக்குத் தகுதியான j த்,வ்ய தே,ஹத்தையுடையனுமாய்,k த்,வ்யபூ,ஷண பூ,ஷிதனுமாய்,l ஸங்க,சக்ராதி, த்,வ்யாயுத,த,ரனுமாய்,m பரம

அ—cA “நற்பூவைப் பூவீன்ற வண்ணன்” இத்யாதி,கம் ஹ்ருதி, நித,ாயாஹ (நிரதிஸயபே,ாக்யனான இதி). d (அநுப,விக்ைகயாலே) அநுப,வித்துப் பிரிகைகயாலே என்றபடி. e (த்ருஷ்ணே பிறந்து) என்றது-B “அன்பே பெருகும் மிகவிதுவென் பேசீர்” என்றத்தைப்பற்ற. fA “வண்ணன் புகழ் நயப்புடைய நானின் தொடைக்கிளவி உட்பொதிவோம் நீ எம்மொடு கூடி இயற்றுவாய்” C “நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ” D “ஏத்தமுயல்” E “நீ கதியா நெஞ்சே நினை” இத்யாதி,யைப்பற்ற (பேசியும் நினைத்தும்) என்றது.

g, (த்ருஷ்ணாநுகுணமாக இதி) அஸ்ய “தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக்கண்டு” (ப166)q இத்யுத்தரேண அந்வய:. h(ஸ்ரிய:பதியாய்)என்றது-F “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றத்தைப்பற்ற. 1. “ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ” இத்யாத்யுத்தமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை நினைத்து F “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றது-என்றாரிதே ஆருமிரத்திலே பிள்ளான். h (ஸ்ரிய:பதியாயிதி) அத்ர உத்தரத்ர “ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்வம்” (ப163) இதி ப்ரதிபாதுகவாக்யகூத லக்ஷ்மீ ஸம்பூந்த, ப்ரதிபாதுக ஸர்வகூத,ஸர்சாத்ர விவக்ஷிதா:. IG “நலமுடையவன்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸமஸ்த கல்யாணகு,ணாத்மகனாய்) என்றது. JG “சுடரடி” என்றத்தைப்பற்ற (த்,வ்யதே,ஹத்தையுடையனுமாய்) என்றது. k,IG “சுடரடி” என்ற விக்,ரஹயோக,த்திலே த்,வ்யபூ,ஷண த்,வ்யாயுத,ங்கள் அந்தர்ப்பூ,தங்கள். k யத்,வா H “அந்தாமத்தன்பு” இத்யாதி,கம் ஹ்ருதி, நித,ாயாஹ (த்,வ்யபூ,ஷணேதி). II “சங்கு வில் வான் தண்டு சக்கரக்கையற்கு” J “ஒன்சங்கதை” இத்யாதி,கம்

ஐ—cA “நற்பூவைப் பூவீன்ற வண்ணன்” இத்யாதி,யைப்பற்ற (நிரதிஸய பே,ாக்யனான) என்றது. d (எம்பெருமானே அநுப,விக்ைகயாலே) அநுப,வித்துப் பிரிகைகயாலே என்றபடி. e (த்ருஷ்ணே பிறந்து) என்றது - B “அன்பேபெருகும் மிக” என்றத்தைப்பற்ற. A “நானின் தொடைக்கிளவியுட்பொதிவோம் - இயற்றுவாய் எம்மொடுகூடி” D “ஏத்தமுயல்” E “நீ கதியாய் நெஞ்சே நினை” இத்யாதி,யைப்பற்ற (பேசியும் நினைத்தும்) என்றது.

g (திருவாய்மொழியிளிதி) ‘இவருடைய g, த்ருஷ்ணாநுகுணமாக’ என்றதுக்கு “நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு” (ப166)q என்கிறத்தோடந்வயம். h ஸ்ரிய:பதியாய் என்றது-F “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றத்தைப்பற்ற. 1. “ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ” இத்யாத்யுத்தமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை நினைத்து F “உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றது—என்றாரிதே ஆருமிரத்திலே பிள்ளான். IG “நலமுடையவன்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸமஸ்த கல்யாணகு,ணாத்மகனாய்) என்றது. JG “சுடரடி” என்றத்தைப்பற்ற (த்,வ்ய தே,ஹத்தையுடையனுமாய்) என்றது k,IG “சுடரடி” என்ற விக்,ரஹயோக,த்திலே த்,வ்ய பூ,ஷணயுத,ங்கள் அந்தர்ப்பூ,தங்கள். k யத்,வா, H “அந்தாமத்தன்பு” இத்யாதி,யைப்பற்ற (த்,வ்யபூ,ஷணேதி). II “சங்கு வில் வான் தண்டு சக்கரக்கையற்கு”

A பெரியதிருவ-1. B பெரியதிருவ-8. C பெரியதிருவ-53. D பெரியதிருவ-87. E பெரியதிருவ-46. F 1-1-7. G 1-1-1. H 2-5-1. I 6-6-2. J 8-8-1.

ஈ-வ்யோமத்திலே ஆநந்தம்மயமான திவ்யாஸ்தாந ரத்நமண்டபத்திலே n பெரியபிராட்டியாரும் தானும், பிராட்டிமாருங்கூட திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்திலே ஏழுலகும் o தனிக் கோல்செல்ல வீற்றிருந்தருளி, அஸ்தாநேபயஸங்கிகளான அயர்வறும் p அமரர்களாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநளிநனாயக்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க, q ஸ்வஸங்கல்பாயத்த q₂ ஸ்வருப r ஸ்திதி s ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகமான t ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் தனக்கு u ஸரீரதயா ஸேஷமாகவுடையனாய், அந்தராத்மதயா சேதநாசேதநங்

அ-ஹ்ருதி₂ நித்யாஹ (ஸங்குச்சக்ரேதி). n (பரமவ்யோமத்திலே) என்றது-A "மாக வைகுந்தம்" B "அந்தமில் பேரின்பத்து" இத்யாதி₂யைப்பற்ற. n (பெரிய பிராட்டியாரும்) என்றது- C "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி" என்றதைப்பற்ற. o (தனிக்கோல்) ஏகாஜ்ஞை. p (அமரர்களாலே) என்றது-C "மற்றமரராட்செய்வார்" D "அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி" இத்யாதி₂யைப்பற்ற.

இவ்விடத்திலே "ஸ்ரீஸாஸ்தரத்திலே ஈஸ்வரன் பரமபத₂த்திலே இருக்கும் இருப்பெல்லாம் விஸ்தரேண சொல்லிற்று" என்று அருளிச்செய்வார். 1. "வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த₂ந: | உபயாப்யாம் பூமிநீளாப்யாம் ஸேவித: பரமேஸ்வர: || மஹாயோகே ஜகத்₂தாதா திவ்யஸிம்ஹாஸநோபரி | திவ்யஸம்ஸ்தரனோபேதே ஸேஷாஹிபுணிமண்டி₂தே || பஞ்சோபநிஷத்யாம்நாத திவ்யமங்குள விக்ரஹ: | அப்ராக்ருததநுர் தேய: நித்யாக்ருதித₂ரோ யுவா | நித்யாதீதோ ஜகத்₂தாதா நித்யைர் முக்தைஸ்ச ஸேவித: | பத்₂தாஞ்ஜலிபுடைர் ஹ்ருஷ்டை: நிர்மலைர் நிருபத்₂ரவை: | சதுர்புஜ: ஸ்யாமளாங்கு: ஸ்ரீபூப்யாம் நீளயா ஸஹ | விமலைர் பூஷணைர் நித்யை: பூஷிதோ நித்யங்குரஹ: | பஞ்சாயுதை₂ஸ் ஸ்வயமாந: ஸங்குச்சக்ரத₂ரோ ஹரி: | ஸஹஸ்ரஸ்தூண ஸம்யுக்தே மண்டபே பரமேஸ்வர: | விந்யஸ்ய வாம பூரஹும் ச ஆஸநே வாமபார்ஸ்வகே | த₂க்ஷிணம் ஜாநுகே ந்யஸ்தம் லம்பயந் ஜகதாம் பதி: ||" 2. "ஸவ்யம் பாதம் ப்ரஸார்ய ஸ்ரிதது₂ரிதஹரம் த₂க்ஷிணம் குஞ்சயித்வா ஜாநுந்யாதாய ஸவ்யே தரம் இதரபுஜம் நாகுபே₂யாகே நித்யாய | பஸ்சாத்₂ பூரஹுத்₂வயேந ப்ரதிபுடஸமநே த₂ரயந் ஸங்குச்சக்ரே தே₂வீபூஷாதி₂ஜுஷ்டோ ஜநயது ஜகதாம் ஸர்ம வைகுண்டநாத: ||" இத்யாதீதி த்₂ரஷ்டவ்யாநி.

q₂ E "ஆமவை ஆயவையாய் நின்ற அவர்" என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்வருப) என்றது. r F "அடைய நின்றனரே" என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்திதி) என்றது. s G "நின்றனரிருந்தனர்" இத்யாதி₂யைப்பற்ற (ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி) என்றது. t (ஸ்வேதரேதி) ஸமஸ்தஸப்₂த₂ஸ்ய அந்யத் ஸங் கோசகம் நாஸ்தீதி ஜ்ஞாபநார்த்தம். u (ஸரீரதயா சேஷம்) என்றது - H "உடல்மிசை உயிரெனக் கூர்ந்து" என்றத்தைப்பற்ற. v (வ்யாபித்து) என்றது I "புலனெடு" என்றத்தைப்பற்ற.

ஜீ-1 "ஒண்சங்கதை" இத்யாதி₂யைப்பற்ற (ஸங்குச்சக்ரேதி) ஆதல். n பரமவ்யோமநிலயத்வமும் n திவ்யமஹிஷி விஸிஷ்டத்வமும் D "அயர்வறும்மரர்கள்" என்றத்திலே ஸித்₂த₂ம். o தனிக் கோல்- ஏகாஜ்ஞை. p (அமரர்களாலே) என்றது - C "மற்றமரராட்செய்வார்" இத்யாதி₂யைப்பற்ற.

q (ஸ்வஸங்கல்பாயத்தேதி) ஸ்வருபாதி₂களினுடைய ஸங்கல்பாயத்தத்வம் நாலாம் பாட்டுத் தொடங்கி மூன்று பாட்டிலே கண்டுகொள்வது. u (ஸரீரதயா சேஷம்) என்றது - H "உடல்மிசை உயிரென" என்றத்தைப்பற்ற. v வ்யாப்தியும் w தே₂ஷாஸ்பர்ஸமும் I "புலனெடு புலனலன்"

ஈ-களை v வ்யாபித்து, w தத்யக்ததேஜாஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், x நாராயணாதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய், y ஏவம்வித்யாகு zD “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்கிறபடியே உபநிஷத்ஸித்த்யனுமாய், a இப்படி விஸஜாதீயனுமாயிருந்துவைத்து b ஆஸ்ரித c வாத்ஸல்யத்தாலே தேவ மநுஷ்யாதி, ஸஜாதீயனாய் வந்து தன்னுடைய d பரமக்ருபையாலே e திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபூவனுமாய், f தன்னுடைய அவதாரங்களி

அ-w(தத்யக்ததேஜாஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய்) என்றது- A “புலனலன்” என்றத்தைப்பற்ற. xB “வண் புகழ்நாரணன்” C “செல்வநாரணன்” இத்யாதிகம் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (நாராயணாதீதி) y(ஏவம்வித்யாகு) என்றது- கீழேயும் மேலேயும் கடாஷித்து. zD(உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) என்றது- உக்தத்தையும் வக்யமாணத்தையும் கடாஷித்து. உளன்-உளனாவான், சுடர்-நிரதிஸயதீப்தி யாலே, மிகு - மிகுந்த, சுருதியுள் - ஸ்ருதியிலே. aE “அளிபொறையாய்” என்றத்தைக் கடா ஷித்து (இப்படி விஸஜாதீயனுமாயிருந்துவைத்து) என்றது. b கீழ் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்று; இனி விபூவத்தைச் சொல்லுகிறது (ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே) என்று தொடங்கி. (ஆஸ்ரித வாத் ஸல்யத்தாலே) என்றது-ஆஸ்ரிதரோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத வ்யாமோஹாதி ஸயத்தாலே என்றபடி. 1. “வரத தம் ஸமாஸ்லேஷுக:” இதே. b...e “ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே யும், தன்னுடைய பரமக்ருபையாலேயும், தேவமநுஷ்யாதி, ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணும் ஸ்வபூவனுமாய்” இத்யந்வய: . F “நிலைவரம்பில் ப்லபிறப்பாய் ஒளிவருமுழு தலம்” G “அரளயனென்” H “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” இத்யாதி. c வாத்ஸல்யம்- தேஜாஷபேக்யத்வம் இத்யேவார்த்தே, ஸத்யபி தேஜாஷதர்ஸநேந குத்ஸாயாம் ஸத்யாம் அவதரணநுபபத்தே: , ப்ரதிபூந்தகாபூவருபேண அவதரணேஹதுத்வம் ஸம்பூவதி. d பரமக்ருபா நாம - சேதநக்யதத்ய: க்கத்யர்ஸநேந தத்யத்ய: க்கநிரஸந பூர்வக தத்யஜ்ஜீவநைக ப்ரயோஜநதயா உத்திதா உத்கூலக்ருபா. eF “எளிவருமியல்வினன்” என்றத்தைப்பற்ற (திருவவதாரம் பண்ணும் ஸ்வபூவனுமாய்) என்றது.

f இனி I அஞ்சிறையமடநாரை தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளில் அர்த்தம் சொல்லிக் கொண்டு போகச்செய்தே அர்ச்சாவதாரத்தையும் சொல்லுகிறது (தன்னுடைய அவதாரங்களிலும் என்று தொடங்கி) g க்யர்ப்பநிர்ப்பாக்யா: - க்யர்ப்பே஽பி பாக்யஹிநா: . சக்ஷர்விஷயாவதாரேபி த்யர்ஸநாலாபாத். j “கருவிலே திருவிலாதீர்” இத்யுத்தரீத்யா க்யர்ப்பாவஸ்தாப்ரபூருதி அத்யந்த

ஜி—என்றத்தைப்பற்ற. x நாராயணாதி நாமவாச்யத்வம் B “வண் புகழ் நாரணன்” என்றத்தைப் பற்ற. y ஏவம்வித்யுள் - என்றது கீழேயும் மேலேயும் கடாஷித்து. zD (சுடர்மிகு சுருதியுள்ளன்) காந்தி மிக்க ஸ்ருதியிலே உளனானவனென்றபடி. aE “அளிபொறையாய் நின்ற பரன்” என்றத்தைப் பற்ற (இப்படி விஸஜாதீயனுமாய்) என்றது. b கீழ் பரத்வத்தைச்சொல்லி o மேல் விபூவத்தைச் சொல்லுகிறது. b...e “ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலேயும் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலேயும் தேவ மநுஷ்யாதி, ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபூவனுமாய்” இத்யந்வய: . eK பத்துடையடியவரில் ப்ரமேயம் (திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபூவனுமாய்) என்றது.

f இனி I அஞ்சிறையமடநாரை தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தம் சொல்லிக் கொண்டு போகச்செய்தே அர்ச்சாவதாரத்தையும் சொல்லுகிறது (தன்னுடைய அவதாரங்களிலும்) என்று தொடங்கி. g (க்யர்ப்பநிர்ப்பாக்யா:) என்றது j “கருவிலே திருவிலாதீர்” என்கிற

A 1-1-3. B 1-2-10. C 1-10-8. D 1-1-7. E 1-1-11. F 1-3-2. G 1-1-8. H 1-3-1.

I 1-4. j திருமாலே 11. K 1-3

ஈ—லும் உதவப்பெறாத க் கர்ப்புநிர்ப்புக் கயர்க்கும் h இழக்கவேண்டாதபடி, i ஸர்வா பராதஸஹனம், பத்ரபுஷ்பாதிசுளாலே j ஸ்வாராதனயக்கொண்டு k ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனம், அவர்களுடைய l இச்சாநுகுணமான பேராஜநஸயநாதிசுகளே உடையனம், m ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணனான தானே n ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்து மாகக் o கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், p இப்படியுள்ள ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கும்

அ-புக் கய ஹீநா இதி யாவத். "ராமக்ருஷ்ணாதி கடாஷுபாத்ரபூதா யா வ்யக்தய: தாஸாம் கர்ப்பே வர்த்திதுமபி அநுருபபுக் கயஹீநா இதி வா" இதி வத்யந்தி. h (இழக்கவொண்ணாதபடி) இத்யஸ்ய o "கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்" இத்யுத்தரேணந்வய: i (ஸர்வாபராதஸஹனம்) என்றது-A அஞ்சிறையமடநாரையில் ப்ரமேயம். j (ஸ்வாராதனம்) என்றது-B பரிவதிஸீசனில் ப்ரமேயம். k (ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனம்) என்றதுவும் B பரிவதிஸீசனில் ப்ரமேயம். யத்யவா, C "அவரால் புடையுண்ணும்" என்றத்தைப்பற்ற. l (இச்சாநுகுணமான பேராஜநஸயநாதிசுகள்) என்றது-D ஒடும்புள்ளேறி ப்ரமேயம்; 1. "ததிச்சுயா மஹாதேஜா புங்க்தே வை புக்தவத்ஸல: | ஸநாநம் பாநம் தத்யா யாத்ராம் குருதே வை ஜகத்பதி: ||" இத்யாதி: mE "நம்பியைத் தென்குறுங் குடி நின்ற" F கிளரொளியினமை G ஒழிவில்காலமித்யாதிசுகம் ஹருதி: நித்யாயாஹ (ஸமஸ்த கல்யாணோத்யாதி:) H வளவேமுலகித்யாதிசுகத்த ஸௌஸீல்யாத்யயர் சாத்ர விவக்ஷிதா: n (ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்துமாக) ஆஸ்ரிதசக்ஷுர்விஷயத்வரூப ஸௌஸீல்ய ஸித்த்யே. o பொரு மா நீள் படையில் ப்ரமேயம் (கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்) என்றது. அன்றிக்கே j தண்ணூர் வேங்கட விண்ணூர் வெற்பனில் என்றுமாம்.

p ஆக, ஆயிரத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு K "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றத்தோடே நிக்மிக்கிருர் (இப்படியித்யாதி:). ஆக, ஆயிரத்துக்கு ஸங்க்ரஹமான முதல் பத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு K "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றத் தோடே நிக்மிக்கிருர் (இப்படியித்யாதி:) என்றும் சொல்லுவர்; அதுவும் இதிலே ஸங்க்ர ஹிக்கப்பட்டது. (ப162) h "ஸ்ரிய:பதியாய்" என்று தொடங்கி (ப164) a "இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவைத்து" என்னுமளவும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று: (ப164) b,c "ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே" என்று தொடங்கி o "கோயில்களிலேவந்து நின்றருளி

ஜீ-படியே க் கர்ப்புப்ரபுருதி நிர்ப்புக் கயரென்னுதல்; அவதார காலத்திலே க் கர்ப்புஸ்துதையாகிற புக் கயமில்லாதவர்களென்னுதல். h (இழக்கவேண்டாதபடி) என்றதுக்கு o "வந்து நின்றருளியும்" என்றத்தோடு அந்வயம். l அபராதஸஹனதை A அஞ்சிறையமடநாரையிலும், j ஸ்வாராதனதை B பரிவதிஸீசனிலும், k அத்யந்த பரதந்த்ரனம் D ஒடும்புள்ளிலும், o அவஸிஷ்டங்கள் I பொருமாநீள் படையில் E "நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற" என்றதிலும் கண்டுகொள்வது.

p ஆக, ஆயிரத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமான முதல்பத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து K "அவா வற்றுவிடுபெற்ற" என்றத்தோடே சேர்த்து நிக்மிக்கிருர் (இப்படியுள்ளனியாதி:) (ப162)h "ஸ்ரிய: பதியாய்" என்று தொடங்கி (ப164) a "இப்படி விஸஜாதீயனுமாயிருந்துவைத்து" என்னுமளவும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. (ப164) b,c "ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத் தாலே" என்றுதொடங்கி o "கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்" என்னுமளவும் ஆஸ்ரிதாநு

* (பா) வொண்ணாதபடி. A 1.4. B 1.6. C 1.7-3. D 1.8. E 1.10-9. F 2-10. G 3-3. H 1.5. I 1.10. J 1.8-3. K 10-10-11.

ஈ—ஆஸ்ரிதாநுகூரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணஞான எம்பெருமான், தன்னை q நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டநுபுவித்து, தம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம் பந்தமாநிற் ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப் பெற்று r முடிக்கிறார். s இனிச் சொல்ல வேண்டுமவையெல்லாம் அவ்வவ திருவாய்மொழிகள்தோறும் சொல்லக்கண்டுகொள்வது.

t முதல் திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றுவது - நாநாரத்த பரிபூர்ணமாய், அபரிச் சேத்யமான கடலை முந்துற u திரளக்கண்டாப்போலே vஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளாலே பரிபூர்ணஞாய், w எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு, x ஸர்வேஸ்வரஞாய், y ஸ்ரிய: பதியாக, அபௌருஷேயமான ஸுத்யருடமான ஸ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள

அ—யும்'' என்னுமளவும் ஆஸ்ரிதாநுகூரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. qA ''வரவா ரென்றில்லையால்'' B ''வெறிதேயருள்செய்வார்'' C ''என்வாய்முதலப்பனை'' D ''என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே'' இத்யாதிகம் ஹ்ருதி நித்யாஹ (நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி) r (முடிக்கிறார்) தலைக்கட்டுகிறார். s நநு அர்த்தபேதாத் கஜலு ஸதகத்யஸகத்வமாயாதம், தேடர்த்தா: கே? தேஷாம் ஸங்கதிர்ச கதம்? இத்யாகாங்குஷாயாமாஹ (இனிச் சொல்லவேணுமவையெல்லாமிதி).

t...v முதல் திருவாய்மொழி எல்லாவற்றுக்கும் ஸங்கூரஹமென்று விவக்ஷித்து, தத்யுருண மாக த்யுருஷ்டாந்தமும் த்யுர்ஷ்டாந்திகமும் அருளிச்செய்கிறார் (நாநாரத்த பரிபூர்ணமாய் என்று தொடங்கி, பரிபூர்ணஞானென்னுமளவும்) u (திரள) ஸமுத்யாயாகாரேண, v ப்ரத்யுமக்யாத்யாப்ரமேயம் (ஸ்வரூபரூபகுணேத்யாதி) E ''யவன்'' என்கையாலே ஸ்வரூபமும், E ''சுடரடி'' என்கையாலே ரூபமும், E ''உயர்வற'' இத்யாதியாலே குணங்களும், E ''அயர்வறுமமரர்களதிபதி'' என்கையாலே விபூதியும் சொல்லுகிறது. w த்யுனித்யக்யாத்யாப்ரமேயம் (எல்லாப்படியாலும் இத்யாதி) F ''மிருதரையிலன்'' என்கையாலே (எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு) என்கிறது. x த்யுத்யக்யாத்யாமாரப்ய க்யாத்யாசதுஷ்டயப்ரமேயம் (ஸர்வேஸ்வரனாயிதி) ஸகலவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் முதலானவையெல்லாம் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே (ஸர்வேஸ்வரஞாய்) என்கிறது. yG ''உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்'' என்கையாலே (ஸ்ரிய:பதியாக

ஐ—கூரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. qA ''வரவாரென்றில்லையால்'' B ''வெறிதேயருள் செய்வார்'' D ''என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்'' இத்யாதியைப்பற்ற (நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி) r (முடிக்கிறார்) தலைக்கட்டுகிறார். s முதற்பத்தில் ப்ரமேயகத்யநம் போதமோ? மற்ற திருவாய் மொழிக்கு அர்த்தம் ஏதென்ன (இனிச்சொல்லவியாதியி).

t...v முதல் திருவாய்மொழி எல்லாத்துக்கும் ஸங்கூரஹமென்று விவக்ஷித்தது, தத்யுருணமாக த்யுருஷ்டாந்தமும் த்யுர்ஷ்டாந்திகமும் அருளிச்செய்கிறார் (முதல் திருவாய்மொழியிலித்யாதி) u (திரள) ஸமுத்யாயாகாரேண, v முதற்பாட்டில் ப்ரமேயம் (ஸ்வரூபரூபகுணேத்யாதி) E ''யவன்'' என்று ஸ்வரூபமும், E ''சுடரடி'' என்று ரூபமும், E ''உயர்வற'' இத்யாதியாலே குணங்களும் E ''அயர்வறுமமரர்களதிபதி'' என்று விபூதியும் சொல்லுகிறது. wF ''மிருதரையிலன்'' என்றத் தைப்பற்ற (எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு) என்கிறது. x மூன்றும்பாட்டு தொடங்கி நாலுபாட்டிலும் ஸகல வஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகன் பகுவத்யதீநமென்கையாலே (ஸர்வேஸ்வரஞாய்) என்கிறது. yG ''உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்'' என்கையாலே (ஸ்ரிய:

ஈ-எம்பெருமானை பூரஹ்ய குத்துருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபூவித்து, அவ்வநுபூவஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமை அநுபூவித்த படியே b ஸஸிபூதிகளுள் எம்பெருமானைப் பேசி, c ஏவம்விதஞானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

d கடலைத் திரளக் கண்டானொருவன் அதிலுண்டான முத்துமானிக்காதுகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியிலே திரள அநுபூவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை e ஓரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது இரண்டாம்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம்.

f இப்படிச் செய்தாரிவரேயல்லர். பூரத ராமாயணாதுகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிர்களும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள் ப்ரபுந்த்,ங்களை g ப்ரபுந்தீகரித்தார்கள்.

அ-இத்யாதி) z a மேலிரண்டுபாட்டைக் கடாஷித்து (பூரஹ்யகுத்துருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி) என்றது; zA "உள்ளெனிலுள்ளன்" என்றத்தைப்பற்ற "பூரஹ்ய" என்றது. aB "சுரறிவருநிலை" இத்யாதியைப்பற்ற குத்துருஷ்டிகளென்றது. x வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தைச் சொல்லுகிற பத்தாம் பாட்டில் ப்ரமேயமும் "ஸர்வேஸ்வரன்" (ப 166)x என்றத்தாலே ஸூசிதம். bC "அளிபொறையாய் நின்ற பரன்" என்கையாலே (ஸஸிபூதிகளுள் எம்பெருமானைப் பேசி) என்கிறது. c (ஏவம்விதஞானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்) என்கையாலே "பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் முதற்பாட்டுக்ரியையோடே அந்வயமென்று தோற்றுகிறது" என்று அருளிச்செய்வார்.

d ப்ரத்யுமத்யுகேதவ ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிநாம் ப்ரதிபாதிதத்வாத் ப்ரபுந்த்யேஷஸ்ய விஷய: க இத்யத்ராஹ (கடலைத்திரளவிதி) e (ஓரோவகைகளிலே) என்றது-பரத்வம், பூஜநீயதை ஸௌலப்யமென்கிற வகைகளிலே என்றபடி. "ஓரோவகைகளிலே" என்ற அதந்தரம் சொல்லியென்று வேஷம்.

f இவரிப்படி ஸங்க்ஷரஹவிஸ்தர ரூபேண சொல்லுவானென்னென்ன (இப்படிச் செய்தாரித்யாதி) இது ஸிஷ்டாசாரமென்று கருத்து; ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரரூபேண ப்ரபுந்தீகரணம் ஸ்ரோத்ரு

ஜி-பதியாகவித்யாதி) x, aB "சுரறிவருநிலை" A "உள்ளெனிலுள்ளன்" என்கிற இரண்டு பாட்டையும் பற்ற (பூரஹ்யகுத்துருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி) என்றது. x வ்யாப்திஸௌகர்யப்ரதிபாத்யமான பத்தாம்பாட்டில் ப்ரமேயமும் "ஸர்வேஸ்வரனாய்" (ப 166)x என்றத்தினாலே ஸூசிதம். bC "அளிபொறையாய் நின்ற பரன்" என்றத்தைப்பற்ற (ஸஸிபூதிகளுள் இத்யாதி) c "ஏவம்-விதஞானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்" என்கையாலே "பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் முதற்பாட்டில், க்ரியையோடே அந்வயமென்று தோற்றுகிறது" என்று அருளிச்செய்வார்.

d ஸ்வரூப ரூபாதி,களை முதல் திருவாய்மொழியிலேதானே சொன்னால் குறை திருவாய் மொழிகளுக்கு விஷயமேதென்ன (கடலையித்யாதி) e (ஓரோவகைகளிலே) என்றது - பரத்வம், பூஜநீயதை, ஸௌலப்யமென்கிற வகைகளிலே என்றபடி.

f இப்படி ஸங்க்ஷரஹவிஸ்தர ரூபேண சொல்லுவானென்னென்ன (இப்படி செய்தாரித்யாதி) இது ஸிஷ்டாசார ஸித்த்யமென்று கருத்து. g (ப்ரபுந்தீகரித்தார்கள்) பண்ணினார்கள். ஸங்க்ஷரஹ

ஈ—h பரஸ்வரூபம்-i அகில j ஹேய k ப்ரத்யநீகத்வத்தாலும், l கல்யாணைகதாநத்வத் தாலும் ஸ்வேதர ஸம்ஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமாய், m விபுத்வாத் தேஸாத: பரிச்சேத்ய

அபுத்திஸமாதாநாத் தம்; 1. "ப்ரஸித்தம் ஹி ஸ்ரோது: ப்ரதிபத்திஸௌகர்யாய வக்துரீர்த்தம் ப்ரதிபாத்யநஸ்ய ஸங்க்ஷேப்பூர்வகத்வம்" இதி ஹ்யுச்சயதே; 2. "விஸ்தீர்ணயதம்ஹத் ஜ்ஞாநம் ருஷிஸ்ஸங்க்ஷிப்ய சாப்ரஸீத் | இஷ்டம் ஹி விதுஷாம் லோகே ஸமாஸவ்யாஸதாநம் ||" இதி ச. 2 (ப்ரபுந்தீகரித்தார்கன்) என்றது-பன்னிரூர்களைன்றபடி. அன்றிக்கே, வர்ணஸமுஹம்-பதம், பத்யஸமுஹம்-வாக்யமாகையாலே ப்ரபுந்த்ய்களென்று-வாக்யங்களாய், தங்களுடைய வாக்யங்களை ப்ரபுந்தீகரித்தார்களைன்றபடி, ஏவம்-ஸ்ரோத்ருபுத்திஸமாதாநாத் தம் பகுவத் ப்ராஸாத்யலப்த, தத்வஜ்ஞாநவத: பராங்குஸார்யாத் பகுவதுபுவபீவாஹத்வேத ப்ரபுந்தா: ப்ரவ்ருத்தா இத்யபிதாய, தே ச அர்த்தபஞ்சகபரா இதி ஸமுதாயாபேஷயா விஷயப்ரதி ஜ்ஞாமாத்ரம் க்ருத்வா, தத்தத்ப்ரபுந்த, ப்ரமேயோபந்யாஸஞ்ச ஸங்க்ரஹேண க்ருதவாத்.

h ஏதத்ப்ரபுந்த, ப்ரவர்த்ததஹேதுபூத தத்வஜ்ஞாநவிஷயதத்வாதி ச பூர்வம் வக்த்ருவைவ ஷுண்ய விஸேஷரூப பகுவத்ப்ராஸாத்யலப்த, தத்வஜ்ஞாநவதத்வேதோபந்யாஸாவஸரே ப்ராஸங்க்ராத் ஸங்க்ரஹேனோபந்யஸ்தாதி; இத்யாதீம் ப்ரபுந்தப்ரதிபாத்யத்வேத தத்வாந்யாக்யாதுகாமஸ் ஸத் தத்ர தத்வேஷ ப்ரபுந்த, ப்ரதாநப்ரதிபாத்யத்வேத ப்ரத்யம் ஸ்வரதத்வம் விஸ்தரே னுஹ (பரஸ்வரூபமித்யாதிதா). அதாவா த்விதீயஸீரிய:பதிபர்யந்தம் ப்ரதிபாத்யவைவ ஷுண்ய ப்ரமேவ; தத்ர ஸஹஸ்ரகூதா ப்ரமேயோபந்யாஸாவஸரே, ஸாஸ்த்ரப்ரதாநப்ரதி பாத்ய புருஷார்த்த, ஹேதுத்வேத ஸ்வரஸ்வரூபஸ்ய ப்ரதிபத்தத்வாத், தேநாகாரேண தஸ்ய ச ப்ரதாநப்ரதிபாத்யத்வாத் தத்ஸ்வரூபம் விஸ்தரேஞ்ஞபிதாய, தத்கூத ஸேஷித்வப்ரதிஸம்பந்தி, தத்வாந்தரே சோக்த்வா தத்வப்ராஸங்க்ராத் தத்வயாதாந்யமித்யாம் அக்ரேஸரோடயமிதி பூர் வோக்தம் ஸமாரயதி. 1...கூத்யஸ்தாம் 3. "அகிலஹேயப்ரத்யநீக" இத்யாதி, குர்ணம் ஹ்ருதி, க்ருத்வாஹ (அகிலேத்யாதி, ஜ்ஞாநாதந்தம்மயமாய்) என்னுமளவும். k ப்ரத்யநீகத்வம் த்விதீயம்-பாத்யபாநாக்யாவரூபமென்றும், ஸஹாதவஸ்தாநரூபமென்றும். 1...k அகிலஹேயப்ரத்யநீக- னாகையாவது-த்ரிவிதாசித்தினுடையவும் த்ரிவிதசேதநருடையவும் ஹேயங்களுக்கு ப்ரதிபுடனாக. அதாவது - அகிலருடைய அகிலதேஷங்களுக்கும் தன் பக்கல் தட்டாதவெனன்று தத்ராவதித் யத்தைச் சொல்லுகிறது. த்ரிவிதாசித்தாவது ஸூத்ரஸத்வம், யஸ்ரஸத்வம், ஸத்வஸூத்ரம். த்ரிவிதசேதநாகிரூர்-புத்த்யம், முக்தம், நித்யம். | அசித்துக்கு ஹேயமாவது-விகாராதிகன். மிஸ்ரஸத்வத்துக்கு ஸததபரிணமித்வாத் ஹேயமுண்டு; நித்யவிபூதிக்கும் ரதகோபுரமண்டப ப்ராஸாத்யரூபேண பரிணமிக்கையாலே ஹேயமுண்டு; காலத்துக்கும் அஹோராத்திராதி, விபாக்ய

ஜீ-விஸ்தரரூபேண ப்ரபுந்தீகரணம் ஸ்ரோத்ருபுத்திஸமாதாநாத் தம்; இவ்விடத்தில் 2. "விஸ்தீர்ணயதம்ஹத் ஜ்ஞாநம் ருஷிஸ் ஸங்க்ஷிப்ய சாப்ரஸீத் | இஷ்டம் ஹி விதுஷாம் லோகே ஸமாஸ வ்யாஸதாநம் ||" என்கிறது அநுஸந்தேயம்.

h முன்பு ஸங்க்ரஹேண சொன்ன தத்வத்ரயத்தையும் புநர்ச விவரிக்கக்கோலி, முன்பு பரஸ்வ ரூபத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்யாமையால் அதை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் (பரஸ்வரூபமித் யாதி) 1...கூத்யத்திலே 3. "அகிலஹேயப்ரத்யநீக" இத்யாதி, குர்ணையை ஹ்ருதீகரித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாதந்தம்மயமாய்) என்னுமளவும். | அகிலரென்று - தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைச் சொல்லி அவர்கள் | ஹேயங்களுக்கு k ப்ரத்யநீகன்-திராஸகளைன்று பாத்யபாநாக்யாவ லக்ஷண விஸேஷம் சொல்லுதல்; 1.) அகிலமான ஹேயமென்று, த்ரிவிதசேதநகூதஸ்வரூபவிகாரம்,

நீ-ரஹிதமாய், n நித்யத்வாத் காலத: பரிச்சேத்யரஹிதமாய், o ஸர்வமும் தனக்கு pப்ரகார

அ-ருபேண பரிணதமாகையாலே ஹேயமுண்டு. த்ரிவித்யேததநில் பூத்யுருக்கு ஹேயமாவது-அவித்யைய முதலான க்லேஸங்கள்; 1. "அவித்யா ஸ்மிதாராக்யத்வேஷாபிநிவேஸா: பஞ்ச க்லேஸா:" அதித்யாஸ்சிது: க்லேஸநாத்மஸு நித்யஸ்சிஸு க்யாத்மக்யாதி: அவித்யா; அஸ்மிதா-அஹமபி, மாந:; ராக்யத்வேஷௌ - ப்ரஸித்தௌ; அபிநிவேஸமாவது - இதர விஷயங்களைப் பெற்றல்லது த்ரியாமை. முக்தர்க்கு ஹேயமாவது - ஏறிக்கழிந்தது; நித்யர்க்கு ஹேயமாவது - அணுத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள். அணுத்வம் ஹேயமானபடி என்னென்னில்; விபூவாயிருக்கிற ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்தால் அணுத்வமும் ஹேயமிறே. பாரதந்த்ர்யம் ஹேயமானபடி என்னென்னில்: புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்யுபேத்யம் போலேயும் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்ம்ஸ்ருலோமங்கள்போலேயும், ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்து ஹேயமென்னத்தட்டில்லையென்றபடி. அதாவது - பாரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஹேயமானாப்போலே, ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரனுக்கும் பாரதந்த்ர்யமும் ஹேயமென்றபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட ஹேயங்களுக்கு ப்ரதிபுடனாயிருக்கும் என்றபடி. அகிலரென்று தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைச் சொல்லி அவர்களுடைய ஹேயங்களைப் போக்குமவ னென்று பூத்ய பூத்ய பூவ லக்ஷண விரோதத்தைச் சொல்லுதல்.

| கல்யாணைகதாநத்வம் நாம - கல்யாணகுணைகதாநத்வம். யத்வா பூவப்ரத்யானோ நிர்தேஸ: கல்யாணத்வஸ்ய - ஆநந்தத்வஸ்ய ஏகாஸ்பத்யத்வம். கல்யாண ஸப்த்யத்தாலே - கல்யாணப்ரத்யயத்தை விவக்ஷித்து, ஆஸ்ரிதர்க்குக் கல்யாண ப்ரத்யத்வத்தில் ஜாக்ருக னென்னுதல். 2. "ஆஸ்ரிதாநாம் கல்யாணப்ரத்யத்வே ஜாக்ருக:" இதி ஹி க்யத்யவ்யாக்யாநத் தில் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரர் அருளிச்செய்தார். [ஜாக்ருக:] ஏகாக்ர: 3. "ஏகதானோதந்ய வ்ருத்திரேகாக்ரகாயநாவபி" இத்யமர: n, n, o 4. "நித்யம் விபூம் ஸர்வக்யதம்" என்கிற ஸ்ருதி ப்ர க்ரியையாலே அதந்த ஸப்த்யார்த்தமான த்ரிவித்யபரிச்சேத்யரஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விபூத்வாத்யேஸத: பரிச்சேத்ய) என்று தொடங்கி. விபூத்வாத் - ஸர்வக்யதத்வாத் என்றபடி. n 4. "நித்யம்" என்கையாலே காலபரிச்சேத்ய ரஹித்யமும், o 4. "விபூம்" என்று விபூ: ப்ரபூ: என்றய், அத்தாலே நியந்த்ருத்வத்தைச் சொல்லி, அது அந்த: ப்ரஸிஸ்ய செய்யுமதாகையாலே அந்த்ர்யாமித்வம் சொல்லி, அவ்வழியாலே ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதி, கர்ண்யரூப வஸ்து பரிச்சேத்ய ரஹித்யமும், n 4. "ஸர்வக்யதம்" என்று தேஸபரிச்சேத்யரஹித்யமும் சொல்லுகிறது. o வஸ்து

இ-த்ரிவித்யேததக்யத ஜ்ஞாநஸங்கோச ஸுக்யத்வது: க்லித்வங்கள், சேறுதோய்ந்து கழுவின ஆகா ரம். அணுத்வபாரதந்த்ர்யங்கள்-ஆகிற இவற்றைச் சொல்லி, ஏததப்ரத்யநீகனென்று ஸஹாநவஸ்த்யாந லக்ஷண விரோதத்தைச் சொல்லுதல். பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மாலங்காரமாகிலும், ஸ்த்ரீக்கும் புருஷ னுக்கும் ஸ்ம்ஸ்ருஸ்தநோத்யுபேத்யங்களைப்போலே ஸ்வதந்த்ரேஸ்வராபேக்ஷயா ஹேயமாகலாமிறே.

| கல்யாணைகதாநத்வமாவது - கல்யாணகுணநாம் ஏகாஸ்பத்யத்வமென்னுதல்; யத்வா, பூவப்ரத்யான நிர்தேஸமாய், கல்யாணத்வஸ்ய - ஆநந்தத்வஸ்ய ஏகாஸ்ரயமென்னுதல்; கல் யாணஸப்த்யத்தாலே - கல்யாணப்ரத்யயத்தை விவக்ஷித்து, ஆஸ்ரிதர்க்குக் கல்யாணப்ரத்யத்வத் தில் ஜாக்ருகனென்னுதல்; 2. "ஆஸ்ரிதாநாம் கல்யாணப்ரத்யத்வே ஜாக்ருக:" இதி க்யத்யவ்யாக்ய யாநத்தில் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரர் அருளிச்செய்தார். ஜாக்ருக:-ஏகாக்ர: 3. "ஏகதானோதந்ய வ்ருத்திரேகாக்ரகாயநாவபி" இத்யமர: n, n, o 4. "நித்யம் விபூம் ஸர்வக்யதம்" என்கிற ஸ்ருதி

ஈ-மாகத் தான் ப்ரகாரியாய், q தனக்கொரு ப்ரகார்யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேத ரஹிதமுமாய், r ஜ்ஞாநாதந்தம்மயமாய், s ஜ்ஞாநபுலேஸ்வர்ய சரீலாத்யநந்த கல்யாணகுண க்ருண மஹோத்தியாய், t ஸ்ரிய:பதியாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்திலு-
ப அப்ராக்குதமாய், v ஸுத்தஸத்வமயமாய், w ஸ்வாஸாதாரணமாய், xபுஷ்பஹாஸ ஸுரு

அ-பரிச்சேதரஹித்யமாவது-ஸர்வவஸ்து ஸாமாதாதி,கரண்யார்ஹத்வமும், தத்ப்ரஸிதஸத்ருஸ வஸ்த்வந்தர ரஹித்யமுமாகையாலே அதிலே ப்ரத்யமத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வமுமித் யாதி). p (ப்ரகாரமாக) அப்ருதக்ஸித்த, விஸேஷணமாக. 1. "ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம" இதி ஸர்வவஸ்துப்ரகாரத்வம் ஸித்தம்மாகையாலே, ஸர்வவஸ்து ஸாமாதாதி,கரண்யார்ஹத் வேத வஸ்துபரிச்சேதரஹித்யம் ஸித்தம்மென்று கருத்து. q த்விதீயத்தை அருளிச்செய்கிருர் (தனக்கித்யாதி). 2. "ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிக்ஷத்ருஸ்யதே" 3. "ந தஸ்யேஸே க்ஷத்ரு" இத்யாதி.

r (ஜ்ஞாநாதந்தம்மயமாய்) ஜ்ஞாநாதந்தம்மயத்வம் தாம் - ஆதந்த்ருபஜ்ஞாத ஸ்வரூபத்வம். 4. "அதந்யாதீதப்ரகாஸத்வ - ஆஹ்லாத்ருத்வரூப ஜ்ஞாதத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் - ஸ ரஹி ஜ்ஞாதாதந்தம்மயரூப:" இதி ஹ்யுத்தம். அதஸ்தாத் (ப 168) | "கல்யாணைகதாதத்வத்தாலும்" இத்யந்தர பாவப்ரதாரதநிர்ந்தேயோ விவக்ஷிதம்சேத், r "ஜ்ஞாநாதந்தம்மயமாய்" இதி தத்விவரணம் புவேத். அத்வா, 5. "ஆதந்த்ரு கல்யாண ஸப்ருதேன ஸ்வபராபேக்ஷயா அநுக்ஷலத்வபரேன" இதி க்ஷய்வ்யாக்ஷயதே ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரோக்த விஷயவிபுரக்ஷா த்ருஷ்டவ்ய: ஜ்ஞாதமயமுமாய் ஆதந்தம்மயமுமாயென்னுதல், s கல்யாணஸப்ருதே (1) குணபர இதி பக்ஷே (ஜ்ஞாநபுலேஸ்வர்யேத்யாதி) - தத்விவரணம் புவேத். t உக்தாகாரணம் வதசத்திரி காத்வதில்குத்தயார்த்தம் தேஷாம் பேராக்த்ரிமாஹ (ஸ்ரிய:பதியாயிதி).

u (அப்ராக்குதமாய்) அத ஏவ v (ஸுத்தஸத்வமயமாய்) 6 "ந தஸ்ய ப்ராக்குதா முந்திரி மாம்ஸமேதே, ஸத்ருஸம்பவா" 7. "ந பூதஸங்க்ஸம்ஸ்தானோ தே, ஜ்ஞாநஸ்ய பரமாத்மந:" 8. "நித்யே ஸித்தே, தத்யாகாரே தத்பரத்வே ச பெளஷ்கர" இத்யாதீநி த்ருஷ்டவ்யாநி.

ஜீ-ப்ரக்ரியையாலே அநந்தஸப்ருதாத்ந்தமான த்ரிவித்பரிச்சேதரஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (விபுத்வாதீத்யாதி) o, q வஸ்துபரிச்சேதரஹித்யமாவது - ஸத்ருஸவஸ்த்வந்தரஹித்யமும் ஸர்வவஸ்து ஸாமாதாதி,கரண்யார்ஹத்வமுமாகையாலே உப்யுத்தத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச் செய்கிருர் (ஸர்வமுமித்யாதி).

r ஜ்ஞாநாதந்தம்மயத்வமாவது - ஆதந்த்ருபஜ்ஞாத ஸ்வரூபத்வம். அதந்யாதீத ப்ரகாஸ த்வாஹ்லாத்ருத்வரூப ஜ்ஞாதத்வத்தையே ஸ்வரூபமாக உடைத்தானவென்றபடி. கீழ் "கல்யாணைகதாத்" (168) | என்று பாவப்ரதாரத நிர்ந்தேயமானபோது r ஜ்ஞாநாதந்தம்மயமாயென் றது தத்விவரணமாதல்; ஸ்வபராபேக்ஷயா அநுக்ஷலத்வபரமாக விஷயவிபுரக்ஷம்பன்னுதல். கல்யாணகுணபரமானபோது s (ஜ்ஞாநபுலேத்யாதி) தத்விவரணம். t கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரம் காட்டிலெரித்த நிலாவாகாமைக்காக தத்பேராக்த்ரியைச் சொல்லுகிறது (ஸ்ரிய:பதியாயிதி).

u (அப்ராக்குதமாய்) அத ஏவ v (ஸுத்தஸத்வமயமாய்) என்றபடி. 6. "ந தஸ்ய ப்ராக்குதா முந்திரி:" இத்யாதீநி ப்ரமாணநி த்ருஷ்டவ்யாநி. w (ஸ்வாஸாதாரணமாய்) ஏதாத்ருஸ

ஈ—மாரமாய், y புண்யகூந்த, வாலிதாநந்ததி, கூந்தராளமாய். z ஸர்வாபார்யமாயிருந்
துள்ள a தி, வ்யவிக், ரஹம்போலே b வ்யாபித்து த, ரித்து நியமித்து, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்
தாலும் ரகுகமாய்க்கொண்டு c ஸேஷியாயிருக்கும்.

அ- w (ஸ்வாஸாதாரணமாய்)-தாதுருஸவிக், ரஹம் ஒருவர்க்கும் இலியென்றபடி. x வேதார்த்த, ஸங்க், ரஹேரக்த தி, வ்யவிக், வர்ணாதப்ரகாரேனாஹ (புஷ்பஹாஸேத்யாதி) புஷ்பஹாஸமாவது-
புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம். அது புஷ்பத்திற்காட்டில் ஸுகுமாரதரம். யத், வா, புஷ்பத்தி
னுடைய பர்யந்ததே, ஸத்திலே ப்ரஸுதிதங்களைவிருக்கிற புஷ்பாவயவங்கள் - புஷ்பஹாஸஸப்தம்
துக்குப் பெருள். விகாஸார்யத்வத்தாலே ஹாஸஸப்தம் அவயவபரம். அவைகள் போலே
ம்குதுவென்றபடி. இவ்விடத்திலே 1. "ரங்கு, பூர்த்துரபி லோசநசர்ச்சாம் ஸாஹஸாவளிஷு-
லேக்யமாதம்! புஷ்பஹாஸ இதி நாம து, ஹாதம் ஸௌகுமார்யமநிவாங்கமதஸம் த: ||"
என்றது அதுஸத்தே, யம். த:-அஸ்மாகம், அதிவாங்கமதஸம்-வாங்கமதஸாகே, ரசாம். புஷ்பஹாஸ:-
புஷ்பவிகாஸம். ஸ ச புஷ்பாத்யபி ஸுகுமாரதரம். ஸ்ரீரங்கு, நாயகஸ்ய தாதுருஸௌகுமார்ய
யோக்யாத். 2. "ஆதாரஸிலயோ த, ரதா புஷ்பஹாஸ: ப்ரஜாக், ர:" இதி கௌணஸஹஸ்ர
நாமஸ்தோத்ரே வ்யாஸோக்தரீத்யா 3. "புஷ்பஹாஸ:" இதி ப்ரஸித்தம் - நாம து, ஹாதம்
ஸம்பாத்யமாதம், ரங்கு, பூர்த்து: - ஸ்ரீரங்கு, நாயகஸ்ய ஸௌகுமார்யம், லோசநசர்ச்சாமபி - இதர
ஜநவிஷாமபி, ஸாஹஸாவளிஷு - ஸாஹஸபங்க்திஷு, லேக்யமாதம் - க, ணயமாதம்-விஷாமபி
த ஸஹதே; ம்லாயத இதி ப, ரவ: யத், வா, ரங்கு, பூர்த்துரபி லோசநசர்ச்சாம் - லோசநேத க்ரிய
மானாம் பரீஷாம், ரங்கு, நாத்யஸௌகுமார்யம் விர்வவிலக்ஷணம் இத்யேவம்ருபாம், த ஸஹதே,
சித்து பரீஷயமானம் ஸ்வயம் ம்லாயத இதி ப, ரவ:.

y 3. "ஸர்வகூந்த:" இத்யாதி, யைப்பற்ற (புண்யகூந்தே, த்யாதி) z (ஸர்வாபார்யமாய்)
4. "பர்யைகாத்யஸ மே ருத், ராத் த, ஸிணம் பார்ஸ்வமாஸ்தி, தாத்" இத்யாதி, யைப்பற்ற.
அஸ்தரபூ, ஷணுத், யாயத்திற்படியே ஸர்வவஸ்தவபி, மாதிகளான அஸ்தரபூ, ஷணுதி, களுக்கு
ஆதாரமென்னவுமாய். a (தி, வ்யவிக், ரஹம்போலே) தி, வ்யவிக், ஸ விக், ரஹத்தைப் போலென்றபடி.
 b 5. "யோ லோகதரயமாவிர்ய பி, பூர்த்தயவ்ய ஸர்வர:" இதி ப்ரகாரேனாஹ (வ்யாபித்து
த, ரித்து நியமித்து இதி) 6. "வ்யாபநப, ரணஸ்வாமயார்த்த, ரந்தரதயா" இதி ஹி தத்ர
ப, ரஷ்யம். c (ஸேஷியாயிருக்கும்) இப்படி ஸ்ரீரித்வேத ஸேஷியாயிருக்கும் என்றபடி.

ஜி—விக், ரஹம் ஒருவர்க்குமில்லை என்றபடி. x (புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய்) புஷ்பஹாஸமாவது-
புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம்; அது புஷ்பத்திற்காட்டில் ஸுகுமாரதரம்; ஆக, புஷ்பத்தினுடைய
விகாஸம்போல் ஸுகுமாரமாயென்னுதல். யத், வா, புஷ்பஹாஸஸப்தம் - விகாஸார்யத்வத்
தாலே புஷ்பத்தினுடைய பர்யந்தத்திலுண்டான அவயவபரமாய், அவைகள் போலே ஸுகுமார
மென்றபடி. இவ்விடத்தில் 1. "ரங்கு, பூர்த்துரபி லோசநசர்ச்சாம்" இத்யாத்யதுஸத்தே, யம்.

y 3. "ஸர்வகூந்த:" இத்யாதி, யைப்பற்ற (புண்யகூந்தே, த்யாதி) z (ஸர்வாபார்யமாய்)
என்றது - 4. "பர்யைகாத்யஸ மே ருத், ராத் த, ஸிணம் பார்ஸ்வமாஸ்தி, தாத்" இத்யாதி, யைப்
பற்றவாதல்; அஸ்தரபூ, ஷணுதி, முகே, நவாதல். a (விக், ரஹம்போலே) - விக், ரஹத்தைப் போலே
என்றபடி. b 5. "யோ லோகதரயமாவிர்ய" இத்யாதி, ப்ரகாரேனாஹ (வ்யாபித்து த, ரித்து
நியமித்து இதி) c (ஸேஷியாயிருக்கும்) இப்படி ஸ்ரீரித்வேத ஸேஷியாயிருக்குமென்றபடி.

ஈ—d ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபம்-e மஹத்யாதி, விகாரங்களை யுடைத்தாய், f நித்யமாய், g த்ரிசூனாத் மிகையாய், h ஸூக்லக்ருஷ்ண ரக்தவர்ணையாய், i அநேக ப்ரஜைகளுக்கு j ப்ரஜநநபூதையாய், எம்பெருமானுக்கு k ஸரீரதயா ஸேஷமாய், l சேதநர் கர்மாநுசூனமாக இச்சிக்க,

அ— d "ஸேஷியாயிருக்கும்" (c) என்று திகழ்க்கையாலே, உத்தஸேஷித்வஸ்ய ஸப்ரதியோகியுதவாத் ப்ரதியோகியத்வேதோபஸ்தித - அசிஜ்ஜீலஸ்வரூபே ச — தயோ: பூர்வோக்தாகாரேஷு மத்யே கைர்சித்தாகாரை: தத்ராதுக்தாகாராத்நரைஸ்ச ஸஹ அபித்யுத்யாதி (ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபமித்யாத்யநா) e (மஹத்யாதீதி) ஆதி: ஸப்: தே: - அஹங்காரதத்மாத்ர பூதாத்யோ விவக்ஷிதா: f...l 1. "அஜாமேகாம்" என்கிற ஸ்ருதியைப்பற்ற (நித்யமாயித்யாதி) g (த்ரிசூனாத்மிகையாய்) இத்யாதியாலே ஸ்த்ரீலிங்கத்வேத நிர்தே: பரித்தது ப்ரக்ருதி ஸப்: த்யாபேஷ்யா. g.h பாட: நந்தரத்தில் "த்ரிசூனாத்மகமாய், அத ஏவ ஸூக்லக்ருஷ்ணரக்த வர்ணமாய்" இதி. h ஸூக்லக்ருஷ்ணரக்த ஸப்: த்யுங்கள் 1. "லோஹித ஸூக்ல க்ருஷ்ணம்" என்ற ஸத்வ ரஜஸ் தமோசூனங்களைச் சொல்லுகின்றன. l 1. "பூஹீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம்" இத்யாதிகம் ஹ்ருதி: நித்யாயாஹ (அநேகப்ரஜைகளுக்கு இதி) அநேத வ்யஷ்டிஜநகத்வமுச்யதே. e "மஹத்யாதி: விகாரங்களை உடைத்தாய்" இதி ஸமஷ்டிஜநகத்வமுச்யதே. 2. "ஜநிதீ பூதபூமிநீ" இதி ஹ்யுச்யதே. j "ப்ரஜநநபூதையாய்" என்றவதத்தரம் "என்கிற ஸ்ருதிப்ரதிபாத்த்யமாய்" என்று ஸேஷம்.

k3. "யஸ்யாய்யக்தம் ஸரீரம் யஸ்ய ம்ருத்யுஸ்ஸரீரம்" இத்யாதிகம் அவலம்ப்யாஹ (ஸரீரதயா ஸேஷமாய் இதி) ம்ருத்யுஸப்: த: - தமோவஸ்த்யாசித்துவாசி. l (சேதநர் கர்மாநுசூனமாக இச்சிக்க இதி) சேதநாதாம் கர்மாநுசூனயேந புருஷார்த்ததோபயோகி: கரணகளேப்யராணி ஸம்பூவயிதவ்யாதீதி ஸ்வயமிச்சத் ஸந் தாத்யுசேச்ச்யானுசூனம் ப: க: வாத் ஸ்வயமேவ 4. "பூஹு: ஸ்யாம்" இதி ஸங்கல்பத இதி தேத சதுர்விம்ஸதி தத்வதயா விகரோதீத்யர்த்த: . சேதநர், கர்மாநுசூனமாக இச்சிக்க தத்யுசூனமான ப: க: வத் ஸங்கல்பத்தாலே என்னவுமாய்: சேதநர் பூர்வஸ்ருஷ்டியிலே பூர்வகர்மாநுரூபமாக தேவத்வ-மநுஷ்யத்வ-ஸ்வர்க்க: - ஸ்வாராஜ்ய-ப்ரஹ்மபத்யாரஹஸரீரங்கள் தனக்குண்டாகவேணுமென்று இச்சித்து. அதுக்கநுசூனமான கர்மத் தைப் பண்ணிவைக்க தத்யுசூனமான-ஸர்வஜ்ஞான ப: க: வானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே என்றபடி. அதாவது-ப: க: வத: தி: ஷ்ட: நத்தாலே விகரிக்கக்கடவதாய் என்றபடி. n அதி: ஷ்ட: நம் ஸங்கல்ப

ஜீ— d அநந்தரம் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ருதீதி) e ஆதி: ஸப்: த: தாலே அஹங்கார தத்மாத்ராதிகள் விவக்ஷிதங்கள். f, g 1. "அஜாம்" இத்யாதியைப்பற்ற (நித்யமாயித்யாதி) h அத ஏவ (ஸூக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணமாய்) இதி. விவரணம் (ஸூக்லக்ருஷ்ணேத்யாதி) ஆதல். l 1. "பூஹீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம்" இத்யாதியைப் பற்ற (அநேக ப்ரஜைகளுக்கு இதி) e "மஹத்யாதி: விகாரங்களை யுடைத்தாய்" இதி ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி: ; l "அநேக ப்ரஜைகளுக்கு" இத்யாதியநா வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி: .

k 3. "யஸ்யாய்யக்தம் ஸரீரம் யஸ்ய ம்ருத்யுஸ்ஸரீரம்" இத்யாதியைப்பற்ற (ஸரீரதயா ஸேஷமாய்) என்றது. l (சேதநர் கர்மாநுசூனமாக இதி) சேதநருடைய கர்மாநுசூனமாகப் புருஷார்த்ததோபயோகி: கரணகளேப்யராதிகள் உண்டாயிருக்கவென்று, ஈஸ்வரன் ஸ்வயமிச்சியாதின்று கொண்டு, தாத்யுசேச்ச்யானுசூனமாக ஸ்வயமேவ 4. "பூஹு: ஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்க,

ஈ—இந்த இச்சாநுகுணமாக புகுவத் n ஸங்கல்பத்தாலே n சதுர்விம்ஸதி தத்வமாய்க் கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய், இப்படி எம்பெருமானுக்கு 0 இஷ்டவிநியோகாரஹமாயிருக்கும்.

p ஆத்மஸ்வரூபம் - p_1 அனுபரிமாணமாய், q தேஜோத்ரவ்யமாய், r ஜ்ஞாதாவாய், s ஜ்ஞாநாதந்த, குணகமாய், நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேத, ரஹிதமாய், ஜ்ஞாநத், ரவ்ய

அ—பூர்வகமாகையப்பற்ற (ஸங்கல்பத்தாலே) என்றது. n (சதுர்விம்ஸதீத்யாதி) A "பொங்கைம் புலனும் பொறியைத்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூகம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானங்கார மனங்கள்" என்கிறபடியே சதுர்விம்ஸதிதத்வங்களென்றபடி 0 (இஷ்டவிநியோகாரஹமாயிருக்கும்) 1. "ப்ரத்யாத்ஷேதஜ்ஞபதி:" 2. "ஜகத் ஸர்வம் ஸரீரம் தே" 3. "தத் ஸர்வம் வை த்ஜேஸ்தநு:" 4. "தாவி ஸர்வாணி தத், வபு:" இத்யாதி,களில் ஸரீரமென்று சொல்லுகையாலே ஸேஷத்வம் ஸரீரலக்ஷணம். இஷ்டவிநியோகாரஹத்வம் - ஸேஷத்வம் என்றபடி.

p_1 (அனுபரிமாணமாயிதி) முன்புத்தையில் லக்ஷணவாக்யத்திலே (ப 116) p "அணுவாய்" என்றுவைத்து இங்கே அனுபரிமாணமாய் என்றது—5. "ஸ்வஸப், தே, ந்மாநாப், யாஞ்ச" என்கிற ஸ்வித்ரஸித், த், மான 6. "ஏஷோணுராத்மா" என்கிற ஸ்வஸப், த், மும், உத், த், ருத், ய மாநம் - உத், மாநம் என்றாய். 7. "வாலாக், ரஸத, ப, க, ஸ்ய ஸத, த, கல்பிதஸ்ய ச | ப, க, ஸே, ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாதத்த்யாய கல்பதே ||" 8. "ஆராக், ரமாத்ரோ ஹ்யவரோபி த், ருஷ்ட:" இத்யாத்யுக்தமான உத்மாநமும் ஆகிற அணுவஸாத, க ஹேதுத், வயத்தெப்பற்ற; அத: அனோ: பரிமாணமீவ பரிமாணம் யஸ்யேதி வ்யுத்பத்த்யா உத்மாநஸ்குதி: அத்ர விவக்ஷிதா: 6. "ஏஷோணு:" இதி ஸ்குதி: தத்ர விவக்ஷிதேத்யநுஸந்தே, யம். வால:-நெல்லுமூக்கு. ஆரம் - ஆயுத, க், ரம். q (தேஜோத்ரவ்யமாய்) என்றது - ஜ்ஞாதஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. 9. "அத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் ப, வதி" இத்யாதி. r (ஜ்ஞாதாவாய்) ஜ்ஞாத குணகமாய் என்றபடி. 10. "விஜ்ஞாதாரமரே கேத விஜாநீயாத்" இத்யாதி. s (ஜ்ஞாநாதந்த, குணகமாய்) "ஜ்ஞாதாவாய்" (r) என்று ஜ்ஞாதகுணகத்வம் சொல்லியிருக்க, திரியவும் ஜ்ஞாதாதந்த, குணகமாயென்னும்போது புதருத்தமன்றோ? என்றால்; "ஜ்ஞாதாவாய்" (r) என்று ஜ்ஞாதகுணகத்வமாத்ரம் சொல்லுகையாலே ஆதந்த, குணகத்வம் சொல்லுகைக்காகத் திரியட்டும் அநுவதி, க்கிருரென்று நிர்வஹிக்கக்கடவது.

ஐ—அந்த ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஸதி தத்வமாய்க் கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாயிருக்கும் என்றபடி. 1. "ப்ரத்யாத்ஷேதஜ்ஞபதி:" 2. "ஜகத் ஸர்வம் ஸரீரம் தே" இத்யாதியைப்பற்ற (இஷ்டவிநியோகாரஹமாயிருக்கும்) என்றது.

p அநந்தரமாத்மஸ்வரூபமாஹ (ஆத்மேதி) p_1 (அனுபரிமாணமாய் இதி) முன்புத்தையில் லக்ஷணவாக்யத்திலே (ப 116) p "அணுவாய்" என்றுவைத்து, இங்கே அனுபரிமாணமாய் என்றது—5. "ஸ்வஸப், தே, ந்மாநாப், யாஞ்ச" என்கிற ஸ்வித்ரஸித், த், மான 6. "ஏஷோணுராத்மா" என்கிற ஸ்வஸப், த், மும், உத், த், ருத், ய மாநம் - உத்மாநமென்றாய் 7. "வாலாக், ரஸத, ப, க, ஸ்ய" 8. "ஆராக், ரமாத்ர:" இத்யாத்யுக்தமான உத்மாநமுமாகிற அணுவஸாத, க ஹேதுத், வயத்தெப்பற்ற. வாலாக், ரம்-வால்தெல்லின் நுனி. ஆராக், ரம்-ஆயுத, க், ரம். q (தேஜோத்ரவ்யமாய்) என்று - ஜ்ஞாதஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. 9. "அத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் ப, வதி" இத்யாதி. r (ஜ்ஞாதாவாய்) - ஜ்ஞாதகுணகமாய். 10. "விஜ்ஞாதாரமரே கேத விஜாநீயாத்" இத்யாதி. s (ஜ்ஞாநாதந்த, குணகமாய்) கீழ் "ஜ்ஞாதாவாய்" என்கிற ஜ்ஞாத

ஈ-மாகையாலே வஸ்துபரிச்சேத்யுரஹிதமாய், u அப்ருத்யக்ஸித்த்யர்ஹ வ ப்ருத்யங்நிர்தேயா நர்ஹ v₂ அநந்யார்ஹஸேஷமுமாய், w பரஸேஷதைகரஸமுமாய், w₂ அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாய் இருக்கும் எம்பெருமானுக்கு; x இத்தையுள்ளபடி அறிவாரில் தலைவராயிற்று இவர்.

அ—q, r யத்வா, q (தேஜோத்ரவ்யமாய்) என்று விஷய ப்ரகாஸகத்வம் சொல்லிற்று. r அந்த ப்ரகாஸகத்வந்தான் ப்ரதீபாதிக்கைப் போலன்றிக்கே ஜ்ஞாநாஸ்ரயதயா என்கிறது (ஜ்ஞாதாவாய்) என்று. s ஜ்ஞாநாநந்த பத்யங்கள் பாவப்ரத்யாநங்கள். r யத்வா, தேஜோத்ரவ்யத்வம்-ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வம். தத்ர ஹேது:-(ஜ்ஞாதாவாயிதி) ஜ்ஞாத்ருத்வம்-ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம். q, r, s யத்வா தேஜோத்ரவ்யமாயிதி - ப்ரகாஸ ரூபத்வமபித்யாய, தீபாதிவத் ஜடத்வ வ்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் ஜ்ஞாதாவாயிதி - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வமபித்யாய, தீர்மபூதஜ்ஞாந வ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாஹ (ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாயிதி) r "ஜ்ஞாதாவாய்" இத்யஸ்ய ஸப்ரத்யஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்வரூபதா வாசித்வம்-1. "ஏவம் ஹி ஸுப்தோத்திதஸ்ய பராமர்ச:" இத்யாதி பூஷ்யே "அஹமர்த்த த்யஸ்ய ஆத்மந: ஸுப்தத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வஞ்ச ஜ்ஞாயதே" இதி ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸப்ரத்யஸ்யேவ உபபத்யதே. பூஷ்யத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமாவது-தீர்மபூதஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வமாகையன்றிக்கே ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வமே ஜ்ஞாத்ருத்வமென்று ஸித்திதிக்கையாலே, இவ் விடத்திலும் "ஜ்ஞாதாவாய்" என்றதுக்கே ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வம் அர்த்தமாக்கக் குறையில்கூ யென்றபடி. ஜ்ஞாத்ருஸப்ரத்யஸ்ய குணாவாசித்வபகே- "ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாய்" (s) இத்யத்ர ஜ்ஞாநஸப்ரதேயா த்ருஷ்டாந்தார்த்தம், ஜ்ஞாநாவஸ்தானிலேஷபூதாநந்தேயா குஜ்ஞே யஸ்யேதி வா; ஜ்ஞாநாநந்தபத்யங்கள் பாவப்ரத்யாநங்களேயாய், அனுகூலஜ்ஞாநக்வரூபமாநந்தத்வம், குண: - ஆகாரோ யஸ்யேதி வா.

t (ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே வஸ்து பரிச்சேத்யுரஹிதமாய்) த்ரவ்யஸப்ரத்யம் ப்ராத்யாந்ய பரம். சித்தாகையாலும், தீர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஸ்ரயமாகையாலும், அசித்தாலும் தீர்ம பூதஜ்ஞாநத்தாலும் பரிச்சித்தமுன்றென்றபடி. அசித்ததீர்மபூதஜ்ஞாநாபேஷ்யா உத்கர்ஷே தாத்பர்யம். u பத்யத்யஸித்த்யமான அநந்யார்ஹஸேஷத்வாதிக்கை வ்யுத்தக்ரமமாக அருளிச் செய்கிறார் (அப்ருத்யக்ஸித்த்யர்ஹேத்யாதி) அதாவது - ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தை முந்துறச்சொல்லி, அநந்தரம் தாராயணபத்யஸித்த்யமான அநந்யபேக்யத்வத் தைச் சொல்லி, அநந்தரம் நம:பதேயாக்தமான அநந்யஸாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறார் என்றபடி. u ப்ருத்யக்ஸித்த்யர்ஹமன்றியிலேயிருக்கையாவது - பிரிந்திருக்கைக்கு யோக்யமன்றி யிலேயிருக்கை. v ப்ருத்யங்நிர்தேயாநர்ஹமாகையாவது - பிரியச்சொல்லுகைக்கும் யோக்யமன்றி

ஜீ-குணாகத்வமாத்ரம் சொல்லுகையாலே ஆநந்தகுணாகத்வமும் சொல்லுகைக்குத் திரியட்டும் அநுவதிக்கிறார் என்றபடி; ஆகையாலே புநருத்தியில்லை.

t (ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே) ஜடவஸ்துக்களில் வ்யாவ்ருத்தமென்றபடி. இத்தால் சித்தென்றபடி. u...w₂ திருமந்தரத்தில் பத்யத்யார்த்தத்தையும் வ்யுத்தக்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் (அப்ருத்யக்ஸித்த்யர்ஹேத்யாதி) v₂ அநந்யார்ஹ ஸேஷமுமாயென்று-ப்ரணவார்த்தம். w பரஸேஷ தைகரஸமுமாயென்று-சரமபத்யார்த்தம். w₂ அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாயென்று நமஸ்ஸப்ரத்யார்த்தம். u அப்ருத்யக்ஸித்த்யர்ஹமாவது-பிரிக்கைக்கு யோக்யமன்றியிலேயிருக்கை. v ப்ருத்யங்நிர்தேயாநர்ஹமாகையாவது-பிரியச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமன்றியிலேயிருக்கை. w ஸேஷதைகரஸத்வம்-

ஈ— y இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபுந்தத்தால் z செய்ததாயற்ற அர்த்தம் ஏதென்னில்; a முதல் திருவாய்மொழியிலே bA “உயர்வற வுயர்நல முடையவன்” என்று தொடங்கி, cB “உணர்முமுநலம்—மிகுநரையிலன்” dC “நிலனிடையிடை விசம்பிடை உருவினன்

அ—யிலேயிருக்கை. w ஸேஷதைகரஸத்வம்-கைங்கர்யைகபே, ரகத்வம்; ஸேஷதா-கைங்கர்யம். x தத்வ ப்ரஸங்கரத் தத்விஷய ஜ்ஞாநாதிக்யரூபம் வக்த்ருவைலக்ஷணயம் ஸ்மாரயதி (இத்தை யுள்ளபடியிதி) இத்தை - தத்வத்ரயத்தை.

y அதஸ்தாத் “இப்ரபுந்தங்களில் ஸூக்திகள்” (ப159) oஇத்யாதிவாக்யை: ஸாமாத்யேந ப்ரபுந்தசதுஷ்டயஸ்ய ச அர்த்தபஞ்சகபரத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம்; ததுபபாதநஸ்ய ப்ரஹுக்ரந்தஸ்ய ஸாத்யத்வாத் விஸ்தரப்யாத். தத்தத்வ்யாக்யாநேஷு தேஷாம் அர்த்தபஞ்சகபரத்வஸ்ய த்ரஷ்டும் ஸக்யத்வாச்ச இதரப்ரபுந்தநாம் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதநபரத்வோபபாதநம் விஹரய, தத்தத்ப்ரபுந்தஸாதாரணப்ரதிபாத்யமாத்ரம் அபிதாய, ஸ்வவ்யாக்யேய ப்ரபுந்த ப்ரதிபாத்ய ஸ்வரவைலக்ஷணயம், தத்க்ருத ஸேஷித்வப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ரஸக்தசித்சித்ஸ்வ ரூபம் ச அபிதாய, இதாதீம் வ்யாக்யேயஸ்ய ப்ரபுந்தஸ்ய அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதந பரத்வம் ஆக்யாதுமுத்யம்ய, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணாதிஷ்வபி அர்த்தபஞ்சகஸ்ய அபிவிதத்வாத் அர்த்தபஞ்சகவிஷயே ஏதத்ப்ரபுந்தஸாதாரணக்ருத்யம் கிம்? இத்யாஸங்காபூர்வகம் தத்தத்வ யாத்யார்த்யநிர்ணய: ஏதத்ப்ரபுந்தஸாதாரணக்ருத்யம் இதுத்தரம் ஹ்ருதி நித்ய உபந்யஸ்யதி (இவ்வாழ்வாரித்யாதி) z (செய்ததாயற்ற அர்த்தம்) ப்ரதிபாதிதமாயத் தீர்ந்த பொருள்.

a அதில் முதல் பாஸ்வரூபத்தை நிருபிக்கக் கோலி, அந்தப் பரஞ்சிருன் நாராயணனென் கைக்காக நாராயண ஸப்ரதார்த்தத்தை முதல் திருவாய்மொழியாலே அருளிச்செய்தாரென்று காட்டுகிறார் (முதல் திருவாய்மொழியிலே) என்று தொடங்கி. D “உயர்தின்னனை” என்று ஆசார்ய ஹ்ருத்யத்திலே வகையிட்டருளிச்செய்ததுக்கும் அடி இதுவாயிற்று. bA “உயர்வற” இத்யாதிக்கு- பூர்வமேவ(ப138) bவிகிதம். cB (உணர்முமுநலம்) முமுவுணர்வும் முமு நலமுமான- (மிகுநரையிலன்) மிகுந்திருப்பாரையுடையனல்லானவன், dC நிலனிடையிலும், விசம்பிடை-ஊர்த்வலோகத்

ஜீ—கைங்கர்யபே, ரகத்வம். ஸேஷதா-கைங்கர்யம். x தத்வப்ரஸங்கரத் தத்விஷயஜ்ஞாநாதிக்ய ரூபவக்த்ருவைலக்ஷணயத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இத்தையுள்ளபடியித்யாதி) இத்தை - தத்வத்ரயத்தை. y1. “ஸங்க்ஷிப்தஸ்ய ச விஸ்தாரோ விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்ரஹ:” என்கிற ந்யாயத் தாலே - கீழ் ஸங்க்ரஹேணோக்தமான அர்த்தபஞ்சகத்தை விஸ்தரிக்கிறார் (இவ்வாழ்வாரித்யாதி) z (செய்ததாயற்ற அர்த்தம்) ப்ரதிபாதிதமாயத் தீர்ந்த பொருள்.

a அதில் முதல் பாஸ்வரூபத்தை நிருபிக்கக் கோலி, அந்தப் பரஞ்சிருன் நாராயணனென் கைக்காக நாராயணஸப்ரதார்த்தத்தை முதல் திருவாய்மொழியிலே அருளிச்செய்தாரென்று காட்டுகிறார் (முதல் திருவாய்மொழியிலே) என்று தொடங்கி. D “உயர்தின்னனை” இத்யாதி யாலே ஆசார்யஹ்ருத்யத்திலே வகையிட்டருளிச்செய்ததுக்கும் அடி இதுவாயிற்று. cB (உணர்முமு நலம்) முமுவுணர்வும் முமுநலமுமான. (மிகுநரையிலன்) மிக்காரையுடையனல்லன், dC நிலனிடையிலும், விசம்பிடை - ஊர்த்வலோகத்திலுமுண்டான, உருவினன் அருவினன் - ரூபவத்தான

ஈ—அருவினன் " eA " ஆமவை ஆயவையாய் நின்ற அவர் " என்று சொல்லிக்கொண்டு போந்து, fB "கரவிசும்பெரி வளி நீர் நிலமிவைமிசை வரனவில் திறல் வலி அளி பொறை யாய் நின்ற பரன் " என்று தலைக்கட்டுகையாலே, நாராயணனே பரதத்வமென்கைக்காக நாராயணஸப்ஸ்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்; g ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வமும் உபயவிபூதிநாதத்வமுமிதே நாராயணஸப்ஸ்தார்த்தம். h இதி னுடைய ஸேஷமிதே iC ஒன்றுந்தேவும் D திண்ணன்வீடும்.

அ-திலும், உருவினன் அருவினன்-ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையும் ப்ரகாரமாக உடையவனாய். eA (ஆமவை ஆயவையாய் நின்ற அவர்) ஆகாமிகளாயும், அதீதங்களாயுமுள்ள வஸ்துக்களும் தாமேயாய் நின்றவர். fE (கரவிசும்பித்யாதி) ஸுக்ஷ்மமாகையாலே கரத்தலையுடைய ஆகாஸம், அக்ஷதி, வாயு, ஜலம், பூமி இவற்றை ஆஸ்ரயமாக உடையவையாய், இவற்றுக்கு ஸ்வ பூவங்களாயுள்ள ஸ்ரேஷ்டமான ஸப்ஸ்தம், தூஹகத்வம், பூலம், தண்ணளியான குளிர்ச்சி, தூர கத்வம், இத்தூர்மங்களோடு தூர்மிகளோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத் பரனுடைய. g எடுத்த பாசுரங்களாலே நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தம் சொல்லப்படுகிறதென்றறியும்படி எங்ஙனையென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகத்வமுமென்று தொடங்கி) பூஹுவீ ஹிபூலிதம் ஸர்வாதிகத்வம்; அது E "மிகுநரையில்ன்" என்றத்தாலே சொல்லப்பட்டது F "ஈறில வன் புகழ்" இதி நித்யகுணந் அபித்யாய, அநந்தரம் F "நாரணன்" இத்யபித்யாதாத் ஸப்ஸ்தஸாமர்த்த யாச்ச கல்யாணகுணயோக்யஸ்ச நாராயணஸப்ஸ்தார்த்தம் ஏவ. அதை G "உயர்நலம்" என்று சொன்னார். உபயவிபூதிநாதத்வம் தத்புருஷஸித்தம்; அது A "ஆமவையாயவை" இத்யாதி யாலும் B "கரவிசும்பெரிவளி" இத்யாதியாலும் G "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்கையாலும் உக்தம். h தர்ஹி D "திண்ணன்வீடும்" இத்யாதிகம் புநருக்தம் ஸ்யாத் இத்யத்ராஹ (இதி னுடைய ஸேஷமிதே இதி) ப்ரதம்தூஸகே ஸ்ருதிச்சூயயோக்தஸ்ய பரத்வஸ்ய இதிஹாஸ புராணாதி ப்ரக்ரியயா உபபத்திபிஸ்ச தத்ர ஸ்திதீகரணத் ஏதச்சேஷபூதே இதி பூவஃ. i (ஒன்றுந்தேவும் திண்ணன்வீடுமிதி) ஏதத் H "அணைவதரவணை" இத்யஸ்யாப்யுபலக்ஷணம்.

ஜீ-அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். eA (ஆமவை ஆயவையாய் நின்ற அவர்) ஆகாமிகளாயும், அதீதங்களாயுமுள்ள வஸ்துக்களும் தாமேயாய் நின்ற அவர். fB (கரவிசும்பித்யாதி) ஸுக்ஷ்மமாகையாலே கரத்தலையுடைய ஆகாஸம், அக்ஷதி, வாயு, ஜலம், பூமி, இவற்றின் மேலே யுண்டாய், இவற்றுக்கு ஸ்வபூவமான ஸ்ரேஷ்டஸப்ஸ்தம், தூஹகத்வ ஸக்தி, பூலம், குளிர்ச்சி, தூரகத்வம் இத்தூர்மங்களோடு தூர்மிகளோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத் பரனென்று பொருள். g இவை நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தமானபடி என்னென்ன (ஸர்வாதிகத்வம் இத்யாதி) E "மிகுநரையில்ன்" இத்யாதியாலே ஸர்வாதிகத்வமும், G "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" இத்யாதியாலே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும், A "ஆமவை ஆயவையாய்" இத்யாதியாலும் B "கரவிசும்பெரிவளி" இத்யாதியாலும் G "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்கிறத்தாலும் உபயவிபூதிநாதத்வமும் சொல்லிற்றிதே. h D திண்ணன்வீடிலும் C ஒன்றுந்தேவிலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறதே என்ன (இதி னுடைய இத்யாதி) D திண்ணன் வீடு என்றது H அணைவதரவணைக்கும் உபலக்ஷணம்.

ஈ— அநந்தரத் திருவாய்மொழியிலே—j இவ்வர்த்துத்துக்கு வாசகமான திருநாமந் தன்னை kA “வண்புகழ்நாரணன்” என்று அருளிச்செய்தார்; l வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்துத்தை அறியலாயிருக்குமே; m அங்ஙனன்றிக்கே, n இதுவே வாசகமென்று தம் திருவுள்ளத்திலே அறுதியிட்ட ஆகாரந்தோற்ற oB “செல்வநாரணன்” pC “திருநாரணன்” qD “நாரணன் முழுவேழலகுக்கு நாதன்” rE “காராயின காள நன்மேனியினன் நாராயணன்” sF “திண்ணம் நாரணம்” என்று ஆதூரித்துக்கொண்டுபோந்து tG “வாழ் புகழ் நாரணன்” என்று, u வழிப்போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் u₂ தலைக்கட்டுகையாலே இதுவே வாசகமென்கிற நிர்ப்புந்தத்தை அருளிச்செய்தார்.

அ— j (இவ்வர்த்துத்துக்கு) “ஸர்வாதி, கத்வமும்” (ப176) g இத்யாத்யுக்தார்த்துத்துக்கு. kA (வண்புகழ் நாரணன்) கல்யாணகுணங்களை உடையனாகையாலே நாராயண ஸப்ரத்யவாச்யனானவனுடைய. l அர்த்தமருளிச்செய்தால் போராதோ? வாசகஸப்ரத்யம் காட்டுவானென்னென்ன (வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்யாதி). வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்துமிருக்க நாராயண ஸப்ரத்யமே வாசகமென்கிறது என்கொண்டென்ன (வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்யாதி) என்னவுமாம். வ்யாபகாந்தரங்கள் - வாஸுதேவவிஷ்ணுநாமநீ. nH “வல்லென்பிரான் விட்டுவே” I “மணிவண்ணன் வாகதேவன் வலையுளே” இதி விஷ்ணுவாஸுதேவநாமநீ ச உவாச கில, தாப்யாம் ச அயமர்த்தேய ஜ்ஞாதும் ஸக்யதே சேத் த ஏவ நாமநீ ஸ்யாதாம் இத்யத்ராஹ (அங்ஙனன்றிக்கே இதி). n “இதுவே” என்கிற அவதாரணம் ப்ராத்யந்யபரம். o...t அஸக்குதுக்தி ஆதூரகார்யமென்று தோற்றுகைக்காகப் பல சந்தைகளையும் எடுக்கிறார் (செல்வநாரண னித்யாதி) oB செல்வநாரணன்-ஸ்ரீமந்நாராயணன். pC திருநாரணன்-தித்யஸ்ரீயாய் திருபாதி, க ஸேஷியான நாரணன். qD (நாரணன் முழுவேழலகுக்கு நாதன்) நாராயண ஸப்ரத்யவாச்யன் ஸமஸ்தலோகநாதனுனவன்; rE (காராயின இத்யாதி) காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமாய், அப்ராக்குதமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனான நாராயணனுடைய. sF (திண்ணம் நாரணம்) நிர்சிதமாக திருநாமமான நாராயண ஸப்ரத்யமே எண்ணுங்கோள். tG (வாழ்புகழ் நாரணன்) ஆநந்தாவஹமான குணங்களையுடைய நாராயணனுக்கு. u (வழி) அர்சிராதி, மார்க்கம். u, u₂ வழிப் போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இதி) 1. “உபக்ரமோபஸம்ஹாரா-

ஜீ— j (இவ்வர்த்துத்துக்கு) ஸர்வாதி, கத்வாத்யயர்த்துத்துக்கு. kA (வண்புகழ் நாரணன்) அழகிய குணங்களையுடைய நாரணன். l அர்த்தமருளிச்செய்தால் போராதோ? வாசகஸப்ரத்யமும் சொல்ல வேணுமோ? என்ன (வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்யாதி) வ்யாபகாந்தரங்கள் - வாஸுதேவ விஷ்ணுநாமங்கள். n “இதுவே” என்கிற அவதாரணம் ப்ராத்யந்யபரம். o...t அஸக்குதுக்தி ஆதூர கார்யமென்று தோற்றுகைக்காகப் பல சந்தைகளையும் எடுக்கிறார் (செல்வநாரண னித்யாதி) o, p (செல்வநாரணன், திருநாரணன்)-ஸ்ரீமானான நாராயணன். qD (நாரணன் முழுவேழலகுக்கு நாதன்) நாராயண ஸப்ரத்யவாச்யன் ஸமஸ்தமான ஏழலகுக்கும் நாதனுனவன். rE (காராயின இத்யாதி) காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமாய், அப்ராக்குதமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையனான நாராயணன். sF (திண்ணம் நாரணம்) நிர்சிதமாக திருநாமமான நாராயண ஸப்ரத்யமே எண்ணுங்கோள். tG (வாழ் இதி) ஆநந்தாவஹமான குணங்களையுடைய நாராயணன். u வழி-அர்சிராதி, மார்க்கம். u₂ (தலைக்கட்டுகையாலே) என்கிறதுக்கு 1. “உபக்ரமோபஸம்ஹாரேன” இத்யாதி, யிலே நோக்கு.

A 1.2-10 B 1.10-8 C 4.1-1 D 2.7-2 E 9.3-1 F 10.5-1 G 10.9-1 H 2.7-4 I 5.3-6

ஈ—v இனி wA “மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்” என்று தொடங்கி xB “திருவுடையடிகள்” என்றும் yC “மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்” என்றும் zD “நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்” என்றும் aE “கோலத்திருமாமகனோடுன்னைக் கூடாதே” என்றும் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, bF “திருவாணை” என்றும் cG “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே” என்றும் தலைக்கட்டுக்கையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்வமென்றும் சொல்லிற்று. d இத்தால் நம்மாசார்யர்கள்

அ.வப்,யாஸோட்பூர்வதா பூலம் | அர்த்தவாதேபபத்தி ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே ||” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். ஏதேந இத்யமேவ வாசகத்வேந அநுஸந்தேயமிதி நியமவித்யநார்த்தம் விஸிஷ்ய அவோசத் இத்யுத்தம் புவதி. நந்வயம் நியாமக: க இதி சேத்: வாஸுதேவவிஷ்ணுநாம்தோ: அஸிஷ்டபரிக்ரஹோ வ்யாப்யாத்யாஹாராத்யஸாபேஷாத்வருபாபூர்த்திஸ்ச அஸ்தி, நாராயணநாம் தஸ்து வ்யாப்யாத்யாஹாராத்யநபேஷாயா ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த ப்ரதிபாத்யகத்வம் இத்யய மர்த்த: ரஹஸ்யத்ரயே அபிஹித:.

v(இனி) அஸ்யோபரி. w...c வஸ்துவுக்குப் பரத்வம் சொல்லுமளவில் ஸ்ரிய:பதித்வம் அதுக்கு உடலாகச் சொல்ல வேண்டுமெனையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிருர் (மலர்மகளென்று தொடங்கி) wA தாமரைப் பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பிராட்டி விரும்பும்படியான பெறுதற்கரிய நம் ஸ்வாமி யானவன். xB (திருவுடையடிகள்) ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியினுடைய பேராக்யமான திருவடிகளை. yC(மையகண்ணாள்இத்யாதி) அஸிதேஷணையான ஸ்வபூவத்துக்கு மேலே மையணிந்ததென்னலாம் படியான கண்ணை உடையளாய், இந்த ஆபிரூப்யத்துக்கு மேலே தாமரைப்பூவில் பிறப் பாலும், வாஸத்தாலும் அபிஜாதையுமாய், பேராக்யபூதையுமான பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மார்பையுடையவளாய். zD (நமக்குமித்யாதி) நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு இவ்வருகான நமக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பிராட்டிக்கும் ஆநந்த ஜநகனானவன். aE (கோல இத்யாதி) உன் வடிவழகுக்கு ஈடான ஆபிரூப்யத்தையுடையளான பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கிற உன்னைக்கிட்டி அநுபவினாதே. bF(திருவாணை) அத்யந்த பேராக்யபூதையான பிராட்டி யுடைய ஆணையானது. ஸமஸ்த ஜகத்தையும் உன்னாணையாலே நிர்வஹிக்கிற உனக்கு ஆணைகான். cG(கோலமலரித்யாதி) வடிவழகையும் பேராக்யதையையும் உடையளாய், பத்மவாஸிநியாய், அதி ஸுந்தரிரியான பிராட்டிக்கு அன்பான அத்தாலே, என்பக்கலிலும் அதிப்ராவண்யத்தையுடைய யாய். d (இத்தால் நம்மாசார்யர்களித்யாதி) ஆகையாலே த்வயத்தில் பூர்வோத்தர வாக்யங்

ஈ—v(இனி)இதுக்குமேலே. w...c வஸ்துவுக்குப் பரத்வம் சொல்லுமளவில் ஸ்ரிய:பதித்வமும்அதுக்கு உடலாகச் சொல்லவேண்டுமெனையாலே அத்தையருளிச்செய்கிருர் (மலர்மகளித்யாதி) இப்பாகரங் களுக்கர்த்தம்—wA தாமரைப் பூவிற்பிறந்த பிராட்டி விரும்பும்படியான, பெறுதற்கரிய நம் ஸ்வாமி யானவன், xB (திருவுடையடிகள்) ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியினுடைய. yC (மைய இத்யாதி)மையணிந்த கண்ணையுடையவளாய், தாமரைப்பூவில் வஸிக்குமவளான பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மார்பையுடையவன். zD (நமக்குமித்யாதி) நித்யஸம்ஸாரியான நமக்கும், பத்மவாஸிநியான பிராட்டிக்கும் ஆநந்தஜநகனானவனை. aE(கோல இத்யாதி) அழகிய பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டாதே. bF (திருவாணை) பிராட்டியுடைய ஆணை. cG (கோலமலரித்யாதி) அழகிய பத்மவாஸிநியான பிராட்டிக்கு அன்பனாய், அத்தாலே என்பக்கலிலும் அன்பையுடையவனே! d (இத்தால் நம்மாசார்யர்கள் இத்யாதி) e (ரஹஸ்யத்தில்) த்வயத்தில். e₂ (பத்மத்வயத்தாலும்)

ஈ—e ரஹஸ்யத்தில் e, பத்யத்வயத்தாலும் f அருளிச்செய்துகொண்டுபோரும் அர்த்தத் துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கும் என்றதாயிற்று; g ஆஸ்ரயண வேளையிலே A “மலர் மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்” என்று தொடங்கி, பேராகு வேளையிலே B “கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே” என்று சொல்லுகையாலே, ஆஸ்ரயண வேளையோடு பேராகு வேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுநமே உத்தேச்யம் என்னுமிடம் சொல்லிற்றுயிற்று.

h இப்படி பரஸ்வரூபம் நிர்ணயமாயிற்று; i பரஸ்வரூபப்ரதிஸம்பந்தியான j ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னென்னில்; kC “உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து” என்று, ஸரீராத்மபாவத்தைத் தாம் அநுஸந்தித்துப் பிறருக்கு உபதேசிக்கிற விடத்திலே mD “உம்முயிர் விடுடையானிடை” என்று அந்த ஸரீராத்மபாவந்தன்னையே உபதேசரித்து, இந்த ஸரீராத்மபாவத்தால் புலிக்கிறது அநந்யார்ஹஸேஷத்வமென்னு மிடத்தை nE “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்றும் oF “அடியேனுள்ளான்

அ—களில் ஸ்ரீபத்யத்துக்கு அர்த்தம் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமும் என்றதுக்கு அடி-இவ்வாழ் வாராயிற்று என்றபடி. e (ரஹஸ்யத்தில்) த்வயத்தில். f (அருளிச்செய்துகொண்டுபோரும் அர்த்தம்) புருஷகாரத்வ ப்ராப்யத்வங்கள். g உத்தவிவரணம் (ஆஸ்ரயணவேளையிலே இத்யாதி).

h, i ஸ்ரோத்ருபுத்தி, ஸமாதானார்த்தம் ஸங்கதி ஸ்பூரணார்த்தஞ்ச வ்ருத்தம் நிகுமயத் வர்த்திஷ்யமானாகாங்குஷாம் உபக்ஷிபதி (இப்படி பரஸ்வரூபம்) இத்யாதி, வாக்க்யத்வயேந. j (ஸ்வ ஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னென்னில்) ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி எங்குனெ யென்னில் என்றபடி. kC (உடன்மிசையித்யாதி) ஸரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிக்குமாபோலே, கரந்து - வ்யாபித்து, இப்படி ஸகல பத்யார்த்தங்களிலும் வ்யாப்தனாய். l ப்ரத்யமத்யுஸ்ய ஸ்வரூபவ்ருபத்வாத் (தாமதுஸந்தித்து) இத்யுத்தம். mD (உம்முயிரித்யாதி) உங்களுடைய ஆத்மாவை விடாகவுடையவன். nE (தனக்கேயாக இத்யாதி) பிறர்க்கும் அன்றியே, எனக்கும் அன்றியே, எனக்கும் தனக்குங்கூடவும் அன்றியே, தனக்கே பரதந்த்ரமும்படி என்னை அங்கீ கரிக்கும் இதுவே. oF (அடியேனுள்ளானுடனுள்ளான்) ஸேஷத்வைகதிரூபனியுமான அஹமர்த்

ஜீ—பூர்வோத்தரகூண்டாதி, யில் “ஸ்ரீமத், ஸ்ரீமதே” என்கிற பத்யத்வயத்தாலுமென்றபடி. f (அருளிச் செய்துகொண்டு போருமர்த்தம்) புருஷகாரத்வ ப்ராப்யத்வங்கள். g உத்தவிவரணம் (ஆஸ்ரயணவேளையிலே இத்யாதி).

h, i ஸ்ரோத்ருபுத்தி, ஸமாதானார்த்தமாகவும் ஸங்கதி ஸ்பூரணார்த்தமாகவும் வ்ருத் தத்தை நிகுமியாநின்றுகொண்டு வர்த்திஷ்யமானாகாங்குஷையை உத்தேஷிக்கிறார் (இப்படி பரஸ்வரூபம்) இத்யாதி, வாக்க்யத்வயத்தாலே. j (ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னென்னில்) என்றது - ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி எங்குனெயென்னில் என்றபடி. kC (உடன் மிசையித்யாதி) ஸரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிக்குமாபோலே மறைந்து எங்கும் வ்யாப்தனாய். l முதல் திருவாய்மொழி ஸ்வரூபவ்ருபமாகையாலே (தாமதுஸந்தித்து) என்றது. mD (உம்முயிரித் த்யாதி) உங்களுடைய ஆத்மாவை விடாகவுடையவன். nE (தனக்கேயித்யாதி) எனக்கும் தனக் கும் பொதுவாகை அன்றிக்கே தனக்கே பரதந்த்ரமும்படி என்னை அங்கீகரிக்கும் இதுவே.

ஈ—உடலுள்ளான்” என்றும் சொல்லி, இது தச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்பதொன்றல்ல, தத்யஸேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று தச்சேஷத்வ ஸித்தியென்னுமிடத்தை Aயிலுஞ் கூடரொளி B நெடோற்கடிமையிலே p பரக்க அருளிச்செய்து, qC “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரார்த்தித்தபடியே rD “அடியரோடிருந்தமை” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, பாகுவதஸேஷத்வ பர்யந்தமான பாகுவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

s ஸ்வரூபாநுரூபமான t புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியென்னென்னில் E “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்று தொடங்கி, F “வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றும், uG “பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட” என்றும், vH “முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்” என்றும் இப்படிகளாலே அடிமையே புருஷார்த்தம் wஎன்னுமிடத்தை நிர்ணயித்து, “இதுதான் x ஸாஸ்த்ரவிஹிதமென்று செய்யு

அ—தத்தினுடைய அகவாயிலே அந்தராத்மதயா தில்லாதின்றான்; அத்யந்தஹேயமான ஸரீரத்தினுடைய ஹ்ருத்யாம்ஸத்திலேயும் வர்த்தியாதின்றான். pI “கொன்றுயிருன்னும் விசாதி” இத்யாதி, ஸ்தலாத்மரேஷ்வரி ஸங்க்ரஹேண பாகுவதஸேஷத்வாபித்யாதாநாதாஹ (பரக்க அருளிச்செய்து இதி) qC (அடியார்கள் இதி) நித்யத்யாஸ்யைக நிருபணீயரான ஸுலிரிகளுடைய ஸங்கங்களை ஒருநீரம்படி உடன்பட்டுக் கூடுவதென்றோ? rD (அடியரோடிருந்தமை) ஸுலிரிகளோடே கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை.

t(புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி என்னென்னில்) புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியை அருளிச் செய்தபடி எங்ஙனையென்னிலென்றபடி. uG(பணிமானமித்யாதி) கைங்கர்ய வ்ருத்திகளில் ஓர் அளவு தப்பாதபடி அடியேனான ஸ்வரூபத்தையுடைய என்னை, அதுக்கீடாக அடிமைகொண்ட. vH (முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்) உன் திருமுன்பே அழைத்து அடிமை கொண்டருளவேணும். w (என்னுமிடத்தை) புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமென்னுமிடத்தை. x (ஸாஸ்த்ரவிஹிதமென்று செய்யுமளவல்ல) என்றவிடத்தில் 1. “யோ மோ ஹாத்யத்யவாலஸ்யாத்யக்ருத்வா தேவதார்ச்சநம் |

ஜீ- o (அடியேனித்யாதி) ஸேஷத்தைக நிருபணீயமான என் ஆத்மாவிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய் தில்லாதின்றான்; ஹேயமான ஸரீரத்தினுடைய ஹ்ருத்யாம்ஸத்திலேயும் வர்த்தியாதின்றான். qC (அடியாரித்யாதி) நித்யத்யாஸ்யைக நிருபணீயரான ஸுலிரிகளுடைய ஸங்காதங்களை ஒருநீரம்படி உடன்கூடுவதென்றோ? rD (அடியரோடிருந்தமை) நித்யஸுலிரிகளோடு கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை.

s மேல் புருஷார்த்த ஸ்வரூபமாஹ (ஸ்வரூபாநுரூபேதி) t (புருஷார்த்தமிருக்கும்படி என்னென்னில்) புருஷார்த்தமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனையென்னில் என்றபடி. uG (பணிமானமித்யாதி) அடிமையிலே ஓரளவும் தப்பாதபடி அடியேனை அடிமை கொண்டு. vH(முகப்பேயித்யாதி) திருமுன்பே அழைத்து அடிமை கொண்டருளவேணும். x(ஸாஸ்த்ரவிஹிதம்) என்றவிடத்திலே 1. “யோ மோ ஹாத்யத்யவாலஸ்யாத்யக்ருத்வா தேவதார்ச்சநம் | புங்க்தே

ஈ-மளவல்ல. y ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று செய்யுமளவல்ல, ராக₈ப்ராப்தம்" என்று சொல்லு கைக்காக, அடியிலே A "உயர்வற ஷயர்நலமுடையவன்" என்றுகொண்டு z ப்ராப்ய மான குணங்களைச் சொல்லி, aB "சுவையன் திருவின் மணான்" என்றும், bC "தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி" என்றும், குணவிஸிஷ்டவஸ்துவினுடைய பேராக்யதையையும் சொல்லி, D "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்றாவமுதம்" என்றும், cE "ஆராவமுதே" என்றும், c_2F "ஆராவமுதானாயே" என்றும் இந்த பேராக்யத்தினுடைய நித்யாபூர்வதை யைச்சொல்லி, dG "உகந்து பணிசெய்துனபாதம் பெற்றேன்" என்று குணரூப₄வ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்த₂மென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, இதுதான் யாவத்யாத்மபூவியான புருஷார்த்த₂மென்கைக்காக eG "ஈதே இன்னம் வேண்டுவதெந் தாய்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே p_4 க₃வத்₃குணரூப₄வஜநித ப்ரீதிகாரித கைங் கர்யமே புருஷார்த்த₂மென்று அருளிச்செய்தார்.

f இப்புருஷார்த்த₂த்துக்கு g இடைச்சுவரான விரோதி₄வேஷத்தை இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே hH "வீடுமின் முற்றவும்" என்று i கட்டடங்கச் சொல்லி, அது

அ-புங்க்தே ஸ யாதி நரகாந் ஸுகரேஷு₁பஜாயதே ||" என்றது அநுஸந்தேயம். 1. "ஸா கிமர்த் தம் ந ஸேவ்யதே" என்றதுவும் விவக்ஷிதம். y (ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று இதி) அதர்-2. "நாகிஞ்சித் தூர்வதம் ரேஷத்வம்" 3. "அகிஞ்சித்கரஸ்ய ரேஷத்வாநுபபத்தி:" இத்யாதி₃. z (ப்ராப்ய மான)-பேராக்யபூதமான. aB (சுவையன் திருவின் மணான்) ரஸிகனான லக்ஷ்மீபதியானவன். bC (தூய இத்யாதி₃) ஸூத்ர₃த்யாம்ருதமானவனை நிரந்தரமாக அநுப₄வித்து. cE (ஆராவமுதே) நிரந்தரம் அநுப₄வியாதின்றாலும், அநுப₄விதாவான எனக்கு த்ருப்தி பிறவாதபடி அம்ருதவத் பேராக்ய பூதனானவனே! dG (உகந்து பணிசெய்துனபாதம் பெற்றேன்) ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு வாசிக மான அடிமைசெய்து பரம்ப்ராப்யபூதனான உன் திருவடிகளைப் பெற்றேன். eG (ஈதேயின்னம் வேண்டுவதெந்தாய்) இவ்வடிமையே இவ்வாத்மாவுள்ளதனையும் அபேக்ஷிதம், எனக்கு நிரு பாதி₄கப₃ந்து₄வானவனே!

g (இடைச்சுவர்) மத்ய பி₄த்தி:; ப்ரதிப₃ந்த₄கமென்றபடி. hH (வீடுமின்முற்றவும்) p_4 ஜநீய வ்யதிரித்தங்களான ஸாத்யஸாத₄நங்கள் எல்லாவற்றையும் ஸவாஸநமாக விடுங்கோள். i (கட்டடங்க) ஸாகல்யேந; ஸமுத்யாயாகாரேணேதி யாவத். I ஒருநாயக ப்ரவேஸே "அஹம்

ஜீ-ஸ யாதி நரகாந் ஸுகரேஷு₁பஜாயதே ||" என்றது அநுஸந்தேயம். z (ப்ராப்யமான)-பேராக்ய மான. aB (சுவையனித்யாதி₃) ரஸிகனான லக்ஷ்மீபதியானவன். bC (தூயவித்யாதி₃) பரிஸூத்ர₃த்ய மான அம்ருதமானவனை நிரந்தரமாக அநுப₄வித்து. c_2F (ஆராவமுதானாய்) த்ருப்தி பிறவாத அம்ருதம் ஆனாய். dG (உகந்தித்யாதி₃) ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்து உன் திருவடி பெற்றேன். eG (ஈதேயித்யாதி₃) இவ்வடிமையே இவ்வாத்மாவுள்ளதனையும் அபேக்ஷிதம், எனக்கு நிருபாதி₄கப₃ந்து₄வானவனே!

f விரோதி₄ ஸ்வரூபமாஹ (இப்புருஷார்த்த₂த்துக்கு இத்யாதி₃) g (இடைச்சுவர்) மத்ய குட்₃யம்; ப்ரதிப₃ந்த₄கம் என்றபடி. i (கட்டடங்க) ஸாகல்யேந. J ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை

ஈ—தன்னையே மேல் மூன்று திருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தார்; அவையெவை? என்னில்;—அஸேவ்யஸேவை - த்யாஜ்யமென்றார் A சொன்னால் விரோதத்திலே; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யம் என்றார் B ஒரு நாயகத்திலே; ஸரீரஸம்பந்த, நிபந்த, நமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார் C கொண்ட பெண்டிரிலே. அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ஸாஸ்த்ரஸித்த, துமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்த, மாகத் தட்டென்னென்னில்; பரமபுருஷார்த்த, லக்ஷண மோக்ஷத்திலே அதிகரித்தவனுக்கு JD ஐங்கருவிகண்ட வின்பமாகையாலும், D தெரிவரிதாய் k அளவிறந்திருந்ததே யாகிலும் ப, க, வத், துப, வத்தைப்பற்ற D சிற்றின்பமாகையாலும் முமுகுவுக்கு இவை த்யாஜ்யம் என்றார். ஆக த்யாஜ்யவேஷத்தை அருளிச்செய்தார்.

1 த்யாக்யப்ரகாரமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்; ற த்யாஜ்யமென்றால் விடுமத்தனையன்றோ, த்யாக்யப்ரகாரமிருக்கும்படி அறிய வேணுமோ? என்னில்; வேணும்; ௨ விஷயங்களில் நின்றுத் தான் கடக்க வர்த்திக்கவோ? அன்றியே விஷயங்களை நஸிப்பித்து வர்த்திக்கவோ? என்றால், இரண்டும் ஒண்ணது; கடக்க வர்த்திக்கவென்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நஸிப்பித்து வர்த்திக்கவோ? என்றால், ப, க, வத், விபூதியை அழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷய ஸந்திதியில் நின்றுத் நிர்மாநுஷ்யமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ என்றால், ஸர்வத்தையும் விட்டுக் காட்டிலே இருந்த ஆதி, ப, ரதனுக்கு ௦ மானின்பக்கலிலே ஸங்க்யம் உண்

அ—காரமமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்றார் வீடுமின் முற்றத்திலே'' இத்யாதி, கம் வர்த்ததே; தத்யத்ர ந விவக்ஷிதம்; அதோ ந விரோத, :. JD ஐஸ்வர்ய கைவல்யே க்ரமேண ஹ்ருதி, தித்யாஹ—(ஐங்கருவி யித்யாதி). ஐங்கருவி - பஞ்சேந்த்ரியங்கள். k அளவிறந்தது - அபரிச்சித்தம்.

1 ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நம் (த்யாக்யப்ரகாரமித்யாதி). ௩ தடஸ்துப்ரஸ்நம்—(த்யாஜ்யமென்றவித்யாதி), ௩ விவரணம் (விஷயங்களில் நின்றுமித்யாதி) ௦, ௦, ௦ (மானின் பக்கலிலே ஸங்க்யமுண்டாய் ஜ்ஞாந ப்ரம்ஸம் பிறந்தது) 1. ''யம் யம் வாபி ஸ்மரத் ப்ராவம் த்யஜத்யந்தே கலேப்யம் | தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸத்யா தத்யுபாவபாவித: ||'' என்கிற ந்யாயத்தாலே என்றபடி. p (ஸௌபுரீத்யாதி) 2. ''நிர்வேஷ்டுகாமோஸ்மி நரேந்த்ர கந்யாம் ப்ரயச்ச, மே மா ப்ரணயம் விபூங்க்ஷி: | ந த்ஹயர்த்தி, ந: கார்யவஸாது, பேதா: கருதஸ்தவம்ஸே விமுக்யா: ப்ரயாந்தி ||''

ஜீ-க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (ஐங்கருவி யித்யாதி) D ஐங்கருவி-பஞ்சேந்த்ரியம். k (அளவிறந்தது) அபரிச்சித்தம். D ஐங்கருவிகண்ட இன்பமென்றது - பஞ்சேந்த்ரியங்களாலே அநுபூவிக்கப்பட்ட ஐவரிக ஸுக்யமென்றபடி.

1 ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நம் (த்யாக்யப்ரகார மித்யாதி) ௩ தடஸ்துப்ரஸ்நம் (த்யாஜ்யமென்றவித்யாதி) ௩ விவரணம் (விஷயங்களில் நின்றுமித்யாதி) ௦, ௦, ௦ (ஜ்ஞாநப்ரம்ஸம் பிறந்தது) என்றவிடத்திலே—1. ''யம் யம் வாபி ஸ்மரத் ப்ராவம் த்யஜத்யந்தே கலேப்யம் | தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸத்யா தத்யுபாவபாவித: ||'' என்றது அநுஸந்தேயம். q (விஷயப்ரவணஞான) என்றது—2. ''நிர்வேஷ்டுகாமோஸ்மி நரேந்த்ர கந்யாம் ப்ரயச்ச, மே மா ப்ரணயம் விபூங்க்ஷி:'' என்றத்தைப்

ஈ-டாய், o₂ ஜ்ஞாநப், ரம்ஸம் பிறந்தது; p ஸௌப, ரி-நீருக்குள்ளே முழுக்கிடக்கச்செய்தே, அங்கே சில மத்ஸ்ய ஸஞ்சாரத்தைக் கண்டு q விஷயப்ரவணானான்; ஆகையாலே த்யாக்யப்ரகாரம் இவையல்ல. ஆனால் ஏதாவதென்னில்; rA “நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து இறைசேர்மின்” என்று தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி, யையும், தேஹாநுபுத்திகளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தி, யையும் தவிருகை - த்யாக்யப்ரகாரமென்று பிறருக்கு உபதேஸித்தார்; sB “யானே என்னை அறியகிலாதே யானேயென்றனதே என்றிருந்தேன்” என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார்.

t 1. “निवृत्तरागस्य गृहं तपोवनम्” (நிவ்ருத்தராக்யஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம்) என்று- நிவ்ருத்தராக்யனாயிருக்குமவனுக்குத் தானிருந்த தேஹமே தபஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தஸ்துல மென்றதாயிற்று. u இப்படி எங்கே கண்டோமென்னில்; v ஸ்ரீ ஜநகராஜன் பக்கலிலும் v₂ ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும் கண்டுகொள்வது; ஆகையாலே புத்தி, த்யாக்யமே த்யாக்யமென்றபடி.

அ—இத்யாதி, யைப்பற்ற. rA (நீர்நுமதித்யாதி) ஆத்மாத்மீயங்களிலுண்டான அஹங்காரமும் மமகாரமுமாகிற இவற்றை ருசிவாஸனைகளாகிற பக்கவேரோடே முதலறுத்து. sB (யானேயித்யாதி) நான்தானே என் விஷயத்தில் யாத்நாத்மய ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே, நான் ஸ்வதந்த்ரனேயாகவும், என்னையொழிந்தவை என்னுடையையாகவும் அஹங்கார மமகாரங்களைப் பண்ணி, முடிந்து போகாதே ஆத்ம நித்யத்வமும் அதர்த்தாவஹமாய்ப்படி இருந்தேன்.

t இப்படி அஹங்கார மமகாரங்கள் இல்லாதவனுக்கு வஸ்தவ்யதேஹ நியமமில்லை என்கிறது (நிவ்ருத்தராக்யஸ்யேத்யாதி) u (இப்படியித்யாதி) உபாஸகாத்மீயனை ப்ரபுரம் பரம். v (ஸ்ரீ ஜநகராஜனித்யாதி) ஸ்ரீ ஜநகராஜம் காம்ஸித்ருஷீம்ஸ்ச உத்திர்ய ஸுகே ஜ்ஞாநோபதேஹம் ப்ரகூர்வதி ஸதி ஸ்ரீ ஜநகராஜமுகமவலோக்யைவ உபதிஸதி ஸுக:; தத்யா ராஜத்வாத் த்ருஷ்டோபகாராபேஷ்யாத் தத்ருகமவலோக்யைவோபதிஸதி இதி ருஷீணம் விசாரே ஸதி, ஸுக: கயாசித்மாயயா “ஜநகபுரீ ஆஸ்ரமாஸ்ச த்ஹயந்தே”

ஜீ—பற்ற. rA (நீர்நுமது இத்யாதி) நீங்கள், உங்களது என்கிற அஹங்காரமமகாரங்களாகிற இவற்றை வேரோடே முதலறுத்து. sB (யானே இத்யாதி) நான்தானே என்னுடைய யாத்நாத்மயத்தை அறியமாட்டாதே “நான்” “என்னது” என்று அஹங்காரமமகாரங்களைப்பண்ணி அதர்த்தாவஹமாய்ப்படி இருந்தேன்.

t நிவ்ருத்தாஹங்கார மமகாரனுக்கு வஸ்தவ்யதேஹ நியமாபாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் (நிவ்ருத்தராக்யஸ்யேத்யாதி) இதிறாஸஸமுச்சயே த்ரயோத்யஸாத்யாயே இதும் வசநம்:- 1. “வநேபி தேஹா: ப்ரபுவந்தி ராகி, னும் க்ருஹை பஞ்சேந்த்ரிய நிக்ரஹஸ்தப: | அருத்ஸிதே கர்மணி ய: ப்ரவர்த்ததே” இதிலுர்வாம்ஸ: v (ஸ்ரீ ஜநகராஜன் பக்கலிலும்) என்கிற

ப்ர—t 1. इतिहाससमुच्चये तयोदशाध्याये—“वनेऽपि दोषाः प्रभवन्ति रागिणां गृहेषु पञ्चेन्द्रिय-निग्रहस्तपः। अकुत्सिते कर्मणि यः प्रवर्तते निवृत्तरागस्य गृहं तपोवनम्॥”

ஈ— இவ்விரோதி, நிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்த ஸித்திக்கும் உபாயமேதென்னில் ;
 w த்ரைவர்ணிகாதி,காரமான புக்தியும் x அகிஞ்சநாதி,காரமான ப்ரபத்தியுமென்று
 y இரண்டிறே, z வேதாந்த ஸித்தி,மான உபாயம் ; 2 இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று
 தமக்கு ஸித்தி,தாந்தமென்னும் ஆகாரந்தோற்ற உபாயவேஷத்தை அருளிச்செய்தார்.

அ-இதி தேஷாம் ப்ரதிபுரஞ்சகார; ததா ருஷய: 1. "மம க்ருஷ்ணஜிநம் தக்ஷதம் மம தக்ஷதம்
 கமண்டலு: " இத்யாதிநா " கமண்டலுர்தக்ஷதம், க்ருஷ்ணஜிநம் தக்ஷதம் வல்கலா
 தக்ஷதம், விஷ்டரோ தக்ஷதம் "இதி அயதிபர்யாகுலா: ஸ்வாஸ்ரமேஷு கத்வா தத்ர தாஹம்
 அபர்யந்த: புநராகுத்ய லஜ்ஜாவிஷ்டாஸ் ஸ்திதா:; ஸ்ரீ ஜநகராஜஸ்து நவநிதி, பரிபூர்ண
 ஸ்வகோஸக்ருஹாந்த:புராதித்யாஹாவபாஸே5பி 2. "மிதி,லாயாம் ப்ரதிப்தாயாம் ந மே
 கிஞ்சித் ப்ரதக்ஷயதே " இதி ஸ்வஸ்தோ5வஸ்தித:; ததாநீம் " வைராக்யாதிஸயரூப-
 அதிகாரி பூர்த்யாதி,க்யாத் ததா5வோசம் " இத்யுவாச ஸாக: யாஜ்ஞவல்க்யேந ஜ்ஞாநமுப
 திஷ்டமிதி ச வதந்தி. 3. ஸ்ரீகுலஸேகரஸ்து A "ஊனேறு செல்வத்துடற்பிறவி யான் வேண்டேன்"
 இத்யாரப்ய 8 "இன்பமருஞ்செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்" இத்யாத்யவோசத்.
 அதஸ்தயோர் த்ரஷ்டும் ஸக்யதே.

w (த்ரைவர்ணிகாதி,காரமான புக்தியும்) விரிஷ்டவேஷ விஷயமாகையாலே என்றபடி.
 x (அகிஞ்சநாதி,காரமான ப்ரபத்தியும்) நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயத்தேந ஸர்வாதி,காரமாகையாலே
 என்றபடி. ப்ரபத்தே: அகிஞ்சநாதி,காரத்வே ப்ரமாணம் 3. "ப்ரயதபாணிஸ் ஸரணமஹம்
 ப்ரபத்யே" இதி. ப்ரயதபாணி:- உபாயாந்தர ஸ்பர்ஸ ராஹித்யாத் - விஸுத்த,ஹஸ்த: "
 இத்யர்த்தம். 4. "ப்ரஹ்மக்ஷத்ர விஸர்ஸுத்திரா: ஸ்திரியஸ்சாந்தரஜாதய: | ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யே
 யேந ஸர்வதாதாரமச்யதம் || " இத்யாத்யயர்ச. y (இரண்டிறே) என்றவிடத்திலே 5. "புக்த்யா
 பரமயா வாயி ப்ரபத்த்யா வாமஹாமுநே | ப்ராப்யோ5ஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்ய
 விப்ஸுபி: || " இத்யாத்யநுஸந்தேயம். z (வேதாந்தஸித்தி,மான உபாயம் இதி) 6. "ஸாந்தோ
 தாந்த உபரதஸ்திதிஷு: " 7. " காரணம் து த்யேய: " 8. "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸித"
 இத்யாதி,கா: 9. "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமநிரித்தமாஹு: " 10. "ஓமித்யாத்மாதம்
 யுஞ்ஜீத" 11. "முமுக்ஷுர் வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" இத்யாதி,காஸ்ச ஸ்ருதயோ5பி,ப்ரேதா:.

ஜீ-விடத்திலே 2. "மிதி,லாயாம் ப்ரதிப்தாயாம் ந மே கிஞ்சித் ப்ரதக்ஷயதே" என்றத்தைக் கண்டு
 கொள்வது. 3. (ஸ்ரீகுலஸேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும்) என்றது - A "ஊனேறு செல்வத்துடற்
 பிறவி" இத்யாதி,களைப்பற்ற.

x (அகிஞ்சநாதி,காரமான ப்ரபத்தியும்) இவ்விடத்திலே 3. "ப்ரயதபாணிஸ் ஸரணமஹம்
 ப்ரபத்யே" 4. "ப்ரஹ்மக்ஷத்ர விஸர்ஸுத்திரா: ஸ்திரியஸ்சாந்தரஜாதய: | ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யே
 யேந ஸர்வதாதாரமச்யதம் || " இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ப்ரயதபாணி:- உபாயாந்தர ஸ்பர்ஸ ராஹித்
 யாத் விஸுத்த,ஹஸ்த இத்யர்த்தம். y (இரண்டிறே) என்ற இடத்திலே - 5. புக்த்யா பரமயா வாயி
 ப்ரபத்த்யா வாமஹாமுநே | ப்ராப்யோ5ஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்யவிப்ஸுபி: || "இத்
 யாதி, அநுஸந்தேயம். z (வேதாந்தஸித்தி,மான) என்றது - 12. "மிதி,த்யாஸிதவ்ய: "
 8. "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸித" 11. "முமுக்ஷுர் வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" இத்யாதி,யைப்

ஈ— bA “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று தொடங்கி, cB “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும், dC “உழலையென்பின் பேய்ச்சி முலையூடு அவனை உயிருண்டான் கழல்களையையே சரணாகக்கொண்ட” என்றும், eD “நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், fE “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, gF “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்று தலைக் கட்டுகையாலே திருவடிகளே உபாயமென்று அருளிச்செய்தார்.

அ—a (இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்கு ஸித்த₂நதம்) என்கையாலே - ப₄க்தி அநுபாயம் என்றபடி. ப்ரபத்தி: - ஈஸ்வர:.

b...g கத₉முலாசேத்யத்ராஹ (நோற்ற நோன்பிலேனியாதி₃) bA நோற்ற நோன்பிலேன்-ப₉ல வ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டி₃தமான கர்மயோக₈முடையேனல்லேன். cB (ஆறெனக்கு இத்யாதி₃) எனக்கு ப்ராப்திக்கு வழி உன் திருவடிகளே புகலிடமான உபாயமாகத் தந்துவிட்டாய். dC (உழலையித்யாதி₃) உழலை கோத்தாப்போலே இருக்கிற எலும்புகளையுடைய பேய்ச்சிமுலையின் அகவாயிலே அவனை ப்ராணபஹாரம்பண்ணின விரோதி₄ திரஸந ஸ்வப₄ாவனான க்ருஷ்ணனுடையவையாய், தமக்கு உபாயமாக முன்பு ப்ரகாசிப்பித்த திருவடிகளையே அபி₄மதஸித்தி₄க்கு உபாயமாக பு₃த்₃தி₄பண்ணிக் கொண்ட, eD (நாமங்களித்யாதி₃) நாராயண ஸப்₃த₃த்தினுடைய அம்ஸமான நாம ஸஹஸ்ரத்தையும் உடையனாய், அவற்றை அநுப₄வித்து நம் ஸ்வாமியென்று ஸர்வரும் பற்றும்படியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளின்மேலே க்ஷேமங்கரத்வ பு₃த்₃தி₄ரூப வ்யவஸாயத்வையுடையராய், கட்டளைப்பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். fE (நாகணை இத்யாதி₃) “திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நம்முடைய ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளே உபாயம் நமக்கு” என்று என்றுமொக்க மநோரத₂த்தை உடையராய்க்கொண்டு ஆழ்வார் தாமுளராகைக்காக அருளிச்செய்த அந்தாதியான ஆயிரத்துள் அதுனிதீயமான இப்பத்தையும். gF (ஆவிக்கோரித்யாதி₃) என்னாத்தமாவுக்கு அபாஸ்ரயமாய் இருப்பதொரு உபக்₄நமானது உன்னையொழிய நானறிகிலேன்.

ஜி—பற்ற. a (இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்கு ஸித்த₂நதம்) என்கையாலே -ப₄க்தி உபாயம் அன்று என்றபடி. ப்ரபத்தி: - ஈஸ்வர:, 1. “ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம(a)” என்றிருக்கையாலே.

bA (நோற்ற இத்யாதி₃) ப₉லவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டி₃தகர்மயோக₈முடையேனல்லேன் என்றபடி. cB (ஆறெனக்கு இத்யாதி₃) எனக்கு உபாயம் தருமிடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்துவிட்டாய். dC (உழலையித்யாதி₃) உழலைத்தடி கோத்தாப்போலே இருக்கிற எலும்புகளை உடைய பேய்ச்சிமுலையின் அகவாயில் அவள் ப்ராணன்களை உண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அந்தத் திருவடிகளையே உபாயமாக பு₃த்₃தி₄பண்ணிக் கொண்ட. eD (நாமங்களித்யாதி₃) நாமஸஹஸ்ரத்தையு முடைய நம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளின்மேலே க்ஷேமங்கரத்வ பு₃த்₃தி₄ரூப வ்யவஸாயத்வையுமுடையராய், அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். fE (நாகணை இத்யாதி₃) திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நம்முடைய ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளே உபாயம் நமக்கு. gF (ஆவிக்கோரித்யாதி₃) என் ஆத்மாவுக்கு அபாஸ்ரயமாய் இருப்பதொரு உபக்₄நம் உன்னையொழிய நானறியேன்.

ஈ— h இத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலும் iA “திருநாரணன்தான் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினே” என்றார்; B “ஆறெனக்கு நின் பாதமே” என்றும், C “கழல்களவையே” என்றும், D “சரணே சரண் நமக்கு” என்றும் j அவதூரிகையாலே, k உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்தார்; l இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவாராரென்னில்; E “மயர்வற மதி நலமருளினன்” என்ற இடத்தில் எனக்கருளினன் என்கைக்குத் n தம்மைக் காணாமையாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, n உபாய நிர்ணயவேளையிலே F “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” என்று தரைவர்ணிகாதி, காரமான உபாயாந்தரங்களில் அநந்வய முகூத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பேசி, ஆஸ்ரயணவேளையிலே oG “புகலொன்றில்லாவடியேன்” என்று சொல்லி, பேசுகவேளையில் தமக்கு உண்டான தடங்க புகுவத் ப்ரஸாத்ஸப்தமென்கைக்காக pH “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்”

அ—h ஸ்வயம் சதுர்த்தவார்ணாதீர்ணத்தேவந ஸாத்ஸப்தமவததி, காராத் ப்ரபத்திநிஷ்டே, ஸபூச சேத், ஏதேந ‘புக்திருபாயோ ந புவதி; ப்ரபத்திரேவோபாய:’ இத்யயமாகார: ஸபூரதி கிம்? இத்யத்ராஹ (இத்தைப் பிறர்க்கு இதி). iA (திருநாரணனித்யாதி) நித்யபூரியாய் நிருபாதி, கஸேஷியான நாராயணன் திருவடிகளைக் காலவிளம்பும் பிறவாமல் சடக்கென அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். j (அவதூரிகையாலே) அவதூரணமாக அருளிச்செய்கையாலே என்றபடி. k (உபாயபூர்த்தியை இதி) உபாயபூதஸ்வரஸ்ய ஸஹாயாத்ரஸம்ஸர்க்காஸஹத்வரூபம் பூர்த்திமித்யர்த்த:; அயமேகஸப்தார்த்த:; l (இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவாராரென்னில்) இதி ஸங்கா - ஸஹஸ்ரகூதா ப்ரபுத்தமவலம்ப்யோத்யபூதா; தஸ்மாத் “தரைவர்ணிகாதி, காரமான புக்தியும் அகிஞ்சநாதி, காரமான ப்ரபத்தியும்” (ப 184) w, x இதி வாக்யேந அஸ்யாஸ்ஸங்காயா நாதுத்தாநஸங்காவகாஸ:; n (தம்மைக் காணாமையாலே) என்றது - ஹேதுவில்லையென்கிறார். n ஆகிஞ்சந்யம் நாம உபாயாந்தரஸூத்ரத்வம், கத்யந்தரஸூத்ரத்வஞ்சேதி விவக்ஷித்வா உபாயம் க்ரமேணஹ (உபாயநிர்ணயவேளையிலே இத்யாதி) oG (புகலொன்றில்லாவடியேன்) கத்யந்தரமொன்றுமில்லாத தாஸபூதனான நான். pH (நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்)

ஜ—h “தாம் சதுர்த்த வர்ணத்திலே அவதூரிகையாலே புக்தியில் அதிகாரமில்லாமல் ப்ரபத்தி நிஷ்டாரானால், அத்தாலே ‘புக்தி உபாயமன்று, ப்ரபத்தியே உபாயம்’ என்று தோன்றுமோ?” என்ன (இத்தைப் பிறர்க்கு இத்யாதி) iA (திருநாரணனித்யாதி) பூரிமான நாராயணனுடைய திருவடிகளைக் காலவிளம்பும் பிறவாமல் சடக்கென அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். j (அவதூரிகையாலே) அவதூரணமாக அருளிச்செய்கையாலே. k (உபாயபூர்த்தி) என்றது - ஏகஸப்தார்த்தத்தைக் கடாக்கித்து. உபாயபூதனான ஸ்வரணுடைய ஸஹாயாத்ர ஸம்ஸர்க்காஸஹத்வரூப பூர்த்தியை என்றபடி. l கீழ் “அகிஞ்சநாதி, காரமான ப்ரபத்தியும்” (ப 184) x என்கையாலே, இங்கே (இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவாராரென்னில்) என்கிற ஸங்கைக்கு உத்திதியில்லையென்னில்; அங்கு ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை அவலம்பித்து தத்ஸ்வரூபகத்யநம் பண்ணினபடி; இந்த ஸங்கை திருவாய்மொழியை அவலம்பித்து உண்டானது; ஆகையாலே ஸங்கிக்கலாம். n ஆகிஞ்சந்ய மாவது - உபாயாந்தர ஸூத்ரத்வமும் கத்யந்தர ஸூத்ரத்வமும் என்று விவக்ஷித்து, உபாயத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (உபாய நிர்ணயவேளையிலே இத்யாதி) oG (புகலொன்றில்லாவடியேன்) கத்யந்தரமொன்றுமில்லாத தாஸபூதனான நான். pH (நீசனேன் நிறை

ஈ—என்று, q கருந் தரையைப் பேசி, rA “ஒப்பிலாத் தீவினையேனை உய்யக்கொண்டு” என்று, ஸாபராத், ஐந்துக்களுக்கும் புகுரலாமென்று தோற்றுகையாலே ஸர்வாதிகார மென்றதாயிற்று.

s அதிகாரியைப் பெற்றாலும், உபாயம் ஸித்திதாமாஸாலும், t ஸ்வீகாரமில்லாதபோது u ஜீவிக்கையாகாமையாலே, அந்த ஸ்வீகாரவேஷத்தை B “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்றும், இதனுடைய ஸாங்க்யாநுஷ்ட்யாநவேனையிலே C “அடிக்கீழ் v அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்றும் அருளிச்செய்தார்; w இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் அவனாலே என்னுமிடத்தை D “நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும், xE “அதுவுமவனதின்னருளே” என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகாரத்தானினுடைய அத்யவஸாயவேஷத்தை yF “களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்றும், zG “நாடொறும் ஏகசிந்தையனாய்” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

அ—அத்யந்த நீசனான நான் குணபூர்த்தி ஒன்றுமில்லாதவன். q (கருந்தரையை) பாழான பூமியை; ஸூத்யதாயித்யர்த்தம். rA (ஒப்பிலாத் தீவினையேனை உய்யக்கொண்டு) ஒப்பற்றிருப்பதாய், க்ருரமான பாபத்தையுடையனான என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு.

s இது, ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க, உபாயம் ஸித்திதோபாயமாயிருக்க, ஸர்வருக்கும் முக்தி வரவேண்டாவோவென்னில், (அதிகாரியைப் பெற்றாலும்) இத்யாதி; அருளிச்செய்கிருர். t (ஸ்வீகாரமில்லாதபோது) என்றவிடத்திலே 1. “ஸர்வஜ்ஞோ஽பி ஹி ஸர்வேஸ: ஸத்ரா காருணிகோ஽பி ஸந் | ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ||” என்றது அதுஸந்தேயம். u (ஜீவிக்கையாகாமையாலே) ஜீவந ஹேதுவாகாமையாலே. v (அமர்ந்து) அதந்ய ப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி. w யத்யேவம், தர்ஹி நிர்ஹேதுகத்வபுங்க்ய இத்யத்ராஹ (இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் இதி) xE (அதுவும் அவனதின்னருளே) அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே. yF (களைவாயித்யாதி) து:க்கம் போக்குவாய், போக்காதொழிவாய், க்யத்யந்தாம் இல்லாதவனாயிருந்தேன். zG (நாடொறும் ஏக சிந்தையனாய்) நாள்தோறும் ஏகப்ரகாரமான சிந்தையையுடையனாய்.

ஜீ—யொன்றுமில்லை) அத்யந்த நீசனான நான் குணபூர்த்தியொன்றும் இல்லாதவன், q (கருந்தரை) பாழ்நிலம். ஸூத்யதை என்றபடி. rA (ஒப்பிலா இத்யாதி) ஒப்பற்றிருக்கிற க்ருர பாபத்தையுடைய என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு.

s இது ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க, உபாயம் ஸித்திதோபாயமாயிருக்க, ஸர்வர்க்கும் முக்தி வரவேண்டாவோ? என்ன (அதிகாரியை இத்யாதி) t (ஸ்வீகாரமில்லாதபோது) என்றவிடத்திலே 1. “ஸர்வஜ்ஞோ஽பி ஹி ஸர்வேஸ: ஸத்ரா காருணிகோ஽பி ஸந் | ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ||” என்றது அதுஸந்தேயம். u (ஜீவிக்கையாகாமையாலே) ஜீவந ஹேதுவாகாமையாலே. v (அமர்ந்து) அதந்யப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி. w இப்படியான நிர்ஹேதுகத்வபுங்க்யம் வாராதோவென்ன (இந்த ஸ்வீகாரஸித்தியித்யாதி) xE (அதுவுமவனதின்னருளே) அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே. yF (களைவாயித்யாதி) து:க்கத்தைப்போக்குவாய், போக்காதொழிவாய், க்யத்யந்தாம் வேறில்லாதவனாயிருந்தேன். zG (நாடொறும் ஏகசிந்தையனாய்) நாள்தோறும் ஏகப்ரகாரமான சிந்தையையுடையனாய்

ஈ— இவ்வுபாயத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலே aA “சிற்றவேண்டா சிந்திப் பேயமையும்” என்று உபாயஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்து, இதுதன்னை b ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிற இடத்திலே “இது புகுத்யங்கமன்று; ஸ்வதந்த்ரோபாயம்” என்கைக்காக cB “சரணமாகும்” என்று தொடங்கி, cB “மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்” என்று ப்ராப்திபர்யந்தமாக முடிய நடத்தும் என்றருளிச்செய்தார்; d இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் பண்ணியிருக்கும்வனுக்குக் e காலக்ஷேப ப்ரகாரமிருக்கும்படி என்னென்னில்; fC “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்று திருவாய்மொழிதானே காலக்ஷேபப்ரகாரம் என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி g உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து, h இதுவே i போதுபோக்காகத் திரியும் அதி, காரிக்குப் j பூலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில், ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரத்யமமாய்

அ— aA (சிற்றவேண்டா இத்யாதி) பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா; சிந்தாமாத்ரமே அமையும். 1. “ஆயாஸ: ஸ்மரணே கோஸ்ய” என்று ப்ரஸித்தமன்றோ. b (ஸப்ரகாரமாக) ஸர்வாதி, காரத்வ-அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வ-இஷ்டப்ராபகத்வாநி ப்ரகாரா: cB (சரணமாகுமித்யாதி) தன் திருவடிகளைக் குறித்து ப்ரபத்திபண்ணின ஸர்வாதி, காரிகளுக்குத் தானே உபாயபூதனாய்க்கொண்டு அவர்களுடைய ம்ரியமானதுஸையிலே அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசத்தைக் கொடுக்கும். d “புகுவதூபுவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” (ப181 d) என்றும், அதுக்கு உபாயம் அவன் திருவடிகளே (ப185) என்றும் அருளிச்செய்தார்; இனி திருவாய்மொழி எதுக்காக?” என்று (இவ்வுபாய) இத்யாதி, ஸங்காவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். e (காலக்ஷேப ப்ரகாரம்) என்றது-காலக்ஷேப ஸாத்யநம் என்றபடி. fC (தொண்டர்க்கு இத்யாதி) அவனடியார்க்கு உகந்து அநுபூவிக்கலாம்படி ஸப்ரத்யஸந்தூர்ப்புருபமான வாசிக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணினேன்.

g (உபாயத்தை) ஸித்ததூஸாத்யநத்தை. h (இதுவே) இத்திருவாய்மொழியே. i (போது போக்காக) காலக்ஷேபஸாத்யநமாக. j “ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” (ப181) d என்று கீழருளிச் செய்து “பூலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில்” என்றது வ்யாஹதமன்றோவென்

ஜி—aA (சிற்றவேண்டா இத்யாதி) பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமே அமையும். b (ஸப்ரகாரமாக) B “அடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்று ஸர்வாதி, காரத்வப்ரகார ஸஹிதமாக. cB (சரணமாகுமித்யாதி) தன் திருவடிகளை அடைந்தவர்க்கெல்லாம் உபாயமாம்; அவர்களுக்கு மரணமானால் பரமபத்யத்தைக் கொடுக்கும். d (இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் இதி) “கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” மென்றும், அதுக்கு உபாயம் அவன் திருவடிகளே என்றும் அருளிச்செய்தாராகையாலே இத் திருவாய்மொழி எதுக்காக” என்று இஸ்ஸங்காவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். e (காலக்ஷேப ப்ரகாரம்) காலக்ஷேப ஸாத்யநம். fC (தொண்டர்க்கு இத்யாதி) அவனடியார்க்கு உகந்து அநுபூவிக்கலாம்படி ஸப்ரத்யஸந்தூர்ப்புருபமானவற்றைச் சொன்னேன்.

g (உபாயத்தை) ஸித்ததூஸாத்யநத்தை. h (இதுவே) இத்திருவாய்மொழியே. i (போது போக்காக) காலக்ஷேப ஸாத்யநமாக. j “ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” (ப181) d என்று கீழே அருளிச்செய்து, “பூலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில்” என்றால் வ்யாஹதமன்றோ

ஈ—கைங்கர்யஸித்தி, சரமமாயிருக்குமித்தனையும் உபாய ப₂லமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். k ப்ரத₂மத்திலே இழியும்போது ஜிதேந்த்₂ரியனாய்க்கொண்டு இழிய வேணும் உபாஸகனுக்கு. l ஜிதேந்த்₂ரியத்வமும் உபாயப₂லம் இவ்வதி₂காரிக்கு. m எங்ஙனே யென்னில்; nA “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” oB “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று—ஜிதேந்த்₂ரியத்வம் அவனாலே என்னுமிடத்தைச் சொல்லி, ஜிதேந்த்₂ரியனா வாறே, ப₂க₂வத₂நுப₂வத்துக்கு உபகரணமான ப₂க்த்யாதி₂கள் தனக்குத்தானே உண்டாகிறதோ? என்னில், O “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று—ப₂க்திருபாபந்த ஜ்ஞாநத்தையும் தானே தந்தானென்கையாலே ப₂க்த்யுத்பத்தியும் அவனாலே என்னுமிடமும் சொல்லிநின்றது; ஆனால் உத்பந்தையான ப₂க்திக்கு வர்த்தகர் ஆரென்னில்; pD “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்” என்று அவனே வர்த்தகனென்னுமிடஞ்சொல்லி, வருத்தி₂க்கு எல்லையெதென்னில், p₂E “அதனிற் பெரிய என்னவா” என்று தத்வத்ரயங்களையும் q விளாக்குலெகொள்ளும்படி பெருகின்படி சொல்லி E “என் r அவாவறச் சூழ்ந்தாய்” என்று தம் திருவாயாலே

அ—ளில்; ப₂லத்தினுடைய ப்ரத₂மசரமாவதி₂யை த₂ர்ஸிப்பிக்கிரூர் (ப₂லவேஷமித்யாதி₂). ப்ரத₂மா வதி₂ - ஜிதேந்த்₂ரியத்வம். சரமாவதி₂ - கைங்கர்யம். கீழே ப₂ல ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லியிருக்க, மீளவும் ப₂லப்ரஸ்தம் உபாஸகனிற்காட்டில் ப்ரபந்தனுக்கு ப₂லவிஸேஷம் சொல்லுகக்காக; அதை ஸங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிரூர் (ப₂லவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னிலித்யாதி₂) என்னவுமாம், l இவனுக்கு விஸேஷமென்ன (ஜிதேந்த்₂ரியத்வமும் இத்யாதி₂) k ப்ரத₂மா வதாரிகையிலே (ப்ரத₂மத்திலே இத்யாதி₂) ப்ரஸங்கேசாதி₂தம். n “ஜிதேந்த்₂ரியத்வமும் உபாய ப₂லம்” என்றத்தைக் காட்டுவாராக, ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸந்தத்தை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிரூர் (எங்ஙனே இத்யாதி₂) எங்ஙனேயென்றது - எங்ஙனே அருளிச்செய்தார் என்றபடி. nA (என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய்) என்னுடைய துஷ்டமான மதஸ்ஸைப் போக்கினாய். oB (மருவி இத்யாதி₂) அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்ப் பொருத்தி அடிமைசெய்யும் மதஸ்ஸைக் கொடுத்தாய். pD (காதலித்யாதி₂) அபி₂நிவேஸத்தைக் கடல்போலே ஸம்ருத்₂த₂மாக்கிப் ப₂லிக்கும்படி பண்ணின வர்ஷுகவலாஹக

ஜி—என்னில்; ப₂லத்தினுடைய ப்ரத₂மசரமாவதி₂யை த₂ர்ஸிப்பிக்கிரூர் (ப₂லவேஷமித்யாதி₂) அவாந்தர ப்ரத₂மாந ப₂லவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில் என்றபடி. யத்வா, கீழே ப₂ல ஸ்வரூபம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் ப₂லப்ரஸ்தம் உபாஸகனிற்காட்டில் ப்ரபந்தனுக்கு வரசி சொல்லுகக்காக. அதை ஸங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிரூர் (ப₂லவேஷமித்யாதி₂) என்னவுமாம். ஜிதேந்த்₂ரியத்வம் - ப்ரத₂மாவதி₂. கைங்கர்யம் - சரமாவதி₂. l இவனுக்கு விஸேஷமென்ன (ஜிதேந்த்₂ரியத்வமித்யாதி₂) n ஜிதேந்த்₂ரியத்வம் உபாயப₂லம் என்றத்தைக் காட்டுவாராக ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸந்தத்தை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிரூர் (எங்ஙனே இத்யாதி₂) எங்ஙனே - எங்ஙனே அருளிச்செய்தாரென்றபடி. nA (என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்) என்னுடைய துஷ்டமான மதஸ்ஸைப் போக்கினாய். oB (மருவி இத்யாதி₂) அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்ப் பொருத்தி அடிமை செய்யும் நெஞ்சைத் தந்தாய். pD (காதல் இத்யாதி₂) அபி₂நிவேஸத்தைக் கடல்போலே ஸம்ருத்₂த₂மாய் விளையும்படி பண்ணின வர்ஷுகவலாஹகஸ்வபாவத்தையுடைய திருமேனியையுடைய நம்முடைய க்ருஷ்ணன். p₂E (அதனிற்பெரிய என்னவா) அவா-அபி₂நிவேஸம். அதிற்காட்டில்

ஈ. அருளிச்செய்கையாலே ஸரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்து, தேசவிசேஷத்திலே கொண்டு போய் ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்றதாயிற்று.

ச ஆக இவ்வைந்து அர்த்தமுமே திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கிறது; t அல்லாதவை u ஆநுஷங்கிக் கலித்துமாய் வந்ததித்தனை; v எங்ஙனையென்னில்:—பரதத்வம் ஸ்ரீமந் நாராயணனென்றும், அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், குணரூபவஜ்ஜிதபீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்கார மமகாரங்கள் தத்விரோதியென்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்ய லித்துதிக்கும் ஸர்வஸுலபுன ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே உபாயமென்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம் தொடக்கமாக கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உபாய பூலமென்றும் w சொல்லிநின்றது.

x 1. "प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुं प्रत्यगात्मनः। प्राप्युपायं फलं प्राप्तेस्तथा प्राप्तिविरोधि च। वदन्ति सकला वेदास्तेतिहासपुराणकाः। मुनयश्च महात्मानो वेदवेदार्थवेदिनः॥" (ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யக்யாத்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம் பூலம் ப்ராப்தேஸ்ய

அ—ஸ்வபூவத்தையுடைத்தான திருமேனியையுடையனாய், தமக்கு பூவ்யனான க்ருஷ்ணன். q (விளக்குகைகொள்ளுகை) தன்னிலே அந்தர்ப்புவிக்கும்படி பண்ணுகை. r (அவா) அபிநிவேஸம்.

s உக்தார்த்தநிகுமநம் (ஆகவித்யாதி) t 2. "யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்தேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்" இதிப்ரகாரேண பரமததிராஸாதேரபி அத்ர தர்ஸநாத் இதரவ்யவச்சேத: கதம் க்ரியத இத்யத்ராஹ (அல்லாதவை இதி). u (ஆநுஷங்கிக் கலித்துமாய்) அநுஷங்கிக் கலித்துமாய் என்றபடி. v புத்தி, ஸௌகர்யார்த்தமாக விஸ்தரேண சொன்ன அர்த்தத்தை 3. "ஸங்க்ரஹஸ்ய ச விஸ்தாரோ விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்ரஹ: " என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸங்க்ரஹேண ப்ரஸ்தபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (எங்ஙனையென்னில்) என்று தொடங்கி. எங்ஙனே—அர்த்தபஞ்சக ஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனே என்றபடி.

x "சொல்லிநின்றது" (w) என்னுமளவாலே அர்த்தபஞ்சக பரத்வயோஜனையை அருளிச் செய்து, வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்த வேத்யங்களினுடையவும் தத்துப்பூரும்ஹணங்களினுடையவும் அர்த்தபஞ்சகதாத்பர்யநிர்த்தாரண பரத்வயோஜனையை ஸம்வாதமாக அருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்யஸ்யேத்யாதி:யாலே) ப்ராப்தே: ப்ரத்யாதத்வாத் ஸர்வத்ர ப்ராப்தி ஸப்தாத்ர ஷங்க: இந்த ப்ரமாணம் வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தது. A "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று உக்தவக்யமாணார்த்த விஸிஷ்டன் ஸ்ருதிப்ரதிபாத்யன் என்கையாலே இங்ஙனும்

ஜீ—பெரிய என் அபிநிவேஸம். q (விளக்குகைகொள்ளுகை) தன்னிலே அந்தர்ப்புவிக்கும்படி பண்ணுகை.

s உக்தார்த்தநிகுமநம் (ஆகவித்யாதி) t 2. "யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்தேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்" இதிப்ரகாரேண பரமததிராஸாதேரப்யத்ர தர்ஸநாத் இதரநிஷேதம் எப்படிப் பண்ணுகிறதென்ன (அல்லாதவையித்யாதி) u (ஆநுஷங்கிக் கலித்துமாய்) அநுஷங்கிக் கலித்துமாய். v புத்தி, ஸௌகர்யார்த்தம் விஸ்த்ருதம் ஸங்க்ரஹஹ்ணதி (எங்ஙனையென்னில் இத்யாதி) அர்த்த பஞ்சகஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னிலென்றபடி.

x உக்தார்த்தத்துக்கு வங்கிப்புரத்து நம்பி யோஜனையை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யஸ்யேத்யாதி) "இந்த ப்ரமாணம் வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்தது" என்று

ஈ—தத்யா ப்ராப்திவிரோதி, ச॥ வத்யந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா: । முநயஸ்ச மஹாத்மாநோ வேத்ய வேத்யார்த்தவேதிந: ॥ y என்று z ஸகலவேத்யாத் பர்யம் இவ்வர்த்த்யபஞ்சகமென்னுமிடத்தைப் பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி z₂ திருவாய் மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாக அருளிச்செய்தார்.

முதல் சரிய:பதி முற்றிற்று.

அ.யோஜிக்கக்குறையில்லை.z ஸகலவேத்யாத் பர்யம் இவ்வர்த்த்யபஞ்சகம் என்னுமிடத்தை...y என்று. z₂ திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாக அருளிச்செய்தாரென்று அந்வயம். y (என்று) என்கையாலே என்றபடி. அயம் பாவ:; அர்த்த்யர்யம் ஏகம் வாக்யம்; வத்யந்தீத்யநுஷங்க்யவிரிஷ்டம் அர்த்த்யர்த்தம் அபரம். கிம் கர்ம? பூர்வ வாக்யார்த்த்ய ஏவ, உபஸ்திதேரிதி ப்யும:.. முதிஸப்ய: ஸட்யகோபாதிஸ-ஸிரிபர:.. முதிஸப்ய: ஸம்ருதி கர்த்து விஷய: கிம் ந ஸ்யாத்? இதிஹாஸ புராண கர்த்தரோரநிர்தேஸாத் தயோரேவ வேத்யவிஸேஷணதயா நிர்தேஸாச்ச “ஸேதிஹாஸ புராணஸம்ருதிகா:” இத்யுபலக்ஷணஸ்யவோசிதத்வாத். ந ஸ்யாத்: ஸம்ருதேராசாரப்ர த்யாததயா தத்வப்ராத்யாத்யாப்யாவேந ஸம்ருத்யுத்தயபேஷாவிஹாத் தத்யுபலக்ஷணஸ்ய வா. முதிஸப்யதேந ஸம்ருதிகர்த்து நிர்தேஸஸ்ய வா நாவகாஸ:.. “வேத்யார்த்த்யவேதிந:” இத்யேவ பர்யாப்தே. வேத்யஸப்ய: க்ருத்ஸநவேத்யபர:; அத ஏவ தத்ஸமபிவ்யாஹாராத் த்யவிதீயவேத்ய ஸப்யதேயாபி க்ருத்ஸநவேத்யபர:; வேத்யவிரிஷ்டதயா வேத்யார்த்த்யம் ஜ்ஞாதவந்த இதிவா அர்த்த்ய:.. அதீதவேத்யவேத்யார்த்த்யா இத்யநுத்த்வா “வேதிந:” இத்யுத்திரபி முதிஸப்யதேஸ்ய ஸ-ஸிரி பரத்வம் பிஸுநயதி. விருபநிர்தேஸதஸ்ச அத்ர வாக்யபேத்ய ஏவ ஸ்வாஸ:.. ஸ்லோகத் துக்கு இந்த அர்த்த்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியாயிற்று நம்பி இப்படி அருளிச்செய்தது. ஸகல வேத்யாத் பர்யம் இவ்வர்த்த்யபஞ்சகமென்னுமிடத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வழியாலே, பெரியவங்கிப் புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாக அருளிச்செய்தாரென்று க்ரமேண அந்வயமாகவுமாம். ஸகல வேத்யாத் பர்யம் இவ்வர்த்த்ய பஞ்சகமென்னுமிடத்தையும், இவ்வர்த்த்யபஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாகவும், வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்தாரென்று யோஜிக்க வுமாம். z₂ (திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாக இதி) த்யமிட்யவேத்யஸ்யாப்யயம் வாக்யார்த் தேயா யத்யா ப்யவேத் தத்யா “வத்யந்தி ஸகலா வேத்யா:” இத்யவத்யத்: அந்யத்யா “வத்யந்தி வேத்யாஸ்சத்வார:” இத்யப்யவதிஷ்யத் இதி பாவ:.. அர்த்த்யபஞ்சகோபந்யாஸகர்ம: வ்யுத்பத்தி த்யஸாவலம்ப்யந:; ஸ்லோகஸ்த்யா க்ரமஸ்து அநுஷ்ட்யாதத்யஸாவலம்ப்யந: இத்யபி வத்யந்தி.

முதல் சரிய:பதி முற்றிற்று.

ஈ—அரும்பதத்திலே இருக்கிறது. “ஹாரீத ஸம்ஹிதாயாம் துலாத்யாரஜாஜனி ஸம்வாதே ஜாஜனிம் ப்ரதி ஸகுந்த:” இதி ப்ரமாணத்திரட்டிலிருக்கிறது. z ஸகல வேத்யாத் பர்யம் இவ்வர்த்த்ய பஞ்சகம் என்னுமிடத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வழியாலே பெரியவங்கிப்புரத்து நம்பி z₂ திருவாய் மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாக அருளிச்செய்தாரென்று க்ரமேண அந்வயமாகவுமாம்; z ஸகலவேத்ய தாத் பர்யம் இவ்வர்த்த்யபஞ்சகம் என்னுமிடத்தையும், z₂ இவ்வர்த்த்யபஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்த்யமாகவும் வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்தாரென்று யோஜிக்கவுமாம்.

முதல் சரிய:பதி முற்றிற்று.

ப்ர— हारीतसंहितायां—“प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्नुश्च प्रत्यगात्मनः । प्राप्युपायं कलं प्राप्तेस्तथा प्राप्तिविरोधि च ॥ वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणकाः । मुनयश्च महात्मानो वेदवेदार्थवेदिनः ॥”

ஈடு மஹாப்ரவேசம் - இரண்டாம் ச்ரிய:பதி

a ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஸ்வரன் — A “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே ஜந்மபரம் பரைகளிலே தோள்மாறித் திரிகிற இவரை இவ்வர்த்துபஞ்சகத்தையும் விஸ்துதமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலே நிர்ஹேதுகமாக விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினான்.

b நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபுந்தத்தாலே த்வயவிவரணம் பண்ணுகிறார்; c இதில் முதலிட்டு மூன்று பத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்று

இரண்டாம் ச்ரிய:பதி

அ— a ஏவம் ஸ்ரீமதஷ்டாஷ்டரமந்த்ரவிவரண ரூபத்வாநுகுண: மஹாவாக்யார்த்த: அபிஹித: . அத: த்வயவிவரணரூபத்வாநுகுணம் மஹாவாக்யார்த்தம் வக்ஷ்யத் தாத்ருஸப்ரபுந்தநிர்மாண ஸாமர்த்த்யஹேதுத்வேந வக்த்ருஜ்ஞாநாதி,க்யம் புநராஹ (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண-ஸ்ரீராமாயண-ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர-ஸாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா க்ரமேண அர்த்தபஞ்சக-ப்ரபத்தி-புக்தி பரயோஜநாத்ரயாபிப்ராயேண ஸ்ரிய:பதித்ரயமிதி ச வத்யந்தி. அத்வா த்ரிப்ரகாரம் “ஸ்ரிய:பதி” இத்யாதி, அருளிச்செய்தது - மத்யேமத்யே வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகவாதல்; மஹா ப்ராஷ்யத்தில் பூர்வதிவஸோபந்யஸ்தார்த்தாநுவாத: பூர்வகமாக த்வஸத்ரயம் உபந்யஸிக்கை யாகிற ஆஹ்நிகத்ரயப்ரக்ரியையாலேயாதல்.

b திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதியாகிற மூன்றும் திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சரமஸ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்தமென்னுமத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு திருவாய்மொழி த்வ யத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கிறதென்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்யாதி). கீழ் அர்த்தபஞ்சக யோஜ னையை அருளிச்செய்து, த்வயயோஜனையும் அருளிச்செய்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்யாதி) என்னவுமாம்.

இரண்டாம் ச்ரிய:பதி

ஜீ— a இப்படி திருமந்த்ரவிவரணரூபத்வாநுகுண மஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; மேல் த்வயவிவரணரூபத்வாநுகுண மஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்வாராக தாத்ரு ஸப்ரபுந்த: நிர்மாணஸாமர்த்த்ய ஹேதுத்வேந வக்தாநினுடைய ஜ்ஞாநாதி,க்யத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய:பதியாயித்யாதி). ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா க்ரமேண அர்த்தபஞ்சக ப்ரபத்தி புக்திபர யோஜநாத்ரயாபிப்ராயேண ஸ்ரிய: பதித்ரயமென்றும் சொல்லுவார்கள்; அத்வா, ஸ்ரிய:பதியாத்வாக்யத்ரயம் அருளிச்செய்தது- மத்யேமத்யே வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகவாதல்; மஹாப்ராஷ்யத்தில் பூர்வதிவஸோபந்யஸ்தாநுவாத: பூர்வகமாக த்வஸத்ரயம் உபந்யஸிக்கையாகிற ஆஹ்நிகத்ரய ப்ரக்ரியையாலேயாதல்.

b திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதியாகிற மூன்றும் - திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சரமஸ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்தமென்னுமத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி த்வயத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கிறதென்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்யாதி). யத்வா, கீழ் அர்த்த பஞ்சகயோஜனையை அருளிச்செய்து த்வயயோஜனையும் அருளிச்செய்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்யாதி) என்னவுமாம். c (முதலிட்டு இதி) த்வயார்த்தத்தை க்ரமத்திலே அருளிச்செய்யாதே உத்தர

ஈ-பத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே dஉபாயோபயோகியான குணங்களையும் e ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், f அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதி,க ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மேலிற்பத்தாலே g தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அ- c (இதில் முதலிட்டு இதி) உபதேஸதஸாயாம் பூலம் பூர்வபூரணி, ஸாதநம் பஸ்சாத்தபூரணி சபுவதி; ப்ரயோஜநமநுத்தியஸ்ய ஸாதநஸ்ரவணப்ரவ்ருத்த்யஸம்பவாத்: 1. "ஸ்வர்க்குகாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" இதி ஹ்யுச்சயதே. அதோ வ்யுத்க்ரமேண விவ்ருதம். 2. "நிரஸ்தாகுல து:க்கோஸஹம்" இத்யாதிவத் ஸாதநஸ்வீகாராநந்தரபூரணித்வாத் பூலஸ்ய, த்வயே ததூ அநுஸந்தநம். dA "கடல் ஞாலங்காக்கின்ற மின்னு நேமியினாய்" என்றத்தைப்பற்ற (உபாயோபயோகியான குணங்கள்) என்றது, eB "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப்பற்ற (ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடி) என்கிறது. fC "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றத்தைப்பற்ற (அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதி,க ஸம்பந்தத்தையும்) என்கிறார். g (தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே இத்யாதி) D "துயரறு கடரடி தொழுதெழு" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே E "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்று பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாரென்றபடி.

h பின்னடிதார்த்தப்ரத்யுஸ்ஸநமாத்ரேண நாலம், அபிது அநேந ஸதகேந அயமர்த்த: ப்ரதி பாத்யத இதி விவிச்ய ஸோபபத்திகம் ப்ரத்யுஸ்ஸநீயமித்யத்ர-உத்தரவாக்யக்யத ப்ரத்யுமத்வநிதீன பத்யார்த்தேஸ்பிதீயதே ப்ரத்யுஸதகேந; நமஸ்ஸப்ரத்யுார்த்தேஸ்பிதீயதே த்விதீயேந; தாத்ருஸம் ச கைங்கர்யம் பூக்யவதஸேஷத்வபர்யந்தமிதி நிஷ்க்ருஷ்ய, நிஷ்க்ருஷ்டார்த்ததூ குணஸ்வாநுஷ்டூநமுச்சயதே த்ருதீயேந. "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ஸரணம்" இதி பத்ய த்வயம் விவ்ருணோதி சதுர்த்தஸதகேந. F "திருநாரணன்தான் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" இதி ஹ்யுச்சயதே. G "ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" இதி H "கழல் களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகர்ச்சடகோபன்" இதி பரக்யதஸ்வீகாராநந்தரபூரணி ஸ்வ க்யதஸ்வீகார இதி "ப்ரபத்யே" இத்யேதத்பத்யம் விவ்ருணோதி பஞ்சம ஸதகேந. நிஷ்க்ருஷ்டார்த்ததூகுணம் ஸாங்க்யம் ஸ்வாநுஷ்டூநமுச்சயதே ஷஷ்டஸதகேந. அவஸிஷ்டம் ஸதக சதுஷ்டயம் ஏதச்சேஷமிதி ச தத்ததஸாதாரணார்த்தாஸ்ச "உபாயோபயோகியான குணங் களையும்" (d) இதி பூர்வவாக்யேநைவ ஸ்பூடா: - இத்யேவம் தத்தச்சுதக ப்ரதி

ஜீ- வாக்யார்த்தம் முன்னாக அருளிச்செய்தது-அநுஷ்டூந துஸாயிற்போலே உபாயம் முற்பட்டு, பூலம் பிற்படுகையன்றிக்கே வ்யுத்பத்திதஸ்யஸ்யில் 3. "ப்ரயோஜநமநுத்தியஸ்ய ந மந்தேஸாபி ப்ரவர்த்ததே" இதிற்யாயேந பூலம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்படவேண்டுகையாலே. 1. "ஸ்வர்க்குகாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" என்னக்கடவதிறே. dA "கடல் ஞாலங்காக்கின்ற மின்னு நேமியினாய்" என்றத்தைப்பற்ற (உபாயோபயோகியான குணங்களை) என்றது. eB "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப்பற்ற (ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடி) என்றது. fC "நாராயணன் நங்கள் பிரானவன்" என்றத்தைப்பற்ற (அவனோடு தமக்குண்டான இதி). g (தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே இத்யாதி) D "தொழுதெழு" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே E "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்று பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார் என்றபடி.

ஈ— h இதில் முதற்பத்தாலே—A “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - அயர்வறு மமரர்களதி பதியவனவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்று ஸம்ஸ்த கல்யாண குணத்தமகனாய், ஸிரிபேடாக்யனானவந்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்மென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வக்ஷ்யமானமான அர்த்தத்துக்கும் ப்ர மாணம்—B “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று நிர்தேஷமான ஸ்ருதியே ப்ர மாணம் என்றும், ஏவம்விதகுணவன் ஆரென்ன, C “வண்புகழ்நாரணன்” என்றும், iD “திருவுடையடிகள்” என்றும், E “செல்வநாரணன்” என்றும் விஸேஷித்து, A “தொழுதெழென் மனனே” என்று உபக்ரமித்து, jF “அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவு வன் வணங்குவனமர்ந்தே” என்று த்ரிவிதகரணங்களாலும் அடிமைசெய்து தலைக் கட்டுகையாலே k புகுவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று அறுதியிட்டார்.

அ—பாத்யாத் விவிச்ய ஸோபபத்திகம் உபபாத்யதி (இதில் முதல் பத்தாலே இத்யாதிநா) iD (திருவுடையடிகள்) ஸ்ரீமானுன ஸ்வாயியுடைய. jF (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி) ப்ரயோஜநாத்ரத்தில் பராக்கற்று அமர்ந்து மறப்பில்லாதேனாய் அக்ரமமாக குணங்களை வாயாலே சொல்லுவன், அத்யந்த ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷிப்பன், தலையாலே வணங்குவன், இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபூதிப்பேன் என்கிறார். k A “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” இத்யுபக்ரமாத், G “சொற்பணிசெயாயிரம்” இத்யுபஸம்ஹாராத், F “அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே” இத்யப்யாஸாத், அஸ்யார்த்தஸ்ய ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமானாப்ராப்தத்வேத அபூர்வத்வாத், A “தொழுதெழு” இத்யநேத பூலார்த்தவாத்யோஸ்ஸித்தித்வாத், A “தொழுதெழு” இத்யஸ்மிந் விதேயார்த்தே, A “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” இத்யாதேயர் ஹேதுகூர்ப்பு விஸேஷணத்வேத உபபத்திநாநாத், த்விதீய த்ரஸகாதீநாம் புகுவத் கைங்கர்யஸ்ய புருஷார்த்தத்வ ப்ரதிபாதந ப்ரத்வாச்ச, புகுவத் கைங்கர்யமேவ புருஷார்த்த இதி நிர்ணயபரம் ப்ரத்யமஸாதகமிதி பூவா:.. தது, த்விதீய த்ரஸகாதீநாம் புகுவத் கைங்கர்யஸ்ய புருஷார்த்தத்வ ப்ரதிபாதநபரத்வம் கதூமிதி சேநந; பரத்வே ஸதிஸூலபும் ஹி புருஷேண அர்த்தித்யும் யோக்யத்வேத புருஷார்த்தேநா பூவதி; ந த்வத்யந்ததூர்லபும்; அதோ நித்யஸம்ஸாரிண: புருஷஸ்ய அத்யந்த தூர்லபும்

ஜீ— h உக்தவிவரணம் (இதில் முதல் பத்தாலே இத்யாதி). jF (அயர்ப்பிலனித்யாதி) அதத்ய ப்ரயோஜநனாய்ப் பொருத்தி, மறப்பில்லாதவனாய், அக்ரமமாக குணங்களைச் சொல்லுவன், ஸம்ஸ்லேஷிப்பன், தலையாலே வணங்குவன் இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபூதிப்பன். h முதல் பத்தாலே k புகுவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று அறுதியிட்டார் என்றது- 1. “உபக்ரமோபஸம்ஹாராவ்யாயோஸ்யூர்வதா பூலம் | அர்த்தவாதேநாபபத்தி ச விங்கம் தாத் பர்ய நிர்ணயே ||” என்கிறபடியே A “தொழுதெழு” என்று உபக்ரமித்து G “சொற்பணி செயாயிரம்” என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலும், F “அயர்ப்பிலன்” இத்யாத்யப்யாஸத்தாலும், இந்த அர்த்தம் ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமானாப்ராப்தத்வேத அபூர்வமாகையாலும், A “தொழு தெழு” என்கிறவித்தால், பூலார்த்தவாத்யங்கள் ஸித்தித்வாகையாலும், A “தொழுதெழு” என் கிற இந்த விதேயார்த்தத்திலே A “உயர்வறவுயர்நலம்” இத்யாதிக்கள் ஹேதுகூர்ப்பு விஸேஷணமாகையாலே உபபத்தி உண்டாகையாலும், முதல் பத்து புகுவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறத்திலே தத்பரம் என்றபடி.

A 1-1-1 B 1-1-7 C 1-2-10 D 1-3-8 E 1-10-8 F 1-3-10 G 1-10-11

ஈ— 1 இரண்டாம் பத்தால்—இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான m ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங்கழித்து, nA ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய், இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேயுசிகரான A அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ? என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, n_2B “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்று பிறர்க்கும் உபதேயுசிக்கையாலே “இவர்க்குப் பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது” என்று ஈஸ்வரன் பரமபதத்தைக் கொடுக்கப்புக, C “எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்” என்று-எனக்கு அதிலொரு நிர்ப்பந்தமில்லை; D “தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே” என்று உனக்கேயாயிருக்குமிருப்பே எனக்கு வேண்டுவதென்று இப்புருஷார்த்தத்தை o ஓடவைத்தார்.

p மூன்றாம் பத்தால்—இவருக்குக் கைங்கர்யத்திலுண்டான q ருசியையும் r த்வரையையும் கண்ட ஈஸ்வரன், கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான திருமலையில் நிலையைக் காட்டிக்

அ— p_4 குவத் கைங்கர்யம் கதும் புருஷார்த்ததோ p_4 வேத் இத்யாஸங்காயாம்-ப்ரபத்திலப்யத்வாத். ஸௌலப்ய அபராதஸஹத்வ ஸௌரீல்ய ஸ்வாராதத்வ பேக்யுருபார்யணத்வ ஆர்ஜவஸாத்மயபேக்யுப்ரதத்வ நிர்ஹேதுகஸ்வாத்மப்ரதத்வாதிக்ருணவிஸிஷ்டவிஷயத்வாச்ச அதிஸுலப்யம் p_4 வதி: அத: புருஷார்த்ததோ p_4 விதுமர்ஹதீத்யேததார்த்தப்ரதயா நேதும் ஸக்யத்வாத்.

1 (இரண்டாம் பத்தால் இதி) n (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையுங்கழித்து) என்றது- A “களிப்புங்கவர்ஷமற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பு” என்றத்தைப்பற்ற. nA (ஒளிக்கொண்ட இத்யாதி) ஆவிர்பூதமான ஜ்ஞாநாதிகளாகிற ஒளிகளுக்கு ப்ரகாஸகமான ஜ்யோதிர்மய விக்ரஹத்தை உடையோமாய்க்கொண்டு நித்யதூஸ்யைக நிருபணீயரான ஸுலிரிகளுடைய ஸங்கங்களை ஒரு நீராம்படி உடன்பட்டுக் கூடுவதென்றோ? o (ஓடவைத்தார்) நிஷ்கர்ஷித்தார். தத்யாநீமேவ ஏவம் நிர்ணீத புருஷார்த்தாலாப்யாத் அவஸ்தாந்தரம் ப்ராப்ய (1), ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தம் ஈஸ்வரமபித்யாய (2), E வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திநிவ்ருத்தயார்த்த ஸம்ஸ்லேஷம் வத்யந், ப்ரக்ருதகைங்கர்யஸ்ய ப்ராஹ்ம விரோதிருப ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்திம், கைங்கர்யதேயுசிகை: நித்யைஸ் ஸாஹித்யஞ்ச ப்ரார்த்த்ய (3), தத்யாநீமேவ ப்ரார்த்திதாலாப்யாத் அவஸந்தோ பூத்வா (4), அநந்தரம் ஸ்வஸம்ஸ்லிஷ்ட p_4 குவத்ஸங்க்யாதிஸயம் (5), வில்லேஷாஸஹத்வம் (6), ஸ்வஸம்பந்தி ஸம்பந்திபர்யந்த ப்ரவஹத்பரம க்ருபாஞ்ச (7), அபித்யாய, ஏவம் ஸ்வஸம்பந்தி ஸம்பந்திபர்யந்தம் p_4 குவத்க்ருபா ப்ரவாஹ துர்ஸநாத், ஸம்ஸாரிணமபி ஸ்வஸம்பந்ததோபஜநநாய மோக்ஷப்ரதத்வமபித்யாய (8), கைங்கர்யஸ்ய அநந்தரவிரோதிபூத ஸ்வபேகத்தருத்வம் நிரஸ்ய (9), ஏதாத்ருப கைங்கர்ய ஸ்தாநம் வநகிய: இத்யபித்யாநாத் (10), கைங்கர்ய விரோதிநிவ்ருத்திபரம் த்விதீய ஸதகமிதி p_4 வ:.

p (மூன்றாம் பத்தால் இதி) qF “ஈதே யானுன்னைக் கொள்வது” என்றத்தைப்பற்ற ருசி. rG “ஓல்லை” என்று த்வரை. அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதத்வாத் கைங்கர்யஸ்ய, ப்ரத்யம் p_4 குவந்த

ஜீ— 1 (இரண்டாம் பத்தால் இதி) n (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் கழித்து) என்றது- A “களிப்புங்கவர்ஷமற்று” இத்யாதியைப்பற்ற. nA (ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்) தேஜோருபமான விக்ரஹத்தையுடையோமாய். n_2B (நலமந்தமியாதி) நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர். o (ஓடவைத்தார்) - நிஷ்கர்ஷித்தார்.

p (மூன்றாம் பத்தால் இதி) qF “ஈதே யானுன்னைக் கொள்வது” என்றத்தைப்பற்ற ருசி. rG “ஓல்லை” என்று த்வரை.

A 2-3-10. B 2-8-4. C 2-9-1. D 2-9-4. E 2-1. F 2-9-2. G 2-9-10.

ஈ—கொடுக்கக் கண்டு, A “வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று பாரித்து, பாரித்தபடியே புகுவதஸேஷத்வ பர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

s நாலாம் பத்தால், இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் B திருநாரணன்தாளென்றும், tC “குடிமன்னுமின் சுவர்க்கம்” uD “எல்லாம் விட்ட இறுகல் இறப்பு” என்று ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களே விரோதி, என்றும் பிறருக்கு உபதேசரித்து, vE “ஐங்கருவி கண்டவிற்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றிற்பம்” என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார்.

அ-மநுபூய(1), பரிச்சித்யாநுபூவிதும் அஸக்தத்வாத் “இயம் பரிச்சித்யாநுபூவிதுமஸக்தி: கரண ஸங்கோச ப்ரயுக்தா” இதி ஸோசந்தம் ஸ்வமாத்மாதம் (2), “கரணஸங்கோசரஹிதாஸ்ச மத்யு புவவேளாயாம் ஏவமேவ புவத்தி” இதி பரிஹார்த்தமுத்யம்ய, “த்வதிச்சுநுருணம் கைங்கர்யம் ஸ்விகார்த்தம் ஸ்ரீ வேங்கடாசலே திஷ்டாமி” இதி ஸ்ரீ வேங்கடாசலஸ்திதிம் ப்ரத்யர்ய ஸமாதாநகரணாத், ஸமாஹிதோ பூத்வா ஸ்வேச்சுநுருணம் கைங்கர்யம் ப்ரார்த்த்ய(3), ப்ரார்த்த துநாநுருணம் ஸர்வாத்மபூதே பரமாத்மநி வாசிககைங்கர்யம் க்ருத்வா(4), தத்ப்ரயுக்த ஸந்தோஷாதிக்யாத் அநுகூலாத் ப்ரஸஸ்ய, ப்ரதிகூலாத் ப்ரதிநிந்த்ய (5), புநரபி “ஸ்வயமேவாநர்த்த புகிதோஸ்மாபிரபி உபேக்ஷிதாஸ்சேத் ஏஷாம் க்ருதிர்நாஸ்தி” இதி தாநபி மங்குளாஸாஸந வசாத் கர்த்தும் தேஷாமர்ச்சாவதாரபர்யந்தம் ஸௌலப்யமுபதிர்ய, தத்யாதீமபி ஸம்ஸாரினாம் புகுவத் ப்ராவண்யாதூர்ஸநாத் F “கனைகழல் காண்பதென்றுகொல்” இத்யவஸந்தோ பூத்வா (6), தத்ப்ரதிகோடித்வேந புகுவதி அத்யந்தப்ரவணாத் புகுவத் பாதுரேகரூபாத் புகுவதைவ ப்ரத்யர்ஸிதாத் புகுவதாத் த்ருஷ்ட்வா, தத்விஷய வாசிககைங்கர்யம் க்ருத்வா (7), புகுவத ஸ்வரூபநிபுபகத்வேநாபிஹித புகுவத்ருணேஷு அத்யபிநிவிஷ்டோ பூத்வா(8), புகுவதலாப க்லேஸஸஹாயத்வேந ஸம்ஸாரினோஸ்வலோக்ய ததநர்த்தம் த்ருஷ்ட்வா தாத் மங்குளாஸாஸந வசாத் கர்த்தும் தேஷாம் ஹிதமுபதிர்ய (9), தத்யாதீமபி தாத் அநிவ்ருத்தாத் த்ருஷ்ட்வா “ஏவம் பூதே ஸம்ஸாரே வயம் ப்ரத்யம் புகுவத்விஷயப்ரவண அபூம” இதி, “புகுவதூர்ஹ கரணாஸ்ச அபூம” இதி ச ஸ்வகார்த்தார்த்த்யாபித்யாநாத் (10), கைங்கர்யபரம் த்ருதீயஸதகமிதி பாவ:.

s (நாலாம் பத்தால் இத்யாதி) tC (குடிமன்னுமின் சுவர்க்கம்) குடியிருப்பையுடைத்தான ஸங்கோத்தரமான ஸ்வர்க்கத்தை. uD (எல்லாம் விட்ட இறுகலிறப்பு) ஆத்மவ்யதிரித்த ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் விட்டவனாய், ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த மோக்ஷத்தையும். இறுகல்-ஸங்கோசம். இறப்பு - மோக்ஷம். vE (ஐங்கருவி இத்யாதி) ஐந்து இந்த்ரியமும் பரிச்சேதித்து அநுபூவித்த ஐஸ்வர்யஸுகூழும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபூவிக்க அரிதாய், இவ்வைஸ்வர்ய ஸுகூத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிங்களாலே அபரிச்சிந்நமாய், புகுவதபுவத்தைப் பற்ற அத்யல்பமான ஆத்மாநுபுவஸுகூழும். G ஒருநாயகத்தில் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விடச்

ஜீ— s (நாலாம் பத்தால் இதி) tC (குடிமன்னுமித்யாதி) குடியிருப்புடைய ஸங்கோத்தரமான ஸ்வர்க்கம். uD (எல்லாம் இதி) ஆத்மவ்யதிரித்தங்களையெல்லாம் விட்டவனாய், ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த மோக்ஷம். இறுகல் - ஸங்கோசம். இறப்பு - மோக்ஷம். vE (ஐங்கருவி இத்யாதி) ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பரிச்சேதித்து அநுபூவித்த ஐஸ்வர்யஸுகூழும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபூவிக்க அரிதாய், இந்த ஐஸ்வர்ய ஸுகூத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிங்களாலே அபரிச்சிந்நமாய், புகுவதபுவாபேக்ஷயா அத்யல்பமான ஆத்மாநுபுவ ஸுகூழும்.

A 3-3-1. B 4-1-1. C 4-1-9. D 4-1-10. E 4-9-10. F 3-6-10. G 4-1.

ஈ— w அஞ்சாம் பத்தால், இந்த இஷ்டப்ராப்திக்கும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் A “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று - தன் திருவடி களையே உபாயமாகத் தந்தான் என்றார்.

அ—சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - புகழ்வுக்களை முழுவுக்களாக்குகைக்கும், அதிலும் அநந்ய ப்ரயோஜனராக்குகைக்காகவும் என்றபடி. சதுர்த்தேயதகே ப்ரதமதஸகே ஐஸ்வர்ய கைவல்யயோ: புகழார்த்தவிநோதிநோஸ்த்யாஜ்யதாம், புகழ்வத: பரமப்ராப்யத்வஞ்ச உபதிஸ்ய “புகழ்வந்த மேவ ஸமாஸ்யேதா:” இத்யபித்யாநாத்(1), த்விதீயேந-தாத்த்யுஸ பரோபதேஸமூலத்வேந ஸ்வ ஸ்ய ஜாதாயா புகழ்வத்விஷயார்த்தேரபித்யாநாத்(2), த்ருதீயேந ப்ரணயித்வகுணாபித்யாநாத்(3), சதுர்த்தேயந புகழ்வத்விஸ்வீஷாஸஹிஷ்ணுத்வ ஸம்ஸ்லேஷைகதாரகத்வாபித்யாநாத் (4), பஞ்சமே அநுபுவ கைங்கர்யயோரபித்யாநாத்(5), ஷஷ்டே தேவதாந்தர மந்த்ராதந்தர ப்ரஸங்க்யா ஸஹிஷ்ணுத்வாபித்யாநாத் (6), ஸப்தமே ஆபத்ஸக்யத்வம், ஆபத்யாம் நித்யாநம் அபிஜ்ஞாய பரி ஹர்த்தும் ஸக்தத்வம், ஆபத்ஸக்யத்வாநுகுண ப்ராப்திமத்த்வம், ஸௌந்தர்யம், விநோதிநிவர்த்த கத்வாநுகுண ஸக்திமத்த்வம், பரிகரவத்த்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வஞ்சாபித்யாய ஆக்ரோஸாத் (7), அஷ்டமே புகழ்வதபிமதத்வே ஆத்மாத்மீயயோரபி உபேக்ஷ்யத்வாபித்யாநாத் (8), நவமே ஸம் ஸாரநிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தநாத் (9), த்ஸமே பரத்வஸௌலப்யோபதேஸாச்ச (10), ஜாயமாநகால கடாஷ விஸேஷேண ஐஸ்வர்ய கைவல்யவிஷய வைராக்யபூர்வகம் ப்ராப்யருசிமத: (1), புகழ்வத் விஸ்வீஷாஸஹிஷ்ணு: (2,4), தத்ஸம்ஸ்லேஷைகதாரகஸ்ய (3,4), புகழ்வதநுபுவ கைங்கர்யைக பரஸ்ய (5), தேவதாந்தர மந்த்ராதந்தர ப்ரஸங்க்யாஸஹிஷ்ணு: (6), அத்யந்த பாரதந்த்ரீய ஜ்ஞாந வத: (7,8), ஸம்ஸாரநிவ்ருத்த்யர்த்திந: (9), அதிகாரிண: ப்ரணயித்வ ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்ய ஸௌ ஸீல்யாதி, அநந்தகல்யாணகுணவிஸிஷ்ட (10) ஸ்ரீமந்நாராயண ஏவ உபாய இத்யாஹ இத்யர்த்த:.

w (அஞ்சாம் பத்தால் இதி) பஞ்சமஸதகே, ப்ரதமதஸகே ஸ்வக்யதாதிஸ்யஸ்ய புகழ்வந் நிர் ஹேதுக க்ருபாப்ரயுக்தத்வாபித்யாநாத்(1), த்விதீயே புகழ்வதவிஷயக மங்க்யளாஸாஸநகரணாத்(2), த்ருதீயே ப்ராப்யத்வரௌத்கட்யாபித்யாநாத் (3), சதுர்த்தே, விஸ்வீஷே ஸத்தாதாரணா- ஸாமர்த்த்யஸ்ய, குணஜ்ஞாதேந தாரணஸ்ய ச அபித்யாநாத்(4), பஞ்சமே ஸ ஏவ ரக்ஷக இத்யத்ய வஸாயேந ஸஹ ப்ராப்யருச்ச்யௌத்கட்யாபித்யாநாத் (5), ஷஷ்டே ருச்ச்யநுகுணம் ப்ராப்யாலா பாத் அநுகாரேண தாரணாபித்யாநாத் (6), ஸப்தமே பரக்யத்வஸீகாராபித்யாநாத் (7). அஷ்ட மாதேஸ பரக்யத்வஸீகாராதந்தரபாணி ஸ்வக்யத்வஸீகாராபித்யாநாச்ச (8, 9, 10). புகழ்வந்நிர் ஹேதுக க்ருபாபுலபூத ஜ்ஞாநாதிக்க்ய (1), புகழ்வதாத்யந்தப்ரியத்வ (2), த்வராதிஸ்யாத்யவ ஸாயவத: (3,4,5,6), அதிகாரிண: பரக்யத்வஸீகாராதந்தரபாணி ஸ்வக்யத்வஸீகார ஏவ முக்ய: (7, 8, 9, 10) இத்யாஹேத்யர்த்த:.

x புகழ்வதநுபுவகைகதாரக: ப்ராப்யத்வரார்த்தி விஸிஷ்ட: பராங்குஸார்ய: ஸ்வஸ்வருபாநு ஸந்த்யாந பூர்வகம் கடகாத் புரஸ்க்ருத்ய, தீக்ஷா ஸௌஸீல்ய அகடிதகடநாஸாமர்த்த்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யாத்யநந்த கல்யாணகுணகண விஸிஷ்டே புகழ்வதி ஸாங்க்யாம் ப்ரபத்திம் குர்வந், பூர்வ ஸதகத்வயோக்தம் அர்த்தம் ஸ்வாநுஷ்டானேந ஸ்திதி கரோதி ஷஷ்டஸதகேநேத்யபிப்ராயேண ஆஹ (அவன் தந்த உபாயத்தை இதி). உக்தார்த்த ஜாதஸ்ய ஆலம்பநதஸகாநி யத்யாஸம்பவம் த்ரஷ்டவ்யாநி. நநு, அத்ரோச்யமாநம் அதிகாரி விஸேஷணம் ஸர்வேஷாமபி ப்ரபத்த்யதிகாரிணம் அவஸ்யம் ஸம்பாத்யம் கிம்? உத ந? ப்ரதமே அஸ்யோபாயஸ்ய அதிக்ருதாதிக்காரத்வ ப்ரஸங்க்யாத் பூர்வோக்த ஸர்வாதிகாரத்வ விநோதி:.

ஈ— x அவன்:தந்த உபாயத்தை y கட்டகரை முன்னிட்டு பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக A “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா—உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று ஸ்வீகரித்தார் ஆறாம் பத்தால்.

2 ஏழாம் பத்தால், இப்படி ஸித்தேதாபாய ஸ்வீகாரம்பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், சடக்கென பூலியாமையாலே a விஷண்ணராய், bB “கடல்ஞாலங்காக்கின்ற மின்னுநேமி யினாய்” என்று தொடங்கி உபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட, cC “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி-வாராய்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே dD வெள்ளைச் சுரிசங்கொடாழி ஏந்தி வந்த இது மாநஸாநுபுவமாத்ரமாய் பூஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷம் கிடையாமையாலே, e விஸ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார். f எட்டாம்பத்தால், g கீழ்ப் பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் பூஹ்யஸம்ஸ்லேஷ யோக்யமல்லாமையாலே hE “உமருகந் துகந்த உருவம் நின்னுருவமாகி உன்றனக்கன்பரானார் அவருகந்தமர்ந்த செய்கை உன் மாயை” என்று—இப்படி ஆஸ்ரிதாதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்தியாதிகளை உடையவன்

அ—த்யூவிதீயே ச ஏதத்யூபித்யாநவையர்த்யம் இதிசேந்த: வத்து: பூர்ணாதி,காரிணம் ஏதாத்யூருஸாதிக் காரபூர்த்யவர்யம்பூவமாத்ரே தாத்பர்யாத். ரக்ஷயத்வாநுமதேரேவ ரக்ஷணாபேக்ஷிதத்வாத் அதிகாரபூர்த்தேர் பூக்யவந்முகேயூல்லாஸைக ப்ரயோஜநத்வாச்ச. ஏவமேவ உத்தரஸாதக சதுஷ் டயஸ்யாபி ஸதகைகார்த்யம் த்யூரஷ்டவ்யம். y (கட்டகரை முன்னிட்டு) என்றது - F வைகல் பூங்கழிவாயில் தூதப்ரேஷணமுகேந ஆசார்யரை முன்னிட்டு என்றபடி.

2 (ஏழாம் பத்தால் இத்யாதி) a (விஷண்ணராயிதி) அஸ்ய G “உண்ணிலாவிய” இத்யாதி த்யூஸகே ஹ்ருத்யம். bB (கடலித்யாதி) கடல்குழந்த பூமியை அடங்கக்காத்து உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையுடையாய். cC (கூராரித்யாதி) நிஸிதமான திருவாழியையும், அதித்யவளமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரித்து வாராய். dD (வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி) வெணுத்த நிறத்தையும் சுரியையுமுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே திருவாழியையும் ஏந்தி. e (விஸ்லே ஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார் இதி) அஸ்ய H பாமருமூவுலகித்யாதி த்யூஸகபஞ்சகே ச ஹ்ருத்யம். f (எட்டாம்பத்தாதித்யாதி) g கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷமென்றது - I வெள்ளைச் சுரிசங்கில் மாநஸாநுபுவத்தைப்பற்ற. hE (உமருகந்து இத்யாதி) உனக்கு அஸாதாரண ஸேஷபூதரானவர் எப்போதும் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய், உன்னளவிலே அன்பை உடையரானவர்கள்

ஜீ— y (கட்டகரை முன்னிட்டு) என்றது F வைகல் | பொன்னுலகாளீர்களில் தூதப்ரேஷணமுகேந ஆசார்யர்களை முன்னிட்டு என்றபடி - a (விஷண்ணராய்) என்றது - G உண்ணிலாவியில் ப்ரமேயம். bB (கடலித்யாதி) கடல் குழந்த பூமியை ரக்ஷித்த உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையுடையாய். cC (கூராரித்யாதி) கூர்மைமிக்க திருவாழியையும் வெணுத்த ஸங்குத்தையும் ஏந்திக்கொண்டு வாராய். dD (வெள்ளையித்யாதி) வெணுத்த நிறத்தையும் சுரியையுமுடைய சங்கோடே திருவாழி யையும் தரித்து. e (விஸ்லேஷித்தபடி) என்றது - H பாமருமூவுலகு K ஏழையரானவர்களைப்பற்ற. f கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷமென்றது - L ஆழியெழச்சங்கு M கற்பாரிராமபிரான்களைப்பற்ற. hE (உமர் உகந்து இத்யாதி) உனக்கு ஸேஷபூதரானவர்கள் எப்போதும் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய்,

A 6-10-10 B 7-1-2 C 6-9-1 D 7-3-1 E 8-1-4 F 6-1 G 7-1 H 7-6 I 7-3 J 6-8
K 7-7 L 7-4 M 7-5.

ஈ—நமக்குத் தன்னைக் காட்டி மறைக்கைக்கு அடி, ஆதமாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசை யுண்டாகவேணும்' என்று அதிஸங்கைபண்ணி, i அவற்றில் நசையற்றபடியை அருளிச்செய்தார். j ஒன்பதாம் பத்தால் "நீர் k என்றிய அதிஸங்கை பண்ணிப்.படுகிறீர் இப்படி?" என்று தன்னுடைய நிருபாதி,கபுந்த,ததையும் காட்டி, "நான் நாராயணன், ஸர்வஸக்தியுத்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேகிதங்களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறேன்" என்று அருளிச்செய்ய, A "சீலமெல்லையிலான்" என்று அவனுடைய ஸீலகுணங்களிலே ஆழங்காற்பட்டார். l பத்தாம்பத்தால், ஆழ்வாருடைய ஆற்றுமையைக்கண்டு m திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவருக்கு n அர்ச்சிராதி,கூதியையும் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே oB "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்" என்று இவர் திருவாயாலே அருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

இரண்டாம் சரிய:பதி முற்றிற்று.

அ—ஆதாரித்து அநந்யப்ரயோஜநமாக அடிமை செய்கைக்கு ஈடாயிருக்கிற உன்னுடைய ஆர்ச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை. l (அவற்றில் நசையற்றபடியை அருளிச்செய்தார் இதி) C "உங்களோடெங்களிடையிலையே" இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். j (ஒன்பதாம் பத்தாலிதி) D "ஓராயிரமாய்" இதித்யஸகே ஹ்ருத்யம். k (என்றிய) எதுக்காக. l (பத்தாம் பத்தால் இதி) m (திருமோகூரிலே இத்யாதி) ப்ரத்யுமத்யஸகதாபர்யம். n அர்ச்சிராதி,த்யாதிக்கு-E சூழ்விசம்பிலே நோக்கு. oB (என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்) என் அபி,நிவேஸமானது கெடும்படி ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணாயக்கொண்டு ஸம்ஸ் லேஷித்தாய்.

இரண்டாம் சரிய:பதி முற்றிற்று.

ஜீ—உள்ளனவிலே அன்பையுடையரானவர்கள் ஆதாரித்து அநந்யப்ரயோஜநமாக அடிமை செய்கைக்கு ஈடாய் இருக்கிற உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களை. l (அவற்றில் நசையற்றபடியை) என்றது. C "உங்களோடெங்களிடையிலையே" என்றத்தைப்பற்ற. j ஒன்பதாம்பத்துக்கு D ஓராயிரத்திலே நோக்கு. k (என்றிய) எதுக்காக. m திருமோகூரித்யாதிக்கு - F தாளதாமரையிலே நோக்கு. n அர்ச்சிராதி,த்யாதிக்கு - E சூழ்விசம்பிலே நோக்கு. oB (என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்) - என் அபி,நிவேஸம் கெடும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்தாய். ஆக, முதற்பத்தாலே உத்தரவாக்யகூதப்ரத்யும த்யுவிதீயபத்யார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது; இரண்டாம்பத்தால் நமஸ்ஸப்த்யார்த்தம்; மூன்றாம்பத்தால் இந்த கைங்கர்யம் ப்ராக்யவதஸேஷத்வ பர்யந்தமென்று நிஷ்கர்ஷித்து நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தாநுருகுணமாக ஸ்வாநுஷ்ட்யாநம் சொல்லுகிறது; ஆகக் கீழ் மூன்று பத்தும் உத்தரகூண்ட்யார்த்தம். நாலாம் பத்தால் பூர்வகூண்ட்யஸ்து பத்யுத்யவயார்த்தமும், ஐந்தாம் பத்தால் க்ரியாபத்யார்த்தமும், ஆறாம் பத்தால் உபாயத்தினுடைய ஸாங்க்யஸ்வாநுஷ்ட்யாநமும் சொல்லுகையாலே மேல் மூன்று பத்தாலும் பூர்வகூண்ட்யார்த்தம். மேல் நாலு பத்தும் இதுக்கு ஸேஷமென்றபடி.

இரண்டாம் சரிய:பதி முற்றிற்று.

ஈடு மஹாப்ரவேசம் - மூன்றாம் ச்ரிய:பதி

p ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமஞாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகஞான ஸர்வேஸ்வரன், A “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே, ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை—A “அடியையடைந்து உள்ளந் தேறி ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்” என்று தம் திருவாயாலே அருளிச்செய்யலாம்படி முதலடியிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணியருளினான். q முதல்தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல், அசித்ஸ்வரூபமாதல், ஈஸ்வர ஸ்வரூபமாதல் அறியாதேயிருக்கிற இவர்க்கு அசித்யம்ஸம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், r சேதனன் உபாதேயன் என்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதமன் என்னுமிடத்தையும், அவன் தானே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு, அவனோட்டை அநுபூவத்துக்கு இத் தேஹஸம்பூந்த்யம் விரோதியாயிருக்கையாலே, “தவத்யநுபூவ விரோதியான இத் தேஹஸம்பூந்த்யத்தை அறுத்துத்தந்தருளவேணும்” என்று அர்த்தித்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸாரஸம்பூந்த்யமற்று ஒரு தேஹவிசேஷத்திலே போனால் அநுபூவிக்கக் கடவ உதன்னுடைய மேன்மையையும், நீர்மையையும், வடிவழகையும் t பரப்பற ஏழு பாட்டாலே அநுபூவிக்கலாம்படி இங்கேயிருக்கச்செய்தே ஒரு துஸாவைஸத்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்க, அவ்வழகை அநுபூவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படி அநுபூவித்த விஷயத்திலே விஷயாநுரூபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச் சொன்னார்

மூன்றாம் ச்ரிய:பதி

அ— p திருவிருத்தத்திலே தத்வத்ரயமுண்டென்று அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி “தத்வங்களை விஸத்யமாக அறியவல்லராம்படி கடாக்கித்தார்” (ப 87) t, u என்று முன்பு சொன்னத்தை அநுபூஷிக்கிறார் (ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி₃) அத்வா, பூக்திபரயோஜநாநுகுணம் வாக்யார்த்தம் வக்துமுபக்ரமதே (ஸ்ரிய:பதியாயித்யாதி₃) q ஸ்ரீ பூரதாழ்வானை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கக்கூகப் பரப்பந்த, சதுஷ்டயத்துக்கும்² அர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (முதல் தன்னிலையித்யாதி₃) r சேதநனுக்கு உபாதேயத்வம்—“அடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற. s (தன்னுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும்) என்று முதல் பாட்டில் தாத்பர்யம். t (பரப்பற) ஸங்க்ரஹமாக.

மூன்றாம் ச்ரிய:பதி

ஜீ— p ஸ்ரீ பூரதாழ்வானை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கக்கூக புநஸ்ச ப்ரபூந்த, சதுஷ்டயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வாராக மீளவும் வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி₃) யத்வா, இப்ரபூந்த, சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்குண்டான துஸைக்கு ஸ்ரீபூரதாழ்வானுடைய துஸையை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கிற முகேந திருவாய்மொழியினுடைய பூக்தியோக்ய ப்ரதிபாதநபரத்வத்தை அருளிச்செய்வாராக தாத்ருஸ ப்ரபூந்த, நிர்மாண ஸாமர்த்த்ய ஹேதுத்வேந மீளவும் வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்க்யரூப வைலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி₃) என்னுதல். r சேதநனுக்கு உபாதேயத்வம் “அடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற. s (தன்னுடைய மேன்மை) இத்யாதிக்கு-முதற்பாட்டிலே நோக்கு, t (பரப்பற)

ஈ—திருவந்தாதியில்; u ஆமத்தையறுத்துப் பசியை மிகுத்துச் சோறிடுவாரைப்போலே v தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் - பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரம புக்திகளாய்க்கொண்டு பக்வமானபடியையும், பின்பு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமும் அற்றும் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடியையும் சொல்லுகிறார் திருவாய்மொழியில்.

w கைங்கர்ய மநோரதம் பண்ணிக்கொண்டு வரக்கொள்ள, கைகேயி x 1. “राजन्” (ராஜந்) / என்ற சொற்கேட்டு ஸ்ரீபுரதாழ்வான் பட்ட பாடுபோலே இருக்கிறதாயிற்று திரு விருத்தத்தில் நிலை; அவன் - திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்று கேட்டு x₂ 2. “एभिश्च सचिवैस्साधम्” (ஏபி₂ஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) என்கிற படியே - என்னொருவன் கண்ணில் கண்ணநீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேர் ஆற் றுமை கண்டால் மீளாதொழிவரோ? 2. “शिरसा याचितो मया” (ஸிரஸா யாசிதோ மயா) என்னபி₂மதம் தம் தலையாலே இரந்து செய்யக்கடவ அவர், நான் என் தலையாலே இரந்த

அ—u(ஆமத்தையறுத்து) என்றது துரார்ஷ்டாந்திகத்துக்கு A “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றத் தைப்பற்ற. v “ஆமத்தையறுத்து” என்று தொடங்கிச்சொன்ன துருஷ்டாந்த த்ரயத்துக்கும் அடையே துரார்ஷ்டாந்திகத்தைக் காட்டுகிறார் (தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்த படியையும்) என்று தொடங்கி.

w இத்தாலு ப்ரபந்தத்திலும் இவர்க்குண்டான அவஸ்தைகள் ஸ்ரீபுரதாழ்வான் அவஸ் தைகள்போலே என்று அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்ய மநோரதமித்யாதி₂) x (ராஜந் என்று சொன்ன சொற்கேட்டு) 3. “உத்திஷ்டே₂த்திஷ்ட₂ கிம் ஸோஜே ராஜந் புத்ர மஹாயஸ:”

ஜீ—ஸங்க்₂ரஹமாக. v(ஆமத்தையறுத்து) என்று தொடங்கிச் சொன்ன துருஷ்டாந்தத்ரயத்துக்கும் அடையே துரார்ஷ்டாந்திக த்ரயத்தைக் காட்டுகிறார் - (தமக்கு ருசியை என்று தொடங்கி). u(ஆமத்தையறுத்து) என்றதுக்கு துரார்ஷ்டாந்திகம் A மயர்வறமதிநலம் அருளுகையென்று கண்டுகொள்வது.

w இப்ரபந்த₂ சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்குண்டான அவஸ்தைகள் ஸ்ரீபுரதாழ்வானுடைய அவஸ்தைகள்போலே என்கிறார் (கைங்கர்ய மநோரதமித்யாதி₂) x (“ராஜந்” என்ற சொற் கேட்டு) 3. “உத்திஷ்டே₂த்திஷ்ட₂ கிம் ஸோஜே ராஜந் புத்ர மஹாயஸ: | த்வத்₂வித₂ா நநி ஸோசந்தி ஸந்தஸ் ஸத₂ஸி ஸத்தமா: ||” என்கிற சொல்லைக்கேட்டு. அயம்ஸ்லோக: அயோத்யா

ப்ர—x 1. अयोध्याकाण्डे मातुलकुलादागत्य पितृगृहे तमपश्यन्तं तन्मरणश्रवणजनितशोकनियतितं भरतं प्रति कैकेयी [७२] “माता मातङ्गसङ्काशं चन्द्रार्कसदृशं भुवः। उत्थापयित्वा शोकार्तं वचनं चेदमब्रवीत्॥ २३॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे राजन् पुत्र महायशः। त्वद्विधा नहि शोचन्ति सन्तस्सदसि सत्तमाः॥ २४॥ दानयज्ञाधिकारा हि शीलश्रुतिवचोनुगा। बुद्धिस्ते बुद्धिसम्पन्न प्रमेवार्कस्य मन्दरे”॥ २५॥

ஈ—கார்யத்தை y மறுப்பரோ? 1. “ஆது:” (ப்ராது:) நான் தம் பின்பிறந்தவனல்லேனோ? 1. “शिष्यस्य” (ஸிஷ்யஸ்ய) பின்பிறந்தவனென்று z கூறுகொள்ள இருக்கிறேனோ? 2. மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ? 1. “दासस्य” (தூஸஸ்ய) ஸிஷ்யனாய் கர்ய விக்ரயார்ஹனன்றிக்கேயிருக்கிறேனோ? 1. “प्रसादं कर्तुमर्हसि” (ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி) ஆனபின்பு என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளாரோ? என்று மநோரதித்துக் கொண்டு போகிறபோதை தூரிப்புப்போலே திருவாசிரியத்தில் நிலை; ஸ்ரீநந்தி க்ராமத்திலே 2. “रामागमनकाह्या” (ராமாகமநகாங்கஹ்யா) என்கிறபடியே பதினா லாண்டும் ஆசை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தாப்போலே இருக்கிறது திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி, b அவனும் ஸ்வருபாநுருபமான பேறுபெற்றாப்போலேயிருக்கிறது இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில் பேறு.

அ—என்கிற சொல்லைக்கேட்டு, y (மறுப்பரோ) திரஸ்கரிப்பரோ? z (கூறு) பூகும். a (மந்த்ரஸம் பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ இதி) அவதாரதூஸாவிவக்ஷயா வா; ஸ்ரிய:பதி: ஸ்ரியை த்வய முபதிதேஸ, ஸ்ரீஸ்ச விஷ்வக்ஸேநஸ்ய இதி புராணப்ரஸித்திவத், ஸுதூர்ஸநாவஸ்தூ விவக்ஷயா வா, ப்ரதூமபக்ஷே வஸிஷ்டே ராமஸ்ய மந்த்ரஸுபதிதேஸ, ராம: கநிஷ்டாநாமிதி த்ரஷ்டவ்யம். (ப 201) x_2 1. “ஏபிஸ்ச” இத்யாதிஸ்லோகம் சித்ரகூடத்திலே பெருமாள் ஸந்திதி யிலே 1. “ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி” என்று மத்யமபுருஷனாக விண்ணப்பஞ்செய்ததேயாகிலும். 3. “यत्किं मन्सा त्वयायति तत्त्वत्वासा वत्सु” என்கிறபடியே வழியில் மநோரதித்த படியே விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டுகையாலே—(1. “ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி” என்று மநோரதித்துக்கொண்டு போகிறபோதை தூரிப்புப்போலே) என்று மநோரதபரமாக வ்யாக்யாத மென்று கண்டுகொள்வது. b (அவனும்) ஸ்ரீபுரதாழ்வானும்.

ஜீ—காண்டே மாதுலகுலாதூகூதம் பூரதம் ப்ரதி கைகேய்யுக்தி: y (மறுப்பரோ) திரஸ்கரிப்பரோ? z (கூறு) பூகும். a (மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ இதி) அத்ர வஸிஷ்டர் பெருமா னுக்கு மந்த்ரங்களை உபதேஸித்தார், பெருமாள் கநிஷ்டர்களுக்கு உபதேஸித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. (ப 201) x_2 (ஏபிஸ்சேத்யாதி) அயம் ஸ்லோக: அயோத்வாகாண்டே. இது பெரு மாள் ஸமக்ஷத்திலே விண்ணப்பம் செய்ததேயாகிலும் வழியிலும் நினைவு இதாகையாலே மநோரத பரமாக வ்யாக்யாதம் உபபந்தம். 2. “स काममनवाप्यैव रामपादावुपस्पृशन्। नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं रामागमन-काह्या ॥ ३९ ॥” இதி ஸங்க்ஷேபே. b (அவனும்) ஸ்ரீ பூரதாழ்வானும்.

ப்ர- (ப 201) x_2 1. तत्रैव चित्रकूटे रामं प्रति भरतः [१०१] “एमिश्च सचिवैस्साधे शिरसा याचितो मया। आतुशिष्यस्य दासस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि॥१२॥ तदिदं शाश्वतं पित्र्यं सर्वं सचिवमण्डलम्। पूजितं पुरुषव्याघ्र नातिक्रामितुमर्हसि॥१३॥

2. संक्षेपे—स काममनवाप्यैव रामपादावुपस्पृशन्। नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं रामागमन-काह्या ॥ ३९ ॥

ஈ— c திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல் திருவாய்மொழி; முதல் திருவாய் மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதல் மூன்று பாட்டு; முதல் மூன்று பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதல்பாட்டு; d முதல் பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதலடி. என்போல் என்னில்; 1. “असौ यजूषि सामानि तथैवाथर्वणानि च । सर्वमष्टाक्षरान्तस्य यथान्यदपि वाङ्मयम्” (ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச) ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த்யம் யச்சாந் யத்யபி வாங்மயம் ||) என்கிறபடியே ஸகலவேத்ய ஸங்க்ரஹம் திருமந்த்ரமாய், e அதி னுடைய ஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய், அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமாஶுப்போலே. f மற்றும் பாரத ராமாயணாதித்யுகளையும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே செய்தார்களிறே.

மூன்றாம் ச்ரிய:பதி முற்றிற்று.

ஈடு மஹாப்ரவேஸம் முற்றிற்று.

அ— c ஸ்ரோத்ருபுத்த்யாருடமகைக்காக இதில் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரங்களைக் காட்டுகிறார் (திருவாய்மொழிக்காக இத்யாதி) d முதல் பாட்டுக்கு முதலடி ஸங்க்ரஹமாம்போது விக்ரஹ விபூதிகள் எங்கே சொல்லிற்றென்ன; A “ நலம் ” என்று ஆநந்தம் சொன்னபோதே விக்ரஹ விபூதிகளும் ஆநந்தாவஹங்களாகையாலே அர்த்தாத் ஸித்த்யங்கள். ப்ரதமபாதே அர்த்த பஞ்சகஸ்யாபி த்ரஷ்டும் ஸக்யத்வாத், ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வோபயோகி ஸமஸ்தகல்யாண குணவிஸிஷ்டவஸ்துவாசிதயா த்வய ஸரீரஸ்ய த்ரஷ்டும் ஸக்யத்வாத், கல்யாணகுண விஸிஷ்டஸ்யைவ பரத்வேத ப்ரபர்யந்த புக்திவர்த்தகத்வஸித்தே: , புகுவத்ஸ்வருபருபகுண விபூத்யபித்யாதாச்ச ஸஹஸ்ரகூதாஸங்க்ரஹபூத கூதாத்ரய ஸங்க்ரஹபூதாயா: ப்ரதம கூதாயா: ஸங்க்ரஹ: ப்ரதம: பாத: இத்யுக்தம். e (அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய்) என்றது - 2. “ யத்யேதாதென ஸ்வர: ” என்றத்தைப்பற்ற. f இப்படி ஸங்க்ரஹ விஸ்தா ருபேண ப்ரபுந்தங்கள் பண்ணின பேருண்டோவென்ன (மற்றும் இத்யாதி).

அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையில்

மூன்றாம் ச்ரிய:பதி முற்றிற்று.

ஜீ— d முதல் பாட்டுக்கு முதலடி ஸங்க்ரஹமாம்போது விக்ரஹவிபூதிகள் எங்கே சொல்லுகிற தென்ன; விக்ரஹவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹங்களாகையாலே A “ நலம் ” என்று ஆநந்தம் சொன்னபோதே விக்ரஹவிபூதிகளும் அர்த்தாத் ஸித்த்யங்கள்.

ஜீயர் அரும்பதவுரையில்

மூன்றாம் ச்ரிய:பதி முற்றிற்று.

ஸவ்யாக்யாநமான ஈடு மஹாப்ரவேஸம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

திருவாய்மொழியின் ஓரோ துஸ்கார்த்து ஸங்க்ரஹமாக
பரமகாருணிகரான வேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்த
த்ரமிடேரபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியின்
அவதாரிகை

1. ஸாரஸ்ஸாரஸ்வதாநாம் ஸட்டரிபுபுணிதிஸ்ஸாந்திஸுத்துதாந்தஸீமா
மாயாமாயாமிநீபிஸ்ஸவகுணவிததிபிர்புந்தயந்தீம் தயந்தீ।
பாரம் பாரம்பரீதோ புவஜலதிபுவந்மஜ்ஜநாநாம் ஜநாநாம்
ப்ரத்யக் ப்ரத்யக்ஷயேந்ந: ப்ரதிநியதரமாஸந்நிதாநம் நிதாநம் ॥

1.

த்ரமிடேரபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளிக்கு
வேங்கடாசார்யர் செய்தருளின மணீப்ரவான வ்யாக்யாநம்

2. விக்ஷாஹே நிக்ஷமாந்தார்ய துயா திவ்யதரங்கீணீம்।
ஸம்ஸாரகர்மஸந்தப்தஸஞ்ஜீவநவிசக்ஷணம் ॥
3. ஸட்டாரி ஸகிக்தி தாத்பர்ய ரத்நாவளிமிமாமஹம்।
வேதாந்தாசார்யவிஹிதாம் விவ்ருணோமி ஸதாம் முதே: ॥

அவ:— 4. “ஸாஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்। மக்ஷநாநுத்துதாதே
வோகாந் காருண்யாச்சுரபாணிநா ॥” என்றும், 5. “மக்ஷநாநாம் புவிநாம் புவார்ணவ
ஹத்தாராய நாராயண:” என்றும், 6. “கண்டா ஹரேஸ் ஸம்ஜரிஷ்ட யத்யாத்மதேதி” என்
றும், 7. “வேங்கடேஸாவதாரோடயம் தத்யகண்டாம்ஸோடத்யவா புவேத்” என்றும் சொல்லு
கிறபடியே, திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவவதாரமாகவும் தத்யதிவ்யகண்டாவதாரமாகவும்
ஸுப்ரஸித்ததாராய், 8. “விம்ஸத்யப்தே விஸ்ருத நாநாவித்யித்ய:” என்றும், 9. “த்ரிம்ஸத்
வரம் ஸ்ரவித ஸாரீரகபூஷய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “இருபது திருநகைத்திரத்திலே
அதிசூத ஸகலவித்யர்” என்றும் “முப்பதுதரம் ஸ்ரீபூஷ்யத்தை ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு ஸாதிசுத்
தருளினார்” என்றும் ஸர்வஜநங்களாலே ஸ்லாக்ஷியராய், ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்யாஜ்ஞாலப்த
மான வேதாந்தாசார்யரென்கிற திருநாமத்தையுடையராய், கவிகத்குஞ்ஜர கண்டரவர்
ன்று ப்ரதிதிஸம் ப்ரக்யாத வைபவராய், ஸர்வதந்த்ரங்களிலேயும் ஸ்வதந்த்ரரான சீர்
தின்ற தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் - அகிலஜகதேசிக ஸேஷியாய், அகில ஜகதந்தர்யாமி
யாய், அகில ஜகதாதாரனாய், அகில ஜகதேசிக காரணபூதனாய், அகில ஹேயப்ரத்யநீக
கல்யாணைகதாநனாய், அபாரகாருண்யஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யௌத்யார்யைஸ்வர்ய ஸௌந்தர்ய
மஹோத்யதியான ஸ்ரிய:பதியாலே மயர்வற மதிநலம் பெற்ற நம்மாழ்வார் ஸர்வஜநோஜ்ஜீவ
தந்த்ரமாக அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியினுடைய தாத்பர்யத்தை, ஸ்வாஸ்ரித ஜநங்கள்
ஹக்ஷமாக அநுஸந்தித்து வாழும்படி ஸஹ்ருத்ய ஹ்ருத்யங்குமங்களான பத்யங்களாலே
ஹக்ஷரஹமாக அருளிச்செய்யக்கடவராய், அடியிலே ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திதானே
ஹகலகல்யாணகுண விஸிஷ்டனான எம்பெருமானை விஸதமாக ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கடவதென்று
கொண்டு தத்ஸ்தோத்ரரூபமான மங்குளத்தை ஆசரித்தருள்கிறார்.

1. ப்ரஜ்ஞாக்₂யே மந்த்₂ஸைஸே ப்ரதி₂தகு₂ணருசிம் நேத்ரயந் ஸம்ப்ரத்யாயம்
தத்தஸ்ஸப்₂தி₂ப்ரஸக்தைரநுபதி₂ விபு₂தை₂ர்த்தி₂தோ வேங்கடேஸ: |
தஸ்பம் கஸ்பாந்தயூநஸ்ஸட₂ஜிது₂பநிஷத்₂து₂க்₂த₂ஸிந்து₂ம் விமத்₂நந்
க்₂ரத்₂நாதி ஸ்வாது₂க்₂த₂ஸாலஹரிது₂ஸஸதிநிர்க்₂தம் ரத்நஜாதம் ||

2.

2. பாஞ்சாலிக்₂தா₂த்ரஸோப₂ாஹ்ருத ஹ்ருத்ய வது₂வர்க்க₂ பும்ப₂ாவநீத்யா
பத்யெள பத்₂மாஸஹாயே ப்ரணயிநி ப₂ஜத: ப்ரேயஸீபாரதந்த்ரயம் |

1. ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸலுக்தியானது ஸரஸ்வதீ வில்ஸிதங்களுக்கெல்லாம் ஸாரம்.
3. “யத்ஸாரபூ₂தம் தது₂பாத₂ஜீத ” என்றும், 4. “ப₂ஜேத் ஸாரதமம் ஸாஸ்த்ரம் ” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபாதே₂ய ஸாஸ்த்ர ஸாரமென்றபடி. ஸாந்திரஸத்துக்கு ஆவாஸ
பூ₂மி. இதர ரஸங்கள் தது₂பயுக்தங்களாய் ப்ரதிபாதி₂க்கப்படும். (ஸு₂த்₂த₂ாந்த ஸீமா) என்கை
யாலே - ஸாந்தியானது ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸலுக்தியை விட்டு அநயத்ர சலியாதென்று
ஸலுகி₂க்கப்படுகிறது. அதி₂கங்களான ரஜஸ்தமோகு₂ண விஸ்தாரங்களாலே எல்லாரையும்
ப₂ந்தி₂யாநிற்கிற ப்ரக்ருதியைப் பாநம்பண்ணிப் பொகடாநிற்கிறது. நிவாரணம் பண்ணுகிறது
என்றபடி. இத்தை அத்யயநம் பண்ணினவர்கள் ப்ரக்ருதி வேதாளீபரவஸராகாரென்றதாயிற்று.
பரம்பரயா ப₂வஸாக்₂ரத்திலே ப்ராப்தமஜ்ஜநரான ஜநங்களுக்குக் கரையாகிறது. இவற்றை
ஆஸ்ரயியாத பேர்கள் ஸம்ஸார ஸமுத்₂ரத்திலே நித்யமாக மூழ்கிக்கொண்டு திற்பர் என்றபடி.
ஏவம்ருபையான ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸலுக்தி, தத்ஸம்ப்ரத்யாயஸ்த்₂ரான நமக்கு—நிரதிஸய
ப்ரகாஸயுக்தனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத எம்பெருமானாகிற நிதி₂யை ப்ரகாஸிப்
பிக்கக்கடவது. (ந: ப்ரத்யக்ஷயேத்) என்கையாலே-ஏதத்ஸம்ப்ரத்யாய ரஹிதராய், உபர்யுபரி
ஸஞ்சரியாநிற்கிற இதரஜநங்கள் அநந்தகு₂ண விபூ₂தி விஸிஷ்டமான இம்மஹாநிதி₂யைக்
காணமாட்டார்களென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

1.

2. திருவேங்கடமுடையான் விபு₂த₂ர்களாலே ப்ரார்த்தி₂க்கப்பட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்
கடலைக் கடைந்ததில் ஸாரமான அம்ருதத்தை அவர்களுக்கு ப்ரஸாதி₂த்தருளிப்போலே, நாமும்
இந்த லோகத்தில் விபு₂த₂ர்களாலே ப்ரார்த்தி₂தராய்க்கொண்டு திருவாய்மொழியாகிற திருப்
பாற்கடலைக் கடைந்து, அதிலே உண்டான தத்தத்₂க்₂ராத்₂ர்த்த₂ங்களாகிற ரத்தங்களை எல்லாரும்
அநுப₂விக்கும்படி பண்ணாநிற்கிறோமென்றருளிச்செய்கிறார். — அந்தந்த க்₂ராத்₂ர்த்த₂ங்களாகிற
ரத்தங்களை அநுப₂விக்கிறத்திலே அநுரக்தரான பெரியோர்களாலே ப்ரார்த்தி₂க்கப்பட்ட வேங்கட
நாத₂தே₂ஸிகர் - தம்முடைய ஜ்ஞாநமாகிற மந்த்₂ஸைஸத்திலே ப்ரஸித்₂த₂கு₂ணருடைய ருசியை
யுடைத்தான, அத்வா, ப்ரஸித்₂த₂கு₂ணஸோப₂யை யுடைத்தான ஸம்ப்ரத்யாயத்தை யோக்த்ர
மாக்கி, நித்யனாகையாலே ப்ரளயகாலத்திலும் யுவாவாயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு வாஸ
ஸ்த்₂ரநமாகையாலே திருப்படுக்கையாகிற த்₂ரமிடே₂ரபநிஷத்தாகிற திருப்பாற்கடலை மதியா
நிற்கொண்டு, அதிமது₂ரைகளான க்₂ராத்₂த₂ங்களாகிற ஆயிரம் அலைகளினின்றும் உத்பந்நங்களாய்,
தத்₂ர்த்த₂ங்களான - எம்பெருமான் திருக்கல்யாண கு₂ணங்களாகிற ரத்தங்களை எல்லாரும்
ஹ்ருத்யத்திலே த₂ரீத்தநுப₂விக்கும்படி மாலாருபமாகப் பண்ணியருளினார்.

2.

3. ஆழ்வார் புருஷராய், வைராக்₂ய திஷ்ட₂ராய், தது₂பதே₂ஷ்டாவாய், எம்பெருமானை
ஸர்வதா அநுப₂வியாநிற்க, இவர்க்கு ஸ்த்ரீப₂ாவமும், வைராக்₂ய விரோதி₂யான வ்யாபார
மும், கதாசித்₂விரஹமும், அபேக்ஷிதத்தைக்கேட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே சொல்லுகைக்கு

புக்திஸ்ஸ்ருங்குாரவ்ருத்த்யா பரிணமதி முநேர்பாவபுந்தபுரதிம்நா
யோக்யாத் ப்ராசுத்தபாவஸ்தித்ரிஹ விரஹோ தேஸிகாஸ்தத்ர தூதா: || 3.

1. பூஷாகீதி: ப்ரஸஸ்தா புகுவதி வசநாத்ராஜவச்சோபசாராத்
ஸா சாகுஸ்த்யப்ரஸூதா த்விதி பரிஜக்ருஹே பூமிகாபேத்யோக்யா |
யத்தத் க்ருத்யம் ஸ்ருதிநாம் முநிகுணவிஹிதைஸ் ஸேதிஹாஸை: புராணை:
தத்ராஸௌ ஸத்வவீம்நஸ்ஸடமதநமுநேஸ் ஸம்ஹிதா ஸார்வபௌம் || 4.

2. ஆதெஸ ஸாரீரகார்த்தக்ரமமிஹ விஸத்யம் விம்ஸதிர் வக்தி ஸாக்ரா
ஸங்கேஷபோஸௌ விபாக்யம் ப்ரத்யதி ச ருசாம் சாருபாடோபபந்நம் |

அஸம்பூவிதங்களான பக்ஷிகளை தூத்யத்திலே நியோகிக்கிறதும் அத்யந்தாநுபபந்நமன்றோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார். — 3. “பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம்! யா: ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பூவம் மநஸா யயு: ||” என்கிறபடியே பாஞ்சாலியினுடைய க்ராத்ரஸோபையைக்கண்டு அபஹ்ருதஹ்ருத்யைகளான ஸ்த்ரீகளுக்கு புருஷபாவத்திலே அபிலாஷமுண்டாணப்போலே—நிரதிஸய ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், ஆஸ்ரித ரிடத்திலே அத்யந்த ப்ரணமியான எம்பெருமானிடத்திலே, ஸ்த்ரீகளைப்போல பாரதந்த்ரயத்தை பூஜியாநிற்கிற ஆழ்வாருடைய அநுராக்யாதிஸயத்தாலே புக்திதானே ஸ்ருங்குார வ்யாபார மாகப் பரிணமியாநிற்கிறது. இவர்தான் யோக்யதஸையிலுண்டான ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே பூஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷஸாபேக்ஷராய், அது கிடையாமையாலே கிழ்நராக, அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் ஸங்குசிதமாம்; அதுதானிவர்க்கு விரஹமென்று சொல்லப்படும். அந்த ஸமயத்திலே க்டக ரான ஆசார்யர்களைத்தானே தத்தத்ருணயோக்யத்தாலே ஹம்ஸஸாரஸாதிபக்ஷிகளாக நிரு பித்து தூதராக ப்ரேஷியாநிற்பர். இப்படியாகையாலே எல்லாம் உபபந்நமென்று கருத்து. 3.

4. ஸ்த்ரீஸூத்ரர்களுக்கொழிய ப்ராஹ்மணருக்கு பூஷாக்ரநம் நிஷித்தமாயிருக்க, இத்தை ஸர்வோபாதேயமென்று சொல்லக்கூடுமோ? என்றும், ஸ்ருதிஸ்ஸ்ருதிஹாஸ புராணங் களிருக்க, இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்றும் வரும் ஸங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார்.— எம்பெருமானிடத்திலே பூஷாக்ரநம் ப்ரஸஸ்தம், அந்யத்ர நிஷித்தமென்றபடி; 4. “ஹரி கீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம | பூஷாக்ரநம் ந க்ராதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம் ||” என்கிற மாத்ஸ்ய புராணவசந்தத்தாலேயும், ராஜாவைப்போலே எம்பெருமானை உபசரிக்கச்சொல்லுகிற ஸாஸ்த்ரத்தாலேயும்; ராஜஸந்தோஷார்த்தமாக ராஜஸேவகர் எல்லா பூஷையாலும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவர்களிறே. அந்த பூஷைகளிலே த்ரமிட பூஷையானது அகஸ்த்யருஷி நிர்மிதையாகையாலே, ப்ராஹ்மண்யாதி பூமிகாபேத்ய யுக்தரான ஸர்வ வர்ணங்களுக்கும் யோக்யையென்று ஆசார்யர்களாலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டது. ஸகல ருஷிக ளாலும் பண்ணப்பட்ட இதிஹாஸ புராணங்களாலே வேதங்களுக்குப் பண்ணப்படுவதான கார்யம் யாதொன்றுண்டு, அந்தக் கார்யத்திலே ஸத்வநிதியான ஸட்கோபருடைய ஸ்ரீஸூக்தி தானே மூர்த்தபூஷிக்கையாயிருக்கிறது. அவைகளைப்போலே உபப்நம்ஹணமாகிற தென்றபடி. 4.

5. இப்ரபுந்தம்தான் லேதேயாபப்நம்ஹணமாத்ரமன்று; வேதங்களுக்கெல்லாம் ஸத்ருஸமாய் இருக்கும் என்னும் அர்த்தத்தை இப்ரபுந்தம்தானே ஸூசிப்பிக்கிறதென்று அருளிச்செய்கிறார்.—

ஸம்யக்ஜேதாநுபுத்தம் ஸகலமநுகுதம் ஸாமஸாகுஸஹஸ்ரம்
ஸம்லக்ஷயம் ஸாபிதேயையர்யஜுரபி துஸாகர்புராத்யதுர்வா ரஸஸர்ச || 5.

1. ப்ராச்யே ஸேவாநுகுண்யாத் ப்ரபுமிஹ ஸதகே஽மம்ஸ்த முக்தேருபாயம்
முக்தப்ராப்யம் துவிதீயே முநிரநுபுபுதே பேக்யதாவிஸ்தரேண |
ப்ராப்யத்வோபாயபாவௌ ஸுபுஸுபுகுதநோரித்யவாதீத் த்ருதீயே஽-
நந்யப்ராப்யஸர்சதுர்த்தே ஸமபுவதிதரைரப்யநந்யாத்யுபாய: || 6.

2. தேவ: ஸ்ரீமாந் ஸ்வஸித்யே: கரணமிதி வதுந்நேகமர்த்தம் ஸஹஸ்ரே
ஸேவ்யத்வாதீந் துஸார்த்தாந் ப்ருதக்ஷுஹ ஸதகைர் வக்தி தத்ஸ்தாபநார்த்தாந் |
ஐகைகஸ்யாத் பரத்வாதீஷு துஸாகருணேஷ்வாயதந்தே ததா தே
தத்ததுக்ஷாதாருணநாமநுவித்யதி தத்பங்க்தய: பங்க்திஸங்க்யா: || 7.

அடியிலே இருபத்தொரு கூறாதே வேதார்த்த ஸாஸ்த்ரார்த்தக்ரமத்தை விஸதாமாகச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸங்க்யஹந்தான்-ஏகவிம்ஸதிஸாகைகளாகப் படிக்கப்படுகிற ருக்குகளுடைய பேதத்தை ப்ரகாஸிப்பியாநிற்கிறது. இதில் கூறாதாஸஹஸ்ரத்தாலே, கீதத்தோடே கூடி ஸமக்ரமான ஸாமஸாகுஸஹஸ்ரமும் பின்செல்லப்படுகிறது. ப்ரதிபாத்யமான ஓர் அர்த்தத்தோடு கூடியிருக்கிற துஸாகங்களாலே ஏகஸதஸாகமான யஜுஸ்ஸும் காணப்படுகிறது. ஸாந்தி ப்ரதாநமான இப்ரபுந்தத்திலே அதுக்கு உபயுக்தமாக இதரஸங்களுக்கும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே அஷ்டஸாகமான அதர்வணவேதமும் தோன்றுகிறது. இப்படியாய், இது ஸர்வவேதஸத்ருமம் என்றபடி.

6. இப்படி நிரவதிக வைபவமான இப்ரபுந்தத்திலே எம்பெருமானுடைய உபாயத்வப்ராப்யத்வங்களையும், தம்முடைய அநந்யப்ராப்யத்வாதந்யோபாயத்வங்களையும் ஆழ்வார் வெளியிட்டருளினார் என்று அருளிச்செய்கிறார்.—ஆழ்வார் ப்ரதமஸதகத்திலே, ஸேவ்யத்வாநுகுணமாக எம்பெருமானே மோக்ஷோபாயமென்று அத்யவஸித்தருளினார். துவிதீயஸதகத்திலே, அவனுடைய பேக்யதையை விஸ்தரித்துக்கொண்டு முக்தப்ராப்யனுமவனே என்று நிஷ்கர்ஷித்தார். இவ்வுபாயத்வப்ராப்யத்வங்களிரண்டும் துவ்ய மங்க்ய விக்ரஹவிஸிஷ்டனுக்கேயென்று த்ருதீயஸதகத்திலே அருளிச்செய்தார். நாலாம் ஸதகத்திலே, எம்பெருமானையொழிய வேறு ப்ராப்யாத்நாமில்லை என்று தம்முடைய அநந்யப்ராப்யத்வத்தை வெளியிட்டருளினார். ஐந்தாம் ஸதகம் முதலாக, தம்முடைய அநந்யோபாயத்வாதிகளை அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். 6.

7. இப்படி எம்பெருமானே உபாயமென்றும், உபேயமென்றும் உக்தமான அர்த்தத்தை இன்னபடியென்று விஸ்தரித்து ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.—கூறாதாஸஹஸ்ரத்தையுடைத்தான திருவாய்மொழியிலே, ஸ்ரீமானான நாராயணன் ஸ்வப்ராப்தியிலே ஸ்வயமேவோபாயமாவனென்று ப்ரதாநமாயிருப்பதோரார்த்தத்தை ஆழ்வார் ப்ரதிபாதிப்பாநின்றனென்று, தத்ஸாதகங்களான ஸேவ்யத்வம் முதலான பத்து அர்த்தங்களைப் பத்து ஸதகங்களாலே தனித்தனியே அருளிச்செய்தார். அந்த ஸேவ்யத்வாதிகள் பத்தும் ஒரொன்றாக நூறு துஸாகங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வாதிகளான நூறு குணங்களுடைய அதீதங்களாகிறன. பத்துப்பத்தாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வாதிகள் நூறும் தத்ததுக்ஷாதா ப்ரதிபாத்யங்களான ஆயிரம் குணங்களைப் பின் செல்லாநிற்கின்றன. இத்தாலே என்சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்; ஆயிரம் கூறாதுகளாலே ப்ரதி

1. ஸேவ்யத்வாத் பேக்யபாவாச்சுபுதநுவிபுவாத் ஸர்வபேக்யாதிகத்வாத்
ஸ்ரேயஸ்தத் தேதுதாநாத் ஸ்ரிதவிவஸதயா ஸ்வாஸ்ரிதாநிஷ்டஹ்ருத்த்வாத் |
புக்தச்சந்தாநுவ்ருத்தேர் நிருபதிகஸுஹ்ருத்யபாவதஸ் ஸத்பத்யவ்யாம்
ஸாஹாய்யாச்ச ஸ்வஸித் தேஸ்ஸவயமிஹ கரணம் ஸ்ரீதர: ப்ரத்யபாதி: || 8.
2. ப்ருதே காதாஸஹஸ்ரம் முரமதநகுணஸ்தோமகர்ப்பம் முநீந்த்ர:
ப்ரத்யேகஞ்சாத்ர காதா: ப்ரதிதவிபுகுண: ஸ்பஷ்டமத்யக்ஷயாம: |
தத்ராஸங்கீர்ண தத்தத்யஸககுணஸத ஸ்தாபநௌசித்யயுக்தாந்
ஐதம்பர்யாவருத்தாநகணிதகுணிதாம்ஸ்தத்குணநுத்க்ருணீம: || 9.
3. இச்சாஸாரத்ய ஸத்யாபிதகுண கமலாகாந்த கீதாந்தஸித்த்யச்
சுத்தாந்தாசார ஸுத்யதேரியமநககுணக்ரந்திபந்தாநுபுத்தா |
தத்தாத்ருக்தாம்ரபர்ணீதடகதஸடஜித்த்யுஷ்ட ஸர்வியஸாகா
காதாதாத்தபர்யரத்நாவளிர்கிலபயோத்தாரிணீ தாரணீயா || 10.

த்யமிடேபபிஷத்தாத்தபர்ய ரத்நாவளியின் அவதாரிகை முற்றிற்று.

பாதிக்கப்படுகிற நிஸ்ஸீமோத்யத்யகுணத்வாதிகளான ஆயிரம் குணங்கள் நூறு துஸகங்களிலே
பரத்வாதிகளான நூறு குணங்களை ஸ்தாபியாதிர்கிறன. நூறு துஸகங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிற பரத்வாதிகளான நூறு குணங்கள் பத்து ஸதகங்களிலே ஸேவ்யத்வாதிகளான பத்து
குணங்களை ஸ்தாபியாதிர்கிறன. பத்து ஸதகங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸேவ்யத்வாதிக
களான பத்து குணங்கள் - ஸ்ரீமானுந நாராயணன் ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வயமேவோபாயபூத
னென்று இப்ரபந்தத்தில் ப்ரத்யுதமான அர்த்தத்தை ஸ்தாபியாதிர்கிறன என்று ஆழ்வாருக்
குத் திருவுள்ளமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. 7.

8. இப்படி ஸ்ரியாபதியினுடைய உபாயத்வோபேயத்வத்தை ஸ்தாபியாதிர்கிற ஸேவ்யத்
வாதிகளான பத்து அர்த்தங்கள் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார். — ஆழ்வார் இப்ரபந்தத்தில் ப்ரத்யு
ஸதகத்திலே ஸேவ்யத்வத்தையும், த்விதீய ஸதகத்திலே பேக்யத்வத்தையும், த்ருதீய ஸதகத்
திலே ஸுபுராரய திவ்யனிக்ரஹவத்த்வத்தையும், சதுர்த்த ஸதகத்திலே ஸர்வபேக்யாதிகத்
வத்தையும், பஞ்சமஸதகத்திலே புருஷார்த்த ததுபாய ஹேதுத்வத்தையும், ஷஷ்ட ஸதகத்திலே
ப்ரபத்யஸுலபத்வத்தையும், ஸப்தம ஸதகத்திலே ஆஸ்ரிதாநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும்,
அஷ்டம ஸதகத்திலே ஆஸ்ரிதச்சந்தாநுவர்த்தித்வத்தையும், நவம ஸதகத்திலே நிருபாதிக
ஸுஹ்ருத்த்வத்தையும், துஸமஸதகத்தில் ஸத்பத்ய ஸஹாயத்வத்தையும் அருளிச்செய்துகொண்டு
ஏவம்பூதகல்யாணகுணங்களை யுடையனாகையாலே எம்பெருமான் ஸ்வப்ராப்தியிலே ஸ்வயமேவோ
பாயபூதனென்று ப்ரதிபாதித்தருளினானென்கிறார். 8.

9. இப்படி ஸேவ்யத்வம் முதலான பத்து குணங்களையும் ப்ரதிபாதித்தருளி, அநந்தரம்
ஏதத்ஸ்தாபகமான பரத்வாதிகுண ஸதகத்தையும், தத்ஸாதகமான காதாப்ரதிபாத்ய
குணஸஹஸ்ரத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறோமென்றருளிச் செய்கிறார். — யோகிகளுக்கெல்லாம் தலைவ
ரான ஆழ்வார் திருவாய்மொழியிலே காதாஸஹஸ்ரத்தையும் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுண
கர்ப்பமாக அருளிச்செய்கிறார்; அப்படியே நாமும் அந்த காதைகளை ப்ரத்யேகம் ப்ரதிதவ்

திருவாய்மொழியின் ஓரோ த்ரகார்த்த ஸங்க்ரஹமாகப்
பெருமாள்கோயில் (வாதிகேஸரி) அழகியமணவாளச் சீயர் அருளிச்செய்த
த்ரமிடேரபநிஷத் ஸங்கதியின் உபோத்தகராதம்

தனியன்

1. யஸ்சகார ஸகலார்த்தஸம்பத்யாம் வ்யஞ்ஜநீம் த்ரமிடவேதஸங்கதம் |
தம் த்வித்யஸடகோபமந்வஹம் ஸ்தௌமி ஸுந்த்ரவராஹ்வயம் முநிம் ||
2. ஆசார்யோதிதபத்வத்யா த்ரமிட்யாம்நாயஸங்கதம் |
அபித்யாஸ்யே, விஸேஷஜ்ஞராத்ராத் க்ருஹ்யதாமிஹ || 1 ||
3. ஸ்ரீமாந் குணம்புதிர்வாப்தஸமஸ்தகாம: ஸௌரி: ஸடாரிமநுஜநம் பரிபுரமந்தம் |
ஆகஸ்மிகேக்ஷணவஸாத்விநித்யமுக்தம் ப்ருந்த்ராத்ருணிகரணஸக்தித்ரஸ்சகார || 2 ||
4. ஆத்யே வயஸ்யபி ததோநுபவந்முராரிம் அஸ்தந்யபாநரஸிகஸ்ஸடஜிந்முநீந்த்ர: |
ஆஸ்தாய மௌநமவதீர்ய ச லோகவ்ருத்தம் ஆஷோட்யாப்யத்யமதிவாணிதவாந்
திநாநி || 3 ||
5. யே ராகவே பரதலக்ஷமணஜாநகீநாம் யே கேஷமுக்ஷத ஸுத்ருஸாமபி
நந்த்ரஸூநௌ |
பாவா ரஸைகவபுஷ: ப்ரதிதா: ஸடாரிஸ் தானேவ வர தத்யதி, காநுத தத்ர லேபே || 4 ||
6. ப்ரஹ்லாத்நாரத்யுமுக்யப்ரபவா ச புக்தி:
ஸ்தேஹஸ் தத்யா த்ரஸரத்யார்ஜுநபாந்த்ரவேர்த்த: |
ஸர்வே ச தே ஸடஜித: புருஷே பரஸ்மிந்
ஆநந்த்ரே பத்யஜுஷாம் அதிமாத்ரமாஸந் || 5 ||

ளான புகுவத்ருணங்களை உடைத்தானதாக ஸ்பஷ்டமாகக் காணுநின்றோம்; அதிலே அபுநருக்
தங்களாக தத்தத் த்ரகங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வாதி குண ஸதகத்தினுடைய
ஸ்தாபநத்திலே யோக்யங்களாய், ததேகபரத்வ நிஃபந்தங்களாய், புநருக்தங்களானாலும்
உபயோக்யாதிஸயம் உண்டாகையாலே தோஷரஹிதங்களாய், தத்தத்ரகாதேகங்களாலே ப்ரதி
பாதிக்கப்படுகிற ஸஹஸ்ரகுணங்களையும் ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லுகிறோம். 9.

10. இப்படி உக்தப்ரகாரத்தாலே திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தப்ரகாஸிகையாகத்
தாம் அருளிச்செய்கிற இந்த தாத்பர்ய ரத்நாவளியை ஸத்வஸ்த்ரெல்லாரும் துரிக்கக்கடவர்கள்
என்கிறார். — தன்னை ஆஸ்ரயித்த பாண்டுவர்களுக்கு ஸாரத்யதூத்யாதிகளைப் பண்ணி, அத்
தாலே ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யரூபகுணத்தை எல்லாரும் விரிவளிக்கும்படி ப்ரகாஸிப்பித்த
க்ருஷ்ணனருளிச்செய்த சரமஸ்லோகத்தில் விநிதித்ததாய், சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடத்திலே
ந்யஸ்தபுரையான பிராட்டி-7. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்றும், 8. “ஏகஸ்த்ருத்யா
நாநம் ராமமேவாநுபஸ்யதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ரக்ஷணத்துக்கு அவன் கையைப்
பார்த்துக்கொண்டு நடத்திக்காட்டின அநந்யோபாயத்வாதந்யப்ரயோஜநத்வங்களாலே பரிஸுத்
ரான பரமைகாந்திகளாலே ஸ்லாக்யகுண ஸம்பந்த்ரநுவ்ருத்தியையுடைத்தாய், ஸமஸ்தத்ராஸ
ஹாரிணியாய் 9. “தாம்ரபர்ணீ நதி யத்ர” என்கிறபடியே புகுவத்ப்ரவணப்ரதூர்பாவபூமித்வேத
ப்ரஸித்தாவைபுவ தாம்ரபர்ணீநிதிகேதந ஸடகோபமுநித்ருஷ்ட ஸர்வாதிகாரியோக்ய த்ர
மிடவேத்யாத்ராதாத்பர்ய ரத்நாவளியான இது ஹ்ருத்யத்திலே துரிக்கப்படுவது. 10.

த்ரமிடேரபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியின் அவதாரிகை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

1. இத்தம் ஹரேரநுபுவாம்ருதவாரிராஸி: அந்தர்முநே: ஸடூரிபோரமித: ஸரீரே |
ஸூக்த்யா பூஹி: பரிவஹந் ஸுதராம் ஜகந்தி ஸத்ய: லிஷேச
கூநஸம்ஸரணநலாநி || 6 ||
2. மாதாபித்ரு ப்ரபுருதிதோடபி ச வத்ஸலத்வாத்
ஸர்வோபகாரசபலாச்சடூஜிந்முநீந்த்யாத |
வேத்யஸ்ச துர்வித்யதயா விதிதஸ் ஸ ஸாக்ஷாத்
ஆவிர்ப்பூவ ஹி நிபந்த்யதஸ்டயாத்மா || 7 ||
3. ஸப்த்யஸ்ய ஸம்ஸ்கருததயா யதி கௌரவம் ஸ்யாத்
யௌத்யதாதி ஸாஸ்த்ரவசஸாமபி தத்ப்ரஸங்க: |
வாச்யேந சேத் கதிதமுத்தமவாச்யமேஷு
பூஷாநிகர்ஷ இஹ தேந ந ஸக்யஸங்க: || 8 ||
4. பும்ஸ்த்வம் நியம்ய புருஷோத்தமதாவிஸிஷ்டே
ஸ்த்ரீப்ராயபூவகதநாத் ஜகதோடகிலஸ்ய |
பும்ஸாஞ்ச ரஞ்ஜகவபு: குணவத்தயாடபி
ஸௌரே: ஸடூரியமிநோஜநி காமிநீத்வம் || 9 ||
5. யா ப்ரீதிரஸ்தி விஷயேஷ்வவிவேகபூஜாம் ஸைவாச்யுதே புவதி
புக்திபத்யாபிதேயா |
புக்திஸ்து காம இஹ தத்கமநீயருபே தஸ்மாந்முநேரஜநி காமுகவாக்யபங்கீ || 10 ||
6. யச்சேதஸைவ விஸத்யாநுபவ: பரஸ்மிந்
ஸம்ஸலேஷ ஏஷ குணரத்நமஹாம்பூராஸௌ |
விச்சித்திரஸ்ய விரஹஸ்த்விஹ யாங்குஸங்கூட-
லாபவ்யத்யாவிரசிதா முநிபுங்குவஸ்ய || 11 ||
7. தத்ராத்த யத் பவஸமம் ப்ரத்யமே ப்ரபுந்தே
ஸௌரேர்குணம் ஸடூஜித்யந்வபுவத் த்விதியே |
த்ருஷ்ணமவர்த்தயத் பேக்துமிமம் த்ருதியே
யாவந்மநோரத்யமலப்யத்யுலம் சதுர்த்தே || 12 ||
8. கைங்கர்யமஸ்ய நியமாவதி வைரயுபாயதத்ஸ்வீக்ரியா: விஷயபூதநிராஸதே ச |
ஈலம் ஹரேரதிக்கூதாதிக்கூமம் ஸடூரிஸ்துர்யப்ரபுந்த்யஸதகைர் தஸபிர்
ஜக்யாத || 13 ||
- த்யமிடேஃபரிஷத்ஸங்கதியின் உபோத்யகாதம் முற்றிற்று.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
தீருவாய்மொழி நூற்றந்தர்தி

தனியன்கள்

நேரிசை வெண்பா

அல்லும்பகலு மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான்—நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவா நூற்றந்தாதி தான்.

மன்னு புகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள் தன்னுடனே—சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாம் தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சேயுற்று.

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்ரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி

1. உயர்வற வுயர்நழைடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநழைருளினன் யவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யவனவன்
துயர்று கூடரடி தொழுதெழென் மளனே.

பரமகாருணிகரான திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் அருளிச்செய்த
ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

திருவாய்மொழி—1-ப, 1-தி, 1-உயர்வற பாட்டின் அவதாரிகை

1. அவ :—(உயர்வறவுயர்நலம்) அப்ராக்குதஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ரூப பூஷணபுத, மஹிஷி பரிஜந ஸ்த்ரான விஸிஷ்டனாய், நிகில ஜகத்யுவிபவாதி, லீலனாயிருந்த பரம புருஷனை, உள்ளபடியே ஆழ்வார்தாம் தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து அவ் வநுபவ ஜநிதமான நிரவதிக ப்ரீதியாலே அவனை அநுபவித்தபடியே பேசுகிறார்.

வ்யா :—அஸோஷ தேஷாஷ ப்ரத்யநீகமாய் 1. 'சே யே ஶத்' (தேயே ஶதம்) இத்யநுக்ரமத்தி னாலே நிரதிஸ்யத்யுஸாஸிரஸ்கமாக அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த ஆநந்தாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணமஹோத்தியாய், இந்த ஆநந்தாத்ய கல்யாணகுணங்களை உடையனான தான், மேலே பொன்னுமாய் நாறினாப்போலே நிர்ஹேதுகமாக எனக்குத் தன்திறத்தில் அஜ்ஞாந கந்தயின் லாததொருபடி தன்னை உள்ளபடி அறிவித்துத் தன் திருவடிகளிலே நிரவதிக பக்தியை உண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்தை உடையனாய், இந்தக் கல்யாணகுணங்களை உடையனான தன்னை—ஸ்வபாவத ஏவ நிரஸ்தஸமஸ்த தேஷாஷராய், அஸ்க்ஷிதஜ்ஞாநராய் இருந்துள்ள ஸோஷஸோஷாஸந வைநதேய ப்ரபுருத்யஸங்க்யேய திவ்ய புருஷர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பரமௌத்யார்யத்தை உடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரித ஜந ஸமஸ்த துர்க்கூபநோதந ஸ்வபாவமான திருவடிமலர்களிலே ஸர்வதேய ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தேசரித ஸர்வஸோஷ வ்ருத்தியையும்பண்ணி உஜ்ஜீவி—என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார் :

1.

ஒன்பதினாயிரப்படி—உயர்வற-அவதாரிகை

அவ :—முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து - அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணனாய், குணங்களுக்கு நிறங்கொடுக்கவற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், ஸௌந் த்யர்யாதிகளுக்கு பேரக்தாக்களான அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருத்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே, என்னுடைய தேஷாகரதையைப் பாராதே, என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷய பக்திருபஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாத்யரனய்க்கொண்டு தந்தருளினான் ; ஆனபின்பு, அவன் திருவடி

களிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடேகூட எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால் ப்ரபுந்தாரம்பத்திலே வஸ்து நிர்தேஸ நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

வ்யா ;— (உயர்வற உயர்நலமுடையவன்) ஆநந்த, வல்லியில் சொல்லுகிறபடியாலே ஓரோகுணத்தின் ஸந்நிதியிலே வ்யதிரித்த ஸகலார்த்தகூதமான எல்லாப் படியாலுமுள்ள எல்லாவுயர்த்தியும்—ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நகடித்ராதிசுக்ளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படியாய், அவை தனக்கு அவதியுண்டாயிருக்கையன்றியே, காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுஸந்தியாநின்றாலும் மேன்மேலென உயர்ந்து காட்டாநிற்பனவான கல்யாணகுணங்களைபுடையான். (நலம்) என்றவிடத்தில் ஏக வசநம் - குணஜாதிபரம். நலமாவது - குணவிபூத்யாதிசுக்ளை அநுபுவிக்கையாலே வந்த ஆநந்தகுணமாகவுமாய்; ஆநந்தமென்று ஆநந்தஸ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம். குணநிரபேகாமாகத் தானே விலக்ஷணமாய், தன்னைப்பற்றி குணங்கள் நிறம் பெறும்படியான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய உபநிஷத் ப்ரஸித்தியைச் சொல்லிற்றுகவுமாய். (அவன்) முன்புசொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று நிர்தேஸிக்கிறது. இப்படியே மேல் யவன வன்களுக்கும் பொருள். (அவன்) என்று பலகால் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - இப்பாட்டில் ப்ரதிபாதிக்கிற குணங்கள் தனித்தனி ஈஸ்வரத்வஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக.

(மயர்வற) ஸ்வவிஷயத்திலே எனக்கு அநாதியாய்வருகிற அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி. (மதிநலம்) புக்திருபாபந்நஜ்ஞாநம். (அருளினை) இத்தலை நன்மை தீமை பாராதே நிர்ஹேதுகமாகத் தன் க்ருபையாலே தந்தருளினான். எனக்குத்தந்தருளினான் என்னுதொழிவான் என்னென்னில்; 1. “असंख्यं स भवति” (அஸந்நேவ ஸ புவதி) என்று சொல்லுகிற கணக்காலே புகுவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே.

(அயர்வறுமமரர்களதிபதி) புகுவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேத்யுமில்லாமை ஸ்வபூவமாய், அவ்வநுபுவத்துக்கு ஒருநாளும் விச்சேத்யுமின்றிக்கே இருக்கிற நித்யஸூரி களுக்கு ஸ்வாமி. (அமரர்கள்) என்கிற பூஹுவசநத்துக்கு முக்யார்த்தத்வம் ப்ராப்த மாகையால், அவர்கள்தங்களுக்கு என்னில்லை என்கிறது.

(துயரறு சுடரடி) துயரறும் ஸ்வபூவமாய், அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருவடிகளை. திருவடிகளுக்குத் துயருண்டோவென்னில்; ஆஸ்ரிதருடைய துயர் திருவடிகளுக்குத் துயர். அவனைத் தொழுதெழு என்னுதே திருவடிகளைத் தொழுதெழு என்பா னென்? என்னில்; ஸ்தநந்த, யப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே அடியானவனுக்குத் திருவடிகளிலே தலைமடுக்கை முறைமையாகையாலே. (தொழுதெழு) அடிமையா லல்லது! செல்லாத தன்மையாயிருக்கச்செய்தே அநாதிகாலம் அடிமையிழந்து, உறுவி,

இல்லாதார் கணக்காயிருக்கிற நீயே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமை செய்து உஜ்ஜீவி. எம்பெருமானோடு ப்ரத்பாஸந்தமான திருவுள்ளத்தோடே தமக்கு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு (என் மனனே) என்கிறார்.

“ஸந்மாத்ரமே வஸ்து” என்கிற வாதும், “ஜீவபர்களுடைய பேதும் ஓளபா திகம்; மோக்ஷதஸையில் ‘எல்லாம் ஒன்று’ என்கிற வாதும் இவர்க்கு ஸித்திதாந்த மன்று என்னுமிடம் வ்யக்தம் இப்பாட்டில்; பரராம் அவர்களுக்கு வீருத்தமாய்கையால். இப்பாட்டில் “அவன், அவன்” என்கிற மூன்று பர்யாயத்திலும் “துயரறு சுடரடி தொழுதெழன்மனனே” என்று, வாக்யபேதும்பண்ணி யோஜிப்பர். 1. “நமோ நம:” (நமோ நம:) இத்யாதி, ஸ்லோகவத் ப்ரதிவியேஷணம் ஈடுபடுகையாலே. 1.

பன்னிராயிரப்படி—உயர்வற-அவதாரிகை

1. அவ:—இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமான முதற் பாட்டில்—ப்ரத்வ ப்ரத்யானோபபாதகமான நிரவதிக கல்யாண குணயோக்யத்தையும், நிர்ஹேது கோபகாரகத்வத்தையும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தையும், நித்ய மங்குள விக்ரஹ யோக்யத்தையும் உடைய ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளிலே நிரந்தர ஸேஷவ்ருத்தி யைப் பண்ணு என்று தன் நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்.

உயர்வு—(ஆநந்தவல்லியில் சொல்லுகிற கணக்கிலே) அல்லாத உயர்த்தி கள், அற—அஸத்கல்பமாம்படி, உயர்—அவாங்கமஸகோசரமாய் உயர்ந்த, நலம்— ஆநந்தத்தை, உடையவன்—உடையனாக, யவனவன்—ப்ரமாண ப்ரஸித்திதான வன் யாவனொருவன், மயர்வு—(ஸம்ஸயஸிபர்யயாதி ரூபமான) அஜ்ஞாநம், அற— நஸிக்கும்படி, மதிநலம்—ஸ்வாபூவிகஜ்ஞாநப்ரேமங்களை, அருளினன்—(தன்னரு ளாலே) தந்தருளினவனாக, யவனவன்—(2. “ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ என்கிற) ப்ரஸித்தியையுடையவன் யாவனொருவன், அயர்வு—விஸ்மரண ப்ர ஸங்கம், அறும்—இல்லாத, அமரர்கள்—நிரந்தராநுபவயுக்தரான நித்யஸூரிக ளுக்கு, அதிபதி—நிரவதிகஸேஷியானவன், யவன்—யாவனொருவன், அவன்— அவனுடைய, துயரறு—ஸமாஸ்ரித து:க்கநிவர்த்தகமாய், சுடர்—நிரந்தரௌஜ்ஜ்வல்ய விஸிஷ்டமான, அடி—திருவடிகளைக்குறித்து, தொழுது—(3. “புத்தாஞ்ஜலி புடா:” என்கிறபடியே) ஸேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, என் மனனே—“என் மனஸ்ஸே, எழு—நித்யோச்ச்ராயரூபமான உஜ்ஜீவநத்தைப்பெறு” (என்று தம் முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஸாஸித்தருளினாராயிற்று.)

இதில் முதலடியில் “நலம்” என்று ஆநந்த குணத்தையாதல், ஆநந்த ஹேதுவாக உபநிஷத்தில் சொன்ன யுவத்வாதி:குணவிபூதிகளையாதல் சொல்லு கிறது. இரண்டாமடியில் “நலம்” என்று புக்திரூப ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லு கிறது. இப்பாட்டில் மூன்றடியிலும் “யவன்” என்கிற ஸப்ரத்யுத்தோடே “அவன்”

என்று தொடங்கி நாலாமடியைத் தனித்தனியே அந்வயித்து, மூன்று வாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; முதலடியில் யவனோடே “அவன்” என்று தொடங்கி இரண்டாமடியைக் கூட்டி வாக்யமாக்கி, அவ்விரண்டாமடிதன்னை ஆவர்த்தித்து யச்சுப்யுத்தாலே நிர்தேஸரித்து, அதை “அவன்” என்று தொடங்கி மூன்றாமடியோடே கூட்டி, அதுதன்னையும் ஆவர்த்தித்து ‘யவன்’ என்று நிர்தேஸரித்து, அத்தோடே “அவன்” என்று தொடங்கி நாலாமடியிலே வினைமுடித்து வாக்யமாகவும் சொல்லுவர். அங்ஙனன்றியே 1. “स यथायं पुरुषे यथासावादित्ये-स एकः” (ஸ யஸ்சாயம் புருஷே யஸ்சாஸாவாதித்யே-ஸ ஏக:) என்கிற கணக்கிலே “யவனவன்” என்று, யச்சுப்யுத்தார்த்தமாய் ப்ரஸித்தியைக் காட்டி, அதை “அவன்” என்று தொடங்கி நாலாம் பாதுத்தாலே பராமர்ஸரித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர். இப்பாட்டு - ஸர்வஸாஸ்த்ரோபப்யும்ஹணமான இப்ரபந்த, ஸங்க்ரஹமாகையாலே, ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹரூபமான மந்த்ர ரஹஸ்யார்த்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாஸரிப்பிக்கிறது; எங்ஙனெயென்னில், “உயர் நலமுடையவன்” என்கிற ஸர்வாதிக ஸேஷித்வத்தாலே ப்ரத்யமபத்யார்த்தமான அந்யார்ஹஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், “மதிநலமருளினன்” என்று க்ருபாகார்யமாகச் சொன்ன உபகாரகத்வத்தாலே, மத்யமபத்யார்த்தமான உபாயபாவத்தையும், “அமரர்களதிபதி” என்று, நித்யஸூரிஸேவ்யத்வத்தாலே சரமபத்யார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், “தொழுதெழு” என்கையாலே சதுர்த்த்யார்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. 1.

இருபத்துநாலாயிரப்படி—உயர்வற-அவதாரிகை

அவ;—முதற் பாட்டு. “ஸிம்ஃபதியாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமான திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையனாய், அவற்றை அநுபூவிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பை தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே அநுபூவயோக்யமாய்ப்படி, நமக்கு புக்திருபாபந்ர ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினான்; அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கப் பார்” என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஸாஸிக்கிறார்.

வ்யா;— (உயர்வு) உயர்த்தி; அதாவது தன்னையொழிந்த ஸகலபத்யார்த்தங்களிலும் எல்லாப்படியாலும் உண்டான எல்லாவுயர்த்தியையும் சொல்லுகிறது. (அற) ஆதித்யஸந்நிதியிலே நக்ஷத்ராதித்யகளைப்போலே உண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படியிருக்கை; 2. “ज्योतीष्यादित्यवत्” (ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத்) இத்யாதி. (உயர்) உயரானிற்கை. காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபூவியா நின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸங்களால் பரிச்சேத்யுக்கவொண்ணா திருக்கை. அநுபூதாம்ஸம் அல்பமாய் அநுபூவ்யாம்ஸமே விஞ்சியிருக்கை. (நலம்) குணவிபூத்யாதித்யகளை அநுபூவிக்கையால் வந்த ஆநந்தகுணம்; ஏகவசநம் ஜாத்ய

பிப்ராயமாய் குணஜாதிபரமாகவுமாம். ஆநந்தாவஹமான குணவிபூத்யாதி, பரமாகவுமாம். நலமென்கையாலே - கட்டடங்க நன்மையேயாயிருக்கை. (உடையவன்) ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபூந்தியாயிருக்கை. இதுக்கு ஆளவந்தார் “ஸ்வரூபவிகாநவதி,காதிஸ்யாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகூண:” என்று அருளிச் செய்வார். “குத்ருஷ்டிகளுடைய மிடற்றைப்பிடித்தாப்போலே ‘நலமுடையவன்’ என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி கண்டாயே” என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தான். (யவன்) இக்குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான தீவ்ய யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்ருதி ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இந்த குணங்கள்தானும் நிறம்பெறும்படியான ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (அவன்) முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக “அவன்” என்று உத்ஸேகிக்கிறது. (மயர்வு) அஜ்ஞாநம். இத்தால் ஜ்ஞாநாநுத்ய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. (அற) ஸ்வாஸநமாகப் போகும்படி. (மதி நலம்) மதியென்று-ஜ்ஞாநம், நலமென்று - புக்தி, புக்திரூபாபந்ஜ்ஞாநமென்றபடி. (அருளினன்) இத்தலையில் நன்மைதீமை பாராதே, நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தந்தருளினான்; முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுமாபோலே. எனக்குத் தந்தருளினான் என்னுடைய தொழிந்தது—புகுவத்யவிஷயீகாரத்துக்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. (யவன்) இப்படி உபகாரகமாக ஸ்ருதிப்ரஸித்தானவன். (அவன்) அதுக்குமேலே ஒரு நன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று உத்ஸேகிக்கிறது.

(அயர்வறும்) புகுவத்யஜ்ஞாநத்துக்கு விஸ்மருதியில்லாமை ஸ்வபூவமாயிருக்கை. (அமரர்கள்) மரணமின்றிக்கே இருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு மரணமாவது—புகுவத்யநுபுவ விச்சேத்யம்; அதின்றிக்கேயிருக்கை. (அமரர்கள்) என்கிற பூஹுவசநத்தாலே—அவர்களுக்கு எண்ணில்லை என்கிறது. (அதிபதி) அதிகான பதி. அஸங்க்யாதரான நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபுவம் பண்ணாரின்றிலும் பரிச்சேத்யிக்கவொண்ணாத பெருமையுடையவன். (யவன்) நித்யவிபூதி யோகத்தாலே வந்த ஸ்ருதிப்ரஸித்தி. (அவன்) அதுக்குமேலே விக்ரஹத்தால் வந்த வைலக்ஷணயம் சொல்லுகைக்காக உத்ஸேகிக்கிறது. (துயரறு) துயரற்றவென்றபடி. இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி. (சுடரடி) நிரவதிக தேஜோரூபமான தீவ்ய விக்ரஹம். (அடி) ஸேஷபூதர் அநுபூவிக்க இழியும் துறை. (தொழுது) ஸேஷியைக் கண்டால் பிறக்கும் வருத்திவிசேஷம். (எழு) உஜ்ஜீவி. தொழப்பெருதபோது 1. “ஐசுவ” (அஸந்நேவ) என்னும்படியாயிற்றே இருப்பது. (என் மனனே) புகுவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே தமக்குத் திருவுள்ளத்தோடே ஒரு ஸம்பூந்தத்தை ஆசைப்படுகிறார்.

தனித்தனியே “அவன்” என்கிறது — ஓரோவொன்றே நஸ்வரத்வஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. மூன்று பர்யாயத்திலும் “துயரறு

சுடரடி தொழுதெழுன் மனனே” என்று வாக்கியபேதம்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம். 1. “**नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये**” (நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே) என்னுமாபோலே, தனித்தனியே ப்ரீதியாலே ஈடுபடுகையாலே. “உயர்வற உயர் நலமுடையவன் யவன், அவன் மயர்வற மதிநல மருளினன், மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன், அவனயர் வறு மமரர்களதிபதி, அயர்வறு மமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழுன் மனனே” என்று வாக்யைகவாக்யந்யாயத்தாலே யோஜிக்கவுமாம். 1.

நடு—உயர்வற வ்யாக்யாந அவதாரிகை

அவ-உ முதற்பாட்டு. “b தான் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான். d அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம்பெறவேண்டும்படியாய் இருக்கிற திய்வயாத்ம ஸ்வரூபவைலகடினயத்தைக் காட்டி c உபகரித்தான். e இப்பேற்றுக்கு

அடையவனைந்தானும்பதவுரை—முதற்பாட்டு

a இப்படி அவதரிப்பித்த ப்ரபுந்தத்தில் பாட்டுக்களை அடையவே விவரிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் (முதற்பாட்டு இதி) “முதற்பாட்டு வ்யாக்யாயதே” என்றபடி. இப்படியே எங்குங் கண்டு கொள்வது. b ஸ்வாநுபவபரமான இத்திருவாய்மொழியிலே “நான் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறேன்” என்ன அமைந்திருக்கத் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்தது - கைங்கர்யம் புகுத்தி மூலமாய் வருகிறதாய்கையாலே இவ்விஷயத்தில் புகுத்தி பிறக்கைக்கு உறுப்பான அவனுடைய உபகார பரம்பரைகள் தோற்றுகைக்காகத் தன் திருவுள்ளத்தை அபிபுமுகீகரிக்கையாலே - என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தான் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாயித்யாதி) வாக்யைக வாக்யதாயோஜநாநுகுணமாக அவதாரிகை. யத்ஸவா, “அடி தொழுதெழு” இத்யஸமிந் விதேயார்த்தே “மதியருளினன்” இத்யேதத் ஹேதுகூர்ப்புமிதி ச, 2. “அர்த்தேநவ விஸேஷோஹி நீராகாரதயா தியாயம்” இதி ச, ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதய ஏவ அர்த்தா இதி ச, ஹ்ருதி நித்யாய ஸ்வரூபாதிவாசகபத்யாநி க்யாதாக்ரமேண பராம்ருஸந் வாக்யார்த்தமாஹ (தான் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய் இத்யாதி). “தொழுதெழு” என்று கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதமாகவேண்டுகையாலே ப்ரீதிஹேதுத்வேந உபகார பரம்பரைகளை அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது; c “அருளினன்” என்றத்தை ப்ரதிவாக்யம் அந்வயித்து (உபகரித்தான், உபகரித்தான்) என்கிறாராதல்; இப்ரபுந்தம் அநுபவ பரீவாஹரூபமாகையாலே உபகரித்தமை அர்த்தஸித்த்யுமாதல். b (தான் ஸமஸ்த) இத்யாதிக்கு “உயர்நலம்” என்றதிலே நோக்கு. d (அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி) என்கிற இடத்திலே 3. “குணயத்

ஜ்யரூம்பதவுரை—முதற்பாட்டு

a இப்படி அவதரிப்பித்த ப்ரபுந்தத்தில் பாட்டுக்களை அடையவே விவரிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் (முதற்பாட்டு இதி) “முதற்பாட்டு வ்யாக்யாயதே” என்றபடி. இப்படி எங்கும் கண்டு கொள்வது. b வாக்யைகவாக்யதாயோஜநாநுகுணமாக அவதாரிகை (தான் ஸமஸ்தேத்யாதி). “தொழுதெழு” என்கிற கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதமாகவேண்டுகையாலே ப்ரீதிஹேதுத்வேந உபகார பரம்பரைகளை அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது; c “அருளினன்” என்றத்தை ப்ரதிவாக்யம் அந்வயித்து (உபகரித்தான், உபகரித்தான்) என்கிறாராதல்; இப்ரபுந்தம் அநுபவ பரீவாஹரூபமாகையாலே உபகரித்தமை அர்த்தஸித்த்யுமாதல். b (தான் ஸமஸ்த) இத்யாதிக்கு “நலம்” என்றதிலே நோக்கு. d (அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி) என்கிற இடத்திலே, 3. “குணயத்

ஈ—என்பக்கல் சொல்லலாவதொன்று மின்றிக்கேயிருக்க, நிர்ஹேதுகமாகத் தானே
 c உபகாரகனானான்; f ஸ்வஸ்வருபாபந்நராயிருக்கிறவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற
 இருப்பைக் காட்டி c உபகரித்தான்; g தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹவைலக்ஷணயத்
 தைக் காட்டி c உபகரித்தான்” என்று அவன் பண்ணிண உபகாரங்களடையச்
 சொல்லி, “இப்படி உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்தைப்
 பண்ணி h உஜ்ஜீவிக்க வாராய்” என்று தம் i திருவுள்ளத்தோடே i₂ கூ(ட்)கேரார்.

அ-தம் லோகே குணிணு ஹி மதம் மங்குளபதம் விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திக்ஷிதிதரபதே தத் த்வயி புந: |
 குணஸ் ஸ்த்யஜ்ஞாந ப்ரபுருதய உத த்வத்குததயா ஸுபீபூயம் யாதா இதஹி நிரணைஷ்ம
 ஸ்ருதிவஸாத் ||” என்கிற ஸ்லோகமும், ஹேமாரனிந்த் பரிமளந்யாயமும் அநுஸந்தேயம்.
 மங்குளபதம்-மங்குள பதப்ரயோகம். ஸுபீபூயம்-ஸுபுத்வம். ஸ்ருதிவஸாத் - 1. “ஜ்யோதிஷாம்
 ஜ்யோதி:” 2. “பவித்ராணம் பவித்ரம் யோ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம்” இத்யாதிஸ்ருதிஸ்மருதி
 வஸாத். d (அக்குணங்களும்) இத்யாதிக்கு “யவன்” என்கிற விஸேஷ்யாம்ஸத்திலே நோக்கு.

e (இப்பேற்றுக்கு) இத்யாதி—“அருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. f (ஸ்வஸ்வருபாபந்ந
 ராய்) இத்யாதி—“அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றத்தைப்பற்ற. (ஸ்வஸ்வருபாபந்நராய்)
 என்றது - தங்களுடைய அஸாதாரணாகாரத்தை அடைந்தவர்களென்றபடி. அதாவது -
 அபஹதபாப்மத்வம் தொடக்கமானவை. இத்தால் பரமஸாம்யாபந்நர் என்றபடி. g “துயரறு
 சுடரடி” என்றத்தைப்பற்ற (தன்னுடைய இத்யாதி) i திருவுள்ளத்தோடே i₂ கூடுகையாவது -
 A முந்துற்ற நெஞ்சான தம் திருவுள்ளத்தோடே “என் மனனே” என்று உறவுகொண்டாடுகை
 என்று மேலே ஸுவ்யக்தம்; (தம் i திருவுள்ளத்தோடே i₂ கூடுகிறார்) என்றது-தொழுதெழுகையாகிற
 க்ரியையிலே அந்வயிக்கிறுரென்னவாமம்; அன்றிக்கே i₃ “கூட்டுகிறார்” என்று பாடாமாய்,
 “தொழுகையைத் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்; கூட்டுகையாவது-உபதேஸரிக்கை” என்னவு
 மாம். உபகாரத்துக்குத்தோற்றால் 3. “பூயோ நம:” என்று ஆளவந்தாரைப்போலே தாம்
 தொழாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறது - ப்ரீத்யதிரயத்தாலே உசாவவேண்டி, அதுக்கு இவ்
 னிபூதியில் ஆளில்லாமல் A முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே-என்று கண்டுகொள்வது. i₂ “கூடுகிறார்”
 என்னும்போது h (உஜ்ஜீவிக்க வாராய்) என்றது - “நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாராய்” என்றபடி.

ஜீ—யத்தம்” இத்யாதி ஸ்லோகஞ்ச, ஹேமாரனிந்த் பரிமளந்யாயஸ்சாநுஸந்தேயம். மங்குள
 பதம் - மங்குளபதப்ரயோகம். ஸுபீபூயம்-ஸுபுத்வம். ஸ்ருதிவஸாத் என்றது- 1. “ஜ்யோதிஷாம்
 ஜ்யோதி:” என்றத்தைப்பற்ற. d (அக்குணங்களும்) இத்யாதிக்கு - “யவன்” என்ற விஸேஷ
 யாம்ஸத்திலே நோக்கு.

e (இப்பேற்றுக்கு) இத்யாதி—“அருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. f (ஸ்வஸ்வருபாபந்ந
 ராய்) இத்யாதி—“அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வஸ்வருபாபந்நராய் -
 தங்களுடைய அபஹதபாப்மத்வாத்யஸாதாரணாகாரத்தை அடைந்தவர்களாய். g “துயரறு
 சுடரடி” என்றத்தைப்பற்ற (தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹேத்யாதி). i₂ கூட்டுகை - உபதே
 ஸரிக்கை. உபகாரத்துக்குத் தோற்றால், 3. “பூயோ நம:” என்றும்போலே தாம் தொழாதே
 நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறது - ப்ரீத்யதிரயத்தாலே உசாவவேண்டி, அதுக்கு இவ்விபூதியில்
 ஆளில்லாமல், A முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே. i (திருவுள்ளத்தோடே i₂ கூடுகிறார்) என்று

ஈ— j “ஆறு k கிண்ணகமெடுத்தால் l நேர்நின்ற மரங்கள் பறியுண்டுபோய்க் கடலிலே
புகும்; m நீர்வஞ்சி தொடக்கமானவை வளைந்து பிழைக்கும். அதுபோலே புகுவத்
m₂ குணங்களினுடைய, n எடுப்பிருந்தபடி m₂ கண்டோழுக்கு எதிரே நானென்று
பிழைக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்துப் பிழைக்க வாராய் நெஞ்சே!”
என்கிறார். o “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் துயரறு கூடரடி தொழுதெழப்பாராய்
(நெஞ்சே)” என்கிறார்.

p 1. “अहमस्यावरो भाता गुणैर्द्वयमुपागतः” (அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்த்யாஸ்ய
முபாகுத:) என்னுமாபோலே q இனையபெருமானே r “நீர் இவர்க்கென்னாவீர்” என்ன;

அ— | வாக்யபேத்யோஜனைக்குச்சேர அவதாரிகாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆறு கிண்ணகம்
எடுத்தால்) என்று தொடங்கி “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்கிற பத்யமாத்ரத்திலே
நோக்காக இந்த அவதாரிகை; | அங்ஙனன்றிக்கே—அவன் பண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி,
“தொழு” என்கிறாரென்றார் (தான் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாயித்யாதி; ப 216 b); அவன்
பண்ணின உபகாரங்களுக்கு நாம் தொழமாட்டோம் என்றிருந்தாலும், குணங்களினுடைய
உத்யரேகங்களிட நமக்கு, தொழுதல்லது ஜீவிக்க விரகில்லை என்று சொல்லுகிறார் என்கிறார் (ஆறு
கிண்ணகமெடுத்தால்) இத்யாதி; — என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இவ்விரண்டு படித்திலும்
“ஸார்வஜஞ்ய ஸர்வஸக்தித்வ துண்டூதரத்வாதி;களைக் கண்டால் எதிரே நிற்க விரகில்லை, ஸம்
ஸாரஸாக்யரத்திலே தள்ளிவிடுமாகையாலே அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கப்பாராய்” என்ற
படி, k (கிண்ணகம்) ப்ரவாஹம். l (நேர்) எதிரே. m (நீர்வஞ்சி இதி) 2. “அநம்ரானாம் ஸமுத்
தர்த்துஸ் தஸ்மாத் ஸிந்துரயாதி;வ | ஆத்மா ஸம்ரக்ஷிதஸ் ஸஹ்ரமைர் வருத்திமாஸ்ரித்ய
வைதஸீம் ||” இதி ஹயுக்கம். n (எடுப்பு) அதிஸயம். ஓளத்தத்யம் வா. o உக்தார்த்துஸ்ய
ஸப்த்யாகாங்க்ஷாயாமாஹ (உயர்வற வுயர்நலம் இதி)

p தாத்பர்யாத்ரம் (அஹமஸ்யேத்யாதி;). |...o அத்வா. 3. “अवरोः प्रतिपेक्ष्यते”
என்கிற ந்யாயத்திலே தாத்பர்யம் (ஆறுகிண்ணகமித்யாதி; தொழுதெழப்பாராய் நெஞ்சே என்
கிறார்என்னுமளவுக்கும்) அதாவது—புகுவத்குணங்கள் 3. “अवरोः प्रतिपेक्ष्यते” என்னும்படி

ஜீ—பாட்யமானால் “என் மனனே” என்று உறவுகொண்டாடுகிறார் என்றபடி. இந்தப் பாட்யத்தில்
n (உஜ்ஜீவிக்க வாராய்) என்றது - நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாராய் என்றபடி.

| வாக்யபேத்யோஜனைக்குச் சேர அவதாரிகாந்தரம் (ஆறு கிண்ணகமித்யாதி;) இதுக்கு
“உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்கிற பத்யத்திலே நோக்கு. யத்வா. (தான் ஸமஸ்த)
(ப 216b) இத்யாதி; வாக்யத்திலே உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கில் அவஸ்யம் தொழவேணு
மென்கிறார், இதில் நேரே நான் தொழாதொழியிலும் குணாத்மரேகம் தொழுவித்துக்கொள்ளும்
என்கிறார் என்று யோஜிக்கவுமாம். k (கிண்ணகம்) - ப்ரவாஹம். l (நேர்) - எதிர். m (நீர்வஞ்சி
இதி) அதர் 2. “ஆத்மா ஸம்ரக்ஷிதஸ் ஸஹ்ரமைர் வருத்திமாஸ்ரித்ய வைதஸீம்” என்றது அநுஸந்
தேயம். n (எடுப்பு) அதிஸயம். ஓளத்தத்யம் வா. m₂ (குணங்களுடைய எடுப்பு) என்கிற
விடத்திலே - 3. “த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணம் ததூ” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். n₂ (கண்டோழுக்கு) -
கண்ட நமக்கு. o உக்தார்த்துஸ்ய ஸப்த்யாகாங்க்ஷாயாமாஹ (உயர்வற இத்யாதி;)

p குணக்குதத்யாஸ்யஸ்ய த்ருஷ்டாந்த: (அஹமஸ்யேத்யாதி;) q உபபாத்யகம் (இனைய
பெருமானே இத்யாதி;) r (நீர் இவர்க்கென்னாவீரென்ன) என்றதுக்கு-4. “राज्यात्प्रपक्ष्यते
वने

ஈ-r₂ “பெருமானும் ஒருபடி நினைத்திருப்பர்; நானும் ஒருபடி நினைத்திருப்பேன்” என்றார்; “அவர் நினைத்திருக்கும்படியென்? நீர் நினைத்திருக்கும்படியென்?” என்ன; “அவர் தம் பின்பிறந்தவன் என்றிருப்பர்; நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனையிருப்பன்” என்றாரிறே; s அப்படியே இவரும் “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் துயரறு கூடரடி தொழுதெழுப்பாராய் நெஞ்சே” என்கிறார்.

t இவர் தாம் u முற்பட குணங்களிலே இழிவானென் என்னில்: v தாமகப்பட்ட துறை அதுவாகையாலே. w இவரை x குணத்தை இட்டாயிற்று வணங்குவித்தது.

அ-பண்ணுமவையாகையாலே 1. “ந நமேயம்” என்றிருக்க விரகில்லை; ஆகையாலே நாமே முந்துற இசையோம் நெஞ்சே என்கிறார் - என்றபடி. q உபபாத₃கம் (இனையபெருமானை இத்யாதி₃) r (நீர் இவர்க்கென்னொவிரென்ன) 2. “ரஜ்யாதுப்ரஷ்டோ வநே வஸ்தும் மயா ஸார்த்த₄மிஹாக₃த: | பூர்யயா ச மஹாதேஜா: ஸீதயா₅நுக₃தோ வஸீ | தி₃நக₃யே மஹாதேஜா: ப்ரப₄யேவ தி₃வாக₃ர: ||” என்று பித்ருவசநத்தாலே அவர் வந்தாரென்றும், பூர்யயாகையாலே பிராட்டி வந்தாளென்றும், “மயா ஸஹ” என்றும் சொல்லுகையாலே, இரண்டு நிமித்தமுமின்றிக்கேயிருக்க, நீர் வந்த இதுக்கு நிமித்தபூ₄த ஸம்ப₃ந்த₄மேதென்கிற ப்ரஸ்நம் திருவடியுடைய முக₃விகாஸத்தாலே உந்நீதமென்று தாத்பர்யம். (p “அஸ்யாவரோ ப்ராதா”) 3. “நையாயிகஸ்ய வாயுரப்ரத்யக்ஷ:” 4. “வஸ்யாமதம்” இத்யாதி₃வத். இவ்வர்த்த₃ம் ஸப்₃த₃த்திலே தோற்றத்திருக்கச்செய்தேயும் பூ₃த₃தி₃பே₄த₃த்தாலே என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகைக்கடி — “விருத்₃த₄ த₄ர்மங்களான ப்ராத்ருத்வத₃ாஸத்வங்களுக்கு ஏகாஸ்ரயத்தில் அநுஸந்த₄ாநம் கூடாமையாலே” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார்; இதுக்கு நியாமகம் “அஹம் அஸ்ய” என்ற பத₃ங்கள். ப்ராத்ருத்வமா வது — தன்னோடு தோள் தீண்டியான அதிஸயவத்த்வம். த₃ாஸத்வம் — க்ரயவிக்ரயார்ஹத்வம். s ப்ரக்ருதத்திலே ஏதென்ன (அப்படியே இவரும் இத்யாதி₃).

t பூ₃த₃த₄யாரோஹக்ரமாநுஸாரின்யா 5. “யதோவா இமான்” இத்யாதி₃ ஸ்ருதிப்ரக்ரியயா கார்யாகார ஜக₃த்பூர்வகம் 6. “காரணந்து த₄யேய:” இதி காரணவஸ்து உபாஸ்யமிதி வக்த வ்யம்; நசேத் 7. “அகிலஹேயப்ரத்யநீக” இத்யாதி₃ க₃த்யோக்த ப்ரகாரவத் ஸ்வரூபரூபே

ஜீ-வஸ்தும் மயா ஸார்த்த₄மிஹாக₃த: | பூர்யயா ச மஹாதேஜா: ஸீதயா₅நுக₃தோ வஸீ ||” என்கிற படியே பித்ருவசநத்தாலே அவர் வந்தார்; பூர்யயாகையாலே பிராட்டி வந்தாள்; இரண்டு நிமித்தமுமின்றிக்கேயிருக்க 2. “மயா ஸார்த்த₄ம்” என்று நீர் வந்த இதுக்கு நிமித்தபூ₄தஸம் ப₃ந்த₄ம் ஏதென்று தாத்பர்யம். r₂ ப்ராத்ருத்வமாவது - தோள் தீண்டியான ஆகாரம்; த₃ாஸத்வ மாவது - க்ரயவிக்ரயார்ஹத்வம்; ஒருவனுக்கு ஏகவிஷயத்தைக் குறித்து இந்த உத்கர்ஷா பகர்ஷரூப ப்ராத்ருத்வ த₃ாஸத்வ பூ₃த₃தி₃கள் விருத்₃த₄ங்களாகையாலே பி₄ந்நபூ₃த₃த₄யதீ₄நங்க ளாக அருளிச்செய்கிறார் (பெருமானும் இத்யாதி₃). ஏதந்நியாமகம் - 8. “யஜி₃ ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்ரஹயதா மயி” என்றது; ப்ரீதி - ப்ராத்ருத்வ நிப₃ந்த₄னை. அநுக்ரஹயதை - த₃ாஸத்வ நிப₃ந்த₄னை. “p அஸ்யாவரோ ப்ராதா அஹம் குணீர்த₃ாஸ்யமுபாக₃த:” என்று ஸப்₃த₃நிர்வாஹம் என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். s ப்ரக்ருதத்திலே ஏதென்ன (அப்படியே இவரும்) இத்யாதி₃.

t க₃த்யத்தில் 7. “அகிலஹேய” இத்யாதி₃ப்படியே ஸ்வரூபம் முன்னாகச் சொல்லாதே குணத்திலிழிவானென் என்றபடி. u (முற்பட) ஸ்வரூபாபேக்ஷயா என்றபடி. w த₃விதீயாவ

ஈ-வ்யா:-(உயர்வற இத்யாதி) yப₄க₃வத₃ாநந்த₃த்தைப் பேசப்புக்க zவேத₃ங்கள் உமநுஷ்யா

அ-அபி₄த₃ாய அநந்தரம் கு₃ணாபி₄த₃ாதேந ப₄ாவ்யம்.; உப₄யப்ரகார வ்யதிரேகேண ப்ரத₃மம் கேந ஹேதுநா கு₃ணாநபி₄த₃ாதாதி இத்யபி₄ப்ராயேண ஸங்கதே (இவர்தாம் முற்பட இதி). u(முற்பட) ஸ்வருபாபேக்ஷயா என்றபடி. vபரிஹாரம் (தாமகப்பட்ட இத்யாதி). x(கு₃ணத்தை இட்டாயிற்று) சாடு. த₄நுஸ்ஸை கு₃ணத்தை இட்டிறே வணங்குவிப்பது. இவ்வாக்யம் பூர்வ விவரணம். w ஸ்வருபருப விபூ₄தீநாமப்யாகர்ஷகத்வாத் கு₃ணவஸீக்ருதத்வே கோ ஹேது: இத்யத் ராஹ (இவரை இத்யாதி) என்னவுமாம்; தத்ர ஹேதுப்ரஸ்நஸ்ய அவகாஸோ நாஸ்தி; ஸ்வ தந்த்ரஸ்ய அபர்யநுயோஜ்யத்வாதி₃தி ப₄ாவ:.

y “உயர்வறவுயர்நலம்” என்ற ஆநந்த₃ கு₃ணத்தினுடைய அபரிச்சேத்யத்தைக்கு ப்ரமாணம் (ப₄க₃வத₃ாநந்த₃த்தை இத்யாதி) அன்றிக்கே, “உயர்வறவுயர்நலம்” என்ற வர்ணனைக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம்; y...(ப 232) உயத்₃வா “வேத₃ாஸ்ச அபரிச்சேத்யமானந்த₃கு₃ணம் அபரிச்சேத்யத்வேநாவிஜ்ஞாய தத்பரிச்சேத₃ார்த்தம் அநேகயத்தம் க்ருத்வா புநரஸக்த்யா நிவ்ருத்தா:; பராங்குஸார்யஸ்து ப்ரத₃மத ஏவ அபரிச்சேத்யத்வேநாஹ; கிமித₃ம் ஜ்ஞாநாதி₃க்யம்!” இதி வித்₃தே₄ா வ்யாக்யாதா ப்ராஹ (ப₄க₃வத₃ாநந்த₃த்தை இத்யார்ப்ய—நிலமாய்ப் பேசுகிறார் இத் யந்தம்). z 1. “அநந்தா வை வேத₃ா:” இதிற்யாயாத். ஸாக்₃ாந்தரேஷ்வப்யாநந்த₃வல்லீஸ்த₃ப₄ா வாபி₄ப்ராயாத்வா. 2. “வேத₃ா: பும்ஸி ச பூ₄ம்ந்யேவ” இத்யபி₄ப்ராயாத்வா (வேத₃ங்கள்) இதி ப₃ஹுவசந ப்ரயோக:; y 3. “ஸைஷாநந்த₃ஸ்ய மீமாம்ஸா ப₄வதி” என்கிற ஸ்ருதியை ஹ்ருதீ₃ கரித்துக் கொண்டு (ப₄க₃வத₃ாநந்த₃த்தைப்பேசப்புக்க வேத₃ங்கள்) என்கிறார். a 3. “யுவா ஸ்யாத் ஸாது₄ யுவாத்யாயக:...ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த₃:” என்று தொடங்கி 3. “ஸ ஏக: ப்ரஜாபதேரா நந்த₃:” என்னுமளவும் கடாக்கித்து (மநுஷ்யாநந்த₃ம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்த₃த்தளவுஞ் சென்று)

ஜீ-தாரிகைக்குச் சேர ப₄ாவாந்தரம் (இவரை இத்யாதி). x சாடுவுக்கு-கு₃ணம்-கயிறு; கு₃ணத்தை இட்டிறே த₄நுஸ்ஸை வணங்குவிப்பது என்றபடி.

y...(ப 222)e ஸ்ருதியாலும் அபரிச்சேத்யமான ஆநந்த₃த்தை “உயர்வற” இத்யாதி₃யாலே வர்ணித்து நிலமாகப் பேசுகையால் வந்த ஜ்ஞாநாதி₃க்யத்திலே வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (ப₄க₃வத₃ாநந்த₃த்தை இத்யாதி₃...நிலமாய்ப் பேசுகிறாரிறே இவர் என்னுமளவாக). அதாவது- வேத₃த்தைப்போலே பரிச்சேதி₃க்க என்றிழிந்து நிலமல்லாமை மீளுகையன்றிக்கே, முதலிலே அபரிச்சி₃ந்தமென்று சொல்லவிழிகையாலே நிலமாய்ப் பேசத்தட்டில்லை என்றபடி; y அத₃வா ஆநந்த₃கு₃ணபரிச்சேத்யத்தைக்கு ப்ரமாணம் (ப₄க₃வதி₃த்யாதி₃). a 3. “யுவா ஸ்யாத் ஸாது₄ யுவாத்யாயக: ... ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த₃:” என்று தொடங்கி 3. “ஸ ஏக: ப்ரஜாபதேரா நந்த₃:” என்னுமளவும் கடாக்கித்து! (மநுஷ்யாநந்த₃ம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்த₃த்தளவும்

ப்ர— a (மநுஷ்யாநந்த₃ம் தொடங்கி இத்யாதி₃) தீத்திரியகே [அ. வ. ௮] “யுவா ச்யாஸாபுயுவாஹ்யாயக:” இत्यादि श्रूयते। अस्याः श्रुतेरर्थः श्रुतप्रकाशिकाकरैर्विस्तरेणोक्तः—(युवा) पञ्चविंशतिवार्षिकः. (साधुयुवाह्यायकः) साधु - यथाविधि, सम्यक्संप्रदायसिद्धतया स्वरवर्णादिभ्रंश रहितं वा; युवशब्देन प्रत्यग्रत्वं विवक्षितम्; अविसरणात् नित्यनवं यथा भवति तथा अध्ययनवान् इत्यर्थः। यद्वा स्वसमवयस्कानां सर्वेषामध्यायकः—तदधिकज्ञान इत्यर्थः। (आशिष्ठः) आशुतरक्रियः; यद्वा अशनक्षमः—अरोग इत्यर्थः; यद्वा आशीर्वादविषयभूतः—सर्वानुरञ्जक इत्यर्थः. “सर्वान् देवान्

b (பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சென்று)
 அत्रायं श्लोकोऽनुसन्धेयः.-“उपर्युपर्यब्जभ्रुवोऽपि पूरुषान् प्रकल्प्य ते ये शतमित्यनुक्रमात् ।
 गिरस्त्वदेकैकगुणावधीप्सया सदा स्थिता नोद्यमतोऽतिशेस्ते ॥ ” इति.

ஈ-கசித்துக்கொண்டு சென்று, பின்னையும் பரிச்சேதுக்கமாட்டாதே 1. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீண்டனவினே; c இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமினே; d குணங்கள் எல்லாம் இப்படியேயினே இருப்பது; e இக்குணங்கள் எல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறனினே இவர்.

அ-பிரகல்பய தே யே ஸதமித்யநுக்ரமாத் | கிரஸ்த்வதேகைக குணாவதி, பஸ்யா ஸத்யா ஸ்திதா நோத்யமதோ டிஸேரதே ||" 2. "மர்த்யோத்தாயம் விரிஞ்சாவதி, கமுபரி சோத்ப்ரேக்ஷய மீமாம்ஸமாநா ரங்கேந்த்ராநந்தவல்லீ தவ குணநிவஹம் யௌவநாநந்தபூர்வம் | ந ஸ்வார்த்தம் ஸ்ப்ரஷ்டுமீஷ்டே ஸ்கூலதி பதி பரம் முகலாயம் நிலியே ஹந்தைவம் த்வத்குணநாமவதி, குண நயோ: கா கதர் சித்தவாசோ: ||" இத்யாதேன தாத்பர்யம்.

1. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் ஏதாத்த்ருஸோத் ப்ரேகைக்கு இந்த விஷயம் யோக்யமென்று ப்ரத்யமஸிலோக தாத்பர்யம். 3. "ஆஸிஷ்டே, த்ரடி, ஷ்ட: " என்று இந்த ஆநந்தத்துக்கு குணநிபந்தநத்வம் தோற்றுகையாலே, இவ்வாநந்த விஷயமாக 1. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கையாலே, குணந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்தம் துல்யமாகையாலே "ஏகைககுணாவதி, பஸ்யா" என்றது. ஸத்யா ஸ்திதா: கிர:- எப்போதும் உண்டாயிருக்கிற வேத்யப்யுத்தங்களானவைகள். அப்யுபய: பூருஷாத் பிரகல்பய- ப்ரஹ்மாதிகளைப் பூருஷர்களாக்கி. அதாவது - ப்ரஹ்மாக்களினுடைய ஆநந்தத்தை மநுஷ்ய ஸத்யாநேயாக்கி. உபர்யுபரி - அதுக்கு மேலே மேலே. தே யே ஸதமித்யநுக்ரமாத் பிரகல்பயாபி- அப்படி கல்பயமான மநுஷ்யாநந்தத்தினுடைய நூறு மடங்கு மநுஷ்யகந்த, ர்வாநந்தம்மென்கிற க்ரமத்தாலே கல்பித்திருக்கச்செய்தேயும், உத்யோகத்தனதப்பற்ற அதிஸாயிக்கமாட்டிற்றில்லையென்று ஸிலோகத்துக்குப் பொருள். 2. மர்த்யோத்தாயம்-மர்த்யாதுத்தாயம். ஸய்யோத்தாயமிதிவத். மர்த்யமாரப்யேதி யாவத். யௌவநாநந்தபூர்வம் - மாநுஷாநந்த்யாவயவபூத யௌவநாநந்த மாரப்ய, பதி-ப்ரதிபாதுமமார்க்கே, முகலாயம் நிலியே-முக இவ விலிநேத்யர்த்தம். 3. "யுவா ஸ்யாத்" இத்யாதி, ஸ்ருதியிலே இன்றிக்கேயிருக்க, இப்படி கற்பித்தருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து- 3. "யுவா ஸ்யாத்" என்று தொடங்கி மநுஷ்யாநந்தம் முதலாகக் கல்பித்துவருகிற ப்ரகரண மாகையாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு அவ்வருகேயும் "தே யே ஸதமித்யநுக்ரமாத்" என்று உத்ப்ரேக்ஷி- கிறது ஸ்ருதிக்கு விவக்ஷிதமென்று தாத்பர்யம்.

c (இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமினே) மற்ற குணங்களினுடைய அபரிச்சேத்யதை சொல்லவில்லையே என்று ஸங்கையைப் பூரிப்பது. d (குணங்களெல்லாம் இப்படியே) என்றது- ஆநந்தப்ரிச்சேத்யதாதேஹது குணவிபூத்யபரிச்சேத்யதையாகையாலே, ஆநந்தம்

ஈ-யப்யுபயே, புவே, டி பூருஷாத்" 2. "மர்த்யோத்தாயம் விரிஞ்சாவதி, கமுபரி சோத்ப்ரேக்ஷய மீமாம் ஸமாநா" இத்யாதி, அதுஸந்தேயம். 3. "யுவா ஸ்யாத்" இத்யாதி, ஸ்ருதியிலே அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்தமை இல்லாவிட்டாலும் ஊஹந்யாயஸித்தம். அதாவது 3. "யுவா ஸ்யாத்" இத்யாதியாலே மநுஷ்யாத்யஸம்ப்ராவிதா காரத்தைச் சொன்னபோதே ப்ரஹ்மாவையும் மநுஷ்ய ஸத்யாதே கல்பிக்கை ஸ்ருதிக்கு விவக்ஷிதம் என்றபடி.

c (ஆநந்தகுணமொன்றிலுமினே) மற்ற குணங்களின் அபரிச்சேத்யதை சொல்லவில்லையே என்னிலென்று ஸங்கையைப் பூரிப்பது. d (குணங்களெல்லாம் இப்படியேயினே) என்றது-ஆநந்தப்ரிச்சேத்யதாதேஹது குணவிபூத்யபரிச்சேத்யதையாகையாலே, ஆநந்தம் அபரிச்சித்தம்

ஈ— f (உயர்வு) வருத்தம். g எல்லார்க்கும் உயர்த்தியுண்டாம்போது வருத்த முண்டு; அப்படி வருந்தவேணுமோ? என்றால், h உயர்வற உயராநிற்கும். i இத்தைப்

அ—அபரிச்சிந்தநமென்றபோதே தத்பரிச்சிந்தநதாவேதுவான குணந்தராபரிச்சேத்யதையும் அர்த்தஸித்திமென்றபடி. இது 1. “யுவா ஸ்யாத்” இத்யாதி ஸ்ருதி வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். e ஆனால் இது இவர் பரிச்சேதித்துப் பேசும்படி என்னென்னில் (இக்குணங்களெல்லாம் இதி) அதாவது - வேதும் பரிச்சேதிக்க என்றிழிகையாலே நிலமில்லாமல் மீண்டது; இவர் அபரிச்சிந்தநமென்று சொல்ல இழிந்தவராகையாலே இவருக்கு நிலமாகப் பேசத்தட்டில்லையென்றபடி. அன்றிக்கே, ஸ்ருதி ஆநந்த குணமொன்றையுமிதே விஸ்தரித்துச் சொன்னது; இவர் அவ்வளவன்றிக்கே ஓரோ திருவாய்மொழியிலே ஓரோ குணமாக குணந்தரங்களையும் விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தாரிதே. அதாவது, ஸ்ருதி ஆநந்தகுணமொன்றையுமிதே 2. “யதோ வாகோ நிவர்த்தந்தே” என்று அபரிச்சிந்தநமாகச் சொல்லிற்று. இவர் அங்ஙனன்றிக்கே “உயர் நலம்” என்று எல்லா குணங்களையும் அபரிச்சிந்தநமென்கிருரே — என்று வேதங்களுக்கும் நிலமல்லாதத்தைப் பேசுகிற ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாந வைபவம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

f உயர்வென்று - வருத்தமாதல், உச்சராயமாதல்; அதில் ப்ரதமத்தை அருளிச்செய்கிருர் (உயர்வு வருத்தமித்யாதி) “உயர்வே அனுக்கம் கவரல் உயங்கல் உயர்வே ஆகுலமணங்கு - கசிவே அயர்வென்றிவை வருத்தமாகும்” என்று திகுண்டு. g வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன

ஐ—என்றபோதே, தத்பரிச்சிந்தநத்வ வேதுவான குணந்தராபரிச்சேத்யதையும் அர்த்தஸித்திமென்றபடி. இது 1. “யுவா ஸ்யாத்” இத்யாதி ஸ்ருதி வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். e ஆனால் இவர் பரிச்சேதித்துப் பேசும்படி என்னென்னில் (இக்குணங்களெல்லாம் இத்யாதி) என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். தைத்திரியகே 1. “யுவா ஸ்யாத் ஸாது, யுவாத், யாயக: , ஆஸிஷ்டே, த்ரடிஷ்டே, ப்ரடிஷ்டே, தஸ்யேயம் ப்ருதிஸீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ண ஸ்யாத்: ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: , தே யே ஸதமித்யாதி” யுவா - பஞ்சசிம்ஸதிவார்ஷிக: , ஸாது, -ஸ்வரவரணாதி, ப்ரம்ஸரஹிதம், யுவாத், யாயக: -ஸ்வஸமவயஸ்காநாம் ஸர்வேஷாம் அத்யாயக: , தத்யதி, ஜ்ஞாந இத்யர்த்த: , ஆஸிஷ்ட: - அஸநக்ஷம: - அரோக: இத்யர்த்த: , த்ரடிஷ்ட: - காயபுலவாந். ப்ரடிஷ்ட: - மநோபுலவாந். வித்தஸ்ய பூர்ண - வித்தேந பூர்ண. ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: - ஏவம் குணஸமுதாயம் விபூதி பெளஷ்கல்யம் சோக்த்வா “ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:” இதி தத்ஸமுதாயம் ஆநந்தஸப்தேந திர்திஸ்ய தஸ்யநந்தஸ்ய நிரதிஸயத்வ ப்ரதிபாதிநாத் ஸர்வகுணநாம் விபூதேஸ்ச அநவதி, காதிரயத்வம் ப்ரதிபாதிதம் புவதி. ந ச ஜ்ஞாநபிந்தஸ்ய குணவிபூத்யாதே: கதும் ஆநந்தத்வம்? இதி ஸங்க்யம், அநுகூலத்வம் ஹி ஆநந்தத்வம்; தச்ச ஸ்வத ஏவேஷ்டத்வம்; தச்ச குணவிபூத்யோரபி ஸம்புவதி; ஸ்ருத்யா ஸ்வரஸதஸ் தஸ்யைவ ஆநந்தத்வமுத்தம். அநுகூலஜ்ஞாநத்வமேவ ஹி ஆநந்தத்வமிதி குணவிபூதிவிஷய ஜ்ஞாநஸ்ய ஆநந்தத்வே஽பி தஸ்யாநந்தஸ்ய நிரவதி, காதிரயத்வோக்த்யா குணவிபூத்யோரப்யநவதி, காதிரயத்வம் அர்த்தாதுக்தம் புவதி. தத்யாநந்தஸ்ய குணவிபூத்யாநந்த்ய திபந்த, நத்வாத். ஏவம் “ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:” இத்யாரப்ய “ஸ ஏக: ப்ரஜாபதேரநந்த:” இத்யத்தேந ஷேத்ர ஜ்ஞாநந்த்யாதிரய உக்த: . “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:” இதி புகுவத்யாநந்த உச்சயத இதி 1. “யுவா ஸ்யாத்” இதி ஸ்ருதேர் வ்யாக்யாநம்.

f உயர்வென்று - வருத்தமாதல், உச்சராயமாதல்; அதில் ப்ரதமத்தை அருளிச்செய்கிருர். (உயர்வு - வருத்தம்) என்று. g வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன (எல்லார்க்குமித்யாதி.)

ஈ-பற்றவிதே j ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சந்தை. k புகுவத் வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்து கதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான l உச்சராயத்தை — உயர்வென்கிறது. (அற) இன்றியிலேயொழிய. m இத்தால் அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறது; பின்னை என்சொல்லுகிறதென்னில்; n தன்னுடைய உச்சராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால், ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நகரத்ராதிக்களைப் போலவும், மேரு ஸிகரத்திலே நின்ற வனுக்குக் கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிக்கள் இருக்குமாபோலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லையென்னலாம்படி இருக்கை.

அ. (எல்லார்க்குமித்யாதி) இவ்விடத்திலே 1. “யுகுகோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ் தரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஸுஸ்ரும: ||” 2. “மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வா SSத்மாநம் தேவதேவோ பூபூவ” என்கிற ஸ்லோகங்களும், 3. “விஷ்ணு ரேஷஸ்ய ப்ரபூருதே ஹவிர்பி: விதே ஹி ருத்ரோ ருத்ரீயம் மஹத்த்வம்” என்ற ஸ்ருதியும் அநுஸந்தேயம். h (உயர்வற உயராநிற்கும்) வருத்தமற்றிருக்கையாலே ஸ்வாபுரானிகமாயிருக்கும் என்றபடி. i ஸ்வாபுரானிகமாயிருக்கும் என்கைக்கு ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுக்தியை அருளிச் செய்கிறார் (இத்தைப்பற்ற இத்த்யாதி) இத்தைப்பற்றவிதே என்றது-வருத்தமற உயராநிற்கும் என்ற இவ்வர்த்தத்தைப் பற்றவிதே என்றபடி. j அஸ்யாமேவ க்ஷாதாயாம் உத்தரத்ர குணநாம் ப்ரமாணோபந்யாஸாவஸரே 4. “ஸ்வாபுரானிகாநவதிக்காதிரயாஸங்க்யேயகல்யாண குணகூண:” இதி ஸ்பஷ்டமுச்சயதே 5. “ஸ்வாபுரானிகாநவதிக்காதிரயேஸித்ருத்வம்” இத்த்யாதிஸ்லோகமென்னவுமாம். k த்விதீயமர்த்தம், ப்ரதியோகி விஸேஷ ப்ரகார விஸேஷாந்நித்யாதாநஞ்ச ஹ்ருதி நித்யாயாஹ (புகுவத் வ்யதிரித்தேதி.) l உச்சராயமென்று-அதிசயமாய், இதரருடைய குணங்களினுடைய அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த அர்த்தத்துக்கு “அற” என்றதுக்கு அத்யல்பதையிலே தாத்பர்யம். m பூர்வயோஜனையில் வ்யாவ்ருத்தி (இத்தாலித்த்யாதி) புகுவத் வ்யதிரித்தர்களுக்கு காலத்ரயத்திலும் உச்சராயமில்லையோ என்ன (இத்தாலித்த்யாதி) என்னவுமாம். n (தன்னுடைய உச்சராயத்தையும் இதி). 6. “பாணௌ க்ருஹீத்வா விதுரம் ஸாத்யகிஞ்ச மஹாயஸா: | ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத்ரஜந் குருந் ப்ரச்சாத்யந் ஸ்ரீயா ||” இத்த்யாதி.

ஜீ-1. “யுகுகோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ் தரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஸுஸ்ரும: ||” 2. “மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வா SSத்மாநம் தேவதேவோ பூபூவ” இத்த்யாதிப்படியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வருத்தமுண்டு என்றபடி. h (உயர்வற உயராநிற்கும்) வருத்தமற்று உயராநிற்கும். இந்த அர்த்தத்தில் “அற” என்று அத்யந்தாபாவத்தைச்சொல்லி, வருத்தமற்று என்றபடி. வருத்தமற்றிருக்கும் என்கையாலே-ஸ்வாபுரானிகம் என்றபடி. i இந்த அர்த்தத்துக்கு ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுக்தியை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தைப் பற்ற இத்த்யாதி) “வருத்தமற உயராநிற்கும்” என்கிற இவ்வர்த்தத்தைப் பற்றவிதே என்றபடி. j ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தையாவது-4. “ஸ்வாபுரானிக” இத்த்யாதிசந்தை என்றபடி. இது மேலே சொல்லுகிறதிறே. k உயர்வென்று - உச்சராயமாக அர்த்தாந்தரம் (புகுவத் வ்யதிரித்தேத்யாதி) இவ்வர்த்தத்துக்கு “அற” என்று அல்பதையிலே தாத்பர்யம். m பூர்வயோஜனையில் வ்யாவ்ருத்தி (இத்தாலித்த்யாதி) இவ்விடத்திலே 6. “பாணௌ க்ருஹீத்வா விதுரம் ஸாத்யகிஞ்ச மஹாயஸா: | ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத்ரஜந் குருந் ப்ரச்சாத்யந் ஸ்ரீயா” என்றது அநுஸந்தேயம்.

ஈ— o இப்படி அல்லாதவற்றை இல்லையென்னலாம்படி பண்ணினால், தனக்கோரெல்லே உண்டாயிருக்குமோவென்னில், - (உயர்) p காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபுஷியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க் கொண்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி உயராநிற்கும். q ஆனால் 1. “सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्तास्समुच्छ्रयाः। संयोगा विप्रयोगान्ताः मरणान्तश्च जीवितम्॥” (ஸர்வே க்ஷயாந்தா நிசயா: பதநாந்தாஸ்ஸமுச்ச்ரயா:। ஸம்யோக்யா விப்ரயோக்யாந்தா: மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம்॥) என்கிறபடியே இருக்கிறதோவென்னில், r அன்று, s இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி.

t இப்படி கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜநமாயிராதே காடுபட்டுக்கிடக்குமோவென்னில்; (நலம்) t₂ கண்டிடமெங்கும் u பயிர்

அ— o (இப்படி இத்யாதி) 2. “ந தத்ர ஸூர்யோ பூரதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பூரந்தி குதோऽயமக்யமி:” என்கொண்டு அல்லாத தேஜஸ்ஸுக்களைப்பற்ற பரமபத்யத்தில் தேஜஸ்ஸு அளவிறந்திருந்ததேயாகிலும், ஈர்வரதேஜஸ்ஸைப்பற்ற ஓரவதியுண்டாகாதின்றதிதே: அப்படியே இக்குணங்களும் இதரருடைய குணங்களினுடைய அதிசயத்தை இல்லை யென்னலாம்படி இருந்தால், தனக்கு ஓரெல்லையுண்டாயிருக்குமோ? என்னில் என்றபடி. p நலபத்யத்தைக் கடைக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபுஷியாநின்றாலும் இத்யாதி) காலதத்வமுள்ளதனையும் என்கிறது—“உயர்” என்கிற வர்த்தமாந நிர்தேஸ தாற்பர்யம். q மந்த்ரஸங்கை (ஆனாலித்யாதி) அத்யுச்ச்ரீதமாணுவென்றபடி. அத்யுச்ச்ராய: பதநஹேதுரிதி விவக்ஷிதம். r நலபத்யத்தைப் பாராமல் ஸங்கித்ததுக்கு நலபத்யகடைக்கித்தாலே பரிஹாரம் (அன்று இத்யாதி). s (இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி) என்றதுக்குக் கருத்து - “உச்ச்ராயம் பதநஹேதுவென்றது த்ரவ்ய க்யுதோச்ச்ராய விஷயம்; குணக்யுதமான உச்ச்ராயம் பதநஹேதுவன்று” என்று. இயத்தாராஹித்யம் - பேராக்யதேயத்தாராஹித்யம்.

t குணஸ்முஹ விவக்ஷாபக்ஷத்திலே, குணமுடையவென்றால் வரும் ஸங்கையை அநுவதித்து தத்பரிஹாரார்த்தமாக நலமென்கிற பத்யத்தை அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி கரைகட்டா

ஜீ— p “உயர்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (காலதத்வமித்யாதி.) q மந்த்ரஸங்கை (ஆனாலித்யாதி) 1. இதும் வசநமயோத்யாகாண்டே பூரதம் ப்ரதி ராமஸ்ய. q (ஆனால்) அத்யுச்ச்ராயமாணல் என்றபடி. “அத்யுச்ச்ராய: பதநஹேது:” என்று விவக்ஷிதம். r, s நலபத்யத்தைப் பாராமல் ஸங்கித்ததுக்கு நலபத்யத்தைக் கடைக்கித்துப் பரிஹாரம் (அன்று, இயத்தேத்யாதி). இதுக்கு— த்ரவ்யக்யுதோச்ச்ராயம் பதநஹேது, குணக்யுதோச்ச்ராயம் பதநஹேதுவன்று என்று பரிஹாரம்.

t குணஸ்முஹ விவக்ஷாபக்ஷத்திலே குணமுடையவென்றால் வரும் ஸங்கையை அநுவதித்து, தத்பரிஹாரார்த்தமாக நலமென்கிற பத்யத்தை அவதரிப்பிக்கிறார்—(இப்படி கரை கட்டா

ப்ர—1. अयोध्याकाण्डे पञ्चशततमे चित्रकूटे रामं दृष्ट्वा अतिदुःखितं भरतं प्रति रामः—“तमेव दुःखितं प्रेक्ष्य विलपन्तं यशस्विनम्। रामः कृतात्मा भरतं समाश्वासयदात्मवान्॥ १५॥ नात्मनः कामकारोऽस्ति पुरुषोऽयमनीश्वरः। इतश्चेतरतश्चैनं कृतान्तः परिकर्षति॥ १५॥ सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्तास्समुच्छ्रयाः संयोगा विप्रयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम्॥ १६॥”

ஈ—பட்டிருக்கும் நிலம்போலே எங்குமொக்க u_2 உபாதேயமாயிருக்கும். நலமென்று v ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லுகிறதென்னுதல்; w குணஸமுஹத்தைச் சொல்லுகிறதென்னுதல்; x ஆநந்தாவஹமான விபூதியைப் y பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல்.

(உடையவன்) y_2 இக்குணங்கள்தன்னை z அஸ்தி என்றுவிமேளவன்றிக்கே a இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியாய் இருக்கும். அதாவது - ஆகந்துகமன்றிக்கே a_2 ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் இருக்கும் என்றபடி. b ஆழ்வான், பிள்ளைப் பிள்ளையைப்

அ—இத்யாதி₃) குணஸமுஹத்தை விவக்ஷித்தால் அந்த குணங்கள் அநந்தங்களாகையாலே ஸமுஹைக தே₃ஸமான ஓரோகுணங்களிலே அபே₃க்₃யதையும் ப்ரஸங்கிக்குமிதே என்று ஸங்காதா த்பர்யம். u (பயிர்பட்டிருக்கும் நிலம்போலே எங்குமொக்க உபாதேயமாய் இருக்கும்) என்றது - “நலம்” என்ற ஸப்₃தத்தினுடைய மூன்று பொருளுக்கும் ஸமுதாயம். w “நலம்” என்று கல்யாண வாசகமாய், கல்யாணமாவது-பே₃க்₃யமாகையாலே பே₃க்₃யத்வேத குண ஸமுஹத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்பக்ஷத்திலே “ஏகோ வ்ரீஹி:” இத்யாதி₃ப்படியே “நலம்” என்று ஜாத்யேக வசநம். A “நலந்தானொன்றுமிலேன்” என்னக்கடவதிறே. v ஆநந்தகுணமொன்றையுஞ் சொன்னபோது மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். x மூன்றாமர்த்தத்திலே, விபூதிமானுக்கிறே ஆநந்தமுள்ளது; ஆகையாலே 1. “ஆயுர்வைக்ருதம்” என்றப்போலே கார்யவாசி ஸப்₃தத்தாலே காரணமான விபூதியை லக்ஷிக்கிறது. y (பற்ற) பற்றி. விவக்ஷித்வேத்யர்த்த₂; ஆநந்தாவஹமான ஆகாரத்தைப்பற்றி லக்ஷணயா விபூதியைச் சொல்லுகிறது இதி யாவத்.

z (அஸ்தி என்று) இதி - 2. “பூமநிந்தா ப்ரஸம்ஸாஸு நித்யயோகே₃₅ இஸாயநே | ஸம்ஸர்க் கே₃₅₅ஸ்திவிவக்ஷாயாம் u_2 வந்தி மதுபா₃த்ய: ||” என்கிற ஸ்லோகத்தில் அஸ்தி என்கிறத்தை ப்ரத்யயேஜ்ஞை பண்ணினபடி. “உடையவன்” என்கிற மதுப்பு நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. a, b (இவற்றையிட்டு) இத்யாதி₃நா - a_2 குணங்கள் ஸ்வரூபாநுபந்திகளாயிருக்குமென்கையாலே, குணவிபூதிகள் ஒளபாதி₃கமென்று சொல்லுகிறவர்கள் பக்ஷம்

ஜீ—இத்யாதி₃) குணங்கள் அநந்தங்களாகையாலே ஸமுஹைக தே₃ஸமான ஓரோ குணங்களிலே அபே₃க்₃யதையும் ப்ரஸங்கிக்குமிதே என்று ஸங்காதா த்பர்யம். t_2 உயர்குணமென்னுதே “உயர் நலம்” என்றதுக்கு வாஸநை (கண்டிடமித்யாதி₃) u_2 (உபாதேயமாயிருக்கும்) என்றது-“நலம்” என்ற ஸப்₃தத்தினுடைய மூன்று பொருளுக்கும் ஸமுதாயம். w ஸமுஹவாசித்வபக்ஷத்தில் “ஏகோ வ்ரீஹி:” இதிவத் “நலம்” என்று ஜாத்யேகவசநம். A “நலந்தானொன்றுமிலேன்” என்னக்கடவதிறே. x த்ருதீயார்த்தத்துக்கு 1. “ஆயுர்வைக்ருதம்” என்றப்போலே கார்யவாசி ஸப்₃தத்தாலே காரணமான விபூதியை நினைக்கிறது. v ஆநந்த குணமொன்றையும் சொன்ன போது மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். y (பற்ற) பற்றி. விவக்ஷித்து என்றபடி.

y_2 2. “பூமநிந்தா ப்ரஸம்ஸாஸு நித்யயோகே₃₅ இஸாயநே | ஸம்பந்தே₃₅ஸ்திவிவக்ஷாயாம் u_2 வந்தி மதுபா₃த்ய: ||” என்கிறவற்றில் வைத்துக்கொண்டு அஸ்திவிவக்ஷயா அன்றிக்கே நித்ய யோகே₃ மதுப்பு என்கிறார் (இக்குணங்கள்தன்னை இத்யாதி₃) இத்தால் “உடையவன்” என்கிற மதுப்பு நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. a, b (குணங்கள் ஸ்வரூபாநுபந்திகளாய் இருக்கும்) என்கையாலே, குணமில்லை என்கிறவர்கள் பக்ஷம் நிரஸ்தமாயிற்று

ஈ-பார்த்து “நிர்க்குணமென்பார்மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் ‘நலமுடையவன்’ என்றபடி கண்டாயே!” என்று பணித்தான்.

cஇத்தால் d1. “समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ” (ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோऽஸௌ) என்றபடி ; e 2. “वर्णायुतैः” (வர்ஷாயுதை:). இத்யாதி. f 3. “धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो

அ—நிரஸ்தமாயிற்று என்கைக்கு ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வானித்யாதி.).
b யத்வா, நலஸப்தஸ்ய குணபரத்வே ஸம்மதிமாஹ (ஆழ்வானித்யாதி.)

c “நலமுடையவன்” என்றவித்தால் மற்றுமுண்டான ப்ரமாணங்களுமெல்லாம் ஸூசிதங்கள் என்கிறார் (இத்தாலித்யாதி.). d 1. (ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக:) என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது - ஸமஸ்தாஸ்ச தே கல்யாணகுணாஸ்ச - தே ஆத்மா - ஸ்வபாவோ யஸ்ய ஸ: என்னுதல்; அன்றிக்கே, கல்யாணஸப்தம் பாவப்ரதாநமாய், கல்யாணத்வத்தை, குணமாக-ஸ்வ பாவமாக உடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் யாதொருவனுக்கு, அவன் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன். குணமென்று-ஸ்வபாவம். ஆத்மஸப்தம் ஸ்வரூபபரம். ஸமஸ்தகல்யாணத்வமாவது-ஸமஸ்தப்ர தேஸமும் கல்யாணமாயிருக்கை. அதாவது-கட்டடங்க அநுகூலமாயிருக்கை.இத்தால் ஆநந்த்யமயன் என்றபடி. திவ்யாத்மஸ்வரூபமென்றும், அதை உடையவன் என்றும் இரண்டு இல்லாமையாலே “உடையவன்” என்கிற பஹுவீஹி ஒளபசாரிகம். இவ்விடத்துக்கு ப்ரத்யுமவிவகையே வேண்டு வது. e 2. “வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குண ந ஸக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: | மஹாத் மநஸ் ஸங்க்ஷக்ராஸிபாணேர் விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய ||” “விஷ்ணோர் குண: ஸர்வலோகைஸ்ஸமேதைரபி வர்ஷாயுதைர் வக்தும் ந ஸக்யா:” இத்யந்தவய: . f 3. (தூதா

ஜீ—என்கைக்கு ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வானித்யாதி.). யத்வா நலஸப்தஸ்ய குணபரத்வே ஸம்மதிமாஹ (ஆழ்வானித்யாதி.) ஆதல்.

c. d “நலம்” என்று குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிற அதுக்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய் கிறார் (இத்தால் ஸமஸ்தேத்யாதி.). வைஷ்ணவே புராணே—d 1. “ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்ம கோऽஸௌ ஸ்வரக்திலேஸாத்நதபூதஸர்க்க: | இச்சூக்யருஹிதாபி,ம்தோருதேஹஸ் ஸம் ஸாதி,தாரோஜக்யதி,தோऽஸௌ ||”. மஹாபூரதே பீஷ்மபர்வணி கர்ண:—e 2 “வர்ஷா யுதைர் யஸ்ய குண ந ஸக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: | மஹாத்மநஸ் ஸங்க்ஷக்ராஸி பாணேர் விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய. ||” . f 3. கிஷ்கிந்தாகாண்டே, பஞ்சதஸே

ப்ர- d1. (நலமுடையவன்) श्रीमति वैष्णवे पुराणे [६-५] “समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशाद्भूतभूतसर्गः। इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः संसाधिताशेषजगद्धितो यः” [८४] अस्यार्थः श्रुतप्रकाशिकाकारैरभिहितः—समस्तकल्याणगुणात्मक इति कल्याणगुणवत्त्वमुच्यते चेत्-आत्मशब्दः स्वभाववाची स्यात्। आत्मशब्दस्य स्वरूपवाचित्वे कल्याणशब्दो भावप्रधानपरः; समस्तकल्याणत्वं गुणः यस्य सः समस्तकल्याणगुणः। “द्वयेकयोर्द्विवचनैकवचने” इत्यत्र द्वयेकशब्दवत्। “द्वित्वैकत्वयोः” इति हि वृत्तिः। समस्तकल्याणगुणः आत्मा - धर्मिस्वरूपं यस्य, सः समस्तकल्याणगुणात्मकः। बहुव्रीहिरौपचारिकः-शिलापुत्रकस्य शरीरमिति निर्देशवत्। दिव्यात्मस्वरूपमेव स्तौति (स्वशक्तीति)

॥—महान्” (தாதாநாமீவ ஸைலேந்த்ரோ குணநாமாகரோ மஹாந்) 1. “बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते” (பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே).

அ-நாமீவ) என்கிற மீலோகத்தில் ஜ்ஞாதனிஜ்ஞாதஸப், தங்கள்-அலௌகிக லௌகிகஜ்ஞாதபரங்கள். 2. “மோகே தீர் ஜ்ஞாதமத்யத்ர விஜ்ஞாதம் மில்பஸாஸ்த்ரயோ:” இத்யமரகோஸ: இஸ்லோகத்துக்குக் கீழ் 3. “நிவாஸவ்ருஷை:” இத்யாதி; சதுர்வித, ப்ருஷஸமாஸ்யணீயனென்னுதல்; அதாவது - ஸாதாநாம் நிவாஸவ்ருஷை: - அதந்யப்ரயோஜநரான புகுவத் ப்ராப்திகாமர்க்கு இளைப்பாறும் நிழல்மரமாயிருக்கும். 3. “ஆபந்தாநாம் பரா க்யதி:” - ஆத்மப்ராப்திகாமர்க்குப் பரையான க்யதியாயிருக்கும். 3. “ஆர்த்தாநாம் ஸம்ஸ்யஸ்ச” - ப்ரஷ்டைஸ்வர்யகாமர்க்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கும். 3. “யஸஸ்சைசகப, ஜநம்” - நூதநைஸ்வர்யகாமர்க்கு ஓர் இருப்பிடமாயிருக்கும். அதாவது, தாரையானவன் “அதந்யப்ரயோஜநர்க்கு இளைப்பாறும் நிழல் மரமாயிருக்குங்காண்” என்ன, “நான் அதந்யப்ரயோஜநனன்றோ” என்று வாலிக்குக் கருத்தாக: “அவ்வளவு போராதுகாண், ஆபந்தனாகவும் வேண்டுங்காண்” என்ன; “ஆனால் தம்பியாலே ஆபந்தனானேனில்லையோ” என்ன; “கேவலம் ஆபந்தனானவளவு போராதுகாண், ஆர்த்தனாகவும் வேண்டுங்காண்” என்ன; “ஆனால் வேறொருவரை ஆஸ்ரயிக்கிறோம்” என்ன; “வேறொருவருடைய யஸஸ்ச” இவனிட்ட வழக்காயிருக்குமாயைவாலே அவனையே பற்றப்பார்” என்றபடி.

ஜீ-வாலிநம் ப்ரதிதாரா “நிவாஸவ்ருஷைஸ்ஸாதாநாம்” இத்யாரப்ய “தாதாநாமீவ ஸைலேந்த்ரோ குணநாமாகரோ மஹாந்”. 1. “அயோத்யாகாண்டே த்யஸரதம் ப்ரதி ராஜாந:” தே தமுகர்

॥—स्वांश्लेशात् धृतभूतसर्गः ; यद्वा, शक्तिः—सामर्थ्यम् ; स्वगुणलवधृतभूतजात इत्यर्थः । भूतसर्गः—भूतसमूहः ; यद्वा सृज्यत इति सर्गः—कार्यवस्तुजातमित्यर्थः । विग्रहवैलक्षण्यमाह - (इच्छेति). अमिमत्त्वं—अमिमत्यर्हत्वम् ; अमिमत्स्य अननुरूपत्वं, अनुरूपस्य अनमिमत्त्वञ्च दृश्यते ; तद्व्यापृश्यर्थे इच्छागृहीतामिमत्तशब्दौ । निरुपपदेच्छाशब्दो नित्येच्छाया अवतारजन्येच्छायाश्च साधारणः ; असङ्काचात् । अथ अवतारद्वारेण साध्यं विग्रहप्रयोजनमाह (संसाधितेति) ॥

(८ 227) e2. महाभारते मीष्मपर्वणि कर्णः—“वर्षाद्युतैर्यस्य गुणा न शक्या वक्तुं संमेतैरपि सर्वलोकैः । महात्मनश्शङ्खचक्रासिपाणेर्विष्णोर्जिष्णोर्वसुदेवात्मजस्य ॥”

(८ 227) f3. किष्किन्धाकाण्डे पञ्चदशे सुग्रीवेण युद्धायाहूतं वालिनं प्रति तारा—“निवास-बृधस्साधूनां आपन्नानां परा गतिः ॥ १९ ॥ आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् । ज्ञानविज्ञानसम्पन्नो निदेशे निरतः पितुः ॥ २० ॥ धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान् । तत्क्षमं न विरोधस्ते सह तेन महात्मना ॥ २१ ॥ दुर्जयेनाप्रमेयेन रामेण रणकर्मसु ॥”

1. अयोध्याकाण्डे [२] दशरथं प्रति राजानः । “कथन्तु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥ २५ ॥ ते तमूचुर्महात्मानं पौरजानपदैस्सह । बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥ २६ ॥”

ஈ—g 1. “**स्वाभाविकानवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणः**” (ஸ்வாபுராவிகாநவதி,காதிஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகூண:) என்று இதுக்கு g ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தை.

அ—g (ஸ்வாபுராவிகேத்யாதி) ஸ்வாபுராவிக என்கையாலே - “உயர்வற” என்கிறவதின் அர்த்தம் ஸுசிதம். (அநவதி,காதிஸய) என்கையாலே - “உயர்” என்கிறவதின் அர்த்தம் ஸுசிதம். (அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகூண:) என்கையாலே - “நலம்” என்கிறவதின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. g இப்படி “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்றதுக்கு ப்ரதிபதும் பிழம்புப்ரதிபிழம்புருபேண விவரணமாயிருக்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகருடைய வாக்யமாகையாலே (ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தை) என்கிறார்.

ஜி—மஹாத்மாநம் பெளரஜாநபதைஸ்ஸஹ, பஹுவ: “இத்யாதி. g1.” ஸ்வாபுராவிகாநவதி,காதிஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகூண:” இதி யாமுநாசார்ய வசநம்.

(ப277)d(ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ) அஸ்ய அர்த்தத்துவயம்—ஸமஸ்தாஸ்ச தே கல்யாணகுணாஸ்ச ஸமஸ்தகல்யாணகுண: , தே ஆத்மா-ஸ்வபுராவோ யஸ்ய ஸ இதிவா: அதாவது-ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களை ஸ்வபுராவமாக உடையவன் என்றபடி. அஸமிந்நர்த்தே குணாஸ்புதேர குணபர: : ஆத்மஸப்த: ஸ்வபுராவவாசீ. அன்றிக்கே கல்யாணாஸ்புதம் - புராவ ப்ரத்யாநமாய், கல்யாணத்வத்தை குணமாக - ஸ்வபுராவமாகவுடைய திவ்யயாத்மஸ்வரூபம் யாவனொருவனுக்கு, அவன் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனென்னுதல். குணம் - ஸ்வபுராவம். ஆத்மஸப்தம் - ஸ்வரூபபரம். ஸமஸ்த கல்யாணத்வமாவது - ஸமஸ்த ப்ரதேசமும் கல்யாணமாயிருக்கை. அதாவது - கட்டடங்க அநுகூலமாயிருக்கை. ஆதந்தம்யனென்றபடி. திவ்யயாத்மஸ்வரூபமென்றும், அதை உடையவனென்றும் இரண்டு இல்லாமையாலே உடையவன் என்கிற பஹுவரீஹி ஒளபசாரிகம். ஸிலாபுத்ரகஸ்ய ஸரீரம் இதிவத்: அம்மிக் குழுவியினுடைய ஸரீரமென்னுமாபோலே. திவ்யயாத்மஸ்வரூபமேவ ஸ்தௌதி [ஸ்வஸக்தீதி] ஸ்வஸக்திலேஸாத் - ஸ்வாம்ஸலேஸாத். யத்வா, ஸக்தி: - ஸாமர்த்த்யம். ஸ்வகுணலவத்ருதபூதஜாத இத்யர்த்த: : பூதஸர்க்க: - பூதஸமுஹ: . யத்வா, ஸ்ருஜ்யத இதி ஸர்க்க: - கார்யவஸ்துஜாதமித்யர்த்த: . விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாஹ [இச்சேதி] இச்சுராக்ருஹீதமென்கையாலே - அபிமதத்வம். அபிமதமென்கையாலே - அநுரூபத்வம். அத் அவதாரேண ஸாத்யம் விக்ரஹப்ரயோஜநமாஹ [ஸம்ஸாதி,தேதி].

(ப 227) e (வரஷாயுதைரித்யாதி) “**विष्णोर् गुणः सर्वलोकैस्स समैतरेषां**” வர்ஷாயுதைர் வக்தும் ந ஸக்யா:” இத்யந்வய: “தூதூநாம்” என்கிறதுக்கு முன்னே 2. “**ज्ஞानविज्ञानसम्पन्नो निदेशेन निरतः पितुः**” என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஸப்நத்யங்கள் அலௌகிக லௌகிக ஜ்ஞாநபரங்கள். 3. “**मोक्षे त्रिं ज्ञानमन्यत्र विज्ञानम् शिल्पशास्त्रयोः**” இத்யமரகோஸ:.

ப்ர— 1. “**स्वाभाविकानवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणः**” इति यामुनाचार्यवचनम्.

ஈ—h இப்படி குணங்கள் கரைபுரண்டிருந்தால், இக்குணங்களாலே தனக்கு நிற மாம்படி இருக்குமோ திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமென்னில்; அங்ஙனிராது; i அஸ்வரூபத் தைப் பற்றி குணங்களுக்கும் நிறம்பெறவேண்டும்படி இருக்கும் என்று ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது (யவன்) என்று. j1. “यथा सैन्धवघ्नः” (யத்யா ஸைந்தவக,ந:) என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்ற “யவன்” என்கிறார்.

அ—h “தலமுடையவன்” இத்யத்ரைவ ஸாமாந்யேந த,ர்மிஸ்வரூபஸ்யாபி ப்ரதிபந்நத்வாத் புந: ப்ரஸித்திபர யச்சுப்த, ப்ரயோக்துர் பூவமாஹ (இப்படி குணங்கள் இத்யாதி) i (அஸ்வரூபத்தைப்பற்றி) என்கிற இடத்தில் 2. “குணயத்தம் லோகே” என்கிற ஸ்லோகமும் ஹேமாரணிந்த, பரிமளந்யாயமும் கண்டுகொள்வது. j ஸ்வரூபம் குணநிரபேக்ஷ மாய், பேக்யமாயிருக்கும் என்கைக்கு ஸ்ருதியை த,ர்மிப்பிக்கிறார் - (யதேத்யாதி). யத்வா, குத்ரத்யப்ரஸித்திமவலம்ப்ய யச்சுப்த,ம் ப்ரயுங்க்தே? இத்யத்ராஹ (யதேத்யாதி) 1. “யத்யா ஸைந்தவக,நோநந்தரோ஽பூஹய: க்ருத்ஸ்நோ ரஸக,ந ஏவ” —அநந்தர: என்றது - அந்தரங்க்யவ்யதிரித்தமான த,ர்மபூத ஜ்ஞாநத்தை த,ர்ஷ்டாந்திகத்திலே சொல்லு கிறது. அபூஹய:-பஹிரங்க்யவ்யதிரித்தமாய், அந்தரங்கமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸ்ருதி 3. “உத்த,ய விநஸ்யதி” என்கிற மேலில் பத,ஸாமர்த்த்யத்தாலே ஜீவபரமே யாகிலும், ப்ரகாரவாசி ஸப்த,ம் ப்ரகாரிபர்யந்தாபித,ர்மம் பண்ணக்கடவது என்னுமத்தைப் பற்ற ப்ரமாத்ம ப்ரமாகக் கண்டுகொள்வது. / ஏதத்வ்யாக்யாநே — ஏகரூபமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு

ஜீ—h “தலமுடையவன்” என்கிற இடத்தில் ஸாமாந்யேந த,ர்மிஸ்வரூபம் ப்ரதிபந்நமாயிருக்கச்செய்தே திரியவும் ப்ரஸித்திபர யச்சுப்த ப்ரயோக்யபூவம் அருளிச் செய்கிறார் (இப்படி குணங்களித்யாதி). j ஸ்வரூபம் குணநிரபேக்ஷமாய், பேக்ய மாயிருக்கும் என்கைக்கு ஸ்ருதியை த,ர்மிப்பிக்கிறார் - (யதேத்யாதி). யத்வா, “யவன்” என்ற யச்சுப்த,த்தால் எந்த ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது என்ன?—(யதேத்யாதி) என்னுதல். இயம் ஸ்ருதிர் ப்ருஹத்யாரண்யகே மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணே. 1. “ஸ யத்யா ஸைந்தவக,நோநந்தரோ஽பூஹய: க்ருத்ஸ்நோ ரஸக,ந ஏவ| ஏவம் வா அரே஽- யமாத்மாநந்தரோ஽பூஹய: க்ருத்ஸந: ப்ரஜ்ஞாநக,ந ஏவ||” 4. “விஜ்ஞாநக,ந ஏவ” (அநந்தர இதி) அந்தரங்க்யவ்யதிரித்த த,ர்மபூத ஜ்ஞாநம் த,ர்ஷ்டாந்திகே உச்சயதே. (அபூஹய:) பஹிரங்க்யவ்யதிரித்த: அந்தரங்க ஆத்மோச்சயதே. ஆக “அநந்தரோ஽பூஹய:” என்று த,ர்மத,ர்மிகளைச் சொல்லுகிறது. க்ருத்ஸநஸப்த,ம் இவ்விரண்டுக்கும் ஏகதேய, ஜட,த்வ ஸங்காவ்யத்யாஸார்த்த,ம். இத்தால் த,ர்மத,ர்மிகளெல்லாம் - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் இருக்கும் என்றபடி.

ப்ர— j1. (யவன்) बृहदारण्यके. [६-५]—मैत्रेयीब्राह्मणे “स यथा सैन्धवघ्नोऽनन्तरोऽबाह्यः कुत्सो रसघ्न एव, एवं वा अरेऽयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कुत्सः प्रज्ञानघ्न एव”. [४-४]— “विज्ञानघ्न एवैतेभ्यो भूतेभ्यस्समुत्थाय तान्योवानुविनश्यति। न प्रेत्य संज्ञास्तीति अरे ब्रवीमीति होवाच याज्ञवल्क्यः” अस्यायमर्थः—(अनन्तरः) अन्तरङ्गव्यतिरिक्तः; (अबाह्यः) बहिरङ्ग-

/ ப்ரமாணத்திரட்டில் உள்ள வ்யாக்யானத்தில் உள்ளது. மூலத்துக்கும் ப்ரதீகங்களுக்கும் ஒத்த குறிகள் போடப்பட்டுள்ளன.

அ—ஒருள்ளும் புறம்புமாவதென்னென்ன; உள்ளென்று-ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான ஆத்ம வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; புறம்பென்று - த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் * (த₃ர்மஷ்டாந்திகவிஷய:) என்று தொடங்கி. இத்தால் த₄ர்ம த₄ர்மிகளெல்லாம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூப மாய் இருக்கும் என்றபடி. நித்யமாயிருக்கிற ஆத்ம வஸ்துவுக்கு அநித்யமான இந்த உப்புக் கட்டியை த₃ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறபடியென்னென்ன † (அத்ர ஸர்வத்ர ஏகரூபத்வமேவ) என்று தொடங்கி. ஏகரூபத்வமே த₃ருஷ்டாந்தத்திலே உபஜீவ்யமென்று சொல்லுகைக்கு வேறுவேதென்ன ‡ (த₃ருஷ்டாந்தத₃ர்மஷ்டாந்திக இத்யாதி₃). இத்தால் உள்ளும் புறமும் ஏகரூப மாய் இருக்குமென்கிற மாத்ரத்திலே த₃ருஷ்டாந்தம் என்றபடி.

1. “ஏதேப்யோ பூதேப்யஸ் ஸமுத்த₃ய தாந்யேவாநுவிநயதி” என்று — இந்த பூதங்களினின்றும் கிளம்பி. இந்த பூதங்கள் இந்த₃ரியங்கள் நரிக்கும்போது இதுவும் கூட நசிக்குமென்று; அதாவது - ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை அடையும் என்று சொல்லுகையாலே இந்த ஸ்ருதி ஜீவாத்ம ஸ்வரூப பரமாயிருந்ததேயாகிலும், கீழ்மேலும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்கு உபதே₃ரிக்கையாலே “ப₄க₃வாந் ந்ருளிம்ஹமூர்த்தி: ஸ்வேத:” என்றால் ந்ருளிம்ஹத்வத்தையும் ஸ்வேதத்வத்தையுமுடைய விக்₃ரஹத்தையுடைய ப₄க₃வா னென்று விக்₃ரஹத்₃வாரா ந்ருளிம்ஹத்வமும் ஸ்வேதத்வமும் ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்தளவும் செல்லுகிறுப்போலே. ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான ஜீவாத்மாவும் பரம விஸேஷ்யமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு விஸேஷணமாகையாலே விஸேஷண த₃வாரா ஜீவாத்ம ஸ்வரூபாத்மாயாமியான பரமாத்ம வாசகமென்று அருளிச்செய்கிறார் † (அத்ர விஜ்ஞாந க₄நாப்ய₃த₃:) என்று தொடங்கி. இத்தால் இந்த ஸ்ருதி பரமாத்ம பரமென்றே கொள்ளவேணும். முக்தனுக்கு 2. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி” என்று ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லாநிற்க. ஸம்ஜ்ஞையில்லையென்று சொல்லுகிறபடி என் னென்ன; தே₃ஹேந்த்₃ரியாதி₃களோடே கூட்டி அநுஸந்தி₃க்கைக்கு ஜ்ஞாநமில்லை, இத்தால் தே₃ஹத்மாபி₃மாநரூபஜ்ஞாநமில்லை என்கிறார் / (ஆத்மநோ தே₃ஹேந்த்₃ரியாதி₃பி₃:) என்று தொடங்கி. 3. “ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாநாஸ்தி” என்று-மோஷத₃ஸையில் ஆத்மாவுக்கு தே₃ஹேந்

ஜீ— இந்த ஸ்ருதி 1. “பூதேப்யஸ் ஸமுத்த₃ய” இத்யாதி₃ மேலில் பத₃ஸாமர்த்த்யத்தாலே ஜீவபரமேயாகிலும், ப்ரகாரவாசி ஸப்₃த்யம் ப்ரகாரிபர்யந்தாபி₃த₃நம் பண்ணும் என்னுமத்தைப் பற்ற பரமாத்ம பரமாகக் கண்டுக்கொள்வது.

ப்₃-व्यतिरिक्तः; एवं व्यतिरेकनिर्देशेन निशेषग्रहणं कृतम्; तदेवाह (कृत्स्न) इति; * दाष्टान्तिक विषयोऽवाहशब्दः धर्मिपरः; अनन्तरशब्दो धर्मपरः; कृत्स्नशब्दः तयोरेकदेशजडत्वशङ्काव्युदासार्थः। † अत्र सर्वत्र एकरूपत्वमेव दृष्टान्तोपजीव्यम्-न त्वन्यत्; § दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकविषयवाक्यद्वयेऽपि-“अनन्तरः” “अवाहः” इति द्युक्तम्। ‡ अत्र विज्ञानघनशब्दः-“नृसिंहमूर्तिर्भगवान् श्वेतः” इत्यादिवत् विशेषणद्वारा परमविशेष्यस्य विशेषणत्वात् ज्ञानाकारत्वस्य, जीवात्मस्वरूपेणावस्थितपरमात्मवाचकः। नचाव्यवधानेन परमात्मपरो विज्ञानघनशब्दः; “उत्थाय विनश्यति” “प्रेत्य” इति श्रवणात्॥ (४-४) (तान्येवानुविनश्यति) तेषु भूतेषु नश्यत्सु एष नश्यतीत्यर्थः; विनाशो नाम - अत्यन्त ज्ञानसङ्कोचः “अविनाशी वाऽरे अयमात्मा” इत्यनन्तरवाक्याविरोधात्। (न प्रेत्य संज्ञास्तीति) प्रेत्य-मोक्षदशायां, संज्ञा नास्ति-/आत्मनो देहेन्द्रियादिभिरेकीकृत्य अनुसन्धानरूपज्ञानं नास्तीत्यर्थः;

ஈ—k இத்தால் l குணநிரபேக்ஷமான ஸ்வரூபப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; m குண விரிஷ்டமான ஸ்வரூப n வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுதல். (அவன்) இதுக்கவ்ருகே ஓர் உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் o கீழ் நின்று நிலையை p அமைத்து மேலே q தோள்படிகொள்ளுகிறார்.

அ—த்யாயாதிகளோடே கூட்டி அநுஸந்திக்கும் ஜ்ஞாநமில்லையென்று சொல்லுகையன்றிக்கே 1. “ஏதேப்யோ பூதேப்யஸ் ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிநஸ்யதி” என்றத்தை அநுவதிக்கிற தென்றலோவென்ன; அங்ஙன் சொன்னால் பெளநருக்த்யம் வருமென்று பரிஹரிக்கிறார் * (ந ச ப்ரேத்ய ஸப்தேந) என்று தொடங்கி. ஆனால் ஸ்வர்க்குலோகாத்யநுபுவத்தை நிஷேதிக்கிற தென்றலோவென்ன / (நாபி லோகாந்தரே) என்று தொடங்கி. ஆனால் 1. “தாந்யேவாநு விநஸ்யதி” என்று நைமித்திக ப்ரளயத்தைச் சொல்லுகிறது. 2. “ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞா நாஸ்தி” என்று ப்ராக்ருதப்ரளயத்தைச் சொல்லுகிறதென்றலோவென்ன § (நாபி நைமித்திக) என்று தொடங்கி. இத்தால் “ப்ரேத்ய” என்று மோக்ஷத்யூரானிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது.

k (இத்தால்) “யவன்” என்கிற இத்தால் என்றபடி. l “குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூப ப்ரஸித்தி யைச் சொன்ன பக்ஷத்தில் ‘யவன் உயர்வற உயர் நலமுடையவன்’ என்று அந்வயித்துக் கொள்வது; m மற்ற பக்ஷத்தில் அடைவே அந்வயம்” என்று அருளிச்செய்வார். n மேலில் யவன் களுக்கு அநுகுணமாக அர்த்தநாதரம் அருளிச்செய்கிறார் (குணேத்யாதிக்) n (வைலக்ஷண்யத்தை இதி) வைலக்ஷண்யகூதாம் ப்ரஸித்திமிதி யாவத். o, p கீழ் நின்று நிலையை அமைக்கையாவது— “அவன்” என்று ப்ராமர்ஸிக்கை. யத்வா, o (கீழ் நின்று நிலையை) கல்யாணகுணயோக்யத் தையும், ஸ்வரூபத்தையும். p (அமைத்து) திருவுள்ளத்திலே நிறுத்தி. q (தோள்படி கொள்ளுகை இதி) ஸார்வபௌமோ ராஜா ஸாமந்தராஜ்ஞாம் அம்ஸாந் ஸோபாநத்வேந ஸ்ளிக்ருத்ய க்ஷஜாதீநாரோஹதி. தத்வத் ஸமஸ்தகல்யாண குணகுண விரிஷ்ட ஸ்வரூபாநுபுவே ஸ்தித்வா நிர்ஜேதுக விஷயீகாரவைபுவம் வக்தும் உத்யுங்க்தே - இத்யர்த்தம். q யத்வா, தோள்படி கொள்ளுகையாவது - ஒருவன் தோளைப் பிடித்துக்கொண்டு மேலே கிளம்ப உத்யோகியுக்கை. அப்படியே “அவன்” என்று விஸேஷணந்தரத்தைச் சொல்ல நினைக்கிறாரென்றபடி. இது-வாக்யைக வாக்யதாபக்ஷத்திலே. q தோளிலே படி கொள்ளுகை-அதிஷ்டியுக்கையென்று ஸப்தார்த்தம்.

ஜீ—k (இத்தால்) “யவன்” என்கிற இத்தால். l குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூப ப்ரஸித்திபரமான போது “யவன் உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” என்று அந்வயிப்பது; m மற்ற பக்ஷத்தில் அடைவே அந்வயம். n (குணவிரிஷ்டமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை) வைலக்ஷண்ய கூத ப்ரஸித்தியை. p (அமைக்கை) “அவன்” என்று ப்ராமர்ஸிக்கை. o கீழ் நின்று நிலையாவது-கல்யாண குணயோக்யமும் ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமும். q (தோள்படி கொள்ளுகையாவது) ராஜாவானவன் க்ஷஜாரோஹண துஸையில் ஸாமந்தர் தோளைப் படியாகக் கொள்ளுகை; அதிஷ்டியுக்கை என்றபடி.

ப்ர-#नच प्रेत्यशब्देन पूर्वोक्तविनाशस्यानुवाद इति वाच्यम्; देहविगमदशायां अज्ञानस्य “तान्येवानुविनश्यति” इत्युक्तत्वात् । / नापि लोकान्तरे ज्ञाननिषेधः ; कर्मफलभोगावगमकशास्त्रान्तरविरोधात् । § नापि नैमित्तिकप्राकृतप्रलययोरज्ञानमुच्यते ; तयोरप्रस्तुतत्वात् । अतः “नोपजनं सरन्” इत्यनेन वाक्येन ऐकाध्यात्, अत्रापि “एतावदेव खल्वरेऽमृतत्वम्” इत्यत्रामृतत्वस्योक्तत्ववचनाच्च, प्रेत्यशब्दस्य मोक्षविषयत्वं युक्तमभ्युपगन्तुमिति ॥

ஈ— அந்த உபகாரம்தான் ஏது என்னில்; (மயர்வற) r ஜ்ஞாநாநுத்யம், அந்யத்யா ஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்கிற இவை வாஸநையோடே போம்படியாக. “ s ஜ்ஞாநா நுத்யமாவது - தேஹாத்மாபிமானம். t அந்யத்யாஜ்ஞாநமாவது - தேவதாந்தர சேஷ மென்றிருக்கை. u விபரீதஜ்ஞாநமாவது-ஸ்வதந்த்ரமாகவும், ஸ்வபேத்யமாகவும் நினைத் திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம்” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். v தம் வாயாலே “மயர்வற” என்று சொல்லலாம்படிகாணும் அவன்தான் இவர்க்கு அஜ்ஞாநத்தை வாஸநையோடே போக்கினபடி.

(மதிநலம்) “ஜ்ஞாநபுக்திகளிரண்டையும் தந்தான்” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; w அன்றிக்கே, “நலமான மதியைத் தந்தானென்றும், x முளைக்கும்போதே x_2 வயிரம் பற்றி x_3 முளைக்கும் பதூர்த்தம்போலே புக்திருப்பாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தானென்

அ— r (ஜ்ஞாநாநுத்யம் இத்யாதி) இவற்றுக்கு தத்வத்ரயோக்த லக்ஷணமொழிய இங்கே லக்ஷணந்தரமென்று கண்டுகொள்வது. s தேஹாத்மப்பிரமம் - அந்யத்யாஜ்ஞாநமேயாகிலும், பூவாந்தரம் அபூவமாகையாலே தேஹாத்ம விவேகரூப ஜ்ஞாநாநுத்யமாகச் சொல்லலாமிறே; தேவதாந்தரசேஷத்வபுக்தி. தேஹாத்மவிவேகாநந்தரபூவியாகையாலே ஜ்ஞாநாநுத்ய மாக மாட்டாதிதே. t அந்யத்யாஜ்ஞாநம் - ஸ்வபூவவிபர்யாஸ இத்யபிப்ராயேணஹ (அந்யத்யா ஜ்ஞாநமாவது இதி) u சேஷத்வஸ்யைவ ஆத்மந: ஸ்வரூபநிருபகத்வாத், தத்வஹாய ஸ்வதந்த்ர த்வேநாநுஸந்த்யாநம் தர்மிவிபர்யாஸ இத்யபிப்ராயேணஹ (விபரீதஜ்ஞாநமாவது இதி). யத்யவா நிரதியபேத்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று அபேஷித்து, அந்த பேத்யந்தான் ஏதென்று நிருபித்து பேத்யம் தானே என்று நிர்வஹிக்கையினாலே கேவலன் பேத்யத்திலே ஸ்வாபேத்யாத்யவஸாயம் பண்ணுகிறான்; அது தர்மயாரோபரூப விபரீதஜ்ஞாநமென்று திருவுள்ளம். v வாஸநையோடே போக்கினதுக்கு மூலத்தில் ஸஞ்சகமில்லையென்ன, தம்முடைய திருப்பவளத் தாலே “மயர்வற” என்று அருளிச்செய்கையாலே தன்னடையே வருமென்று அருளிச்செய் கிறார் (தம் வாயாலே இத்யாதி).

w “மதியையும் நலத்தையும்” என்று சகாராத்யாஹார தேஹாத்மத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி). இந்த யோஜனையில் “நலம்” என்கிற ஏக வசநம் ஸ்வரஸம், அர்த்தாத்யாயமும் உண்டு. இத்தைக் கடைசித்திறே 1. “சேமுஷி புக்திருபா” என்றது. x ஆனால் ஜ்ஞாநமுண்டாயே புக்தியுண்டாகவேண்டாவோ? என்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரித்து அருளிச்செய்கிறார் (முளைக்கும்போதே) என்று தொடங்கி. x_2 (வயிரம்பற்றி) ஸாரம் அவலம்ப்ய. கருங்காலியுடைய உத்பத்தி அப்படியேயிதே. y நநு 2. “உப்யபரிசர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய

ஜீ— r (ஜ்ஞாநாநுத்யம் இத்யாதி) ஜ்ஞாநாநுத்யாதிகளுக்கு தத்வத்ரயோக்த லக்ஷணமொழிய இங்கே லக்ஷணந்தரமென்று கண்டுகொள்வது. v வாஸநையோடே போக்கினதுக்கு ஸப்த மில்லையென்ன (தம் வாயாலே) இத்யாதி.

w பட்டர் நிர்வஹத்துக்கு ஏகவசந ஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்தாத்யாயமும் உண்டு. இத்தைக் கடைசித்திறே 1. “சேமுஷி புக்திருபா” என்றது. x ஜ்ஞாநமுண்டாய் புக்தி உண்டாகவேண் டாவோ? என்ன—(முளைக்கும்போதே) என்று தொடங்கி. x_2 (முளைக்கும்பதூர்த்தம்) கருங்காலி

ஈ—கிருர்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. y கர்மஜ்ஞாநாநுக்ஞஹீதையான y_2 புக்தி ஸ்தாநத்திலே புகுவத் ப்ரஸாத்யமாய், அநந்தரம் z கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷண வர்த்தியான புக்தியாயிற்று இவரது.

உ “ஆழ்வார் ப்ரபந்நரோ? புக்திநிஷ்டரோ?” என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்க, “ஆழ்வார் ப்ரபந்நர்; புக்தி இவர்க்கு b தேஹயாத்ராஸேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார்; c என்போலவென்னில்; நாமுமெல்லாம் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே, d ஆண்டாறு

அ-ஐகாந்திகாத்நந்திக புக்தியோகைகலப்ய:” இதி ஹ்யுச்யதே. கர்மாநுஷ்டாநரூப காரணேந விநா புக்தி: கதாம் ஜாயதே? புக்திர்வா கீத்ருஸீ? ப்ரபந்நஸ்யாஸ்ய புக்தே: ப்ரயோஜநம் வா கிம்? இத்யத்ராஹ (கர்மஜ்ஞாதேதி). புக்த்யாமேவ பர்வபேதாத் உத்தரோத்தராவஸ்தூயம் ப்ரதி பூர்வபூர்வாவஸ்தூயா: காரணத்வமஸ்தீதி பாவ:; கைங்கர்யம் ப்ரயோஜந மித்யுத்தம் புவதி. y யத்யவா புக்தி ஜ்ஞாநஸாத்யையாகையாலே முந்தின யோஜனையிறே உசித மென்ன, — (கர்மஜ்ஞாதேத்யாதி) என்னவுமாம்; அத்வா, ஸாத்யநபுக்தியென்று தோற்ற மைக்காக அருளிச்செய்கிருர் (கர்மஜ்ஞாதேத்யாதி). (கர்மஜ்ஞாநாநுக்ஞஹீதையான புக்தி ஸ்தாநத்திலே) என்றது - மேல்வருகிற பரபுக்த்யாதிக்குக் காரணமான அங்குராவஸ்தை யான புக்திஸ்தாநத்திலே என்றபடி.

z , a இவருடைய புக்தி - கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தி என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ஆழ்வாரித்யாதி). a யத்யவா, இவருடைய புக்திவைபுவத்தை உபபாதிக்கிருர் (ஆழ்வாரித்யாதி). அத்வா, கேவல புகுவத்ப்ரஸாத நிக்ஷ்டரான இவர் ப்ரபந்நரென்னுமத்தை அபியுக்தோக்தியாலே த்ருடிகரிக்கிருர். b (தேஹயாத்ரா) தேஹஜீவநம். ஏதேந கைங்கர்ய முச்யதே, கைங்கர்யைகதாரகத்வாத். யத்யவா, தேஹயாத்ரையாவது - தேஹதாரணாத்யர்த்தப் பேராஜநாத்யவ்யாபாரம். இவர்க்கு அது - புகுவதநுபுவம். அது தேஹயாத்ரையாகைக்கு ஹேது - புக்தியாகையாலே தேஹயாத்ராஸேஷம் என்கிறது.

c நநு, புகுவத் ப்ரவ்ருத்திநிவர்த்தக ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:; தத்யாச புகுவதே: க திர்வாஹ்யத்வாத்யவஸாயயுக்தஸ்ய தத்யதிரி்க்த தேஹாநுவ்ருக்த்யங்க்யூத புக்த்யந்வயோ விருத்த்யதே இத்யாஸங்க்ய அநிரோதமாஹ — (என்போல இத்யாதி). யத்யா புகுவாதேவ ஸ்வகீயை: கரண: ஸ்வபேதாக்க்யபூதம் ஸ்வயமேவோபாத்யத்தே, ஸ்வபுக்தஸேஷேண ஸ்வ கீயாதப்யஜ்ஜீவயதீதி புக்த்யவா அஸ்மாகமநிரோத:; ஏவம் ஸ ஏவ அபாரகாருண்யஸௌ ஸீல்யாதந்த கல்யாண குணதிதி: ஏதந்முகேந ஸர்வமபி லோகம் உஜ்ஜிஜீவயிஷ: ஜ்ஞாநி நாம் அக்ரேஸரமேநம் ஸனிக்ரஹம் ஆத்ரியமாண: ஸ்வயமேவ ஏதாம் புக்திம் ப்ராயச்சூதிதி ந நிரோத, இதி பாவ: d (ஆண்டாறு மாஸத்துக்கு) என்றது “ஆண்டுக்கும் ஆறுமாஸத்துக்

ஜீ—முதலானவை. y இவர்புக்திக்கு அபியேது? தத்யநிதியோகந்நானேது? என்ன (கர்மஜ்ஞாதேத்யாதி). y_2 (புக்திஸ்தாநத்திலே) பரபுக்த்யாதி ஹேதுபூத புக்த்யங்குர ஸ்தாநத்திலே.

a புக்தி - கைங்கர்யோபகரணம் என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ஆழ்வாரித்யாதி). b (தேஹயாத்ரை) என்றது அநுபுவகைங்கர்யங்களை. d (ஆண்டாறு மாஸத்துக்கு) “ஆண்டுக்கும் ஆறுமாஸத்துக்கும்” என்று பின்னை அருளிச்செய்வர். இது தேவ மாத்ருக நதீமாத்ருக தே:ஸநிபுகூத் தை ப் ப ற் ற: தேவமாத்ருகம் ஒருபூமினை

ஈ—மாஸத்துக்கு ஜீவநம் தேடுகிறப்போலே; eA உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் f கண்ணனிறே இவர்க்கு.

(அருளினன்) g நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தனை; h எனக்கு அருளினனென்னுதொழிந்தது புகுவதுவிஷயீகாரத்துக்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. (அருளினன்) i இத்தலை அர்த்திக்குவன்றிக்கே

அ—கும்'' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார்; இதுதன்னையே ''ஆண்டுக்கும் ஆறுமாஸத்துக்கும் விளைகிற தேவமாத்ருக நதீமாத்ருகருபமான தேவவிஸேஷத்தைப்பற்ற'' என்று அப்பு நிர்வஹிப்பது; தேவமாத்ருகத்திலுள்ளார் வர்ஷாவதிக்கு ஜீவநம் தேடுவார்கள், நதீமாத்ருகம் இரண்டுபூவிளையுமாகையாலே ஆறுமாஸத்துக்கு ஜீவநம் அவ்விடத்திலுள்ளார் தேடுவார்கள். ''ஜீவநம் தேடுகிறப்போலே'' என்ற அதந்தாம் ''இவர் அவனைத்தேடுவர்'' என்று அத்யாஹாரம். இத்தாலே c ''என்போலவென்னில்'' என்ற ப்ரபந்தத்துக்கு ''த்யாயாதி; ஸம்பாதநம்போலே'' என்று அர்த்தாத் த்ருஷ்டாந்தம் ஸித்திக்குகிறது. e த்யாயாதிகள் தண்டுலாதிகளை பேராஜநாதிக் வ்யாபாரோபயுக்தமாக்குகிறப்போலே, புக்தி ஈஸ்வரனை அநுபவோபயுக்தமாக்குகிறது என்றபடி. அநுபவகங்கர்யங்கள் தேஹயாத்ரையாய் இருக்குமோ புக்தி இதுக்கு ஸேஷமாயிருக்குமென்கைக்கு? என்னில் அருளிச்செய்கிறார் (உண்ணும் சோறு) என்று தொடங்கி. f (கண்ணனிறே இதி) க்ருஷ்ணாநுபவஸ்ய தாரகத்வாபித்யநம் தஜ்ஜநித கைங்கர்ய தாரகத்வபரம்.

g (நிர்ஹேதுகமாக) ஹேத்வநுத்திஸித்தார்த்தம். h எனக்கருளினன் என்னுதே ''அருளினன்'' என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர்யமான நிர்ஹேதுகத்வம் இரண்டுவிதம்; அதில் முந்தின விதம் (எனக்கருளினனென்னுது இத்யாதி) அதாவது-அங்கீகாரஹேதுவான ஸாத்யநாநுஷ்டாநம் இல்லை என்றதுக்காக என்றபடி. இத்தால் உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. i இரண்டாம் விதம் (இத்தலை அர்த்திக்குவன்றிக்கே இத்யாதி). அதாவது ப்ரபத்தியும் தம்மிடத்திலில்லை என்கைக்காக என்றபடி. இத்தால் ப்ரபந்த வ்யாவ்ருத்தி. h யத்யூலா. (எனக்கருளினன் இத்யாதி) புகுவது விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு ஆத்ம ஸ்வரூபம் அஸத்கல்பம் என்கிற அர்த்தத்தை த்யோதிப்பிக்க வேண்டி எனக்கென்னுதொழிந்தது என்று தாத்பர்யம். இப்பாசரம் அருளிப்பின்பாகையாலே தம்மை உளராக நினைக்கக் கூடுமிறே. i நிர்ஹேதுகத்வமாத்ரமன்றிக்கே அருளாதபோது த்யாயாமையும் ஹேத்வநுத்தியாலே ஸித்தமென்கிறார் (இத்தலை இத்யாதி) 1. ''ப்ரயோஜநமநூத்யத்யூஷ்ய

ஜி—கையாலே வர்ஷாவதிக்கு ஜீவநம் தேடுவார்கள்; நதீமாத்ருகம் இரண்டுபூவிளையுமாகையாலே ஆறு மாஸத்துக்கு ஜீவநம் தேடுவார்கள் என்றபடி. e அப்படி அநுபவ கைங்கர்யங்கள் தேஹயாத்ரையாய் இருக்குமோ புக்தி இதுக்கு ஸேஷமாய் இருக்கு மென்கைக்கு? என்ன - (உண்ணுஞ்சோறு) இத்யாதி. f கண்ணனிறே என்று - க்ருஷ்ணாநுபவதாரகத்வாபித்யநம் தஜ்ஜநித கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

g (நிர்ஹேதுகமாக) என்றது-ஹேத்வநுத்தி ஸித்தார்த்தம். h எனக்கருளினனென்னுதே ''அருளினன்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யமான நிர்ஹேதுகத்வம் இரண்டு விதம்; அதில் முந்தினது (எனக்கருளினன் என்னுது இத்யாதி). அதாவது அங்கீகார ஸாத்யநம் தம் பக்கலில்லையென்றபடி. இத்தால் உபாஸக வ்யாவ்ருத்தி. i இரண்டாவது (இத்தலை அர்த்திக்குவன்றிக்கே இத்யாதி). அதாவது-ப்ரபத்தியும் தம்மிடத்திலில்லை என்றபடி. இத்தால் ப்ரபந்தவ்யாவ்ருத்தி. i அன்றிக்கே

j முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே k பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித் தனை; 11. “धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्” (த,ாது: ப்ரஸாத,ாந்மஹிமாநமீஸம்) என்கிறபடியே m நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்ட இத்தனை.

அ—த மந்தே,ாபி ப்ரவர்த்ததே” ஆகையாலே த,ரிக்கமாட்டாமையைப் பரிஹரிக்கையிறே ப,லம். k, l அன்றிக்கே எனக்கென்னுதொழிந்ததுக்குத் தாத்பர்யம்-கீழில் வாக்யம்: “அருளினன்” என்ற பத,மாத்ரத்துக்கு தாத்பர்யம் (இத்தலை அர்த்தி,க்கவன்றிக்கே இத்யாதி,) என்று இங்ஙனேயாக வுமாம். j (முலைக்கடுப்பு) ஸ்தநபீடே, k (பீச்சுவார்) தே,ாஹிப்பார்.

1 நிர்ஹேதுகமாக அருளும் ஸ்வப,ாவம் அவனுக்கு உண்டோவென்ன (த,ாது: ப்ரஸாத,ாத்) இத்யாதி, 2. “யம் ப்ரஜாபதிர்வேத, ஸ புண்யோ ப,வதி” என்னக்கடவதிறே. 1 தமக்ரதும்

ஜீ—கீழ் எனக்கு என்னுததுக்கு ப,ாவமாய் “அருளினன்” என்ற பத,மாத்ரத்துக்கு ப,ாவம் (இத்தலை இத்யாதி,) என்னுதல். k (பீச்சுவார்) கறப்பார்.

1 நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (த,ாது: ப்ரஸாத,ாதி,த்யாதி,) 2. “யம் ப்ரஜாபதிர்வேத, ஸ புண்யோ ப,வதி” என்னக் கடவதிறே. தைத்திரியே ஸ்ரீநாராயணே 1. “அனேரணி

பா—1 1. (அருவீனம்) तैत्तिरीयके श्रीनारायणे [१०] “अणोरणीयान् महतो महीयान् आत्मा गुहायां निहितोऽस्य जन्तोः। तमक्रतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्॥” अस्यार्थः—“अणोः-सर्वेभ्यस्सक्ष्मादात्मनोपि, अणीयान्-अणुतरः. महतः—पृथिव्यादेस्सर्वसात्, महीयान्—महत्तरः; विपुलतरः. आत्मा—अणुतरत्वेन व्यापित्वात् सर्वेषां भूतानां आत्मा, सर्वाणि भूतानि अस्य शरीरम्. अस्य जन्तोः—जननादिधर्मिणः सर्वस्य प्राणिजातस्य. गुहायां—हृदय-गुहायाम्. निहितः—सर्वोपभोगेऽपि अक्षयो निधिवत् प्रतिष्ठितः; हृदयगुहानिहितत्वात्मत्वाभ्यां अस्य नारायणत्वं सुस्पष्टम्। तस्मात् * अयमप्यनुवाकः नारायणानुवाकवत् तत्प्रतिपादकत्वेन बोद्धव्यः। (तमक्रतुं पश्यति वीतशोकः) तम्-परमात्मानम्. (अक्रतुम्) क्रतुः-सङ्कल्पः; तद्रहितम्-अवाससमस्तकामत्वात् स्वार्थं किञ्चिन्न सङ्कल्प्यमस्ति. अथवा एवंजातीयकं एतद्गुणकं एवंवृत्तं अहं रक्षिष्यामि नान्यमिति सङ्कल्पहीनम्. सर्वसंरक्षणैकदीक्षमित्यर्थः. यदा पश्यति, तदा वीतशोको भवति. अथवा, यदा वीतशोकः, तदा पश्यति. वीतशोकत्वं नाम सांसारिकभोगेषु निस्पृहत्वात् तत्संप्रयोगविप्रयोगेषु निस्पृहत्वाविकारित्वे. तद्दर्शनहेतुमाह (धातुःप्रसादादिति) धातुः-सर्वेश्वरस्य, प्रसादात्—‘यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः, तस्यैष आत्मा विवृणुते तन् स्वाम्’ [क-२-२३] इति हि श्रुतिः. (महिमानमीशम्) महिमानम्-स्वासाधारणमहामहिमयुक्तम्. ईशम्-आत्मस्वामिनम्; सर्वशेषिणम्. अनेन मन्त्रेण जगत्कारणभूतस्य सर्वव्यापित्वम्, सर्वात्मत्वम्, सर्वनियन्तृत्वम्, नारायणत्वम्, तत्प्रसादादेव तज्ज्ञानादिकं इति प्रतिपादितम्॥” इति नारायणमुनीन्द्रैः प्रतिपादितः॥

ஈ— n இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்து அருளினவன், தன்னருள் கொள்வாரில்லாதானொருவனோவென்னில்; (அயர்வறுமமரர்களதிபதி) o தானருளாதவன்று ஸத்தையின்றிக்கே இருப்பாரை p ஒரு நாடாகவுடையவன்; . q அயர்வாகிறது—

அ-பர்யதி வீதஸோகோ தூது: ப்ரஸாதூந்மஹிமாநமீஸம்''—(அக்ரதும்) க்ரத்வநாராதிதமென்று பொருளென்று திருவுள்ளம். தந்மஹிமாநஞ்சேத்யர்த்தம்: க்ரதுவென்று—ஸங்கல்பமாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமதையைச் சொல்லும்போதும் ப்ரஸாதூத்துக்கு ஹேத்வதுக்தியாலே நிர்ஹேது கத்வம் ஸித்தமென்று தாத்பர்யம். இதின் வ்யாக்யாநத்திலே (ப 235 ப்ர) (• அயமப்யதுவாக:) என்றது-1. ''அம்புஸ்யபாரே'' என்கிற அநுவாகமும் நாராயணதுவாகத்தைப்போலே நாராயணனையே ப்ரதிபாதிக்கிறது. பிள்ளை:— ''அருளினன்'' என்கிற பத்யஸாமர்த்த்யவல்பு தூர்த்தம் நாலுவிதம்—புக்தவ்யாவ்ருத்தியும், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தியும், அந்யயோக்யவ்யவச்சேத்யமும், அயோக்யவ்யவச்சேத்யமும் என்று. அதெப்படியென்னில்; கர்மஜ்ஞாநாதிஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க, பரமபுக்திருபாபந்நஜ்ஞாநத்தை அருளினனென்று புக்தவ்யாவ்ருத்தி; 2. ''ரக்ஷாபேக்ஷாம்'' என்கிறபடியே இத்தலையில் அபேக்ஷாருபஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க, அருளினன் என்று ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தி; 3. நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதிதூதா - அந்யயோக்யவ்யவச்சேத்யமும், 4. இத்தலையித்யாதிதூதா - கேவலக்ருபைகலப்யதூமான புக்திக்கு அயோக்யம் வர ப்ரஸக்தியில்லாமையே அயோக்யவ்யவச்சேத்யமும்—என்று கண்டுகொள்வது, இது பிள்ளை நிர்வாஹம். இத்த நாலு அர்த்தமும் எனக்கருளினன் என்னுமையாலே ஸித்தமும்.

(யவன்) 3. ''ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ'' இத்யாதி ஸ்ருதிப்ரஸித்ததூன். யச்சுப்யதும் 1 ''தூது:ப்ரஸாதூத'' இத்யாதிப்ரமாணப்ரஸித்திபரம் — என்று சதுர்விம்ஸத் ஸஹஸ்ரத்திலே நிர்வாஹம். o ''அமரர்கள்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (தானருளாதவன்று) என்று தொடங்கி. ''அமரர்களதிபதி'' என்கையாலே அதிபதியானவனுடைய அருளே அமரத்வத்துக்கு நிமித்தமென்று தாத்பர்யம். அதாவது - அருளாதவன்று அமரரன்று என்றபடி. p ப்ரஹுவசநதாத்பர்யம் (ஒரு நாடாக) என்று.

q, r (அயர்வு இத்யாதி) ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத: அன்றே; அப்படி விஸ்ம்குதி ப்ரஸக்தி தானுண்டோவென்ன, ஈஸ்வரன் நித்யநிர்தேயாஷ்ணாயிருக்கச்செய்தேயும்; 4. ''அபஹத பாப்மா'' இத்யாதியாலே ஹேயங்களைக் கழியாநின்றதே, இங்கும் அப்படி சொல்லக் குறையில்லையாகை

ஜீ—யாந்'' இத்யாரப்ய 1 ''தமக்ரதும் பர்யதி வீதஸோகோ தூது: ப்ரஸாதூந்மஹிமாநமீஸம்'' அஸ்யார்த்தம்:—(அக்ரதும்) க்ரத்வநாராதிதம்; யத்வா, க்ரது:—ஸங்கல்ப:; அக்ரதும் - ஸங்கல்ப ரஹிதம். அவாப்த ஸமஸ்தகாமமிதி யாவத். மஹிமாநம் - மஹிமவிஸிஷ்டம். தமீஸம் - பரமாத்மாநம், தூது: ப்ரஸாதூத - ஸர்வேஸ்வரஸ்ய நிர்ஹேதுக க்ருபயா, யதூ பர்யதி, ததூ வீதஸோகோ புவதீதி.

''யவன்'' என்ற யச்சுப்யதும் 3. ''ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ'' என்கிற ஸ்ருதிப்ரஸித்திபரம். ''யச்சுப்யதும் 1 ''தூது: ப்ரஸாதூந்மஹிமாநம்'' இத்யாதிப்ரமாணப்ரஸித்திபரம்'' என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே நிர்வாஹம். ''எனக்கருளினன்'' என்னுமையாலே — புக்தவ்யாவ்ருத்தியும், ப்ரபந்ந வ்யாவ்ருத்தியும், அந்யயோக்யவ்யவச்சேத்யமும், புக்திக்கு அயோக்யவ்யவச்சேத்யமுகிற நாலு அர்த்தமும் ஸித்தமும். n அவதாரிகை (இத்தலையில் நினைவின்றிக்கே இத்யாதி). o அயர்வறுகையாலே அமரர் என்று விவக்ஷித்து பாவம் (தானருளாத இத்யாதி) அதாவது-அருளாதவன்று அமரர்களன்று என்றபடி. p ப்ரஹுவசந தாத்பர்யம் (ஒருநாடாக) என்று.

ஈ—விஸ்மருதி; அதின்றிக்கே இருப்பவர்கள். r ப்ராக்யபாவத்தைப் s பற்றச் சொல்லுகிறது; t ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு.

(அமரர்கள்) u புகுவதுநுபுவ விச்சேதத்தில் தாங்களுளரன்றிக்கே இருக்குமவர்கள். v1, “न च सीता त्वया दीना न चाहमपि राघव” (ந ச வீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகுவ) என்கிறபடியே. (அமரர்கள்) w த்ரிபாதுவிபூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. x பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே ஓலக்கமிருந்தாலாயிற்று

அ—யாலே ப்ராக்யபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்றபடி. r ப்ராக்யப்யபாவ:-ப்ராக்யபாவ: இதி ப்ராக்யபாவஸப்தேந அத்யந்தாபாவ உச்சதே. “ப்ராக்யப்யபாவ: ப்ராக்யபாவ:” என்று ப்ரதிவாதிப்யங்கரம் அண்ணு நிர்வஹித்தருளும்படி என்று ப்ரஸாதிப்பர். s (பற்ற) பற்றி. ஏவம் யத்ராக்யச்சதி தத்ர ஸர்வத்ராபி; A “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறு பல்குறிய” இத்யேதத், வாக்யமபிப்ரேதம் த்ரஷ்டவ்யம். t ப்ராக்யபாவத்தைப் பற்றவென்று விஸேஷிக்கிறதென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்வம்ஸாபாவமென்று தொடங்கி). அவர்களுக்கு உண்டாய்க் கழிந்ததென்றபடி. u அயர்வற்றிருக்கையாலே அமரர்கள் என்று விவக்ஷித்து அந்வயத்தாலே அருளிச்செய்தார் கீழ்; அயர்வுண்டானால் அமரரன்று என்று வ்யதிரேகத்தாலே சொல்லுகிறார் (புகுவதுநுபுவ விச்சேதத்தில் இத்யாதி). அன்றிக்கே, விவரணமென்னவுமாம். u யத்வா, அயர்வற்றிருக்கையாலே அமரர்களென்ற ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புகுவதித்யாதி). v இதுக்கு ப்ரமானம் (ந ச ஸீதேத்யாதி).

w “அமரர்கள்” என்ற பஹுவசந தாத்பர்யம் (த்ரிபாதுவிபூதி இத்யாதி). யத்வா அமரர்களென்றது ஆக்கரண தேவர்களையன்றே என்கிறார் (த்ரிபாதுவிபூதி இத்யாதி). x2. “அமர நிர்ஜரா தேவா:” இதி நிக்ஷனுவசநாத் அமரத்வருபதேவத்வம் ஸுசீரீணமுத்தம் 3. “ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வமஸ்ருதே” இதி ஈஸ்வரஸ்ய தேவத்வமுச்சதே; கீஞ்ச விஸ்மருதிராஹித்யம் நாம. புகுவதுநுபுவாவிச்சேத:.. புகுவதுநுபுவோ நாம - புகுவத்ஸ்வருபருபருணவிபூத்யநு புவ:; ஏதாதுருஸாதுபுவ விச்சேதராஹித்யாத், அமரத்வாச்ச ஸுசீரீணமபி பரமஸாம்யா பந்நத்வாத் கதும் பேதேந ஜ்ஞாதும் ஸக்யத இத்யத்ராஹ (பரமஸாம்யேத்யாதிநா) யத்வா-

ஜீ— ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத: அன்றோ? அவர்களுக்கு விஸ்மருதி ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்ன (ப்ராக்யபாவத்தை இத்யாதி). ஈஸ்வரன் நித்ய திர்தேராஷ்ணாயிருக்கச்செய்தேயும் 4. “அபஹதபாப்மா” இத்யாதியாலே ஹேயங்களைக் கழித்தாப்போலே, இங்கும் “ப்ராக்யப்ய பாவ:- ப்ராக்யபாவ:” என்றும், அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறது — என்று ப்ரதிவாதி ப்யங்கரம் அண்ணுநிர்வஹம். t “ப்ராக்யபாவத்தைப் பற்ற” என்று விஸேஷிக்கிறதென் னென்ன (ப்ரத்வம்ஸேத்யாதி). அயர்வுண்டாய்க் கழிந்ததென்றபடி. u “அயர்வறுகையாலே அமரர்கள்” என்று விவக்ஷித்து அந்வயமுகத்தாலே அருளிச்செய்தார் கீழ்; அயர்வுண்டானால் அமரரன்று என்று வ்யதிரேகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (புகுவதுநுபுவேத்யாதி). v இதுக்கு ப்ரமானம் (ந ச ஸீதேத்யாதி).

w பஹுவசநார்த்தம் (த்ரிபாதுவிபூதி இத்யாதி) அமரஸப்தத்தாலே, 2. “அமர நிர்ஜரா தேவா:” என்று அமரஸப்தபர்யசயமான தேவஸப்தத்தை விவக்ஷித்து, 5. “பர்யத்தி ச ஸதா தேவம்” 6. “ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:” என்கையாலே உபயர்க்கும் தேவஸப்தம் த்யோ

ஈ-அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; y பிராட்டிமாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்து பூதிசுளாலேயாதல் சேஷியென்றறியுமத்தனை.

அ-அதிசு: பதிரித்யுச்சயதே. உக்தப்ரகாரேண பரமஸாம்யாபந்தேப்ய: ஸுரிப்ய: அஸ்ய ஆதிச்யம் கேந ஹேதுநா ஜ்ஞாதும் ஸக்யத இத்யத்ராஹ(பரமஸாம்யேத்யாதிசு)ஸிம்ஹாஸநஸ்துத்வாதிசுபீர் ஜ்ஞாதும் ஸக்யதே - இதி பாவ: யத்வா "அமரர்களதிபதி" என்கிற வாக்கியார்த்தம் (பரமஸாம்யேத்யாதிசு) அதாவது - "குவாம் க்ருஷ்ண கௌ:" என்று கேட்பேத ஸாம்யாபந்தமாக்கி, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றை க்ருஷ்ணரூபாபந்தத்வேந பரிச்சேத்யுத்தறியுமாபோலே "அமரர்களதிபதி" என்ற அவதாரணஷஷ்டியாலே அமரத்வேந பரமஸாம்யாபந்தராய் இருக்கிறவர்களுக்குள்ளே ஈஸ்வரனைப் பிரித்தறியலாவது ஆதிச்யத்தாலென்றபடி; அமரத்வமாவது - மரணரஹிதத்வம். மரணமாவது - புகுவதுநுபுவாதந்த்விச்சேத்ய:.. அது இல்லாமையாலே பரமஸாம்யம் என்றபடி. x1. "அமரா நிர்ஜராதேவா:" என்று அமரஸப்தம் தேவஸப்தபர்யாயமாய், 2. "வைகுண்டே து பரே லோகே நித்யத்வேந வ்யவஸ்திதம் | பஸ்யந்தி ச ஸத்ரா தேவம் நேதாரர் ஜ்ஞாதேந வாமரா: ||" என்று ஈஸ்வரனையும், 3. "ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்று நித்யஸுரிகளையும் சொல்லுகிற த்யோதமாதத்வரூப ஸாம்யத்தைப்பற்ற (பரமேத்யாதிசு) என்று பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. 4. "கருணாஸாரம் சந்த்ராஸம்ஜ்ஞ:" என்று சந்த்ரா ஸம்ஜ்ஞகமான கர்ப்பூரத்தை சந்த்ரா ஸப்தாபர பர்யாயமான ஸஸிஸப்தத்தாலே 5. "மலயஜஸஸரிஸிப்தம்" என்று அருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்; "கழுக்காணிக்கண்ணுள்" என்று முண்டிறே; கழுக்காணி, உலக்கை, வேங்கை, புலி, புண்டரீகம், தாமரை என்று பர்யாயமாகத் தமிழர் சொல்லுவார்கள். x அங்ஙனன்றிக்கே, "அதிபதி" என்று - 'அதிசு: பதி:' ஆய், ஸாம்யமுண்டாய் ஆதிச்யம் சொல்ல வேண்டுகையாலே 'அதிபதி' என்றபோதே பரமஸாம்யாபந்தரென்கிறது" என்று அப்பு நிர்வஹிக்கும்படி. யத்வா "அதிபதி" என்கிற பத்யத்தைக் கடாஷித்து, இவர்களுக்கு அதிபதி என்னும்படி இவர்களுக்கு வந்த ஏற்றமென்னென்ன: "அயர்வறு மமரர்கள்" என்கிற பத்யத்தில் அர்த்தஸூத்ரமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரமஸாம்யேத்யாதிசு) x.y "ஸ்வஸ்வரூபாபந்தராயிருக்கிறவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான்" (ப217f) என்ற அவதாரிகையில் சொன்ன உபகாரம் ஏற்றமாய்படியைக் காட்டுகிறார் (பரமஸாம்யேத்யாதிசு வாக்க்யத்வயத்தாலே) என்று அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். y ஆஸ்தாநாதவஸ்தாநத்யஸாயாம் கதம்?கிஞ்ச 6. "தவதீயபுக்தோஜ்ஜிதரோஷபேஜாஜிநா" இதி ஸ்லோகோபந்யாஸோக்தப்ரகாரேண ஸ்ரீ பூம்யாதீநாம் அஸந்நிதாநே ச கத்யமித்யத்ராஹ (பிராட்டிமாராலே இத்யாதிசு).

ஜி-தமாதத்வாதிசுருண ஸாம்யத்தைப் பற்றவென்று ஸாம்யாபத்தி தோன்றுகையாலே. x இப்படி ஸாம்யாபந்தரானவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியும்படி எங்ஙனெயென்ன (பரமஸாம்யாபந்தராய் இத்யாதிசு) என்று ராமாநுஜம் பிள்ளை; 4. "கருணாஸாரம் சந்த்ராஸம்ஜ்ஞ:" ஈன்றிருக்க 5. "ஸஸிஸிப்தம்" என்று சந்த்ராஸப்தபர்யாய ஸஸிஸப்தத்தாலே கர்ப்பூரத்தை நிர்தேஸித்ததும், "கழுக்காணிக்கண்ணுள்" என்று, உலக்கை, வேங்கை, புலி, புண்டரீகம், தாமரை, என்றிவ்வளவு பர்யாயம் தமிழர் சொன்னதும் இதுக்கு உதாரணம். x "அதிபதி" என்று - "அதிசு: பதி:" என்று விஸேஷிக்கையாலே ஸாம்யம் ப்ரஸக்தமாகையைப்பற்ற (பரமஸாம்யேத்யாதிசு) என்று அப்பு நிர்வாஹம். x.y "ஸ்வஸ்வரூபாபந்தராயிருக்கும்வர்களுக்கும் அவ்வருகாய் இருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்" (ப 217f) என்று அவதாரிகையில் சொன்ன உபகாரம் ஏற்றமாய்படியைக் காட்டுகிறார் (பரமஸாம்யேத்யாதிசு வாக்க்யத்வயத்தாலே) என்று அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். y ஓலக்கமிராதபோது அறியும்படியென்னென்ன (பிராட்டிமாரித்யாதிசு).

ஈ— z ஆனால் a இப்படியிருக்கிற அவர்கள் பலராய், தானொருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு தன்னுடைய சேஷித்வமாய்ப்படி இருக்குமோ? என்னில் (அதிபதி) b அவர்களுக்கும் c “தொட்டுக்கொள், தொட்டுக்கொள்” என்னவேண்டும்படி d ஆனைக்குக் குதிரைவைத்து அவ்வருகாயிருக்குமென்னுதல்; e ஸ்வாமிவாசகமென்னுதல்.

f இதுக்கு அவ்வருகே விக்ரஹவைலக்ஷணயம் சொல்ல g ஒருப்பட்டு, h கீழ் நின்ற நிலையைக் i குலுக்கி “அவன்” என்று அவ்வருகே போகிறார். (துயரறு) j “துயரறுக்கும்”

அ— z “அதி” என்கிற உபஸர்க்குத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி). a “ஆனால்” என்கிற பதத்துக்கு விவரணம் (இப்படி இத்யாதி). z யத்வா “அமர்கள்” இதி பஹுவசநம் “அதிபதி” இத்யேகவசநஞ்ச ஹ்ருதி நித்யாய ஸங்கதே (ஆனால் இதி). b, e அவ்யயாநாம் அதேகார்த்தத்துவாத் “அதி:க:பதி:” என்றதாய் - அபரிச்சேத்யனாயிருக்கும் என்னுதல்; ஸ்வாமியென்னுதல்: “அதி:க: - உபரி ஸ்தி:த: பதி:” என்று ஸப்தார்த்தமென்று மாம். e ஸ்வாமி என்ற படித்திலே “அதிபதி” என்று அகண்டபதம், b அதி:க: பதிரிதி விக்ரஹ ஸித்தம் அதிக்ரமய வர்த்தத இத்யமுமர்த்தம் ஹ்ருதி நித்யாயாஹ (அவர்களுக்கும் இதி) c (தொட்டுக்கொள் இத்யாதி) “தொட்டுக்கொள் தொட்டுக்கொள்” என்னவேண்டும்படி, d ஆனைக்குக் குதிரைவைத்து நடத்தும் ந்யாயத்தாலே என்றபடி. அதாவது—கஜத்தினுடைய வேக பரிஷார்த்தமாகக் குதிரையை முன்னே நடத்தி ஆனையைப் பின்னே நடத்துவார்கள். ஆனையும் துதிக்கையாலே குதிரையைத் தொடும்படி கிட்டக்கிட்டச் சென்று பின்னையும் தொடமாட்டா தொழியும்; அப்படியே பரமஸாம்யாபந்தராய் இருந்தும், அவனுக்கு ந்யூநர்களாய் இருப்பார்கள் என்றபடி.

f (இதுக்கு) த்ரிபாத்யுபூதியோகத்துக்கு. g (ஒருப்பட்டு) உத்யோகித்து; ஏகாக்ரசித்த ராய் என்றபடி. h (கீழ் நின்ற நிலையை) நித்யுபூதியோகாநுபுவத்தை. i (குலுக்கி) விக்ரஹ வைலக்ஷணயாநுபுவத்துக்கும் இடமுண்டாம்படி பண்ணி. த்ராத்யாந்யாயஸ்யபூதபேடிகாதி:கம் ஆகாமித்ராத்யாவகாஸப்ரதாநாய ப்ரசாலயந்தி: தத்வத் ஆகாமிவிக்ரஹாநுபுவாவகாஸ ப்ரதம் க்ருத்வேத்யர்த்த: | (துயரறுக்கும் இத்யாதி) ஹேயப்ரத்யநீகமான வஸ்துவுக்குத் துயர்

ஜீ— z “அதி” என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் (ஆனால் இத்யாதி). a ஆனாலென்றதின் விவரணம் (இப்படி இத்யாதி). z யத்வா “அமர்கள்” என்ற பஹுவசநத்தையும், “அதிபதி” என்ற ஏகவசநத்தையும் ஹ்ருதி:கரித்து ஸங்கிக்கிறார் (ஆனாலித்யாதி) என்னுதல். b, e “அதிபதி” என்றது “அதி:க:பதி:” என்றதாய். அபரிச்சேத்யனாய் இருக்கும் என்னுதல். ஸ்வாமி என்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கும் இத்யாதி) d (ஆனைக்குக் குதிரை வைத்து) என்றது - பிடி கொடுக்குமாபோலேயிருந்து பிடி கொடாமையைப்பற்ற. ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாவது - ஆனையினுடைய வேகபரிஷார்த்தமாகக் குதிரையை முன் நடத்தி ஆனையைப் பின் நடத்துவார்கள்; ஆனையும் துதிக்கையாலே குதிரையைத் தொடும்படி கிட்டக் கிட்டச் சென்று பின்னையும் தொடமாட்டாதொழியும்; அப்படியே பரமஸாம்யாபந்தராயிருக்கும்வர்களுக்கு அவ்வருகாயிருக்கும் என்றபடி.

f (இதுக்கு) த்ரிபாத்யுபூதியோகத்துக்கு. g (ஒருப்பட்டு) உத்யோகித்து. h (கீழ் நின்ற நிலையை) நித்யுபூதியோகாநுபுவத்தை. i (குலுக்கி) விக்ரஹவைலக்ஷணயாநுபுவத்துக்கும் இடமுண்டாம்படி பண்ணி. j (துயரறுக்கும்) ஆஸ்ரிதருடைய துயரறுக்கும். n எம்பெருமானார்

ஈ—என்று முன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; k ஸமஸ்த து:க்கூபநோத:ந ஸ்வபூவமான திருவடிகள்; l ஸகலாத்மாக்களுடையவும் து:க்கூத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபூவமான திருவடிகள். m “துயரறு கூடரடி” என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி; n 1. “व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः” (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம் புவதி து:க்கூத:) என்றால் து:க்கூநிவ்ருத்தியும் அவனதாய் இருக்குமிறே. o இவர் துயரறத் தான் துயர்தீர்ந்தானாயிருக்கை. p இத்தால் இவர் மயர்வற, அவன் துயரற்றபடி.

அ—உண்டாயில்லை என்று சொல்லவேணும். ஆகையாலே ஆஸ்ரிதருடைய துயரறுக்கும் என்று முதலிகளுக்குக் கருத்து. k விவரணம் (ஸமஸ்தேத்யாதி) l தத்விவரணம் (ஸகலேத்யாதி) ஸமஸ்தேத்யாதி பாடும்படியானால், ஸமஸ்தது:க்கூபநோத:ந ஸ்வபூவமான திருவடிகள் ஸகலாத்மாக்களுடையவும் து:க்கூத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபூவமான திருவடிகள் என்று யோஜித்துக் கொள்வது. m எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, “துயரறு” என்றதுக்கு-தன் துயரறும் என்றபடி. ஆஸ்ரிதருடைய துயரடியாகத் தனக்குத் துயருண்டாகையாலே அவர்கள் துயர் தீர்ந்தால் தனக்கு து:க்கூநிவ்ருத்தி உண்டாகையும் குணமாமித்தனை என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்.

n அகிலஹேயபரத்யநீகஞானவனுக்குத் துயருண்டோவென்ன (வ்யஸநேஷ்வித்யாதி). யத்வா, து:க்கூநிவ்ருத்தி ஆஸ்ரிதரதாயிருக்கத் தன்னதானபடி என்னென்ன (வ்யஸநேஷ்வித்யாதி). பெருமாள் பரவ்யஸநங்களில் து:க்கூதராயிருப்பார். இப்படியிருப்பது அந்தரங்கூரான திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், அந்த:புரவாளிகள் போல்வார் விஷயத்திலோவென்னில் (மநுஷ்யாணாம்) கூடாதுபுருஷர்களுக்கு. அவனுக்கு இவனளவு து:க்கூமுண்டோவென்னில் (ப்ருஸம் புவதி து:க்கூத:) மிகவும். நம் காவல் சோர்வாலே வந்ததன்றோ என்று மிகவும் இவனைக் காட்டில் து:க்கூதனாயிருக்கும். “புவதி” என்கிற வர்த்தமாந நிர்தேஸத்தாலே-இவனுக்கொரு து:க்கூமுண்டானால் இன்னொரு படியாய், நாளை ஒரு படியாய் ஆறிப்போம். அங்ஙனன்றிக்கே எப்போதும் அது திருவுள்ளத்திலே உறைத்திருக்கும் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. o பூலிதம் (இவர் துயரற இத்யாதி); யத்வா ஏதத்விவரணம் (இவரித்யாதி); தாத் பர்யாத்ரமாகவுமாம். p இவர்க்குத் துயரேதென்றால், து:க்கூஹேதுவான அஜ்ஞாதமென்கிறார்

ஜீ—நிர்வாஹத்தில் (துயரறு) தான் துயரறும் என்றபடி. அதாவது-ஆஸ்ரிதருடைய துயரடியாகத் தனக்குத் துயருண்டாகையாலே அவர்கள் துயர் தீர்ந்தால் தனக்கு து:க்கூநிவ்ருத்தி உண்டாகையும் குணமாமித்தனை என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்.

n து:க்கூநிவ்ருத்தி ஆஸ்ரிதரதாயிருக்கத் தன்னதானபடியென்னென்ன (வ்யஸநேஷ்வித்யாதி) 1. “உதஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி” இத்யுத்தரார்த்தம். இத்யமயோத்யா காண்டே த்வித்யே த்ஸரதம் ப்ரதி ராஜாந: பெளரா ஜாநபத்யாஸ்ச. o பூலிதம் (இவர் துயரற இத்யாதி). p ஏதத்விவரணம் (இத்தாலித்யாதி).

ப்ர— n1. (துயரறு) अयोध्याकाण्डे [२] दशरथं प्रति राजपौरादयः, “व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः॥ ४० ॥ उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति॥ ४०½ ॥”

ஈ— (சுடரடி) q நிரவதிக தேஜோருபமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (சுடர்) r பஞ்ச ஸக்திமயமான புகரைச் சொல்லுகிறது. (அடி) s ஸேஷபூதன் ஸேஷிபக்கல் t கணிசிப்பது திருவடிகளையிதே. u ஸ்தநந்த,யப்ரஹ் முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே v இவரும் wA “உன் தேனே மலருந் திருப்பாதம்” என்கிற திருவடிகளிலே வாய்வைக்கிறார்.

அ—(இத்தாலென்று தொடங்கி). யத்வா, இவருடைய துயர்தன்னைச் சொல்லிற்றோ பின்னை? என்ன (இத்தாலித்யாதி).

q “அடி” என்று விக்ரஹத்தை லக்ஷிக்கிறதென்கிறார் (நிரவதி,கேத்யாதி). r நிரவதிக தேஜோருபத்வே ஹேதுமாஹ (பஞ்சஸக்தீதி). புகுவச்சுரஸ்த்ரே 1. “பரமேஷ்ட புமாந் விஸ்வோ நிவ்ருத்தஸ் ஸர்வ ஏவ ஹி | பஞ்சைதாஸ்க்தய: ப்ரோக்தா: பரஸ்ய பரமாத்மந: ||” என்கிற பஞ்சோபநிஷத்துக்கள் பஞ்சஸக்திஸப்தார்த்தம். r யத்வா, தாத்பர்யாந்தரம் (பஞ்சஸக்தீதி). அதாவது-முன் யோஜனையில் ப்ரபுய்யதிரேகேண தேஜோமாத்ரம் சொல்லிற்று; இப்பகுத்தில் ப்ரபுய்யஸிஷ்ட்யம் சொல்லுகிறது என்றபடி. s விக்ரஹமானால் திருமேனி என்னுதே அடியென்கிறதென்னென்ன (ஸேஷபூதனித்யாதி) இத்தால் ப்ராப்தியாலும் பேராக்யதையாலும் திருவடிகள் உத்யேஸ்யமென்கைக்காக என்றபடி. யத்வா s “இவர் துயரத்தான் துயர்தீர்த்தானாயிருக்கை” (ப 241) o இதி சரண விஸேஷணஸ்ய ஈஸ்வரபர்யந்தாபித்யாதாநாத் 2. “திவ்யமங்குள விக்ரஹமபித்யாதி” இத்யபித்யாதாச்ச அயம் சரணவாசிஸப்த: சரணோப லக்ஷித விக்ரஹவிஸிஷ்டேஸ்வரம் துர்யதீதி பாலதி. s தர்ஹி “துயரற் சுடர்” இத்யேவ வக்தவ்யம் இத்யத்ராஹ (ஸேஷபூதனிதி). t (கணிசிப்பது) ஆசைப்படுவது.

u ஏவம் ஸ்வரூபமவலம்ப்ய பரிஹாரமுக்த்வா பேராக்யதாமவலம்ப்ய பரிஹாராத்ரமாத்மந: (ஸ்தநந்த,யேதி). v அப்படி இங்கே ரஸாஸ்வாதூத்துக்கு விஷயம் உண்டோ? என்ன (இவரும் இத்யாதி). wA (உன் தேனே மலருந் திருப்பாதம்) உன்னுடைய-மதுவ உத்ஸமாய்,விகாஸியான திருவடிகளை.

ஈ—q “அடி” என்று விக்ரஹத்தை லக்ஷிக்கிறதென்கிறார் (நிரவதி,கேத்யாதி). r தேஜோருபத்வே ஹேதுமாஹ (பஞ்சஸக்தீதி) புகுவச்சுரஸ்த்ரே 1. “பரமேஷ்ட புமாந் விஸ்வோ நிவ்ருத்தஸ் ஸர்வ ஏவ ஹி | பஞ்சைதாஸ்க்தய: ப்ரோக்தா: பரஸ்ய பரமாத்மந: ||” இத்யுத்த பஞ்சோபநிஷத: பஞ்சஸக்தி ஸப்தார்த்த: s விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகில் திருமேனி என்னுதே “அடி” என்கிறதென்? என்ன (ஸேஷபூதன் இத்யாதி) இத்தால் ப்ராப்தியாலும் பேராக்யதையாலும் திருவடிகளில் வாய்வைக்கிறார் என்றபடி. t (கணிசிப்பது) ஆசைப்படுவது. o அப்படி இங்கே ரஸாஸ்வாதூத்துக்கு விஷயமுண்டோ? என்ன (இவருமித்யாதி). wA (உன் தேனே இத்யாதி) உன்னுடைய மதுவஸ்யந்தியாய் விகாஸியான திருவடிகளை.

பு— r (கL I) भगवच्छास्त्रे, “परमेष्ठी पुमान् विश्वो निवृत्तस्सर्व एव हि। पश्चैताश्शक्यः प्रोक्ताः परस्य परमात्मनः ||”

ஈ— (தொழுது) நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இழுவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியிலே அந்வயித்து. (எழு) x1. “असन्नैव स भवति” (அஸந்நேவ ஸ பவதி) என்னும் நிலை கழிந்து 1. “सन्तमेन ततो विदुः” (ஸந்தமேநம் ததோ விது:) என்கிறவர்கள் கோடியிலே எண்ணலாம்படியாக உஜ்ஜீவிக்கப் பார். y அடியிலே தொழாமையால் வந்த ஸங்கோசம் தீரும்படி அடியிலே தொழுது உஜ்ஜீவி என்கிறார்.

(என் மனனே) z இப்போதாயிற்று தம்மைக் கண்டது; a “அருளினை” என்று நின்ற இத்தனையிறே முன்பு. b இருவர் கூடப் c பள்ளியோதி இருந்தால், அவர் களிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷமுண்டானால், மற்றையவன் தனக்கு அவனோடே ஒரு

அ— x “தொழுதெழு” என்கிற பதச்சேர்த்தியாலே பூலித்த தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவேத்யாதி). y அடியென்கிற பதத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு முந்தின அர்த்தத்தை ரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (அடியிலே இத்யாதி) (அடியிலே) பூர்வகாலத்திலே. z எனக்கு அருளினை என்னவேண்டியிருக்க, அப்படி சொல்லாதவர் இப்போது என் மனம் என்கிறதென்னென்ன (இப்போதாயிற்று இத்யாதி) (இப்போதாயிற்று) அருளின பிற்பாடாயிற்று. இதுவும் புகுவத், விஷயிகாரமுண்டானால் ஸத்தாஸித்தி, என்கிறதுக்கு ஸஞ்சகம். a ஹ்ருத்யகூதம் பூாவம் விஸத்யதி (அருளினை இதி).

b 2. “த்ய்வயக்ஷரஸ்து பூவேந்ம்ருத்யு:” என்றிருக்க, “என் மனனே” என்று மமகாரம் பண்ணலாமோவென்ன, புகுவத்யவிஷய ப்ராவண்யத்தாலே உத்க்ருஷ்டராயிருக்குமவர்கள் விஷயத்தில் அந்த திர்ப்பூந்தம் இல்லை என்கைக்காக மநஸ்ஸுக்கு உத்க்ருஷ்டத்வவேறுதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இருவர் கூட) என்று தொடங்கி; A “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்ற நிகுமநத்திற் சொன்ன இரண்டு அர்த்தத்துக்கும் சேர இங்கே இரண்டு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. இவ்விடத்தில் த்ரோணத்ருபத்யுடைய கதையை நினைப்பது. b யத்யவா (இருவரித்யாதி) — மனனேயென்ன, ஏற்றமுடைய மனம் என்று தன்னடையே வருமிறே; அங்ஙனிருக்க “என் மனனே” என்ற இதுக்கு இதுவிறே கருத்தென்று திருவுள்ளம். c (பள்ளியோதி) அக்ஷராப்யாஸம் க்ருத்வா.

ஜீ— x “தொழுதெழு” என்கிற பதச்சேர்த்தியாலே பூலித்த தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவேத்யாதி) y ரஸோக்தி (அடியிலே இத்யாதி) (அடியிலே தொழாமை) என்றது - சாடு. அடியிலே - பூர்வகாலத்திலே. z கீழ் “எனக்கருளினை” என்னாதவர் இப்போது “என்மனனே” என்பாசென்னென்ன (இப்போதாயிற்றித்யாதி) (இப்போதாயிற்று) அருளின பின்பாயிற்று.

b 2. “த்ய்வயக்ஷரஸ்து பூவேந்ம்ருத்யு:” என்று மமகாரம் நிஷித்தமன்ருவென்ன (இருவர் கூட இத்யாதி) இத்தால் புகுவத்ப்ரவணவிஷய மமகாரம் உத்யத்யவ்யமென்று கருத்து. இவ்விடத்திலே த்ரோணத்ருபத்யு கதையை நினைப்பது. c (பள்ளியோதி) அக்ஷராப்யாஸம்

ப்ர— xI. (எழு) तैत्तिरीयके-[आ-६] “असन्नैव स भवति असन्नोति वेद चेत्। अस्ति न्नोति वेदेद सन्तमेन ततो विदुरिति।”

ஈ-ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிட்டுமாபோலே. c₂ 1. “मन एव मनुष्याणां कारणं बन्ध-
मोक्षयोः” (மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் ப்ந்தமோக்ஷயோ:) என்கிறபடியே நெடு
நாள் ப்ந்தஹேதுவாய்ப்போந்தது - இப்போது A முந்துற்ற நெஞ்சாய் முற்பட்டு நிற்கிற
படியாலே, அத்தோடே தமக்கொரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு “என் மனனே”
என்கிறார்.

d பாட்டை முடியச் சொல்லி “அவன்” என்ன அமையாதோ? அடிதோறும்
சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; e இவர்தாம் இத்திருவாய்மொழிதன்னில்
ஈஸ்வரத்வமாயிற்று ப்ரதிபாதிக்கிறது; அந்த ஈஸ்வரத்வத்துக்கு, ஓரோ குணங்களே
நிரபேக்ஷமாகப் போந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறார்.

f “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்—யவன், அவன் மயர்வற மதிநல
மருளினன்” என்று இங்ஙனே வாக்கையக வாக்யபூவத்தாலே யோஜிக்கவுமாம்.

அ— d அடிதோறும் “அவன், அவன்” என்றதுக்கு “தான் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய்”
(ப 216 b) இத்யாத்யவதாரிகாவாக்யத்திலே ஓரோ உபகாரமே தொழுகைக்குப் பர்யாப்தமென்று
ஸித்திதிக்கையாலே, இங்கே தாத்பர்யாந்தரம் (பாட்டையித்யாதி) த்ருதீய பாதூந்த தச்சுப்நத
ஏவாலம், தத:பூர்வதச்சுப்நத:த்யவயஞ்ச கிமர்த்தமிதி ஸங்கிதூரபிப்ராய: e (இவர் தாம் இதி)
தத்தத்பாதேயாக்தாகாரஸித்த: ஈஸ்வரத்வபரமிதி, த்விதீயபாத: ப்லிதமோக்ஷப்ரதத்வம் ச
ஈஸ்வராஸாதாரணமிதி ச பூவ: e யத்வா, வாக்யபேத:யோஜநாபிப்ராயேண பரிஹரிக்கிறார்
(இவர்தாமித்யாதி).

f அவதாரிகையில் “தான் ஸமஸ்தகல்யாண” (ப 216 b) இத்யாதித்யாலே சொன்னபடியே
உபகாரம் தொழுகைக்குப் பர்யாப்தமென்று யோஜநாந்தரத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (உயர்வித்யாதி).
இதுவே அமைந்திருக்கப் பின்னையும் உபகரிப்பதே என்று இந்த யோஜனைக்குத் தாத்பர்யம்.

ஜீ—பண்ணி. c₂ (மந ஏவேதி) 1. “ப்ந்தாய விஷயாஸங்கி: முக்த்யை நிர்விஷயம் மந:” இத்யுத்
தாரார்த்தம். இதம் வசநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ஷஷ்டே அம்ஸே ஸப்தமே க்ஷாண்டிக்யம் ப்ரதி
கேஸித்வஜோக்தம்.

d அடிதோறும் “யவனவன்” என்றதுக்கு “தான் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய்”
(ப 216 b) இத்யாத்யவதாரிகாவாக்யத்திலே ஓரோ உபகாரமே தொழுகைக்குப் பர்யாப்தமென்று
ஸித்திதிக்கையாலே இங்கே தாத்பர்யாந்தரம் (பாட்டை இத்யாதி) த்ருதீய பாதூந்த
தச்சுப்நதமே போருமே; தத்பூர்வ தச்சுப்நத:த்யவயம் கிமர்த்தம்? இதி ஸங்காபிப்ராயம். e (இவர்
தாம் இத்யாதி) தத்தத்பாதேயாக்தாகார ஸித்தே:ஸ்வரத்வ பரமென்றும், இரண்டாம் பாதத்தால்
ப்லிதமான மோக்ஷ ப்ரதத்வம் ஈஸ்வராஸாதாரணமென்றும் கருத்து.

ப்ர—c₂ 1. (என்மனனே) श्रीविष्णुपुराणे षष्ठांशे सप्तमे खण्डिक्यं प्रति केशिध्वजः—“मन एव
मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः। बन्धाय विषयासङ्गि मुक्त्यै निर्विषयं मनः ॥ २८ ॥”

ஈ— g அன்றிக்கே, “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழுந் மனனே” என்று வாக்யபேதும்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்.
h 1. “नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते” (நம: புரஸ்தாதத₃த₂ ப்ருஷ்ட₂தஸ்தே) என்னுமாபோலே.

அ—இந்தப் பக்ஷத்தில் “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் மயர்வற மதிநல மருளினன். மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன், அவன் அயர்வறும் அமரர்களதிபதி. அயர்வறும் அமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று ஆவ்ருத்தயா யோஜிக்கவுமாம்; “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன், அவனான மயர்வறமதிநல மருளினன் யவன், அவனான அயர்வறும்மமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழு தெழு” என்று அநாவ்ருத்தயா யோஜிக்கவுமாம். இதில் பூர்வயோஜனையில் உத்தரவாக் யத்தில், பூர்வ வாக்யார்த்தத்ததை அநுவதி₃த்துக்கொண்டு அர்த்தாந்தரத்தை விதிக்கையாலே வாக்யைகவாக்யமென்கிறது; “ஆகையாலே” என்று அத்யாஹரித்து அத்தாலே பூர்வவாக்ய த்வயார்த்தத்ததை ஹேதுவாகச் சொல்லி “அயர்வறும் அமரர்களதிபதியவன் அவன் துயரறு” என்று வாக்யைகவாக்யமாகவுமாம். அநாவ்ருத்திபக்ஷத்தில் ப்ரதிபாதும் ஒரு ஸம்ஸர்க்கும் தோற்றுக்கையாலே ஏகைகஸம்ஸர்க்கு ப்ரதிபாதகாம்ஸங்களிலே வாக்யத்வோபசாரம்பண்ணி வாக்யைகவாக்யமென்கிறது. இது “உத்தி₃ஸ்ய வித்யாநமுண்டானதே - வாக்யம்” என்கிற பக்ஷத் திலே சொல்லிற்று. “ஸம்ஸர்க்குபேத₄க பத₃த்வயம் வாக்யம்” என்கிற பக்ஷத்தில் தன்னடையே சேருமிதே, 2. “ஸ யஸ்சாயம் புருஷே யஸ்சாஸாவாதி₃த்யே ஸ ஏக:” என்கிற கணக்கிலே யவனவனென்று - யச்ச₃புத்யார்த்தமாக ப்ரஸித்தி₃யைக் காட்டி, அத்தை “அவன்” என்று தொடங்கி நாலாம் பாத₃த்திலே பராமர்ஸித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர்.

g வாக்யபேத₃ யோஜனைக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்வாராக அந்த யோஜனை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி₃) h “இவர்தாம்” (ப 244 t) என்கிற வாக்யத்திலே தொழுகை ஸரணவரணம் என்று அபிப்ரேதம். ஈஸ்வரன் வரணீயனாகையாலே ஈஸ்வரத்வே ஏகைக விஸேஷணமே பர்யாப்தமென்று தோற்றுக்கைக்காக “அவன்” என்கிற பத்யாவ்ருத்தியென்று சொல்லிற்று; இப்போது 1. “நம: புரஸ்தாதத₃த₂ ப்ருஷ்ட₂தஸ்தே” என்று ப்ரத்யேகம் தத்வயவ ஸௌந்தர்யத்தை அநுவதி₃த்து தத்தத் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தன்னை எழுதிக் கொடுக்குமா

ஜீ— f வாக்யைக வாக்யயோஜனையை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி₃ யோஜிக்கவுமாம் என்னுமளவும்).

g வாக்யபேத₃ யோஜனைக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்வாராக அந்த யோஜனையும் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி₃). h இப்படி பலகாலும் தொழுகைக்கு அடியென்? என்ன (நம:புரஸ்தாதி₃த்யாதி₃) ஆத்யாதிஸயத்தாலே என்றபடி. கீதாஸ்வேகாத்யஸே 1. “நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ: புநஸ்ச பூயோ₅பி நமோ நமஸ்தே | நம: புரஸ்தாதத₃த₂ ப்ருஷ்ட₂தஸ்தே நமோஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ||”.

ப்ர- h1.(வாக்யபேத₃ம்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்) भगवद्गीतास्वेकादशे “नमो नमस्तेस्तु सहस्रकृत्वः पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते । नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोस्तु ते सर्वत एव सर्व ॥ अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समामोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥”

ஈ— i ஆனால் “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்—அயர்வறும் அமரர்களதிபதி—மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்னவேண்டியிருக்க, “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” என்ற அநந்தரம் “அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” என்று அவ்வளவும் போக மாட்டாமை உபகாரஸ்திரூபியாலே “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறார்.

j குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை, என்று சொல்லுகிறவர்கள் எல்லாரும் நிரஸ்தர் இப்பாட்டாலே. k அவர்களை l எதிரிகளாக்கிச் சொல்லவேண்டாவிதே; ஸ்வபகூத்தை ஸ்தாபிக்கவே பரபகூதம் நிரஸ்தமாமிதே; m நெற்செய்யப் புல் தேயுமா போலே தன்னடையே நிரஸ்தராவர்களிதே அவர்கள்.

அ—போலே 1. “அவஸா: ப்ரதிபேதி:ரே” 2. “குணேந்தாஸ்யமுபாகூத:” என்கிற ந்யாயத்தாலே ஏகைகருணத்துக்கு எழுதிக்கொடுத்தமையைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். h இப்படி பலகாலும் தொருகைக்கு அடி என்னென்ன (நம: புரஸ்தாதித்யாதி:) அதாவது - ஆத்யாதி ஸயத்தாலே என்றபடி என்னவுமாம்.

i ஸங்காந்தரத்தை உத்பூவிப்பித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி:) உயர்வற உயர்நலமிதி ப்ரத்யுமபாத்யஸ்யேவ த்ருதீயபாத்யஸ்யாபி பகூவத்பரதவாத் ப்ரத்யுமாத்யநந்தரம் த்யவிதீயாத் பூர்வம் த்ருதீயபாதே வக்தவ்யேத்யபீத்யர்த்த: . ஏவஞ்ச யோஜநாத்யவ்யேத்யபீத்யம் ஸங்கூச்சதே.

j நம: 3. “அத்யவிதீயஸ்குதி: குணதோடபி ஸத்யவிதீயதாம் ந ஸஹதே” இதி மாயித: . பகூவத்யவிக்ரஹஸ்யாபி ஸாவயவத்வேத அதித்யத்வப்ரப்தௌ தஸ்ய ச கார்யத்வஸ்யாப்த்யா கார்யஸ்ய ச ஸகல பூவகார்யத்வம்ஸரூபப்ரளயே விநாஸாத், ஸ்குஷ்டௌ ச ஸங்கல்பஸ்ய விக்ரஹாபேக்ஷத்வே கல்ப்யமாதே தாத்யருக்யவிக்ரஹோத்பாத்யக ஸங்கல்பஸ்யாபி தத்யாத்வேத அதவஸ்தாநாத் ஸ்வரூபத ஏவ ஸங்கல்போடஸ்யாங்கீகார்ய: . தத்யாச தேதைவ ஜகூத் ஸ்குஷ்ட்யுபபத்தௌ அத்தரா விக்ரஹகல்பநா ந ப்ரமானபத்யவிமதி:ரோஹதி - இதி நையா யிகா: . ஈஸ்வரஸ் ஸாஷித்யா ஜோஷமாஸ்தே, தத்ஸாந்தித்யாத் ப்ரத்யுநமேவ ஸ்வதந்த்ர தயா ஜகூத்யாகாரேண பரிணமதே; அதோ விபூதீஸ்வரயோ: ந ஸ்வஸ்வாமிபூவாத்யஸ ஸம்பூந்த்யா: இதி ஸேஸ்வரஸாங்க்யா: . ஏவம் ப்ரபூலப்ரதிபக்ஷஷு ஜாகூரத்ஸு மந்த்யமதீ நாம் உக்தேதர்த்தே வர்வாஸதௌர்ப்யம் ஜாயேதேத்யாஸங்கம் ஹ்ருதி: நித்யாய தேடபி அதேதைவ நிரஸ்தா இத்யாஹ (குணேதி). k அவர்கள் ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண இவர் நிரஸித்தாரோவென்ன (அவர்களை இத்யாதி:). l (எதிரிகளாக்கி) தத்மதாநி பூர்வபக்ஷத் வேத உபந்யஸ்யேத்யர்த்த: . m நெற்செய்யப் புல் தேய்கையாவது - களத்திலே நெற்படுக்கப்

ஜ— i ஸங்காந்தரத்தை உத்பூவிப்பித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி:) முதற்பாத்யம் போலே த்ருதீயபாத்யமும் பகூவத்பரமாகையாலே முதற்பாத்யநந்தரம், த்யவிதீயபாத்யாத் பூர்வம் த்ருதீயபாத்யம் சொல்லவேண்டியிருக்கச்செய்தேயும் என்றபடி. இது யோஜநாத்யவயத்திலும் கூடும்.

j இப்பாட்டால் ப்ரஹ்மத்துக்கு குணதீக்ஷணில்லை என்கிறவர்கள் நிரஸ்தரென்கிறார் (குணமில்லையித்யாதி:). k அவர்கள் ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண, இவர் நிரஸித்தாரோவென்ன (அவர்களை இத்யாதி:). l (எதிரிகளாக்கி) தத்தம்மதங்களைப் பூர்வபக்ஷத்வேத உபந்யஸித்து.

ஈ—d “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்-அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” என்கையாலே-
ப்ராப்யவேஷம் சொல்லிற்று; “மயர்வற” என்கையாலே - விரோதி, போனபடி
சொல்லிற்று; “அருளினன்” என்கையாலே - அவனே ஸாத்நமென்றது; “தொழு
தெழு” என்கையாலே - ப்ராப்திபுலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லிற்று.

o “என்மனனே” என்கையாலே - பரிஸுத்தாந்த:கரணனே அதிகாரி என்
னுமிடம் சொல்லிற்று.

அ—படுக்கத் தரையிலே முளைத்த புல் தன்னடையே போகை. n (நெற்செய்ய) என்றது-நெற்
பயிர்க்கு நீர் கட்டவென்றபடி என்னவுமாம்.

n அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாத்ந பரமான ப்ரபுத்தத்தில் ஸங்க்ரஹரூபமான முதற்பாட்டில்
அர்த்தபஞ்சகம் ஸங்க்ரஹீதமான ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி).

இ ப் ப ா ட் டு—ஸர்வஸாஸ்த்ரோபப்ஞ்ஞம்ஹணமான இப்ரபுத்தஸங்க்ரஹமாகையாலே
1. “ருசோ யஜுசிம்ஷி” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹரூபமந்த்ர
ஹஸ்யார்த்தத் தாத்பர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. எங்ஙனையென்னில்; “உயர்நல
முடையவன்” என்கிற ஸர்வாதிக்ஷேபித்வத்தாலே ப்ரத்யுமபத்யார்த்தமான அதந்யார்ஹ
ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்புத்தித்வத்தையும், மதிதலமருளினனென்று - க்ருபாகார்யமான உபகாரகத்
வத்தாலே மத்யம பத்யார்த்தமான உபாயபூவத்தையும், அமரர்கள் அதிபதியென்று - நித்ய
ஸூரி ஸேவ்யத்வத்தாலே சாமபத்யார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும்; “தொழுதெழு” என்கை
யாலே - சதுர்த்யார்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்றுகிறது.

ஜீ—n (நெற்செய்யப் புல் தேய்கையாவது) களத்திலே நெல் படுக்கப்படுக்கத் தரையிலே முளைத்த
புல்லும் தன்னடையே போகை. n யத்யவா, (நெற்செய்ய) நெற்பயிருக்கு நீர் கட்ட.

n அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாத்ந பரமான ப்ரபுத்தத்தின் ஸங்க்ரஹரூபமான முதற்பாட்டில்
அர்த்தபஞ்சகம் ஸங்க்ரஹீதமான ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி).

இப்படி ப்ரபுத்த ஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸகல ஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹரூபமந்த்ரஹஸ்ய
யார்த்தத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. எங்ஙனையென்னில்; “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்”
என்கிற ஸர்வாதிக்ஷேபித்வத்தாலே ப்ரத்யும பத்யார்த்தமான அதந்யார்ஹ ஸேஷத்வ ப்ரதி
ஸம்புத்தித்வத்தையும், “மதிதலமருளினன்” என்று க்ருபாகார்யமான உபகாரகத்வத்தாலே
மத்யமபத்யார்த்தமான உபாயபூவத்தையும், “அமரர்களதிபதி” என்று ஸூரிஸேவ்யத்
வத்தாலே சாமபத்யார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், “தொழுதெழு” என்கையாலே
சதுர்த்யார்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்று.

இப்பாட்டில் ப்ரேக்ஷாவத்ப்ரவ்ருத்தயங்குத்வேத வக்தவ்யமான விஷய ப்ரயோஜந
ஸம்புத்த அதிகாரி ரூப அதுபுத்த சதுஷ்டயமும் உக்தம்.

இன்னமும் அனிக்நபரிஸமாப்தி ப்ரசயகூமநார்த்தமாக ப்ரபுத்தாரம்பத்தில் பன்னக்
கடவ வஸ்துநிர்தேஸ தமஸ்கா ஆஸீஸஸுக்களும் “அடிதொழுதெழு” என்கையாலே
இதிலேயுண்டு.

2. மனனகமமற மலர் மிசையெழுதரும்
மன்னுணர்வளவின் பொறியுணர் வவையின்
இன்னுணர்முமுநல மெதிர் நிகழ்கழிவினும்
இன்னிலனென்னுயிர் மிருநரையிலனே.

ஆ— 2. அவ;—(மனனகம்) இந்த குணங்களுக்கு ஆர்ரயமான் திவ்யர்த்மஸ்வரூபத்தி னுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதயா கல்யாணைகதாநதயா உள்ள விஸஜாதீயத்வம் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—பூர்வயேந்த்ரிய ஜர்ய ஜ்ஞாநவிஷயமான அசேதநத்திற் காட்டில் யாதொருபடி விலக்ஷணனாயிருக்கும், அப்படியே யோக்யப்யாஸ பரிஸுத்ததார்த்:கரணஜர்யஜ்ஞாநைக விஷயமான பரிஸுத்ததார்த்ம ஸ்வரூபத்திற் காட்டிலும் விஸஜாதீயனாய், காலத்ரயத்திலும் ஒரு படியிலும் ஒப்பில்லாதானாய், ஸமாப்யதி:கரஹிதனாய், பரிபூர்ண ஜ்ஞாநாரந்த, ஸ்வரூபனாய், எனக்கு தாரகனுமாயிருந்த எம்பெருமானுடைய துயரறுசுடரடியைத் தொழுதெழு என் மனனே என்கிறார்.

ஒ— அவ;—இரண்டாம் பாட்டில். அக்ஷேஹேய ப்ரத்யநீகதையாலும், கல்யாணை கதாநதையாலும் சேதநாசேதநங்களிற் காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநா நந்த,ங்களே தனக்கு வடிவாய், முதற் பாட்டில் அநுபூவித்த குணங்களுக்கு ஆர்ரயமா யிருந்துள்ள நிஷ்க்ருஷ்டமான திவ்யர்த்மஸ்வரூபத்தை ஸோபாநக்ரமத்தாலே அநுபூ விக்ஷிபார்—(மனனகம்) என்று தொடங்கி.

அ— 0 நது 1. “ஸாஸ்த்ரபுலம் ப்ரயோக்தரி” இதி ந்யாயாத் அதிகாரிஸ்வரூபம் வக்தவ்யமித் யத்ராஹ (என் மனனே இதி). யத்வா விஷய ப்ரயோஜந ஸம்பந்தாதிகாரிருபாநுபந்த சதுஷ்டயஸ்ய ப்ரேக்ஷாவத்ப்ரவ்ருத்தயங்குத்வேந வக்தவ்யத்வாத் தத்ராந்யேஷாம் பூர்வ வரக்யரேவ ஸித்ததத்வாத் அவஸிஷ்டம் அதிகாரிணமாஹ (என் மனனே இதி).

அஸ்யாம் க்ராத்ராயாம் ஆஸீர்நமஸ்க்ரியா வஸ்துநிர்தேஸரூப மங்குளத்ரயம் த்ரஷ்டவ்யம். “ உயர்வறவென்று தொடங்கி, தொழுது என்மனனே எழு ” என்று உரையினுடைய அந்வயம்.

1.

ஜீ— வரக்யைக வாக்யபக்ஷத்தில் “ உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் மயர்வற மதிநலமருளினன். மயர்வறமதிநலமருளினன் யவன், அவனயர்வறு மமரர்களதிபதி. அயர்வறும் அமரர்களதிபதியவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு ” என்றந்வயம்; இந்த யோஜனையில் உத்தரவாக்யத்தில் பூர்வ வாக்யத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு அர்த்தாத்ரத்தை விதிக்கை யாலே வரக்யைக வாக்யமென்கிறது. வாக்யபேத, யோஜனையில் “ உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி, மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி, அயர்வறும் அமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழுஎன்மனனே ” என்றந்வயித்து மூன்று வாக்யமாகக்கடவது. அங்ஙனன்றியிலே, 1. “ ஸ யஸ்சாயம் புருஷே யஸ்சா ஸாவாதித்யே ஸ ஏக: ” என்கிற கணக்கிலே “ யவனவன் ” என்று யச்சுப்நூதார்த்தமாய், அது ப்ரஸித்தியைக் காட்டி, அதை “ அவன் ” என்று நாலாம் பாதத்திலே பராமர்ஸித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவார்கள்.

1.

ஒ— வ்யா:—யோக்யாப்யாஸத்தாலே, மநஸ்விலுண்டான அவித்யாதி, தோஷங்களெல்லாம் போங்காட்டில், விகலிதமாய் மேன்மேலெனக் கிளராநின்றுள்ள மாநஸஜ்ஞாநக்யம்யமான ஆத்மாவின் படி அல்லாதான். (பொறியுணர்வவையிலன்) இந்த்யங்களால் அறியப்படும் ப்ராக்ருத பத்யார்த்தங்களின் படி அல்லாதான். சேதநநிற்காட்டில் விலக்ஷணென்றபோதே அசேதந வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றுகாதோவென்னில்; அவனோடு ஒவ்வாமைக்கு அசேதநத்தோடு சேதநத்தோடு ஒருவாசியில்லை என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக த்யுருஷ்டாந்ததயா சொல்லிற்று. சேதநாசேதநங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமென்ன அமையாதோ? அவற்றைக் காணும் ப்ரமாணங்களாலும் காண முடியாதான் என்பானென்? என்னில்; ஏகப்ரமாணக்யம்யத்வஸாம்யமுமில்லை என்று கொண்டு அத்யந்த வைலக்ஷண்யம் தோற்றுகைக்காக.

(இனன்) என்கிறதும் இப்படிப்பட்டானென்று மேற்சொல்லக்கடவ படியைச் சொல்லுகிறது. (உணர்முமுநலம்) கட்டடங்க ஜ்ஞாநமும் ஆநந்த்யமுமாயிருக்கும். (எதிர் நிகழ் கழிவினுமின்னிலன்) பூதபுவிஷ்யத்யவர்த்தமாந காலத்ரயத்திலும் ஒத்தாரையில்லாதான். சேதநாசேதந வைலக்ஷண்யம் முதலிலே சொல்லிற்றே, மீளவும் தன்னோடு ஒத்தாரில்லாதான் என்பானென்? என்னில்; “திரள ஒப்பில்லையேயாகிலும் ஒரு வகையாலும் ஒத்தாரை இல்லாதான் என்கிறது” என்றார்கள் சிலர். அதுவும் சேதநாசேதந வைலக்ஷண்யம் சொன்னபோதே சொல்லிற்றும்; ஆனபின்பு, அவனோடு ஒவ்வாதென்று சொல்லுகைக்கு ஸத்யுருமாயிருப்பதொரு பத்யார்த்தத்தையுடைய னல்லன் என்கிறது.

(மிகுநரையில்லன்) மிகுநரையில்லாதான். ஒத்தாரையில்லாத நிலத்திலே மிக்காரையில்லானென்கிறது - மிக்கார் ஸம்பவ்யாதாப்போலே ஒத்தாரும் ஸம்பவ்யாது என்று தோற்றுகைக்காக. (என்னுயிர்) இங்ஙனேயிருக்கிற இவன் - எனக்கு தாரகன்.

ப— 2. அவ;— அநந்தரம், “யவன்” என்று சொன்ன ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸவேதர ஸமஸ்த வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மனனகம்—மநஸ்ஸினிடத்து, மலம்—மலமான காமக்ரோத்யாதிகள், அற—கழிய, மலர்—அத்தாலே மலர்ந்து, மிசை—மேலே, எழுதரும்—வளர்ந்து வரக்கடவதான, மனனுணர்வு—மாநஸஜ்ஞானமாகிற யோக்யஜ்ஞாநத்தாலே, அளவிலன்—(அளவிடப்படும் ஆத்மாவின் படியன்றியே) அளவிறந்திருப்பானாய், பொறியுணர்வு அவையிலன்—(பூஹ்யேந்த்ரிய ஜநிதமான ஜ்ஞாநங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியாலே) இந்த்ரியகோசரமான அசித்தில் வ்யாவருத்தனாய், இனன்—இப்படி சேதநாசேதந விலக்ஷணனானவனாய், உணர் முமுநலம்—முழு உணர்வும் முழு நலமு

ப—மான ஜ்ஞாநாநந்த, நிருபணீயஞய், எதிர்—எதிரான புவிஷ்யத்காலத்திலும், நிகழ்—நிகழான வர்த்தமான காலத்திலும், கழிவினும்—கழிவான பூதகாலத்திலும், இனனிலன், மிகுநரையிலன்—இனத்திருப்பாரையும் மிகுத்திருப்பாரையும் உடையனல்லனவன்; எனனுயிர்—எனக்கு தாரக பூதன்.

“அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று கீழில் பாட்டில் வினையோடே அந்வயம். இப்படிப் பத்துப்பாட்டிலும் அந்வயமாகக்கடவது. இத்தாலே ஸோதகமான ஸத்யஜ்ஞாநாதி, வாக்யத்திலே ஸத்யஸப்தார்த்தமான சேதநாசேதந வைலக்ஷணயத்தையும், ஜ்ஞாநஸப்தார்த்தமான அஸங்குசிதஜ்ஞாநாநந்த, ரூபத்வத்தையும், அநந்தஸப்தார்த்தத்தில் காலாபரிச்சேத, ரூபமான நித்ய ஸமாப்யதி, கராஹித்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. முதல் “இனன்” என்றது இப்படிப்பட்டவனென்றபடி. அநந்தரம் “இனனிலன்” என்றது ஒத்தாரில்லாதவன் என்றபடி.

2.

இ—அவ:—இரண்டாம்பாட்டில், கீழ் “யவன்” என்று ப்ரஸ்துதமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை - அகிலஹேயப்ரத்யக்ஞதையாலும் கல்யாணகதாநதையாலும் சேதநாசேதந விலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்று ஸோபாநக்ரமத்தாலே அநுபுவிக்கிறார்.

வ்யா:—(மனன்) மனமென்றபடி. (மனனகம்) மனனில். மநஸ்ஸிலென்ற படி; நிரவயவமாயிருக்கிற இதுக்கு உள்வாய் புறவாயில்லாமையாலே. அங்ஙனன்றிக்கே, இம்மநஸ்ஸு பராக்ர்த்தவிஷயமாயும் ப்ரத்யக்ர்த்தவிஷயமாயும் போருகையாலே ப்ரத்யக்ர்த்தவிஷயமானத்தை “அகம்” என்று சொல்லிற்றுகவுமாம். (மலமற) யோக்யாப்யாஸத்தாலே, மநஸ்ஸிலுண்டான அவித்யாதி, தேஷங்ககள் கழியக் கழிய.

(மலர்மிசையெழுதரும்) விக்ஷிதமாய்க்கொண்டு மேன்மேலெனக் கிளரா நின்றாள். (மனனுணர்வளவிலன்) மானஜ்ஞாநக்யம்யனான ஆத்மாவின் படியல்லாதான். (பொறியுணர்வளவிலன்) இந்த்ரியங்களால் அறியப்படும் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களின் படியல்லாதவன். சேதநவைலக்ஷணயம் சொன்னபோதே அசேதந வைலக்ஷணயம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமன்றோ? என்னில்; அவனோடு ஒவ்வாமைக்கு இரண்டிலும் ஒருவாசியில்லை என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக த்ருஷ்டாந்ததயா சொல்லிற்று. ஆனால் சேதநாசேதந விலக்ஷணனென்னவமையாதோ? அவற்றைக்காணும் ப்ரமாணங்களால் காணமுடியாதென்பானென்? என்னில்; ஏகப்ரமாணக்யம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை என்று கொண்டு அத்யந்தவைலக்ஷணயம் தோற்றுகைக்காக. 1. “மனஸா து விஸுக்ஷே” (மநஸா து விஸுத்ஸுதேந) என்று ஸுத்ஸுதமான மநஸ்ஸாலே ஈஸ்வரன் க்ராஹ்யனென்கிறவிடம் - ஜ்ஞாநவிஷயம் என்கைக்காக; இங்கு அளவிலென்கிறது - பரிச்சேத்யுக்கவொண்ணாதென்று.

இ— (இனன்) இப்படிப்பட்டான். இது கீழுக்கும் மேலுக்கும் பொது. (உணர் முழுநலம்) கட்டடங்க ஐஞாநமும் ஆநந்தமுமாயிருக்கும்; ஆநந்தரூப ஐஞாந மென்றபடி. (எதிர்நிகழ்கழிவினுமினனிலன்) காலத்ரயத்திலும் ஒத்தாரில்லாதான். இனன்—ஒப்பன். இனமென்றபடி. சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம் சொன்ன போதே இதுவும் உக்தமன்றோவென்னில்; அவனோடு இது ஒவ்வாதென்கைக்கு ஸத்ருஸமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லையென்று வைத்யர்மய த்ருஷ்டாந்தத் தாலே சொல்லுகிறது. (மிகுநரையிலனே) மிக்காரையிலலாதான். ஒத்தாரில் லாத நிலத்திலே மிக்காரில்லையென்கிறது—மிக்காரில்லாதாப்போலே ஒத்தாருமில்லையென்று தோற்றுகைக்காக. (என்னுயிர்) எனக்கு தாரகன். மனனக மலமற மலர்மிசை யெழுதரும் மன்னுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர் நிகழ் கழிவினு மினனிலன் மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன், என னுயிர்; “என்னுயிர் இனன், அவன்துயரறுசுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்றுகொண்டு கீழோடே தலைக்கட்டவுமாம். 2.

ந— அவ:—இரண்டாம்பாட்டு. a1. “यतो वा इमानि” (யதோ வா இமானி) இத்யாதி, ஸ்ருதி ப்ரக்ரியையாலே கார்யாகாரமான ஜகத்தைப்பிடித்து ஜகத்காரணவஸ்து உபாஸ்ய மென்னுதல், b அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தை முற்படச்சொல்லிப் பின்னை விபூதியிலே யோருதல் செய்யாதே முற்பட குணங்களிலே இழிவானென்னென்னில்;

அ— இரண்டாம்பாட்டு (மனனகமித்யாதி) a யதோவேத்யாதி, வாக்க்யம் - புத்தியாரோஹ க்ரமத்தைப்பற்ற. அதாவது - இமாதியென்று - பரித்ருர்யமான ஜகத்தைப் பிடித்து. இதுக்குக் காரணபூதமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகை புத்தியாரோஹ க்ரமமென்றபடி. b “ஸதி தர்மிணி தர்மாஸ்சித்த்யந்தே” இதி ஸாஸ்த்ரக்ரமத்தை அவலம்ப்ய அருளிச்செய்கிருர் (அன்றிக்கே இதி) ஸ்வரூபத்தை முற்படச்சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணம் - 2. “ஸதேவ” இத்யாதி, 3. “அகிலஜேஹயப்ரத்யதீக” இத்யாதி. ஆக, ப்ருகுவல்லியிலே விபூதியைச்சொல்லி ஸ்வரூபத் தைச் சொல்லிப் பின்னையிறே 4. “ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாதாத்” 5. “ஆதத்தமய மாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய” என்று குணத்தைச் சொல்லிற்று. ஸ்ருத்யத்தரத்திலே 6. “ப்ரஹ்ம

இ— இரண்டாம்பாட்டு (மனனகமித்யாதி) a புத்தியாரோஹண க்ரமத்தைப்பற்ற (யதோ வா இத்யாதி) அதாவது, இமாதியென்று - பரித்ருர்யமான ஜகத்தைப்பிடித்து. இதுக்குக் காரணபூதமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகை புத்தியாரோஹணக்ரமம். b “ஸதி தர்மிணி தர்மாஸ்சித்த்யந்தே” என்று ஸ்வரூபாதி, ப்ரதிபாதகஸாஸ்த்ரக்ரமத்தைப்பற்ற அருளிச் செய்கிருர் (அன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி) ஸ்வரூபத்தை முற்படச் சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணம் 2. “ஸதேவ” இத்யாதி, 3. “அகிலஜேஹய” இத்யாதி. ஆக, ப்ருகுவல்லியில் விபூதியைச்சொல்லி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிப் பின்பிறே 6. “ஆதத்தமயமாத்மாநம்” என்று

ப்ர—(மனனகமித்யாதி)a1. तैत्तिरीयके [भृ.१] “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यमिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्वत्”

ஈ— c ஸர்வேஸ்வரன் d தம்மை வரீகரித்தது d₂ குணங்களைக்காட்டியாகையாலே தாம் அகப்பட்ட துறையிலே முற்பட இழிந்து பேசினார். அக்குணங்கள்தான் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியல்லதிராமையாலே அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்தை “அவன்” என்று ப்ரஸங்கித்தார் முதற்பாட்டில்;

அங்கு ப்ரஸ்துதமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் e ஹேய ப்ரத்யநீகதையாலும் கல்யாண குணைகதாநதையாலும், சேதநாசேதநவிலக்ஷணமாயிருக்குமென்று அந்த ஸ்வரூபத்தை அநுபூவிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

அ—வித்யாப்நோதி பரம்” என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி 1. “தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாஸஸம்பூத:” என்று விபூதியைச்சொல்லி 2. “அந்யோ஽ந்தர ஆத்மா஽஽நந்தம்ய:” என்று குணத்தைச் சொல்லிற்று. இங்கு அப்படியன்றிக்கே குணத்தை முற்படச்சொல்லுவானென் என்றபடி.

c (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₃) ப்₄குருவல்லியிலே 3. “அதீ₄ஹி ப₄க₃வோ ப்₃ரஹ்மேதி” என்று ப்₃ரஹ்மம் ஜிஜ்ஞாஸிதமாகையாலே லக்ஷணமுகேந ஸ்வரூபம் நிர்த₄ாரிதமாக வேண்டுமையாலே விபூதியைச் சொல்லி லக்ஷணமுகேந ஸ்வரூபத்தை நிர்த₄ரித்து, லக்ஷணத்தாலும் த₄ர்மிவிஸேஷப்ரதிபத்தி வாராமையாலே த₄ர்மிவிஸேஷப்ரதிபத்தயர்த்த₂மாக குணத்தைச் சொல்லிற்று; ஸ்ருத்யந்தரத்திலே 4. “ப்₃ரஹ்மவித்யாப்நோதி” என்று ப்₃ரஹ்மத்தைச்சொல்லி, தத்ஸ்வரூபநிர்த₄ாரணர்த்த₂மாக பஞ்சகோஸத்தை அவதரிப்பித்து, பின்னை குணமுகேந 2. “ஆநந்தம்ய:” என்று ஸ்வரூபத்தை நிர்த₄ரித்தது. இக்குணங்கள் தம்மை வரீகரித்தபடியாலே முந்துற குணங்களைச் சொல்லிற்று என்றபடி. இரண்டாம் பாட்டிலே ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி மூன்றாம் பாட்டுத்தொடங்கி விபூதியைச் சொல்லுகையாலே ஸ்ருதிச்சூயையாலே குணங்களை அநந்தரம் சொல்லவேண்டாவோ? என்று இரண்டாம் பாட்டிலே ஸங்கை உதிக்குமிதே. d (தம்மை வரீகரித்தது குணங்களைக் காட்டியாகையாலே) என்றத்தால் - ஸ்வரூபத்தால் திருந்தின யோகியவ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகிறது.

e (ஹேயப்ரத்யநீகதையாலும்) என்றது - “முமுநலம்” என்று கல்யாணைகதாநத்வம் சொன்னபோதே ஸித்த₂ம். இப்பாட்டிலே ஏகப்ரமாணகூம்யத்வரூப ஸாம்யாபூவத்தைச்

ஜி—குணத்தைச் சொல்லிற்று; ஸ்ருத்யந்தரத்தில் 4. “ப்₃ரஹ்மவித்யாப்நோதி” என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி 1. “ஆத்மந ஆகாஸஸம்பூத:” என்று விபூதியைச்சொல்லி 2. “அந்யோந்தர ஆத்மா஽஽நந்தம்ய:” என்று குணத்தைச் சொல்லிற்று. இப்படியன்றிக்கே இங்கு குணத்தை முற்படச் சொல்லுவான் என்னென்னில் என்றபடி. குணங்கள் தம்மை வரீகரித்தபடியாலே முந்துற குணத்தைச் சொல்லிற்று என்றபடி. இஸ்ஸங்கை உதிக்கக்கடியேதென்னில்; இரண்டாம்பாட்டிலே ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி மூன்றாம்பாட்டுத் தொடங்கி விபூதியைச் சொல்லுகையாலே ஸ்ருதிச்சூயையாலே குணங்களை அநந்தரம் சொல்லவேண்டாவோ என்று இரண்டாம் பாட்டிலே ஸங்கையுதிக்குமிதே. d₂ (குணங்களைக்காட்டி) என்கையாலே-ஸ்வரூபத்தால் திருந்தின யோகியவ்யாவ்ருத்தி.

e (ஹேயப்ரத்யநீகதையாலும்) என்றது - “முமுநலம்” என்று கல்யாணைகதாநத்வம் சொன்னபோதே ஸித்த₂ம்.

ஈ— வ்யா:— (மனனகமித்யாதி) i ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தில் புகுவத்ஸ்வரூபம் விலக்ஷணம் என்கிறார். g ஆனால் “மனனகம்” என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; h ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவிக்கிற இவருடைய i ப்ரதிபத்தி க்ரமமிருக்கிறபடி.

j மனனென்றது-மனமென்றபடி. (அகம்) k நிரவயவமாய் இருக்கிற மநஸ்ஸுக்கு ஒருளரூம் புறம்புமில்லாமையாலே மனனகமென்றது — l மநஸ்விலே என்றபடி.

அ—சொல்லுகையாலே, விலக்ஷணென்று சொல்லுகிறாரென்று அவதாரிகையாகவுமாம். யத்வா, “மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்” என்று ஹேயாஸ்பர்ஸ்பரமென்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே கீழ்ப்பாட்டிலே வஸ்துவை நிர்தேஸித்து இப்பாட்டிலே லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறார் என்னவுமாம். அன்றியே ஏகப்ரமாண கம்யத்வமே ஹேயமாய், இதுக்கு பாத்யநீகெனென்று யதூவஸ்திதமே அவதாரிகையாகவுமாம்.

i “மனனுணர்வளவிலன்” என்னுமளவுக்குத் தாத்பர்யமாய்ப் பதூவதாரிகை (ஜீவாத்மேத்யாதி) g (ஆனாலித்யாதி) ஜீவஸ்வரூபத்தை “மனனகம்” என்று தொடங்கி இத்தனை வர்ணிக்க வேணுமோ? என்றபடி. h (ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை) என்றது - பரஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை என்றபடி. i (ப்ரதிபத்தி க்ரமமிருக்கிறபடி) பரிஸுத்தமதோக்ரஹ்யமான ஜீவாத்மாவிற்காட்டிலும் விலக்ஷணமென்றாயிற்று இவர் புகுவத்ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது. (ப்ரதிபத்திக்ரமம்) அநுபவப்ரகார: யதூபவமவத்யதி பூல: அநுபவப்ரகாரோ வா கிமர்த்தமேவமாஸீதிதி சேத். வ்யாவர்த்தயக்யதாதிஸயஸ்ய வ்யாவ்ருத்தவஸ்து ஸ்வரூபாதிஸய பரத்வாத்; யதூ ராவணாதிஸவர்ணதம் சாமாதிஸயபரம், தத்வத் புத்த்யாரோஹக்ரமம் ஸித்திதிக்கும் என்றபடி.

j (மனனென்றது மனமென்றபடி) என்றது—A “மனக்கருமுறிவரும்” என்கிற ஸமாதி, யைப்பற்ற. உழறுகை - மாருடுகை. ஆனால் “என்மனனே” என்கிறவிடத்திலே ஸிக்ஷியாதொழிவாளென்னென்னில்; அங்கே மநஸ்ஸைச் சேதந ஸமாதி, யாக்கி உபதேஸிக்கிறதாகையாலே, அவ்விடத்திலே மனமென்று அசேதநவத் சொல்லப்போகாது; இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப

ஜீ— i “மனனுணர்வளவிலன்” என்னுமளவுக்குத் தாத்பர்யமாய்ப் பதூவதாரிகை (ஜீவாத்மேத்யாதி) g (ஆனாலித்யாதி) ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை “மனனகம்” என்று தொடங்கி இத்தனை வர்ணிக்கவேணுமோ? என்றபடி.

h (ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை) பரஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை. i (ப்ரதிபத்தி க்ரமமிருக்கிறபடி) “பரிஸுத்தமதோக்ரஹ்யமாயிருக்கும் ஜீவஸ்வரூபம்” என்று ஜீவஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லி, இதோட்யதி, விலக்ஷணம் பரஸ்வரூபமென்றால் புத்த்யாரோஹ க்ரமம் ஸித்திதிக்கும் என்றபடி. i (ப்ரதிபத்தி க்ரமம்) அநுபவ ப்ரகாரம். யதூபவம் சொன்னார் என்றபடி.

j (மனமென்றபடி) என்றது—A “மனக்கருமுறிவரும்” என்றத்தைப்பற்ற. உழறுகை—மாருடுகை. ஆனால் கீழே “என்மனனே” என்றவிடத்தில் இப்படி ஸிக்ஷியாதொழிந்தது—சேதந ஸமாதி, யாக உபதேஸிக்கையாலே; இங்கு ஸ்வரூப கதநமாகையாலே சொல்லுகிறார். k நிரவயவ

ஈ—n அன்றியே, பராகூர்த்த விஷயமாயும், ப்ரத்யகூர்த்த விஷயமாயும் போருகையாலே பராகூர்த்தத்தைத் தனிர்ந்து, ப்ரத்யகூர்த்த விஷயமானத்தை அகமென்கிறதாகவுமாம்.

n (மலமற) மனனகத்திலுண்டான மலமுண்டு - o அவித்யாதி;கள்; அவையற, அவையாவன—1. "காம: கோப: லோப: ஸோப: ஹர்ஷ: மாத்ரா கு:ஸா: | விவாட: ப்ரோக்த: இத்யேதே மநஸோ மலா: |". (காம: க்ரோத, ஸ்ரீ லோப, ஸ்ரீ ஹர்ஷ: மாத்ரா கு:ஸா: | விவாட, ப்ரோக்த: இத்யேதே மநஸோ மலா: |). p ஆத்மஸ்வரூபமும் நித்யமாய், ஜ்ஞாந

அ—கதூநம் பண்ணுகிறதாகையாலே சொல்லுகிறார். அகம்-உள்ளு. k நம்முடைய தூர்ஸநத்துக்கு இத்தூரியங்கள் ஸாவயவங்களாய் இருக்க, மநஸ்ஸை நிரவயவமென்றது ஸௌக்ஷ்மியத்தைப் பற்ற. அன்றிக்கே, தார்க்கிக மதத்தைப்பற்ற நிரவயவமென்கிறார். | அகமென்று - ஸப்தம் யார்த்தம் சொல்லுமென்றதுக்கு—A "கண் கால் புறம் அகம் உள் உழை கீழ் மேல்—பின் சார் அயல் புடை தே வகையெனா அ - முன் இடை கடை தலை வலம் இடம் எனா அ-அன்னபிறவும் அதன்பால வென்மனார்" என்று தொல்காப்பியத்திலே கண்டுகொள்வது. மனனகமென்றது-மநஸ்ஸினிடத்திலே என்றபடியாய், ஸப்தம்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸிலே) என்று. n அன்றிக்கே அகமென்று-அஹமென்றதாய், "அகம்-மனன்" என்று அந்வயித்து, அஹமென்று-ஆத்மாவைச் சொல்லி, ஆத்மாவை விஷயீகரிக்கிற மநஸ்ஸிலே என்றருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே இத்யாதி.)

n (மலமற) அஹம்விஷயமான மநஸ்ஸுக்கு மலமுண்டோவென்ன; அல்பாநுவருத்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. o (அவித்யாதி) ஆதி, ஸப்த, தே, ந கர்மவாஸநாகுசய உச்சயத்தே.

p நது — அவித்யையாவது 2. "அநாத்மந்யாத்மபூந், திப்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:" இத்யாதிப்படியே மதிவிஸேஷமாகையாலே ஆத்மகூதமாயாதல், ஸ்வோபாத்ராத பூததூர்ஸபூத ஜ்ஞாதகூதமாயாதல் இருக்கும்; கர்மவாஸநா புண்யபாபங்களாகையாலே அதுவும் ஆத்மகூதமாயிருக்கும். வாஸநாகுசிகளும் - ஜ்ஞாதாவஸ்தா விஸேஷங்களாகையாலே ஆத்மகூதங்களாயாதல், ஜ்ஞாதகூதங்களாயாதலிருக்கும். இப்படி இருக்கிற இவைகளை மநோகூதங்களென்கிற தென்னென்னில்; ஸம்பூந்த்ரந்தரேண ஆத்மகூதங்களாகிலும் அவித்யாதி, தே, ராஷேண துஷ்டம் மநஸ்ஸாகையாலே தத்கூதங்களென்கிறது. நது - இவைகள் ஆத்மதத்ருணங்களுக்கு தே, ராஷ மாகத் தட்டென்னென்னில்; ஆத்ம தே, ராஷமாகில் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வைகல்யத்தைப் பண்ணவேணும்; ஜ்ஞாததே, ராஷமாகில் ஜ்ஞாதஸ்வரூபத்துக்கு வைகல்யத்தைப் பண்ணவேணும். அதிரண்டுங் கூடாது: உபயோகி நித்யத்வாத். ஆனால் மநஸ்ஸுக்கு வைகல்யத்தைப் பண்ணுகிறதோவென்னில்? இல்லை. மநோஜந்ய ப்ரகாஸ ப்ரதிபூத்த, கத்வாத் மநோதே, ராஷமென்கிறது. தஸ்ய ஆத்மஜ்ஞாதோபயஜந்யப்ரகாஸே ப்ரதிபூத்த, கத்வாத் ஆத்மதே, ராஷமாதல், ஜ்ஞாததே, ராஷ

ஜீ—மென்றது-ஸௌக்ஷ்மியத்தைப் பற்றவாதல். தார்க்கிகமதாநுஸாரேணவாதல். அகமென்றது-ஸப்தம்யார்த்தவாசகம் என்றதுக்கு A "கண் கால், புறமகம்" இத்யாதி, தொல்காப்பியத்திலே கண்டுகொள்வது. n அகமனமென்று அந்வயித்து அஹமார்த்த, க்ரஹணோத்முசுமான மநஸ்ஸிலே என்று அர்த்தாத்ராம் (அன்றியே இத்யாதி.)

o (அவித்யாதி) ஆதி, ஸப்த, தே, நகாலே கர்மவாஸநாகுசிகள் சொல்லப்படுகிறது. p அவித்யாதி, கள் ஆத்மகூதங்களாதல், ஜ்ஞாதகூதங்களாதலானாலேவென்ன (ஆத்மஸ்வரூபமித்யாதி.)

ஈ—மும் நித்யமாகையாலே இத்தேஷாம் q ஸ்வரூபகூதமுமல்ல, ஜ்ஞாநகூதமுமல்ல; r ஆத்மாவினுடைய துர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு உத்யாஸ்தமயவ்யவஹாரம் பண்ணுகிறது, s ஜ்ஞாநப்ரஸ்குதித்வாரத்தைப் பற்றவாயிற்று; ஆக t ஜ்ஞாநப்ரஸ்குதித்வாரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற தேஷமானது, யோக்யஸாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே பூர்வாபிஷேக ப்ரவணமான நெஞ்சை ப்ரத்யக்ஷிஷயமாக்கி u யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அநுஸந்திக்குப் புக்கவாறே கழியக்கடவது.

அ—மாதலாகாதோவென்னில்; ஆகாது. ப்ரகாஸ ப்ரதிபுந்தகஸ்ய கரணதேஷாத்வாத். நநு-அவித்யாதிசுக் து:க்கூாதிஜநகங்களாகையாலேஆத்மதேஷமாகத் தட்டென்னென்னில்;அஸ்துது:க்கூஜநகத்வாத்யாகாரேண ஆத்மதேஷா: ப்ரதிபுந்தகத்வாகாரேண து மநோதேஷா ஏவ அவித்யாநத்ய இதி. நநு-ஒரு வஸ்து ஒன்றைக் குறித்து தேஷமாய், ஒன்றைக் குறித்து தேஷமாகாமலிருக்குமோவென்னில்; “பீதஸ் ஸங்க:” இதி ப்ரமஜநகபத்யம் ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநம் ப்ரதிபுணமாயிருக்கக் காணாதின்றோமிதே—என்று இதெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபமும் நித்யமாயித்யாதி) q (ஸ்வரூபகூதமுமல்ல) கூதஸப்த: ப்ரயுக்தத்வபர: r நநு. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் “மம ஜ்ஞாநம் நஷ்டம் மம ஜ்ஞாநமுத்பந்நம்”இதி வ்யவஹாரம் கூடும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கைக்கு உத்தரம் (ஆத்மாவினுடைய இத்யாதி) இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரஸ்குத்யுத்தபத்தி — ஜ்ஞாநோத்பத்திவ்யவஹாரவிஷயம்; ப்ரஸ்குதஜ்ஞாநஸங்கோசம்—அஸ்தமய வ்யவஹார விஷயம் என்றபடி. s (ஜ்ஞாநப்ரஸ்குதி த்வாரத்தை) என்றது ஜ்ஞாநப்ரஸ்குதி முகூத்தை என்றபடி t (ஜ்ஞாநப்ரஸ்குதித்வாரமான) என்றது-ஜ்ஞாநப்ரஸ்குதி காரணமான என்றபடி.

u (யமநியமாதி க்ரமத்தாலே இத்யாதி) அத்ர யமநியமாதீநாம் ஸ்வரூபம் ஸங்க்ரஹேணேச்யதே. தத்ர யமாதீநி சத்வார்யங்கூாநி பூர்வாபிஷேகப்ரத்யாஹாரத்யுரணதீந்யாந்தராணி. த்யாநஸரீராந்தர்பூர்வாத் தேஷாம் ஆந்தரத்வம். ததுபகாரகத்வேந யமாதீநாம் பூர்வாத்வம். தத்ர யமால்ச நியமால்ச பஞ்சேத்யுத்தம் பராஸரேண— 1. “ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸாஞ்ச ஸத்யாஸ்தேயாபரிக்ரஹாந்। ஸேவேத யோகே நிஷ்காமோ யோக்யதாம் ஸ்வமநோ நயந்॥ ஸ்வாத்யாய ஸௌச ஸந்தோஷ தபாம்ஸி நியதாத்மலாந்। குர்வீத ப்ரஹ்மணி ததூ பரஸ்மித்

ஜீ—q (ஸ்வரூபகூதமுமல்ல, ஜ்ஞாநகூதமுமல்ல) என்றது-ஸந்திக்குதும். மஹாப்ரளயத்தில் மகஸ்ஸில்லாமையாலே. யத்வா, மநஸ்ஸு அவித்யாதி தேஷவேண துஷ்டமாகையாலே மநோகூதங்கள் என்கிறது. ஆக, மநோஜந்யப்ரகாஸப்ரதிபுந்தகத்வாத்மநா தேஷமென்கிறது. q (ஸ்வரூபகூதமுமல்ல) கூதஸப்த: ப்ரயுக்தத்வபர: r ஜ்ஞாநம் நித்யமானால் உத்யாஸ்தமய வ்யவஹாரம் எப்படியென்ன (ஆத்மாவினுடைய இத்யாதி) s (ஜ்ஞாந ப்ரஸ்குதித்வாரத்தை) ஜ்ஞாந ப்ரஸ்குதிமுகூத்தை.

ப்ர—u (யமநியமாதி க்ரமத்தாலே இத்யாதி) अत्र यमनियमादीनां स्वरूपं सङ्गहेणोच्यते। तत्र यमादीनि चत्वार्यङ्गानि बाह्यानि, प्रत्याहारधारणादीन्यान्तराणि, ध्यानशरीरान्तर्भावात्तेषां आन्तरत्वम्, तदुपकारकत्वेन यमादीनां बाह्यत्वम्, तत्र यमाश्च नियमाश्च पञ्चेत्युक्तं पराशरेण— [वि. पु. ६-७] “ब्रह्मचर्यमहिंसां च सत्यास्तेयापरिग्रहान्। सेवेत योगी निष्कामो योग्यतां स्वमनो नयन्॥ स्वाध्यायशौचसन्तोषतपांसि नियतात्मवान्। कुर्वीत ब्रह्मणि तथा परसिन् प्रवणं मनः॥

அ—ப்ரவணம் மந: | ஏதே யமாஸ்ஸநியமா: பஞ்ச பஞ்ச ச கீர்த்திதா: ||” இதி. ப்ரஹ்மசர்யம்-
மைதுநத்யாக:.. அஹிம்ஸா - பரபீடாவர்ஜநம். ஸத்யம் - யத்யத்ருஷ்டார்த்தவிஷயஹிதரூப
வசநம். அஸ்தேயம் - பரத்ரவ்யாபஹரணபாவ:.. நிஷித்தத்ரவ்யாநாத்ரநம் அபரிக்ரஹ:..
ஸ்வாத்யாய:-ஸ்வகீயஸாக்ராத்யயநம். ஸௌசந்து த்விவிதம். ப்ரஹ்மமாப்யந்தரஞ்சேதி.
ம்ருஜ்ஜலாப்யாயம் ஸுத்தி: - ப்ரஹ்மம். பாவஸுத்திஸ்து ஆந்தரம். ஸந்தோஷ:-யத்ருச்சு
லாபே, ஸந்துஷ்டதா. தப:-உபவாஸாத்ரி. தத்யா, ப்ரஹ்மணி ப்ராவண்யமேகோ குண:..
ஆஸநஞ்ச-ஸ்வஸ்திகாத்ரி. 1. “ஸ்வஸ்திகம் கோமுகம் பத்மம் வீரம் ஸிம்ஹாஸநம் தத்யா |
மாயூரம் குக்குடஞ்சைவ பத்ரம் கூர்மாஸநம் தத்யா | முக்தாஸநம் ததைதேஷாம் ப்ருத்
க்ஷயாயி லக்ஷணம் ||” இதி வஸிஷ்ட வசநாத். ப்ராணாயாமச் த்ரிவித:-ரேசகபூரக கும்புக
பேத்யாத். 2. “ப்ராண: ஸ்யாத் தேஹஜோ வாயு: ஆயாமஸ்தந்நிரோத்யநம் | தத்ரேசகம்
பூரகஞ்ச கும்புகஞ்ச த்ரிதேயாச்யதே ||” இதி வாயுவசநாத். 3. “நாஸிகாபுடம் அங்குஸ்யா
நிஷ்பீட்யைகம் பரேண து | ஓளத்யம் ரேசயேத் வாயும் தத்யாஸௌ ரேசகஸ்ஸம்ருத: ||
ப்ரஹ்மேந வாயுநா தேஹம் த்ருதிலத் பரிபூரயேத் | நாஸாபுடேநாபரேண பூரணத் பூரகம்
மதம் || ந முஞ்சதி ந க்ருஹ்ணாதி வாயுமந்தர் ப்ரஹிஸ்ஸ்திதம் | பூர்ணகும்புகவத் திஷ்டேத்
அசலஸ்ஸ து கும்புக: ||” இதி ரேசகாத்ரிநாம் லக்ஷணஞ்சோக்தம். விஷயேப்யோ விநிவர்த்ய
சித்தாநுகாரித்வேந இந்த்ரியாணாம் கரணம் - ப்ரத்யாஹார:.. 4. “ஸப்ரத்யா திஷ்வநூக்தாநி நிக்
ருஹ்யாக்ஷாணி யோக்யவித் | குர்யாச்சித்தாநுகாரீணி ப்ரத்யாஹாரபராயண: ||” இதி. ஏவம்
ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹாராப்யாயம் வாயுஷ்விந்த்ரியேஷு ச வஸீக்ருதேஷு, ஸுப்யாஸ்யபூதே

ப்ரா—|| 37 || एते यमास्सनियमाः पञ्च पञ्च च कीर्तिताः ||” इति. ब्रह्मचर्य—मैथुनत्यागः.
अहिंसा—परपीडावर्जनम्. सत्यम्—यथादृष्टार्थविषयं हितरूपवचनम्. अस्तेयम्—परद्रव्यापहरणा-
भावः. निषिद्धद्रव्यानादानम्-अपरिग्रहः. स्वाध्यायः—स्वकीयशाखाध्ययनम्. शौचं तु द्विविधम्-
बाह्यमाभ्यन्तरश्चेति. मृजलाभ्यां शुद्धिः—बाह्यम्. भावशुद्धिस्त्वान्तरम्. सन्तोषः—अल्पसन्तुष्टता.
तपः—उपवासादि. तथा ब्रह्मणि प्रावण्यमेको गुणः. आसनञ्च स्वस्तिकादि. “स्वस्तिकं गोमुखं
पञ्च वीरं सिंहासनं तथा । मयूरं कुकुटञ्चैव भद्रं कूर्मासनं तथा । मुक्तासनं तथैतेषां पृथग्वक्ष्यामि
लक्षणम् ||” इति वसिष्ठवचनात्. प्राणायामश्च त्रिविधः—रेचकपूरककुम्भकमेदात्. “प्राणः स्यादेहजो
वायुः आयामस्तन्निरोधनम् । तद्रेचकं पूरकञ्च कुम्भकञ्च त्रिधोच्यते ||” इति वायुवचनात्.
“नासिकापुटमङ्गुल्या निष्पीड्यैकं परेण तु । औदरं रेचयेद्वायुं तदाऽयं रेचकः स्मृतः । बाह्येन
वायुना देहं दृतिवत्परिपूरयेत् । नासापुटेनापरेण पूरणात्पूरकं मतम् || न मुञ्चति न गृह्णाति
वायुमन्तर्बहिर्स्थितम् । पूर्णकुम्भकवत्तिष्ठेत् अचलस्स तु कुम्भकः ||” इति रेचकादीनां लक्षणं चोक्तम् ।
विषयेभ्यो विनिवर्त्य चित्तानुकारित्वेन इन्द्रियाणां करणं—प्रत्याहारः. तदाह पराशरः—[वि.पु ६.७]
“शब्दादिष्वनुरक्तानि निगृह्याक्षाणि योगवित् । कुर्याच्चित्तानुकारीणि प्रत्याहारपरायणः || (४३)” इति.
एवं प्राणायामप्रत्याहाराभ्यां वायुष्विन्द्रियेषु च वशीकृतेषु शुभाश्रयभूते भगवति पुरुषोत्तमे मनसो
निश्चलत्वेनावस्थानं—धारणा. “शुभे ह्येकत्र विषये चेतसो यच्च धारणम् । निश्चलत्वात् सा सद्भिः

அ-புகுவதி புருஷோத்தமே மநஸோ லக்ஷ்மத்வேநாவஸ்தாநம்-தாரண. 1. "ஸுபே ஹ்யேகத்ர
விஷயே சேதஸோ யச்ச தாரணம்! நிர்சலத்வாச்ச ஸா ஸத்யபித் தாரணேத்யபித்யதே ||"
இதி ஸௌநகவசநாத். ஏவமுக்தைர் யமநியமாஸநப்ராணாயாமப்ரத்யாஹாரை: நிஷ்பாத்யா
நிரந்தரஸம்ருதிஸந்தாநரூபா ஸைவ த்யாநமித்யுச்ச்யதே. 2. "தத்ருபப்ரத்யயே சைகா ஸந்ததிம்
சாந்யநி:ஸ்ப்ருஹா! தத்ரத்யாநம் ப்ரத்யமைரங்கைஷ ஷட்ஸித் நிஷ்பாத்யதே ந்ருப ||"
இதி பராஸரவசநாத். தச்ச த்யாநம் பஞ்சவிதம்:— (1) அஸ்த்ரபூஷண விஸிஷ்டமேகம்.
(2) தத்ஸ்திதௌ அஸ்த்ரஹிதம் த்யுனிதீயம். (3) த்ருதீயம் அங்குப்ரத்யங்குவிஸிஷ்டவிஷயம்.
(4) ப்ரத்யங்குவிதுர ப்ரத்யாநாங்கு விஸிஷ்டவிஷயம் சதுர்த்தம். (5) பஞ்சமந்து கோமுக்யாகார-
அவயவிமாத்ராவலம்பநம். ஏவம்ருபேண த்யாநேந ச ஸபாதிபுவதி. ஸமாதிஸ்ச-தத்ஸ்வரூப
க்ரஹணம். தச்சோக்தம் புகுவதா பராஸரேண 3. "தஸ்யைவ கல்பநாஹீநம் ஸ்வரூபக்ரஹணம்
ஹி யத்! மநஸா த்யாநநிஷ்பாத்யம் ஸமாதிஸ் ஸோ஽பித்யதே ||" இதி. தஸ்யைவ-
விக்ரஹாதிவிஸிஷ்டதயா த்யாதஸ்யைவ கல்பநா:— ரூப-வர்ண-ஹிநாஸாத்ய: அத்ர அஸ்த்ர
பூஷணாதிஹித்யேந உத்தரோத்தர த்யாநவசநம்; அந்யதா தஸ்யாநக்யத்வாத். நது த்யாஜ்ய
த்வாத் தேஷாம்; அஸ்த்ரபூஷணாதிவிஸிஷ்டதயைவ ப்ராப்யத்வாத். தத்க்ரதுந்யாயேந
தேஷாமபி த்யேயத்வ வசநாச்ச. [5 ப்ரஹ்மசர்யமித்யாதி] யோகீ நிஷ்காமஸ்ஸந் ஸ்வம் மந:
யோக்யதாம் - த்யாநயோக்யதாம் நயந் ஸந். ப்ரஹ்மசர்யாதீந் ஸேவேத. மந: ப்ரவணம்
ஞர்வித. அபரிக்ரஹ:— நிஷித்தத்ரவ்யங்களைப் பரிக்ரஹியாதிருக்கை. 4. "குலடா
ஷண்டபதிதவைரிப்ய: காகணீமபி! தத்ரதாமபி க்ருஹணீயாத் நாபத்யபி கத்யாசந ||".
தேஹத்தினின்றும் உண்டான வாயு - ப்ராணனாகக்கடவது. அத்தை நிறுத்துகை -
ஆயாமமாவது. ஏகம் நாஸிகாபுடம் அங்குஸ்யா நிஷ்பீட்ய, அபரேண நாஸிகாபுடேந
ஒளதூரம் வாயும் ரேசயேத். "இந்த்ரியானாம்" என்றது கர்மணி ஷஷ்டியாய், இந்த்ரியங்
களை விஷயங்களினின்றும் மீட்டு, சித்தத்தைப் பின்சென்றதாகப் பண்ணுகை. [ஸைவ
தாரண - த்யாநம்] அந்த தாரணை தானே - த்யாநமாவது. தாரணையினுடைய முற்றுதல்
தானே-த்யாநம் என்றபடி. [தத்ருபப்ரத்யயே] அந்த திவ்யமங்குள லிக்ரஹாத்யாநத்திலே,
ஏகா, அந்யநிஸ்ஸ்ப்ருஹா யா ஸந்ததிம்ஸிஷ்டா - தத்ரத்யாநம் ஷட்ஸித் ப்ரத்யமைரங்கைர்
நிஷ்பாத்யதே. அங்குமென்று - திருமேனி. ப்ரத்யங்குமென்று - அவயவங்கள். "அஸ்த்ர
பூஷணாதி விஸிஷ்டனாக த்யாநம்பண்ணக்கடவன். அநந்தரம் அஸ்த்ரஹிதனாக த்யாநம்

॥ - धारणेत्यभिधीयते ॥" इति शौनकवचनात्. एवमुक्तैर्यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारैः निष्पाद्या
निरन्तरस्मृतिसन्तानरूपा सैव धारणा - ध्यानमित्युच्यते. "तद्रूपप्रत्यये चैका सन्ततिश्चान्यनिस्स्पृहा ।
तद्ध्यानं प्रथमैरङ्गैश्च इमिनिष्पाद्यते नृप ॥" [वि. पु. ६-७-९१] इति पराशरवचनात्. तच्च ध्यानं
पञ्चविधम्. अस्त्रभूषणविशिष्टमेकम्. तत्स्थितौ अस्त्ररहितं द्वितीयम्. तृतीयश्चाङ्गप्रत्यङ्गविशिष्ट-
विषयम्. प्रत्यङ्गविधुरप्रधानाङ्गविशिष्टविषयं चतुर्थम्. पञ्चमं तु गोमुखाकारावयविमात्रावलम्बनम्.
एवंरूपेण ध्यानेन समाधिर्भवति. समाधिश्च-तत्स्वरूपग्रहणम्. तच्चेत्तं भगवता पराशरेण—
[वि. पु. ६-७] "तस्यैव कल्पनाहीनं स्वरूपग्रहणं हि यत् । मनसा ध्याननिष्पाद्यं समाधिस्सोऽभि-
धीयते ॥ ९२ ॥" इति. तस्यैव-विग्रहादिविशिष्टतया ध्यातस्यैव. कल्पना-रूपवर्णाः, अपक्षय-

ஈ— v 'அற' என்றது--அறவற என்றபடி. அநந்தரம், மலர் - w விகஸிதமாய். மிசை—x மேல்நோக்கி. y எழுதரும்--கொழுந்துவிட்டு z மேன்மேலெனக் கிளராநின்றுள்ள. z, மனனுணர்வுண்டு--மாநஸஜ்ஞாதம்; இப்படி விகஸிதமாய்க் கொழுந்து விட்டு மேன்மேலெனக் கிளராநின்றுள்ள a மாநஸஜ்ஞாத க்யம்யமாயிருக்கும் ஆத்மா; b அளவிலன்--அதினளவல்லன் ஈஸ்வரன்.

அ—பண்ணக்கடவன் என்று இங்ஙனே விக்ரஹத்தை விட்டு ஸ்வரூபத்திலே போகச்சொல்லுகையாலே விக்ரஹம் கால்பதிகம்; நெஞ்சிலேயுன்றுகைக்காகச் சொன்னவித்தனை. கல்பநாஹீநம் என்கிறதுக்கும் - இங்ஙன கல்பிதமான விக்ரஹத்தையொழிந்த ஸ்வரூபத்தை--என்று அவன் பொருள் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென்'' என்ன; இத்தைவிட்டு மேலே த்யாதம் பண்ணினாலொழிய விக்ரஹத்தையே த்யாதம் பண்ணிக்கொண்டேயிருந்தால் ஸ்வரூபகுணத்தில் நெஞ்சு செல்லமாட்டாதென்கைக்காக இத்தை விடச்சொல்லுகிறதித்தனைபோக்கி அவைகள் இல்லை என்கிறதல்லவென்று பரிஹரிக்கிருர் [• அத்ராஸ்த்ரபூஷணதி, ராஹித்யேந என்று தொடங்கி].

v (அறவற) யோக்யாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே க்ரமேண கழியவேண்டுமையாலே அறவென்றது - அறவறவென்றும், க்ரமத்திலே போகப்போக என்றபடி. w (விகஸிதமாய்) என்றது-நிஷ்ப்ரத்யூஹம் விஷயாவக்யாஹநோந்முக்யமாய் என்றபடி. x (மேல்நோக்கி) என்றது-ஒருகால் அவக்யாஹித்த ப்ரகாரத்திலே அழிந்துகிடவாமல் ப்ரகாராந்தராவக்யாஹநோந்முக்யமென்ற படி. y (எழுதரும்) என்றது - ப்ரகாராந்தராவக்யாஹநோந்முக்யமானபோதும் தத்ப்ரகாராவக்யாஹத பூர்வகம் புந: புந: மேன்மேலென ப்ரகாராந்தரேண அவக்யாஹநோந்முக்யமாகாநின்றுள்ள என்ற படி. a (மாநஸஜ்ஞாதக்யம்யமாயிருக்கும் ஆத்மா) உணர்வென்று-விஷயலக்ஷகமென்றபடி. b அளவென்கிறது - ப்ரகாரத்தை. ஏகேந்த்ரிய க்யாஹயத்வமும் ஒரு ப்ரகாரமிதே. யத்யவா, மனனுணர்வு - மாநஸஜ்ஞாதம்; அத்தாலே அளவு - பரிச்சேத்யம். அத்தையுடையவன் ஜீவாத்மா. அதில்லாதவன் ஈஸ்வரன்.

c (மாநஸேத்யாதி) ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் அதேகாகாரத்தாலே அத்யந்த வைஷம்யமுண்டாயிருக்க, அவ்வாகாரங்களாலே வைலக்ஷண்யஞ்சொல்லாதே மாநஸஜ்ஞாதா

ஜீ— v (அறவற) க்ரமத்திலே போகப்போக. w (விகஸிதமாய்) விஷயாவக்யாஹநோந்முக்யமாய். x (மேல்நோக்கி) ப்ரகாராந்தராவக்யாஹநோந்முக்யமாய், z (மேன்மேலெனக்கிளராநின்றுள்ள) தத்ப்ரகாராவக்யாஹதபூர்வகம் புந: ப்ரகாராந்தராவக்யாஹநோந்முக்யமாகாநின்றுள்ள. ஆக''மலர்'' இத்யாதி, விசேஷணத்ரயத்தாலும் ஆத்மவிஷயக ஜ்ஞாதத்தினுடைய உத்தரோத்தரபரிபாக விசேஷம் சொல்லுகிறது. z, மனனுணர்வென்று-ஜ்ஞாதக்யம்யாத்ம பர்யந்தம் விவக்ஷிதம். b அளவு-ப்ரகாரம். ஏகேந்த்ரியக்யாஹயத்வமும் ஒரு ப்ரகாரமிதே.

c (மாநஸேத்யாதி) ஜீவேய்வரர்களுக்கு அதேகாகாரங்களாலே அத்யந்தவைஷம்யம் உண்டாயிருக்க, அவ்வாகாரங்களாலே வைஷம்யஞ்சொல்லாதே மாநஸஜ்ஞாதாகேசரத்வரூப

ப்ர—விநாஸாதயத்வ. *அந்ராஸ்த்ரபூஷணாதிராஹித்யேன உத்தரோத்தரஸ்யானவசனம்; அந்யதா தஸ்யாஸக்யத்வாத். நது த்யாஜ்யத்வாத். அஸ்த்ரபூஷணாதிவிசிஷ்டவிஹ்வத எவ ஸாப்யத்வாத். தக்ருதுந்யாயேன தீஸாமபி ஧்யேயத்வ. வசனாச் ||

ஈ— c மாநஸஜ்ஞாநக்யம்யமாயிருக்கும் ஜீவாத்மஸ்வரூபம், புக்யவத்ஸ்வரூபம் அங்ங
னிராது என்றதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; d ஏகேந்த்ரிய க்யராஹ்யத்வமும் இல்லை
என்கை. e பொன்னுக்கும் f கரிக்கும் அத்யந்தம் வைஷம்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே,
க்யரஹிக்கைக்கு g ஸாமக்யரி ஒன்றாயிருக்குமிறே. அப்படி ஏகப்ரமாணக்யம்யத்வ ஸாம்யமு
மில்லை என்கை.

h ஆனால் 1. "मनसा तु विशुद्धेन" (மநஸா து விஸுத்ருதேந) என்று பரிஸுத்ருத,
மான அந்த:கரணத்தாலே க்யரஹிக்கலாமென்னாநின்றதே, அத்தோடு விரோதி,
யாதோவென்னில்; i 2. "नेति नेति" (நேதி நேதி) என்று க்யரஹிக்குமத்தனையல்லது
j ஈத்ருக்தயா, இயத்தயா, பரிச்சேத்ருத்து க்யரஹிக்கப்போகாதென்கை.

அ-கேசரத்வரூப வைலக்ஷண்யஞ்சொல்லவேணுமோவென்று ஸங்காபிப்ராய: d லோகத்திலே அத்
யந்த வைஷம்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், சில பத்யார்த்தங்களுக்கு ஏகப்ரமாணக்யம்யத்வ
ஸாம்யமுண்டாயிருக்குமாயைலே, அவ்வாகாரத்தாலேயும் ஸாம்யமில்லையென்னும் அர்த்தம்
மும் சொல்லவேண்டுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஏகேந்த்ரியக்யராஹ்யத்வமுமில்லை
என்கை) என்று. ஏகேந்த்ரிய க்யராஹ்யத்வமும் என்றதுக்கு - ஏகப்ரமாண க்யம்யத்வரூப
ஸாம்யமும் என்று கருத்து. இத்தால் ஜீவஸ்வரூபத்திற்காட்டில் அத்யந்தவிலக்ஷணம் ஈஸ்வர
ஸ்வரூபமென்றதாயிற்று. e பரஸ்பரவைலக்ஷண்யே ஸதி ரூபரஸயோரிவ ஏகேந்த்ரியக்யராஹ்
யத்வாப்யாவோ஽பி ஸ்வயமேவ ந ஸீத்ருத்யேத் கிம்? தித்யத்ராஹ (பொன்னுக்கும் இதி) f (கரிக்கும்)
இங்கூலத்துக்கும். g (ஸாமக்யரி ஒன்று) சக்ஷுரிந்த்ரியம் ஒன்று.

h விஸுத்ருதமநோக்யராஹ்யத்வமுண்டே? என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார். (ஆனால்
மநஸாத்வித்யாதி) இதுக்கு, ஆத்மாவைக் காணும்போது அஷ்டாங்க யோக்யத்தாலே
ஸம்ஸ்க்ருதமான மநஸ்ஸாலே காணலாம்; 2. "नेति नेति" என்று ஈஸ்வரனைக் காணும்போது
போராது. 3. "विவேक-विमोह-अप्युपास-क्षीया-कल्याण-अनुवसாத-अनुत्त-र-क्षेप्यः"

ஜீ-வைலக்ஷண்யஞ்சொல்லவேணுமோ என்று ஸங்காபிப்ராயம். d லோகத்திலே அத்யந்தவைஷம்
யம் உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், சில பத்யார்த்தங்களுக்கு ஏகப்ரமாணக்யம்யத்வஸாம்யமுண்டாகக்
காண்கையாலே, அவ்வாகாரத்தாலேயும் ஸாம்யமில்லையென்னும் அர்த்தமும் சொல்லவேண்டுகை
யாலே அத்தை - அருளிச்செய்கிறார் (ஏகேந்த்ரியக்யராஹ்யத்வமுமில்லை என்கை) என்று.
ஏகேந்த்ரியக்யராஹ்யத்வம் - ஏகப்ரமாண க்யம்யத்வம். இத்தால் ஜீவனிற்காட்டில் அத்யந்த வில
க்ஷணம் ஈஸ்வர ஸ்வரூபம் என்றதாயிற்று. e உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட வஸ்துக்களுக்கு ஏகப்ரமாண
க்யம்யத்வப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (பொன்னுக்குமித்யாதி) g (ஸாமக்யரி) சக்ஷுரிந்த்ரியம்.

h விஸுத்ருதமநோக்யராஹ்யத்வமுண்டே என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் மந
ஸாத்விதி) 1. " न सक्खिणा क्यरुह्यते नापि वाचा - मनसा तु विशुद्धेन " இதி
ஸ்ருதி: . இங்கே ஜீவாத்மாவைப்போலே அஷ்டாங்கயோக்யமாத்ரத்தாலன்றிக்கே விவேகாத்
யநுக்ருஹீத மநஸ்ஸாலே, அது தன்னிலும் 2. "नेति नेति" என்று க்யரஹிக்குமத்தனை

ப்ர— 1. "मनसा तु विशुद्धेन" — विवेकादिसाधनसप्तकानुगृहीतपरमात्मोपासननिर्मलीकृतेन
मनसा ग्राह्य इत्यर्थः

ஈ— k முதலிலே ஐஞாநவிஷயம் அன்றென்னில் துச்சுத்வம் வருமிறே. | அணுத்ரவ்யத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே விபுத்ரவ்யத்தை க்ரஹிக்கப்போகாது என்கை.

அ-என்கிற விவேகாதிசுக்ளோடே கூடின புகுவதுபாஸநத்தாலே நிர்மலமான மநஸ்ஸு வேணுமென்று பரிஹாரம் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. | 1. (நேதி நேதி) ஏதாவந்மாத்ரம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ந, ஏதாவந்மாத்ரம் ந, என்று பொருள். இரண்டாம் நேதிஸப்தம் - இப்படி இயத்தாரஹிதமான வஸ்த்வந்தரமில்லையென்று சொல்லுகிறதென்கிற இவ்வர்த்தம் அநந்தரவாக்யத்திலே சொல்லுகிறது—1. “ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத் பரமஸ்தீதி” என்று; இதிறேதிப்ரகாரேண ஏதஸ்மாத்ராதேஸாத் அந்யத் பரம் - உத்க்ருஷ்டம் நாஸ்தீத்யர்த்தம். ஆதிச்யதே அநேநேத்யாதேஸா: - என்று கரணவ்யுத்பத்தியாயம், ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது. | (ஈத்ருக்தயா) இத்யாதிசுக்குக் கருத்து - ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னோடொத்த ஆத்மாக்களுண்டாகையாலும் அணுவாகையாலும் இப்படியிருக்கும். இம்மாத்ரமாயிருக்குமென்று பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கலாம்; அப்படி ஈஸ்வரஸ்வரூபம் க்ரஹிக்கப்போகாதென்று. | (ஈத்ருக்தயா இயத்தயா) ஸ்வரூபத: ஸ்வபூாவத: என்றபடி.

k “மனனுணர்வளவிலன்” இத்யஸ்யாநுகுணம் 2. “மநஸா து விஸுத்ரதேந” இத்யத்ராபி துஸப்தம் அபிஸப்தார்த்தம் க்ருத்வா காக்வபிப்ராயேண மநோக்யம்யத்வாபூாவ ஏவோச்யதே இத்யவிரோதேந நேதும் ஸக்யதே கிம்? இத்யாஸங்க்ய பரிஹாரதி (முதலிலே இத்யாதி) உக்தார்த்தாநவ்யகாரே அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் வா. | உக்ததர்க்கஸ்ய, விபர்யயே பர்யவஸாநமாஹ (அணுத்ரவ்யத்தை இதி) 1. “நேதி நேதி” என்கிற வாக்யம் பரிச்

ஐ-என்று பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. | (ஈத்ருக்தயா இயத்தயா) என்றது-ஸ்வரூபதஸ்ஸ்வபூாவதஸீச என்றபடி. ப்ருஹதாரண்யகே, 1. “அதாத ஆதேஸோ நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத் பரமஸ்தீதி” இதி. அஸ்யார்த்தம்:—ஆதிச்யதேநேநேதி கரணவ்யுத்பத்த்யா ஆதேஸா: - நியந்தா பரமாத்மா. இதிற - நைதாவந்மாத்ரம். அஸௌ பரமாத்மா பூர்வம் யதா வர்ணித: , நைதாவந்மாத்ரமிதி ப்ரதமநேதிஸப்தஸ்யார்த்தம். இதிற இதிறேதி-இத்தம் இயத்தாரஹிதம் வஸ்த்வந்தரம், ந - நாஸ்தீதி த்விதீயநேதிஸப்தஸ்யார்த்தம். இமமர்த்தம்நந்தரவாக்யே ஸ்ருதிர்வததி [நஹ்யேதஸ்மாதிதி] ஏதஸ்மாத் - ஆதேஸாத் இதிறேதி - இதிறேதிப்ரகாரேண, அந்யத் பரம் - உத்க்ருஷ்டம் நாஸ்தீதி.

k “மனனுணர்வளவிலன்” என்கிறதுக்கு அநுகுணமாக மநோக்யம்யத்வாபூாவமே சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாதோவென்ன (முதலிலேயித்யாதி) | பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (அணுத்ரவ்யத்தையித்யாதி) | அபரிச்சேத்யதைக்கு “நேதி

ப்ர—1. बृहदारण्यके [४-३] “अथात आदेशो नेति नेति. न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति” इति. अस्यार्थः—इति नेत्यन्वयः. इतः पूर्वं यथा परमात्मा वर्णितः नेत्यमसौ, नैतावन्मात्रं-इति पूर्वस्य नेति शब्दस्यार्थः. उत्तरस्य तु इत्यमियत्तारहितं वस्त्वन्तरं नास्तीति. इममेवार्थमनन्तरवाक्येन व्याचकार श्रुतिः - (न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्तीति) एतस्मात् - आदेशात्, इतिनेति - इतिनेति-प्रकारेण. अन्यत् परम्-उत्कृष्टं नास्तीति.

—m (பொறியுணர்வ்வையிலன்) பொறியென்று - சக்ஷுராதிசுரணங்கள். அவற்றால் அறியப்படும் பதூர்த்தங்குளின் n படியல்லன். o 1. “யமாத்மா ந வேத” (யமாத்மா ந வேத) 2. “யம் ப்ருதிவீ ந வேத” (யம் ப்ருதிவீ ந வேத) என்கிறபடியே, p இவ்வோபாதி ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தில் விலக்ஷணனென்றதுவும் என்கை; q ஜாத்யந்தன் r பதூர்த்தத்தூர்ஸநம் பண்ணிற்றிலனென்பதும், கண்ணில் வைஸத்யமுடைய வனும் கண்டிலன் s என்பதும்; t காணுமைக்கு இருவருமொக்குமிதே. அப்படியே அசித்துவிலக்ஷணனென்றவோபாதி சித்துவிலக்ஷணனென்றதுவும் என்கைக்காகச் சொல்லுகிறது.

அ—சேதுதித்தறியப்போகாமைக்கு ப்ரமாணமாகக்காட்டி உபபத்தியும் காட்டுகிறார் (அணுத்ரவ்யத்தைஇத்யாதி) என்னவுமாம். n(பொறியுணர்வவை) என்று உணரப்படும் பதூர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. n (படியல்லன்) பொறியுணர்வை அளவிலனென்று அநுக்ருஷ்யாந்வயம். இங்கும் உணர்வென்று-விஷயலக்ஷணம். p 1. “யமாத்மா ந வேத” 2. “யம் ப்ருதிவீ ந வேத” என்கிற படியே என்று ஈட்டிலே உண்டானபோது-ஜீவவ்யாவ்ருத்த்யபிதூநாதேவ அசித்துவ்யாவ்ருத்திரபி ந ஸித்துத்த்யதி கிம்? இத்யத்ராஹ (யமாத்மேத்யாதி)

p அபேதூஸங்காயோக்யமான ஜீவனைக்காட்டில் வைலக்ஷண்யம் சொல்ல அமையாதோ? அசித்துவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, அது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் என்கிறார் (இவ்வோபாதி) என்று. இந்த வாக்கியம் பரோபதேஸகூர்ப்பதாநிமித்தம். உபயவிலக்ஷணமாகத் தாம் அநுஸந்தித்திறவிடத்தில் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாகவேண்டாவிதே. q ஜ்ஞாநாதந்த்யாத்மக ணுன சேதநவைலக்ஷண்யத்தை, ஜட்யமாய் ஹேயமான அசித்துவைலக்ஷண்யத்தோபாதி என்ன லாமோவென்ன (ஜாத்யந்த்யனித்யாதி) r (பதூர்த்தம்)மாவது - ஸித்துதூரஞ்ஜநாதி த்ருஸ்யமான நிக்ஷேபம். இத்தால்,— அவதாரிகையில் ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே வைலக்ஷண்யமும், ஏகப்ரமாண க்யம்யத்வத்தாலே வரும் ஸாம்யாபூவமுமென்று தாத்பர்யத்வ வயம் — என்று அருளிச்செய்வார். s (என்பதும்) என்றவநந்தரம் ஒக்குமென்று அத்யாஹாரம். t அதுக்கு உபபாதகம் (காணுமைக்கென்று) அசிஜ்ஜீவயோ: பரஸ்பரவைலக்ஷண்யே ஸத்யபி பக்யவத்ஸ்வரூபாவமர்ஸநே, ஜீவகூதம் வைலக்ஷண்யம் ந வைலக்ஷண்யத்வேந ஸ்பூரதீதி யாவத்.

ஜீ—நேதி” என்கிற வாக்கியம் ப்ரமாண ப்ரதூர்ஸநபரம்; | அணுத்ரவ்யேத்யாதி வாக்கியம் உபபத்தி ப்ரதூர்ஸநபரம். n (பொறியுணர்வவை) என்றது - உணரப்படும் பதூர்த்தங்களுள்படி. n (படியல்லன்) பொறியுணர்வை அளவிலன் என்று அநுஷங்கித்து அந்வயம்.

p சித்துவிலக்ஷணமென்றால் அசித்துவைலக்ஷண்யம் தன்னடையே ஸித்துதியாதோ? என்ன, அது த்ருஷ்டாந்தம் என்கிறார் (இவ்வோபாதி இத்யாதி) இந்த வாக்கியம் பரோபதேஸகூர்ப்ப தாநிமித்தம். உபயவிலக்ஷணமாகத் தாம் அநுஸந்தித்த, இது த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டா விதே. q இவ்வோபாதியென்பானென்? ஜீவனுக்கு வாசியில்லையோவென்ன (ஜாத்யந்த்யனித்யாதி) r (பதூர்த்தம்) நிக்ஷேபம். இத்தால் - அவதாரிகையிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைக தாநத்வங்களாலே வைலக்ஷண்யமும், இங்கே ஏகப்ரமாண க்யம்யத்வமுமில்லை என்றும் தாத்பர்ய த்வயம். s (என்பதும்) என்றவநந்தரம் ‘ஒக்கும்’ என்று அத்யாஹார்யம். இத்தால் சித்சித்துக்க ளுக்குப் பரஸ்பர வைலக்ஷண்யமுண்டாயிருந்தாலும், பக்யவத்ஸ்வரூபத்தை விசாரித்தால் ஜீவகூத வைலக்ஷண்யம் வைலக்ஷண்யமாய்த் தோன்றுது என்றபடி.

ஈ— இப்படி உபயவிலக்ஷணஞாயிருக்குமாகில் அவனை ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி என்னென்னில் (இனன்) u ஏவம்வித₄ன் என்னுமித்தனை. v உக்தத்தைச் சொல்லவுமாம்; வக்ஷயமாணத்தைச் சொல்லவுமாம்.

எப்படிப்பட்டவன்? என்னில்: (உணர்முழுநலம்) உணர்வென்று — ஜ்ஞாநம். நலமென்று - ஆநந்த₃ம். முழுமென்று - இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாய், கட்டடங்க ஆநந்த₃முமாயிருக்கும். இத்தால் ஸ்வரூபத்தில் அப்ரகாஸமாயாதல், அநநுகூலமாயாதலிருக்குமிடமில்லை என்கை. அன்றிக்கே, ஆநந்த₃மாகிறது ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகையாலே ஆநந்த₃த்தைச் சொன்னபோதே ஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லிற்றாய் வருமிறே; ஆகையாலே (இன்னுணர் முழுநலம்) w நேர்கொடுநேர் தன்னை அறியப்போகாமையாலே, என்றும் ஒக்க இனனாலே-உபமாநத்தாலே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்; x 1. “यथा सैन्धवघनः” (யத₃ா ஸைந்த₃வ-க₃ந:) என்கிறபடியே y நிரதிஸயாநந்த₃மாயிருக்கும். z 2. “आनन्दो ब्रह्म” (ஆநந்தே₃ா ப்ரஹ்ம) என்றும் 3. “आनन्दमयः” (ஆநந்த₃மய:) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அ— u, v “ஏவம்வித₄ன்” என்றது எத்தைப்பற்ற என்ன (உக்தத்தையித்யாதி₃) உக்தவக்ஷய மாணங்கள் இரண்டையும் சொல்லவுமாம் என்று கூட்டிக்கொள்வது.

w (நேர்கொடுநேர்) ஸாக்ஷாத். இரண்டாமர்த்தத்தில் இன்னென்று உபமாநம். அத்தாலே உணர் - உணரப்படும்; முழுநலமென்று அறியப்படும் என்கை. x உபமாநத்தாலே அறியும் வகை எப்படியென்னில் (யத₃ா ஸைந்த₃வேத்யாதி₃) y இத்தால் ப₃லிதம் (நிரதிஸயேதி) z அத்ர ப்ரமாணங்கள் (ஆநந்தே₃ா ப்ரஹ்மேத்யாதி₃)

a உபமாநாந்தரம் (கடிசேரித்யாதி₃) [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலையித்யாதி₃] விலக்ஷணமான க₃ந்த₃ங்களெல்லாம் சேர்ந்த பரிமள ஸமுத₃ாயத்தை அவக₃ாஹித்து அநுப₃வித்த இன்பத்தி

ஜீ— u, v “ஏவம்வித₄ன்” என்றது எத்தைப்பற்ற என்ன (உக்தத்தையித்யாதி₃) உக்தவக்ஷய மாணங்கள் இரண்டையும் சொல்லவுமாம் என்று கூட்டிக்கொள்வது.

w (நேர்கொடுநேர்) ஸாக்ஷாத். த்₃விதீயார்த்தே₃ இனன் - உபமாநம். அத்தாலே-உணர் உணரப்படும்; முழுநலம் என்று அறியப்படும் என்கை. x உபமாநத்தாலே அறியும் வகை எப்படி என்ன (யத₃ா ஸைந்த₃வேத்யாதி₃) இயம் ஸ்ருதிஸ்ஸார்த்த₃ா பூர்வமேவ (ப 230) லிகி₃தா. z ஆநந்த₃ரூபத்தைக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஆநந்தே₃ா ப்ரஹ்மேத்யாதி₃) தைத்திரீயகே 2. “ஆநந்தே₃ா ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்” ஏதத்பூர்வாநுவாகே 3. “அந்யோ₃ந்தர ஆத்மா₃நந்த₃மய:”.

ப்ர-x 1. (முழுநலம்) बृहदारण्यके-मैत्रेयीब्राह्मणे [६-५] “स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसघन एव एवं वा अरेऽयमात्मा” इति.

z 2. तैत्तिरीयके [भृ-६] “आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्” एतर्पूर्वानुवाके (५) “अन्योऽन्तर आत्माऽऽनन्दमयः”

ஈ— a A [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளால்] கடியும், நாற்றமும், இரண்டும்-பரிமளம். ஆலை யென்பது-மது, ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஸர்வகூந்தத்துக்கும் உபலக்ஷணம்-நாற்றம். b A “கடிசேர் நாற்றத்துள்ளால் இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை ஒடியா இன்பப் பெருமையோன்” என்று - c பூவில் கூந்தத்தையும், மதுவில் ரஸத்தையும் d பிடித்து, e அவைதன்னிலும் அல்பாஸ்திரத்வாதிதேஷங்களைக் கழித்து, ஸ்திரமாக்கிச் சேர்த்துப்பார்த்தால் சிறிதொப்பாம் என்னுமாபோலே ஒருபமாநத்தாலே அறியில் அறியலாமத்தனை; f தன்னையே இழிந்து அறியப்போகாது என்றபடி. (உணர்முழுநலம்)

அ-னுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதிதேஷந்தாமான துன்பத்தினுடைய கழிவையுடைத்தான ஸுக்ஷி மாம்ஸத்தினுடைய விச்சேஷரஹிதமாகையாலே, நித்யமான ஆநந்தத்தினுடைய அபரிச்சேத்யதை யுடையனாய். கூந்தாநுபுவஸுகூந்தருஷ்டாந்தம் ப்ரதிபத்தயார்த்தமாகச் சொல்லுகிறது. உபய விங்கு விஸிஷ்டமாய் ஸவேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்த மஹாத்மயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமில்லாமையாலே இதோரார்த்தம். b ஸப்ஸ்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்து பின்னையும் அந்வயாநுகுண தாத்பர்யம் காட்டுவதாகப் பாசுரத்தை எடுக்கிறார் (கடிசேரித்யாதி) c “கடி நாற்றத்தாலையுள் துன்பங்கழிந்த இன்பநேர்மைசேர் ஒடியா இன்பப்பெருமையோன்” இத் யந்வயம் ஹ்ருதி நித்யாஹ (பூவினியாதி) மதுகூந்தயோரபிதாநாத ஆஸ்ரயத்வேந புஷ்பம் ஸித்த்யதி. d (பிடித்து) - எடுத்து. e (அவைதன்னிலும்) அவற்றில் உண்டான ஸுகூந தன்னிலும். நேர்மைசேர் - நேர்மையொத்த இன்பப்பெருமையோன் என்றபடி. ஸகலலோகங் களிலும் உண்டான ஸகல கூந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் திரட்டி, அதில் அல்பாஸ்திர த்வாதிதேஷங்களைக் கழித்து ஸ்திரமாக்கி, இப்படி நித்யமாய், நிரதிஸ்யமான கூந்த ரஸங்களை அநுபுவிக் கையால் வந்த ஆநந்தம் சிறிதொப்பாம் என்னுமாபோலேயிருக்கிற - நித்யமாய் நிரதிஸ்யமான ஆநந்தத்தையுடையவன் என்றபடி. அத்ர ஸ்வயத்நைர் துர்ஜ்ஞே யத்வம், புகுவத்ப்ரஸாதாத் ஜ்ஞாயமாநத்வம், ததநீமபி உபமாநமுகேநவ ஜ்ஞாய மாநத்வம் ச ஸுச்யதே. f A “அடியேனுள்ளான்” - இத்யாதிநா உபமாநத்தாலே அறியவேணும் என்றதுக்குக் கருத்து என்னென்ன (தன்னையேயித்யாதி)

g முந்தின அர்த்தமே முக்யமென்று விவரிக்கிறார் - (முழுவுணர்வுமாய் இத்யாதி) h விவரணம் (கட்டடங்க இத்யாதி) i ஜ்ஞாநமே ஆநந்தமாகையாலே இப்பூர்வயோஜனை கூடினபடி எங்ஙனே

ஜீ— a உபமாநவேத்யதைக்கு ப்ரமாணந்தரம் (கடிசேரித்யாதி) b ஸப்ஸ்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்து, பின்னையும் அந்வயாநுகுணதாத்பர்யம் காட்டுவதாகப் பாசுரத்தை எடுக்கிறார் (கடிசேரித்யாதி) c “கடிநாற்றத்தாலையுள் துன்பங்கழிந்த இன்பநேர்மைசேர் ஒடியா இன்பப் பெருமையோன்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பூவினியாதி) மதுகூந்தங்களைச் சொல்லுகையாலே ஆஸ்ரயத்வேந புஷ்பம் ஸித்திக்கும். d (பிடித்து) - எடுத்து. நேர்மைசேர் - ஸுக்ஷிமாம்ஸத்தோடொத்த. ஆக, ஸகல லோகங்களிலுமுண்டான ஸகல கூந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் திரட்டி, அதில் அல்பாஸ்திரத்வாதிதேஷங்களைக் கழித்து ஸ்திரமாக்கி, இப்படி நித்யமாய், நிரதிஸ்யமான கூந்தரஸங்களை அநுபுவிக் கையால் வந்த ஆநந்தம் சிறிதொப்பாம் என்னுமாபோலே இருக்கிற - நித்யமாய், நிரதிஸ்யமான ஆநந்தத்தை உடையவன் என்றபடி. f உபமாநத்தாலே அறியவேணுமென்றதுக்குக் கருத்து ஏதென்ன (தன்னையே இத்யாதி).

ஈ—g முழுவுணர்வுமாய், முழுநலமுமாயிருக்கும் ; h கட்டடங்க ஐஞாநமுமாய், கட்டடங்க ஆநந்தமுமாயிருக்கும். i அநுகூல ஐஞாநமேயாகிலும், ஆநந்தமாகிறது பிரித்து j வ்யவ ஹரிக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே. (எதிர் நிகழ் கழிவினுமின்னிலன்) k காலத்ரயத்திலும், இன்னுண்டு - ஒப்பு, அதில்லாதான். சித்சித்திஸ்வர தத்வத்ரயமேயாயிற்று நம் தர்ஸ நத்துக்கு உள்ளது ; அதில் சித்சித்திலக்கணம் என்னுமிடம் முன்பே சொல்லிற்று. இங்குச் சொல்லிற்றுகிறது என்னென்னில் ; “ திரளவொப்பில்லையாகில், ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோவென்னில், அதுவும் இல்லையென்கிறது ” என்று நிர்வஹிப்பாரும்

அ-என்ன(அநுகூலேத்யாதி)கேவல ப்ரகாஸத்தையும்ஆநுகூல்யத்தையும்பற்ற பேதவ்யவஹாரம் என்றபடி. j (வ்யவஹரிக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே) “ ஸாஸ்த்ரங்களிலே ” இதி ஸேஷ:.

k(காலத்ரயத்திலும் இதி)காலத்ரயத்திலும் அதில்லாதாளென்றுஅந்வயம். “இன்னுணர்முழு நலம் இன்னிலன்” என்கிறவிதுக்கு 1. “ஈத்ருஸாய ஸ்வாஹா” இத்யாதி ஸ்ருதிப்ரக்ரியையிலே கருத்தென்று திருவுள்ளம், (ஈத்ருஸாய ஸ்வாஹா) 2. “யதா ஸைந்தவகந:” என்று சொல்லி இப்படிப்பட்டவனென்று நிரூபிக்கவேண்டுமவன்; (கீத்ருஸாய ஸ்வாஹா) நேரே உபமாநமில்லாமையாலே “கீத்ருஸ:” என்னுமித்தனை; ஒன்றின்படியும் அல்லன் என்றபடி. (தாத்ருஸாய ஸ்வாஹா) 3. “ஆகாஸவத் ஸர்வகதஸ்ச நித்ய:” என்று பின்னை ஓராகாரத்துக்குப் பின்னை ஒன்றைச்சொல்லி, இப்படிப்பட்டவனென்று நிரூபிக்கவேண்டுமவன். [விஸத்ருஸாய ஸ்வாஹா] உபமாநஸூத்ரன் என்றபடி. [ஸுஸத்ருஸாய ஸ்வாஹா] வைத்யர்மய த்ருஷ்டாந்த ஸூத்ரன் என்றபடி. ஸௌஸாத்ருஸ்யம் வைத்யர்மயாபூவ நியதமிறே. [ஈத்ருஸாய தாத்ருஸாய] கதிர் பொறுக்குகிறபடி; ஓரோராகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுமத்தனை. [ஈத்ருஸாதாத்ருஸ] ஸப்தங்களுக்கு உபமாநத்தாலே நிரூபிக்கப்படுமவன் என்று அர்த்தங்கொள்ளாதபோது உபமாந விஸேஷ நிர்தேஸமில்லாமையால், இதோரார்த்தம் ஸித்தியாதிறே. ஆகையால் இப்படி

ஜீ— g முந்தின அர்த்தமே முக்யமென்கைக்காக அத்தை விவரிக்கிறார் (முழுவுணர்வுமாய் இத்யாதி) h விவரணம் (கட்டடங்க இத்யாதி) i ஐஞாநமே ஆநந்தமாகையாலே பூர்வயோஜனை கூடினபடி எங்ஙனையென்ன (அநுகூலேத்யாதி) கேவல ப்ரகாஸத்தையும் ஆநுகூல்யத்தையும் பற்ற பேதவ்யவஹாரம் என்றபடி. j (வ்யவஹரிக்கக்கடவதாய் இருக்குமிறே) “ ஸாஸ்த்ரங்களிலே ” இதி ஸேஷ:.

k (காலேதி) காலத்ரயத்திலும் அதில்லாதாளென்று அந்வயம். “இன்னுணர் முழுநலம் இன்னிலன்” என்கிற இதுக்கு 1. “ஈத்ருஸாய ஸ்வாஹா, கீத்ருஸாய ஸ்வாஹா, தாத்ருஸாய ஸ்வாஹா, விஸத்ருஸாய ஸ்வாஹா, ஸுஸத்ருஸாய ஸ்வாஹா” என்கிற ஸ்ருதிப்ரக்ரியையிலே தாத்பர்யம். இந்த ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம்-[ஈத்ருஸாய ஸ்வாஹா] 2. “யதா ஸைந்தவகந:” என்று சொல்லி, இப்படிப்பட்டவனென்று நிரூபிக்கவேண்டுமவன். [கீத்ருஸாய ஸ்வாஹா] நேரே உபமாநமில்லாமையாலே கீத்ருஸனென்னுமித்தனை; ஒன்றின்படியும் அல்லன் என்றபடி. [தாத்ருஸாய ஸ்வாஹா] 3. “ஆகாஸவத் ஸர்வகதஸ்ச நித்ய:” என்றுப்போலே பின்னை ஓராகாரத்துக்குப் பின்னையொன்றைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்டவன் என்று நிரூபிக்கவேண்டுமவன். [விஸத்ருஸாய ஸ்வாஹா] உபமாந ஸூத்ரன் என்றபடி. [ஸுஸத்ருஸாய ஸ்வாஹா] வைத்யர்மய த்ருஷ்டாந்த ஸூத்ரன் என்றபடி; ஸௌஸாத்ருஸ்யம் வைத்யர்மயாபூவ நியதமிறே. ஆக, [ஈத்ருஸாய தாத்ருஸாய] என்று-ஓராகாரத்தைப்பற்ற உபமாநத்தாலே நிரூபிக்கப்படுமவனென்று

ஈ—உண்டு; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர்—“ஸாதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம் இல்லை என்றது முன்பு; n வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தமில்லை என்கிறது இங்கு” என்று. வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு உதாஹரணம்—n 1. “न परेषु महौजसश्छलादपकुर्वन्ति मलिम्लुचा इव”

அ—பொருள்கொள்ளாதபோது வாக்கியவையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும்—என்று அருளிச்செய்வர். “கீத்ருஸாய” என்று உபமாந ராஹித்யத்தைச் சொல்லி, திரளவும் உபமாநமில்லையே யாகிலும், ஒரோராகாரத்தாலேயாகிலும் உபமாநமுண்டாகலாமிதே, அதுவும் இல்லை என்கிறது—[விஸத்ருஸாய] “விஸத்ருஸாய” என்றவநந்தரம் “ஸுஸத்ருஸாய” என்றது வ்யாஹத மல்லாமைக்காக இதுக்கு வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தாபாவத்திலே நோக்கு—என்று அருளிச்செய்வர்.

I A—என்று மொன்றாகி ஒத்தாருமிக்கார்களும் தன்றனக்கின்றி நின்றன” என்கிறபடியே ஒரோர் வகையாலும் ஒப்பில்லை என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் (ஸாதூர்மயேத்யாதி) ‘அது போலே இருக்கும் இது’ என்றது - ஸாதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம். ‘அதுபோல் அல்ல இது’ என்றது வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம். வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம்:—வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தம். யத்ராக்நிர்நாஸ்தி, தத்ர தூமோபி நாஸ்தி, யதூ மஹாஹ்ரத்ய இதி. ஸாதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம்:—அந்வயத்ருஷ்டாந்தம்; யத்ர தூம: தத்ராக்நி: யதூமஹாநாஸ்தி. தூர்மாவது - அக்நி மத்த்வம். இந்த அக்நிமத்த்வதூர்மம் மஹாநஸத்திலே உண்டாகை - ஸாதூர்மயம். அவ்வக்நி மத்த்வதூர்மம் மஹாஹ்ரத்யத்தில் இல்லாமை வைதூர்மயம். n (வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லை என்கிறது) சில ஆகாரங்களாலே ஸாதூர்மயமுண்டாகிலிறே வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தஞ் சொல்ல ப்ரஸங்கமுள்ளதென்று தாற்பர்யம்; ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத: சண்டூரலவத் ந புவதி வஸிஷ்ட: இதி வக்தும் ஸக்யதே கிம்? இதி பாவ: n இதுக்கு உதாஹரணம் (நபரேஷ்வித்யாதி) / துஷ்ட சோரனுக்கு ஐஸ்வர்யம் உண்டானால் எப்படி பரஹிம்ஸை பண்ணு வனோ, அப்படி மஹாதேஜஸ்விகளுக்கு புலமுண்டானால் பரரக்ஷணம் பண்ணுவர் என்று பொருள்.

ஜீ-சொல்லி, [கீத்ருஸாய] என்று-உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லி, திரளவும் உபமாநமில்லையே யாகிலும் ஒரோராகாரத்தாலேயாகிலும் உபமாநமுண்டாகலாமிதே, அதுவும் இல்லை என்கிறது [விஸத்ருஸாய] என்று; “விஸத்ருஸாய” என்றவநந்தரம், “ஸுஸத்ருஸாய” என்றது வ்யாஹத மல்லாமைக்காக, இதுக்கு வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தாபாவத்திலே நோக்கென்பர்கள்.

n(வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம் இல்லை என்கிறது) I ஸாதூர்மய த்ருஷ்டாந்தமாவது - ‘அது போல் இருக்கும் இது’ என்கிறது. ‘அதுபோலல்ல இது’ என்கிறது - வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம். வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லையாவது - சில ஆகாரங்களாலே ஸாதூர்மயமுண்டானாலிறே வைதூர்மய த்ருஷ்டாந்தம் சொல்ல ப்ரஸங்கமுள்ளது; ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத: சண்டூர ளனைப்போல் அல்ல வஸிஷ்ட:என்றதான் சொல்லப்போமோ? ஆகையால் அத்யந்த விலக்ஷண மாகையாலே ஈஸ்வரஸ்வரூபம் இவற்றின்படி அல்லவென்று எடுத்துக் கழிக்கவும் யோக்யதை இல்லை என்றபடி. n(நபரேஷ்விதி) 1. “ப்ரஹித: ப்ரதூநாய மாதூவாநஹமாகாரயிதம் மஹிப்ருதா” இதி பூர்வார்த்தம். இதும் மாகாகவ்யே(16-52). / துஷ்ட சோரர்க்கு ஐஸ்வர்யம் உண்டானால் எப்படி

ப்ர—n 1. (வைதூர்மயத்ருஷ்டாந்தம்) மா஥காவ்யே (16-42)—“प्रहितः प्रधनाय माधवा-
नहमाकारयितुं महीभृता। न परेषु महौजसश्छलादपकुर्वन्ति मलिम्लुचा इव॥”

ஈ-(ந பரேஷு மஹௌஜஸஸ் ச₂லாத₃பகுர்வந்தி மலிம்லுசா இவ). ௦[என்னுயிர்] இப்படி இருக்கிறவன் எனக்கு தூரகன். p 1. "யஸ்யா₂மா₃ ஸரீரம்" (யஸ்யாத்மா ஸரீரம்) என்கிறபடியே. q இத்தைத் தனக்கு ஸரீரமாகக்கொண்டு, தான் ஸரீரியாய், தூரகனா யிருக்கும் என்னும் அர்த்தமுஞ் சொல்லவேண்டுமது ஒன்றிறே.

அ— "௦ என்னுயிரென்றது - எனக்கு தூரகனென்னுதல், p ஸகலரத்மாக்களுக்கும் உபலக்ஷண மாதல் என்று இரண்டு அர்த்தம்" என்று அருளிச்செய்வார். தூரகனென்றபோது "சுடரடி தொழுதெழு" என்று அந்வயம். p (யஸ்யாத்மேத்யாதி₃) ஸ்வரூபவைலக்ஷண்ய ப்ரகரணத்திலே "என்னுயிர்" என்பானென்னென்ன; "என்னுயிர்" என்றது ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கருத்து. q மேற்பாட்டிலே அந்த:ப்ரணிய வ்யாப்தி சொல்லுகையாலே இங்கே சொல்ல வேண்டுவானென்னென்ன (இத்தை இத்யாதி₃).

ஸமரில்லை என்ற அநந்தரம் மிக்காரில்லை என்றது - "இன்னிலன்" என்றதுக்கு த்யுஷ்ட டாந்தார்த்தம்; அதாவது - மிக்காரில்லாதாப்போலே ஸமருமில்லை என்றபடி. r "மிகுநரை" - மிக்காரை. s ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄; இத்யத்ராஹ (தான் ஜீவாத்மாவை இதி).

ஜீ—பரஹிம்ஸை பண்ணுவார்களோ, அப்படி மஹாதேஜஸனிகளுக்கு ப₃லமுண்டானால் பரரக்ஷணம் பண்ணுவரென்று "ந பரேஷு" இத்யாதி₃க்குப் பொருள்.

௦ என்னுயிர்-எனக்கு தூரகனென்னுதல்; p ஸகலாத்மாக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாதல் என்று இரண்டு அர்த்தம். q ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யகத்யந ப்ரகரணத்திலே "என்னுயிர்" என்பானென்? என்ன (இத்தை இத்யாதி₃).

r "மிகுநரை"-மிக்காரை. s ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄; இத்யத்ராஹ (தான் ஜீவாத்மாவை இதி) (மிகுநரையிலன்) என்றது - "இன்னிலன்" என்றதுக்கு த்யுஷ்டாந்தம்; அதாவது-மிக் காரில்லாதாப்போலே ஸமருமில்லை என்றபடி.

ப்ர—p1.(என்னுயிர்) बृहदारण्यके (६-७) "य आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः" अस्यार्थः श्रुत-प्रकाशिकाकारैर्विस्तरेणामिहितः— "य आत्मनि" इति पर्यायेण परिशुद्धात्मनो भगवच्छरीरत्व-मुच्यते, नक्षत्रचन्द्रादित्यादीनां अचित्संसृष्टचेतनविशेषाणां परमात्मशरीरत्वस्य पृथगुक्तत्वात्. "यस्सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्" इत्यनुक्तानां अचित्संसृष्टजीवानां परशरीरत्वस्य पृथगुक्तत्वाच्च. "आत्मनि तिष्ठन्" इत्युक्ते वेद्यामभिस्तिष्ठति, तिले तैलं तिष्ठति इतिवत् बहिरबहिरिस्थितिसाधारण्य-स्यादिति, तद्वैशद्यार्थमाह - (आत्मनोऽन्तर इति) यमात्मा न वेदेति, इयत्तया वेदननिषेधः, भगवत्प्रसादेन विना तज्ज्ञानस्य शक्यत्वनिषेधो वा क्रियते. "अन्तरो यमयति" इत्यनेन-शरीरलक्षणमुक्तम्। तस्मात्तन्नियाम्यं तच्छरीरमित्यर्थः. नच शिलापुत्रस्य शरीरमिति वत् अयं निर्देशः. अपवादकाभावे व्यतिरेकनिर्देशस्वारस्यभङ्गायोगादिति ॥

பு “மன்னகமலமற மலர்மிசை யெழுதரும் மன்னுணர்வளவிலன், பொறியுணர் வவையிலன், எதிர் நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன், என்னுயிர்” என்று அந்வயம், v அன்றிக்கே, “என்னுயிரானவன் துயரறு கூடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்று கீழ்ப்பாட்டோடே அந்வயம். 2.

இ—v தூரகனென்றபோது சுடரடி தொழுதெழு என்று அத்வயம். ப ஸகலாத்மோபலக்ஷணமான போது ப்ரகாராத்மரேண அத்வயம் என்கிறார் (மனனகமித்யாதி) ப ப்ருஹதூரண்யகே2. "ய ஆத்மநி திஷ்டுந் ஆத்மநோ஽ந்தரோ யமாத்மா ந வேத்யஸ்யாத்மா ஸரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" இதி. t ஸ்வேதாஸ்வதரே 1. "ந தஸ்ய கார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஸ்சாப்யதி, கர்ச த்யுஸ்யதே | பராஸ்ய ஸக்திர்விவிதை, வ ஸ்ருயதே ஸ்வாப்யாவிகே ஜ்ஞாந ப்யு க்ரியா ச" இதி. ஸ்ருதித்யவஸ்யாப்யர்த்தத்: - p ஆத்மநி திஷ்டுந் நித்யுக்தே - வேத்யாமக், நிஸ்திஷ்டுதி திலே தைலம் திஷ்டுதி இதிவத் ப்யுஹிரப்யுஹிஸ்திதி ஸாதாரண்யம் ஸ்வாதிதி தத்யவைஸத், யார்த்தமாஹ [ஆத்மநோந்தர இதி] [யமாத்மா ந வேதேதி] இயத்தயா வேதநநிஷேத:, ப, க்யவத் ப்ரஸாதே, ந விநா தஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய ஸக்யத்வநிஷேதே, வா க்ரியதே. அந்தரோ யமயதீத்யநேத-ஸரீர லக்ஷணமுக்தம். தஸ்மாத்தந்தியாம்யம் தச்சுரீரமித்யர்த்தத்: [ந தஸ்யேதி] கார்யம்-ஸரீரம். கரணம் இந்த்யுரியாதி. t நதக்ஸமஸ்சேத்யாதி, நா ஸமாப்யதி, கநிஷேத:, பராஸ்யேத்யாதி, நா ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, நாம் ஸ்வாப்யாவிகத்வமுச்ச்யதே; க்ரியா - நியமநம் இதி. இப்பாட்டால் - ஸோத்யக வாக்ய மான ஸத்யஜ்ஞாநாதி, வாக்யத்தில் ஸத்யஸப்்யூதார்த்தமான சேதநாசேதந வைலக்ஷண்யமும், ஜ்ஞாந ஸப்்யூதார்த்தமான அஸங்குசித ஜ்ஞாநாத்யுருபநாத்யும், அதந்த ஸப்்யூதார்த்தமான காலாத்யபரிச்சேத்யுருப நித்யஸமாப்யதி, கஹிதத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. பொறி - இந்த்யுரியம். முதல் இன்னென்றது - இப்படிப்பட்டவன் என்றபடி. யத்வா, இன்ன - உபமாதம். அதந்தரம், இன்னிலென்றது - ஒத்தாரில்லாதவன் என்றபடி. 2.

प्र. — १. (गुह्यप्रदीपिका) श्वेताश्वतरे (६) “न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते। परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च॥” अस्यार्थः— कार्यं—शरीरं. करणं—इन्द्रियादि. “कार्यकारणकर्तृत्वे” [गीता. १३-२१] इति प्रयोगात्. “न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते” इत्यनेन—समाभ्यधिकनिषेधः; “परास्य” इति ज्ञानशक्त्यादीनां स्वाभाविकत्वमुच्यते. क्रिया—नियमनम्.

3. இனது வுடையனி தெனநினை வரியவன் நிலனிட விசும்பிடை யுருவின னருவினன் புலனெடு புனை னெழிவிலன் பரந்தவந் நலனுடை யொருவனை நனுகினம் நாமே.

ஆ— 3. அவ;—(இலனது) இப்படி ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண ஸ்வரூப குணவிபூதி களுன எம்பெருமானுடைய ஜகததஸ்வரீயம் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—ப்ருதி வ்யந்தரிக்காதி, ஸகலலோகவர்த்தியான சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ஸேஷியாய், ஸர்வஜகதாத்ம பூகனாய், தத்வகத தேவாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட னாய், ஸ்வஸ்ரீரபூத ஜகந்நியமநருபைஸ்வரீயத்தை உடையனாய், ஸ்வேதரஸமஸ்த விஸஜாதீ யனுமாயிருந்த எம்பெருமானை நாம் பெற்றோம்; அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழுந் மனனே என்கிறார்.

ஒ— அவ;—மூன்றாம் பாட்டில்; முதல் பாட்டில் சொன்ன நித்யவிபூதி யுக்தனான எம்பெருமானுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத்விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—(இலன்) என்று தொடங்கி. ஒன்றைச்சுட்டி அத்நையுடையனல்லன் என்னில், ஐஸ்வர்யத்தில் சிறிது குறைந்து தோற்றும்; ஒன்றைச்சுட்டி இத்தையுடையன் என்னில்; இதொழிய அல்லாதது எல்லாம் இவனது அல்லாமையாலே அத்யல்ப விபூதிகளும்; இவ்விரண்டு படியாலும் கருதமுடியாதான். பின்னை எங்ஙனே சொல்லுவதென்னில்; கீழில் லோகங்களிலும் மேலில் லோகங்களிலும் உண்டான சேதநாசேதநங்கனையு மெல்லாம் உடையான். நிலமும், விசும்புமென்று—கீழும் மேலும் உண்டான லோகங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். “உருவின னருவினன்” என்றால் - சேதநாசேதநங்கனை உடையன் என்னும் பொருளுக்கு வாசகமாமோ? என்னில்; A “காராயின காளநன் மேனியினன்” என்றப்போலே இதுவும் வாசகமாம்.

(புலனெடு) என்று தொடங்கி. ப்ரமானகேசரமான பதூர்த்துங்களோடே அந்தராத்மதயா கலந்து நின்றனையாகிலும், அவற்றின் தேவாஷங்கள் தன் பக்கல் தட்டாதபடியாய், இப்படி எல்லாப் பதூர்த்துங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பதும் செய்து, இந்த லீலாவிபூதியோடே—முதல் பாட்டில் சொன்ன அத்யந்த விலக்ஷணதமமாய், அந்தரங்கதமமாயிருந்துள்ள நித்ய விபூதியை உடையனாய், அத்விதீயனாவனை— அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி புகுவத்புகுதி க்ருந்த, ரஹிதரான நாம் பரிபூர்ணமாக அநுபூவிக்கப்பெற்றோம் என்று திருவுள்ளத்தோடேகூட 1. “मये प्राप्ताः स तं देशम्” (மந்யே ப்ராப்தா: ஸம் தம் தேசம்) என்ற ப்ரதாழ்வானைப் போலே ப்ரீதராய் விஸ்மிதராகிறார். 3.

ப— 3. அவ;—அநந்தரம் வஸ்துபரிச்சேத்யராஹித்யத்துக்கும் தேவாபரிச்சேத்ய ராஹித்யத்துக்கும் உபபாதகமான லீலாவிபூதியோகத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ப— இலனது—“ விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே அஸந்நிஹிதமான வஸ்துவை உடையனல்லன். உடையனது—ஆஸந்நதைதயாலே ஸந்நிஹிதமான வஸ்துவை உடையவன் ” என—என்று சில வஸ்துவாலே பரிச்சேதீதத்து, நினைவரியவன்—நினைக்க அரியவனாய், நிலநிடை—பூமியிலும், விசும்பிடை—ஊர்த், வலோகத்திலும், உருவினன் அருவினன்—ரூபயோக்யமான அசித்தையும், ரூபரஹிதமான சித்தையும் ப்ரகாரமாக உடையவனாய், புலனெடு—இப்படி ப்ரமாண ப்ரஸித்தத்தயா புலப்படும் பத்யார்த்தங்களுடே கலந்து நிற்கச்செய்தே, புலனலன்—அவற்றின் ஸ்வபாவம் தனக்கு உடையவனல்லனாய், ஒழிவிலன் ப்ரந்த—ஒன்றும் ஒழியாமல் ப்ரந்து வ்யாபித்திருக்குமவனாய், அந்நலனுடை—கீழ்ச்சொன்ன * உயர்வற உயர்நலத்தை யுடையனான ஒருவனை—அத், விதீயனை, நாம் நனுகினம்—நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

இப்பாட்டில் முதற்கூற்றால் வஸ்து பரிச்சேத்யுராஹித்யத்தைச் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தே, ஸபரிச்சேத்யு ராஹித்யத்தையும் சொல்லிற்றுயிற்று; ஆக, இப்பாட்டில் லீலாவிபூதியோக்யம் சொல்லுகிறது. 3.

இ— அவ;—மூன்றாம் பாட்டில்; முதற்பாட்டிற் சொன்ன நித்ய விபூதியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத், விபூதியோகம் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—(இலனது) அதில்லாதான்; ஒன்றைத் தான் அநுபவித்து, அதை ஸ்மரித்து அது இவனுக்கு இல்லை என்றால், ஐஸ்வர்யத்திலே சிறிது குறைந்து தோற்றும். (உடையனது) இத்தை உடையவன். ஒன்றை ப்ரத்யக்ஷித்து, இது இவனுக்கு உண்டென்றால் அல்லாததெல்லாம் இவனுக்கு இல்லாமையாலே அல்ப விபூதிகளென்று தோற்றும். (என நினைவரியவன்) இரண்டு படியாலும் நினைக்க முடியாதவன். பின்னை எங்ஙனே சொல்லுவதென்னில் (நிலநிடை) பூமி முதலான கீழுள்ள லோகங்களில். (விசும்பிடை) மேலுள்ள லோகங்களில். (உருவினன் அருவினன்) இரண்டு கோடியிலுமுண்டான சேதநாசேதநங்கனையெல்லாம் உடையவன். நிலனும், விசும்புமென்று - கீழுள்ள லோகங்களுக்கும், மேலுள்ள லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். உருவென்று - அசேதநம். அருவென்று - ஆத்மா. உருவினனென்று - உருவையுடையவனென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமாமோ? என்னில்; A “காராயின காளநன்மேனியினன்” என்றுப்போலே இதுவும் வாசகமாம்.

(புலனெடு) புலனென்று - புலப்படும் பத்யார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ரமாணவிஷயமான ஸகலபத்யார்த்தங்களுடே அந்தராத்மதயா கலந்துநின்று ஸத்தையை நோக்கும். (புலனலன்) அந்த பத்யார்த்தக்யமான தே, ஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும். தத்த, தர்மாவல்லன், 1. “**इा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते । तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनदनन्यो भमिचाकरोति ॥**” (த்யு, வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா

இ—ஸகாயா ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்யவத்தய நஸ்நநநநயோ அபிசாகஸீதி || என்று ஒட்டை நீங்கி விளங்காநிற்குமென்று. (ஒழிவிலன் பரந்த) பரந்தே ஒழிவிலன். இப்படி ஸகலத்திலும் வ்யாபித்துநிற்கும். (அந்நலனுடையொருவனை) முதற்பாட்டில் சொன்ன - அத்யந்தவிலக்ஷணமாய் அந்தரங்கதமமாய் இருந்துள்ள நித்யவிபூதியையும், இரண்டாம்பாட்டில் சொன்ன அத்யுவிதீயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் உடையனானவனை. இந்த லீலாவிபூதியோடேகூட. (நனுகினம்) கிட்டப்பெற்றேரும். (நாமே) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி, புகுவத்கதூகந்தூரஹிதரான நாம், இப்படி உபயவிபூதியுக்குடையிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரனைப் பூரணமாக அநுபவிக்கப் பெற்றேரும். “அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே” என்று அவ்யம். 1. “मन्ये प्रासाः स तं देव भ्रष्टाजो यमश्वीत्” (மந்யே ப்ராப்தா: ஸம் தம் தேஸாம் ப்ரத்ஸுவாஜோ யம் ப்ரஸ்த்) என்கிற ஸ்ரீ ப்ரதாழ்வானைப்போலே, இப்படி பெறுவோமே என்று விஸ்மிதராகிருர். 2. “वानराणां नराणाञ्च कथमासीत्समागमः” (வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:). (நாமே) 3. “किन्तु स्याद्विषमोद्दोऽयम्” (கிந்து ஸ்யாச்சித்த மோஹோடயம்) இது ஏதேனும் ப்ரமஸ்வப்நாதிகளோ? என்றாப்போலே. 3.

ஈ—மூன்றாம் பாட்டு. அவ:—a முதற்பாட்டிலே-ப்ரதாந்யேந கல்யாணகுண யோக்யத்தையும், நித்ய விபூதி யோக்யத்தையும், விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து, அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சித்சித் விலக்ஷணமுமாய், உபமாந ரஹிதமுமாய் இருக்குமென்று இரண்டாம் பாட்டாலே அருளிச்செய்து நின்றார்; அவற்றோடே சேர ஒரு கோர்வையாய்த் தோற்றுமிறே தத்யத்வாகாரத்தாலே லீலா விபூதியும் இவர்க்கு. b 4. “नोपजनं सरसिंद शरीरम्” - (நோபஜநம் ஸ்மரந்நித்யம் ஸரீரம்)

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (இலனித்யாதி) a நநு-கல்யாண குணங்களையும் நித்ய விபூதியையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் ஒரு பெரியதிருநான்போலே அநுபவியாநிற்கிற இவர்க்கு இப்போது அதிஹேயமான லீலாவிபூதி யோக்யத்தை அநுபவிக்க ப்ரஸக்தி யென்னென்னில், உத்தரம் (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி) b அவற்றோபாதி இதுவும் உத்தேஸ்யமாயிருக்குமோ? என்ன, உத்தரம் (நோபஜந மித்யாதி) இதுக்குக்கீழ் 1. “स उத்தमः पुरुषः” இத்யாதி. ஸ:-பரஜ்யோதிஸ்ஸப்தஸ்வாச்சயனான

ஜீ— மூன்றாம் பாட்டு. (இலனது) a பேராக்யமான கல்யாணகுண யோக்யாதிகளையும், அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவியாநிற்கிற இவர்க்கு இப்போது ஹேயமான லீலா விபூதி யோக்யத்தை அநுபவிக்க ப்ரஸக்தியேதென்ன, உத்தரம் (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி) b அவற்றோபாதி லீலாவிபூதியும் உத்தேஸ்யமாய்த் தோற்றுமோவென்ன (நோபஜநமித்யாதி) சூந்நதேஸாக்யே 1. “स उத்தमः पुरुषः” ஸ தத்ர

ப்ர— b (இலனித்யாதி) ஞாந்நோயே (C-12) “स उत्तमः पुरुषः। स तत्र पर्येति जक्षत्कीडन् रममाणः स्त्रीभिर्वा यानैर्वा ज्ञातिभिर्वा नोपजनं सरन् इदं शरीरम्”

ஈ—என்னுநிற்கச்செய்தே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலா விபூதியும் c உத்₃தே₃ஸ்யமாகா நின்றதிறே முக்தனுக்கு; d இவர்க்கும், கர்ம நிபந்த₃நமான ஆகாரமும் கிடக்கச்செய்தே மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே ததீயத்வாகாரமும் தோற்றி அநுப₃விக்கிறார்.

e ராஜாக்களுக்கு நாடெங்குஞ் செல்லா நிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களு மாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குட நீர் வார்த்து ஆக்குவதழிப்பதாய், லீலாரஸம் அநுப₃ விக்குமாபோலே fA “திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் பெய்த காவு கண்டர் பெருந் தேவுடை முவுலகு” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனும் பெரிய பிராட்டியாருமாகக் கடாசுத்தபோது உண்டாய், இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸ விஷயமாய் இருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுப₃விக்கிறார்.

அ—சுர்வரன் - உத்தம: புருஷ: . ஸ:-ஜீவபுருஷனுனவன். ஜகத் - “ஜகத் ப₃ஷணே” இறே த₃து. ஸங்குசிதமான பே₃ாக்₃ங்களை பு₃ஜியாநின்றுகொண்டு. ஸ்திரீபி: க்ரீட₃ந் யாதைர்வா ஜ்ஞாதிபி₃ர்வா ரமமாணஸ்ஸந் உபஜநம் - ஜநஸமீபே ஸ்தி₃தம் இதும் ஸரீரம் ந ஸ்மரந்- ஸ்மரியாதவனாய்க்கொண்டு, தத்ர - சுர்வரனிடத்திலே, பர்யேதி - இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரியாதிற் கும். ஸ்மரியாமெக்கு ஹேது இரண்டு:—(1)அகர்மநிபந்த₃நத்வமாதல், (2) 1. “யத்ர நாந்யத் பர்யதி” இத்யாதி₃ப்படியே அநுப₃யவ்யவிஷய பே₃ாக்₃யதாதிஸயமாதல். c (உத்₃தே₃ஸ்யமாகா நின்றதிறே) 2. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி” என்று உத்₃தே₃ஸ்யமாகாநின்றதிறே யென்றபடி. d ஆனால் முக்தரோவென்ன (இவர்க்குமித்யாதி₃) இத்தால் - லீலாவிபூதி, ஸ்வரூபேண ஹேய மாணாலும் ததீயத்வாகாரத்தாலே பே₃ாக்₃யமென்றதாயிற்று.

eஇத்தை லீலாவிபூதியென்கைக்கு அடியென்னென்னில், உத்தரம்(ராஜாக்களுக்கு இத்யாதி₃) யத்₃வா, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான சுர்வரனுக்கு லீலையுண்டோவென்ன(ராஜாக்களுக்கு இத்யாதி₃) அத₃வா, அவனுக்கு லீலாஸாவஹமாகையாலும் இவர்க்கு உத்₃தே₃ஸ்யமென்கிறார் (ராஜாக்களுக்கு இத்தியாதி₃யாலே) f (திருவிண்ணகரித்யாதி₃) திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேஸ்வரன் வைத்த லீலோத்யாநங்கிடி₃கோள் ப்ரஹ்மா₃யுத்க்ருஷ்ட தே₃வர்களை உடைத்தான த்ரை லோக்யமும்.

ஜீ—பர்யேதி ஜகத் க்ரீட₃ந் ரமமாண: ஸ்திரீபி₃ர்வா யாதைர்வா ஜ்ஞாதிபி₃ர்வா தோபஜநம் ஸ்மரந்நித₃ம் ஸரீரம்” அஸ்யார்த்த₃:—ஸ:-பரஜ்யோதில்ஸப்₃த₃வாச்ய சுர்வர: . உத்தம: புருஷ: . ஸ:- ஜீவ: . ஜகத் - “ஜகத் ப₃ஷணே” இதி த₃து:; ஸம்ருத்₃த₃பே₃ாக்₃ந்₃பு₃ஞ்ஜா நஸ்ஸந். ஸ்திரீபி: க்ரீட₃ந் யாதைர்வா ஜ்ஞாதிபி₃ர்வா ரமமாணஸ்ஸந், உபஜநம் - ஜந ஸமீபே ஸ்தி₃தமித₃ம் ஸரீரம் ந ஸ்மரந் ஸந், தத்ர - சுர்வரே, பர்யேதி - இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரதி. ஸ்மரண நிஷேத₃ம்-(1) கர்மநிபந்த₃நத்வாகாரேணவாதல்; (2) 1. “யத்ர நாந்யத் பர்யதி” இத் யாதி₃ப்படியே அநுப₃யவ்ய விஷய பே₃ாக்₃யதாதிஸயத்தாலே ஆதல் உபபந்நம்.c(உத்₃தே₃ஸ்யமாகா நின்றதிறே) 2. “ஸர்வம் ஹ பர்ய: பர்யதி” என்று உத்₃தே₃ஸ்யமாகாநின்றதிறே என்றபடி. d ஆனால் இவர் முக்தரோவென்ன (இவர்க்குமித்யாதி₃) இத்தால் - லீலா விபூதி, ஸ்வரூபேண ஹேயமாணாலும் ததீயத்வாகாரேண பே₃ாக்₃யமென்றதாயிற்று.

e இதுக்கு எவ்வாகாரத்தாலே ததீயத்வமென்ன (ராஜாக்களுக்கு இத்யாதி₃)யத்₃வா, ததீய மான இதுக்கு விநியோக₃மேதென்ன (ராஜாக்களுக்கு இத்யாதி₃) ஆதல். f (திருவிண்ணகரித்யாதி₃)

ஈ— வ்யா;—(இலனது உடையனிது என நினைவரியவன்) “அது இலன், இது உடையன்” என நினைவரியவன். g அநுபூதமாயிருப்பதொன்றைச் சொல்லி, அது இலனென்றவாறே அதொழிந்தத்தை உடையவனென்று தோற்றும்; ஒன்றைக் காட்டி இத்தை உடையவன் என்றவாறே இதொழிந்தது இல்லையாய்த் தோற்றும்; h ‘இலனது’ என்றால் பரிச்சித்த விபூதிகளும். “உடையனிது” என்றால் இதொழிந்ததில்லாமையாலே அல்பவிபூதிகளும்; இரண்டு வழியாலுமாக ஐஸ்வர்யம் குறைந்து தோற்றும். (என) இப்படி இருக்குமென. i (நினைவரியவன்) j அநுபபந்நங்களைச் சேர்த்து நினைக்கலாமிறே; k ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே கலசமிருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே சாலிருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே மஹாமேருவிருக்கிறதாகவும், இப்படி அநுபபந்நங்களைச் சேர்த்து நினைக்கலாமிறே. l அப்படியேதான் மனோரதத்துக்கு விஷயமாயிருக்குமோ வென்னில் மனோரத ஸமயத்திலும் பரிச்சேத்யுக்க அரியனாயிருக்கும்.

ஆனால் இவனைஸ்வர்யத்தைப் பேசும்படி என்னென்னில் (நிலனித்யாதி) m 1. “**पति विषय**” (பதிம் விஸ்வஸ்ய) என்னுமித்தனை. n “நிலனிடை” என்கிற இது

அ— g விவரணம் (அநுபூதமாயித்யாதி) h இத்தால் பூலித்ததென்னென்ன (இலனது இத்யாதி) i ‘எனவரியவன்’ என்னுதே “நினைவரியவன்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அநுபபந்நங்களை இத்யாதி) யத்வா, நினைவரியவனென்று பிரித்து பூவமாதல். k ததேவ விவ்ருணோதி (ஓர் ஊசி) இதி. ஊசி-ஸூசி: சால்-கலசவிசேஷம். l அஸ்து; ப்ரக்ருதே கிமாயாதம்? இத்யத்ராஹ (அப்படியே இதி) அத்ரேதம் தத்வம்; ஸூச்யாதென ததா ஆரோபஸ் ஸம்பவதி; அந்யத்ராநுபூதஸ்ய அந்யத்ராபித்யம் ஸக்யத்வாத்; அத்ர து ப்ரஹ்மண: பரிச்சித்தவிபூதிகத்வே ஸமர்யமானே ப்ரஹ்மவிபூத்யநந்தர்கூத வஸ்த்வாரோபோ பவதி; ஸவிஷாணவத் அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்துந: துச்சுத்வாத் ததாரோபோ ந ஸக்யத இதி. l நினைவு - நினைவிலென்றபடி.

m வாக்ய தாத்பர்யம் (பதிமித்யாதி) n ஸப்ரதார்த்தம் (நிலனிடை இத்யாதி) நிலனிடை - நிலத்திலே; விசம்பிடை - விசம்பிலே என்றபடி. n நிலனென்கிறது - கீழிலுண்டான

ஜீ—திருவிண்ணாகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேஸ்வரன் வைத்த லீலோத்யாநங்கிடிகோள் ப்ரஹ்மாத்யுத் க்ருஷ்ட தேவர்களை உடைத்தான த்ரஸோக்யமும்.

g விவரணம் (அநுபூதமாய் இத்யாதி) h இத்தால் பூலித்ததென்னென்ன (இலனது என்றால் இத்யாதி) i ‘எனவரியவன்’ என்னுதே “நினைவரியவன்” என்றதுக்கு பூவம் (அநுபபந்நங்களை இத்யாதி) k ததேவ விவ்ருணோதி (ஓர் ஊசி இத்யாதி) சால் - கட்டவிசேஷம். l ப்ரக்ருதே கிமாயாதமித்யத்ராஹ (அப்படியே இத்யாதி) இத்தால் ஸூச்யாதியிலே அப்படி ஆரோபம் கூடும்; அந்யத்ர அநுபூதத்துக்கு அந்யத்ர ஆரோபம் ஸக்யமாகையாலே; இவ்விடத்திலேயோ வென்றால், ப்ரஹ்மம் ஸமர்யமானமாகிறபோது துர்மிக்ரஹக ப்ரமாணத்தாலே அபரிச்சித்த விபூதிகமாகவே ஸமர்யமானமாகையாலே, அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்துனில்லாமையாலே, ப்ரஹ்ம விபூத்யநந்தர்கூத வஸ்த்வாரோபம் ஸக்யமன்றென்றபடி. i (நினைவரியவன்) நினைக்கவரியவன்.

m வாக்யதாத்பர்யம் (பதிமித்யாதி) n ஸப்ரதார்த்தம் (நிலனிடையித்யாதி) நிலனிடை நிலத்திலே. விசம்பிடை - விசம்பிலே. o ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸ்நம் (இன்னென்ன இத்யாதி)

ஈ—பாதாளத்தளவும் நினைக்கிறது. “விசும்பிடை” என்கிற இது - பரமபத்யத்துக்கு இவ் வருகுள்ளத்தையெல்லாம் நினைக்கிறது. (உருவினன்) உருக்களை உடையான். (அருவினன்) அருக்களை உடையான். o “இனன்” என்ன, உடையவன் என்று காட்டுமோ? என்னில்; pA “காராயின காளநன்மேனியினன்” என்றால் - மேனியை உடையவன் என்று காட்டுமோபோலே. q ஆக, கீழ் மேலுண்டான சேதநாசேதநங்களை உடையான் என்றபடி. r இத்தால் s ப்ராதேயுஸிகமான ஐஸ்வர்யம் உடையவர்களதன்று லீலாவிபூதி; ஸர்வாதிபூதி என்கை.

இப்படி ஸர்வத்தையும் உடையனாய், தான் பேராகுத்திலே அந்யபரனாய்க் t கோயிற்சாந்து பூசி, நித்ய விபூதியிலே இருக்குமோவென்னில்; u (புலனெடு) v இவை

அ—லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். விசும்பென்கிறது பேலுண்டான லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் என்கிறார் (நிலனிடை என்கிற இது இத்யாதி;) o ஜிஜ்ஞாஸுப்ரம் (இன னென்ன இத்யாதி;) p ப்ரயோக்யாந்தரத்தாலே பரிஹாரம் (காராயின இத்யாதி;) காளமேகம் போலே ஸ்யாமளமாய், அப்ராக்ருதமான திவ்ய விக்ரஹத்தை உடையவன். q பூலிதம் (ஆக இத்யாதி;) r வ்யதிரேகாந்வய ப்ரயோக்யம் பண்ணினதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி; வாக்யத்வயத்தாலே) (இத்தால்) ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக: ஸுரி ஸேவ்ய ஏவ அகிலசேதநாசேதநஸ்வாமி இத்யபித்யாநாத். s (ப்ராதேயுஸிகமான ஐஸ்வர்யம்) தத்தத்ப்ரதேயுஸாதியபத்யாக்யத - ஈஸ்வரபூவம் என்றபடி.

t(கோயிற்சாந்து) அநர்க்குரங்குராக்யம்; இது பேராகேரபகரணத்துக்கு உபலக்ஷணம். u புல னென்றதுக்கு முக்யார்த்தம்-இந்த்ரியங்கள். புலப்படும் பத்யார்த்தங்களை லக்ஷணயா சொல்லு

ஜீ—p ப்ரயோக்யாந்தரத்தாலே பரிஹாரம் (காராயின இத்யாதி;)காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமாய் விலக்ஷணமான விக்ரஹத்தை உடையவன். q பூலிதம் (ஆகஇத்யாதி;) r வ்யதிரேகாந்வய ப்ரயோ க்யம் பண்ணினதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி; வாக்யத்வயத்தாலே) இத்தால் - ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸுரிஸேவ்யனாயிருக்குமவன் சேதநாசேதந ஸ்வாமி என்கையால் என்றபடி. s (ப்ராதேயுஸிகமான ஐஸ்வர்யம்) தத்தத்ப்ரதேயுஸமாத்ராதிய பத்யாக்யத - ஈஸ்வரபூவம் என்றபடி.

t(கோயிற்சாந்து) அநர்க்குமான சந்தனம். இது பேராகேரபகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். u புலனென்றதுக்கு முக்யார்த்தம் - இந்த்ரியங்கள்; புலப்படும் பத்யார்த்தங்கள் லக்ஷணயா

ப்ர—m1.(நிலனிடையித்யாதி;) நாராயணனுவாகே (११) “पतिं दिव्यस्यात्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम्”. पतिशब्दः शेषिवाची। “नच “पा-रक्षणे” इति धातोर्व्युत्पन्नत्वात् पतिशब्दो रक्षकवाची, नतु शेषिवाचीति वाच्यम्। शेषिणि रूढत्वात्; अन्यथा गच्छतीति गौरिति व्युत्पत्त्या गोशब्दस्य मनुष्यादिवाचकत्वप्रसङ्गः। गतिमत्सु सर्वेषु प्रयोगाभावात् तिष्ठत्यपि गवि प्रयोगाच्च तत्र रूढिराश्रीयत इति चेत्, एवंसति पितृसंरक्षके पुत्रे पित्रपेक्षया पतिशब्दप्रयोगाभावात्, गृहाघरक्षके स्वामिनि पतिशब्दप्रयोगाच्च शेषिणि पतिशब्दो रूढः; अतो यथोक्त एव पतिशब्दार्थः” इति श्रुतप्रकाशिकाकारैरस्यार्थ उक्तः. (जिज्ञासाधिकरणम्)

ஈ—பட்டத்தைத் தானும் பட்டு w உடன்கேடனாய் நின்று நோக்கும் என்கிறது. “புலன்” என்கிறது - புலப்படும் பதூர்த்தங்களை. x 1. “**दृश्यते अयतेऽपि वा**” (த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே஽பி வா) என்கிறபடியே ப்ரமாண கோசரங்களான பதூர்த்தங்களை. (ஒடு) 2. “**तत्सृष्टा**” (தத்ஸ்ருஷ்ட்வா) என்கிறபடியே இவற்றை உண்டாக்கி, y ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து, பின்னை இவற்றுக்கு z வஸ்துத்வ நாமபூக்தவங்களுண்டாம்படி பண்ணி, 3. “**अन्तः प्रविष्टशस्ता जनानां सर्वात्मा**” (அந்த: ப்ரவிஷ்டஸ் ஸாஸ்தா ஜநா நாம் ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

அ-கிறது. v வாக்கார்த்தம் (இவை இத்யாதி) (இவை பட்டத்தைத் தானும் பட்டு) 4. “**व्यसनेषु मनुष्याणाम्** ப்ருஸம் புவதி து:க்கித: | உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி ||” என்றபடி. w (உடன்கேடன்) கூடிக்கிடக்குமவன் என்றபடி. (உடன்கேடனாய் நின்று) இவற்றுக்கு வருகிற ஹாநி தனக்கு ஹாநியாம்படியை உடையனாய் நின்று என்னவுமாம். x இதுக்கு ப்ரமாணம் (த்ருஸ்யதே இத்யாதி) y 5. “**अनेन जीवेन**” இத்யாதி விவக்ஷயா (ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து) என்றது. அன்றிக்கே 2. “**तदनुप्रविश्य**” என்றது - அநுவாதம் அன்றிக்கே A “**இவையும**” என்கிற பாட்டிற்போலே நியமநார்த்தம் அநுப்ரவேஸமாதல். 5. “**अनेन जीवेनात्मना अनुप्रविश्य**” 2. “**तदेवा अनुप्राविशत्**” என்கிற இவை இரண்டும் ஸ்ருஷ்ட்யார்த்தமான அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது; 3. “**अन्तःप्रविष्टः**” என்று ஸ்தித்தயார்த்தமான அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் அநுளிச்செய்வர். z (வஸ்துத்வநாமபூக்தவங்கள்) என்றது - 2. “**ஸச்ச த்யச்சாபுவத்**” என்றதைப்பற்ற. “ஸத்” என்று வஸ்து ஸ்வரூபம்; “த்யத்” என்று - அந்யத்தாய், நாமத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஜீ—சொல்லப்படுகிறன. v வாக்கார்த்தம் (இவை இத்யாதி) (இவை பட்டத்தைத் தானும் பட்டு) இத்யாத்ர-4. “**व्यसनेषु मनुष्याणाम्**” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். w (உடன்கேடன்) /கூடிக் கிடக்குமவன்; ஸமது:க்கஸுகீ வா. x இதுக்கு ப்ரமாணம் (த்ருஸ்யதே இத்யாதி) த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே என்றது - ப்ரத்யக்ஷக்யமயாசித்தையும், ஸாஸ்த்ரக்யமயாத்மாவையுமாதல்; தேவமநுஷ்யர்களையாதல். y 5. “**अनेन जीवेन**” இத்யாதி விவக்ஷயா (ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து) என்றது. அன்றிக்கே, 2. “**तदनुप्रविश्य**” என்றது அநுவாதம் அன்றிக்கே A “**இவையுமவையும**” என்கிற பாட்டிற்போலே நியமநார்த்தம் அநுப்ரவேஸபரமாதல். 5. “**अनेन जीवेनात्मना अनुप्रविश्य**” 2. “**तदेवा अनुप्राविशत्**” என்கிற இவையிரண்டும் ஸ்ருஷ்ட்யார்த்தமான அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது; 3. “**अन्तःप्रविष्टः**” என்றது ஸ்தித்தயார்த்தமான அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது என்பார்கள். z (வஸ்துத்வநாமபூக்தவங்கள்) என்றது 2. “**ஸச்ச த்யச்சாபுவத்**” என்றதைப்பற்ற. ஸத் - சேதநம். த்யத் - அசேதநம் ப்ரஹ்மந்தானே சேதநாசேதந நாமரூபபூக புவதி என்றபடி.

ப்ர—2. तैत्तिरीयके उपनिषदि [आ-६] “**तत्सृष्टा तदेवानुप्राविशत्, तदनुप्रविश्य सच्च त्वच्चाभवत्**” (तत्रैव होतारे) “**अन्तःप्रविष्टशस्ता जनानां सर्वात्मा**” अन्तःप्रविष्टशस्ता-इत्येतत् सर्वात्म-शब्दविवरणम्. अन्तःप्रविष्टः, शस्ता, इत्याभ्यां पदाभ्यां नृपनभोव्यावृत्तिः, अनेन शरीरात्म-भावः फलितः; अन्तःप्रविश्य नियाम्यत्वं हि शरीरत्वम्-इति अस्यार्थः.

ஈ—ஆனால், பின்னை தான் ஸர்வாத்மாவாய் நின்றால் அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளாதல், சேதநருடைய ஸுகூத்வ து:க்கூத்வங்களாதல், தனக்கு ஸ்பர்ஸிக்கும்படி இருக்குமோ? என்னில் a (புலனலன்) தத் துர்மாவல்லன். b 1. “**ஓ சுபர்ணா சயுஜா சகாயா சமான் வுக்ஷ் பரிபக்ஷஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத் துத்வந்நநநந்யோ அபிசாகஸீதி ||**” (த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத் துத்வந்நநநந்யோ அபிசாகஸீதி ||) என்று c தான் ஒட்டற்று நின்று விளங்காநிற்கும்.

அ—a புலனென்கிற ஸப்ஜத்தாலே - துர்மத்தை லக்ஷிக்கிறது. b அவற்றினுடைய துர்மம் இவனுக்கு இல்லை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வா ஸுபர்ணா இத்யாதி) த்வா - த்வேன - ஜீவேஸ்வரௌ. ஸுபர்ணா-ஸுபர்ணௌ-ஸம்யக்ஜ்ஞாநருப பக்ஷவந்தௌ. ஸயுஜா-ஸயுஜௌ-ஸமாநகுணஷ்டகவந்தௌ. ஸகாயா - ஸகாயௌ, ஸேஷஸேஷித்வருப ஸம்பந்தவந்தௌ. ஸமாநம்-ஏகம். ஸமாநக்ராமா வயமிதிவத். வ்ருக்ஷம்-பரீரம். c “அநந்நந்” இத்யாதியைக் கட்டாக்கித்து (தான் ஒட்டற்று இத்யாதி).

ஜீ—279 u a(புலனலன்) புலப்படும்பதூர்த்துங்களோடே கலத்து நிற்கச்செய்தே தத் துத் துர்மத்தை உடையவனல்லன் என்று ஸப்ஜத்தும். முந்தின “புலன்” என்கிற ஸப்ஜம்-ப்ரமாணமாத்ரோபலக்ஷணமாய், ப்ரமாணகோசர பதூர்த்துங்களை லக்ஷிக்கிறது. இரண்டாம் “புலன்” என்கிற ஸப்ஜம் - ப்ரமாணகோசர பதூர்த்துத் துர்மத்தை லக்ஷிக்கிறது. b அவற்றினுடைய துர்மம் இவனுக்கு இல்லை என்னுமிதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வா ஸுபர்ணா இத்யாதி) ருக்ஷேதே 1. “**த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத் துத்வந்நநந்யோ அபிசாகஸீதி**” அஸ்யார்த்த:—த்வா - ஜீவேஸ்வரௌ. ஸுபர்ணா - ஸம்யக்ஜ்ஞாநருபபக்ஷவந்தௌ. ஸயுஜா - ஸமாநகுணஷ்டகவந்தௌ. ஸகாயா - ஸேஷஸேஷித்வருப ப்ரந்தவயுக்கென. ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் - ஏகம் பரீரம். பரிஷஸ்வஜாதே. அந்ய: - ஜீவ: . பிப்பலம் - கர்மபுலம்: அபிசாகஸீதி - ஸ்வயமநந்நதத்த்வாத். ஆரமித்ருத்வாச்ச ப்ருஸதரம் ப்ரதீத்யர்த்த: . c “அநந்நந்” இத்யாதியைப்பற்ற (தான் ஒட்டற்று இத்யாதி).

ப்ர—b1. (புலனலன்) ஈவேதே “**ஓ சுபர்ணா சயுஜா சகாயா சமான் வுக்ஷ் பரிபக்ஷஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத் துத்வந்நநநந்யோ அபிசாகஸீதி**”. அஸ்யார்த்த: **श्रीमद्वेङ्कटाचार्यै: वेदार्थसङ्ग्रहव्याख्यानेऽभिहित:—** **सुपर्णा-शोभनशरीरौ. जीवस्यापि मुक्तौ इच्छोपात्तशरीरत्वात्. सयुजा-समानौ-अपहतपाप्मत्वादि-गुणकौ. सखाया-शेषशेषित्वरूपवान्धवयुक्तौ; यद्वा, सुपर्णी-शोभनगतिसाधनौ-शोभनज्ञानावित्यर्थ:.** **सयुजा-सदृशशेषशेषित्वसम्बन्धौ. जीवइशेषत्वेन सम्बन्धाई: पर: शेषित्वेन सम्बन्धाई इत्यर्थ:.** **“स्वत्वमात्मनि सञ्जातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम्” इतिवत्. सखाया-शेषशेषिणावपि मिश्रत्वेन वर्तमानौ. समानं वृक्ष - शरीरम्. पिप्पलं-कर्मफलम्. अभिचाकशीति-स्वयमनश्नत्वादाशयितृ-त्वाच्च भृशतरं मातीत्यर्थ:.**

ஈ— d (ஒழிவிலன் பரந்த) e ஒரு வஸ்துக்கள் ஒழியாமே இப்படி வ்யாபித்திருக்கும் என்னவுமாம். அன்றியே, காலபரமாக்கி, எக்காலத்திலும் f எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கும் என்னவுமாம்.

f₂ (அந்நலனுடையொருவனை) கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன குண விஸிஷ்ட ஸ்வரூபத்தை நினைத்து “ அந்நலனுடையொருவனை ” என்கிறார். (நணுகினம்) “ மயர்வறமதிநலமருளினன் ” என்கிற g ஜ்ஞாநமாத்ரம் அன்றிக்கே

அ— d “ஒழிவிலன் பரந்த” என்றதுக்கு விடாதவனாய்க்கொண்டு வ்யாபித்திருக்கும் என்று ஸப்ஹார்த்தம். e, f இன்னத்தை விடாதவன் என்று நிர்ந்தூரியாமையாலே வஸ்துக்களை விடாதவன், காலத்தை விடாதவன் என்று இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வஸ்துக்கள் இத்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே) f “பரந்த” என்கிற இடத்திலே இன்ன வஸ்துவிலே வ்யாபித்திருக்கும் என்னுமையாலே (எல்லா வஸ்துக்களிலும்) என்கிறார்.

h (கிட்டப்பெற்றேம்) என்றது - ஜ்ஞாநம் பிறந்தமாத்ரமாகாமே அநுபூவபர்யந்தமாகப் பெற்றேம் என்றபடி; உபாயத்வேஃபேயத்வேந அத்யவஸித்தப்பெற்றேம் என்னவுமாம்.

i “நாமே” என்கிறது - பிரிநிலை ஏகாரமாய், தமக்கு இவ்வநுபூவம் நிர்ஹேதுகமாகக் கிடைத்தபடியைக் கண்டு, இது நமக்கு அஸம்பூவிதம் என்று ஸங்கிக்கிறார் என்னுமது ஏவகாரத்துக்குத் தாத்பர்யமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (இது பொய்யோ) என்று. j இனி நாம் பெருமானைக் கிட்டமாட்டோம் என்று ஸோகாக்ரந்தையாய் வேண்யுத்துக்ஹந்தத் திலே ஒருப்பட்டு முடிவதாக அத்யவஸித்திருக்கிற அளவிலே, திருவடி ராம ஸங்கீர்த்தநத் தைப் பண்ண, அதைக் கேட்ட பிராட்டி இந்நிலத்தில் இது ஸம்பூவிப்பதொன்றல்ல, நம்முடைய சித்தமோஹாதிசுளாலே வந்ததோ? என்று அவள் ஸங்கித்தபடியை இதுக்கு

ஜீ— d (ஒழிவிலன்பரந்த) என்றதுக்கு - விடாதவனாய்க்கொண்டு வ்யாபித்திருக்கும் என்று ஸப்ஹார்த்தம். e, f இன்னத்தை விடாதவன் என்று நிர்ந்தூரியாமையாலே வஸ்துக்களை விடாதவன், காலத்தை விடாதவன் என்று இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வஸ்துக்களிட்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே) f இன்ன வஸ்துவிலே என்னுமையாலே (எல்லா வஸ்துக்களிலும்) என்கிறார். f₂ (அந்நலனுடையொருவனை) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் சொன்ன கல்யாணகுண விஸிஷ்ட ஸ்வரூபமான அத்யவஸித்தனை என்று ஸப்ஹார்த்தம்.

g, h (ஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றேம்) ஜ்ஞாநம் பிறந்தமாத்ரமாகாமே அநுபூவ பர்யந்தமாகப் பெற்றேம் என்றபடி.

i “நாமே” என்றது - பிரிநிலை ஏகாரமாய் (இது பொய்யோ) என்கிறார். பிரிநிலை-வ்யதிரேகம். A “தேற்றம் வினாவே பிரிநிலையெண்ணே ஈற்றசை இவ்வைந்து ஏகாரம்மே” என்னக்கடவதிறே. தேற்றம்-நிச்சயம். வினாவே-பரந்தம். பிரிநிலை-வ்யதிரேகம். எண்ணே - ஸங்க்யை. ஈற்றசை - பாத்யூரணம், அவ்யயம் என்றபடி. இவற்றுக்கு உதூஹரணம் ஏகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்

ப்ர— j 1. (நாமே) सुन्दरकाण्डे चतुस्त्रिंशसर्गे हनुमद्दर्शनान्तरे “नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्टा हि वानरम्। न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं प्राप्तश्चाभ्युदयो मम॥ किन्तु स्याच्चित्तमोहोऽयं

A தொல்காப்பியம்.

ஈ—h கிட்டப்பெற்றேம். (நாமே) i இது பொய்யோ? j 1. “किन्तु स्याच्चिमोहोऽयम्” (கிந்து ஸ்யாச்சித்தமோஹோ஽யம்) இது ஏதேனும் k ப்ரமஸ்வப்நாதிகளோ? என்றப்போலே. l இவர் “ஸ்வரோ஽ஹம்” என்றால் அவனுக்கும் m குடிவாங்கவேண்டும்படியாயிற்றே

அ—த்யுஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (கிந்துஸ்யாதிக்யாதிக்ய) A “தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே ஈற்றசை இவ்வைந்து ஏகாரம்மே” தேற்றம் - நிர்சயம். வினாவே - ப்ரஸ்நம். நிர்சயம் - அல்லவே என்றால் அது அல்லவென்று பொருளாம். அர்த்தமிதுவே; ப்ரஸ்நம் - இது நல்லதே? பிரிநிலை - வ்யதிரேகம். நன்றாகச் செய்தாயே? - இல்லை என்றபடி. எண்ணே - ஒன்றே இரண்டே. ஈற்றசை - அவ்யயம்; பாத்யூரணம். B “கொள்கையினானே” C “நீள்கடலானே” இத்யாதிக்ய. l (இது பொய்யோ) “நாமே” என்கிற ஸ்வரத்திலே தாத்தப்ரியம். பொய்யோ என்கிற ஓகாரம் - ஸ்வரத்திலே. 1. “நாஹம் ஸ்வப்நமிம் மந்யே ஸ்வப்நே த்யுஷ்ட்வா ஹி வாநரம் | ந ஸக்யோ஽ப்யுத்ய: ப்ராப்தும் ப்ராப்தஸ்சாப்யுத்யோ மம || கிந்து ஸ்யாச்சித்தமோ ஹோ஽யம் ப்வேத்யவாதக்யதிஸ்த்வியம் | உந்மாத்யஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருக்யத்ருஷ்ணிகா || அத்வா நாயமுந்மாத்ய:” இத்யாதிக்ய - இது உந்மாத்யமல்ல; எங்ஙனே என்ன, உந்மாத்யலக்ஷண மாவது - மோஹமிதே. நான்தான் என்னையும் அறியாநின்றேன், இந்தத் திருவடியையும் அறியா நின்றேன், ஆகையால் இது உந்மாத்யமல்ல என்றபடி. k சித்தமோஹோந்மாத்யஜ விகாரங்களுக்கு பேத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமஸ்வப்நாதிகளோ என்று) இது வ்யுத்க்ரமமாக விவரண மாய் இருக்கிறது. வாதக்யதியாவது - வேணுரந்த்யுரங்களிலே காற்று வரும்போது தைவாத வர்ணஸாரூப்யம் தோற்றலாமிதே. [ஸ்யாதியம் ம்ருக்யத்ருஷ்ணிகா] என்று சொன்னவற்றில் ஏதேனும் ஒரு ப்ரகாரத்திலே ப்ரமமாமித்தனையொழிந்து ப்ரமையாகமாட்டாதிதே என்றபடி. ம்ருக்யத்ருஷ்ணிகையும் ஒரு ப்ரகாரம் உண்டென்று கேட்டிருந்தபடியாலே, கலக்கத்தாலே அது தானேவென்று ஸங்கிக்கிருளென்னவுமாம்.

l, n தாம் அஸம்பூரவிதமென்று ஸங்கிப்பானேன்? தமக்கு யோக்யதை இல்லையோ? என்ன; மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுவதற்கு முன்பு ஸ்வதந்த்ரராய், தேஹாத்மாபிமாநியாய் இருக்கிற தமக்கு இது ஸம்பூவிக்க யோக்யதை உண்டோ என்கிறார் (இவர் ஸ்வரோ஽ஹமித்யாதிக்ய வாக்ய

ஜி.செய்கிற இடங்களிலே கண்டுகொள்வது. j, p, v இப்படி ஸங்கித்ததுக்கு உத்யாஹரணத்ரயம் (கிந்து ஸ்யாத், மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸம், வாநராஹம் இத்யாதிக்ய) 1. “கிந்து ஸ்யாச்சித்தமோஹோ஽யம் ப்வேத்யவாதக்யதிஸ்த்வியம் | உந்மாத்யஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருக்யத்ருஷ்ணிகா ||” இதி ஸுந்ந்ரகரண்டே, சதுஸ்த்ரிம்ஸே ஸர்க்கே, ஹநாமத்த்யுந்நாதந்தரம் ஸீதா. k சித்தமோஹோந் மாத்யஜ விகாரங்களுக்கு பேத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமஸ்வப்நாதிகளோ) என்று. வாத க்யதியாவது - வேணுரந்த்யுரங்களிலே காற்று வரும்போது தைவாத வர்ணஸாரூப்யம் தோற்றலா மிதே. (ஸ்யாதியம் ம்ருக்யத்ருஷ்ணிகா) என்றது - சொன்னவற்றில் ஏதேனும் ஒரு ப்ரகாரத் திலே ப்ரமமாமித்தனையல்லது ப்ரமையாக மாட்டாதிதே என்றபடி. யத்வா, ம்ருக்யத்ருஷ் ணிகையும் ஒரு ப்ரகாரம் உண்டென்று கேட்டிருந்தபடியாலே கலக்கத்தாலே அதுதானே என்று ஸங்கிக்கிருளென்னவுமாம்.

॥ —भवेद्वातगतिस्त्वयम्। उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगरुणिका॥ अथवा नायमुन्मादो मोहोप्युन्मादलक्षणः। सम्बुद्धये चाहमात्मानमिमं चापि वनौकसम्॥”

A தொல்காப்பியம் B 1-6-4. C 1-6-6.

ஈ—இருப்பது. n அஹமென்றால் அவனளவிலே பர்யவஸிக்கவேண்டும்படியாயிருக்க, o தேஹத்தளவிலேயாற்படியாகவினே முன்பு போந்தது. p 1. “मन्ये प्राप्तास्स तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत्” (மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸம் தம் தேஹம் ப்ரத்யவாஜோ யமப்ரவீத்) கைகேயி p₂ “ராஜந்” என்று ஸம்பேதாதிக்கும்படி பிறந்து, q ஸ்ரீப்ரத்யவாஜ புகுவான் “r அவள் மகனாய்க் s கீழ்வயிற்றுக்கழலை அறுக்க t வருகிறோ” என்று 2. “कश्चिन्न दुष्टो व्रजसि”

அ-த்யவயத்தாலே) n (குடிவாங்கவேண்டும்படி) ஸநிவேஸநநிர்க்குமநம் யத்யா புவதி தத்யா. அத்ய நிவேஸநம் - ஜீவ: n (அஹமென்றால்) ஈஸ்வரோஹமென்றால். o (தேஹத்தளவிலே) என்று-ஸ்வாதந்தர்ய தேஹாத்ம ப்ரமங்களைச் சொன்னபடி.

1. p. v இப்படி ஸங்கித்த பேருண்டோ? என்ன, உத்யாஹரணத்ரயம் (கிந்நு ஸ்யாதித்யாதி₃) | யத்யவா, இப்படி ஆநந்த்யாநுபுவம் மிக்கால் அது ஸ்வப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸயிக்கும் படியிருக்குமோவென்ன, ஸம்பூாவதை (கிந்நு ஸ்யாதித்யாதி₃) ஹநுமத்யுத்யர்ஸநாதந்தரம் ஸீதாநுஸந்த்யாநம்.

p மந்யே என்றது-ஸங்கே என்றபடி. q (ஸ்ரீப்ரத்யவாஜ புகுவாநித்யாதி₃) 2. “கச்சிந்ந தஸ்யா பாபஸ்ய பாபம் கர்த்துமிஹேச்சுஸி” இத்யாதி₃யிலே கடாஷம். r (அவள் மகனாய் இதி) கைகேயி புத்ரதி₃மநுவர்த்தமாநஸ்ஸந்நிதி யாவத். s (கீழ்வயிற்றுக்கழலை) அத்ய: குஷிவ்ரணம். t “வரு கிறோவென்று” என்ற அநந்தரம் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளென்கிற பத்யம் லேகுகதேஷாஷாத் பதிதம். ப்ரத்யவாஜ வாக்யம் பிந்தினதேயானாலும் அங்கே விஸ்தரமாகையாலே அதை முந்துற அருளிச் செய்தார்; p₂ “ராஜந்” என்றதோட்டை க்ரௌர்யமுண்டிறே ப்ரத்யவாஜ வாக்யத்துக்கு. ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் வேடராகையாலே ஸங்கிக்கவும் கூடும், மஹர்ஷி ஸங்கிக்கை அதிக்ரூமினே. அத்தாலும் பூர்வபூாவம் உசிதம். கைகேயி, “ராஜந்” என்ற சொல்லு-மிடற்றுக்கழலைபோலே ஸர்வத்யா அநுவர்த்திக்கையாலே அதுக்கு ப்ரத்யம ஸம்ருதி உசிதம்; ப்ரத்யவாஜோக்தி ஸந்நிஹிதமாகையாலே குஹோக்திக்கு முன்னே இதுக்கு ஸம்ருதி விஷயத்வம் உசிதமென்னவு மாம்; ஏவம் ப்ரஹுஸ்ய க்ரௌர்ய ஸந்நித்யாநாநி ப்ராத்யம்ய காரணாநி. p (ஸங்கியாநின்றேன்) 3. “மந்யே ஸங்கே த்ருவம் ப்ராயஸ் ஸம்ஸயார்த்தேஷு வர்த்ததே” என்கையாலே “மந்யே” என்று ஸம்ஸயத்யோதகமென்று தாத்பர்யம். 2. “கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி” இதி

ஜீ—1. n இப்படி ஸம்ஸயிக்கைக்கு அடி ஏதென்ன, ஸ்வாதந்தர்யாபி₃மாநமும் தேஹாத்மாபி₃மாநமும் என்கிறார் (இவர் ஈஸ்வரோஹமித்யாதி₃ வாக்யத்யவயத்தாலே) n (குடிவாங்கவேண்டும்படியாயினே) ஸநிவேஸந நிர்க்குமநம் பண்ணவேண்டும்படியாயினே. p (மந்யே இத்யாதி₃) 1. “लत्तुक् नृन्सा पृथिवीत्, त्रुण्डस्तान्मातृयाभ्यं सः ॥” மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸம் தம் தேஹம் ப்ரத்யவாஜோ யமப்ரவீத் ||” இத்யயோத்யாகாண்டே₃ சித்ரகூடமார்க்கே₃ ப்ரதவசநம். மந்யே என்றது-ஸங்கே என்றபடி. 3. “மந்யே ஸங்கே த்ருவம் ப்ராயஸ் ஸம்ஸயார்த்தேஷு வர்த்ததே” இதி துண்டி₃. q (ஸ்ரீப்ரத்யவாஜ புகுவாநித்யாதி₃) 2. “கச்சிந்ந தஸ்யாபாபஸ்ய பாபம் கர்த்து

ப||-p 1. अयोध्याकाण्डे [९६] चित्रकूटमार्गे भरतस्य वचनम् “शत्रुघ्नं चाब्रवीद्धृष्टः तानमात्यांश्च सर्वशः॥ मन्ये प्राप्तास्स तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत्॥ ८१ ॥” “मन्ये शङ्के ध्रुवं प्रायस्संशयार्थेषु वर्तते” इति दण्डी.

2. “नातिदूरे तु मन्येऽहं नदीं मन्दाकिनीमितः॥” एतदधस्तात् “कश्चिन्न दुष्टो व्रजसि रामस्याक्लिष्टकर्मणः। इयं ते महती सेना शङ्कां जनयतीव मे ॥ ८५-७ ॥” इति गुहवचनम्.

ஈ—(கச்சிந்த துஷ்டோ வ்ரஜஸி) என்னும்படியான நான், அவன் சொன்ன ஆஸ்ர மத்திலே புகுந்தேனோ? என்று ப ஸங்கியாதின்னேன் என்றானிறே. v 1. “வானராணா் நராணா் च कथमासीत्समागमः” (வாநராணாம் நராணஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:) “காட்டிலே வர்த்திக்கக்கடவ குரங்குகளுக்கும், நாகுரிகரான சக்ரவர்த்தி பிள்ளைகளுக் கும், ஒரு சேர்த்தியுண்டானபடி w எங்ஙனே?” என்ன x 2. “रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत” (ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத) y பெருமானும் மஹா

அ—ஸ்லோகஸ்ய குஹவசநத்வேபி ஏதத் ஸமாநார்த்ததயா பூரத்வாஜேநாப்யபிஹிதத்வாத், ததோஸ்ய ஸ்பஷ்டார்த்ததவாச்சாயம் ஸ்லோக உத்யாஹ்ருத: இதி யத்யாஸ்ருதமபி யோஜயந்தி.

v ஸீதாப்ரஸ்தம் (வாநராணாம் இத்யாதி) y, z “கதமாஸீத்” இத்யத்ர கதம்ஸப்ஸ்த: ப்ரகாரபரோ, ஹேதுபரஸ்சேதி ஹ்ருதி நிதாய ஏவம்ஸப்ஸ்தஸ்யாபி பூரவமாஹ (பெருமானு மித்யாதி வாக்யத்வயேந) அத்ர “வாநராணாம்” இத்யாதி ஸங்கோத்தர க்ரந்தென— ஸித்தஸ்ய கார்யஸ்ய அஸம்பூவிதத்வ ஸங்காயாம், “நணுகினம்” இத்யுச்சயமாந ப்ராப்தி: கீத்ருஸீத்யாகாங்குஷாயாஞ்ச ஸ்வஸம்பூந்தி, ஸம்பூந்தி, நோ஽பி பூகுவதந்தரங்கு கைங்கர்ய யோக்யா யத்யா பூவேரந், தத்யா ப்ராப்தி: இத்யார்த்தஸ்ய, ப்ராப்தேர் நிர்ஹேதுகத்வஸ்ய ச த்ருஷ்டாந்தத்வேந அபிஹிதென. நராணாம் இதி பூஹுவசநம் கௌரவிகம்; அத்வா, இவர்களோட்டைச் சேர்த்தியே ரகுவம்ஸத்திலுள்ளார் அயோத்யாஜநங்கள் இத்தனை பேரோடும் சேர்த்தியாகையாலே “நராணாம்” என்று இவர்களெல்லாரையும் சொல்லுகிறது. w கதம் ஸப்ஸ்தஸ்ய அர்த்ததவ்யபரத்வம் (எங்ஙனே) என்ற பத்யத்தாலே ஸூசிதம். எங்ஙனே—கிம் ப்ரகாரம். எவ்வளவு ஸ்நேஹமென்றபடி. என்ன ஹேதுவென்றபடி. x திருவடிவாக்யம் (ராமஸுக்ரீவயோ: இத்யாதி) ஏவம்—2. “ததோ நிஹத்ய தரஸா ராமோ வாலிநமாஹவே | ஸர்வரக்ஷஹரிஸங்குநாம் ஸுக்ரீவமகரோத் பதம் ||” இத்யாத்யுக்தப்ரகாரேணேத்யார்த்த:

ஜீ—மிஹேச்சஸி” இத்யாதியிலே நோக்கு, r (அவன் மகனாய்) கைகேயியினுடைய புத்தியை அநுவர்த்திக்கிறவனாய். s (கீழ்வயிற்றுக்கழலை) அத: குஷிவ்ரணம். (கச்சிந்த துஷ்டோ வ்ரஜஸி) என்றது குஹவசநமேயாகிலும் பூரத்வாஜோக்த்திதுல்யார்த்தகமாகையாலே அப்படி அருளிச் செய்யக்குறையில்லை.

1. “க்வ தே ராமேண ஸம்ஸர்க்க: கதம் ஜாநாஸி லக்ஷ்மணம் | வாநராணாம் நராணஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம: ||” இதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதரிம்ஸே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா. ஏததுபரிஷ்டாத் ப்ரஸ்தோத்தரே 2. “ததோ நிஹத்ய தரஸா ராமோ வாலிநமாஹவே | ஸர்வரக்ஷ ஹரிஸந்யாநாம் ஸுக்ரீவமகரோத் பதம் | ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம்

ப்ர—v1. सुन्दरकाण्डे पञ्चविंशे रामकथाश्रवणानन्तरे “तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभात् । उवाच वचनं सान्त्वमिदं मधुरया गिरा ॥ १ ॥ क ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् । वानराणां नराणाञ्च कथमासीत्समागमः ॥ २ ॥” x2. एतदुपरिष्ठात् प्रश्नोत्तरे “ततो निहत्य तरसा रामो वालिनमाहवे । सर्वक्षहरिसङ्गानां सुग्रीवमकरोत्पतिम् ॥ ५१ ॥ रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत ॥”

ஈ—ராஜரும் சேர்ந்த சேர்த்தி, பின்னே பிறந்த y_2 இளையபெருமாள் நிற்க, அடியேன் அந்த:புரகார்யத்துக்கு வரும்படியாகவிறே; z நானும் x இங்ஙனே கூடிக்கொண்டு நிற்கக் கண்டேனித்தனை.

(நாமே) b இவ்வநுபுவத்துக்குப் புறம்பான நாம்: c புகுவத்கதாநந்த, ரஹிதரான நாம். (நாமே) d இது பொய்யோ? 3.

அ- z ஏவமென்றது ப்ரக்ருத பராமர்ஸியன்று, புத்தி, ஸ்தம்பராமர்ஸியென்கிருர் (நானும் இங்ஙனே இத்யாதி) யத்வா, இப்படி ப்ரீதியுண்டாகிறதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன; “ஸமஜாயத” என்றத்தாலே, திருவடி ஸம்ஸயித்தபடி தோற்றுகிறதென்று காட்டுகிருர் (நானும் இங்ஙனே இத்யாதி) அதாவது “ஸமஜாயத” என்று பூதார்த்தப்ரத்யயத்தாலே - இவர்க்கு இப்படி ப்ரீதியுண்டான பின்பு நானும் அதைக் கண்டேனத்தனையொழிய, ஏதாந்ருஸப்ரீதிஹேது இதென்று அறிந்திலேன் என்று தோற்றுகிறதென்று தாற்பர்யம். அத்வா “ஜநீ.ப்ராதுர்ப்பாவே” என்கிற தூதுவிலே உத்பந்நமாகையாலே, ஸமஜாயத என்றது - ப்ராதுர்பூதமென்றபடி; அதாவது - கூபே ஜலம் ப்ராதுர்பூதமிதிவத்: தோற்றியென்றபடி. இத்தால், ஐக்யமே தோற்றிற்று, அதுக்கு ஹேதுவின்தென்று தெரிந்ததில்லை என்றாயிற்று. யத்வா (ஸமஜாயத) ஸம்யக்த்வமாவது-இது இன்ன ஹேதுவாலே வந்ததென்றறியவொண்ணாதபடி அதிஸயிதத்வமெண்ணாமம். x (இங்ஙனே கூடிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேன் இத்தனை) “ஏவம் ஸமஜாயத” என்கிற வசோ புகி, அஸம்பாவநாத்யோதகம் என்று தாற்பர்யம் என்னவுமாம்.

b “இவர் ஈஸ்வரோ஽ஹம் என்றால்” (277 l, 278 n) இத்யாதி வாக்யத்வயத்திற் சொன்ன ஸ்வாதந்தர்யமும் தேஹாத்மாபித்யாதமும் பல்வத: விவரிக்கிருர் (இவ்வநுபுவத்துக்குப்

ஜீ-ஸமஜாயத || “ y, z “கதாமஸீத்” இத்யத்ர கதம்ஸப்ஸ்த: ப்ரகாரபரோ ஹேது பரஸ்சேதி ஹ்ருதி: க்ருத்வா, ஏவம்ஸப்ஸ்தஸ்ய பாவத்வயமாஹ (பெருமானுமித்யாதி: வாக்யத்வயேந) “நராணாம்” இதி பூஹுவசநம் கௌரவிகம்; யத்வா, இவர்களோட்டைச்சேர்த்தியே ரகுவம்ஸத்திலுள்ளார், திருவயோத்யையிலுள்ளாரித்தனைபேரோடும் சேர்ந்த சேர்த்தியாகையாலே நராணாம் என்கிறதாதல். w கதம்ஸப்ஸ்தஸ்ய அர்த்தத்வய பரத்வம் (எங்ஙனே) இதிபதேந ஸூசிதம். எங்ஙனே - கிம்ப்ரகாரம்; எவ்வளவு ஸ்நேஹமென்றபடி. என்ன ஹேதுவென்றபடி; x திருவடி வாக்யம் (ராமஸுக்ரீவயோரித்யாதி) y_2 கிம்ப்ரகாரம் என்றதுக்கு உத்தரம் (இளைய பெருமாஸித்யாதி) z என்ன ஹேது என்றதுக்கு உத்தரம் (நானும் இங்ஙனே இத்யாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஹேது அறிந்திலன் என்றபடி. இந்த அர்த்தம் “ஸமஜாயத” என்கிற பூதார்த்தப்ரத்யயத்தாலே தோற்றுகிறதென்று பாவம். ஏவம் - “ததோ நிஹத்ய” இத்யாரப்ய “ஸுக்ரீவமகரோத் பதிம்” இத்யாத்யுக்தப்ரகாரேண என்றபடி. z “ஏவம்” என்றது - ப்ரக்ருதபராமர்ஸியன்று, புத்தி, ஸ்தம்பராமென்கிருர் (நானுமிங்ஙனே இத்யாதி) “ஏவம் ஸமஜாயத” என்கையாலே திருவடி ஸங்கித்தமை தோற்றுகிறது. (வாதராணம் நராணஞ்ச) என்கிற ஸ்லோகம் ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் என்றதுக்கு உபோத்யகூதமாக வந்ததித்தனை. (ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத) என்றவிதுவே இவ்விடத்துக்கு வேண்டுவது.

b, c “இவர் ஈஸ்வரோ஽ஹம்” (ப 277 l, 278 n) இத்யாதி: வாக்யத்வய விவரணம் (இவ்வநுபுவத்துக்கு இத்யாதி: வாக்யத்வயத்தாலே) b யத்வா, “நாம்” என்றதுக்குத் தாற்பர்யம்

4. நாமவ னிவனுவ னவனிவ னுவனெவன்
நாமவ ரிவருவ ரதுவிது வுதுவெது
விமவை யிவையுவை யவைநைத் தீங்கவை
ஆமவை யாயவை யாய்தின்ற வவரே.

ஆ— 4. அவ;—(நாமவன்)• இனி இத்திருவாய்மொழிக்குறையும் இப்பாட்டை விஸ்தரிக்கிறது.

வ்யா:— விவித,நிர்தே,ரங்களாலே நிர்தி,ய்யமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம் ப,க,வத,தி,நமென்று சொல்லுகிறது. 4.

ஒ— • இத்திருவாய்மொழியில் ஸேஷித்த பாட்டுக்களால் இம்முன்றும் பாட்டில் பொருளே விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

அவ;— நாலாம்பாட்டு. நாநாவித,மான சொற்களாலே சொல்லப்படுகிற எல்லாப் பதூர்த்துங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்வப,ாவம் ப,க,வத,தி,நமென்று ஸாமாநாதி, கரணயத்தாலே சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(நாமவனிவனுவன்) என்கிறது-தந்தாமையும், தூ,ரஸ்த,னையும், ஸந்நிஹி தனையும், அதூ,ரவிப்ரக்ருஷ்டனையும் சொல்லுகிறது. (அவளிவளுவனெவன்) என்கிறது-தூ,ரஸ்தையையும், ஸந்நிஹிதையையும், அதூ,ரவிப்ரக்ருஷ்டையையும், வினவப் படுமவளுமான ஸ்திரீலிங்க, பதூர்த்துங்களைச் சொல்லுகிறது. (நாமவாரிவருவர்) பூஜ்யரா யுள்ளாரில் தூ,ரஸ்த,ரையும், ஸந்நிஹிதரையும், அதூ,ரவிப்ரக்ருஷ்டராயுமுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது. (அதுவிதுவுதுவெது) என்றது - தூ,ரஸ்த,மாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூ,ரவிப்ரக்ருஷ்டமாயும், வினவப்படுவதுமான நபும்ஸக பதூர்த்துங்களைச் சொல்லு கிறது. (விமவையிவையுவை) நஸ்வரமான பதூர்த்துங்களில் ஸந்நிஹிதமாயும்

அ—புறம்பான நாம்) இத்யாதி,வாக்யத்,வயத்தாலே. அன்றிக்கே, “நாம்” என்றதுக்கு அர்த்த,ரத் தாம் (இவ்வநுப,வத்துக்கு இத்யாதி) என்னவுமாம் c தத்,விவரணம் (ப,க,வத,கதே,த்யாதி) b (இவ் வநுப,வத்துக்கு) என்றது-ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களையும் உடையவன் என்கிற இவ்வநுப,வத்துக்கு என்றபடி. d “நாமே” என்கிற ஸ்வரதாத்பர்யம் (இது பெய்யேயோ) என்று. யத்,வா “நாமே” என்கிற ஏகாரம் ஸ்வரத்திலன்றிக்கே அவதூ,ரணமாய் “நணுகினமே” என்கிற அந்வயத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இது பொய்யோ) என்று. இங்குத்தையில் ஓகாரம் ஆஷே பத்திலே. “இலனது என்று தொடங்கி, நாமே நணுகினம்” என்று உரையினுடைய அந்வயம். 3.

ஜீ—இவ்வநுப,வத்துக்கு இத்யாதி) c ஏதத், விவரணம் (ப,க,வத,கதே,த்யாதி) d “நாமே” என்கிற ஸ்வரத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இது பொய்யோ) என்று. இப்பாட்டில் முற்கூற்றாலே வஸ்துபரிச் சேத,ராஹித்யமும் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தே,ஸபரிச்சேத, ராஹித்யமும் சொல்லிற்ற யிற்று; ஆக இப்பாட்டால் லீலாவிபூ,தியோக,ஞ் சொல்லுகிறது. ஆக இவ்விரண்டு பாட்டாலும் 1. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ராஹ்ம” என்கிற ஸ்வரூபரோத,க வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது, “இலனது” என்று தொடங்கி “நாமே நணுகினம்” இத்யந்வயம். 3.

ஒ—அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயும் தூரஸ்தமாயுமுள்ள பதூர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. (அவைநலந்தீங்கவை) அவற்றில் நல்லனவும் தீயனவும். (ஆமவை ஆயவை ஆய்நின்ற அவரே) ஆகக்கடவனவும். பண்டே ஆனவையும் ஆய்நின்ற பதூர்த்தங்கள் அவரே.

இப்பாட்டிற்சொன்ன ப்ரயோஜகங்கள் ஓரிடத்திலுண்டாய் ஓரிடத்திலின்றிக்கே யொழிந்தவை இல்லாதவிடத்தில் யோக்யமானவை கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. 4.

ப— 4. அவ;— அநந்தரம் மூன்று பாட்டாலே விபூத்யந்தர்க்குத் ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்தீதி ப்ரவ்ருத்தயாதிகள் புகுவததீநங்கள் என்கிறார். அதில் முதற்பாட்டில், ஸமஸ்த பதூர்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபமும் தததீநமென்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

நாம்—மேல் சொல்லுகிற தூரத்வாத்யுபாதி,களுக்குத் த்ருவமான தாமும், அவன்—அதுக்குத் தூரஸ்தனும், இவன்—அந்திகஸ்தனும், உவன்—அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனும் என்று புல்லிங்கு ஸப்ஸ்தநிர்திஷ்ட பதூர்த்தமும், அவள்—ஸ்தரீலிங்குஸப்ஸ்த நிர்திஷ்டையான தூரஸ்தையும், இவள்—ஸந்நிஹிதையும், உவள்—அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையும், எவள்—வினவப்படுமவளும், தாம்—கௌரவ்யதயா பூஜ்யரும், அவர்—அவர்களில் விப்ரக்ருஷ்டரும், இவர்—அந்திகஸ்தரும், உவர்—அநதிதூரவர்த்திகளும், அது இது உது—நபம்ஸகலிங்கு ஸப்ஸ்த நிர்திஷ்டமான தூரரந்திகா஽விதூரஸ்தமும், எது—வினவப்படும் வஸ்துவும், வீமவை—நஸ்வரமாய் அப்ரக்ருஷ்டங்களான, இவை உவை அவை—ஆஸந்ந அநதிதூரவிப்ரக்ருஷ்ட வஸ்துக்களும், நலம்தீங்கவை—உத்கர்ஷாபகர்ஷரூப தூர்மங்களும், ஆமவை—ஆக்யாமிகளாயும், ஆயவை—அதீதங்களாயுமுள்ள ஏவம் விதவஸ்துக்களும், ஆய் நின்ற அவர்—தாமேயாய் நின்ற அவர்.

இதூரநீந்தங்களான இவ்வஸ்துக்களும் ஆனார் என்றதாயிற்று. “எவன், எவர்” என்று இல்லாதவிடங்களுக்கு அழைத்துச் சொல்லிக்கொள்வது. இத்தால் காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதூர்த்தங்களும் தததீநமென்று கருத்து. 4.

இ— 4. அவ;— இனி இத்திருவாய்மொழியில் குறையும் இந்த லீலாவிபூதியை விஸ்தரேண பேசுகிறார். நாலாம் பாட்டில், இதினுடைய ஸ்வரூபம் தததீநமென்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லுகிறார்.

வ்யா—(நாமவனிவனுவன்) தந்தாமும், தூரஸ்தனும், ஸந்நிஹிதனும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனும், (அவளிவருவளெவள்) தூரஸ்தையும், ஸந்நிஹிதையும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையும், வினவப்படுமவளும். (தாமவரிவருவர்) பூஜ்யராயுள்ளாரில் தூரஸ்தரும், ஸந்நிஹிதரும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டரும். (அதுவிதுவுதுவெது) தூரஸ்தமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ளவையும், வினவப்

இ-படுமதாயுமுள்ளவையும். (வீமவையிவையுவை) நஸ்வரபதூர்த்துங்களில் ஸந்நிஹிதமாயும், தூரஸ்துமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதூர்த்துங்களைச் சொல்லுகிறது. (அவைநலந்தீங்கவை) அவற்றில் நல்லனவும் தீயனவும். நன்மையும், தீமையுமென்னவுமாம். (ஆமவையாயவை) ஆகக்கடவனவும், பண்டேயானவையும். (ஆய்நின்ற அவரே) ஆகாநின்ற அவரே. இவையெல்லாமாகாநின்றார் ப்ரக்ருதரானவர். ஸகல பதூர்த்துங்களிலும் அந்தராத்மதயா ஸத்தாஹேதுவாய் நிற்கையாலே ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லுகிறது. இப்பாட்டிற்சொன்ன ப்ரயோஜகங்கள் ஓரிடத்திலே உண்டாய் ஓரிடத்திலின்றிக்கேயொழிந்தவற்றை இல்லாதவிடத்திலே யோக்யமானவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. ஸத்ரீபும் நபும்ஸகபேதத்தாலும், பூஜ்யபதூர்த்துங்கள் நஸ்வரபதூர்த்துங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணாவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாநகாலபேதத்தாலும் வந்த விசேஷங்களாலே ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் புகுவதுதீநமென்றதாய்விட்டது. 4.

ஈ— அவ;—நாலாம் பாட்டு. கீழிற்பாட்டிலே, ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோபாதி உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகையாலே லீலாவிபூதியோக்யத்தை அநுபவித்தார்; இனி, மேலிற்பாட்டுக்கெல்லாம் a லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது. b நித்யவிபூதியில் வந்தால் அவ்விபூதி பாவஜ்ஞமாய் அவனுடைய c சூந்த்யத்தைப் பின்

அ— நாலாம் பாட்டு (நாமவனித்யாதி) a (லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது) என்றது- ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிபரங்களாகையாலே; யத்வா, லீலாவிபூதியிலுள்ள சேதநரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறதாய் இருக்கிறது என்றபடி. கீழ் பரோபதேசம் கார்ப்பஸ்வாநுபவம்; துதுஸ்வாநுபவம் கார்ப்ப பரோபதேசம் என்றபடி. b...] நநு A "அயர்வதும் அமரர்களதிபதி" இத்யத்ர நித்யவிபூதிம் அநுஸம்ஹிதவாந்; பூர்வகூத்யாயஞ்ச லீலாவிபூதிம்; விபூதித்வயஸ்ய அநுஸம்ஹிதத்வே஽பி நித்யவிபூதிம் விஹாய லீலாவிபூத்யாதித்வாநே கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (நித்யவிபூதியில் வந்தால் இத்யாதி—சொல்லவேண்டுமது இங்கேயாயிருந்தது என்னுமளவும்) bயத்வா, விபூதித்வய வர்த்திகளுக்கு உபதேசரித்தாலாகாதோ? என்ன (நித்யவிபூதியில் இத்யாதி) அதஸா, "நலந்தீங்கவை" என்கையாலே லீலாவிபூதியிலுடைய தாததீந்யமிதே இங்குச் சொல்லுகிறது; நித்யவிபூதியில் தாததீந்யமும் சொன்னாலாகாதோ? என்ன, தத்விஷயமாக அதாததீந்யஸங்கை ஒருவர்க்கும் உதீயாதிதே, நித்யவிபூதி ஸித்திக்கும்போது தத்மிக்ரஹகமாநத்தாலே தத்தேசுவர்த்திகளுக்குத் தாததீந்யம் ஸித்திக்குமிதே; அங்ஙனன்றிக்கே இவ்விபூதியில் அந்யநேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்கள் நடையாடுகையாலே, அதைத் தவிர்த்துத் தாததீந்யம் உபபாதிக்க வேணும் என்கிறார் (நித்யவிபூதியில் இத்யாதி) விபூதி என்கிறது-விபூதிஸ்துரை. c (சூந்த்யத்தை)

ஜீ— நாலாம் பாட்டு (நாமவனித்யாதி) a (லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது) என்றது - ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிபரங்களாகையாலே; b...] நித்யவிபூதியை ஒரு பாட்டிலும், லீலாவிபூதியைப் பல பாட்டுக்களிலும் அநுபவிப்பாடுன்னென்ன (நித்யவிபூதியில் இத்யாதி—சொல்லவேண்டுமது இங்கேயாயிருந்தது என்னுமளவும்) விபூதி என்றது - விபூதிஸ்துரை. c (சூந்த்யத்தை) அபி,

ஈ—செல்லுமதாய் இருக்கும்; dA “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்னும்படியாயிற்றே இருப்பது; e கர்மநிபந்தநுமான அசித்ஸம்ஸர்க்குத்தோடே கூடி ஈஸ்வர g ஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும் இந்த விபூதி. h அந்த விபூதியில் வந்தால் அவ்விருப்புக் கண்டு உகக்குமதுக்கு i அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை; அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்கள் நடையாடுகிறது இவ்விபூதியிலேயாகையாலே, இரண்டையும் தவிர்த்து புகுவதூதிநமென்று j சொல்லவேண்டுமது இங்கேயாய் இருந்தது.

k இனி, ஒரு மூன்று பாட்டாலே, இதனுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் புகுவதூதிநமாயிருக்கும் என்று, ஜகத்துக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஸம்பந்தம் ஸாராதம் பாவம் என்று, குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, ஸூந்யவாதியை நிரஸித்து, வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தைச் சொல்லி, பூலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டு

அ—அபிப்ராயத்தை. d அவ்விபூதி சூந்தநுவர்த்தியோ என்ன, ப்ரமானம் (ஒண்டொடியாள் இத் யாதி) விலக்ஷணமான முன்கைச்சரியை உடையளாய், ஸர்வஸம்பத்ஸமஷ்டி பூதையாகையாலே திருவென்று சொல்லப்பட்ட நாரீணமுத்தமையும், புருஷோத்தமஞான நீயும்.

e இவ்விபூதி இருக்கும்படி என்னென்ன (கர்மநிபந்தநேத்யாதி) f (ஈஸ்வரஸங்கல்பத்தை) என்றது - கர்மாநுசூணமான ஈஸ்வரஸங்கல்பத்தை என்றபடி g (ஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லும்) என்ற இடத்திலே 1. “அஜ்ஞோ ஜந்தூரநீஸோ஽யமாத்மநஸ்ஸுகூது:க்கயோ: | ஈஸ்வரப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம் வா ஸ்வப்ரமேவ வா || யத்கிஞ்சித் க்ரியதே லோகே தத்ஸர்வம் விதூதி மத்க்ருதம் | அந்யோ ஹ்யந்யச்சிந்தயதி ஸ்வச்சூந்தம் விதூதாய்மஹம் ||” என்றது அநுஸந்தேயம். ஸ்வப்ரம் - நரகம். h (அந்த விபூதியில் இதி) ஆகையாலே அந்த விபூதியில் என்று கூட்டிக்கொள்வது. i (அவ்வருகு ஒன்றும் இல்லை) என்றது-ஸிக்ஷிக்கவேண்டுவது இல்லை என்றபடி. j (சொல்லவேண்டுவது) உபதேஸிக்கவேண்டுவது. (சொல்லவேண்டுவது) என்றது - “இவர்க்குப் பரோபதேஸகூர்ப்பு, ஸ்வாநுபுவம் என்றும், ஸ்வாநுபுவகூர்ப்பு, பரோபதேஸமென்றும் ஆகாரத்வயமுண்டு; அதில் இத்திருவாய்மொழி கேவலாநுபுவமன்றிக்கே பரோபதேஸ கூர்ப்புமாகையாலே பாக்கச்சொல்லவேணும்மென்றபடி” என்று சொல்லுவார்.

ஜி—ப்ராயத்தை. d அவ்விபூதி சூந்தநுவர்த்தி என்னுமதுக்கு ப்ரமானம் (ஒண்டொடியாள் இத் யாதி) விலக்ஷணமான முன்கைச்சரியை உடைய பிராட்டியும் நீயுமே ஒருபடிப்பட்டு வர்த்திக்கக் கடவதாக நீ பார்த்துவைத்த நல்ல விரகைக்கண்டு.

e இவ்விபூதி இருக்கும்படி என்னென்ன (கர்மநிபந்தநேத்யாதி) (ஈஸ்வர ஸங்கல்பத்தை) கர்மாநுசூணமான ஈஸ்வரஸங்கல்பத்தை. g (பின் செல்லும்) என்றவிடத்திலே- 1. “அஜ்ஞோ ஜந்தூரநீஸோ஽யம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இஸ்வோகத்தில் “ஸ்வப்ரம்” என்கிறது-நரகம். h “ஆகையாலே, அந்த விபூதியில்” என்று கூட்டிக்கொள்வது. i (அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை) ஸிக்ஷிக்கவேண்டுவதில்லை. j (சொல்லவேண்டுவது) உபதேஸிக்கவேண்டுவது. (சொல்லவேண்டுவது) என்றது - இவருக்குப் பரோபதேஸகூர்ப்பு, ஸ்வாநுபுவமென்றும், ஸ்வாநுபுவகூர்ப்பு, பரோபதேஸமென்றும் ஆகாரத்வயமுண்டு; அதில் இத்திருவாய்மொழி கேவலாநுபுவமன்றிக்கே பரோபதேஸ கூர்ப்புமாகையாலே பாக்கச் சொல்லவேணும் என்றபடி.

ஈ—கிருர். அதில் ஸ்வரூபம் அவனதீநம் என்கிருர் இப்பாட்டில். | அதாகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தவாறே இவற்றை உண்டாக்கி, ஜீவத்வவாரா அநுப்ரவேஸித்து, n வஸ்துத்வ நாமபுரூபத்தவங்களும் உண்டாம்படி பண்ணியும், இது அடங்கலும் அழிந்தவன்று n ஸக்த்யவஸ்து ப்ரபைபோலே தன் பக்கலிலே ஸலிசுக்ம ரூபேன உட்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு துரித்தும், காரணதூஸையோடு கார்யதூஸையோடு வாசியறத் தன்னைப்பற்றி ஸ்வரூபஸ்தித்தயாதிசுக்ளாம்படி இருக்கையாலே ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறது.

அதில், லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களை யும் தனித்தனியே சொல்லி, இதிலுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே, இதிலுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே என்னில், o பணிப்படுமிறே ஜீவநந்த்யத்தாலே; இனி p ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லிவிடுமன்று ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாது; ஆகையாலே, தேவாதிபதார்த்தங்களை q நாலுமூன்று வகையாலே சேர்த்து, அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநம் என்கிருர்.

அ— k இனி புரூத்தி, ஸௌகர்யார்த்தமாக மேலிற்பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (இனி ஒருமூன்றென்று தொடங்கி) | (அதாகிறபடி) ஸ்வரூபம் அவனதீநமாகிறபடி என்றபடி. n (வஸ்துத்வம்) 1. “நாமரூபே” என்கிறவிடத்தில் ரூபம். n (ஸக்த்ய வஸ்துப்ரபை) என்றது - ஸாணகூர்ஷணத் ப்ராசீததூஸையிலே மணிப்ரபை என்றபடி; யத்வா ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை என்றும் விகாஸாவஸ்துப்ரபையென்றும் இரண்டுண்டு. அதில் ஸக்த்ய வஸ்துப்ரபை என்றது - ஸக்திமாத்ர ப்ரபையென்றபடி. அதாவது - பொடிமுடுதனல்.

o (பணிப்படும்) ஸ்வயத்தகௌரவமாம்; விஸ்தராமென்றுமாம். p (ப்ரயோஜகம்) ஸங்க்ஷேபம்; யத்வா, (ப்ரயோஜகத்திலே) சேதநத்வாதி, ஸாமாந்யதூர்மத்திலே, ஸாமாந்யமாகச் சொன்னால், ப்ராயிகாபி, ப்ராயமென்று ஸங்கிக்கவும் கூடுமென்று தாத்பர்யம்; யத்வா, ப்ரயோஜகர்ச உபாதி, ரித்யுச்சயதே, சேதநத்வாவச்சேதேதே, அசேதநத்வாவச்சேதேதே இத்யுச்சயமாகே இதி யாவத். q (நாலுமூன்று வகையாலே ஏழு வகையாலே) என்றபடி; அதாவது - ஸ்திரீபுத்ரபும்ஸகம் மூன்று; பூஜ்யபதார்த்தம் ஒன்று, நஸ்வர பதார்த்தம் ஒன்று, நன்மைதீமை ஒன்று, கால பேதும் ஒன்று ஆக ஏழு. நாலுமூன்றென்று சாடு.

r “அவனிவன்” என்றால் நானென்னவிறேயடுப்பது. “நாம்” என்றால் அவரென்னவிறே யடுப்பதென்ன (நானென்றும் இத்யாதி) தூரஸ்தவாந்திகஸ்தவாஸ்தூரவிப்ரக்ருஷ்டத்

ஈ— k புரூத்தி, ஸௌகர்யார்த்தமாக மேலிற்பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (இனி ஒருமூன்றென்று தொடங்கி) | (அதாகிறபடி) ஸ்வரூபம் அவனதீநமாகிறபடி. n (வஸ்துத்வம்) என்றது ரூபமாய், ரூபநாமங்கள் உண்டாம்படிபண்ணி என்றபடி. n ஸக்த்யவஸ்து ப்ரபை, விகாஸாவஸ்துப்ரபை என்று த்விவிதம்; ஸக்த்யவஸ்து ப்ரபையாவது - பொடிமுடின தனல்.

o (பணிப்படும்) யத்தகௌரவமாம்; ப்ரயாஸமாம் என்றபடி. p (ப்ரயோஜகம்) ஸங்க்ஷேபம். q (நாலுமூன்று வகை) ஏழுவகை. அதாவது - ஸ்திரீபுத்ரபும்ஸகம் மூன்று, பூஜ்யபதார்த்தம் ஒன்று, நஸ்வரபதார்த்தம் ஒன்று, நன்மைதீமை ஒன்று, காலபேதும் ஒன்று, ஆக ஏழு. நாலுமூன்றென்று சாடு.

ஈ— வ்யா:— (நாமவனித்யாதி) r நானென்றும், நாமென்றும், யானென்றும், யாமென்றும், தந்தாமைச் சொல்லக்கடவது. ஸந்நிஹிதமென்ன, தூரஸ்தமென்ன, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமென்ன, வினவப்படுகிறதென்ன. (அவளிவளுவளெவள்) ஸ்தரீலிங்கநிர்திஷ்ட வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது. s (தாம்) t பூஹுமந்தவ்யரை. (அது) நபும்ஸகலிங்கநிர்திஷ்டவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது. u (வீமவை) நஸ்வர பத்யார்த்தங்கள். v (நலந்தீங்கு) நன்மை தீமை என்னுதல்; நன்றானவை, தீதானவை என்னுதல். w (ஆமவை ஆயவை) x கழிந்தவற்றிலும் வருமவற்றிலும் y அடைபுண்ணுமிறே வர்த்தமாநம். z (ஆய்நின்ற) ஆய்நின்ற பத்யார்த்தங்கள்; a இவற்றைப்

அ—வங்கள் ஸ்வாபேஷயாவாகையாலே “நாம்” என்று தம்மை முந்துறச் சொல்லுகிறது. அவன் - தூரஸ்தன், இவன் - ஸந்நிஹிதன். உவன் - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டன். எவனென்றது - வினவப்படுமவன் என்றபடி. இப்படியே மேலுள்ளவற்றுக்கும் கண்டுகொள்வது. “எவன்” என்றும், “எது” என்றும் இருக்கையாலே எவனென்றும், எவரென்றும் கூட்டிக்கொள்வது. t (பூஹுமந்தவ்யர்) பூஜ்யர். s “தாம்” என்கிறதுக்குள் விபாகம் “அவர்” இத்யாதி.

u “வீமவை” என்கிற இதுக்குள் விபாகம் “அவை” இத்யாதி. v (நலந்தீங்கு) முந்தினது தர்மபரம்; இரண்டாவது தர்மிபரம். பத்யப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற இப்பஷத்துவயம்.

w ஆமவை-புவிஷ்யத். x வர்த்தமாதத்தைச் சொல்லவேண்டாவோ என்ன (கழிந்தவற்றிலும் இத்யாதி) y (அடைப்புண்ணும்) என்றது - அந்தர்பூதமாம் என்றபடி. புவிஷ்யத்காலாபேஷயா பூதார்த்தா புவந்தி, பூதகாலாபேஷயா புவிஷ்யத்யர்த்தா புவந்தி இதி பாவ:.

z “ஆய்நின்ற” என்றது-ஆய்நின்ற பத்யார்த்தங்களைச் சொல்லி இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்வரபர்யந்தம் சொல்லி, ஆய்நின்ற பத்யார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்ற அவர் என்னுதல். அன்றிக்கே, அவர் ஆமவை ஆயவையான பத்யார்த்தங்களெல்லாமாய் நின்றார் என்னுதல்.

ஜீ— r “அவளிவன்” என்றால் நானென்னுதே “நாம்” என்கிறதென்னென்ன (நான் என்றும் இத்யாதி) தூரஸ்தத்வா஽ந்திகஸ்தத்வா஽தூரவிப்ரக்ருஷ்டத்வங்கள் ஸ்வாபேஷயாவாகையாலே “நாம்” என்று தம்மை முந்துறச் சொல்லுகிறது. அவன் - தூரஸ்தன், இவன் - ஸந்நிஹிதன். உவன் - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டன். எவன் - வினவப்படுமவன். இப்படியே மேலுள்ளவற்றுக்கும் கண்டுகொள்வது. “எவன்” என்றும் “எது” என்றும் இருக்கையாலே வர்க்குந்நரங்களிலும் எவன், எவர், எவை என்றும் கூட்டுவது. t (பூஹுமந்தவ்யர்) பூஜ்யர். s “தாம்” என்கிறதுக்குள் விபாகம் “அவர்” இத்யாதி. u “வீமவை” என்கிறதுக்குள் விபாகம் “அவை” இத்யாதி. v (நலந்தீங்கு) முந்தினது தர்மபரம்; இரண்டாவது தர்மிபரம். பத்யார்த்தப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற இப்பஷத்துவயம்.

w ஆமவை-ஆகக்கடவவை. ஆயவை-பண்டேயானவை. x வர்த்தமாநம் சொல்லாதொழிவானென்னென்ன (கழிந்தவித்யாதி) y (அடைப்புண்ணும்) அந்தர்பூதமாம். புவிஷ்யத்காலாபேஷயா பூதார்த்தா புவந்தி, பூதகாலாபேஷயா புவிஷ்யத்யர்த்தா புவந்தி என்றபடி.

z ஆய்நின்ற என்றது-ஆய்நின்ற பத்யார்த்தங்களைச் சொல்லி, இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்வரபர்யந்தம் சொல்லி, ஆய்நின்ற பத்யார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றவர் என்னுதல்; அன்றிக்கே, அவர் ஆமவை ஆயவையான பத்யார்த்தங்களெல்லாமாய் நின்றார் என்னுதல்.

ஈ—பதார்த்தத்தளவிலே கொண்டபோது b மேல் ஐக்யஞ் சொல்லப் போகாது; c அசித்தும், அசித்பிமாநியான ஜீவனும், ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்குராதம் இத்தனைக்கும் வாசகமாயிருக்கிறது இஸ்ஸப்தம். d (அவர்) e இவையாய் நிற்கிறார் அவர். f 1. “इदं सर्वं ब्रह्म खलु” (இதும் ஸர்வம் ப்ரஹ்ம க்லு) என்னுமாபோலே. g 2. “तत्त्वमसि” (தத் த்வமஸி) என்றாப்போலே இருக்கிறது.

அ—அந்தராத்மதயா ஸத்தாஹேதுவாய் நின்றார் என்றபடி. a முந்தின பெருளிலே ஆய்நின்ற பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறவர் என்று ஈஸ்வரபர்யத்தம் சொல்லுகிறதென்? பதார்த்தமாத்ரம் சொன்னாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை இத்யாதி) இவற்றை-ஸத்திஹிதத்வாதிக்களை. b ஐக்யஞ் சொல்லுகை-அவரென்கை. b(மேல் ஐக்யஞ்சொல்லப்போகாது) விஸேஷண விஸேஷ்யங்கள் பிந்தங்களாய், விழுக்காட்டில் விஸேஷ்யமொன்றிலே பர்யவஸிக்கை யாகிற ஸாமாநாதிக்கரணயத்தால் வந்த ஐக்யம் மேற்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மத்துக்கும் இவற்றுக்கும் சொல்லப்போகாது என்றபடி. c ஆனால் “ஆய்நின்ற” என்ற பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான ஸப்தம் ஈஸ்வரபர்யத்தம் சொல்லும்படியென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (அசித்தும் இத்யாதி).

d, e “அவர்” என்கிற ஸாமாநாதிக்கரணயத்தால் புலித்ததென்ன (இவையாய் இத்யாதி) f “ஆய்நின்ற” என்ற பதார்த்த வாசகஸப்தம் ஈஸ்வரபர்யத்தஞ்சொல்லி, பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறவர் அவரென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (இதும் ஸர்வம் ப்ரஹ்மேத்யாதி)

ஐ—அந்தராத்மதயா ஸத்தாஹேதுவாய் நின்றார் என்றபடி. a முந்தின அர்த்தத்திலே ஆய்நின்ற பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறவர் என்று ஈஸ்வரபர்யத்தம் சொல்லுகிறதென்? பதார்த்தமாத்ரம் சொன்னாலோவென்ன (இவற்றை இத்யாதி). இவற்றை - ஸத்திஹிதத்வாதி பதார்த்தங்களை. b (ஐக்யஞ் சொல்லப்போகாது) “ஆய்நின்ற அவர்” என்று ஸாமாநாதிக்கரணயத்தால் வந்த ஐக்யம் மேற்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மவஸ்துவவுக்கும் இவற்றுக்கும் சொல்லப் போகாதென்றபடி. c ஆனால், ஆய்நின்ற பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான ஸப்தம் ஈஸ்வரபர்யத்தம் சொல்லும்படி என்னென்ன (அசித்தும் இத்யாதி).

d, e “அவர்” என்கிற ஸாமாநாதிக்கரணயத்தால் புலித்தது என்னென்ன (இவை இத்யாதி) f முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (இதும் ஸர்வம் ப்ரஹ்மேத்யாதி) g அவர் இவை

ப்ர—f1. (நாமவனித்யாதி) க்ரூடோயே (3-18) शण्डिल्यविद्यायां “सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीत। अथ खलु क्रतुमयः पुरुषः यथाक्रतुरसिंहोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति॥” अत्र ब्रह्मशब्दः - कारणावस्थसूक्ष्मचिद्विशिष्टब्रह्मपरः। सर्वशब्दः कार्यरूप-जगद्विशिष्टब्रह्मपरः। तयोस्सामानाधिकरण्येन तादात्म्यं प्रतिपाद्यते। तज्जत्व-तल्लत्व-तदनृत्वैः सर्वमिदं ब्रह्म खल्विति प्रतिपादनात्, सामानाधिकरण्यं कार्यकारणभावनिवन्धनमिति निश्चीयते। तदनृत्वेन आत्मशरीरभाव एवेदं सामानाधिकरण्यमिति च सिद्धम्॥

g2. तलैव [६-१२] सद्धिद्यायाम्—“स य एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो” इति। (तत्त्वमसीति) अस्यायमर्थः—“तत् त्वम्” इति सामानाधिकरणवृत्तयोर्द्वयोरपि

ஈ— h முதற் பாட்டிலே கல்யாணகுணயோக்யத்தையும் நித்யவிபூதி யோக்யத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம் பாட்டிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண யத்தையும் சொல்லிற்று; i தச்சுப்ரதம் ப்ரக்ருத பராமர்ஸியாகையாலே “அவர்” என்று கல்யாணகுண விஸரிஷ்டவேஷத்தைச் சொல்லி, “ஆய்நின்ற” என்று அசிஜ்ஜீவவிஸரிஷ்டபரமாத்மாவைச் சொல்லி, j ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே ஐக்யம்

அ—g அவர் இவை எல்லாமாய் நின்றார் என்ற அர்த்தாந்தர விவக்ஷயா ப்ரமாணம் (தத்த்வமஸி என்றது) f யத்வா, உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (இதும் ஸர்வமித்யாதி) g இதில் சேதநவாசி ஸப்ரதம் விஸத்யமன்றென்று, ப்ரமாணாந்தரம் (தத்த்வமஸீதி) i (தச்சுப்ரதம்) “அவர்” இதிஸப்ரதம்: g தச்சுப்ரதம் ப்ரயோக்யஸாம்யமவலம்ப்யாஹ (தத்த்வமஸீத்யாதி) என்னவுமாம்.

h அங்கு 1. “ஸதேவ ஸோம்யேத்யமக்ர ஆஸீத்” என்று ஜகத்காரணத்வேந ப்ரஹ்மம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே “தத்” என்கிற நிர்தேஸம் கூடிற்று: இங்கு அப்படி ப்ரக்ருத பராமர்ஸம் கூடுமோ? என்ன (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி) ஜகத்காரணத்வாதிசுணவிஸரிஷ்ட ப்ரக்ருத பராமர்ஸம் உபயத்ர துல்யமென்றபடி. இத்தால், ஸமாநாதிகரண ம்ருதிவாக்யங்கள் எல்லாம்

ஜீ—எல்லாமாய் நின்றாரென்ற அர்த்தாந்தர விவக்ஷயா ப்ரமாணம் (தத்த்வமஸி) என்றது. f ச்யாத்நேரக்யே ஸாண்டியல்ய வித்யாயாம். “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாத்” இதி. g தத்ரைவ ஸத்வித்யாயாம் “ஐதத்யாத்மயமித்யம் ஸர்வம், தத்ஸத்யம், ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ம்வேதகேதோ” இதி.

அங்கு 1. “ஸதேவ ஸோம்யேத்யமக்ர ஆஸீத்” என்று ஜகத்காரணத்வேந ப்ரஹ்மம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே “தத்” என்கிற நிர்தேஸம் கூடும். இங்கு அப்படி ப்ரக்ருதபராமர்ஸம்

ப்ர—पदयोर्ब्रह्मैव वाच्यम्। तत्र तत्पदं जगत्कारणभूतं सर्वकल्याणगुणाकरं निरवयवं निर्विकारमाचष्टे। त्वमिति च तदेव ब्रह्म जीवान्तर्यामिसशरीरजीवप्रकारविशिष्टमाचष्टे। तदेवं प्रवृत्तिनिमित्तमेदेन एकस्मिन् ब्रह्मण्येव “तत् त्वम्” इति द्वयोरपि पदयोर्ब्रह्मैव रुतेति॥

j (ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே ஐக்யம் சொல்லுகிறது) भगवता पतञ्जलिना महाभाष्ये सामानाधिकरण्यास्य लक्षणमुक्तम् — “मिथप्रवृत्तिनिमित्तानां शब्दानां एकस्मिन्नर्थे वृत्तिस्सामानाधिकरण्याम्” इति। अस्यार्थः—प्रवृत्तेर्निमित्तम्-प्रवृत्तिनिमित्तम्। प्रकृष्टा वृत्तिः-प्रवृत्तिः। शब्दस्य अर्थे वृत्तिर्नाम-तद्वोधनम्। तत्र विशेष्यभूतप्रधानार्थविषया वृत्तिः प्रवृत्तिः, तस्याः प्रवृत्तेर्निमित्तम्-कारम्। तच्च विशेषणभूतं जातिगुणादिकम्। समानं-एकम् अधिकरणं-विशेषणानामाधारभूतं विशेष्यम्। एकस्मिन्नर्थे वृत्तिरिति एकशब्देन समानशब्दो व्याख्यातः। अर्थशब्दश्च विशेष्यभूतप्रधानामिधेयपरः॥

एतदुक्तं भवति—त्रिविधाशब्दाः; केचिद्विशेषणतो विशेष्यतश्च मिथार्थाः गौरवो महिष-इत्यादयः; केचिद्विशेषणतो विशेष्यतश्चैकार्थाः- घटः कुम्भ इत्यादयः; केचिद्विशेषणतो मिथार्थाः,

5. அவரவர் தமதம் தநிவறி வகைவகை
அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடையதின் றனரே.

ஆ— 5. அவ:—கர்மங்களுக்கு ஆராத்ய ஸ்வரூபம் புகுவதத்தீநமென்று சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (அவரவர்) ஸ்வர்க்குரதிஸாதநபூத ஜ்யோதிஷ்டோமாதிசுர்ம நிஷ்டரான அவ்வவ புருஷர்கள் தந்தாமுடைய ஜ்ஞாநாநுகுணமாக அவ்வவ இந்த்ராதிகளைத் தந்தா முடைய கர்மங்களுக்கு ஆராத்யராகவும், ஸ்வாபிலஷிதபலப்ரதராகவும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, அந்தக் கர்மங்களாலே ஆஸ்ரயிப்பார்கள். ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட அவ்வவ இந்த்ராதி,

ஈ—சொல்லுகிறது; k ஆக,ஸ்தரீபுந்நபும்ஸகபேதத்தாலும், பூஜ்யபத்யார்த்தங்கள் நஸ்வர பத்யார்த்தங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணாவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூத ப்ரிஷ்யத்யவர்த்தமாந காலபேதத்தால் வந்த விஸேஷங்களாலும் ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் புகுவதத்தீநமென்றதாய் விட்டது. 4.

அ—இங்கே கர்ப்பிதங்களென்று சொன்னதாயிற்று. k “அவர்” இத்யாதியும், “அவை” இத்யாதியும், “அவன்” இத்யாதியோடும், “அது” இத்யாதியோடும் புநருக்தமன்றோ வென்ன; அவரித்யாதி—கௌரவ்யாவாந்தரவிபாக்யமென்றும், அவையித்யாதி—நஸ்வராவாந்தரவிபாக்யமென்றும் தாத்பர்யத்தாலே வித்யாபேதப்பிரிகுணநம் பண்ணுகிறார் (ஆகவித்யாதி) யத்யாக்ரமம் உரையினுடைய அந்வயம். 4.

ஜீ—கூடுமோ? என்ன (முதல் பாட்டிலே இத்யாதி) ஜகத்காரணத்வாதி குணவிரிஷ்ட ப்ரக்ருத பராமர்ஸம் உபயத்ர துல்யமென்றபடி. இத்தால் அபேத ஸ்ருதிகளெல்லாம் இங்கே கர்ப்பிதங்கள் என்றதாயிற்று. k “நாலு மூன்று வகையாலே” [ப. 285q] என்றத்தை முதலிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி) “அவர்” இத்யாதியும், “அவை” இத்யாதியும், “அவன்” இத்யாதியோடும், “அது” இத்யாதியோடும் புநருக்தமன்றோவென்னில்; “அவர்” இத்யாதி—கௌரவ்யாவாந்தர விபாக்யம்; “அவை” இத்யாதி—நஸ்வராவாந்தர விபாக்யமென்று தாத்பர்யம். 4.

ப்ர—विशेष्यतश्चैकार्थः; यथा नीलमुत्पलमित्यादयः. तत्र पूर्वकोटिद्वयव्यावृत्ततृतीयकोटिनिविष्टानां शब्दानां सामानाधिकरण्यमिति, “मिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानाम्” इत्यनेन वाक्येन प्रतिपाद्यते। तत्र “मिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानाम्” इत्यनेन-विशेषणतो विशेष्यतश्चैकार्थानां घटः कुम्भ इत्यादीनां न सामानाधिकरण्यं इत्युच्यते। “एकसिन्नर्थे वृत्तिः” इत्यनेन च, उभयतो मिन्नार्थानां गौरजो महिष इत्यादीनां न सामानाधिकरण्यमित्युच्यते। तस्माद्विशेषणतो मिन्नार्थानां विशेष्यतश्चैकार्थानां नीलमुत्पलमित्यादीनामेव सामानाधिकरण्यमित्युक्तं भवति—इति॥

ஆ-தேவதைகளும், தத்ஸமாராத், காபிலஷித ப், லப்ரத்யாநத்திலே குறையுடையருமல்லர்; எத்தாலே என்னில்:— ஸாஸ்த்ரோக்த மார்க்கத்தாலே அந்தந்தப் புருஷர்கள் இந்த்ராதி, களை ஆஸ்ரயித்து ஸ்வாபிலஷித ப், லங்களைப் பெறும்படி பரமபுருஷன்தானே அந்த இந்த்ராதி, தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மதயா நின்று ஸகல கர்மபுல ப்ரத்யூய் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாயிருக்கையாலே.

இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்: 1. “इष्टापूर्तं बहुधा जातं जायमानं विंश्व विभर्ति भुवनस्य नाभिः” (இஷ்டாபூர்த்தம் ப், ஹுத்யா ஜாதம் ஜாயமானம் விஸ்வம் பிப், ர்த்தி ப், வநஸ்ய நாபி,) 2. “चतुर्होतारो यत्र संपदं गच्छन्ति देवैः” (சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை:) 3. “यो यो यां यां तनुं भक्तश्च यार्चितुमिच्छति” (யோ யோ யாம் யாம் தனும் பக்தஸ்ச்ரத், தயார்ச் சிதுமிச்ச, தி) 4. “अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च” (அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞானாம் பே, ரக்தா ச ப்ரபு, ரேவ ச) 5. “भोक्तारं यज्ञतपसाम्” (பே, ரக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்) 6. “ये यजन्ति पितॄन् देवान्” (யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந்) என்று தொடக்கமாயுள்ள ஸ்ருதிஸ்மருத்யாதிகள். ஆக இப்பாட்டாலே சொல்லிற்றாயிற்றேதென்னில், எம்பெருமான், ஸர்வதேவதாந்தராத்மதயா ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய் ஸகலப், லப்ரத்யூயிருக்கையாலே ஜகத், ரக்ஷணமும் தத்யூ, நம் என்கிறது. 5.

ஒ— அவ;— அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகல பத்யார்த்தங்களுடைய ஸ்தித்தியும் எம்பெருமானாலே என்கிறது.

வ்யா:—(அவரென்று தொடங்கி) தந்தம் ப்ரக்ருத்யநுக்ருணமாக விவிதப், லாபி, ஸந்தி, யையுடைய அதிகாரிகள், தந்தாமறிந்த மார்க்கப், பேதங்களாலே தங்களுடைய அபேக்ஷித ப், லப்ரத்யாநஸக்தரான அவ்வவ தேவதைகளை இவர்களே நமக்கு அஸாத்யாரண ஸ்வாமிகளென்று ஆஸ்ரயிப்பார்கள்.

(அவரவரென்று தொடங்கி) ஆஸ்ரயணீயர் ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்குக் குறையுடையரல்லர்; ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆஸ்ரயணீயரை வித்யுத்தப்ரகாரமே ஆஸ்ரயிக்கவும், அவர்கள் அவர்களுக்கு ப், லப்ரத்யாநஸக்தராகவும், ஸர்வேஸ்வரன் அந்தராத்மதயா நின்றான். 5.

ப— 5. அவ;—அநந்தரம் ரக்ஷணருபையான ஸ்தித்தி - தத்யூ, நையென்று வையதி, கரணயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவரவர்—(அவ்வோ புருஷார்த்தங்களுக்காக) அதிகாரிகள், தமதமது— தந்தாமுடைய, அறிவறி வகைவகை—அறிவின்றிவின் வகையாலே, அவரவர்— ருசிக்கீடான தேவதைகளை, இறையவரென—ப், லந்தரும் ஸேஷிகளாக, அடியடைவார்கள்—ஆஸ்ரயிப்பார்கள். அவரவர்—அவ்வவ தேவதைகள், இறையவர்—ப், லங்கொடுத்து ஸ்வாமிகளாக, குறைவிலர்—குறையில்லை; இறையவர்—ஸர்வ ஸ்வாமியானவர், அவரவர்—அவ்வோ அதிகாரிகள், விதிவழி—விதி, மார்க்கத்தாலே,

ப—அடைய—புலத்தையடையும்படி, நின்றனர்—அத்தேவதைகளுக்கு அந்தராத் மாவாய் நின்றார்.

அன்றியே (அவரவர் விதிவழியடைய) என்று அவ்வோ தேவதைகள் தந்தா முடைய புலப்ரதூத்வாதி, பதூஸித்தூயர்த்துமாக வித்யுத்தமார்க்குத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கும்படி இறையவர் ஆஸ்ரயணீயராய் நின்றார் என்றுமாம். 5.

இ—அவ;—ஸ்திதியும் புகுவதூதீநையென்று வையதி,கரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது.

வ்யா;— (அவரவர்) ஸத்வாதி,குணபேதூத்தால் வந்த ப்ரக்ருதிபேதூத்தைச் சொல்லுகிறது. (தமதமது) குணபேதூத்தாலே வந்த புலபேதூத்தைச் சொல்லுகிறது. (அறிவறி) அதுக்கடியான ஜ்ஞாநபேதூத்தைச் சொல்லுகிறது. (வகைகை) மார்க்குபேதூங்களாலே. (அவரவர்) அவ்வோ புலப்ரதூநத்துக்கு ஸக்தராக ஸ்வீகரித்த தேவதைகளை: (இறையவரென) அவரவர்களே தந்தாமுக்கு ஸ்வாமிகளென்று. (அடியடைவர்கள்) ஆஸ்ரயிப்பார்கள். அடியடைவர்களென்று ஸ்வகேசாஷ்டி, ப்ரஸித்தூயாலே அருளிச்செய்கிறார்.

(அவரவரிறையவர்) அவ்வோ தேவதைகள். (குறைவிலர்) ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுடைய புலங்கொடுக்கைக்குக் குறையுடையரல்லர். (இறையவர்) நிருபாதி,கஸர்வேஸ்வரன். (அவரவர் விதிவழியடைய) ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் வித்யுத்த ப்ரகாரத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கவும், ஆஸ்ரயணீயர் அவர்களுக்கு புலப்ரதூநத்துக்கு ஸக்தராகவும். (நின்றனர்) அந்தராத்மதயா நின்றார். 5.

ஈ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு. ஸ்வரூபம் அவனதீ,நமானவோபாதி ஸ்திதியும் அவனதீ,நை என்கிறார் (அவரவரித்யாதி) a ஒருவன் ஒரு க்ருஹத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு ஜநபதூத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் தரைலோக்யத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் சதுர்தூஸபூவநத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஆக சதுர்தூஸபூவநத்துக்குக் கடவனானவனோடு, ஒரு க்ருஹத்துக்குக் கடவனானவனோடு வாசியற அவர்கள் ரக்ஷகராகிறதும், இவை

அ— அஞ்சாம் பாட்டு— (அவரவர்) ஸ்திதி அவனதீ,நை என்கிறதென்? பித்ராதி,களன்றோ ரக்ஷகராகிறார்களென்ன (ஒருவனித்யாதி) யதூவா 'அவரவர்' இதி ஸாமாந்ய ஸபூதூப்ரயோகம், பூஹுவசநம், வீப்ஸாம் ச ஹ்ருதி, நிதூயாஹ (ஒருவனித்யாதி) க்ருஹாதி, ஸபூதூங்கள் - தத்ரத்யர்களைக் காட்டுகின்றன. b,c புகுவதே, ரக்ஷகத்வே ப்ரமாணம் தூர்ஸயுதி

ஜ— அஞ்சாம் பாட்டு— (அவரவரித்யாதி) a ஸ்திதி அவனதீ,நை என்கிறதென்? பித்ராதி,களன்றோ ரக்ஷகராகிறார்களென்ன (ஒருவனித்யாதி) க்ருஹாதி,ஸபூதூங்கள் - தத்ரத்யர்களைச் சொல்லுகிறன. b,c அவர்கள் ரக்ஷகர்களாகமாட்டார்களென்கைக்கும், ஈஸ்வரனே ரக்ஷகனென்னு

ஈ—ரக்ஷயமாய் உபகாரங்கொண்டதாகிறது, ஸர்வேஸ்வரன் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே; அவன் இப்படி நடத்திக்கொண்டு போராதவன்று இவர்கள் ரக்ஷக ராகமாட்டார்கள் என்கிறார். *b 1. “न सम्पदां समाहारे विपदां विनिवर्तने । समर्थो दृश्यते कश्चित् तं विना पुरुषोत्तमम्॥” (ந ஸம்பத்யாம் ஸமாஹாரே விபத்யாம் விநிவர்த்தநே । ஸமர்த்ததோ த்யருஷ்யதே கஸ்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் ॥) c 2. “नहि पालनसामर्थ्यं कृते सर्वेश्वरं हरिम्” (நஹி பாலநஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்) d எல்லா நன்மைகளையும் பண்ணித்தர வல்லனாய் விரோதிகளையும் போக்க வல்லனானவனையொழிய வேறொருவர் பக்கலில் இந்த ரக்ஷகத்வம் கிடவாது.

அ—(ந ஸம்பத்யாமிதி) ஸ்ருதே: பூர்வம் புராணவசநாபித்யாதாம் புராணவசநஸ்ய ஸ்பஷ்டார்த்த தத்வாத். d புரு - பஹு; “ஷ்ணு த்யாதே” “புரு ஸுநோதீதி புருஷ:” இத்யவயவார்த்தத்ய விவக்ஷயா, 3. “ஹரணாதேவ த்யு:க்க்யாநாம் ஹரிரித்யபிதித்யதே” இதி ஹரிஸப்த்யார்த்தத்யநிருக்தி விவக்ஷயா ச புருஷோத்தமஹரிஸப்ததௌ ஹருதி: நித்யாய வசநத்யவயஸ்யார்த்தத்யமாஹ (எல்லா நன்மைகளையும் இத்யாதி:) ப்ரத்யேகம் ஏகைகஸ்வலோகேப்யயமர்த்ததோ த்யரஷ்டம் ஸக்யதே; தச்சப்தத்ய: ப்ரஸித்தி: பரத்வாத் விரோதி: நிரஸந ஸமர்த்தத்யபர:; த்யவிதீயஸ்வலோகஸ்ய உத்தரார்த்ததே, 2. “ஸ்திதௌ ஸ்திதம் மஹாத்மாநம் பவத்யந்யஸ்ய கஸ்யசித்” இதி வர்த்ததே. d யத்யவா, (எல்லா நன்மைகளையும் இத்யாதி:) புருஷோத்தமபத்யமும், ஹரிபத்யமும் ஹேதுக்யர்ப்ப மென்று தாத்பர்யம். புருஷஸப்ததே: பஹு ப்ரத்யத்வமும், உத்தம ஸப்தத்யபுலத்தாலே ஆபத்ய விநிவர்த்தந ஸாமர்த்த்யமும் தோற்றுகிறது; அநிஷ்டநிவ்ருக்திபண்ணாமல் இஷ்டப்ராப்திமாத்ரம் பண்ணுகிறவன் உத்தமனன்றிறே. [ஹரதீதி ஹரி: ஆஹரதீதி ஹரி:] அநிஷ்டநிவர்த்தநமும் இஷ்டப்ராபணமும்; ஸர்வேஸ்வர ஸப்தத்யத்தாலே இஷ்டப்ராபணமாகவுமாம்; ஈஸ்வரோ ஹி நியந்தா.

e ஈஸ்வர ஏவ ரக்ஷக இத்யத்ர மூலப்ரமாணம் த்யர்ஸயதி (யத்யவேத்யாதானிதி) யச்சப்தத்யஸ: ச்யாந்த்யஸ:; ஸ்வர:-ப்ரணவ:; ப்ரணவஸ்ய ப்ரக்ருதி:-அகார:; “வேத்யாதௌ, வேத்யாந்தே ச”

ஜி—மிடத்துக்கும் ப்ரமாணம் (ந ஸம்பத்யாமித்யாதி:) c (நஹீதி) “ஸ்திதௌ ஸ்திதம் மஹாத் மாநம் பவத்யந்யஸ்ய கஸ்யசித்” இத்யுத்தரார்த்தத்ய: இத்யம் பூரிஷ்ணுபுராணே ப்ரத்யமேடம்ஸே த்யவாஸிம்ஸேடத்யாயே. ஸ்ருதிக்கு முன்னே புராண வசந கத்யநம் ஸ்பஷ்டார்த்தத்யமாகையாலே. d “புருஷோத்தமம், ஹரிம்” என்ற பத்யத்யவயார்த்தத்யம் (எல்லா நன்மைகளையும் இத்யாதி:) அதாவது “ஷ்ணு த்யாதே” என்று த்யாதுவாய், “புரு - பஹு ஸுநோதீதி புருஷ:” என்றாய், பஹுப்ரத்யனென்றபடி. 3. “ஹரணாதேவ த்யு:க்க்யாநாம் ஹரிரித்யபிதித்யதே” என்கிற நிருக்தி யாலே விரோதி: நிவர்த்தகன் என்றபடி.

ப்ர—b 1. (அவரவரித்யாதி:) “न सम्पदां समाहारे विपदां विनिवर्तने । समर्थो दृश्यते कश्चित् तं विना पुरुषोत्तमम्॥”

c 2. श्रीविष्णुपुराणे प्रथमेशो द्वाविंशोऽध्याये “नहि पालनसामर्थ्यं कृते सर्वेश्वरं हरिम् । स्थितौ स्थितं महात्मानं भवत्यन्यस्य कस्यचित् ॥ २१ ॥”

* b 1. இப்ரமாணம் ப்ரமாணத்திரட்டில் முழுவதும் எடுக்கப்பட்டிருப்பதால், ஈட்டில் ஏகதேயமே எடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

ஈ— e 1. “यद्देदादौ स्वरः प्रोक्तः वेदान्ते च प्रतिष्ठितः” (யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித:) [செப்பிலே கிடந்த ஆபுரணத்தை வாங்கிப்பூண்டு, பின்னையும் அவ்வாபுரணத்தை வாங்கிச் செப்புக்குள்ளே இட்டுவைக்குமாடபோலே. h ஆத்யந்த பீஜமாயிருக்கிறது யாதொன்று. [तस्य प्रकृतिलीनस्य-தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய] அதுதன்னுடைய ப்ரக்ருதியிலே லீநமாயிருக்கிறதாகிறது-அகாரம். அது-ரகசிகளைக் காட்டுவதொன்றிறே. [यः परस्स महेश्वरः-ய: பரஸ்ஸ மஹேஸ்வர:] அதுக்கு i வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் ஸர்வேஸ்வரனென்றதிறே.

அ-என்றது-வேதாத்யயநாதியிலும், வேதாத்யயநாந்தத்திலுமென்றபடி. அல்லது 2. “अनन्ता वा वेदाः” என்று வேதத்துக்கு ஆத்யந்தங்களில்லையிறே. i “ஆதௌ ப்ரோக்த: அந்தே ப்ரதிஷ்டித:” என்றதின் தாத்தர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (செப்பிலேயித்யாதி) g போலே யென்று-பேதும். ப்ரணவத்தை உச்சரித்து வேதத்தை அநுஸந்தித்து, பின்னையும் ப்ரணவத்தை உச்சரிக்கக்கடவதிறே; அதில் ப்ரதமோச்சாரணத்தாலே அத்யேஷ்யமாணவேதார்த்தங்களெல்லாம் இதுக்குள்ளே இருக்கிறதென்று ஸூசிப்பித்து, அந்த அர்த்தங்களை வேத முகத்தாலே அநுஸந்தித்து, அதீதார்த்தங்களெல்லாம் இதுக்குள்ளே என்று த்விதீயோச்சாரணத்தாலே ஸூசிப்பிக்கையாலே மஞ்ஜுஷா பூஷாஸமாதி தோன்றுகிறதென்று கருத்து. h (ஆத்யந்தபீஜம்) ஆத்யந்தோச்சார்யமானான பீஜம். (ஆத்யந்தபீஜமாய்) என்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் 3. ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆதாவந்தே ச ஸர்வதா | ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஸீர்யதே ||” இதி. ப்ரஹ்மண: - வேதஸ்ய. (தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய) ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய தஸ்ய. ப்ரணவத்துக்கும் காரணமான அகாரத்திலே லீநமானப்ரணவமானது; அகாரமென்றபடி. i (வாச்யதயா பரனாயிதி) A “இதில் அகாரம் ஸகலஸப்தத்

ஜீ— e ப்ரமாணந்தரம் (யத்வேதேத்யாதி) (வேதாதௌ வேதாந்தே ச) என்றது-வேதாத்யயநாதியிலும், அத்யயநாந்தத்திலும் என்றபடி; அல்லது 2. “अनन्ता वा वेदाः” என்று வேதத்துக்கு ஆத்யந்தங்களில்லையிறே. இங்கே 3. “ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆதாவந்தே ச ஸர்வதா | ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஸீர்யதே ||” என்றது அநுஸந்தேயம். ப்ரஹ்மண: - வேதஸ்ய. i “ஆதௌ ப்ரோக்த: அந்தே ப்ரதிஷ்டித:” என்றதின் தாத்தர்யம் (செப்பிலே இத்யாதி) ப்ரணவத்தை உச்சரித்து, வேதத்தை அநுஸந்தித்து, பின்னையும் ப்ரணவத்தை உச்சரிக்கக்கடவதிறே; அதில் ப்ரதமோச்சாரணத்தாலே அத்யேஷ்யமாண வேதார்த்தங்களெல்லாம் இதுக்குள்ளே இருக்கிறதென்று ஸூசிப்பித்து, அந்த அர்த்தங்களை வேத முகத்தாலே அநுஸந்தித்து, அதீதார்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே என்று த்விதீயோச்சாரணத்தாலே ஸூசிப்பிக்கையாலே செப்பில் ஆபுரண ஸமாதி தோன்றுகிறது என்றபடி. h (ஆத்யந்தபீஜம்)

ப்ர— तैत्तिरीयके श्रीनारायणे (१०) “यद्देदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः। तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परस्स महेश्वरः॥” अस्यार्थो वेदार्थसङ्ग्रहे भाष्यकारेणाभिहितः—“सर्वस्य वेदजातस्य प्रकृतिः प्रणवस्स्मृतः, प्रणवस्य च प्रकृतिः अकारः. प्रणवविकारो वेदः स्वप्रकृतिभूते प्रणवे लीनः. प्रणवोऽप्यकारविकारभूतः स्वप्रकृतावकारे लीनः. तस्य प्रणवप्रकृतिभूतस्य अकारस्य, यः परः-वाच्यः, स महेश्वरः” इति।

ஈ— வ்யா:— j (அவரவர்) தம்முடைய அநாத்ரமும், அவர்களுடைய வைவித்யமும் தோற்றுகிறது. (தமதமது) j_2 குணபேதத்தால் வந்த ப₂லபேதத்தைச் சொல்லுகிறது. (அறிவறி) j_3 அதுக்கடியான ஜ்ஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது. (வகை வகை) மார்க்கபேதங்களாலே. (தமதமதறிவறி வகைவகை) k சேதநபேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ருசிபேதங்களும். l தந்தாமுடைய குணநுகுணமாகப் புறம்பே ஆஸ்ரயிப்பாரும், ஆஸ்ரயணீயராய் இருப்பாருமாய் இருக்குமிதே. m ரஜோகுண ப்ரகரராய் இருப்பாரும், தமோகுண ப்ரகரராய் இருப்பாரும் n அளாவனான ஸத்வத்தை உடையராய் இருப்பாருமாயிதே இருப்பது; o அப்படியே குணநுகுணமாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநமும்.

அ—துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது” இத்யேதத் அத்ர த்ரஷ்டவ்யம்.

j (அவரவரித்யாதி₃) ராஜஸராயும் தாமஸராயும் ஸாத்விகராயும் உள்ளவர்கள் தந்தாமுடைய ப₂ல பேதங்களுக்கடியான ருசிபேதங்களுக்கு அநுகுணமான ஸாத்நபேதங்களுளாலே-என்று ஸப்₃தார்த்த₃: ஆக, குணநுகுணமான ருசிகளும், ருச்யநுகுணமான ப₂லங்களும், ப₂லங்களுக்கீடான ஸாத்நபேதங்களும் என்று அர்த்தக்ரமம். k கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் ருசி ரூபஜ்ஞாநமென்னுமத்தையும், “அறிவறி” என்கிற வீப்ஸையின் கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (சேதநபேதத்தோபாதியும் இத்யாதி₃) l இந்த ருசிபேதங்களுக்கடியேதென்ன (தந்தாமுடைய இத்யாதி₃) m இத்தை விவரிக்கிறார் (ரஜோகுணப்ரகரராயித்யாதி₃) n (அளாவனான) மிஸ்ரமான. o ஆகக்கீழ் “சேதந பேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, ருசிபேதங்களும்” (k) என்றத்தை ஸஹேதுகமாக நிகழிக்கிறார் (அப்படியே இத்யாதி₃).

p “அறிவறி வகை வகை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (அறிந்த அறிந்த வகைகளாலே) என்று. அதாவது. அவ்வோ அதிகாரிகள் தந்தாமுடைய ப₂லவிஷயமாக அறிந்த அறிந்த மார்க்கபேதங்களாலே என்றபடி. ஏகப₂லவிஷயமாகவும் அநேக ஸாத்நங்களுண்டாகையாலே (அறிந்த அறிந்த) என்கிறது. அப்போதைக்கு உபாய விஷயமான ஜ்ஞாநம் என்றபடி. இப்படி இரண்டர்த்தமாகக் கூட்டுகிறதற்கு அடி—“அறிவறி” என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம் “அதுக்கடியான ஜ்ஞாநபேதத்தை” (j_3) என்று - ப₂லத்துக்கு அடியாகவும், இரண்டாமர்த்தம் “அறிந்த

ஜீ-ஆத்யந்தோச்சார்யமாண பீஜம். [ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய தஸ்ய] ப்ரணவத்துக்குக் காரணமான அகாரத்திலே லீநமான ப்ரணவமானது; அகாரமென்றபடி. ஸ்வர:-ப்ரணவ:.. யச்சப்₃தஸ்ச்₂நந்தஸ:..

j (அவரவரித்யாதி₃) j_3 (அதுக்கடியான) ப₂லபேதத்துக்கு அடியான. ராஜஸராயும், தாமஸராயும், ஸாத்விகராயுமுள்ள அவ்வோ சேதநர் தந்தாமுடைய ப₂லபேதங்களுக்கு அடியான ருசிபேதங்களுக்கு அநுகுணமான ஸாத்நபேதங்களாலே என்று ஸப்₃தார்த்த₃: ஆக, குணநுகுணமான ருசிகளும், ருச்யநுகுணமான ப₂லங்களும், ப₂லங்களுக்கீடான ஸாத்நபேதங்களும் என்று அர்த்தக்ரமம். அவரவர் - அடியடைவர்கள் என்று அந்வயம். k கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் ருசிரூபமென்றும் “அறிவறி” என்கிற வீப்ஸையால் ப₂லித்த அர்த்தத்தை யும் அருளிச்செய்கிறார் (சேதநபேதத்தோபாதியும் இத்யாதி₃) l இந்த ருசிபேதத்துக்கு அடியேதென்ன (தந்தாமுடைய இத்யாதி₃) m ஏதத்விவரணம் (ரஜோகுணேத்யாதி₃) n (அளாவனான) மிஸ்ரமான. o ருசிபேதஹேதுவைச் சொல்லுகிற வழியாலே அதிகாரிபேதமும் ஸித்தி, கையாலே அதை ருசிபேதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அப்படியே இத்யாதி₃)

ஈ—p அறிந்த அறிந்த வகைகளாலே, (அவரவரிதையவரென) அவ்வவர் ஆய்ரயணீய ரென்று. (அடியடைவர்கள்) q அவ்வவ தேவதைகள்தான் துராராத தேவதைகளாய், “ப்ரஜையை அறுத்துத்தா, ஆட்டை அறுத்துத்தா” என்னுநிற்கச்செய்தேயும், ஆய்ரயணமாவது - அவற்றின் காலிலே குனியுமதுக்கு அவ்வருகில்லையென்று இருக்கிறார் இவர்—r ஸ்வகேஷ்டி ப்ரஸித்தியாலே. s ஓர் அஞ்ஜலிஸாத்யவஸ்துவோடே யிறே தமக்கு வாஸதை. t 1. “अज्ञलिः परमा मुद्रा शिप्रं देवप्रसादिनी” (அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ) t 2. “कृतापराधस्य हि ते नान्यत्पदस्यास्यहं क्षमम्।

அ—அறிந்தவகைகளாலே” (p) என்று உபாயத்துக்கு அடியாகவும் அருளிச்செய்கை. p (அறிந்த அறிந்த இதி) உத்தரத் சலநார்த்தம் உக்தாநுவாதேயா வா.

l₂ (குணபேதத்தால் இத்யாதி₃)—“குணபேதத்தால் வந்த பூல பேதம்” என்கையாலே ‘அவரவர்’ (j) என்கிறவிடத்திலே குணபேத நிபந்தந வைவித்யம் விவக்ஷிதம்; தத்த் குணபேதபிந்தநரான அதிகாரிகள் தத்தத் குணாநுகுணமாக அபிஷிதமான தங்கள் தங்களுடைய பூலாநுகுணமான அந்த அந்த அறிவுகளாலே அறியப்பட்ட அந்த அந்த மார்க்கங்களாலே என்றபடி. k ‘அவரவர்’ என்கிற சேதநஸம்பிவ்யாஹாரத்தாலே ‘தமதமது’ என்கிற விடத்திலே விவக்ஷிதமான தத்தத்பூலகேசாசா ருசிபேதத்தினுடைய ஆநந்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சேதநபேதத்தோபாதியுமென்று) l...o ஜ்ஞாநவைவித்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தந்தாமுடைய என்று தொடங்கி ஜ்ஞாநமுமென்னுமளவாலே) l, m, n அதில் (ஸத்வத்தை உடையராயிருப்பாருமாயிறே இருப்பது) என்னுமளவாக ஜ்ஞாநவைவித்யத்துக்கு உபபாதகம். l (தந்தாமுடைய குணாநுகுணமாக) என்கிறது - ஆய்ரயிப்பாரிடத்திலும் ஆய்ரயணீயரிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. o (அப்படியே) ஆய்ரயிப்பாரைப் போலவும், ஆய்ரயணீயரைப் போலவும், பூஹுபேதங்களை உடைத்தாயிருக்குமென்றபடி. p “அறிவறி வகைவகை” என்று அந்த அந்த அறிவுகளினுடைய அந்த அந்த வகைகள் என்றிறே பொருள்; அந்த ஷஷ்ட்யர்த்தத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (அறிந்த அறிந்த வகைகளாலே என்று) ஷஷ்ட்யர்த்தம் விஷயத்வமென்றபடி — இதி ச விவ்ருண்வந்தி.

q அவர்களை ஆராதிப்பரென்னுதே அடியடைவர்களென்கிறதென்னென்ன (அவ்வவ தேவதைகள் இத்யாதி₃) r (ஸ்வகேஷ்டி) பரமவைதிக ப்ரபந்தஜநகேஷ்டி. s ஸ்வகேஷ்டியில் ப்ரஸித்திக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஓர் அஞ்ஜலிஸாத்யவஸ்து இத்யாதி₃) அன்றிக்கே “தம்முடைய வாஸதையாலே அருளிச்செய்கிறார்” என்றும் அருளிச்செய்வார். t, t₂ அஞ்ஜலிஸாத்யமான வஸ்துவென்

ஜீ— p “அறிவறி வகை வகை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (அறிந்த அறிந்த வகைகளாலே) என்று. அவ்வோ அதிகாரிகள் தந்தாமுடைய பூலவிஷயமாக அறிந்த அறிந்த மார்க்கபேதங்களாலே என்றபடி. ஏகபூல விஷயமாகவும், அதேகஸாத்யநங்களுண்டாகையாலே (அறிந்த அறிந்த என்கிறது) அப்போதைக்கு, உபாயவிஷயமான ஜ்ஞாநமென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்திலே, பூலவிஷயமான ஜ்ஞாநமென்று கண்டுகொள்வது; “அதுக்கடியான ஜ்ஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது” [ப294 |₃] என்று - பூலத்துக்கு அடியாகவும் கீழே அருளிச்செய்கையாலே.

q ஆராதிப்பார்களென்னுதே “அடியடைவர்கள்” என்கிறதென்னென்ன (அவ்வவ தேவதைகள் இத்யாதி₃) r (ஸ்வகேஷ்டி) பரமவைதிக ப்ரபந்தஜநகேஷ்டி. s பரிஹாராந்தரம் (ஓர் அஞ்ஜலி இத்யாதி₃) தம்முடைய வாஸதையாலே அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. யத்வா ஸ்வகேஷ்டியில் ப்ரஸித்திக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஓர் அஞ்ஜலி இத்யாதி₃) t, t₂ அஞ்ஜலிஸாத்யவஸ்து என்றதுக்கு

ஈ-அந்தரேணாஜலி வத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத்நாத் ||” (க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பஸ்யாம்யஹம் க்ஷமம் | அந்தரேணாஜ்ஜலிம் பூத்ஸ்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத்நாத் ||) உ இனையபெருமா னுடைய ஜ்யாகேஷத்தைக் கேட்டு மஹாராஜர் கழுத்தில் மாலையை அறுத்துப் பொகட்டுக் காபேயமாய்ச் சில வ்யாபாரங்களைப் பண்ணி, அருகே நின்ற திருவடியைப் பார்த்து, “இவ்வளவில் நமக்குச் செய்யவடுப்பதென்?” என்ன; “அபராதகாலத் திலே அநுதாபம் பிறந்து மீண்டோமாய், எளியன சில செய்கிறோமல்லோம்; v தீரக் கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு, இனி w ஓரஞ்ஜலி x நேராமற்போகாது” என்றானிறே. y இப்படி குணாதிசயம், ப்ராப்தனாயிருக்கிறவனோடே வாஸனையாலே “அடியடை வர்கள்” என்கிறார். zA மாமலர் நீர்கடர் தூபங்கொண்டு தொழுதெழுதுமென்னுமிது மிகையாயிறே இவர் பற்றின விஷயமிருப்பது.

அ—றதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் (அஞ்ஜலிரித்யாதி) “யச்சீல: ஸ்வாமீ தச்சீலோ தூஸ:” என்கையாலே “க்ருதாபராதஸ்ய” என்கிற ஸ்லோகம் ஈஸ்வரன் அஞ்ஜலி ஸாத்யனாயிருக்குமென்ற துக்கு ப்ரமாணம். “அஞ்ஜலிம் பூத்ஸ்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத்நாத்நந்தரேண” என்று அந்வயம். u “க்ருதாபராதஸ்ய” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இனையபெருமானுடைய இத்யாதி) v தாத்பர்யம் (தீரக்கழிய இத்யாதி) தீரக்கழிய - அத்யந்தாதிசயமாக. x நேராமல் - எதி ராமல்; பண்ணாமலென்றபடி. w (ஓரஞ்ஜலி நேராமற்போகாதென்றானிறே) திருவடி, சக்ரவர்த்தி குமாரர்களுடைய பூவஜ்ஞானகையாலே மஹாராஜர்க்குச் சொன்ன இது அவர்களுடைய அஞ்ஜலி ஸாத்யத்தைக்கு ப்ரமாணமாகிறது. “ஓரஞ்ஜலி நேராமற்போகாது” என்று ஸுகரமான அஞ்ஜலியை துஷ்கரமாகச் சொன்ன இது—“நீ கனக்க நேரப்புகுகியும்” என்று உபாலம்ப, தாத்பர்யத்தாலே. y உக்தார்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) z அஞ்ஜலி ஸாத்யனான

ஜி—ப்ரமாணத்வயம் (அஞ்ஜலிரித்யாதி) இதும் பூரத்வாஜஸம்ஹிதாயாம். t (க்ருதாபராதஸ்யேத் யாதி) கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்வாத்ரிம்ஸே ஸுகூர்வம் ப்ரதி ஹநுமத்வசநம். “யச்சீல: ஸ்வாமீ தச்சீலோ தூஸ:” என்கையாலே “க்ருதாபராதஸ்ய” என்கிற ஸ்லோகம் ஈஸ்வரன் அஞ்ஜலிஸாத்யனாயிருக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம். “க்ருதாபராதஸ்ய தே அஞ்ஜலிம் பூத்ஸ்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத்நாத்நந்தரேண” என்று அந்வயம். u “க்ருதாபராதஸ்ய” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இனையபெருமாள் இத்யாதி) v “க்ருதாபராதஸ்ய” என்ற பூதநிர்தேசத் துக்கு பூவம் (தீரக்கழிய இத்யாதி) தீரக்கழிய - அத்யந்தாதிசயமாக. x (நேராமல்) பண்ணாமல், (போகாதென்றானிறே) திருவடி சக்ரவர்த்தியினைகளுடைய பூவஜ்ஞானகையாலே என்றபடி. “நேராமற்போகாது” என்று—ஸுகரமான அஞ்ஜலியை துஷ்கரமாகச் சொன்ன இது “நீ கனக்க நேரப்புகுகியும்” என்று உபாலம்ப, தாத்பர்யத்தாலே. y உக்தார்த்தநிகழ்மம் (இப்படி இத்யாதி). z அஞ்ஜலிஸாத்யனான அளவன்றிக்கே அஞ்ஜலிதான் மிகையாயிருக்குமென்கிறார்

ப்ர— ஹரஹஜஸஹிதாயாம்—“அஜலி: பரமா மூத்ர ஸிப்ர தேவப்ரஸாதினி |” கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹரிஷே லக்ஷ்மணஸ்ய கிஷ்கிந்தாப்ரவేశானந்தரே சுப்ரீவ் ப்ரதி ஹனுமானு—“த்வம் ப்ரமத் திதி வ்யக்தம் லக்ஷ்மணோ஽ய- மிஹாத: || 15 || அர்தஸ்ய ஹததாரஸ்ய ப்ரஹ் ப்ரஹ்மந்தராத் | வக்தம் மர்ஷ்ணியம் தே ராஹவஸ்ய மஹாத்மன: || 16 || க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நான்யத்ப்ரஸாத்நாத் || 17 ||”

ஈ— (அவரவரினையவர் குறைவில்) ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுடைய இறையவரென்னுதல், அவ்வவ ஆஸ்ரயணியரானவர்களென்னுதல். அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணியரானவர்கள் அவர்களுக்குப் ப₂லப்ரத₂ந₂ஸக்தராகைக்குக் குறையுடையரல்லர். அதுக்கடி என்னென்னில், (இறையவர்) உபொதுவிலே “இறையவர்” என்கிறார்; அவர்களோடு, அவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு, தம்மோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க இறையவராகையாலே; b1. “पति विश्वस्य” (பதிம் விஸ்வஸ்ய) என்கிறபடியே எல்லார்க்கு மொக்க ஸ்வாமியானவர். (அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே) c அவ்வவ ஆஸ்ரயணியர் d தந்தாமுடைய ஆக₂மாதி₂களிலே e விதி₂த்துவைத்த ப்ரகாரங்களிலே f அடையும் படியாக நம் இறையவர் அந்தராத்மாவாய் நின்றார்.

அ—அளவன்றிக்கே, அஞ்ஜலிதான் மிகையாயிருக்கும் என்கிறார் (மாமலரித்யாதி₂)யத்₂வா. *மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவருடைய தி₂வ்யஸூக்தியையும் அஞ்ஜலிஸாத்யவஸ்துவென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாமலரித்யாதி₂) ஸ்லாக்யமான புஷ்பத்தையும், அர்க்யாதி₂ ஜலத்தையும், தூ₂பதீ₂பங்களையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு தொழுகைக்காக உத்யோகி₂ப்போம் என்னுமிது—உன் ஸீலாதிஸ்யத்தாலே மிகையாயிருந்தது. தொழுதெழுதும் என்று அந்வயித்தார்.

a இன்னாருக்கு என்னுதே “இறையவர்” என்றதுக்குக் கருத்து (பொதுவிலே இத்யாதி₂) b விவக்ஷிதார்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (பதிமித்யாதி₂) c (அவ்வவ ஆஸ்ரயணியர்)த்₂விதீயாந்தம். d(தந்தாமுடைய) அவ்வவ ஆஸ்ரயணியருடைய. e(விதி₂த்துவைத்த) 2. “மாமுபாஸ்வ” போலே விதி₂த்து வைத்த. f(அடையும்படியாக) ஆஸ்ரயித்து ப₂லமடையும்படியாக.

g ப்ரத₂மாந்த ஸ்வாஸ்யாநுகுணமாக அர்த்த₂ந்தரம்(அன்றிக்கே இத்யாதி₂) h(ஸர்வேஸ்வரன் காமநாதி₂காரத்தில் அருளிச்செய்தபடி)யாவது—3. “யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப₂க்த: ஸ்ரத்₂ த்யாரச்சிதுமிச்ச₂தி! தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்₂த்யாம் தாமேவ வித்₂த்யாம்யஹம் || ஸ தயா ஸ்ரத்₂ த்யா யுக்தஸ்தஸ்யாராத₂நமீஹதே! லப₂தே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ||” இத்

ஜீ—(மாமலரித்யாதி₂)ஸ்லாக்யமான புஷ்பங்களையும், அர்க்யாதி₂ ஜலத்தையும், தீ₂பதூ₂பங்களையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு தொழுகைக்காக உத்யோகி₂ப்போம் என்னுமிது—உன் ஸீலாதிஸ்யத்தாலே மிகையாயிருத்தலால் என்றபடி. “தொழுதெழுதும்” என்று அந்வயித்தார்.

a இன்னாருக்கென்னுதே “இறையவர்” என்றதுக்கு ப₂ாவம் (பொதுவிலே இத்யாதி₂) b விவக்ஷிதார்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (பதிமித்யாதி₂) e (விதி₂த்துவைத்த) 2. “மாமுபாஸ்வ” போலே விதி₂த்துவைத்த. f(அடையும்படியாக) ஆஸ்ரயித்து ப₂லமடையும்படியாக.

g அர்த்த₂ந்தரம் (அன்றிக்கே இத்யாதி₂) h(காமநாதி₂காரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே) ஸர்வேஸ்வரன் காமநாதி₂காரத்தில் விதி₂த்தபடியே. அதாவது—கீ₂நாயாம் ஸப்தமே 3. “யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப₂க்த: ஸ்ரத்₂த்யாரச்சிதுமிச்ச₂தி! தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்₂த்யாம் தாமேவ வித்₂த்யாம்யஹம் || ஸ தயா ஸ்ரத்₂த்யா யுக்தஸ்தஸ்யாராத₂நமீஹதே! லப₂தே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ||” இத்யாதி₂. “அவரவர் விதிவழி அடையநின்றனர்” என்றதுக்கு அந்த அந்த

ப்ர— b1.(இறையவர்) “पति विश्वस्य” इत्यादि पूर्वमेव लिखितम्.

ஈ— g அன்றிக்கே, h ஸர்வேஸ்வரன் காமநாதி, காரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே அவர்கள் அடையும்படியாக என்னுதல். i ஸர்வேஸ்வரன் j இராமமூட்டுவாரைப்போலே முகம்

அ-யாதி. அந்த அந்த தேவதைகள் தந்தாமுடைய ஆகாமங்களிலே மாமுபாஸ்வ போலே விதித்த ப்ரகாரங்களிலே தம்மை ஆஸ்ரயிக்கும்படியாகவும், ஆஸ்ரயணியர் அவரவர்களுக்கு ப்ரபுப்ராத்ராத மக்தராகவும், ஆஸ்ரயணியர்க்கும் ஆஸ்ரிதர்க்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்றனர் என்று ப்ரதமயோஜனைக்கும், அந்த அந்த அதிகாரிகள் காமநாதி, காமமான “யோ யோ யாம் யாம்” இத்யாதி யிலே ஸர்வரன் விதித்த ப்ரகாரத்திலே தத்தத் தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கும்படி உபயுயர்க்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்றாரென்று த்விதீயயோஜனைக்கும் நிஷ்க்ருஷ்டமான பொருள். முந்தின அர்த்தத்தில் தேவதாந்தர்யாமித்வமும், த்விதீயார்த்தத்தில் சேதநாந்தர்யாமித்வமும் சொல்லு கிறதென்னுமது பாட்டு யோஜனையோடு விரோதிக்கும்.

ஜி—ஆஸ்ரணிய தேவதைகள் தந்தாமுடைய ஆகாமங்களிலே மாமுபாஸ்வ போலே விதித்த ப்ரகாரங்களிலே தங்களை ஆஸ்ரயித்து ப்ரபுமடையும்படியாகவும், ஆஸ்ரயணியர் அவர்களுக்கு ப்ரபுப்ராத்ராத மக்தராகவும், ஆஸ்ரயணியர்க்கும், ஆஸ்ரிதர்க்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்றாரென்று ப்ரதமயோஜனைக்கும், அந்த அந்த அதிகாரிகள் காமநாதி, காமமான “யோ யோ யாம் யாம்” இத்யாதி யிலே ஸர்வரன் விதித்த ப்ரகாரத்திலே தத்தத் தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கும்படி உபயுயர்க்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்றாரென்று த்விதீயயோஜனைக்கும் நிஷ்க்ருஷ்டமான பொருள். முந்தின

ப்ர— h (காமநாதி, காரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே) भगवद्गीतासु सप्तमे “कामै-
स्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः । तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ २० ॥ यो यो यां
यां तनुं भक्तश्श्रद्धयार्चितुमिच्छति । तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥ २१ ॥
स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते । लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि तान् ॥ २२ ॥
अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।” सर्व एव हि लौकिकाः पुरुषाः स्वया प्रकृत्या-वासनया
गुणमयभावविषयया, नियताः-नित्यान्विताः; तैस्तैः स्ववासनारूपगुणमयैरेव कामैः-इच्छाविषयभूतैः
हृतमत्स्वरूपविषयज्ञानाः तत्तत्कामसिद्धयर्थे अन्यदेवताः-मद्वयतिरिक्ताः केवलेन्द्रादिदेवताः, तं तं नियम-
मास्थाय—तत्तदेवताविशेषमात्रप्रीणनासाधारणनियममास्थाय प्रपद्यन्ते—ता एवाश्रित्य अर्चयन्ते । ता
अपि देवता मदीयास्तनवः—“यमादित्यो न वेद यस्यादित्यश्शरीरम्” [बृ. ५-७-१३] इत्यादिश्रुतिभिः
प्रतिपादिताः । मदीयास्तनव इत्यजानन्नपि यो यो यां याम्-इन्द्रादिकां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितु-
मिच्छति, तस्य तस्य—अजानतोऽपि मत्तनुविषया एषा श्रद्धेत्यनुसन्धाय तामेवाचलां—निर्विघ्नां
विदधाम्यहम् । स तथा-निर्विघ्नया श्रद्धया युक्तस्तस्य-इन्द्रादेराराधनं प्रति ईहते-चेष्टते । ततः-
मत्तनुभूतेन्द्रादिदेवताराधनात्, तानेव हि—स्वामिलपितान् कामान् मयैव विहितान् लभते ।
यद्यप्याराधनकाले इन्द्रादयो मदीयास्तनवः तत एव तदर्चनञ्च मदाराधनमिति न जानाति; तथाऽपि
वस्तुतो मदाराधनत्वादाराधकाभिलषितमहमेव विदधामि ॥

6. நின்றன ரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்
நின்றில ரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர்
என்றுமொ ரியல்வின ரெனநினை வரியவர்
என்றுமொ ரியல்வொடு நின்றவெம் திடரே.

ஆ— வ்யா:—(நின்றனர்) சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸமஸ்த ப்ர
வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் பரமபுருஷஸங்கல்பாதீநமென்று சொல்லுகிறது. 6.

ஈ—தோற்றுதே அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே அவர்களும் ஆஸ்ரயித்தார்க
ளாய், இவர்களும் ப₂லப்ரத்யாந ஸக்தராகிரூர்களித்தனை; அவனை ஒழிந்தவன்று
இவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கவும் மாட்டார்கள்; அவர்கள் ப₂லப்ரத்யாநம் பண்ணவும் மாட்டார்கள்
என்கிறார். k ஐயன்பாழியில் ஆனை போர்க்கு உரித்தாமன்றாயிற்று, அவ்வோ தே₃வதா
மாத்ரங்களுக்குப் ப₂லப்ரத்யாநஸக்தி உள்ளது. 5.

அ— 1.] இந்த அர்த்த₂க்₃வயத்தாலும் ப₂லித்த அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்
இராமமூட்டுவார் இத்யாதி₃) இது பாட்டின் அவதாரிகைக்கும் சேருவது. “கீழிரண்டு வாக்யத்
தாலும்—ஆஸ்ரயணீயர்க்கு அந்தர்யாமியாய் இருக்குமென்றும், ப₂லிதார்த்த₂ம் | (இராமமூட்டுவார்
இத்யாதி₃) என்றும் சொல்லக் கேட்டோம்” என்றும் சொல்வாரும் உண்டு; இது “அவர்கள் ரக்ஷக
ராகிறதும், இவை ரக்ஷ்யமாய், உபகாரங்கொண்டதாகிறதும், ஸர்வேஸ்வரன் அந்தராத்மாவாய்”
[ப 291, 292] இத்யாதி₃ பாட்டு யோஜனையோடே விரோதிக்கும். | (இராமமூட்டுவாரீதி) மாத்ராத்₃
பீ₂ர்விருத்த₂த₂: மாத்ராத்₃த₂ர்ஸநாஸஹிஷ்ணவேர விஷயப்ரவணா: ராத்ர்யாம் மடே₂ஷ₂ வர்த்
தந்தே. தத்ர ஸ்வாத்மப்ரத்ய₂ர்ஸநாஸஹிதம் தாந் பே₂ஜயந்தி மாத்ராத்₃ய:; த உச்யந்தே. k இப்படி
சொல்லுவானேன்? 1. “வாயவ்யம் ஸ்வேதமாலபே₂த” இத்யாதி₃களிலே அவ்வவ தே₃வதைக
ளன்றோ ப₂லப்ரத்யாநம் பண்ணுகிறார்களாகச் சொல்லுகிறதென்ன (ஐயன்பாழியில் இத்யாதி₃)
(ஐயன்) ஸாஸ்தா. (பாழி) ஸ்த₂த்யாநமென்றபடி.

நாலாம்பாத₂ம் முதல் அநுஸந்தி₂த்து மற்றை மூன்று பாத₂மும் அடைவே அநுஸந்தி₂ப்பது
அந்வயம். “அவரவர்” என்று தொடங்கி க்ரமேண உரையந்வயம். 5.

ஜீ—அர்த்த₂த்தில் தே₃வதாந்தர்யாமித்வமும், இரண்டாம் அர்த்த₂த்தில் சேதநாந்தர்யாமித்வமும்
சொல்லுகிறதென்னுமது பாட்டு யோஜனையோடு விரோதிக்கும்.

1.] இந்த அர்த்த₂க்₃வயத்தாலும் ப₂லிதம் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி₃) | (இராமமூட்டுவாரைப்
போலே) விஷயப்ரவணரான பிள்ளைகளை வாத்ஸல்யத்தாலே ராத்ரியில் ஸத்ரங்களிலே தாங்கள்
அவர்கள் கண்படாமல் பு₂ஜிப்பிக்கும் மாத்ராத்₃களைப்போலே என்றபடி. k மாட்டார்களென்கிற
தென்? 1. “வாயவ்யம் ஸ்வேதமாலபே₂த” இத்யாதி₃களிலே அவ்வவ தே₃வதைகளன்றோ ப₂ல
ப்ரத்யாநம் பண்ணுகிறதாகச் சொல்லுகிறது என்ன (ஐயனித்யாதி₃) (ஐயன்) ஸாஸ்தா.
(பாழி) தத்ஸ்த₂த்யாநம். க்ரமேணந்வய: 5.

ஒ— அவ:—ஆறும் பாட்டில் - சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்த வஸ்துக்களுடைய ஸமஸ்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் புகுவத்ஸங்கல்பாதீநமென்கிறது.

வ்யா:— (நின்றனரிருந்தனரென்று தொடங்கி) (என்றுமொரியல்வின ரென்று தொடங்கி) அநேக ப்ரகாரனாயிருக்கையாலே ஒரு ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி இதுவே படியென்று ஒருநாளும் பரிச்சேத்தீக்க அரியனாய், அபரிச்சேத்தீயதைக ஸ்வரூபனாய், இப்படி ஸுத்ருட, ப்ரமாண ஸித்தீயுள்ளவர். “எம்” என்று - ஸ்வலாபுத்தைச் சொல்லுகிறது. நாலாம் பாட்டிலே ஸ்வரூபதாதீந்யம் ஸித்தீயமாகையால் இப்பாட்டில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியம்ஸ தாதீந்யத்திலே தாத்பர்யமாயிற்று, “अणया पिक्वाया सोमं क्षीणाति” (அருணயா பிங்குக்ஷயா ஸோமம் க்ரீணாதி) என்கிறவிடத்தில் ஆருண் யாதிகளே விதேயமாளுப்போலே.

6.

ப— 6. அவ:—அநந்தரம் ஸர்வ ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ததூதீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்—நிற்றலும் இருத்தலும் கிடத்தலும் திரிதலுமாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு ஆஸ்ரயமான பதூர்த்துங்களும், நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர்—நிவ்ருத்திக்கு ஆஸ்ரயமான பதூர்த்துங்களுமாய் (இத்தாலே), என்றும்—என்றுமொக்க, ஓரியல்வினர்—ஒரு ஸ்வபூவத்தையுடையவர், என— என்று, நினைவு—நினைக்கைக்கு, அரியவர்—அரியராயிருப்பர்; என்றும்—என்று மொக்க, ஓரியல்வொடு நின்ற—ஸ்வேதர ஸமஸ்த வ்யாவ்ருத்தமான, எம் திடர்— நம்முடைய துருட, ப்ரமாண ஸித்தீயர்.

ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளான தூர்மங்களினுடைய ததூதீநத்வம் சொல்லா நிற்க, தூர்மிபர்யந்தமாகச் சொல்லிற்று—இத்தூர்மங்கள் ஆஸ்ரயத்தை யொழிய ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாமையாலும், கீழே தூர்மிஸ்வரூபம் ததூதீநமென்று சொல்லுகையாலும், தூர்மிபர்யந்த ஸப்தமேயாகிலும் தூர்மத்திலே தாத்பர்ய மாகக்கடவது. இவ்விடத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஈஸ்வராஜீநையானாலும் ஏறிட்ட கட்டி விழுகைக்கு ப்ரேரகர் வேண்டாதாப்போலே நிவ்ருத்திக்கு ததூபேகைஷயுண்டோ வென்னில்; தூர்மிபர்யந்தநிவ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தம் காண்கையாலே நிவ்ருத்திக்கும் ஈஸ்வராபேகைஷயுண்டு. இப்படி பாபாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தருடைய நிவ்ருத்திக்கும் ஈஸ்வராபேகைஷயுண்டாகையாலே ஸர்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கும் ஈஸ்வரா பேகைஷயுண்டு.

6.

இ— அவ:—ஆறும்பாட்டில் - ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் புகுவத்ஸங்கல்பாதீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லுகிறது.

இ— வ்யா:— (நின்றனரித்யாதி) ஸகல சேதநாசேதநங்களுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும். விசேஷ்ய பர்யந்தாபித்யாநம் பண்ணு நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவ தென்னென்னில்; “நாமவன்” என்கிற பாட்டிலே ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலே இப்பாட்டில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமாத்ரத்தையே நினைக்கிறது. அருணாதி, கரணத் தில் ஆருண்யாதி, களே விதேயமானாற்போலே. (நின்றனரித்யாதி) ஸகல ப்ர வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் தத்யதீ, நைகளென்கிறது. நிவ்ருத்தி தத்யதீ, நையாவதென்? ஏறிட்ட கட்டி விழும்போது ஒரு நியாமகர் வேணுமோ? என்னில்; வேணும்; ஸ்வர்க்குத்தினின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவுக்குத் தன்னால் முடிய விழ்வொண்ணு மையாலே. (என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்) அநேக ப்ரகாரனுகையாலே ஒரு ப்ரகாரத்தையே சொல்லி, இது இப்படியென்று ஒருநாளும் பரிச்சேத்தி, க்க அரியவர். (என்றுமொரியல்வொடு நின்ற) என்றுமொக்க இப்படி அபரிச்சேத்தி யதைகஸ்வப, ராவராயிருக்கை. (எம் திடரே) இப்படி ஸுத்ருட, ப்ரமாண ஸித்தி, தர். (எம்) என்று தமக்கு இவ்வர்த்தம் ப்ரகாஸிக்கையாலே ஸ்வலாப, த்தைச்சொல்லுகிறது. 6.

ஈ— அவ:— ஆரும்பாட்டு. ஊலாவிபூ, தியினுடைய ஸ்திதியும் ப, க, வத்ஸங்கல்பாதி, நமென் றார் கீழ்; அதினுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும் ப, க, வத்ஸங்கல்பாதி, நமென்கிறார் இதில்.

வ்யா:— b (நின்றனரித்யாதி) c நிறல், இருத்தல், கிடத்தல், திரிதல் என்றும், நில்லாமை, இராமை, கிடவாமை, திரியாமை என்றும் சொல்லக்கடவதினே - ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை; d ப, க, வத்ஸங்கல்பாதி, நமென்கிறார் ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடையவும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களைச் சொல்லுகிறது இப்பன்மையால்.

அ— ஆரும்பாட்டு. (நின்றனரித்யாதி) a உக்தத்தை அதுப, ராஷியாநின்றுகொண்டு, இப் பாட்டில் பூர்வார்த்த, த்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (லீலாவிபூ, தியினுடைய) இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே.

b அத்ர ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யாஸ்ரயபூ, த வஸ்துப்ரதிப, ராஸே ஸத்யபி, சேதநாசேதநஸ்வ ரூபம் ப, க, வத்ஸங்கல்பாதி, நமிதி சதுர்த்த, க, ரா, த, ராயாமேவ உக்தத்வாத் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமாத்ரதத்பரா இமே ஸப்த, ரா இத்யபி, ப்ராயேணாஹ (நின்றனரித்யாதி) c யத்வா, “நின்றனர்” இத்யாதி, யாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி தாத்யதீ, நயம் சொல்லும்படியெங்ஙனே? இந்தப் பதங்களில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லக்காணாமிறேயென்ன (நிற்றலித்யாதி) “நின்றனர்” இத்யாதி, யாலே அவற்றையிறே விசேஷணமாக நிர்தே, யிக்கிறதென்று தாத்பர்யம். d ப, க, வத்ஸங்கல்பாதி, நமென்கிறார் (லீலாவிபூ, தியினுடைய) இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே.

இ— ஆரும்பாட்டு (நின்றனரித்யாதி) a உக்தாநுவாத, பூர்வகமாக இப்பாட்டில் பூர்வார்த்த, த்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (லீலாவிபூ, தியினுடைய) இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே.

c மூலத்தில் விசேஷ்ய பர்யந்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் நாலாம்பாட்டில் ஸ்வரூபதாத்யதீ, நயம் உக்தமாகையாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மாத்ரத்திலே தாத்பர்யமென்கிறார் (நிற்றலித்யாதி) யத்வா, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் இங்கு தோற்றுகிறதோவென்ன (நிற்றலித்யாதி) என்னுதல். d ப, க, வத்ஸங்கல்பாதி, நமென்கிறார் (லீலாவிபூ, தியினுடைய) இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே.

ஈ— e ஆக்ருதிவாசகஸப்ஸ்தம் வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்துநிற்குமாபோலே f ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான ஸப்ஸ்தமும்; g அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா அவனளவிலே சென்றல்லது நில்லாது.

அ— e நிற்பலிருத்தலென்று தூர்மமாத்ரத்தைச் சொல்லாதே தூர்மியான சேதநரென்று சொல்லு வானென்னென்ன, அருணாதி,கரணத்தில் பூஷ்யகார ஸித்ததூர்ந்தித்த ப்ரக்ரியையை உப ஜீவித்து இந்த ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிருர் (ஆக்ருதிவாசகஸப்ஸ்தமித்யாதி) யத்ஸவா, தர்ஹி ஈஸ் வரவாசிஸப்ஸ்தேந கதும் தேஷாம் ஸாமாநாதி,கரண்யமிதி சேத், தத்ராஹ— (ஆக்ருதி வாச கேதி) யதூ ஆக்ருதிவாசகாஸஸப்ஸ்தா:—ஆக்ருதேர் வ்யக்திம் விநா ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலம்பூபூ வாத் அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா வ்யக்திபர்யவஸிதா புவந்தி, தத்ஸவத் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்ததயா ப்ராதூந்யேந ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவாசகாஸ்சேமே ஸப்ஸ்தா:—ததூஸ்ரயபூதம் வஸ்த்வபி,தூய, தஸ்யாபி பூகூவத்ப்ரகாரத்வாத் பூகூவத்பர்யந்தமபி,தூதூதீத்யர்த்தம். அபர்யவஸாநவ்ருத்திர் நாம—பர்யவஸாநரஹிதா பேதாநஸக்தி: . ததுக்ந்தமாநந்தம்யாதி,கரணே 1. “ப்ரகாரோ ஹி நாம - இதுமித்தமிதி ப்ரதீயமானே வஸ்துநி இத்தமிதி ப்ரதீயமானோம்ஸ: . தஸ்ய தத்ஸவஸ்த்வ பேஷத்வேந தத்ப்ரதீதே: தத்பேஷத்வாத் தஸ்மிந்நேவ பர்யவஸாநம் யுக்தமிதி, தஸ்ய ப்ரதிபாதகோடபி ஸப்ஸ்தா: தஸ்மிந்நேவ பர்யவஸ்யதி. அத ஏவ கௌரவோ மநுஷ்ய இத் யாதி,ப்ரகாரபூதாஸ்க்ருதிவாசிநஸஸப்ஸ்தா: ப்ரகாரிணி பிண்டே, அபர்யவஸ்யந்த: , பிண்ட, ஸ்யாபி சேதநஸரீரத்வேந தத்ப்ரகாரத்வாத் பிண்ட,ஸரீரகசேதநஸ்யாபி பரபாத்மப்ரகாரத்வாச்ச பரபாத்மந்யேவ பர்யவஸ்யந்தீதி ஸர்வஸப்ஸ்தாநாம் பரபாத்மைவ வாச்ய இதி பரபாத்மவாசி ஸப்ஸ்தேந ஸாமாநாதி,கரண்யம் முக்யமேவ” இதி, பூர்வம் க்வசித் வ்யாப்ருதஸ்ய தத்ர அது பர்யவ ததூந்வயிநி அந்யத்ர வ்யாபார:—பர்யவஸாநமிஹ விவக்ஷிதம்; நது வ்யாபாரோபரம: . யத்ஸவா, ஆகிலும் தாதூதீந்யம் ஸித்தி,தத்படியெங்ஙனெயென்ன f (ஆக்ருதீத்யாதி) (ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான) விஸேஷணதயேதி ஸேஷ: . “ஸப்ஸ்தமும்” என்னுமளவும் வாக்யம். g பர்யவஸாநபூமி ஏதென்ன உத்தரமருளிச்செய்துகொண்டு வ்யதிரேகமுகூத்தாலே அதை த்ருடிகரிக்கிருர் (அபர்யவஸாந இத்யாதி)

h அருணாதி,கரணத்தில் பூஷ்யகார ஸித்ததூர்ந்த ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்து, பூர்வ பக்ஷத்தில் ப்ராபூகரமதாநுஸாரேண சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுகிற பக்ஷத்தை அநுவதிக்கிருர்

ஜ— e ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திதாதூதீந்யம் சொல்லுகிறதாகில் தூர்மிபர்யந்தம் சொல்லுவா னென்னென்ன (ஆக்ருதீத்யாதி) ஆக்ருதி:— ஜாதி: . g அபர்யவஸாநவ்ருத்தி:— பர்யவஸாந ரஹிதபேதாநஸக்தி: .

ப்ர— e (ஆக்ருதிவாசகஸப்ஸ்தம் வியக்தியிலே பர்யவஸித்து நிற்குமாபோலே) श्रीभाष्ये [आ-अ] “गौरवो मनुष्य इत्यादिप्रकारभूताकृतिवाचिनशब्दाः प्रकारिणि पिण्डे अपर्यवस्यन्तः, पिण्डस्यापि चेतनशरीरत्वेन तत्प्रकारत्वात् पिण्डशरीरचेतनस्यापि परमात्मप्रकारत्वाच्च परमात्मन्येव पर्यवस्यन्तीति, सर्वेषां शब्दानां परमात्मैव वाच्य इति परमात्मवाचिशब्देन सामानाधिकरण्यं मुख्यमेव” इति॥

ஈ— h 1. “अरुणया पिङ्गाक्ष्या सोमं क्रीणाति” (அருணயா பிங்காஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி) என்கிறவிடத்திலே i குணவிரிஷ்ட வஸ்து தோற்றநிற்கச்செய்தேயும், ஆருண்யாம் ஸத்திலே தாத்பர்யமாகிருப்போலே, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபமும் அவனதீநமென்று முன்னே சொல்லுகையாலே j ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தயம்ஸத்திலே நோக்கு என்று சொல்லுவாரும் உண்டு; k அப்போது

அ—(அருணயேத்யாதி) இதுக்குத் தாத்பர்யம் 1. “கூலா க்ரீணாதி” என்று-பசுவைக் கொடுத்து ஸோமத்தைக் கொள்ளக்கடவனென்று கீழே கேட்குக்கு க்ரயஸாதநத்வம் சொல்லியிருக்க, திரியட்டும் 1. “அருணயா பிங்காஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி” என்கையாலே “க்ரீணாதி” என்கிற க்ரியைக்கு ஆருண்யாம்ஸத்திலே நோக்காகையாலே “அருணயா” என்கிற ஸப்ஸ்தம் ஸாப்ஸ்த மாக விஸேஷணத்தையே சொல்லுகிறது; விரிஷ்டத்தைச் சொல்லாது என்றான்; அப்போது ஆருண்யரூப விஸேஷணம் விஸேஷ்யத்தோடே கூடினாலொழிய க்ரியையோடே அந்வயியாதே; 2. “குணே த்ரவ்யவ்யபேகே து த்ரவ்யே ச குணகாங்க்ஷிணி” என்று- த்ரவ்ய குணங்கள் தஷ்டாஸ்வதக்ஷத்ரதந்யாயேந பரஸ்பர ஸாகாங்க்ஷங்களாகையாலே, விரிஷ்டத்ரவ்யம் ஆர்த்தமாக ஸித்திக்குமென்று ப்ராபுடாகரணுடைய ஸித்திநாதம்; குணமென்று-விஸேஷணம். த்ரவ்யமென்று - விஸேஷ்யம். அப்படியே ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்று கீழே சொல்லுகையாலே இங்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது, விரிஷ்டத்தைச் சொல்லாது என்றார்கள் என்றபடி. i (குணவிரிஷ்டேதி) குணவிரிஷ்டவஸ்து தோற்றநிற்கச்செய்தேயும், அது இவ் விடத்திலே தாத்பர்யமன்றிக்கே கேவலம் ஆருண்யாம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறதென்றப்போலே என்றபடி. j (ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தயம்ஸத்திலே நோக்கு) என்றது - ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளைச் சொல்லிற்று என்றபடி. ஆக்குதிவாசக ஸப்ஸ்தத்துக்கு வ்யக்திவாசகத்வமில்லை என்கைக்கு 3. “விஸேஷ்யம் நாபித்யா கச்சேத் ஷீணஸக்திர் விஸேஷணே” என்றும் சொல்லுவார்கள் என்றபடி. ஸோமமென்றது - ஆட்டாக் கொடி j (ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தயம்ஸத்திலே நோக்கு இதி) விஸேஷ்யபூதம் சேதநம் பரமவிஸேஷ்யபூதம் பரமாத்மநஞ்ச ந ப்ரதர்ஸயந்தீதி பாவ:.

அ— h அருணாதி, கரணத்தில் பூஷ்யகார ஸித்திநாத ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்து பூர்வபக்ஷ மதாதுஸாரேண சொல்லுகிற பக்ஷத்தை அநுவதிக்கிறார் (அருணயேத்யாதி) 2. “குணே த்ரவ்ய வ்யபேகே து த்ரவ்யே ச குணகாங்க்ஷிணி” என்று தஷ்டாஸ்வதக்ஷத்ரதந்யாயேந பரஸ்பர ஸாகாங்க்ஷதையாலே விரிஷ்டத்ரமிஸ்வரூபம் ப்ரதீதமத்தனை; 1. “கூலா க்ரீணாதி” என்று கேட்குஸ்வரூபம் முன்னே ப்ரதிபந்நமாகையாலே அருணாதிஸப்ஸ்தங்கள் ஆருண்யாதி த்ரமமாத்ர வாசகங்களென்று பூர்வபக்ஷ்யபிப்ராயம். குணமென்று விஸேஷணம். த்ரவ்யமென்று - விஸேஷ்யம்.

यजुषि [का-६-प्र-१-पं-४५] “एकहायन्या क्रीणाति वाचैवैनं सर्वया क्रीणाति तस्मा-
देकहायना मनुष्या वाचं वदन्त्यकूटयाऽकर्णयाऽकाणयाऽश्लोणयाऽसप्तशफया क्रीणाति सर्वयैवैनं
क्रीणाति यच्छवेतया क्रीणीयात् दुश्चर्मा यजमानः स्यात्, यत्कुष्णयाऽनुस्तरणी स्यात्, प्रमायुको
यजमानः स्यात्, यद्वदिरूपया वार्त्रिणी स्यात्, स वाऽन्यं जिनीयात् तं वाऽन्यो जिनीयादरुणया
पिङ्गाक्ष्या क्रीणात्येतद्वै सोमस्य रूपं स्वयैवैनं देवतया क्रीणाति॥”

ஈ— k_2 ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது; 1 ஆக, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு m வாசகமான இஸ்ஸப்₃தும்-அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான சேதநனைக் காட்டி, அவன்தனக்கு ஈஸ்வரனை ஒழிய ப்ருத₃க்ஸ்தி₃தியாதல் n உபலம்ப₃மாதல் இல்லாமையாலே அவளளவும் காட்டுகிறது; 0 ஆக, விஸிஷ்ட வஸ்துவையே காட்டுகிறது. p “ப்ரவ்ருத்தி அவனதி₃னையாகிறது வேணுமாகில்; நிவ்ருத்திக்கு அவன் வேணுமோ?” என்று எம்பாரைக் கேட்க “ஸ்வர்க்₃த்தினின்றும் விழுகிற த்ரிஸங்குவை, ஸக்திமான் நிற்கச்சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே; அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுங்காண்” என்று அருளிச்செய்தார்.

அ — k “நின்றனர்” இத்யாதிக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தயம்ஸத்திலே நோக்கென்னும்போது விஸேஷ்யம்ஸத்திலே தாத்பர்யமன்றிக்கே ஒழிகையாலே “எம் திடர்” என்ற பத₃த்தோடே ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது என்கிறார் (அப்போதென்று தொடங்கி) / த்வம் ஸப்₃த₃த்துக்கு, ஈஸ்வரவாசகத்வம் முக்யமாகக்கொள்ளுகையாலேயன்றே தச்சப்₃த₃த்தோடே ஸாமாநாதிகரணயம் உபபந்தமாயிற்று; அப்படியே “நின்றனர்” என்றதுக்கும் விஸேஷ்யவாசகத்வம் கொள்ளில் 1. “பிந்தப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம் ஸப்₃த₃நாம் ஏகஸ்மிந் அர்த்தே₃ வ்ருத்தி: ஸாமாநாதிகரணயம்” என்று லக்ஷிதமான ஸாமாநாதிகரணயம் முக்யமாம் என்றபடி. 1 “ஆக்ருதி” [ப 302 e] இத்யாதி₃ வாக்யோக்தமான ஸ்வஸித்த₃த₃ந்தத்தை வெளியிடுகிறார் (ஆகவித்யாதி₃) (ஆக, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான இஸ்ஸப்₃தும்) என்றது. ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தயம்ஸத்திலே ஊற்றமான இஸ்ஸப்₃தும் என்றபடி. யத்₃வா, ஆனால் பின்னை எப்படியாகவேணுமென்றால், ஸ்வாபி₃ப்ரேதமானத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகவென்று தொடங்கி) அத₃வா, தத்பர்யந்தமாகச் சென்றாலும் சேதநதாத₃தீ₃ந்யமொழிய ப்ரவ்ருத்த்யாதி₃தாத₃தீ₃ந்யம் ஸித்தி₃க்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு ஸ்வபக்ஷத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகவென்று). m வாசகஸப்₃தும் - தாத்பர்யபரம். ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே அப்ருத₃க்ஸித்தி₃ ஸித்தி₃க்கையினாலேயிறே தாத₃தீ₃ந்யம் ஸித்தி₃க்கிறது; அப்ருத₃க் ஸித்த₃விஸேஷணசேதந ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே விஸேஷண விஸேஷ்ய ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தி₃க்கையாலே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகேந விஸேஷணதாத₃தீ₃ந்யத்திலே ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நோக்கென்று கொள்ளக் கடவது; விஸேஷ்ய தாத₃தீ₃ந்யம் முன்னே சொல்லிற்றிறே. n உபலம்ப₃ம்-தோற்றரவு. 0 பக்ஷாந்தர நிராகரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆக விஸிஷ்ட என்று) விஸிஷ்டவஸ்துவையே காட்டுகிற தென்றது - விஸேஷணம்ஸத்திலே ஊற்றமானாலும் விஸிஷ்டத்துக்கே வாசகம் என்றபடி. ஆகக் கீழ் யோஜனைக்கும் இதுக்கும் பே₃த₃ம் குணகுணிபே₃த₃த்தாலே; ஜாதி வாசகஸப்₃தும் வ்யக்த பர்யந்தம் பே₃தி₃க்கிருப்போலே பே₃த₃கதயாவென்று புரட்ட ப்ரக்ஸியை; அன்றியே ஸரீர ஸரீரிபு₃வத்தாலே, வநமென்கிற ஸப்₃த₃ம் வ்ருக்ஷஸமூஹத்துக்கு வாசகமாகிருப்போலே இந்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி வாசகஸப்₃த₃மும் சித₃சிதீ₃ஸ்வர ஸமூஹத்துக்கும் ஸாக்ஷாத்₃வாசகதயா என்று ஸ்வமதம். p “நிர்வ்யாபாரதாருபையான நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுமோ?”

ஜீ— k_2 (ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது) “எம் திடர்” என்ற பத₃த்தோடே ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது. 1 “ஆக்ருதி” [302 e] இத்யாதி₃ வாக்யோக்த ஸ்வஸித்த₃த₃ந்தமாவ (ஆகவித்யாதி₃) 1, m (ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான) ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தயம்ஸத்திலே தாத்பர்யமான. n (உபலம்ப₃ம்) தோற்றரவு. 0 பக்ஷாந்தர நிராகரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிற (ஆக விஸிஷ்டவென்று) விஸேஷணம்ஸத்திலே ஊற்றமானாலும் விஸிஷ்டத்துக்கே வாசகமென்றபடி p நிர்வ்யாபாரதாருப நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுமோ? என்கிற ஸங்கையை அபி₃யுத்தோக்தியா

/ “தத த்வமஸி” [சா.ந 6-8-7] என்னும் வாக்யத்தில் த்வம் ஸப்₃த₃ம்.

ஈ— (என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்) இப்படி q அநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே, காலதத்வமுள்ளதனையும் ஆராயாநின்றாலும், இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபூவத்தை யுடையவரென்று நினைக்கவுங்கூட அரியவர். (என்றுமொரியல்வொடு நின்ற) r வருஷல விவாஹ மந்த்ரம்போலே என்றும் ஓரியல்வொடு நின்றவராவதென்னென்னில்; என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபூவத்தையுடையவரென்று நினைக்க அரிதான நிலை என்றும் ஒருபடிப் பட்டிருக்கும் என்கை. (எந்திடர்) s அபௌருஷேயமான வேத்யப்ரதிபாத்யனாகையால் வந்த த்யார்ட்யத்தைச் சொல்லுகிறது. t இப்படி ஸுத்யருட்ப்ரமான லித்த்யாரான நிலை தம்முடைய லாப்யமாய்த் தோற்றுகையாலே (எந்திடர்) என்கிறார்.

u [நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் நின்றிலிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலரான v இவையெல்லாம், என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவராய் என்று மொரியல்வொடுநின்ற எந்திடரானவர்]. 6.

அ-என்கிற ஸங்கையை அபியுக்தோக்தியாலே பரிஹரிக்கிறார் (ப்ரவ்ருத்தியித்யாதி) விழுகையாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு விழாமை நிவ்ருத்தியிறே; அது ஸ்வாபீஷ்டமானாலும் தன்னால் முடியாதே ஸக்திமத்யுதீநமாக வேண்டிற்றென்னுதல்; பதநமே நிவ்ருத்தியாய், அதுதானும் ஸக்திமத்ப்ரதிருத்த்யுமாயிற்றென்னுதல். நிற்கை - பதநநிவ்ருத்தி. "என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்" என்றத்தை / முடிச்சோதியிலே வடிவழகு விஷயமாக எடுக்கையாலே ஸர்வப்ரகாராபரிச்சேத்யத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். q (அநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே) "நின்றனர்" இத்யாத்யநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே என்றபடி. r கீழே "நினைவரியவர்" என்று வைத்து, வருஷல விவாஹமந்த்ரம்போலே — என்று கூட்டுவது. r வருஷலவிவாஹ மந்த்ரமாவது - "அரசாணியைத் தொட்டுத் தொட்டிலேன், பாய்ந்திட்டுப் பாய்ந்திலேன், சொல்லிட்டுச் சொல்லிலேன்" என்று. s த்யருட்யத்வமாவதென்ன (அபௌருஷேயமான இத்யாதி) t "எம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி) u ஸ்ரோத்ருபுத்த்யுதிஸமாதானார்த்தம் அந்வயம் (நின்றனரித்யாதி) v (இவையெல்லாம்) ஸங்காதாத்மகமான இவையெல்லாம் என்றபடி. இவையெல்லாமென்றது - அந்விதமாகைக்காக. 6.

ஜீ—பரிஹரிக்கிறார் (ப்ரவ்ருத்தி இத்யாதி) ஸ்வர்க்குத்தினின்றும் விழுகையாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு விழாமைநிவ்ருத்தியிறே; அது, ஸ்வாபீஷ்டமானாலும் தன்னால் முடியாதே ஸக்திமத்யுதீநமாக வேண்டிற்று என்னுதல்; பதநமே நிவ்ருத்தியாய் அதுதானும் ஸக்திமத்ப்ரதிருத்த்யுமாயிற்று என்னுதல். q (அநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே) "நின்றனர்" இத்யாத்யநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே. "என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்" என்றத்தை / முடிச்சோதியிலே வடிவழகுவிஷயமாக எடுக்கையாலே இது ஸர்வப்ரகாராபரிச்சேத்யத்தைக்கும் உபலக்ஷணம். r கீழே "நினைவரியவர்" என்று வைத்து, வருஷலவிவாஹ மந்த்ரம்போலே — என்று கூட்டுவது. r வருஷலவிவாஹ மந்த்ரமாவது - "அரசாணியைத் தொட்டுத் தொட்டிலேன், பாய்ந்திட்டுப்பாய்ந்திலேன், சொல்லிட்டுச் சொல்லிலேன்", s த்யருட்யத்வமாவதென்னென்ன (அபௌருஷேயமான இத்யாதி) t "எம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி இத்யாதி) u ஸ்ரோத்ருபுத்த்யுதிஸமாதானார்த்தம் அந்வயம் (நின்றனர் இத்யாதி) v (இவையெல்லாம்) ஸங்காதாத்மகமான இவையெல்லாம். இவையெல்லாம் என்றது - அந்விதமாகைக்காக. 6.

7. திடவிகும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
படர்பொருள் முழுவது மாயவை யவைதொறும்
உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்
கடர்மிரு சுருதியு ளிவையுண்ட சுரனே.

ஆ—அவ:-(திடவிகும்பு) கீழ்மூன்று பாட்டாலும் ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி கள் புகுவதநீரும் என்னுமிடத்தை ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லிற்று: இனி இந்த ஸாமாநாதிகரணயமானது ஜகதீஸ்வரயோ: ஸரீராத்மத்வ நிபந்தநமென்று சொல்லுகிறது.

வ்யா:—இந்த ஸரீரத்தை இவ்வாத்மா நியந்த்ருதயா வ்யாபித்திருந்தாற்போலே எம்பெரு மானும், அபூதி, த்ரமாணஸித்த,மான ப்ருதி,வ்யாதி, பூதபஞ்சகங்களையும் த்தாரப்,தங்க ளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் நியந்த்ருதயா வ்யாபித்திருக்கும். இப்படி கார்யகாரணோபயாவ ஸ்தாசித்வஸ்துவிற் காட்டிலும் பூத்த, முக்த நித்யஸித்த, த்ரிவித, சேதநரிற் காட்டிலும் விலக்ஷண ஜ்ஞாநாநந்த,ாமல ஸ்வரூபனாய், ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநாபரிமிதகுண விபூதிக னாய், அகிலபுவநநிர்மாண த்ராண ஸம்ஹரணாதி, லீலாவிநோதகுண, ஸர்வஜகதாத்மாவாய், ஸர்வஜகச்சரீரனாய், ஸ்வத ஏவ அகர்மவஸ்யனாகையாலே ஸ்வஸரீரபூதசேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துகத ஸுகது:க்க, விகாராதி, ஸர்வதேவாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் இருந்த பரம புருஷன்—1. “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” (ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம) 2. “आनन्दो ब्रह्म” (ஆநந்தேயா ப்ரஹ்ம) 3. “यस्सर्वज्ञस्सर्वविद्” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) 4. “परास्य शक्तिर्विविधैव ध्रियते स्वभाविकी ज्ञानबलक्रिया च” (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபாவிகி ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச) 5. “मनोमयः प्राणशरीरो भारूपस्सत्यसङ्कल्पः आकाशात्मा सर्वकर्मा सर्वकामस्सर्वगन्धस्सर्वरसस्सर्वसिद्धमभ्यासोऽवाक्यनादरः” (மனோமய: ப்ராணஸரீரோ ப்ராநுபஸ்ஸத்யஸங்கல்ப: ஆகாஸாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாமஸ் ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வ நஸஸ் ஸர்வமித்யம்ப்யாததோவாக்யநாத்ர:) 6. “तस्य नाम 'महद्यशः'” (தஸ்ய நாம மஹத்யஸ:) 7. “अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते यत्तद्वेद्यमप्राप्तमगोक्षमवर्णमचक्षुश्छोक्तं सदापिपादम्। नित्यं विभु सर्वगतं सुसुक्ष्मं तदव्ययं यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीराः” (அது பரா யயா ததக்ஷரமதி,கும்யதே யத்ததத்,ரேஸ்யமக்,ராஹ்யமகே,ராத்ரமவர்ணமசக்ஷ,ஸ் ஸ்ரோத்ரம் தத்யபாணிபாதம்! நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத்யூ,தயோநிம் பரிபஸ்யந்தி தீ,ரா:) 8. “अपहृतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपि-पासस्सत्यकामस्सत्यसङ्कल्पः” (அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஸோகோ விஜிக,த்-ஸோடபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:) 9. “य एषोऽतरादित्ये हिरण्यमयः पुरुषो ह्रद्यते हिरण्यमभ्रहिरण्यकेश आप्रणखात् सर्व एव सुवर्णः। तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (ய ஏஷோதந்தராதி,த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ,த்,ருஸ்யதே ஹிரண்யஸ்மஸ்ருர் ஹிரண்ய கேஸ ஆப்ரணகத ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:! தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்ட,ரீகமேவ மக்ஷிணி) 10. “सर्वे निमिषा जज्ञिरे विद्यतः पुरुषादधि” (ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி,) 11. “आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्” (ஆதி,த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்) 12. “आदित्यवर्णं तमसस्तु पारे” (ஆதி,த்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே) 13. “नीलतोयदमभ्यस्य,

- ஆ-விசுலேசுவ பாசுரா" (நீலதோயதும்பு, யஸ்துா வித்யுல்லேகேவ பூஸ்வரா) 1. "மஹாரசன்
 வாச:" (மஹாரஜநம் வாஸ:) 2. "ஹிஷ் தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ" (ஹிஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ)
 3. "அஸ்யேசானா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ) 4. "இஷ்வேரீ
 சர்வமூதானா த்வாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம்" (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம்)
 5. "யத் பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:) 6. "யத்நய:
 ப்ரதமஜா யே புராணா:" (யத்ரந்நய: ப்ரதமஜா யே புராணா:) 7. "தத்விபாஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே
 விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்" (தத்விபாஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே
 பரமம் பதம் ஸத்யா பஸ்யந்தி ஸூரிய:) 8. "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் சதா பश्यन्ति सूर्य:" (தத்விஷ்ணோ:
 பரமம் பதம் ஸத்யா பஸ்யந்தி ஸூரிய:) 9. "यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्" (யோ
 வேத: நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்) 10. "यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन्" (யோ
 அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்) 11. "प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः" (ப்ரத்யாந
 கேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஸ:) 12. "क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः क्षरात्मानावीशते देव एकः" (க்ஷரம்
 ப்ரத்யாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஸதே தேவ ஏக:) 13. "स कारणं
 करणाधिपाधिपः" (ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப:) 14. "इा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं
 वृक्षं परिपस्वजाते। तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति अनन्नन्नन्यो अभिचाकशीति" (த்யுவா ஸுபர்ணா
 ஸயுஜா ஸக்யாயா ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்ய
 வத்தி அந்நந்நந்ந்யோ அபிசாகஸீதி) 15. "समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नो अनीशया शोचति
 मुह्यमानः। जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः" (ஸமானே வருக்ஷே புருஷோ
 நிமக்நோ அநீஸயா ஸோசதி முஹ்யமான:। ஜுஷ்டம் யத்யா பஸ்யத்யந்யமீஸமஸ்ய
 மஹிமானமிதி வீதஸோக:) 16. "पृथगात्मानं प्रेरितारश्च मत्वा" (ப்ருத்யக்யாத்மாநம் ப்ரேரி
 தாரஞ்ச மத்வா) 17. "भोक्ता भोग्यं प्रेरितारश्च मत्वा" (பேக்தா பேக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச
 மத்வா) 18. "एतमानन्दमयमात्मानमुपसङ्कस्य" (ஏதமானந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய)
 19. "रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति" (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா:அநந்தீ பவதி)
 20. "तदा विद्वानामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्" (தத்யா வித்ய்வாந் நாமருபாத்ய
 விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்) 21. "तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः
 परमं साम्यमुपैति" (தத்யா வித்ய்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய
 முபைதி) 22. "सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति" (ஸோ:அஸ்நுதே ஸர்வாந்
 காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி) 23. "यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी
 न वेद यस्य पृथिवी शरीरम्—य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मान-
 मन्तरो यमयति स त आत्मा अन्तर्याम्यमृतः" (ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ
 யம் ப்ருதிவீ ந வேத்ய யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்—ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோ:அந்தரோ
 யமாத்மா ந வேத்ய யஸ்யாத்மா ஸரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா
 அந்தர்யாம்யம்ருத:) 24. "एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" (ஏஷ
 ஸர்வபூதாந்தராத்மா:அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) 25. "अन्तः
 प्रविष्टश्चास्ता जनानां सर्वात्मा" (அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா)
 26. "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்) 27. "यतो वा इमानि

- ஆ—மூதானி ஜாயந்தே” (யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே) 1. “ब्रह्म वा इदमेक एवाग्र आसीत्” (ப்ரஹ்ம வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்) 2. “सर्वाणि ह्येव इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते” (ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாந்யாகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே) 3. “आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्” (ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்) 4. “एको ह्यै नारायण आसीत्, न ब्रह्मा नेशानो नेमे चावापृथिवी न नक्षत्राणि” (ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரஹ்மா நேஸாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி) 5. “न तस्येशे कश्चन” (ந தஸ்யேஸே கஸ்சந) 6. “पतिं विश्वस्यात्मेश्वरम्” (பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்) 7. “यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रयतेऽपि वा । अन्तर्बहिः तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः” (யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே஽பி வா | அந்தர் ப்ரஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:) 8. “स ब्रह्मा स शिवः सेन्द्रः सोक्षरः परमः स्वराट्” (ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவ: ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: ப்ரம: ஸ்வராட்) இத்யாதி: யாய், 9. “अविकाराय शुद्धाय” (அவிகாராய ஸுத்தாய) 10. “शुद्धे महाविभूत्याद्ये” (ஸுத்தே, மஹாவிபூத்யாக்யே) 11. “स सर्वभूतप्रकृतिं विकारान्” (ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ரு திம் விகாராந்) 12. “रूपमात्रं स्वप्नीगम्यम्” (ருக்மாபம் ஸ்வப்நதிக்யம்யம்) 13. “समस्ताः शक्त्यधैता नृप यत्र प्रसिद्धिताः । तद्विश्वरूपवैरूप्यं रूपमन्यद्वरेर्महत् ॥” (ஸமஸ்தா: ஸக்த யஸ்சைதா ந்ருப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: | தத்விஸ்வரூபவைரூப்யம் ரூபமந்யத்யுதேரே மஹத் ||) 14. “भूषणाखरूपस्थम्” (பூஷணாஸ்த்ரஸ்வரூபஸ்த்யம்) 15. “न भूतसङ्गसंस्थानो वेदोऽस्य परमात्मनः” (ந பூதஸங்க, ஸம்ஸ்தாநோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:) 16. “तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः । विषत्सवक्षा नित्यधीरजय्यदशाश्वतो ध्रुवः ॥” (தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்க்ஷக்ரகதாதர: | ஸ்வித்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜ்யய: ஸாஸ்வதோ த்ருவ: ||) 17. “नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः धीरनपायिनी” (நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணே: ஸ்ரீரநபாயிநீ) 18. “तेषां तत्परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः” (தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த்நாநம் யத்வை பஸ்யந்தி ஸூரய:) 19. “दिव्यं स्थानमजरञ्चाप्रमेयं दुर्विज्ञेयं चागमैर्गम्यमाद्यम्” (திவ்யம் ஸ்த்நாநமஜரஞ்சாப்ரமேயம் துர்விஜ்ஞேயஞ்சாக்யமேர்க்யம்யமாத்யம்) 20. “वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः । आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह ॥” (வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்யம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைத்ர பாக்யவதைஸ் ஸஹ ||) 21. “कलामुहूर्तादिमयश्च कालः” (கலாமுஹூர்த்தாதிமயஸ்ச கால:) 22. “कालं स पचते” (காலம் ஸ பசதே) 23. “पूः प्राणिनस्सर्व एव गुहाशयस्य” (பூ: ப்ராணிந: ஸர்வ ஏவ குஹாஸ்யஸ்ய) 24. “सर्वे समामोषि ततोऽसि सर्वः” (ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோ஽ஸி ஸர்வ:) 25. “तानि सर्वाणि तद्वपुः” (தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:) 26. “तत्सर्वं वै हरेस्तनुः” (தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:) 27. “स एव सर्वभूतात्मा विश्वरूपो यतोऽव्ययः” (ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விஸ்வரூபோ யதோ஽வ்யய:) 28. “जगत्सर्वं शरीरं ते” (ஜகத் ஸர்வம் ஸரீரம் தே) 29. “जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसंनिहितत्वाच्च” (ஜகத்ய்வயாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத்ருந்நிஹிதத்வாச்ச) 30. “भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च” (பேக்யமாத்ரஸாம்யலிங்க்யாச்ச) 31. “जगद्व्यापारवर्जं समानो ज्योतिषा” (ஜகத்ய்வயாபாரவர்ஜம் ஸமானோ ஜ்யோதிஷா) 32. “इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्वेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥” (இதம்

ஆ—ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகுதா: | ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத்யந்தி ச ||) 1. “विष्णोस्सकाशादुद्भूतम्” (விஷ்ணோஸ் ஸகாஸாதுத்யூதம்) இய்யாதி, ஸ்ம்ருதிஹாஸபுராணோபப்ஸும்ஹிதமாய், அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தேஷமாய், அபுரதி, தப்ரமாண்யரூபதேஜ:ப்ரகரமாயிருந்த ஸ்ருதிகளிலே உளனென்கிறார். ஆதலால் லோகாயத மாயாவாத, பாஸ்கரீய பாத, வப்ரகாஸாதி, வேத, விருத், த, ஸமயங்கனெல்லாம் நிரஸ்தமாயின.

7.

ஒ— அவ:—ஏழாம் பாட்டில் - கீழ் முன்று பாட்டிலாக சேதநாசேதந பத்யார்த்தங் களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் புகுவத்யூதநமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத் தாலும், வையதிகரண்யத்தாலுமாகப் பேசி, அந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்த நமான ஜகத்யூஸ்வர்களுக்குண்டான ஸரீரஸரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லு கிறது. “ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் புகுவத்யூதநமாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஸரீரமென்கிறது” என்றும் சொல்லுவர்.

வ்யா:—(திடவிசம்பென்று தொடங்கி) ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயங்கள் உண் டாவதற்கு முன்பேயுண்டாய், அவை நஸித்தாலும் தான் சிலநாள் நிற்குமதான ஆகா ஸம் முதலான பூதபஞ்சகங்களையும் உபாத்யாநமாகக்கொண்டு, கார்யமாய் விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள தேவாதி, பத்யார்த்தங்களையெல்லாம் உண்டாக்கி; இங்கு ஆகாஸத்துக்குச் சொன்ன த்யார்ட்யம் லோகாயதாதிமத நிராஸபரம். எரியாவது - தேஜஸ்ஸு. வளி யாவது - காற்று. (அவையவையென்று தொடங்கி) அவ்வவ பத்யார்த்தங்கள்தோறும் ஸரீரத்தில் ஆத்மாவைப்போலே - தூரகனுமாய் நியந்தாவுமாய்க்கொண்டு வ்யாப்ய பத்யார்த்தங்களுக்குத் தெரியாமே வ்யாபித்து, அவ்வளவன்றிக்கே அப்பத்யார்த்தங் களுடைய புறம்பும் வ்யாபித்து, காலத்திலே இவற்றை ஸம்ஹரிப்பதும் செய்த ஸர்வேஸ் வரன் - முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்னபடியே, பெளருஷேயத்வ நிபந்தநமான விப்ரலம்பாதி, தேஷரஹிதமுமாய், அபுரதி, தப்ரமாண்முகையாலே மிக்க தேஜஸ்ஸை உடைத்தாய், ஒருவரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் கேட்டேவருகையாலே ஸ்ருதி யென்று சொல்லப்படுகிற வேதத்திலே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு உளன். தாம் அநு ஸந்தித்த அர்த்தத்துக்கு ஸ்ருதியை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்ருதியில் சொல்லுகிற ஸ்ரிய:பதித்வமும் நாராயண ஸப்தவாச்யத்வமும் அநுஸந்தித்தாராக வேணும். இவ்வர்த்தத்தில் நிர்தேஷஸ்ருதியே ப்ரமாணமாகப்பிடிக்கையாலே வேத, விருத்த, ரான பூஹ்யரும் ஜகத்யூஸ்வர்களுக்கு அந்யத்யாஸம்பந்தஞ்சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளும் அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தராணர்கள்.

7.

ப— 7. அவ:—அநந்தரம் இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸரீராத்மபாவ ஸம்பந்த, நிபந்தநம் என்கிறார்.

திடம்—பூதாந்தரங்களிற்காட்டில் சில காலம் நிற்கையாகிற சிக்கனவை உடைத்தான, விசம்பு—ஆகாஸமும், எரி—அக்யுநியும், வளி—வாயுவும், நீர்—

ப—ஜலமும், நிலம்—பூமியும், இவைமிசை—இவை ஆஸ்ரயமாகக்கொண்டு, படர்—பரந்த, பொருள் முழுவதும்—பௌதிக பதூர்த்துங்களுமெல்லாம், ஆய்—தானும்படி அவற்றுக்கு உபாதாநமாய், அவை அவைதொறும்—அவ்வோ பதூர்த்துங்கள் தோறும், உடல் மிசை—ஸரீரத்தில், உயிர் என—ஆத்மா வ்யாபிக்குமாபோலே, கரந்து—கரந்து வ்யாபித்து, எங்கும் பரந்து—இப்படி ஸகலபதூர்த்துங்களிலும் வ்யாப்தனாய், சுடர்—ஸ்வத:ப்ராமாண்யௌஜ்வல்யத்தாலும், மிகு—மிக்கிருப்பதாய், சுருதியுள்—கேள்வியாலே வருவிக்கப்படுவதான ஸ்ருதியினுடைய, உளன்—உள்ளான பொருளாய்க்கொண்டு தோற்றுமவன், இவையுண்ட—இப்பதூர்த்துங்களை [ஸம்ஹ்ருதிகாலத்திலே 1. “अज्ञा अराचरग्रहणात्” (அத்தா கராசர க்ரஹணாத்) என்று] தன்னுள்ளே விழுங்கின, சுரன்—தேவஸப்ஸுத்யவாச்யன். 2. “तमः परे देव एकीभवति” (தம: பரே தேவ ஏகீபவதி) என்னக்கடவதிறே.

விசும்புக்கு அநந்தரம் வளியை எடாதே எரியை எடுத்தது - தைத்திரீயோப நிஷத்திலே 3. “आत्मन आकाशसम्भूतः” (ஆத்மந ஆகாஸஸம்பூத:) என்கிற ஆகாஸப்ராதும்யமும், சூர்தேவாக்யத்தில் 4. “तत्तेजोऽसृजत” (தத்தேஜோஸ்ருஜத) என்கிற தேஜ:ப்ராதும்யமும் தோற்றுகைக்காக. இத்தால் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களும் அநுப்ரவேஸ நிபுந்தநமான அந்தராத்மத்வமும் தத்யூநமென்றதாயிற்று. 7.

இ— அவ;—ஏழாம்பாட்டில் - கீழ் மூன்று பாட்டிலே சேதநாசேதநங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் புகுவத்யூநைகளென்று ஸாமாநாதிக்ரண்யத்தாலும் வையதிக்ரண்யத்தாலும் சொல்லிற்று; அந்த ஸாமாநாதிக்ரண்யத்துக்கு நிபுந்தநம் ஜகத்யூஸ்வரர்களுடைய ஸரீராத்மபூவ ஸம்புந்தம் என்கிறது. ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபாதிகள் புகுவத்யூநங்களாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஸரீரமென்று சொல்லிற்றுகவுமாம்.

வ்யா;—(திடவிசும்பு) த்ருடமான விசும்பு. ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயத்துக்கு முன்பே உண்டாய், அவை நஸித்தாலும் சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே ஸ்திரமான ஆகாஸமென்கிறது; இதுமுதலான பூதபஞ்சகங்களென்ன; (இவை மிசை படர் பொருள்) இவற்றின் கார்யமாய், விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள தேவாதிக்ரண்யங்களென்ன; (முழுவதுமாய்) இந்த ஸகல பதூர்த்துங்களையும் உண்டாக்கி. ஆகாஸத்துக்குச் சொன்ன தூர்ட்யம் லோகாயதாதிக்ரண்யமதநிராஸபரம். வளி - காற்று. (அவையவைதொறும்) அவ்வவ பதூர்த்துங்கள்தோறும் (உடல் மிசை உயிரென) ஸரீரத்தில் ஆத்மாவைப்போலே தூர்கனுமாய், நியந்தாவுமாய், ஸேஷியுமாய். 5. “भूतेन्द्रियास्तःकरणपुरुषाख्यं हि यज्जगत् । स एव सर्वभूतात्मा विश्वरूपो यतोऽव्ययः ॥” (பூதேந்த்ரியாந்த:கரண புருஷாக்யம் ஹி யஜ்ஜகத் | ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விஸ்வரூபோ யதோ:வ்யய: ||). (கரந்து) வ்யாப்ய பதூர்த்துங்களுக்குத் தெரியாமே. (எங்கும் பரந்து) உள்ளும் புறம்பும் வ்யாபித்து.

இ—(இவையுண்ட சுரன்) ப்ரளயத்யஸையிலே இவற்றை ஸம்ஹரித்த ஸர்வேஸ் வரன். (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரமாணம் நிர்தேஷஸ்ருதி என்கிறது. சுடர் மிகுகையாவது - பெளருஷேயத்வ நிபுந்த்யநமான விப்ரலம்ப்யாத்ய தேஷாஷ்ரஹிதமு மாய், ப்ரமாணந்தரங்களைக்கொண்டு ப்யாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாகை யாலே மிக்க தேஜஸ்ஸை உடைத்தாகை. ஒருத்தரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் கேட்டேவருமதாகையாலே ஸ்ருதியென்கிறது. (உளன்) இப்படிப் பட்ட ஸ்ருதியிலே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு தோற்றினவன். தாம் அநுஸந்தித்த அர்த்தங்களுக்கு ஸ்ருதியை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலே, அதிற் சொல்லுகிற ஸ்ரிய:பதித்வமும் நாராயணஸப்யத்யவாச்யத்வமும் அநுஸந்தித் தாராகவேணும்; இவர்க்கு நிர்தேஷஸ்ருதியே ப்ரமாணமாகையாலே—ப்யாஹ யரும், ஜகதீஸ்வரர்களுக்கு அந்யத்யா ஸம்பந்தம் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளும் அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தரானார்கள். 7.

ஈ— அவ:—ஏழாம்பாட்டு. (திடவிசும்பித்யாத்ய) கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொன்ன இது—b ப்யாவிப்ரதிஸந்த்யாதந்யாயத்தாலேயாய், c அத்தால் d ப்யலித்த ஸம்பந்தம்

அ— ஏழாம்பாட்டு. a...f (திடவிசும்பித்யாத்ய) இப்பாட்டிலே ஸரீராத்மப்யாவஞ்சொல்லுகிறதுக்கு ப்யோஜநம் இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் இத்யாத்யவாக்ய த்ரயத்தாலே) கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகிற இடத்தில் ஹ்ருதீக்ருதமான ஸரீராத்மப்யாவத்தை இங்கே வெளியிடுகிறார் என்று முந்தின அர்த்தம். b (ப்யாவிப்ரதிஸந்த்யாதந்யாயம்)மாவது:—மேலே இந்தப் பாட்டிலே ஸரீராத்மப்யாவத்தை அருளிச்செய்யப்போகிறோம் என்று திருவுள்ளத் திலே வைத்துக்கொண்டு, கீழே "நாமவன்" [4] என்கிற பாட்டிலும் "நின்றனர்" [6] என்கிற பாட்டிலும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தார்; அங்கு அருளிச்செய்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸரீராத்ம ப்யாவதிப்யந்த்யநமென்று தெரிய அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. c (அத்தால்) என்றது - ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் என்றபடி. d (ப்யலித்த ஸம்பந்தம்) காரணதயா ப்யலித்த ஸம்பந்தம் என்றபடி.

ஐ— ஏழாம்பாட்டு a...f (திடவிசும்பித்யாத்ய) இப்பாட்டிலே ஸரீராத்மப்யாவம் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் இத்யாத்யவாக்ய த்ரயத்தாலே) கீழே ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகிற இடத்தில் ஹ்ருதீக்ருதமான ஸரீராத்மப்யாவத்தை இங்கே வெளியிடுகிறார் என்று முந்தின அர்த்தம். b (ப்யாவிப்ரதிஸந்த்யாதந்யாயத்தாலே) இந்தப் பாட்டிலே ஸரீராத்மப்யாவத்தை அருளிச்செய்யப் புகுகிறோமென்று திருவுள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டு, கீழே "நாமவன்" [4] என்கிற பாட்டிலும் "நின்றனர்" [6] என்கிற பாட்டிலும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தார். அங்கு அருளிச்செய்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸரீராத்ம ப்யாவ திப்யந்த்யநமென்று தெரிய அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. c (அத்தால்) ஸாமாநாதிகரண்யத் தாலே. d (ப்யலித்த ஸம்பந்தம்) காரணதயா ப்யலித்த ஸம்பந்தம்.

ஈ—ஸரீராத்மபூவமென்கிருராதல்; அன்றியே கீழே e ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார். i அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தனம் ஸரீராத்மபூவம் என்கிருராதல்.

அ— e பேதஸ்ருதி என்றும், அபேதஸ்ருதி என்றும், கடகஸ்ருதி என்றும் மூன்று உண்டு. அதில் பேதஸ்ருதியாவது— 1. “பதம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்” 2. “ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:” இத்யாதி:கள். அபேதஸ்ருதியாவது— 3. “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம” 4. “தத் த்வமஸி” இத்யாதி:கள். கடகஸ்ருதியாவது— 5. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” இத்யாதி: “இலனது” [3] “அவரவர்” [5] என்கிற இரண்டு பாட்டும் பேதஸ்ருத்யர்த்தம். “நாமவன்” [4] என்கிற பாட்டும் “நின்றனர்” [6] என்கிற பாட்டும் அபேதஸ்ருத்யர்த்தம். அதை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார் என்று) சொன்னார்—விஸிஷ்டைக்யத்தை என்றபடி. சொல்லுகை—நிர்தேஸரிக்கை; இத்தம்பூாவே த்ருதியை. i இந்த பேத்யா பேத்யங்கள் இரண்டும் கூடும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையிலே கடகஸ்ருத்யர்த்தமான ஸரீராத்மபூவத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (அப்படி சொன்ன இத்யாதி:) (அப்படி சொன்ன) வையதிகரண்ய நிர்தேஸஸஹசரிதஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேஸ ஸித்த்யமான என்றபடி. “அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கும் பேத்யத்துக்கும் நிபந்தனம்” என்று கூட்டுவது. ஆக, கீழ் 4. “தத் த்வமஸி” 3. “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம” இத்யாத்யபேத்யஸ்ருத்யர்த்தமும். 6. “பேக்தா பேக்யம் ப்ரேரிதாரம்” 7. “ப்ருத்யாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம்” 8. “நித்யோ நித்யாநாம்” 1. “பதம் விஸ்வஸ்ய” 9. “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாஸீஸநீஸௌ” 10. “த்வா ஸுபர்ண ஸயுஜா ஸக்யா” 11. “ஸோஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபர்சிதேதி” இத்யாதி: பேத்யஸ்ருத்யர்த்தமும் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டிலே 5. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” 5. “ய ஆத்மநி திஷ்டந்” இத்யாதியான கடகஸ்ருத்யர்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்வார். வையதிகரண்யத்தால் பேத்யம் ஸித்த்யமிதே; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தனமேதென்ன; அதுக்கடி ஸரீராத்மபூவம் என்கிருராதல். 12. “ஆதென பேத்யஸ்ருதிநாமந்ருதவிஷயதா லக்ஷண சைக்யவாசாம் தூரே தாவத் ப்ரஹ்மாணம் ததுப்யகடநாதத்பராணஞ்ச வாசாம் i ப்ரத்யக்ஷாதி: ப்ரமாணஸ்வரஸக்யதிஹதிஸ் தர்க்கபூத்யர்ச பூயாந் மாயாவாதே ததேதத் ஸகலமிதரத்யா லக்ஷமணசார்யபக்ஷே ||” என்று அம்மானருளிச்செய்த ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். “நாமவன்” [4]

ஜீ— e (ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் இத்யாதி:) “நாமவன்” [4] “நின்றனர்” [6] என்கிற பாட்டுக்களிலே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும், “இலனது” [3] “அவரவர்” [5] என்கிற பாட்டுக்களிலே வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார் என்றபடி. i இந்த பேத்யாபேத்யங்கள் இரண்டும் கூடும்படி எங்ஙனே என்கிற ஸங்கையிலே, கடகஸ்ருத்யர்த்தமான ஸரீராத்மபூவத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (அப்படி சொன்ன இத்யாதி:) (அப்படி சொன்ன) வையதிகரண்ய நிர்தேஸஸஹசரிதஸாமாநாதிகரண்ய ஸித்த்யமான என்றபடி. “அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கும், பேத்யத்துக்கும் நிபந்தனம்” என்று கூட்டுவது. ஆக, கீழ் 4. “தத் த்வமஸி” 3. “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம” இத்யாத்யபேத்யஸ்ருத்யர்த்தமும். 6. “பேக்தா பேக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச” 7. “ப்ருத்யாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம்” 8. “நித்யோ நித்யாநாம்” 1. “பதம் விஸ்வஸ்ய” இத்யாதியபேத்யஸ்ருத்யர்த்தமும் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டில் 5. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” 5. “ய ஆத்மநி திஷ்டந்” இத்யாதியான கடகஸ்ருத்யர்த்தமும் சொல்லுகிறது. இங்கே 12. “ஆதென பேத்யஸ்ருதிநாம்” இத்யாதி: அநுஸந்தேயம்.

ஈ— g 1. “अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि” (அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிய்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி) என்கிறபடியே h த்ரிவ்ருத்க்ருதமான அசித்திலே ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து வஸ்துத்வநாமபூக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி.

அ—என்கிற பாட்டிலே ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே, “அவரவர்” [5] என்கிற பாட்டிலே வையதிகரணயத்தாலே சொன்னார். ஐக்யம் சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், “இறையவரடைய நின்றனர்” [5] என்று—இவனே அந்தராத்மாவாய் நின்றான் என்கையாலே, அவர்களுடைய ப்ரகாரத்வமும், இவனுடைய ப்ரகாரித்வமும், ப்ரகார ப்ரகாரிகளுடைய ஐக்யமும், ஸித்தித்வமாகையாலே கூடுமென்னவுமாம்.

g ஸரீராத்மபூவஞ் சொல்லுகிற பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது-2. “தத் ஸ்ருஷ்ட்வாதேவா நுப்ரவியத் தத்யுப்ரவிய்ய ஸச்ச த்யச்சாப்யவத்” என்கிற ஸ்ருத்யர்த்தம் தோற்று கைக்காக என்று அருளிச்செய்கிறார்—(அநேந ஜீவேநேத்யாதி) h 1. “ஹந்தா ஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா:—தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாம் கரவாணி” என்றத்தைப்பற்ற (த்ரிவ்ருத்க்ருதமான அசித்திலே) என்கிறார். இந்த ஸ்ருதியிலே தேஜோ஽பூந்நங்கள் மூன்றையும் சொன்னது—ஆகாஸ வாயுக்களிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சிக்ருதமான அசித்திலே என்கை. 3. “ஏவம் ஜாதேஷு பூதாநி ப்ரத்யேகம் ஸ்யுர்த்யூவித்யா தத்யா | சதுர்த்யா பிந்நமேகைகமர்த்தமர்த்தம் தத்யா ஸ்திதம் || வ்யோம்நோ ஽ர்த்தபூக்யாஸ்சத்வாரோ வாயுதேஜ:பயோப்யவாம் | அர்த்த்யாநி யாநி வாயோஸ்து வ்யோமதேஜ:பயோப்யவாம் ||” ஆக, இது பஞ்சிகரண ப்ரக்ரியை. g கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபூந்த்யநம் ஸரீராத்மபூவம் என்பானென்? ஸ்வரூபைக்யம் என்றாலோ? என்ன; ஸ்ருதியும், ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபூந்த்யநம் ஸரீராத்மபூவம் என்று சொல்லுகிறதென்று காட்டுகிறார் (அநேந ஜீவேந என்று தொடங்கி) என்னவுமாம். யத்வா ப்ரமாண கதநமுகேத பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அநேந ஜீவேநேத்யாதி) “இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: அஹம் அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிய்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ஸேயம் தேவதைக்ஷத” இத்யந்வய: [ஸேயம் தேவதா] அந்த ஈஸ்வரனான தேவதையானது, ஐக்ஷத-பார்த்தது. ஸங்கல்பித்ததென்றபடி.

ஜீ- g ப்ரமாண கதநமுகேத உக்தார்த்தவிவரணம் (அநேநேத்யாதி) h சூந் தேவாக்யே ஸத்யுநித்யாயாம், 1. “ஸேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தா ஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநா ஽நுப்ரவிய்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி, தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாம் கரவாணி” என்றத்தைப்பற்ற (த்ரிவ்ருத்க்ருதமான அசித்திலே) என்கிறார். இந்த ஸ்ருதியிற்சொன்ன தேஜோ஽பூந்நங்கள் மூன்றும் ஆகாஸ வாயுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சிக்ருதமான அசித்திலே என்றபடி. “இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: அஹம் அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிய்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ஸேயம் தேவதைக்ஷத” இத்யந்வய: [ஸேயம் தேவதா] அந்த ஈஸ்வரனான ப்ரதேவதை.

ப்ர—g 1. (தீடவிகம்பித்யாதி) ஞாந்நொயே சத்வித்யாதி [6-3] “सेयं देवतैश्च हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति ।” जीवेनात्मना-जीवशरीरकेण मया ; “सिंहेन भूत्वा बहवो मयात्ताः” इतिवत् । “तदनुप्रविश्य सच्च त्यच्चाभवत्” [तै-आ-६] इति जीवेप्यनुप्रवेशेन तन्नामभाक्त्वश्रवणादित्यर्थः ॥

ஈ—i இவை 'தான்' என்னலாம்படியிருந்தால் "ம்ருதாத்மகோ க₄ட:" என்னும் படியிருக்கையன்றிக்கே, j 1. "अन्तः प्रविष्टशस्त्रा जनानां सर्वात्मा" (அந்த: ப்ரவிஷ்டஸ் ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வேஷாமாத்மாவாய், k இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில்—இந்த ஸரீரத்துக்கு இந்த ஆத்மா த₄ரகனாய் நியாமகனாய் ஸேஷியா யிருக்கிறுப்போலே 2. "यस्यात्मा शरीरम्" (யஸ்யாத்மா ஸரீரம்) 3. "यस्य पृथिवी शरीरम्" (யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம்) என்கிறபடியே தான் இரண்டுக்கும் l த₄ரகனாய் l₂ நியாமகனாய்

அ—திஸ்ர: என்கிறது - தேஜோ₂பூந்நங்களை. இவைகளை தே₃வதைகள் என்கிறது-அக்₃ந்யாதி₃ தே₃வதாதி₃ஷ்டி₂தங்களாகையாலே. இம்மூன்றும் பஞ்சபூ₄தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். . "ஜீவேநாத்மநா - ஜீவஸரீரகேண மயா; 4. "ஸிம்ஹேந பூ₄த்வா ப₃ஹவோ மயாத்நா:" இதிவத். [ஸிம்ஹேந பூ₄த்வா] ஸிம்ஹஸரீரேண பூ₄த்வா என்றபடி. 'ஜீவஸ்வருபேண மயா' என்னவேண்டாவோ? என்ன, ஸரீராத்மபூ₄வப்ரத₃ர்ஸநபரமித₃ம் வாக்யமாகையாலே. g. l.] அஸ்மிந் வாக்யே "அநேந ஜீவேந" இத்யாரப்ய "இவை தான் என்னலாம்படி இருந்தால்" இத்யந்தேந ஏதத்₃கூ₄ராத₃ா பூ₃ர்வார்த்த₄ார்த்தே₂ா₂நுஸந்தீ₂யதே; "அந்த:ப்ரவிஷ்ட: 'இத்யாதி₃நா த்ருதீய பாத₃ார்த்தே₂ா₂நுஸந்தீ₂யதே. l (இவை தான் என்னலாம்படி இருந்தால் இதி) அத்ர 5. "ஸச்ச த்யச்சாப₄வத்" இதி ஸ்ருதிர்விவக்ஷிதா. l (அந்த:ப்ரவிஷ்ட:ஸாஸ்தேதி) அநேந ந்ருபநபே₄வ்யாவ்ருத்திருச்யதே. k...l₂ ஸரீராத்மபூ₄வலக்ஷணமாக பூ₄ஷ்யகாராருளிச்செய்த ஆதாராதே₂யபூ₄வ நியந்த்ருநியாம்ய பூ₄வ ஸேஷஸேஷிபூ₄வங்களாகிற மூன்றும் "உடல்மிசை உயிரென" என்கிற இதிலே விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில் என்று தொடங்கி, ஸேஷியாய் நின்று நடத்திக்கொண்டுபோகும் என்னுமளவாக).

ஜீ—ஐக்ஷத-பார்த்தது; ஸங்கல்பித்ததென்றபடி. திஸ்ர:-ப்ருதி₂வயப்தேஜாம்ஸி. இவை தே₃வதைகளென்கிறது-அக்₃ந்யாதி₃தே₃வதாதி₃ஷ்டி₂தங்களாகையாலே. ஜீவேநாத்மநா-ஜீவஸரீரகேண மயா. 4. "ஸிம்ஹேந பூ₄த்வா ப₃ஹவோ மயாத்நா:" இதிவத். [ஸிம்ஹேந பூ₄த்வா] ஸிம்ஹஸரீரகேண பூ₄த்வா. "ஜீவஸ்வருபேண மயா" என்னுதொழிந்தது - இந்த வாக்யம் ஸரீராத்மபூ₄வப்ரத₃ர்ஸந பரமாகையாலே. g. l. "அநேந ஜீவேந" இத்யாரப்ய "இவை தானென்னலாம்படி இருந்தால்" என்னுமளவும் இப்பாட்டில் பூ₃ர்வார்த்த₄த்தை அருளிச்செய்தபடி; l "அந்த:ப்ரவிஷ்ட:" இத்யாதி₃யாலே மூன்றும் பாத₃ார்த்த₂ம் சொல்லுகிறது. l (இவை தான் என்னலாம்படி) என்றது - 5. 'ஸச்ச த்யச்சாப₄வத்' என்றதைப்பற்றி. l "அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா" என்கிற இது. ஸர்வாத்மஸப்₃த₃ விவரணம். "அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா" இத்யந்தேந ந்ருபநபே₄வ்யாவ்ருத்தி: k...l₂ ஸரீராத்மபூ₄வலக்ஷணமாக பூ₄ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ஆதாராதே₂யபூ₄வ, நியந்த்ருநியாம்யபூ₄வ, ஸேஷ ஸேஷிபூ₄வங்களாகிற மூன்றும் "உடல்மிசை உயிரென" என்கிற இதிலே விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில் என்று தொடங்கி ஸேஷியாய் நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்னுமளவாக) 2, 3. ப்ருஹத₃ா

ப்ர—j 1. [आर-हो] "अन्तः प्रविष्टशस्त्रा जनानां सर्वात्मा"

2.3. बृहदारण्यके [५-७] अन्तर्यामिब्राह्मणे "यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरम् यः पृथिवीमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः-य आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्मानन्तर्याम्यमृतः॥"

ஈ—1, ஸேஷியாய் நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்று கீழ்ச்சொன்ன ம ஸாமாநாதி,

அ—1. “யஸ்ய சேதநஸ்ய” இத்யாதி, வ்யாக்யாதே, யத் த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்துமென்று தொடங்கி அருளிச்செய்யப்போராகோ? “யஸ்ய” என்று ஷஷ்ட்யந்த பதத் துக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன; ஸரீரமென்றால், கஸ்ய ஸரீரமென்று ப்ரதியோகிஸாபேக்ஷ மாகையாலே அருளிச்செய்கிறார்—[யஸ்யேதி ஷஷ்ட்யந்தேந பதேந என்று தொடங்கி] “யஸ்ய” என்று ஸப்ரதியோகிகமாக அருளிச்செய்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன; 2. “ஆத்மந ஆகாஸஸம்பூத:” என்கிறனிடத்தில் ஆத்மஸப்தமும் ஸப்ரதியோகிக மென்று காட்டுகிறதுக்காக அருளிச்செய்கிறார் [தச்ச என்று தொடங்கி] ஆத்மா; கஸ யாத்மா? ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துவுக்கும் ஆத்மா என்றபடி. § [க்ரியாதீநாம்] என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே குணங்களைச் சொல்லுகிறது. / “யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரவ்யம்” என்று ஸரீரலக்ஷணஞ்சொன்னால் பரமாத்மனிடத்திலும் ஸரீரலக்ஷணம் வருமென்று பரிஹரிக்கைக்கு நியந்துமித்யாதி, என்றருளிச்செய்கிறார் [அநியாயம் என்று தொடங்கி] அலக்ஷ்யே லக்ஷணஸ்ய

ஈ—ரண்யகே அந்தர்யாமிபூராஹ்மணே “ய:ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந், ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத:” யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம், ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி-ய ஆத்மநி திஷ்டந், ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத:” யஸ்யாத்மா ஸரீரம், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி” இதி. ம (ஸாமாநாதி, கரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஸரீராத்மபாவம் என்கிறார்) என்றது- 1. “யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும், தூரயிதுஞ்ச ஸக்யம், தச்சேக்ஷைதகஸ்வரூபஞ்ச, - தத் தஸ்ய ஸரீரம்” என்ற பூஷ்ய வாக்யத்தைப்பற்ற.

ப்ர— ம (ஸாமாநாதி, கரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஸரீராத்மபாவமென்கிறார்) भगवान् भाष्यकार: “चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयशरीरम्” इति न्यायसूत्रोक्तं शरीरलक्षणत्रयं सर्वत्रानुगतं मत्वा लौकिकवैदिकसकलशरीरव्याप्तं लक्षणान्तरत्रयं दर्शयति “यस्य चेतनस्येत्यादि” [श्रीभाष्यम्. २-१-४] यस्य चेतनस्य यद्द्रव्यं सर्वात्मना स्वार्थे नियन्तुं धारयितुञ्च शक्यं, तच्छेषतैक-स्वरूपञ्च, तत्तस्य शरीरम्। † यस्येति षष्ठ्यन्तेन पदेन-शरीरत्वं न घटत्वादिवत् अप्रतियोगिकम्, किन्तु पितृत्वादिवत् सप्रतियोगिकमिति दर्शयति; * तच्च “तस्माद्वा एतस्मादात्मनः” [तै. आ-१] इत्यादिषु केवलात्मशब्दप्रयोगेऽपि तद्व्यतिरिक्तस्य वस्तुनः तच्छरीरत्वं विवक्षितमिति ज्ञापनाय। धारयितुं शक्यं, शेषतैकस्वरूपमिति लक्षणद्वये प्रभाप्रभावतोः, लक्षणत्रयेऽप्यात्मधर्मभूतज्ञानयोश्च शरीरशरीरि-भावव्युदासार्थं चेतनस्येतिपदम्; (चेतनस्य) चैतन्यविशिष्टस्येत्यर्थः। (यदिति) धर्मनिर्देशः। द्रव्यशब्देन-जीवगतः क्रियादीनां शरीरत्वं व्युदस्यते। सर्वात्मनेति-कादाचित्कनियाम्यत्वादिमतां गर्भदासवस्त्राभरणगृहक्षेत्रादीनां शरीरत्वं व्युदस्यते। सर्वात्मना-यावद्द्रव्यभावितयेत्यर्थः; अत एव परकायप्रविष्टं प्रति परकायस्य देहत्वव्यावृत्तिश्च। आकाशादिप्रदेशगमनादिष्वर्थेषु नियमनाऽसम्भवात् तद्व्यावृत्त्यर्थं “स्वार्थे” इत्युक्तम्; स्वशब्दश्च शरीरपरः; तत्तच्छरीरसम्पाद्येषु कार्येऽपि यावत्। / अनियाम्याधार्याशेषभूतेषु परमात्मादिषु अतिव्याप्तिपरिहाराय नियन्तुमित्यादिपदम्। रुग्णादि-

ஈ-கரணயத்துக்கு நிபந்தனம் ஸரீராத்மபூவமென்கிறார். n'வ்ருகூத்திலே தேவதூத்தன் நின்றான்' என்றால் அங்கு ஸரீராத்மபூவமில்லை. o ஜாதிசூனங்கள் வ்யக்தியிலே கிடந்தது

அ-வர்த்தநமதிவ்யாப்தி:; லக்ஷயமென்று-ஸரீரம். ஸரீரமல்லாததிலே ஸரீரலக்ஷணமிருக்கை-அதிவ்யாப்தி:; லக்ஷயைகதேயே லக்ஷணஸ்யாவர்த்தநம் அவ்யாப்தி:; அதாவது - ஸர்வஸரீரங் களும் லக்ஷயம்; லக்ஷயத்திலே, ஒருஸரீரத்திலே ஸரீரலக்ஷணம் வர்த்தியாதிருக்கை - அவ்யாப்தி. /நியந்தும், தூரயிதும், தச்சேஷதைகஸ்வரூபமென்று கூட்டிச் சொல்லாமல் பிரித்துச்சொல்லு வானென்னென்ன [தச்சேஷதைகஸ்வரூபமிதி என்று தொடங்கி] § அவயவங்களுக்கும் இந்த லக்ஷணமுண்டாகையாலே அதுக்கும் ஸரீரத்வமுண்டோவென்ன [வேதூர்த்திந: என்று தொடங்கி] 1. யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்யூரவ்யம் ஸர்வாத்மநா-யாதொரு தூரவ்யமானது தானுள்ள காலமெல் லாம்,ஸ்வார்த்தே-தத்தச்சூரீரங்களினாலே ஸம்பாதிக்கவல்ல கார்யங்கள் யாதோரளவும்,நியந்தும்- நியமிக்கைக்கு, ஸக்யம்-ஸக்திவிஷயமாயிருக்கிறது, அது அந்த சேதநனுக்கு ஸரீரம். 2. யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்யூரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே தூரயிதும் ஸக்யம், தத் தஸ்ய ஸரீரம். 3. யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்யூரவ்யம் தச்சேஷதைக ஸ்வரூபம் தத் தஸ்ய ஸரீரம் என்று மூன்றும் தனித்தனியே - ஒரொன்றே ஸரீரலக்ஷணமர்கையாலே இங்ஙனே அந்வயித்துக்கொள்வது. ப்ருதூக்ஸ்தித்யநர்ஹாதூராதேயபூவ:; நியந்த்ருநியாம்யபூவ:; ஸேஷஸேஷிபூவஸ்ச என்கிறது--"யஸ்ய சேதநஸ்ய" இத்யாதிவாக்யத்தினுடைய விவரணம். தூரவ்யத்வே ஸதி ப்ருதூக்ஸ்தித்யநர்ஹாதூராதேயபூவ:; நியந்த்ருநியாம்யபூவ:; ஸேஷஸேஷிபூவஸ்ச. அஸ்ய ச மூலம் - "உடல்மிசையுயிரென" இத்யேதத்பதம். அஸ்யாம் கூரதூரயாம் ஸரீ ராத்மபூவலக்ஷணஞ்ச உச்யதே - தூரவ்யத்வே ஸதி அப்ருதூக்ஸிதூராதூராதேயத்வம் ஸரீராத்மத்வமிதி. அஸ்யாம் கூரதூரயாம் ஆத்மலக்ஷண லக்ஷிதஸ்ய "உளன் சுடர்" இதி சேதநத்வேந விஸேஷணாத் - யத்யூரவ்யம், யத் தூரவ்யத்வே ஸதி அப்ருதூக்ஸிதூராதூராதேயத்வம் - தத் தஸ்ய ஸரீரம்; யஸ்ய ய: சேதநத்வே ஸதி அப்ருதூக்ஸிதூராதூராதேயத்வம்: தஸ்ய ஸ ஆத்மேதி லக்ஷணபேத:; "திடனிகம்பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை படர்பொருள்முழுவதும்" இத்யந் தேந தூரவ்யத்வே ஸதீதி விஸேஷணம்ஸ உச்யதே. "அவையவைதொறுமுளன்" இத்யதேந அப்ருதூக்ஸிதூராதூராதேயத்வமுச்யதே. 1...13 யத்யூரவ்யம் அதர "தூரகனய்" இத்யாதிபத த்ரயேண - பூகூவத் பூஷ்யகாரோக்த ஸரீரலக்ஷணத்ரயகூதம் பதூத்ரயம் ஸூச்யதே. அதஸ்

ப்ய-शरीरेषु नियमनाद्यदर्शनेन लक्षणस्याव्याप्तिपरिहाराय शक्यमित्युक्तम्। रुग्णशरीरेष्वपि नियम-
नादिशक्तिः विद्यत एव ; कार्यानुदयस्तु रोगादिप्रतिबन्धात् ; शक्तिप्रतिबन्धात् अग्न्यादेर्दहनादि-
कार्यानुदयवत्। शक्यं-शक्तिविषयभूतमित्यर्थः। / (तच्छेषतैकस्वरूपमिति) भिन्नवाक्यतया
निर्देशस्तु-स्वार्थे, शक्यं इति पूर्ववाक्यस्यपदद्वयानन्वयात्। (तच्छेषतैकस्वरूपमिति) अत्र एक-
शब्देन सर्वात्मनेति पदार्थ उक्तः। § वेदान्तिनः सत्कार्यवादितया हस्ताद्यवयवानां समुदितानामेव
अवयवित्वेन शरीरत्वात्, न तेष्वतिव्याप्तिः शङ्कनीया। नियाभ्यत्वादिकं हि समुदितानामेव दृश्यते,
न तु विभक्तानाम्। एवमिन्द्रियेष्वपि नातिव्याप्तिः ; मृतशरीरस्य चेतनवियोगक्षणे एव विशरितु-
मारभ्य क्षणान्तरे विशीर्णत्वेन अशरीरत्वात् नाव्याप्तिः। तत्र शरीरशब्दप्रयोगस्तु, पूर्वं शरीरतयाऽ-
वकलससङ्घातैकदेशगोचरत्वेनौपचारिकः। तस्मादिदमेव समीचीनं शरीरलक्षणत्रयमिति॥

ஜீ— n அப்ருத₃க்ஸ்தி₃த₃ பத₃வ்யாவர்த்யமாஹ (வ்ருஷத்திலே இதி) ப்ருத₃க்ஸ்தி₃த்யர்ஹமாகை யாலே என்றபடி. o த்ரவ்யபத₃ வ்யாவர்த்யமாஹ (ஜாதீதி) ஜாதிகுணங்கள் அத்ரவ்யங்க ளாகையாலே என்றபடி. p ஆனால் எங்ஙனேயென்ன (விஸிஷ்டத்திலே இத்யாதி₃) த்ரவ்யத்வே ஸதி ப்ருத₃க்ஸ்தி₃த்யநர்ஹாத₃ராதே₃யப₃ாவ நியந்த்ரு நியரம்யப₃ாவ ஸேஷஸேஷிப₃ாவ விஸிஷ்ட தத்திலேயென்றபடி. இத்தால் த₃ராகத்வாதி₃ விஸிஷ்ட த்ரவ்யத்திலே ஆத்மப₃ாவமும், த₃ரர்யத்வாதி₃ விஸிஷ்டத்ரவ்யத்திலே ஸரீரத்வமும் என்றபடி. அவஸிஷ்டம் ப்ரமாணத்திரட்டிலே வ்யக்தம்.

ஈ—வ்யா:—(திடவிசம்பு) q இதுதான் அல்லாதவற்றிலும் ஏறி, த்ருட₄மான எரி, த்ருட₄மான காற்றென்று கிடக்கிறதாகவுமாம்; r அன்றிக்கே 1. “आत्मन आकाशस्सम्भूतः” (ஆத்மந ஆகாஸஸ்ஸம்பூத:) என்று சொல்லுகிறபடியே அல்லாத பூதங்களுக்கு முன்னேயுண்டாய், அவை அழிந்தாலும் r₂ சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே த்ருட₄மான விகம்பென்னவுமாம்; s அன்றிக்கே, 2. “चत्वार्येव भूतानि” (சத்வார்யேவ பூதாநி) என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாராகவுமாம். ஆக, பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லுகிறது.

t (இவைமிசை படர் பொருள் முழுவதுமாய்) u இவற்றை அடியாகக்கொண்டு மேல் விஸ்தருதமாகாநின்றவுள்ள பதார்த்தங்களுள்ளாவற்றையும் உண்டாக்கி.

அ—q (இதுதான்) “திடம்” என்கிற இவ்விசேஷணத்தான். q, r, s த்ருட₄த்வத்தை மூன்று வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) r இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு த்ருட₄மென்கிறது-சிரகாலஸ்தாயித்வத்தைப் பற்ற, 3. “ஆகாஸாத்வாயு:” இத்யாதி₃ ஸ்ருஷ்டிப்ரக்ரியாஸ்ருதயஸ்ச 4. “ப்ருதி₃வ்யப்ஸுப்ரலீயதே” இத்யாதி₃ லயப்ரக்ரியாஸ்ருதயஸ்ச அத்ரக்யர்ப்பிதா: s “திடம்” என்று ஸ்ருதியிலே த்ருட₄மாகச் சொல்லப்படுகிற இத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாகையாலே 2. “சத்வார்யேவ” என்றவனை நிராகரிக்கிறார் என்றபடி. 2. “சத்வார்யேவ பூதாநி” என்கிறவன் - லோகாயதிகள்.

t (இவைமிசை) இவற்றின் மேலே. u (இவற்றை அடியாகக்கொண்டு) என்றது பூதபஞ்சகத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு என்றபடி. v “ஆய்” என்கிற பதும் உண்டாக்கி என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுமோ என்ன (ஆய் என்றது இத்யாதி₃) w (ஆக்கி) என்றபடி என்றது - பூமி

ஜி— q (இதுதான்) “திடம்” என்கிற விசேஷணத்தான். q, r, s த்ருட₄த்வத்தை மூன்று வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் இத்யாதி₃) r இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு த்ருட₄மென்கிறது-சிரகாலஸ்தாயித்வத்தைப்பற்ற. 1 “தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்வாத்மந ஆகாஸஸ்ஸம்பூத: ஆகாஸாத்வாயு:” இத்யாதி₃ தைத்திரீயகே. r₂ (சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே) என்றவிடத்தில் 4. “ப்ருதி₃வ்யப்ஸுப்ரலீயதே” இத்யாதி₃ லய ஸ்ருதிர்விவக்ஷிதா. s மூன்றாம் அர்த்தத்தில் த்ருட₄மென்று-ஸ்ருதியிலே த்ருட₄மாகச் சொல்லப்படுகிற இத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாகையாலே 2. “சத்வார்யேவ பூதாநி” என்கிறவனை நிராகரிக்கிறார் என்றபடி. 2. “சத்வார்யேவ பூதாநி மித₃ஸ்ஸம்பூத₃ தாநி ஸமாஸாதி₃தசைதந்யாநி, தாத்யேவாத்மா” என்கிறவன் லோகாயதிகள்.

t (இவைமிசை) இவற்றின்மேலே. u (இவற்றை அடியாகக்கொண்டு) - பூதபஞ்சகத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு. v “ஆய்” என்கிற பதும் உண்டாக்கி என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (ஆயென்றது இத்யாதி₃) w ஆக்கியென்றபடி என்ற இது - பூமிதார்த்தம். x ஜிஜ்ஞாஸு

ப்ர—1.(அன்றிக்கே இத்யாதி₃) तैत्तिरीयके [आ.१] “तसाद्वा एतसादात्मन आकाशस्सम्भूतः, आकाशाद्वायुः, वायोरग्निः, अमेरापः, अद्भ्यःपृथिवी”

2. “चत्वार्येव भूतानि मिथस्संयद्धानि समासादितचैतन्यानि । तान्येवात्मा ॥” [वा. ४]

ஈ-v “ஆய்” என்றது-w ஆக்கி என்றபடி. x “ஆய்” என்பானென்னென்னில்; y1. “बहु स्याम्” (புஹு ஸ்யாம்) என்கிற தன் விகாஸமேயாகையால்; z வைதிக நிர்தேஸமிருக்கிறபடி.

(அவையவைதொறும்) அவ்வோ பதார்த்தங்கள்தோறும். a அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பல தூணுக்காக ஒரு உத்திரம் கிடந்தாப்போலேயன்றிக்கே, b ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்துநிற்கும். இப்படி வ்யாபித்துநிற்குமிடத்தில் (உடல்மிசை உயிரென) இஸ்ஸரீரத்துக்கு ஆத்மா தூரகஞய் நியாமகஞய் ஸேஷியாயிருக்குமாபோலே, இஸ்ஸரீராத்மாக்களுக்குத் தான் தூரகஞய், நியாமகஞய், ஸேஷியாயிருக்கும். c (கரந்து) இப்படி இருக்கச்செய்தே 2. “यमात्मा न वेद” (யமாத்மா ந வேது) என்கிறபடியே அந்யைரத்ருஸ்யஞயிருக்கும். (எங்கும் பரந்து) அந்தர்பூஹிஸ்ச வ்யாபித்து.

இதில் ப்ரமாணம் என்னென்னில் (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) d அபௌருஷேயமாய், e நிர்தேஸாஷமாய் இருக்கிற வேதுத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அ—தார்த்தம். x ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நம் (ஆய் இத்யாதி) y உத்தரம் (புஹு ஸ்யாம் இத்யாதி) “ப்ரஜாயேய” என்று ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. z (வைதிக நிர்தேஸம்) வைதிக ஸமாத நிர்தேஸம்.

a தாத்பர்யார்த்தம் (அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் இத்யாதி) b அவையவற்றிலே என்னாமல் “தொறும்” என்றதின் தாத்பர்யம் (ஜாதீத்யாதி). c (கரந்து) வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதே.

d, f ஸ்ருதிக்குத் தேஜுப்ராகர்யத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (அபௌருஷேயமாய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) f (ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள்) என்கிற இடத்தில் ஆதிஸப்ஸுத்தாலே அநுமாநத்தைச் சொல்லுகிறது. d யத்வா ஸ்ருயதே நித்யமிதி—ஸ்ருதிரிதி வ்யுத்பத்திம் ஹ்ருதி நித்யாயாஹ (அபௌருஷேயமாய் இதி) e அபௌருஷேயத்வபூலிதமாஹ

ஜீ—ப்ரஸ்நம் (ஆயித்யாதி) y உத்தரம் (புஹு ஸ்யாமித்யாதி) புஹு ஸ்யாமென்று-வ்யக்ஷிஸ்ருஷ்டி. ப்ரஜாயேயவென்று-ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி. z (வைதிக நிர்தேஸம்) வைதிக நிர்தேஸம் போலே என்று கூட்டுவது.

a தாத்பர்யார்த்தம் (அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் இத்யாதி) b அவையவற்றில் என்னாமல் “அவைதொறும்” என்றதின் தாத்பர்யம் (ஜாதீத்யாதி) c (கரந்து)-வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதே.

d, f ஸ்ருதிக்குத் தேஜுப்ராகர்யத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார்—(அபௌருஷேயமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. f (ப்ரத்யக்ஷாதி இதி) ஆதிஸப்ஸுத்தாலே அநுமாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களித்யாதி வாக்யம்-“சுடர்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்.

ஈ—f ப்ரத்யக்ஷாதி, ப்ரமாணங்கள்போலே ஹேத்வந்தரத்தாற் கழிக்கவொண்ணாத ஒளியை உடைத்தாயிருக்கை. (சுருதி) g பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமத்தைப் பற்றி உத்தரோத்த ரோச்சார்யமாணத்வத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. h இத்தால் முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் நிர்தேஷாஷ ஸ்ருதி என்கிறது.

(இவையுண்ட சுரன்) i இவற்றை ஸம்ஹரித்த தேவன். j முன்பே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் அவனதேநமென்று சொல்லிற்று; k ஸம்ஹாரம் வேறொரு சேதநாதேநமாகிஸ்

அ-(நிர்தேஷாமாய் இதி) f “சுடர்மிகு” இதி பத்யஸ்ய அர்த்தமாஹ (ப்ரத்யக்ஷாதீதி) அதாவது- ஜ்வாலையக் க்ரஹியான ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தாலே ப்ராதனுண்டிறே. “அக்ஷிரநுஷ்ண: பத்யார்த்தத்வாத்; ஜலவத்” என்ற அநுமானத்துக்கு ப்ராதனுண்டிறே என்றபடி. g புஸ்தக நிரீக்ஷணாதேநா க்ரஹீதும் அயோக்யா’இத்யர்த்தாந்தரமாஹ (பூர்வபூர்வேதி) dயத்வா, ஸ்ருயதே நித்யமிதி ஸ்ருதிரிதி வ்யுத்பத்தினிவக்ஷயா (அபௌருஷேயமாய்) இத்யுத்தம்; g ஸப்ஸ்தருபாயா: ஸ்ருதே: த்ரிக்ஷணத்வம்ஸரித்வாத் நித்யத்வம் கத்யமித்யத்ராஹ (பூர்வபூர்வேதி) க்ரமநித்யதா விவக்ஷிதேதி பாவ: h ஏதக்ஷாத்தேநாக்தார்த்தே ப்ரமாணம் கிமித்யபேக்ஷாயாம் “வேதா:” இத்யுத்தம்; ப்ரத்யக்ஷாதாப்ரபுருதி உக்தேஷ்வர்த்தேஷு கிம் ப்ரமாணமித்யத் ராஹ (இத்தால் இதி)

i (இவற்றை ஸம்ஹரித்த தேவன்) 1. “தம: பரே தேவ ஏகேபவதி” என்கிற ஸ்ருதி ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்காக “சுரன்” என்கிறது என்கிற திருவுள்ளத்தாலே “தேவன்” என்கிறார். 2. “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச” இத்யாதிஸ்ருதியில் ஒதநோபஸேசந ஸுசிதா஽த்தாவை வேத்யா சார்யன் 3. “அத்தா” என்று ஸுத்திரத்தில் நிர்தேஷரித்தாப்போலே “உண்ட” என்கிறார்.

j, k ஸரீராத்மபாவ ப்ரகரணத்திலே ஸம்ஹாரதாத்யதீந்யம் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் — (முன்பே இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) l (இது தன்னதல்லாமையால்

ஈ-ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தாலே ஐக்யக்ரஹி ப்ரத்யக்ஷமும், ப்ரத்யக்ஷத்தாலே வஹ்ந்யநுஷ்ணத்வாநுமானமும் ப்ராதீதமிதே. g “ஸ்ருயதே நித்யமிதி - ஸ்ருதி:” என்றும், க்ஷணத்வம் ஸரியான ஸப்ஸ்தத்துக்கு நித்யத்வம் எப்படி என்ன (பூர்வபூர்வேத்யாதி) க்ரமநித்யத்வம் விவக்ஷிதம். h இப்பாட்டிற்சொன்ன அர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் ஏதென்றால் வேதங்களுண்டு சொல்லிற்று; முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களிலே ப்ரமாணமேதென்ன (இத்தாலித்யாதி)

i (இவற்றை ஸம்ஹரித்த தேவன்) 1. “தம: பரே தேவ ஏகேபவதி” என்கிற ஸ்ருதி ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்காக “சுடர்” என்கிறது என்கிற திருவுள்ளத்தாலே “தேவன்” என்கிறார். 2. “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச” இத்யாதிஸ்ருதியில் ஒதநோபஸேசநஸுசிதா஽த்தாவை ஸுத்திர காரர் 3. “அத்தா” என்று ஸுத்திரத்தில் நிர்தேஷரித்தாப்போலே “உண்ட” என்கிறார்.

ப்ர— g (உளின் சுடர்மிகு சுருதியுள்) “एतदेव च वेदस्य अपौरुषेयत्वं नित्यत्वं च-यत्पूर्व-पूर्वाचार्यक्रमजनितसंस्कारेण तमेव क्रमविशेषं स्मृत्वा तेनैव क्रमेण उच्चार्यमाणत्वम्” इति भगवता भाष्यकारेण वेदस्यापौरुषेयत्वं [श्रीभाष्ये. १-३-७] प्रतिपादितम्॥

ஈ—| இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐஸ்வர்யம் குறையுமிதே; அதுக்காக ஸம்ஹாரமும் அவனிட்ட வழக்கு என்கிறார்; ம இத்தால் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மாதிகளை நடத்துகிறார்கள் என்கிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார். n “திடவிசம்பு” என்கிற இத்தால் அவைதிகமர்யாதையிலே நடக்கிற லோகாயதிகளை நிரஸிக்கிறார். “உடல் மிசையுயிர்” என்கிற இத்தால் ஃஸ்வருபேண தாத்ராத்ம்யம் சொல்லுகிறவர்களை நிரஸிக்கிறார். “கடர்மிகு சுருதியுள்” என்கையாலே நாராயணநுவாகாதிகளில் சொல்லுகிற பரத்வம், லக்ஷ்மீஸம்புந்தம் இவையெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்தாராகிறார். 7.

அ—வரும் ஐஸ்வர்யம்) என்றது - ஸம்ஹாரம் தன்னதல்லாமையாலே ஸம்ஹாரம் ததூதீநமென்று வருகிற ஐஸ்வர்யம். இத்தால் இத்திருவாய்மொழியில் ஈஸ்வரத்வமாயிற்று ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலே இத்தைச் சொல்லாதொழியில் ஐஸ்வர்யம் குறைந்து தோற்றுமிதே என்றபடி. | (முன்பே) என்றது - “முழுவதுமாய்” “எங்கும் பரந்துளன்” என்றத்தைக் கடைசித்து. யத்வா ஸம்ஹாரமும் குணமோ? இத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன (முன்பே இத்யாதி) நது ஸம்ஹார: கிமர்த்தம்மத்ர அபிதீயதே? இதி ஸங்காயாம் உத்தரமபிதீயதே அநேந வாக்யேத: ஸரீராத்மபூராவ ப்ரதிபாதுக க்ராத்ராயாம் ஸ்ருஷ்டி: கிமர்த்தம்மபிதீயத இதி ஸங்காயா: கிமுத்தர மிதி சேத்; ஸரீராத்மபூராவஸ்ய அநுப்ரவேஸகாரணத்வாத் ஸ்ருஷ்டிப்ரகரண ஏவ அநுப்ரவேஸா பித்யாநாச்ச இத்யுத்தம்.

ஜீ—| ஸரீராத்மபூராவப்ரகரணத்திலே ஸம்ஹாரதாதூதீந்யம் சொல்லுவானென்னென்ன (முன்பே இத்யாதி) (முன்பே) “படர்பொருள் முழுவதுமாய்” “கரந்தெங்கும் பரந்து” என்றவிடத்திலே. | (இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐஸ்வர்யம்) ஸம்ஹாரம் தன்னதல்லாமையாலே ஸம்ஹாரம் ததூதீநமென்று வருகிற ஐஸ்வர்யம். இத்தால், இத்திருவாய்மொழியில் ஈஸ்வரத்வமாயிற்று ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலே இத்தைச் சொல்லாதொழியில் ஐஸ்வர்யம் குறைந்து தோற்றுமிதே என்றபடி. ஸரீராத்மபூராவ ப்ரதிபாதுகமான இப்பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஸரீராத்மபூராவம் அநுப்ரவேஸகாரணமாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணத்திலேயே அநுப்ரவேஸம் சொல்லுகையாலும் சொல்லுகிறது.

n (இத்தால்) “படர்பொருள் முழுவதுமாய்” என்றும் ‘உண்ட சுரன்’ என்றும் சொல்லுகிற இத்தால் என்றபடி. n பரபக்ஷதிரஸநமும், இத்தாலே ஸ்வபக்ஷஸ்திதியும் உண்டாயிற்று என்கிறார் (திடவிசம்பித்யாதி). ஃஸ்வருபேண தாத்ராத்ம்யவாதூத: - யாதூவியா: 8 (பூர்வபூர்வோச்சாரணத்தைப் பற்றி) என்கிற இடத்திலே 1. “ஏததேவ ச வேதூஸ்ய அபெளருஷேயத்வம் நித்யத்வஞ்ச - யத் பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமஜநிதஸம்ஸ்காரேண தமேவ க்ரமவிஸேஷம் ஸ்ம்ருத்வா தேதைவ க்ரமேண உச்சார்யமாணத்வம்” என்கிற பூர்வபூர்வவாக்யம் அநுஸந்தேயம். ஃ (ஸ்வருபேண தாத்ராத்ம்யம் சொல்லுகிறவர்களை) என்கிற இடத்திலே-2. “ஸாமாநாதிகரணயஸ்ய ஸ்வருபைக்ய

ப்ர— ஃ (ஸ்வருபேண தாத்ராத்ம்யம் சொல்லுகிறவர்கள் இத்யாதி) சாமானாधिकरणस्य स्वरूपैक्यनिबन्धनत्वे प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभावात् सामानाधिकरण्यलक्षणहानिः, पदान्तरप्रयोगवैयर्थ्यं, पदानां पर्यायत्वं च स्यात्; ब्रह्मणः सत्यसङ्कल्पत्वादिकल्याणगुणैकतानता, निखिलहेय-प्रत्यनीकता च बाध्येत॥

8. சுரறி வருநிலை விண்முதல் முழுவதும்
வரன்முத லாயவை முழுதுண்ட பரபரன்
பரமோரு முன்றெரித் தமர்க்கு மறிவியந்து
அரளய னெனவுகை கழித்தமைத் துளனே.

ஆ- 8. அவ:--(சுரறிவரு நிலை) இப்படி ஸ்ருதிப்ரஸித்தாகுகிற ஸர்வோஸ்வரானுகிருன் ப்ரஹ்மாவாக அடுக்கும் ஐக்யத்ஸ்ருஷ்டி க்ஷமனாகையாலே என்றாதல். ருத்ரானுக அடுக்கும் ஸம்ஹாரக்ஷமனாகையாலே என்றாதல் சொல்லுகிற ருத்ரக்ஷ்டிகளை நிராகரிக்கிறது.

வ்யா:--எங்ஙனையென்னில் 1. "तस्मिन्मण्डेऽभवद्भूया सर्वलोकपितामहः" (தஸ்மிந்நண்டே: 5-யுவத்யப்ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ:) 2. "कल्पादावात्मनस्तुल्यं सुतं प्रध्यायतस्ततः। प्रादुरासीत्प्रभोरङ्गे कुमारो नीललोहितः॥" (கல்பாத்ராவாத்மநஸ்துல்யம் ஸுதம் ப்ரத்யாயதஸ்தத: | ப்ராதுராவீத் ப்ரபேரங்கே குமாரோ நீலலோஹித: ||) 3. "यस्य प्रसादादहमच्युतस्य भूतः प्रजासृष्टिकरोऽन्तकारी। क्रोधाच्च रुद्रः स्थितिहेतुभूतो यस्माच्च मध्ये पुरुषः परस्मात्॥" (யஸ்ய ப்ரஸாத்யாத்ஹமச்சயுதஸ்ய பூத: ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோ: 5ந்தகாரீ | க்ரோதாச்ச ருத்ர: ஸ்திதி-ஹேதுபூதோ யஸ்மாச்ச மத்யே புருஷ: பரஸ்மாத் ||) 4. "एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसादक्रोधजौ स्मृतौ। तदादर्शितपन्थानौ सृष्टिसंहारकारकौ॥" (ஏதௌ த்வௌ விபுத்ய்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத்யக்ரோதஜௌ ஸம்ருதௌ | தத்யாத்ரஸிதபந்த்யானௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ||) 5. "यं न देवा न मुनयो न चाहं न च शंकरः। जानन्ति परमेशस्य तद्विष्णोः परमं पदम्॥" (யம் ந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச ஸங்கர: | ஜாநந்தி பரமேஸ்வரஸ்ய தத்விஷ்ணோ: பரமம் பத்யம் ||) 6. "अहं भवो भवन्तश्च सर्वं नारायणात्मकम्" (அஹம் புவோ புவநத்ய்ரச ஸர்வம் நாராயணாத்மகம்) 7. "तवान्तरात्मा मम च ये चान्ये देहिसंज्ञिताः" (தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா:) இத்யாதிவாக்யங்கள்-அண்டத்துக்குள்ளே ப்ரஹ்மா பிறந்தானென்றும், அந்த ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே ருத்ரன் பிறந்தானென்றும் சொல்லுகையாலே, அண்டாந்தர்க்குதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் அண்டாத்தபுஹிர்பூதமான

அ- 11 (இத்தால்) என்றது - "படர்பொருள் முழுவதுமாய்" என்றும் "உண்ட சுரன்" என்றும் சொல்லுகிற இத்தால் என்றபடி. 11 பரபக்ஷ நிராஸமும் இத்தாலே ஸ்வபக்ஷஸ்திதியும் உண்டாயிற்று என்கிருர் (திடவிசம்பித்யாதி) 0 ஸ்வருபேண தாத்ராத்மய வாதிந:--யாத்ரவியா:.

"இவை உண்ட சுரன் திடவிசம்பென்று தொடங்கி கடர்மிகுசுருதியுள் உளன்" என்று அந்வயம். உரையினுடைய அந்வயம் யத்யாக்ரமம்.

ஜி-11 ப்ரந்த்யந்தவே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேத்யாபாவாத் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷண ஹாநி: பத்யாந்தரப்ரயோக்யவையர்த்த்யம், பத்யாநாம் பர்யாயத்வஞ்ச ஸ்யாத்: ப்ரஹ்மண: ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகல்யாணகுணைகதாநதா, அகிலஹேயப்ரத்யநீகதா ச ப்ராத்யேத" என்கிற [ஜி-அ] ப்ரத்யயவாக்யம் அநுஸந்தேயம், "இவையுண்ட சுரன் திடவிசம்பென்று தொடங்கி கடர்மிகுசுருதியுள் உளன்" இத்யந்வய:.

ஆ—ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காராதி, பத்யார்த்தங்களை அறியமாட்டாமையாலும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணமாட்டாமையாலும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை எம்பெருமான் பண்ணுகையாலும், 1. “यो ब्रह्मणं विदधाति पूर्वं” (யோ ப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்) என்றும், 2. “विष्णुरात्मा भगवतो भवस्यामितसेजसः” (விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:) என்றும் இப்படிப் ப்ரபாணங்களாலே சதுர்முக, ருத்ரரந்தர்பூதனாய்க்கொண்டு அமரஜநஜ்ஞாநப்ரத்யாநமும் த்ரிபுரதஹநமும் பண்ணினாப்போலே அண்டநந்தர்க்குதமான பத்யார்த்தங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் முன்பு சொன்ன ந்பாயத்தாலே சதுர்முக, ருத்ரரந்தர்பூதனாய், அத ஏவ ததவாசகஸப், தவாச்யனாய்க் கொண்டு அவர்களுக்கும் தெரியாத டிநின்ற எம்பெருமான் தானே செய்தருளுகையாலும் எம்பெருமானே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன் என்கிறார். 8.

ஓ—அவ:—எட்டாம்பாட்டு.—இப்பாட்டில்—இப்படி ஸ்ருதிஸித்ததனான ஸர்வேஸ்வரனாகிறான், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாக ப்ரஸித்ததான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிலே ஒருவனானவோ? என்று சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகள் நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள்.

வ்யா:—(சுரரென்று தொடங்கி) ப்ரஹ்மாதிகள் அறியவொண்ணாத ஸ்திதியை உடைத்தாயிருந்த ப்ரக்ருதி தொடக்கமாக மேலுள்ள ப்ரக்ருத பத்யார்த்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் வரிஷ்டமான காரணமாய்; விண்ணென்று - ப்ரக்ருதிகார்யமான ஆகாஸவாசி ஸப், தத - காரணமான ப்ரக்ருதியிலே ப்ரயோகிக்கிறார். (அவை முழுதுண்ட) ஈஸ்வரனாலும், அவன் காட்டின வழியை உடைய ப்ரஹ்மாவாலும் ஸ்ருஷ்டமான பத்யார்த்தங்களில் ருத்ரனால் ஸம்ஹார்யமாவது ஏகதேஸம்; ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரன் தன்னையும், அவனுக்கு நிலமன்றிக்கே இருந்துள்ள மஹதாதிகளையுமகப்பட ஸம்ஹரித்தவன். (பரப்ரன்) அவன் காட்டின வழியாலே ஏகதேஸ ஸ்ருஷ்டியையும் ஏகதேஸஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணுகையாலே அஸ்மத்யாதிகளைக்காட்டில் பரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிலமல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலே அவர்களுக்கும் பரனென்றவாறு. (புரமொரு மூன்றெறித்து என்று தொடங்கி) ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினானென்றும், ப்ரஹ்மா வைதிக ஜ்ஞாநத்தை தேவர்களுக்கு உபதேஸித்தானென்றும், அவர்களுக்கு ப்ரஸித்தியைக் கொடுத்து, அந்தராத்மதயா நின்று தானே அவ்வுபகாரங்களை லோகத்துக்குப் பண்ணினாப்போலே ஸமஸ்தஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் தானே செய்தருளுகையாலே வேறேயும் சிலர் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுவாருண்டென்று சொல்லமுடியாது. 8.

ப— 8. அவ:—அநந்தரம் வ்யஷ்டிஸ்ரஷ்ட்ருஸம்ஹர்த்தாக்களான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் தததீநர் என்கிறார்.

சுரர்—தேவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், அறிவரும்—அறியவொண்ணாத, நிலை—நிலையையுடைத்தான, விண்முதல்—ஆகாஸம் முதலாயுள்ள, முழுவதும்—ஸமஷ்டி ரூபஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும், வரன்முதலாய்—வரிஷ்டமான காரணமாய்,

ப—அவை—அவற்றை, முழுது—நிஸ்ஸேஷமாக, உண்ட—உபஸம்ஹரிப்பதும் செய்கையாலே, பரபரன்—வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய்க்கொண்டு பரரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசுருக்ருக்கும் பரனானவன், அரன்—ருத்ரனும், அயன்—ப்ரஹ்மாவும், என—என்று ப்ரஸித்திராம்படி, புரம் ஒரு மூன்று—அத்விதீயமான புரத்ரயத்தை, வரித்து—தஹித்தும், அமரர்க்கு—தேவர்களுக்கு, அறிவு—ஞானத்தை, இயந்தும்—உபதேஸித்தும், உலகு—அண்டாரந்தர்வர்த்தி லோகங்களை, அழித்து—ஸம்ஹரித்து, அமைத்து—அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும், உளன்—அவர்களுக்குள்ளே ஆத்மாவாய் கிற்குமவன்.

“விண்” என்று - 1. “कस्मिन्नु ख्वाकाश ओतथ मोतथ” (கஸ்மிந்நு க்ஸ்வாகாஸ ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச) என்று க்ஸார்க்கிவித்யையில் சொல்லுகிற கணக்கிலே மூலப்ரக்ருதியாகவுமாம். இயத்தல்—கொடுத்தல். இத்தால் - ப்ரஹ்மருத்ராதிசுருக்ருக்கிலே பரத்வஸங்கை பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. 8.

இ—அவ:—எட்டாம் பாட்டில், இப்படி ஸ்ருதி ப்ரஸித்திஞான ஸர்வேஸ்வரனாகிருன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிசுருக்ருகளிலே ப்ரஸித்திரான ப்ரஹ்மருத்ராதிசுருக்ருகளிலே ஒருவன் ஆனாலோ என்கிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார்.

வ்யா:— (ஈரரறிவருநிலை விண்) ப்ரஹ்மாதிசுருக்ருகளால் அறிய அரிதான ஸ்திதியையுடைய முதல் ப்ரக்ருதி. க்ஸார்க்கிவித்யையில் 1. “कस्मिन्नु ख्वाकाश ओतथ मोतथ” (கஸ்மிந்நு க்ஸ்வாகாஸ ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச) என்று ஆகாஸ ஸப்ஸ்துத்தாலே முதல் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே, இங்கும் ஆகாஸ ஸப்ஸ்துத்தாலே மூலப்ரக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார். (விண்முதல் முழுவதும் வரன்முதலாய்) மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமான மேலுள்ள பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் வரிஷ்டமான காரணமாய். வரன் - வரம். (அவை முழுதுண்ட) ஈஸ்வரனும் அவனடியாக ப்ரஹ்மாவாலும், ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களில் ருத்ரனால் ஸம்ஹார்யமாவது ஏகதேஸம்; ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனையும், அவனுக்கு நிலமல்லாத மஹதாதிசுருக்ருகையுமகப்பட ஸம்ஹரித்தவன். (பரபரன்) ஈஸ்வரனடியாக ஏகதேஸஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிற ப்ரஹ்மாதிசுருக்ரு அஸ்மதாதிசுருக்ருகளில் பரர்; அந்த ப்ரஹ்மாதிசுருக்ருக்கும் பரனாகையாலே பராத்பரன். (புரமொரு மூன்றெரித்து என்று தொடங்கி) ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு த்ரிபுரதஹநம் பண்ணி, ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று வைதிகஜ்ஞானத்தை தேவர்களுக்கு உபதேஸித்து. இயந்து-ஈந்து. அறிவையீந்து. (அரன் அயனென) த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினான் ருத்ரனென்றும், வைதிக ஜ்ஞானப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவென்றும், அவர்களுக்கு ப்ரஸித்தியைக் கொடுத்தாப்போலே. (உலகழித்து அமைத்துள்ளே) ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அண்டாரந்தர்வர்த்திகளை ஸ்ருஷ்டித்தும், அவனுக்கு நிலமல்லாத ப்ரக்ருத

இ—ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வேந ரூபேண பண்ணியும், ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனாலே ஸம்ஹார்யமான அம்ஸத்தை ஸம்ஹரித்தும், அவனுக்கு நிலமல்லாத ப்ராக்ருதஸம்ஹாரத்தை ஸ்வேந ரூபேண பண்ணினான் ஸர்வேஸ்வரனே.

1. "एतौ द्वौ विबुधश्चेष्टौ" (ஏதௌ த்வௌ விபுத்யுஷ்ரேஷ்டௌ) இப்படி ஸமஸ்த ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் தானே செய்கையாலே வேறேயும் சிலர் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவார் உண்டென்று சொல்லமுடியாது. [சுரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதுக்கும் வரன் முதலாய் அவைமுழுதுண்ட பரபரன் அரனெனப் புரமொருமூன்றெறித்து உலகழித்து, அயனென அமரார்க்கறிவியந்து உலகமைத்து முளன்.] 2. "विष्णुरात्मा भगवतः" (விஷ்ணுராத்மா பகவத:) 8.

ஈ— அவ:—எட்டாம்பாட்டு. (சுரறித்யாதி) a ஸ்ருதிஸித்த்யன் அவனே என்றும், b ஸர்வ ஸரீரியாய் நிற்கிறான் அவனே என்றும் சொல்லாநின்றீர். c அல்லாதாரும் ஓரோ கார்யங் களிலே அதிகரித்து, அவையும் நடத்தியன்றோ போருகிறது; d ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனாய், ருத்ரன் ஸம்ஹாரத்துக்குக் கடவனாயன்றோ போருகிறது. இவற்றை ஒரு வ்யக்தியிலே ஏறிட்டால், நீர் பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னீராகிரோ? என்ன; ஒரு வ்யக்தியில் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். ப்ரமாணகூதிகளை ஆராய்ந்தால் அவை அவர்கள்பக்கலில் கிடவாமையாலே சொல்லுகிறேன் என்கிறார்.

அ— எட்டாம்பாட்டு—(சுரறித்யாதி) a...d "வரன்முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன்" என்கிற பதங்களையும், "அரனயனென உலகழித்தமைத்து" என்கிற பதங்களையும் கடாஷித்து ப்ரஸ்தோத்தரரூபேண ஸங்கூதி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருதிஸித்த்யன் அவனே என்றும் இத்யாதி) ஸ்ருதிஸித்த்யன் அவனே என்றது - "சுருதியுள் உளன்" என்றத்தைப்பற்ற. b (ஸர்வ ஸரீரியாய்) இத்யத்ர—ஸரீரபூதநாம் ப்ரஹ்மாதீநாம் ஸ்வதந்த்ரதயா கர்த்ருத்வம் தாஸ்தீதி ப்ரஸிதம். c தத்ர ஸங்கதே (அல்லாதாரும் இதி) d விவரணம் (ப்ரஹ்மா இத்யாதி).

e (சுரறிவருநிலை) இதி விஸேஷணம்—ப்ரஹ்மருத்ரயோ: ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரௌ அஸார்வ த்ரிகௌ இதி ப்ரகாஸநார்த்தம். f ஸபூத்யார்த்தம் (ப்ரஹ்மாதிகளால் இத்யாதி) g நிலை - ஸ்வ பூாவம். h (விண்ணுண்டு மூலப்ரக்ருதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பூதாந்தர ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே "விசம்பு" என்கிறது கார்யாகாஸபரமாக உசிதமாகையாலும், இந்தப் பாட்டில் பூதாந்தராஸம பிவ்யாஹாரத்தாலும், கீழே பூதஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே தம:ப்ரேரணம் முதலான மஹத்யாதி ஸ்ருஷ்டி இந்தப் பாட்டிலே சொல்லுகிறது உசிதமாகையாலும், "சுரறிவருநிலை" என்று ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் தம:ப்ரேரகத்வம் கூடாதென்று ஸூசிப்பிக்கை ஸ்வரஸமாகையாலும்,

ஜீ— எட்டாம்பாட்டு—(சுரறித்யாதி) a...d "வரன்முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன்" என்கிற பதங்களையும், "அரனயனென உலகழித்தமைத்துளன்" என்கிற பதங்களையும் கடாஷித்து ப்ரஸ்தோத்தரரூபேண ஸங்கூதி (ஸ்ருதிஸித்த்யன் அவனே இத்யாதி) (ஸ்ருதிஸித்த்யன் அவனே என்றும்) என்றது—"சுருதியுள் உளன்" என்றத்தைப்பற்ற. b (ஸர்வ ஸரீரியாய்) இத்யாதியாலே. ஸரீரபூத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸ்வதந்த்ரதயா கர்த்ருத்வம் இல்லையென்று ப்ரஸிதம்; c தத்ர ஸங்கதே (அல்லாதாரும் இத்யாதி) d விவரணம் (ப்ரஹ்மா இத்யாதி).

ஈ— வ்யா:—e (சுரரித்யாதி) f ப்ரஹ்மாதிௌளால் அறியவரிய g ஸ்வபூவத்தை உடைத்தாயிருக்கிற h விண்ணுண்டு—மூலப்ரக்ருதி; அதுதொடக்கமாக உண்டான i எல்லாவற்றுக்கும் வரிஷ்டமான காரணமாய். j 1. “அக்ஷரமம்ப்ரான்தத்ருதே:” (அக்ஷரமம்ப்ரான்தத்ருதே:) என்று அம்ப்ரான்தம் என்று k சொல்லக்கடவதிறே; l க்ஷார்க்கிவித்யையிலே

அ—விண்ணென்று—மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். l முழுவதும் என்றது—முழுவதுக்கும் என்றபடி.

j விண்ணென்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமோ என்ன (அக்ஷரமம்ப்ரான்தேத்யாதி) அம்ப்ரான்தமென்று-மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. தமஸ்ப்ரத்யவாச்யமாக, மற்றும் ஸப்ரத்யாத் தரேண சொல்லாமல் 1. “அம்ப்ரான்தம்” என்று சொல்லுவான் என்னென்ன; 2. “கஸ்மிந்நு க்ஷ்வாகாஸ ஒதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச” என்கிற இடத்திலே ஆகாஸஸப்ரத்யம் கார்யாகாஸத்தைச் சொல்ல வில்லை, மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறது என்கைக்காக. 1. “அம்ப்ரான்தத்ருதே:” என்று ஸுதித்ரக்ஷண்டம். 3. “அம்ப்ரான்தாத்ராத்வேத” என்று பூஷ்யம். அம்ப்ரான்தம்—அம்ப்ரகாரணம் என்றபடி j (1. “அக்ஷரமம்ப்ரான்தத்ருதே:” என்று) என்ற அதந்தரம். “ஆகாஸ ஸப்ரத்யநிர்திஷ்டத்தை” என்று ஸேஷம். k (சொல்லக்கடவதிறே) என்ற அதந்தரம் “ஆகையாலே” என்று ஸேஷம். ஆகாஸகாரணமான மூலப்ரக்ருதியை ஆகாஸ ஸப்ரத்யத்தாலே இவர் சொன்னது கு ஸம்வாதம் (க்ஷார்க்கிவித்யையிலே இத்யாதி) 2. “கஸ்மிந்நு க்ஷ்வாகாஸ

ஜீ— e “சுரரித்யாதி” என்கிற விஸேஷணப் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் ஸார்வத்ரிசங்கள் அன்று என்று அறிவிக்கைக்காக. f ஸப்ரத்யார்த்தம் (ப்ரஹ்மாதிௌளால் இத்யாதி) g நிலை-ஸ்வபூவம் h (விண்ணுண்டு மூலப்ரக்ருதி) ப்ரஹ்மாதிௌளால் துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபூவமான ஆகாஸம் என்றபோதே மூலப்ரக்ருதிபரமென்று ஸித்ஸதம். i முழுவதும்-முழுவதுக்கும். அர்த்த ஸௌகர்யார்த்தமாக ஸ்ருத்யநந்தரம் ஸுதித்ரம் அநுஸந்தேயம். l ஆகாஸவாசிஸப்ரத்யத்தாலே மூலப்ரக்ருதியைச் சொன்ன இடமுண்டோவென்ன (க்ஷார்க்கி இத்யாதி) ப்ரஹ்மதாரணயகே க்ஷார்க்கிப்ரஸ்தே 2. “யதுர்த்தம் க்ஷார்க்கி த்ரீவோ யதூர்வாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவா ப்ருதிவீ இமே யத்யூதஞ்ச ப்ரவச்ச ப்ரவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷதே, ஆகாஸ ஏவ ததேயாதஞ்ச ப்ரோ

ப்ர-j1.(சுரரித்யாதி)(அறிவருநிலைவிண்) उत्तरमीमांसायां प्रथमाध्यायस्य तृतीये पादे [स-९] “अक्षरमम्बरान्तधृतेः”. अस्य सूत्रस्यार्थः श्रीभाष्यकारेण सुस्पष्टमभिहितः—“अक्षरं-परं ब्रह्म; कुतः (अम्बरान्तधृतेः) अम्बरस्य-आकाशस्य अन्तः-पारभूतमव्याकृतम्-अम्बरान्तः। तस्य धृतेः-तदाधारतया अस्याक्षरस्य उपदेशादिति यावत्। अयमर्थः—“कस्मिन्नु खन्वाकाश ओतश्च प्रोतश्च” [बृ. ५-८-६] इत्यत्र आकाशशब्दनिर्दिष्टं न वायुमदम्बरम्। अपितु तत्पारभूतमव्याकृतम्। अतः तस्य अव्याकृतस्याप्याधारत्वेनोच्यमानं अक्षरं नाव्याकृतं भवितुमर्हति” इति।

l சூதாரப்யகே காரிப்ரஸ்தே [५-८-६] “सहोवाच यदूर्ध्वं गार्गि दिवो यदूर्वाक् पृथिव्या यदन्तरा घावापृथिवी इमे यद्भूतञ्च भवञ्च भविष्यञ्चेत्याचक्षते; आकाश एव तदोतञ्च प्रोतञ्चेति; कस्मिन्नु खन्वाकाश ओतश्च प्रोतञ्चेति॥”

ஈ-1. “कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतञ्च प्रोतञ्च” (கஸ்மிந்நு கல்வாகாஸ ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச) என்று ஆகாஸஸப்ஸ்துத்தாலே மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே இவரும் ஆகாஸஸப்ஸ்துத்தாலே மூலப்ரக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்; ம் ப்ரக்ருதிகார்யமான ஆகாஸவாசிஸப்ஸ்துத்தையிட்டு, காரணமான மூலப்ரக்ருதியை n உபசரிக்கிறது.

(வரன் முதலாய்) o காரணதூஸையிலும் ஸுக்ஷ்மருபேண வ்யாபித்து, தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், கார்யமாமளவிலே வந்தவாறே அவ்யக்தம்,

அ-ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச” என்றால் 1. “அஷ்டரே ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச” என்றுகொண்டு அஷ்டாஸப்ஸ்துவாச்ய ப்ரஹ்மத்திலே ஓதமும் ப்ரோதமும் என்றதிறே ப்ரக்ருதியை என்றபடி. இந்த ஆகாஸஸப்ஸ்தும் வாயுவுக்குக் காரணமான ஆகாஸத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; அதுக்கு முடிவான நாமருப விபாகூநர்ஹமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. ஆகாஸஸப்ஸ்துவாச்யமான மூலப்ரக்ருதியானது எவனிடத்திலே குறும்பாவும் நெடும்பாவும்போலே ஸுஸ்லிஷ்டமாகக் கோக்கப்பட்டுக்கிடக்கிறது? அதுக்கு ஆதாரமான வஸ்து ஏது என்றபடி. n ஆகாஸஸப்ஸ்தும் மூலப்ரக்ருதியை முக்யமாகச் சொல்லுகிறதோ? என்ன, ஸுதித்ரத்தில் அம்புராந்தஸப்ஸ்து விவக்ஷிதமான ஸம்புந்த, திபுந்த, மூலலக்ஷணையாலே என்கிறார் (ப்ரக்ருதிகார்யமான இத்யாதி) காரணே கார்யோபசாரம் என்றபடி. “வரிஷ்டமான காரணமாய் என்கிறது” [ப 328 p] என்ற அநந்தரம் “கூர்க்கிவித்யையிலே” [ப 326] இத்யாதிவாக்யத்தை யோஜித்து, அநந்தரம் “ப்ரக்ருதி கார்யமான” (n) இத்யாதிவாக்யத்தையும், அநந்தரம் “அஷ்டரம்” [ப 326] இத்யாதிவாக்யத்தையும் யோஜிக்கவுமாம். ஆகாஸவாசியான “விண்” என்கிற ஸப்ஸ்துத்தாலே இவர் மூலப்ரக்ருதியை அருளிச்செய்தது 1. “கஸ்மிந்நு கஜ்ஜ” இத்யாதிஸ்ருதிச்சூையையாலே; அங்கே அப்படி சொன்னது காரணே கார்யோபசாரத்தாலே; கார்யகாரணபூவம் ஸுதித்ரபூஷ்யங்களாலே என்று கருத்து.

o காரணத்துக்குப் பரத்வமாவதென்னென்ன? (காரணதூஸையிலும் இத்யாதி) q ஸம்ஹாரத்தை ஊனாகச் சொல்லுமோ என்ன (யஸ்ய ப்ரஹ்மேத்யாதி) 2. “அந்தா சராசரக்ரஹணாத்”

ஜீ-தஞ்சேதி, கஸ்மிந்நு கல்வாகாஸ ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்சேதி”-ஆகாஸஸப்ஸ்துவாச்யமான மூலப்ரக்ருதி எவனிடத்திலே குறும்பாவும் நெடும்பாவும்போலே ஸுஸ்லிஷ்டமாகக் கோக்கப்பட்டு கிடக்கிறது? என்ன, அஷ்டாஸப்ஸ்துவாச்யமான ப்ரஹ்மத்திலே ஓதமும் ப்ரோதமும்மாகக் கிடக்கிறது என்றதிறே ப்ரக்ருதியை என்றபடி. | இஸ்ருதியில் ஆகாஸவாசிஸப்ஸ்தும் மூலப்ரக்ருதிக்கு வாசகமென்னுமதுக்கு நியாமகமேதென்ன (அஷ்டாமித்யாதி) உத்தரமீமாம்ஸாயாம் ப்ரதூமாத்யாயஸ்ய த்ருதீயபாதே இதும் ஸுதித்ரம். 1. “கஸ்மிந்நு கல்வாகாஸ:” என்ற ஆகாஸவாசி ஸப்ஸ்தும் மூலப்ரக்ருதிவாசி என்னுமது தோற்ற 3. “அம்புராந்த” என்றதிறே ஸுதித்ரகாரர் என்றபடி. அம்புராந்தம்-அம்புரகாரணம்; ஆகாஸகாரணம் அவ்யாக்ருதம்; தஸ்ய த்ருதே:-ததூதூரதயா அஸ்யாஷ்டரஸ்ய வ்யபதேஸாத், அஷ்டரம் பரம் ப்ரஹ்மேதி ஸுதித்ரார்த்தம். n “விண்” என்று மூலப்ரக்ருதிக்கு வாசகமான க்ரமமேதென்ன (ப்ரக்ருதிகார்யமான இத்யாதி) | (3. “அஷ்டமம்புராந்தத்ருதே:” என்று) என்ற வாக்யாதந்தரம் “ஆகாஸஸப்ஸ்து திர்திஷ்டத்தை” என்று மேஷம். n (உபசரிக்கிறது) காரணே கார்யோபசாரம்.

o காரணத்துக்குப் பரத்வமாவதென்? என்ன (காரணதூஸையிலும் இத்யாதி) q ஸம்ஹாரத்தை ஊனாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (யஸ்ய ப்ரஹ்மேத்யாதி) கடவல்லயாம்—

ஈ—மஹாந், அஹங்காரமென்கிற இவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மருபேண வ்யாபித்தும், காரண பரம்பரையோடு கார்யபரம்பரையோடு வாசியறத் தானே நின்று நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே p வரிஷ்டமான காரணமாய் என்கிறது. (அவை முழுதுண்ட)ஸம்ஹாரத் திலும் வந்தால் முழுக்க ஸம்ஹார்த்தாவாகிறனும் அவனே. q1. “यस्य ब्रह्म च क्षत्रञ्च उमे भवत ओदनः। मृत्युर्यस्योपसेचनं।” (யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே, புவத ஓதந: | ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் |) யாவனொருவனுக்கு ப்ரஹ்மக்ஷத்ராத்மகமாயிருக்கிற இதைல்லாம் ஓதநமாயிருக்கிறது, யாவனொருவனுக்கு ம்ருத்யு உபஸேசநகோடியிலே நிற்கிறான்; 1. “क इत्या वेद यत्र सः॥” (க இத்தயா வேத யத்ர ஸ: ||) அப்படியிருக்கிறவன்பெருமை ஒரு வர்க்கும் அறிய நிலமோ? என்னாநின்றதிதே.

(பரபரன்) ப்ரஹ்மாதிதிகள் அதிகாரிபுருஷர்களாயிருக்கையாலே நம்மைக் குறித்து அவர்கள் பரராயிருப்பதொன்றுண்டிதே. r 2. “परः पराणाम्” (பர: பராணாம்)

அ—என்றிதே ஸூத்ரம். இதுக்கு விஷயஸ்ரூதியும் 1. “यस्य ब्रह्म स” இத்தயாதி: “முழுவதும் வரன் முதலாய்” என்கையாலே “அவை” என்ன அமைந்திருக்க, பின்னையும் “முழுது” என்கிறது 1. “यस्य ब्रह्म स क्षत्रञ्च - ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்” என்றத்தைக் கடாஷித்தென்று திருவுள்ளம். q “ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச” என்றது - ஸம்ஹார்யங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ம்ருத்யுவைச் சொன்னது ஸம்ஹார்த்தாக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ஸ்வயமத்யுய மாதம் ஸத் அத்யாத்மதேஹது: - உபஸேசநம்; ஸ: யத்ர—யஸ்மிந் ப்ரகாரே ஸ்தித: , தம் ப்ரகாரம் இத்தயா-இத்தயமிதி கோ வேத:—என்றபடி. ஸ யத்ர மஹிம்நி ஸ்தித: தம் மஹிமாதம் இத்தயமிதி கோ வேதேதி வா.

r (பர: பராணமித்தயாதி:) 2. “परः पराणाम् परमः परमात्ममात्मसम्स्तिथः। रूपवर्णादि निर்தेयविशेषणविवर्जितः॥” [பராணாம் பரம: பர: - ஆத்மஸம்ஸ்தித:] தனக்குத் தானே

ஐ—1. “यस्य ब्रह्म स क्षत्रञ्च उमे भवत ओदनः। मृत्युर्यस्योपसेचनं। क इत्या वेद यत्र सः॥” இதி. q1. “ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச” என்றது-ஸம்ஹார்யங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்; ம்ருத்யுவைச் சொன்னது - ஸம்ஹார்த்தாக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ஸ்வயமத்யுயமாதம் ஸத் பராத்மதேஹது: - உபஸேசநம்; உபஸேசநம் - த்யுயாதி: . ஸ: , யத்ர - யஸ்மிந் ப்ரகாரே ஸ்தித: , தம் ப்ரகாரம் இத்தயா - இத்தயமிதி கோ வேத: என்றபடி; ஸ: யத்ர - மஹிம்நி ஸ்தித: , தம் மஹிமாதம் இதி கோ வேதேதி வா.

r 2. “परः पराणाम् परमः परमात्ममात्मसम्स्तिथः। रूपवर्णादि निर்தेयविशेषणविवर्जितः॥” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. பராணாம் பரம: பர: . ஆத்மஸம்ஸ்தித: - தனக்குத் தானே

ப்ர-q1.(அவைமுழுதுண்ட) कठवल्क्याम् [१-२-२५] “यस्य ब्रह्म च क्षत्रञ्च उमे भवत ओदनः। मृत्युर्यस्योपसेचनं। क इत्या वेद यत्र सः॥” इति। अस्यायमर्थः-स यसिन् प्रकारे स्थितः-यत्प्रकारविशिष्टः, तं प्रकारं को वेदेत्यर्थः-इति।

r2. विष्णुपुराणे प्रथमेशो द्वितीयाध्याये “परः पराणां परमः परमात्मात्मसंस्थितः। रूपवर्णादिनिर्देशविशेषणविवर्जितः॥ १२॥”

ஈ—என்கிறபடியே, அவர்கள்தங்களுக்கும் பரனாயிருக்குமவன். 8A “மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவா” என்னக்கடவதிறே.

t (புரமித்யாதி) u ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினுனென்றும்;—(அமரர்க்கும் அறிவியந்து) u₂ அறிவை ஈந்து; அன்றிக்கே, வியத்தல்-கடத்தலும், கொடுத்தலுமாகையாலே அறிவைக்கொடுத்து என்னவுமாம்; u₃ ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதஹநம்

அ—ஆதாரம். [ருபவர்ணாதீத்யாதி] ப்ராக்ருதரூபவர்ணாதீரஹித: . s ஸம்வாதம் (மனிசர்க்கு இத்யாதி) மநுஷ்யாதிகளுக்கு தேவர்கள் உத்யதேய்யரானவோபாதி, தேவர்களுக்கும் உத்யதேய்யதயா ஆய்ரயணீயனாய்.

t (புரமொரு மூன்றெரித்து) என்று தொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் ஸங்குதி — “முழுவதும் வரன்முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன்” என்று ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் ஈஸ்வரனதர னாலும் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் ப்ரஹ்மருத்ரர்களே பண்ணினார்கள் என்றன்றோ ப்ரஸித்தியென்ன, அதுவும் அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் ஈஸ்வரன் பண்ணுகிறான்—என்று கண்டுகொள்வது, இந்த ஸங்குதிக்கு “அரனயனென உலகழித்தமைத்துளன்” என்றதிலே நோக்கு. ஆனால், “புரமொரு மூன்றெரித்து அமரர்க்கும் அறிவியந்து” என்கிற பதங்களுக்குக் கருத்தென்னென்னில், அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று த்ரிபுரதஹநத்தையும் ஜ்ஞாநப்ரதஹநத்தையும் தானே நடத்தினாப்போலே, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் தானே நடத்தினான் என்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் என்றபடி. u (ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினுனென்றும்) என்ற ஈஸ்ப்யம்—u₂ (ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதஹநம் பண்ணினான்) என்னுமத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. u₃ அறிவு இயந்தென்று பிரித்து, இயந்தென்றது - ஈந்து என்றதாய், கொடுத்து என்னுதல்; அன்றிக்கே, வியந்தென்று பதமானபோது, வியத்தல் - கடத்தலும் கொடுத்தலுமாகையாலே

ஜீ—ஆதாரம். ப்ராக்ருதரூபவர்ணாதீரஹித: . s ஸம்வாதம் (மனிசர்க்கு இத்யாதி) மநுஷ்யர்களுக்கு தேவதைகள் உத்யதேய்யமானவோபாதி, தேவர்களுக்கும் உத்யதேய்யதயா ஆய்ரயணீயனாயிருக்குமவனே!

t “சுரறிவருநிலை” இத்யாதியால சொன்ன ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் புகுவதூ தீநங்களாகிலும், வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் ப்ரஹ்மருத்ராதீநங்களென்றன்றோ ப்ரஸித்தியென்ன, அவற்றையும் ததந்தர்யாமியாய் ஈஸ்வரனே செய்கிருனென்கிறார் (புரமொரு மூன்றெரித்து இத்யாதி) என்று மேலுக்கெல்லாம் ஸங்குதி கண்டுகொள்வது. இந்த ஸங்குதிக்கு “அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே” என்றதிலே நோக்கு. ஆனால் “புரமொரு மூன்றெரித்து அமரர்க்கும் அறிவியந்து” என்கிற பதங்களுக்குக் கருத்தென்னென்னில், அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று த்ரிபுரதஹநத்தையும் ஜ்ஞாநப்ரதஹநத்தையும் தானே நடத்தினாப்போலே, வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியாதிகளையும் ததந்தராத்மாவாய் நின்று தானே நடத்தினான் என்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. u (ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினுனென்றும்) என்ற ஈஸ்ப்யம்—u₂ (தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதஹநம் பண்ணினான்) என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. u₃ “அறிவு இயந்து” என்று பிரித்து, “இயந்து” என்றது - ஈந்து என்றதாய், கொடுத்து என்னுதல்; அன்றிக்கே, அறி, வியந்து என்று பதப்பேதமானபோது, வியத்தல்—கடத்தலும், கொடுத்தலுமாகையாலே அறிவைக்கொடுத்து என்றபடி. அர்த்தபேத்யமில்லை, பதப்பேத்யமே

ஈ—பண்ணினொன்றும்—ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே நாட்டிலே அவர்களுக்கு ; அங்ங
 னன்றோ? என்னில் ; அவற்றை ஆராய்ந்தால் v 1. “விணுராட்மா ப்ரகவதோ புவஸ்யாமிததேஜஸ : ।
 தஸமாத்த, நுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஸம் ஸ விஷேஹே மஹேஸ்வர : ॥” (விஷ்ணுராத்மா ப்ரகவதோ புவஸ்யாமிததேஜஸ : ।
 தஸமாத்த, நுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஸம் ஸ விஷேஹே மஹேஸ்வர : ॥) என்னுநின்றோர்களிறே
 w அத்தையடியறிவார். xA “நண்ணுர் நகரம் விழ நனிமலை சிலை வளைவு செய்து அங்கழல்
 நிற அம்பது ஆனவனே” என்னுநின்றோர்களிறே—மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர்கள்;
 y தான் பூட்டின நாணி-தன் கழுத்தை அறுத்துக்கொண்டு போகாதொழியும்போதும்
 ஈஸ்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கவேணும். z ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாந
 ப்ரத்யாநம் பண்ணினொன்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டு, அதுக்கடி ஆராய்ந்தால்

அ—அறிவைக் கொடுத்து என்றபடி. அர்த்தபேத்யுமில்லை, பத்யபேத்யுமேயுள்ளது. w (அத்தையடி
 யறிவார்) வ்யாஸாதி, கன். x ப்ரமாணந்தரம் (நண்ணுரித்யாதி) பெரியதிருமொழி. (நண்ணு
 ரித்யாதி) அஸுரப்ரகருதிகளுடைய த்ரிபுரமாகிற படைவிடு நஸிக்கும்படியாகப் பெருத்த மேரு
 கல்பமான வில்லை வளைத்து அந்நகரியிலே நெருப்பு திரம்பும்படி அம்புக்குக் கூர்மையாய்ப்
 போய்ப் புக்கு ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்து அந்த விஜயாபத்யாதத்தை அவன் செய்தாளென்று
 விருதுதித்திரியும்படி பண்ணினவனே! y 1. “தஸ்மாத்த, நுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஸம்” என்றதுக்குத்
 தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தான் பூட்டின நாணி என்று தொடங்கி) யத்யவா வில்நாணி
 யுடைய ஸ்பர்ஸம் ஸஹிக்கும்போதும் அவன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கவேணுமோ? என்ன அருளிச்
 செய்கிறார் (தான் பூட்டின இத்யாதி).

z ப்ரமாணகத, நார்த்த, மாக உக்தாதுவாதம் (ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு இத்யாதி) யத்யவா,
 ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத்யாநம் பண்ணினதுக்கும் இப்படி அந்யத்யாஸித்தியுண்டோ

ஜீ—உள்ளது. w (அடியறிவார்) வ்யாஸாதி, கன். v 1. “விஷ்ணுராத்மா” இத்யாதி, ஸ்லோகோ
 ப்ராரதே கர்ணபர்வணி. தத்ரைவ நாராயணீயே நாமதிர்வசநாத்யாயே “ஏதௌ த்வென” [ப331c]
 இத்யாதி, ஸ். x ப்ரமாணந்தரம் (நண்ணுர் இத்யாதி) ஸத்ருக்களுடைய த்ரிபுரமாகிற படைவிடு
 நஸிக்கும்படியாக, பெருத்த மேருவான வில்லை வளைத்து, அந்நகரங்களிலே நெருப்பு திரம்பும்படி
 அம்புக்குக் கூர்மையாய்ப் புக்கு அழியச்செய்து, அந்த விஜயாபத்யாதத்தை அவன் செய்தா
 னென்று விருதுதித் திரியும்படி பண்ணினவனே! y 1. “தஸ்மாத்த, நுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஸம்
 ஸ விஷேஹே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தான் பூட்டின இத்யாதி).

ப்ர—v1. (அவற்றை ஆராய்ந்தால்) महाभारते कर्णपर्वणि [३५]—“विणुராत्मा भगवतो
 भवस्यामिततेजसः । तस्मात् धनुर्ज्यासंस्पर्शं स विषेहे महेश्वरः ॥ ५१ ॥”

z, z₂ 1. (ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத்யாநம் பண்ணினொன்றும்)
 श्वेताश्वतरे ॥ ६ ॥ “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै । तं ह देव-
 मात्मबुद्धिप्रसादं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये ॥”

A பெரியதிருமொழி 6-1-3. y தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் (1.5) 2. “அதிதாம்ராணி வாஸாம்ஸி”
 என்று தொடங்கிக் கூறப்பட்டுள்ள—ருத்ரன் தலை அறுந்த செய்தி இங்கு கருதப்படுகிறது.

ஈ— z_2 1. “यो ब्रह्मन् विदधाति पूर्वम्” (யோ ப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே z_3 அவனடியாயிருக்கும். (அரனித்யாதி) அரன் செய்தான், அயன் செய்தானென a உலகழித்தமைத்துள்ளன். b [சுரறிவரு நிலை விண்முதல் முழுவதும் வரன்முதலாய் அவைமுழுதுண்ட பரபரன்-அரனென புரமொரு முன்றெறித்து உலகத்தை அழித்து, அயனென அமரர்க்கும் அறிவியந்து உலகத்தை அமைத்து b_2 உள்ள] 02. “एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसादक्रोधजौ स्मृतौ। तदादर्शितपन्थानौ सृष्टिसंहारकारकौ॥” (ஏதௌ த்வேள விபுத, ஸ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத, க்ரோத, ஜௌ ஸ்ம்ருதள। ததூத, ஸ்ரிதபந்தூநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ||) என்கிறபடியே ப்ரமானகூதிகளிருந்தபடியால் d ஏகதே, ஸ்ருஷ்டியும் ஏகதே, ஸம்ஹாரமுமே ப்ரஹ்மாதி, களுக்கு உள்ளது; அதுதானும் இவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்

அ—வென்ன (ப்ரஹ்மேத்யாதி) z_2, z_3 1. “யோ ப்ரஹ்மானம்” இத்யாதி, ஸ்ருதியிலே, [ஆத்மபுத், தி, ப்ரஸாதம்] ஆத்மபுத், தி, ப்ரஸாதம்; தம் தேவம் முமுக்ஷு, ஹம் ஸரணம் ப்ரபத்யே. [விததாதி பூர்வம்] என்றது - “வேதூம், ஸ ப்ரஹிணோதி தஸ்மை” என்னுமளவுக்கும் உபலக்ஷணம். அதாவது - தான் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதூநம் பண்ணி அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவனையிட்டு தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதூநம் பண்ணினான் என்றபடி.

a அழிக்கை-ஸம்ஹாரம். அமைக்கை-ஸ்ருஷ்டி. b இப்படி பதங்களினுடைய அர்த்தங்களை அருளிச்செய்து வாக்யயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் (சுரரித்யாதி) c கீழ் த்ரிபுரதூஹதத்துக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதூநதத்துக்கும் அடி அவன் என்றதுக்கு ப்ரமானங்காட்டி, வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் அடி அவனென்றதுக்கு ப்ரமானங்காட்டுகிறார் (ஏதௌ த்வேள இத்யாதி) யத்வா, அவதாரிகையிலே “ப்ரமானகூதிகளை ஆராய்ந்தால்” [ப 325] என்றாரே, அதிலே பின்னையும் ஒரு ப்ரமானம் அருளிச்செய்கிறார் (ஏதாவித்யாதி) “விண்முதல் முழுவதும்” என்றும் “முழுதுண்ட” என்றும் சொல்லுகையாலே ஸர்வஸம்ஹார்த்ருத்வமும் ஸர்வஸ்ரஷ்ட்ருத்வமும்

ஜீ— z ப்ரமானகதூநார்த்தமாக உக்தா நுவாதம் (ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு இத்யாதி) z_2 1. “யோ வை வேதூம், ஸ ப்ரஹிணோதி தஸ்மை” என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இதும் ஸ்வேதாஸ்வதரே “தம் ஹ தேவமாத்மபுத், தி, ப்ரஸாதம் முமுக்ஷு, ஹம் ஸரணம் ஹம் ப்ரபத்யே” இத்யந்தம். [ஆத்மபுத், தி, ப்ரஸாதம்] ஆத்மபுத், தி, ப்ரஸாதம். z_3 (அவனடியாயிருக்கும்) என்றது - தான் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதூநம் பண்ணி, அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவனையிட்டு தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதூநம் பண்ணினான் என்றபடி.

a அழிக்கை - ஸம்ஹாரம். அமைக்கை - ஸ்ருஷ்டி. b இப்படி பதங்களினுடைய அர்த்தங்களை அருளிச்செய்து, வாக்யயோஜனையை அருளிச்செய்கிறார் (சுரரித்யாதி) c கீழே த்ரிபுரதூஹதத்துக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதூநதத்துக்கும் அடி அவனென்னுமதுக்கு ப்ரமானங்காட்டி, வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் அடி அவனென்னுமதுக்கு ப்ரமானம் காட்டுகிறார் (ஏதௌ த்வேள இத்யாதி) யத்வா, “ப்ரமானகூதிகளை ஆராய்ந்தால்” [ப 325] என்று அவதாரிகா விவக்ஷித ப்ரமானத்தைக் காட்டுகிறார் (ஏதௌ த்வேள இத்யாதி) ஆதல்.

ப்ர— c 1. महाभारते मोक्षपर्वणि नारायणीये, नामनिर्वचनाध्याये ॥ १६९ ॥ “एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसादक्रोधजौ स्मृतौ। तदादर्शितपन्थानौ सृष्टिसंहारकारकौ॥”—तदन्तरात्मतयाऽवस्थितनारायण-दर्शितपन्थानौ ब्रह्मरद्वौ सृष्टिसंहारकार्यकरावित्यर्थः॥

9. உளனெனி னுளனவ னுருவமீவ் வருவுகள்
 உளனெ னெனிலவ னுருவமீவ் வருவுகள்
 உளனென விலனென விலைகுண முடைமையிற்
 உளனிரு தகைமையொ டொழிவிலன் பரந்தே.

ஆ— 9. அவா:—(உளனெனிலுளன்) இப்படி வேதாவலம்பி, குத்ருஷ்டிகளை நிராகரித்து, “ப்ரமாணமுமில்லை, ப்ரமேயமுமில்லை; ஸர்வமும் ஸூன்யம். ஆகையாலே வேதமும் வேத, வேத்யனான ஈஸ்வரனும், அவனுடைய ஐஸ்வர்யமான ஜகத்துமில்லை” என்கிற ஸூன்ய வாதியை நிராகரிக்கிறது.

வ்யா:—ஸூன்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம். ஈஸ்வரனுடைய இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நீ, ஈஸ்வரன் உளனென்றே இலனென்றே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது? இவை இரண்டு ப்ரகாரத்தாலும் நீ நினைக்கிற இல்லாமை ஸம்பவியாது. எத்தாலேயென்னில்: லோகத்தில் பாவாடபாவ ஸப்தங்களும் பாவாடபாவ ப்ரதிதிகளும், வித்யமாந வஸ்துவினுடைய அவஸ்தாவிசேஷ கேதாசரமாகக் காண்கையாலே. ஆதலால்—ஈஸ்வரனுளனென்னில் அஸ்தித்வதர்மவிஸிஷ்டனாய் இருக்குமென்று சொல்லிற்றாய் வரும்; ஈஸ்வரனுளனென்னில் நாஸ்தித்வதர்மவிஸிஷ்டனாய் இருக்குமென்று சொல்லிற்றாய் வரும். இப்படி ஈஸ்வர வ்யதிரித்தபதார்த்தங்களையும் உளவென்னில், இவையும் அஸ்தித்வதர்மவிஸிஷ்டங்களாய்க் கொண்டு உளவென்று சொல்லிற்றாய் வரும். தத்வ்யதிரித்த பதார்த்தங்களை இல்லையென்னிலும், அவை நாஸ்தித்வதர்மவிஸிஷ்டங்களென்று சொல்லிற்றாய் வரும். அந்த அஸ்தி நாஸ்திருபபதார்த்தங்களும் அவனுக்கு ரூபமாயிருக்கும்—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாணங்களாலே. இப்படி அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்களாகிற குணங்களையுடையனென்று சொல்லுகையாலே—அஸ்தியென்னிலும் உளன்; நாஸ்தியென்னிலும் உளன்; உளனாய் டத்து ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உளனென்கிறார். இப்படி ஸூன்யவாதியை நிரஸித்தது.

ஈ-நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிறான் ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே சொன்னேனத்தனை; ஒரு வ்யக்தியில் பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னேனல்லேன் என்று குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார். 8.

அ-ஈஸ்வரனுக்கே உள்ளது; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அல்பாத்வயமுண்டானாலும் அந்தர்யாமியாய்த் தானே செய்து, அவர்கள் செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமாகும் என்றபடி. d “சுரறிவருநிலை” இதி விசேஷணத், “முழுதும் வான்முதலாய், முழுதுண்ட” இதி பத்யாப்யாஞ்ச ப்ரஸிதமாஹ (ஏகதேயஸ்ருஷ்டியும் ஏகதேயஸம்ஹாரமுமே இதி)

“சுரறிவரு - என்று தொடங்கி, பரபரன், அரனயனென ஒருபுரம் முன்றெறித்து, அமார்க்கும் அறிவியந்து, உலகழித்தமைத்துள்ள” என்று உரை அந்வயம். 8.

ஜ— “சுரறிவருநிலை” (b)—இத்யாதிக்ஷயத்தில் அந்வயம் அருளிச்செய்கையாலே, அந்த வ்யக்யத்திலே பாட்டுக்கு அந்வயம் கண்டுகொள்வது. b₂ (உளன்) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குள்ளே அந்தராத்மாவாய் நிற்குமவன் என்றபடி. 8.

ஒ—அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டில்—இப்படி ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் ஒருபடி உளவாகக் கொண்டு, ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்திலும் ஈஸ்வர விசேஷணத்திலும் விப்ரதிபத்தி பண்ணின வாதிக்கை எல்லாம் நிராகரித்து, “ப்ரமாணமும் இல்லை, ப்ரமேயமும் இல்லை; ஸர்வமும் ஸ்ரீந்யமாதலால் வேத்யமில்லை; வேத்யப்ரமேயமாயுள்ள ஈஸ்வரனும் அவனுடைய விபூதியாயுள்ள ஜகத்தாமில்லை” என்கிற ஸ்ரீந்யவாதியை நிராகரிக்கிறது.

வ்யா:—எங்ஙனையென்னில்; ஸ்ரீந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம். ஈஸ்வரன் இல்லாமையை ஸாதிக்க நினைக்கிற நீ, நினைத்த பொருளை ஒரு வாக்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, பின்னை ஹேதுவாலே அதை ஸாதிக்கவேணுமிறே; அவ்விடத்தில் - நீ ஹேது சொல்லுவதற்கு முன்பே உன் ப்ரதிஜ்ஞையைக்கொண்டு ஈஸ்வரனுள்ளென்னு மிடமே ஸாதிப்பன்; அதுக்காக—ஈஸ்வரனுடைய இன்மையை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது உளெனென்ற சொல்லாலேயோ, இலெனென்ற சொல்லாலேயோ? என்ன; இப்படி கேட்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில், உளெனென்ற சொல்லால் இன்மையைக் காட்ட வொண்ணாதுதாப்போலே இலெனென்ற சொல்லால் நீ + கிற நினைத்த இன்மை காட்ட வொண்ணாதென்றவாறு. அது எங்ஙனையென்னில், உண்டென்ற சொல்லாலும், இல்லை என்ற சொல்லாலும் லோகத்தில் யாதொரு பொருள் விளையக் கண்டோம், அப் பொருளே உன் சொற்களுக்கும் பொருளாக வேணுமிறே; கண்டறியாத ஒரு பொருளை இஸ்ஸப்ஹங்கள் காட்டமாட்டாதிறே; லோகத்தில் குடம் உண்டென்றால், குடம் என்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உன்மை என்பதொரு தர்மத்தை உடைத்தென்று தோற்ற நின்றுது; அவ்விடத்தில் குடமாவது—மண்ணாலே பண்ணிற்றென்று. அதினுடைய உண்மையாவது—மண்ணும் உருளையுமன்றியே இரண்டுக்கும் நடுவில் அவஸ்தையாய் வயிறும் வாயும் உடைத்தான மண்ணாயிருக்கை. இப்படியால், ஈஸ்வரன் உளென்னெனில் உளனாய் வரும்; இச்சொல்லால் அவனுடைய இன்மை காட்டவொண்ணாது. இப்படி ஈஸ்வரன் உளென்னெனவே, ஐஸ்வர்யத்தையொழிய ஈஸ்வரன் உளனாகக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான ஜகத்தும் உண்டாம்; ஆமிடத்திலும் அவனுக்கு ஸ்ரீரமாயே உளதாம். இப்பொருள் (அவனுருவமிவ்வுருவுகள்) என்றவிடத்தாலே சொல்லப்பட்டது. இனி, ஈஸ்வரன் இலெனென்ற சொல்லாலே அவனுடைய இன்மை காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லை என்ற பொருளிலும் லோகத்திற் கண்டபடி பொருள் கொள்ளவேணும். லோகத்தில், குடம் இல்லை என்றால், இங்கில்லையென்னுதல், இப்போதில்லையென்னுதல், மண்ணுருளையாய் இருந்தது, குடமாய்ப் பிறந்ததில்லையென்னுதல், தளர்ந்து ஓடுகளாய்க் கிடந்ததென்னுதல், இவ்வனைத்திலொன்று பொரு ளாகக் கண்டோம்; இப்படியன்றியே, வெறுமனே குடம் இல்லையென்னில், என்றும் எங்கும் எப்படியும் குடம் இல்லை என்று சொல்லிற்றுகவேணும்; அப்படியாகில், எப்படியும் குடம் என்றென்று அறிய உபாயம் இல்லையாகையால் குடம் என்று சொல்ல வும் கூடாது, நினைக்கவும் கூடாது. ஆதலால், ஒன்றில்லை என்பானுக்கு ஒருபடியாய்

ஒ—இன்றியே மற்றபடியால் உண்டாக இசையவேணும்; ஆதலால் இங்கிலை என்றது—அப்பாலே உண்டென்றவாறு. இப்போதிலை என்றது - மற்றொருபோது உண்டென்றவாறு. குடமில்லை என்றது-மண்ணுருளையாயாதல், ஓடுகளாயாதல் இருந்ததென்றவாறு. இப்படியால் இன்மையாவது மற்றொருபடியால் உண்மையாய்த் தோற்றிற்று. இப்படியால் ஈஸ்வரனில்லை என்றது அனாதைக்கும் அவன்தன்னையும் அவனைஸ்வர்யங்களையும் ஒருபடியால் உளவாகக்கொண்டு, அப்படியால் உண்மையில்லை என்ற சொல்லாலே சொன்னாகவேணும்; ஆதலால் உளனென்ற சொல்லால் அவனும் அவன் ஐஸ்வர்யமும் லித்துத்தாப்போலே இலனென்ற சொல்லாலும் அவன்தன்னுடைய உண்மையும் அவனைஸ்வர்யத்தின் உண்மையும் லித்துத்தாமாய் வந்தது. இப்பொருள் (உளனலனெனில் அவனருவமிவருவுகள்) என்றத்தால் சொல்லப்பட்டது. அவனருவம் என்றது - அபாவமென்ற சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதான உளதாயிருந்த அது என்றவாறு. இப்படியால் உண்மையும் இன்மையுமாகிறன—உள்ள வஸ்துவுக்கே இரண்டு குணமாய் முடிந்தன. ஆதலால் ஈஸ்வரன் உளனென்றதால், இலனென்றதால், இரண்டு படியாலும் உளனாம். இவ்வழியாலே வேதும் உண்டாயிற்று; அதில் சொன்னபடியே அவன்தான் எங்கும் பரந்துளானான். இப்பொருள் இப்பாட்டில் மேல் இரண்டடியாலும் சொல்லுகிறது. இப்பாட்டு ஆழ்வான் யோஜித்தபடி. 9.

ப—8. அவ:— அநந்தரம் ஈஸ்வரதத்வத்தை இசையாதே வேதபூர்வாயில் ப்ரத்யக்ஷணயராய் ஸர்வஸூந்யவாதிக்களான மாத்யமிகபெளத்த்யரை நிராகரிக்கிறார்.

உளனெனில்—ஸ்வமதத்தாலே உளனெனிலும், உளனலனெனில்—பரமதத்தாலே உளனலனெனிலும், உளன்—ஸத்யபூவாஸத்யபூவ தூர்மங்களுக்கு ஆஸ்ரய விதுரஸ்திதியில்லாமையாலே ப்ரதிஜ்ஞாவேளையிலும் உளனென்றாய் ஸத்யபூவம் கொள்ளவேணும்;—ஆனபின்பு, உளனென இலனென இவை—உளனென்றும் இலனென்றும் சொல்லுகிற இவற்றை, குணமுடைமையில்—குணமாக உடையனாகையாலே, இவ்வுருவுகள் இவ்வுருவுகள்—ரூபவத்தாயும் அரூபவத்தாயுமுள்ள இஜ்ஜகூத்தில் வஸ்துக்கள், அவனுருவம், அவனருவம்—தனக்கு ப்ரகாஸரூபமாயும் அப்ரகாஸரூபமாயுமுள்ள ப்ரகாரமாயிருக்கிற, இரு தகைமையொடு—இரண்டு ஸ்வபூவத்தோடும், உளன்—உளனாய், பரந்து—அவற்றை வ்யாபித்து, ஒழிவிலன்—ஒழிவின்றியே நிற்குமவன். 9.

இ—அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஒருபடியாலே ப்ரமாணப்ரமேயங்களைக்கொண்டு ஈஸ்வரஸ்வரூபத்திலும் ஈஸ்வர விசேஷணத்திலும் விப்ரதிபத்திபண்ணினவர்களை நிராகரித்தது கீழ்; இப்பாட்டில் ப்ரமாணப்ரமேயங்கள் இரண்டும் இல்லையென்ற ஸூந்யவாதியை நிராகரிக்கிறது. ஸூந்யவாதி, ஹேது சொல்லுவதுக்கு முன்பே, ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்திலே ஸவிபூதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய உண்மையை ஸாதிக்கிறார்.

இ— வ்யா:— (உளனெனில்) உளனென்று ப்ரதிஜ்ஞையாகில். (உளன்) அஸ்தித்வ விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு உளனாம்; ஈஸ்வரன் உளனும்போது ஐஸ்வர்யத்தையொழிய உளனாகக் கூடாமையாலே விபூதியான ஜகத்துமுண்டாம். (அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்) உண்டாமிடத்தில், ப்ரமாணம் காட்டுகிறபடியே ஸரீரமாய்க் கொண்டு உளவாம். “இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நான் அஸ்திஸப்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவனே?” என்னில், “உளன்” என்கிற ஸப்யதம் இல்லாமையைக் காட்டமாட்டாதோபாதி, “இல்லை” என்கிற ஸப்யதமும் நீ நினைக்கிற அத்யந்தாபூவத்தைக் காட்டமாட்டாதென்கை. (உளனலனெனில்) நாஸ்திஸப்யத்தாலே அவனுடைய இல்லாமையை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணில், லோகத்தில் நாஸ்திஸப்யதார்த்தமே உனக்கும் அர்த்தமாகவேணும்; “கடோ நாஸ்தி” என்றால் இங்கில்லையென்னுதல், இப்போதில்லையென்னுதல், ம்ருத்பிண்டமாய், உத்பத்த்யபூவத்தாலே இல்லையென்னுதல், கபாலாவஸ்துமாயில்லையென்னுதல், இவற்றிலே ஒன்று நாஸ்திஸப்யதார்த்தமாகக் கண்டோம்; ஆகையாலே ஒருபடியாலே இல்லையானது ப்ரகாராந்தரத்தாலே உண்டாயிருக்கையாலே ஈஸ்வரனும் நாஸ்தித்வவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு உளனாம். (அவனுருவமிவ்வுருவுகள்) அவனுடைய விபூதியும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இல்லையானவை ப்ரகாராந்தரத்தாலே உண்டாகையாலே அபூவவிஸிஷ்டமாய்க்கொண்டு உளவாம். (உளனென இலனென இவை குணமுடைமையில்) அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்கள் உள்ள வஸ்துவுக்கு, இரண்டும் குணமாய் முடிகையாலே. (உளன் இருதகைமையொடு) ஈஸ்வரன் உளனென்னுதல், இலனென்னுதல், இரண்டுபடியாலும் உளன். (ஒழிவிலன் பரந்தே) இவ்வழியாலே விபூதியையும் வ்யாபித்துக்கொண்டே ஒழிவிலன். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸர்வஸாந்யவாதியை நிரஸிக்கிறார். நிரஸிக்கிறபடி தானென்னென்னில், a பூஷ்யத்திலே ஸாந்யவாதியை நிரஸித்த க்ரமத்திலே.

அ— ஒன்பதாம்பாட்டு. (உளனெனில் இத்யாதி) a (பூஷ்யத்திலே ஸாந்யவாதியை நிரஸித்த க்ரமத்திலே) என்றது-1. “ஸர்வத்யாநுபபத்தேஸ்ச” என்ற ஸாந்யவாதியை விவக்ஷித்து. A “பூஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸாந்யவாதியங்கள் ஒருங்கவிடுவர்” என்றிருக்க, பூஷ்யத்திலே ஸாந்ய

ஜி— ஒன்பதாம்பாட்டு. (உளனெனில் இத்யாதி) a (பூஷ்யத்திலே ஸாந்யவாதியை நிரஸித்த க்ரமத்திலே) என்றது-1. “ஸர்வத்யாநுபபத்தேஸ்ச” என்ற ஸாந்யவாதியை விவக்ஷித்து. A “பூஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸாந்யவாதியங்கள் ஒருங்கவிடுவர்” என்றிருக்க, பூஷ்யத்தில்

ப்ர— a (உளனெனில் இத்யாதி) (ஸ்ரீபூஷ்யத்திலே ஸாந்யவாதியை நிரஸித்த க்ரமத்திலே) उसरमीमांसायां द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे “सर्वथानुपपन्नस्य” [8-30]

ஈ—b இவ்வாழ்வார்தாம் அடியாக 'பூஷ்யகாரர்க்கு அவனை நிரஸிக்கலாம்; c இவர்தாம் அவனை நிரஸிக்கைக்கு அடியென்னென்னில்; d அதுவும் d₂ இவ்வாழ்வார்(தம்)பக்கலிலே உண்டு. e புறம்பே சிலர் பூரஹ்மாதிட்கள்பக்கலிலே ஈஸ்வரத்வ ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணி, ப்ரமாணங்களையும் அதுக்கு ஈடாக நியமித்துக்கொண்டு வந்து தோற்ற, தாம் அங்கீகரித்தவனே ஈஸ்வஸ்மாத்தப்ரனென்றும், ஐக்யத்து அவனுக்கு ஸரீரதயா ஸேஷமென்றும், தத்ப்ரதிபாத்யுபரமாணம் வேத்யமென்றும் தம்முடைய மதத்தை f உபந்யஸித்துநின்றார் கீழ்.

அ—வாதி₃யை நிரஸித்த க்ரமத்திலே என்கிறதென்னென்னில்; "பூஷ்யகாரர்க்கு அநந்தரரான இந்த வ்யாக்யாதாவுக்கு இப்படி அருளிச்செய்யக் குறையில்லை" என்று அருளிச்செய்வார்; க்ரமைக்யத்திலே தாத்பர்யம் என்னவுமாம். b ஸங்காந்தரம் (இவ்வாழ்வார்தாமடியாக இத்யாதி₃) c (இவர் தாமித்யாதி₃) ஸுந்யவாதி₃யை நிரஸிக்கைக்கு ப்ரஸங்க்யமென்னென்றபடி. d (அதுவும்) என்றது. * ப்ரஸங்க்யமும் என்றபடி. e அதுவும் என்றத்தை உபபாதி₃க்கிருர் (புறம்பே சிலர் இத்யாதி₃) ஸனிபூதிகளுள் ஈஸ்வரனுடைய உண்மையையும், வேத்யப்ராமாண்யத்தையும் இவர் கீழே ஸாதி₃க்கையாலே அவர்கள் ப்ரத்யவஸ்தூதம் பண்ணுகிறார்களென்று திருவுள்ளம். f (உபந்யஸித்துநின்றார் கீழ்) என்றது—ஏழாம் பாட்டும் எட்டாம் பாட்டும் நினைக்கிறது.

ஜீ—நிரஸநக்ரமத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரிப்பானென் என்ன: பூஷ்யகாரருக்கு அநந்தரகாலீநரான வ்யாக்யாதாவுக்கு த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கலாமென்று பரிஹாரமாதல். க்ரமைக்யமாத்ரத்திலே தாத்பர்யமாதல். b ஸங்காந்தரம் (இவ்வாழ்வார்தாமடியாக இத்யாதி₃) d₂ (ஆழ்வார்பக்கலிலே உண்டு) என்றது. * மயர்வறமதிதலமருளப்பெற்றவராகையாலே நிரஸிக்க அறியலாம் என்றபடி. நிரஸிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன (புறம்பே இத்யாதி₃) c...e யத்யவா — c (இவர்தாம் அவனை நிரஸிக்கைக்கு அடியென் என்னில்) என்றது—ஸுந்யவாதி₃யை நிரஸிக்கைக்கு ப்ரஸங்க்யமேது என்றபடி. d, d₂ (அதுவும் இவ்வாழ்வார்பக்கலிலே உண்டு) என்றது—அந்த ப்ரஸங்க்யமும் இவர்பக்கலிலே உண்டு என்றபடி. e ப்ரஸங்க்யமுண்டென்றத்தை உபபாதி₃க்கிருர் (புறம்பே சிலரித்யாதி₃) ஸனிபூதிகளுள் ஈஸ்வரனுடைய உண்மையையும் வேத்யப்ராமாண்யத்தையும் இவர் கீழ் ஸாதி₃க்கையாலே அவர்கள் ப்ரத்யவஸ்தூதம் பண்ணுகிறார்கள் என்றபடி—என்று இங்ஙனே ஸங்க்யத்யாதல். e அத்யவா, இப்பாட்டுக்கு ஸங்க்யதி (புறம்பே சிலர் இத்யாதி₃) ஆதல். f (உபந்யஸித்துநின்றார் கீழ்) ஏழாம் பாட்டிலும் எட்டாம் பாட்டிலும் உபந்யஸித்துநின்றார் என்றபடி.

பஈ—அஸ்யாதி:—“सर्वथानुपपत्तेः सर्वशून्यत्वं च भवदमिप्रेतं न सम्भवति । किं भवान् सर्वं सदिति वा प्रतिजानीते, असदिति वा, अन्यथा वा ; सर्वथा तवामिप्रेतं तुच्छत्वं न सम्भवति ; लोके भावाभावशब्दयोः तत्प्रतीत्योश्च विद्यमानस्यैव वस्तुनः अवस्थाविशेषगोचरत्वस्य प्रतिपादितत्वात् ; अतः सर्वं शून्यमिति प्रतिजानता सर्वं सदिति प्रतिजानतेव सर्वस्य विद्यमानस्यावस्थाविशेषयोगितैव प्रतिज्ञाता भवतीति ; भवदमिमता तुच्छता न कुतश्चिदपि सिध्यति । किञ्च, कुतश्चित्प्रमाणात् शून्यत्वमुपलभ्य शून्यत्वं सिसाधयिषता, तस्य प्रमाणस्य सत्यत्वं अभ्युपेत्यम् ; तस्याऽसत्यत्वे सर्वं सत्यं स्यादिति सर्वथा सर्वशून्यत्वं च अनुपपन्नम् ।” इति॥

ஈ— g இவை இத்தனையும் இல்லை என்னும்போது பூர்வபகஷமாக இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபூஷித்துக் h கழிக்கவேணுமிதே; h_2 அதில் i இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபூஷித்து அவனால் i_2 இல்லை என்னப்போகாது. j முதலிலே ஸுந்யமென்னில் k ஸர்வ ஸுந்யவாதும் ஸித்தியாது.

அ— g (இவை இத்தனையும்) என்றது - கீழ் வாக்யத்திலே சொன்ன ப்ரமாத்ரு ப்ரமேய ப்ரமாணங்களை, தூஷணீம் ஸுந்யமிதி வக்தும் ந ஸக்யதே க்ஷு-இதி பூவா: . g (இவை இத்தனையும் இல்லை என்னும்போது) என்று தொடங்கி k (ஸுந்யவாதும் ஸித்தியாது) என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய விசாரம்; h_2, i, i_2 (அதில் இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபூஷித்து அவனால் இல்லை என்னப்போகாது) என்றது—அநுபூஷித்து இல்லை என்னும்போது, இப்போதில்லை, இங்கேயில்லை, இன்ன ப்ரகாரத்தாலேயில்லை—என்னவேண்டுமிதே; அதில் இப்போதில்லை என்றால் காலாந்தரத்திலே உண்டாம்; இங்கில்லை என்றால் தேஸாந்தரத்திலே உண்டாம்; இன்ன ப்ரகாரத்திலே இல்லை என்றால் ப்ரகாராந்தரத்திலே உண்டாம்; ஆகையாலே இல்லையென்னப் போகாது—என்று கருத்து. h_2 ஏவம் வா - ஏதத்ப்ரதிபாதிதம் ஸர்வம் அங்கீக்ருத்ய இத்யம் ஸர்வம் ஸுந்யமிதி ஸாத்யதி வா, அநங்கீக்ருத்ய கேவலம் ஸுந்யமிதி வத்யதி வா, இதி பக்ஷத்வயம் ப்ராப்தம்; ஏதத் பக்ஷத்வயமாஹ (அதில் இதி) அஸ்மிந் பக்ஷத்வயே-இத்யர்த்த: . | ப்ரத்யம் பக்ஷம் தூஷயதி (இவற்றை அங்கீகரித்து இதி) தூர்மிக்ரஹக மாநபூதாத், ஸுந்யத்வஸாதகஹேதூநாம் தத்ஸித்த, நிர்ணயஸ்ய ச தந்மதே துச்சுத்வாத். | த்விதீயம் பக்ஷம் தூஷயதி (முதலிலே இதி) (முதலிலே) அங்கீகரித்து அநுபூஷியாத முந்தியே என்றபடி. ஏதத் ஸர்வம் அநங்கீக்ருத்ய தூஷணீம் ஸுந்யமித்யபித்யாதே ஜக்ச்ஞந்யத்வம் ந ஸித்த்யேத்; ஜகத் ஆஸ்ரயத்வேந அங்கீக்ருத்ய தத்ர ஸுந்யத்வஸாதநாத் ஸுந்யபூதம் ஸஸனிஷாணாதிகமேவ ஸுந்யம் பவேத். நநு பரைஸ் ஸத்யத்வேந உச்யமாநம் ஜகத் அஸதித்யுச்யதே இதி சேந்ந: ப்ரத்யக்ஷவிருத்த,த்வாத்; ப்ரத்யக்ஷ விருத்த,விஷயே ப்ரமாணந்தராப்ரவ்ருத்தேஸ்ச இத்யாதிகம் அத்ர விவக்ஷிதம்.

ஜீ— g (இவை இத்தனையும்) என்று தொடங்கி k (ஸுந்யவாதும் ஸித்தியாது) என்னுமளவும் ஸ்வக்யமாக ஆழ்வாருடைய விசாரம். g (இவை இத்தனையும்) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாத்ரு ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை. h (கழிக்க வேணுமிதே) வெறுமனே ஸுந்யம் என்று சொல்லப்போகாதே என்று கருத்து. i_2 (இல்லை என்னப்போகாது) என்றது - அநுபூஷித்து இல்லை என்னும்போது, இப்போதில்லை, இங்கேயில்லை, இன்ன ப்ரகாரத்தாலில்லை—என்ன வேணுமிதே; அதில் இப்போதில்லை என்றால் காலாந்தரத்திலே உண்டாம்; இங்கில்லை என்றால் தேஸாந்தரத்திலே உண்டாம்; இன்ன ப்ரகாரத்தாலேயில்லை என்றால் ப்ரகாராந்தரத்தாலே உண்டாம்; ஆக லோகத்ருஷ்ட ப்ரக்ரியையைப் பார்த்தால் பூவாந்தரம் அபூவமாகையாலே, தேஸாத்யுபாதி,ரஹிதமாக இல்லையென்னப்போகாது என்றபடி. | (முதலிலே ஸுந்யமென்னில்) உல்லோகமாக ஸுந்யமென்னில். k (ஸர்வ ஸுந்யவாதும் ஸித்தியாது) என்றது-ஸுந்யத்வப்ரதீதிக்குப் பாரமார்த்யம் அங்கீகரிக்கையாலே என்றபடி. அன்றிக்கே. | (முதலிலே) இத்யாதிக்கு-அங்கீகரித்து அநுபூஷியாதே வெறுமனே ஸுந்யமென்னில், ஸுந்யபூதமான ஸஸனிஷாணாதிகமே ஸுந்யமாமித்தனையொழிய ஸர்வஸுந்யவாதும் ஸித்தியாது; ஸர்வத்தையும் ஆஸ்ரயத்வேந அங்கீக

ஈ— 1 இனி உன்னைக் கேட்போம். நீதான், ஈஸ்வரனுளன் என்கிற n சொல்லாலே அவனில்லாமையை ஸாதிக்கப் பார்க்கிறாயோ? இல்லை என்கிற n சொல்லாலே இல்லாமையை ஸாதிக்கப் பார்க்கிறாயோ? என்ன; n இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்குக் கருத் தென்? என்ன, உளனென்கிற சொல்லாலே சொன்னால் உனக்கு அபிமதமான அபாவம் o ஸித்தியாத ஓபாதி, p இல்லை என்கிற சொல்லாலும் உனக்கு அநபிமதார்த்தமேகாண்

அ— 1. "ப்ரதீதிஸ்சேதிஷ்டா ந நிகிலநிஷேதேயா யதி ந கோ நிஷேதத்தாஸ்தோ நேஷ்டோ நிருபதிநிஷேதஸ் ஸதுபதௌ | நிஷேதேயந்யத் ஸித்யேத் வரத க்டபங்கே ஸகலவத் ப்ரமாஸுந்யே பகே ஸ்ருதிரபி மதேஸமிந் விஜயதாம் ||". ப்ரதீதி: - க்ருத்ஸநம் ஜகந்நாஸ்தி, ஸுந்யமேவ தத்வம் இதி ப்ரதீதி: . இஷ்டா சேத்: தர்ஹி நிகிலநிஷேதேயா ந-ப்ரதீதோங்கீ காராத் புவத்யபிமதோ நிகிலநிஷேதேயா ந ஸித்யதீத்யர்த்த: . யதி ந - ப்ரதீதிர் நேஷ்டா சேத், கோ நிஷேதத்தா-நிஷேதகஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்யாநங்கீகாராத் புவத்யபிமதோ நிகில நிஷேத: ந ஸித்யதீத்யர்த்த: . அத: - காரணாத்: ப்ரதீதோர் நிஷேதாயோக்யாத்: நிருபதி நிஷேத: - உபாதி, ஹிதோ நிஷேத: . நேஷ்ட: - ந ஸித்யதீத்யர்த்த: . ஸதுபதௌ நிஷேதே அந்யத் ஸித்யேத் - அத்ரேதம் நாஸ்தீதி தேஸகாலாத்யுபாதி, க நிஷேதே, ரஜதநிஷேதே, ஸுக்திவத் ஸுந்யவ்யதிரித்தம் அந்யத்-நிஷேதாதி, கரணம் ஸித்யேதித்யர்த்த: . க்டபங்கே ஸகலவத் - இஹ கபாலேஷு க்ட: ப்ரத்யவஸ்த இதி க்டநிஷேதே யதா கபாலபரிஸேஷ: ததேத்யர்த்த: . ப்ரமாஸுந்யே பகே - ப்ரமாநங்கீகாரபகே நி்கிலநிஷேதாபாவ: , அப ஸித்யாந்நதஸ்ச அதி: . தஸ்மாத் ஸுந்யபகே நிஷேதித்யாயா: ப்ரமாயா அபாவாத் க்ருத் ஸநஜகந்ஸித்தௌ ததந்நர்கூதா ஸ்ருதிரபி அஸமிந் மதே-வைதி, கமதே விஜயதாம் இத் யர்த்த: .

1 கீழ் ஸ்வகூதமாக விசாரித்து, இனி அவனை அபிமுகீகரித்து விகல்பித்து தூஷிக்கிறார் (இனி உன்னை இத்யாதி). ஏவம் ப்ரஸக்தாஸங்காயா உத்தரமபிதாய ப்ரக்ருதமநுஸரந் வாக்க்யதாற்பர்யமாஹ (இனி இத்யாதி) என்னவுமாம். இனி-ஏவம் ஸ்வமதே உபந்யஸ்தே ஸதீத்யர்த்த: . அத்வா (இனி இத்யாதி) புத்தி, ஸௌகர்யார்த்த ப்ரமேயோபந்யாஸம். n இந்த நிர்தேஸம் அர்த்தபரமாகில் கோடித்வயம் கூடாதிதே: ஆகையாலே ஸப்தபரம் என்கிறார் (சொல்லாலே என்று) n பூர்வோ விகல்ப: அநுக்தோபாலம்ப: க்ஷு இத்யாஸங்க்ய த்ருஷ்டாந் தார்த்த இதி பரிஹரதி (இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்கு இத்யாதி) o (ஸித்தியாத ஓபாதி) என்கிற இடத்தில்-அநபிமதஸித்தியும் விவக்ஷிதம். தூர்ஷ்டாந்திகத்தில் அபிமதாஸித்தியும் விவக்ஷிதம். p (இல்லை என்கிற சொல்லாலும் இத்யாதி) "க்டோ நாஸ்தி" என்றால் ப்ருதுபுத்தேநாத்ராகாரம்

ஜீ—கரித்து அவற்றில் ஸுந்யத்வத்தை ஸாதி்யாமையாலே — என்றது அர்த்தமாதல். அத்ர 1. 'ப்ரதீதிஸ்சேதிஷ்டா' இத்யாதி, அநுஸந்தேயம்.

1 கீழ் ஸ்வகூதமாக விசாரித்து இனி அவனை அபிமுகீகரித்து விகல்பித்து தூஷிக்கிறார் (இனி உன்னை இத்யாதி) இனி - ஏவம் ஸ்வமதே உபந்யஸ்தே ஸதி இத்யர்த்த: . n பூர்வ விகல்ப: அநுக்தோபாலம்ப: க்ஷு இத்யாஸங்க்ய த்ருஷ்டாந்தார்த்த இதி பரிஹரதி (இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்கு இத்யாதி). o (ஸித்தியாதலோபாதி) என்கிற இடத்தில் அநபிமத ஸித்தியும் விவக்ஷிதம். தூர்ஷ்டாந்திகத்தில் அபிமதாஸித்தியும் விவக்ஷிதம். p (இல்லை என்கிற சொல் லாலும் இத்யாதி) "க்டோ நாஸ்தி" என்றால் ப்ருதுபுத்தேநாத்ராகாரம் போய் கபாலா

ஈ—ஸித்திப்பது; ஆனபின்பு நீ இல்லை என்கிற சொற்கொண்டே அவன் உண்மையை ஸாதிப்பன்.

q லோகத்தில் பாவாபாவ ஸப்தங்களுக்கு யாதொருபடி பொருள்கொள்ளுகிறோம். அப்படி கொள்ளில் நீ நினைக்கிற அர்த்தம் உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது. r அங்ஙனே கொள்ளாயாகில் வாதுந்தன்னில் உனக்கு அதிகாரமில்லை.

வ்யா:—(உள்ளெனில்) s ஈஸ்வரஸத்யபாவம் முதலிலே இல்லை என்கிற நீ, அவன் உண்மைக்கு இசையாயிறே. t நான் உள்ளென்கிறுப்போலே u சொல்லில்தானே உளன்.

அ—போய் கபாலாவஸ்துமாய் இருக்குமாபோலே அவஸ்தாந்தராபந்நமாய் ஸித்திக்கையாலே உனக்கு அநபிமதார்த்தமே ஸித்திக்கும் என்றபடி.

q ஸாதிக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார் (லோகத்தில் என்று தொடங்கி) இன்ன வஸ்து இங்கே உண்டு, இப்போது உண்டு, இன்ன ப்ரகாரத்திலே உண்டு - என்கிறது பாவம். இங்கேயில்லை, இப்போதில்லை, இன்ன ப்ரகாரத்திலேயில்லை - என்கிறது அபாவம்; இப்படி கொள்ளில் பாவாபாவங்கள் இரண்டாலும் உண்மை ஸித்திக்கையாலே நீ நினைக்கிற அர்த்தம் உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது என்றபடி. r (அங்ஙனே இத்யாதி) பாவாபாவங்களுக்கு இப்படி அர்த்தங்கொள்ளாதே வெறுமனே இல்லை என்றபோது, நீ சொல்லுகிறது உல்லோகமாகையாலே வாதுந்தன்னில் உனக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றபடி. இவ்விடத்திலே, 1. "அதிகாரோ஽நுபாயத்வாத்ந வாதே ஸுந்யவாதிந: | ஸர்வதா ஸதுபாயாநாம் வாதுமார்க்க: ப்ரவர்த்ததே ||" என்கிற பூட்டவசநம் அநுஸந்தேயம் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே "நிஷேதிக்கிற ப்ரமாணத்தையும் ஸுந்யம் என்கையாலே அதிகாரமில்லை என்றபடி" என்றும் அருளிச்செய்வார்.

s (ஈஸ்வர ஸத்யபாவம் இத்யாதி) • எனிலின் தாத்பர்யம். t ஸாம்வ்ருதிக ஸத்யதையை யிட்டு அவனுக்கும் உள்ளென்று சொல்லலாமிறே. அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (நான் இத்யாதி) ஸம்வ்ருதி - ஜ்ஞாநம். u (சொல்லில்தானே) என்று - முழுச் சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி.

ஜீ—வஸ்துமாய் இருக்குமாபோலே, அவஸ்தாந்தராபந்நமாய் ஸித்திக்கையாலே உனக்கு அநபிமதார்த்தமே ஸித்திக்கும் என்றபடி.

q ஸாதிக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார் (லோகத்தில் இத்யாதி). இன்ன வஸ்து இங்கே உண்டு, இப்போது உண்டு, இன்ன ப்ரகாரத்தாலே உண்டு-என்கிறது பாவம்; இங்கில்லை, இப்போதில்லை, இன்ன ப்ரகாரத்தாலேயில்லை-என்கிறது அபாவம். இப்படி கொள்ளில் பாவாபாவங்கள் இரண்டாலும் உண்மை ஸித்திக்கையாலே, நீ நினைக்கிற அர்த்தம் உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது என்றபடி. r (அங்ஙனே கொள்ளாயாகில் இத்யாதி) பாவாபாவங்களுக்கு இப்படி அர்த்தங்கொள்ளாதே வெறுமனே இல்லை என்றபோது நீ சொல்லுகிறது உல்லோகமாகையாலே வாதுந்தன்னில் உனக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றபடி. இங்கே 1. "ஸர்வதா ஸதுபாயாநாம் வாதுமார்க்க: ப்ரவர்த்ததே | அதிகாரோ஽நுபாயத்வாத்ந வாதே ஸுந்யவாதிந: ||" என்கிற பூட்டவசநம் அநுஸந்தேயம்.

s "எனில்" என்கிற யதிஸப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஈஸ்வர ஸத்யபாவம் இத்யாதி) t ஸாம்வ்ருதிக ஸத்யதையை யிட்டு அவனுக்கும் உள்ளென்று சொல்லலாமிறே; அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (நான் உளன் இத்யாதி) ஸம்வ்ருதி - ஜ்ஞாநம். u (சொல்லில்தானே) என்று முழுச்சொல்லாய்.

ஈ-(v அவனுருவம் w இவ்வுருவுகள்) x ஈஸிதவ்ய நிரபேக்ஷமாகவன்றிறே ஈஸ்வரன் உளனா வது; அவனுளனாமிடத்தில் 1. “यस्यात्मा शरीरम् - यस्य पृथिवी शरीरम्” (யஸ்யாத்மா ஸரீரம், யஸ்ய ப்ருதிஃ ஸரீரம்) என்கிறபடியே ஐக்யத்து அவனுக்கு y ஸரீரதயா y_2 ஸேஷமாய் உண்டாம். z உளனலன் என்பாயோ?, உ அப்போது அபூாவதூர்மியாய்த் தோற்றும்.

அ- v (அவனுருவம்) அவன் வடிவு. w உரு-ஸ்தூலரூபம் வஸ்து. அரு-நாமரூபவிபாகூரஹிதம் ஸூக்ஷ்மரூபம் வஸ்து. w (இவ்வுருவுகள்) இவ்வுருவுகள் அவனுருவாய்க்கொண்டே உள-என்று, உள என்றத்தை அத்யாஹரித்து அந்வயம். x அவனுளன் என்றால் இவைகளும் உளவாக வேணுமோ? என்ன (ஈஸிதவ்ய என்று தொடங்கி) w உருவென்று - சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்சத்தைச் சொல்லுகிறது. y (ஸரீரதயா) “அவனுருவம்” என்ற இடத்தில் உரு ஸப்ததூர்த்தம்; y_2 (ஸேஷமாய்) என்றது - ஷஷ்ட்யர்த்தம். w “இவ்வுருவுகள்” என்கிற உருவு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மயாவத் பதூர்த்தபரமென்றுமாம். விஸிஷ்டத்துக்கு உண்மை ஸித்தித்தால் விஸேஷனும்ஸத்தில் உண்மை ஸித்திக்குமிதே.

z (உளனலன் என்பாயோ இத்யாதி) அத்வைதம் விகல்போதபிரேத:-ஸோபாதிநிஷேத: க்ரியதே? உத நிருபாதிநிஷேத: ? ஸோபாதிநிஷேதபக்ஷேபி ப்ரகாரோபாதிநிஷேத: க்ரியதே வா? தேஸோபாதிநிஷேதே வா? காலோபாதிநிஷேதே வா? இதி த்ரேதா விகல்ப: அபிப்ரேத: . a...h ஏதத்விகல்பத்ரயஸ்ய நிருபாதிநிஷேதபக்ஷஸ்ய ச க்ரமேண தூஷணமாஹ (அப்போது அபூாவதூர்மியாய்த் தோற்றும்) இத்யாதிநா. z யத்வா, (உளனலன் என்பாயோ) ஈஸ்வரனளனென்னில் தூர்மயந்தரத்திலே ஈஸ்வரபேதூந்தான், ஈஸ்வரனிடத்திலே தூர்மயந்தர பேதூந்தான் ஸித்திக்குமாகையாலே, அங்ஙன் நிர்தேஸரிக்கக்கூடாது; தத்வோஷ பரிஹாரார்த்தம் ஈஸ்வரனுளனலன் என்னவேணும்; அப்படி சொல்லும்போது ஈஸ்வரனே தூர்மியும் ப்ரதி யோகியுமாக ஸித்திக்கும்; அலனென்கிற இதுக்கு ப்ரதியோகியாகவேண்டுகையாலே உள னென்று ஸ்தூலாவஸ்தூவிஸேஷம் ஸித்திக்கும், அப்படிப்பட்டவன் அல்லன் என்னும் போது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தூவைவிஷ்டயம் ஸித்திக்கும்; அலனென்கிற இது பேத விஷய

ஜி-சொல்லில் என்றபடி. v (அவனுருவம்)-அவன் வடிவு. w உரு-ஸ்தூலரூபம் வஸ்து. அரு-நாம ரூப விபாகூரஹிதம் ஸூக்ஷ்மரூபம் வஸ்து. v, w இவ்வுருவுகள் அவன் உருவமாய்க்கொண்டே உளவென்று, உளவென்றத்தை அத்யாஹரித்து அந்வயம். x அவன் உளனாகில் இவையும் உளவாகவேணுமோவென்ன (ஈஸிதவ்யேத்யாதி) w (இவ்வுருவுகள்) என்று-சேதநாசேதநாத்மக மான ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. y (ஸரீரதயா) என்றது - உருஸப்ததூர்த்தம். y_2 (ஸேஷமாய்) என்றது - v “அவன்” என்கிற ஷஷ்ட்யர்த்தம்.

z (உளனலன் என்பாயோ?) என்கிற இடத்தில் - ஏவம் விகல்போதபிரேத:-ஸோபாதிநிஷேதமே பண்ணுகிறதோ? நிருபாதிநிஷேதமோ? ஸோபாதிநிஷேதத்திலும், ப்ரகாரோபாதிநிஷேத: க்ரியதே? உத தேஸோபாதிநிஷேத: ? காலோபாதிநிஷேதே வா? இதி த்ரேதா விகல்ப: . a ஏதத்விகல்பத்ரயஸ்யாபி நிருபாதிநிஷேதபக்ஷஸ்யாபி க்ரமேண தூஷண மாஹ (அப்போது அபூாவதூர்மியாய்த் தோற்றும்) இத்யாதிநா. a (அபூாவதூர்மியாய்) அபூாவரூபதூர்ம விஸிஷ்டமாய்.

ப்ர — [சு-4-6] “यस्यात्मा” इत्यादि पूर्वमेव (३१४ पुटे) लिखितम् ।

ஈ— b (அவனருவம் இவ்வுருவுகள்) c அப்போது நாஸ்திஸ்ப்யுத்யவாச்யமாய் அவஸ்தாந்தர பூக்காய்க்கொண்டு இவற்றின் உண்மை தோற்றமும். d “கூடோஸ்தி” என்றால் வாயும் வயிறுமான ஆகாரம் தோற்றமும். “கூடோ நாஸ்தி” என்றால் e நாஸ்தித்வதூர்ம விஸிஷ்டமாய்த் தோற்றமும், f இங்கில்லை என்றதாகில் வேறொரிடத்திலே உண்டாம்; g இப்போதில்லை என்றதாகில் வேறொரு காலவிஸேஷத்திலே உண்டாம்; h எங்கும் எப்போதும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் கூடமில்லையென்னக் கூடாமையால் நிருபாதி,கநிஷேதம் இல்லையிறே.

(உள்ளென இலனென இவைகுணமுடைமையில்) உள்ளென்கிற இத்தையும், இலனென்கிற இத்தையும், இவையிரண்டையும் i குணமாக உடையனாகையாலே, j இவை

அ-மாகிலும் ப்ரதியோகி, தூர்மியாகையாலே விநாஸம் ஆர்த்தமாய் ஸித்திக்கும். அபூவதூர்மியாவது - அபூவருபதூர்மவிஸிஷ்டமாய் என்றபடி.

b(இவ்வுருவுகள் அவனருவமுள்) நாஸ்தி ஸ்ப்யுத்யவாச்யமான சித்யசித்யாத்மக ப்ரபஞ்சமானவை அவனுக்கு அவஸ்தாந்தர பூக்காய்க்கொண்டு ஸேஷமாய்த் தோற்றமும் என்றபடி. c (அப்போது) என்றது - அபூவ தூர்மித்வேத அவனுடைய ஸத்யபூவந்தோற்றம்போது என்றபடி. d அபூவ தூர்மியாய்த் தோற்றமும் (a) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (கூடோஸ்தி என்றால் என்று தொடங்கி) யத்யவா, உண்மை தோற்றமும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கூடோஸ்தியென்றாலென்று தொடங்கி) e நாஸ்தித்வமாவது-அவஸ்தாந்தராபத்தி; (நாஸ்தித்வ தூர்மவிஸிஷ்டமாய்) கபாலாவஸ்தமாய் என்றபடி. f,g,h ப்ரத்யவம்ஸாபூவத்தைப்பற்ற நாஸ்தி என்னப்போகாது என்றார் கீழ்; ஸம்ஸர்க்கூபூவத்தாலும் நாஸ்தியென்னப்போகாது என்கிறார் மேல். i அதில் தேஸாதஸ்ஸம் ஸர்க்கூபூவத்தைப்பற்ற நாஸ்தி என்னப்போகாதென்கிறார் (இங்கில்லை என்றது இத்யாதி); g காலதஸ்ஸம்ஸர்க்கூபூவத்தைப்பற்ற நாஸ்தி என்னப்போகாதென்கிறார் (இப்போது இத்யாதி); h ஒரு ப்ரகாரவிஸிஷ்டமாயில்லாவிட்டாலும் ப்ரகாராந்தரவிஸிஷ்டமாயிருக்கையினாலே ப்ரகாரதஸ்ஸம்ஸர்க்கூபூவத்தைப்பற்ற நாஸ்தி என்னப்போகாதென்றதுவும்கூட்டி நிகழிக்கிறார் (எங்கும் எப்போதுமித்யாதி); f,g,h யத்யவா, ஈஸ்வரனில்லை என்னுமொரு கோடியுண்டேயென்ன (இங்கில்லை இத்யாதி)

i (ஆகையாலே) என்கிற இது * இல்ஸ்ப்யுத்யார்த்தம். j “குணமுடைமை” என்று சொல்ல லாமோவென்ன, இரண்டும் இரண்டு தூர்மமாய் ஸித்தித்திற ப்ரகாரம் உபபாதித்தமாக

ஜி-b(இவ்வுருவுகள் அவனருவமுள்) நாஸ்திஸ்ப்யுத்யவாச்யமாய் ஸலிக்ஷ்மரூபமான சித்யசித்யாத்மகப்ரபஞ்சமான இவை அவனுக்கு அவஸ்தாந்தரபூக்காய் அப்ரகாஸரூபமாய்க்கொண்டு ஸேஷமாய்த் தோற்றமும் என்றபடி. v,w (அவனருவம் இவ்வுருவுகளுள்) அஸ்திஸ்ப்யுத்யவாச்யமாய் ஸ்தூலரூபமாய் சேதநாசேதநாத்மகமான இவ்வஸ்துக்கள் அவனுக்கு ஸரீரதயா ஸேஷமாய் ப்ரகாஸரூபமாய்க் கொண்டு தோற்றமும் என்றபடி. இப்படி ஸ்ப்யுத்யார்த்தம் கண்டுகொள்வது. c (அப்போது)அபூவதூர்மித்வேத அவனுடைய ஸத்யபூவம் தோற்றம்போது. d உண்மை தோற்றமும் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (கூடோஸ்தி என்றால் இத்யாதி); e(நாஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டமாய்) கபாலாவஸ்தமாய். f,g,h ப்ரத்யவம்ஸாபூவத்தைப்பற்ற நாஸ்தியென்னப்போகாதென்றார் கீழ்; தேஸாதியால் உண்டான ஸம்ஸர்க்கூபூவத்தாலும் நாஸ்தியென்னக்கூடாதென்கிறார் (இங்கில்லை இத்யாதியால்)

i (குணமாகவுடையனாகையாலே) ஆகையாலே என்கிறது- * இல்ஸ்ப்யுத்யார்த்தம். j “குணமுடைமை” என்று சொல்லலாமோவென்ன, இரண்டும் இரண்டு தூர்மமாய் ஸித்தித்திற

ஈ—இரண்டும் இரண்டு தூர்மமாயிற்று. k (உளனிருதகைமையொடு) உளனென்கிற சொல்லாலும் இலனென்கிற சொல்லாலும் சொன்ன இரண்டு ஸ்வபூவத்தாலும் உளனானான். (ஒழிவிலன் பரந்தே) l நான் உளனென்கிற சொல்லாலே உண்மையை ஸாதித்தேன், நீ இலனென்கிற சொல்லாலே உண்மையை ஸாதித்தாய், ஆக இருவருமாக உண்மையை ஸாதித்தோம். m இனி n அவன் o உளனானால் உளனாமா போலே p ஸனிபூதிகளையே உளனாக அமையாதோ? என்கிறார். 9.

அ-யாலே சொல்லலாம் என்கிறார் (இவை இரண்டும் என்று) k (உளனிருதகைமையொடு இத்யாதி) உளனென்கிற இத்தாலே-ஒரு குணமும், இலனென்கிற இத்தாலே-ஒரு குணமும் ஸித்தித்தகையால், நான் "அவனுளன்" என்று சொல்லுகையாலே விபூதிவைஸிஷ்டயரூப ஸ்வபூவமும், நீ "இலன்" என்கையாலே ஸலக்ஷ்மாவஸ்துவஸ்து வைஸிஷ்டயரூப ஸ்வபூவமும் ஸித்தித்தது; ஆகையால் இலனென்று - ஸலக்ஷ்மவஸ்து விஸிஷ்டனென்று சொல்லாதே, ஈஸ்வரனுளனென்று-ஸ்தூலஸலக்ஷ்ம ஸமஸ்தவஸ்து வ்யாபியாய்க்கொண்டு ஸனிபூதிகளையிருக்குமென்ன அமையாதோ? என்று வாக்கயார்த்தம். தகைமை - ஸ்வபூவம். l "ஒழிவிலனாய்க்கொண்டு பரந்தே உளன்" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி நித்யாஹ (நான் உளனென்கிற சொல்லாலே இத்யாதி) யத்யவா, வாதித்தவய வாக்கயத்தாலும் ஏகைகார்த்தம் ஸித்தித்தகுமதொழிந்து அர்த்தத்தவயம் ஸித்தித்தயாதிறேயென்ன, "இருதகைமையொடு" என்கிற வாக்கயத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்துகொண்டு அத்தை ஹேதுவாக நிர்தேஸரிக்கிறார் (நானுளன் இத்யாதி) n (இனி) என்கிறது-ஹேதுத்வபரம். வாதித்தவய வாக்கயங்களும் பரஸ்பர ப்ரதிஷேபங்களல்லாமையாலே இரண்டும் ஸித்தித்தகுமென்று தாத்பர்யம். n (அவனித்த்யாதி) o உளனானால்-உளனென்று சொன்னால் என்றபடி; என்மதத்திலென்று தாத்பர்யம். p ஸனிபூதிகளுகை-உன் மதத்திலேயென்று தாத்பர்யம். நீ இப்படி அங்கீகரிக்க அமையாதோ? என்றபடி. n, o யத்யவா, (அவன் உளனானாலிதி) ஸ யத்யா புவதி, தத்யா விபூதிரபி ஸ்யாத்; தத்யாஹி - ஸ: அஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டஸ்சேத், விபூதிரப்யஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டா புவேத்; ஸ நாஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டஸ்சேத். விபூதிரபி நாஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டைவ புவேதிதி பூவா:-

ஜீ-ப்ரகாரம் உபபாதித்தமாகையாலே சொல்லலாமென்கிறார் (இவை இரண்டும் என்று) k (உளனிருதகைமையொடு இத்யாதி) உளனென்கிற இத்தாலே-ஒரு குணமும், இலனென்கிற இத்தாலே-ஒரு குணமும் ஸித்தித்தகையால், நான் "அவன் உளன்" என்று சொல்லுகையாலே விபூதிவைஸிஷ்டயரூப ஸ்வபூவமும், நீ "இலன்" என்கையாலே ஸலக்ஷ்மாவஸ்துவஸ்து வைஸிஷ்டயரூப ஸ்வபூவமும் ஸித்தித்தது; ஆகையால் இலனென்று - ஸலக்ஷ்மவஸ்துவிஸிஷ்டனென்று சொல்லாதே, உளனென்று-ஸ்தூல ஸலக்ஷ்ம ஸமஸ்தவஸ்து வ்யாபியாய்க்கொண்டு ஸனிபூதிகளையிருக்கும் என்னமையாதோ? என்று வாக்கயார்த்தம். தகைமை-ஸ்வபூவம். l ஒழிவிலனாய்க்கொண்டு பரந்தே உளனென்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நான் உளனென்கிற சொல்லாலே) இத்யாதி. n (இனி) என்கிறது - ஹேதுபரம். n (அவன் உளனானால் உளனாமா போலே) நான் உளனென்றால் உளனாமாபோலே என்றபடி. p (ஸனிபூதிகளையே உளனாக அமையாதோ) நீ இப்படி அங்கீகரிக்க அமையாதோ? என்றபடி. n, o யத்யவா, (அவன் உளனானால் இத்யாதி) ஸ யத்யா புவதி, தத்யா விபூதிரபி ஸ்யாத். அதாவது-அவன் அஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டனானால் விபூதியும் அஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டையாகக் கடவது. அவன் நாஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டனானால் விபூதியும் நாஸ்தித்வதூர்மவிஸிஷ்டையாகக் கடவது என்றபடி.

10. பரந்ததன் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துள்ள
பரந்தவண் டமிதென நிலிசும் பொழிவறக்
கரந்தசி விடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும்
கரந்தெங்கும் பரந்துள னிவையுண்ட கரனே.

ஆ—அவ:—(பரந்த) ஸமுத்ரஜல பரமானுக்களிலும், ப்ருதி வ்யந்தரிஷாதி, லோகாந்தர்வர்த்தி யாய். அதிஸூக்ஷ்மமாயிருந்த அசித், வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து, அவற்றினுள்ளே ப்ரகா ஸிக்கிற சித், வஸ்துக்களிலும், ஸ்தூலமான அண்ட, த்தில் வ்யாபித்தாப்போலே அநாயாஸத் தாலே அஸங்குசிதனாய், அந்யைரத்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு ஜகத்ஸம்ஹார்த்தாவுமாய் ஸுத்ருட், ப்ரமாண ஸித்த, னுமாயிருந்த எம்பெருமானுடைய துயரறுசுடரடி தொழுதெழுந் மனனே என்கிறார். 10.

ஒ—அவ:—பத்தாம் பாட்டில்-கீழ்ச்சொன்ன புகுவதுவ்யாப்தியினுடைய ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(பரந்த என்று தொடங்கி) பரந்து குளிர்ந்திருந்த கடலில் ஜல பரமானுதோறும் அஸங்குசிதமான அண்டாவகாஸத்திற் போலே வ்யாபித்திருக்கும். (நிலிவிசும்பு என்று தொடங்கி) இப்படி எல்லா பூதங்களிலும் பெளதிகமான க்ஷுத்ர ஸரீரங்களிலும் தத்யந்தர்வர்த்திகளாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயுள்ள ஆத்மாக்கள் தோறும் அந்யைரத்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கும். இவற்றை எல்லாவற்றையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ஸம்ஹரித்தவன்கிடர் பரமானுக்களிலும் வ்யாபித்துநிற்கிறான் என்று கருத்து. 10.

ப—10. அவ:—அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தியினுடைய ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பரந்த—எங்குமொக்கப் பரந்த, தன்—பூதாந்தரகார்யமான விகாரமில்லாமை யாலே ஸ்வதூர்மமான ஸைத்யத்தையுடைத்தான, பரவையுள்—காரணஜலரூப மான ஏகாரணவத்தின், நீர் தொறும்—அதிஸூக்ஷ்மமான ஜலபரமானுக்கள் தோறும், பரந்த அண்டம் இது என—மஹாவகாஸமான இவ்வண்டத்திலிருக்குமாபோலே, பரந்து உளன்—அஸங்குசிதமாக இருக்குமவனாய், நிலம்—(இப்படி) பூமியிலும்,

அ— “உளனெனில் உளன், இவ்வுருவுகள் அவனுருவமாயுள; உளனலனெனில் உளன், அவனருவம் இவ்வுருவுகளுள; உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில் இருதகைமை யொடுளன், ஒழிவிலன் பரந்தே உளன்” இத்யந்வய: 9.

ஜீ— “உளனெனில் உளன், இவ்வுருவுகள் அவனுருவமாயுள; உளனலனெனில் உளன், இவ்வுருவுகள் அவனருவமுள; உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில் இருதகைமை யொடு உளன், ஒழிவிலன் பரந்தே உளன்” இத்யந்வய: 9.

ப—விசம்பு—ஊர்த், வலோகங்களிலும், ஒழிவு அற—ஒன்றெழியாமே, கரந்த—அதி
ஸூக்ஷ்மமாய், சில் இடந்தொறும்—அல்பமான ஸ்தூலங்கள்தோறும், இடம்—அந்த
ஸ்தூலங்களிலே, திகழ்—ஸ்வயம்ப்ரகாஸதயா உஜ்ஜ்வலமான, பொருள் தொறும்—
ஆத்மவஸ்துக்கள்தோறும், கரந்து—வ்யாப்யவஸ்துக்களும் அறியாதபடி மறைந்து,
எங்கும்—எங்குமொக்க, பரந்து உளன்—வ்யாப்தனாயிருக்கும், இவையுண்ட கரன்—
இவ்வஸ்துக்களை ஸம்ஹாரதூஸையிலும் தனக்குள்ளே அடக்கித் தான் ஸ்திராய
நின்றவன்.

இத்தால் காரணதூஸையோடு கார்யதூஸையோடு வாசியற அதிஸூக்ஷ்ம
மான சேதநாசேதநங்களிலும் அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்திருக்கும் என்றதாயிற்று.

இ—அவ:—பத்தாம் பாட்டில்—கீழ்ச்சொன்ன புகுவத்வ்யாப்தியினுடைய ஸௌகர்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(பரந்த தன் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் பரந்த அண்டமிதென)
பரந்து குளிர்ந்த கடலில் ஜலபரமானுக்கள்தோறும், சதுர்தூஸ புவநாத்மகமான
அண்டாவகாஸத்திலே ஓர் ஏகாகி வர்த்திக்குமாபோலே அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்
திருக்கும். இதரபூதங்களிலும் வ்யாப்தி இப்படியே என்கிறது—(நில விசம்பு)
முதலான பூமியையும், முடிவான ஆகாஸத்தையும் சொன்னபடி. இது அநுக்த
மான பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஒழிவற) ஒன்றெழியாமே வ்யாபித்திருக்கும்.
பூதகார்யங்களில் அதிகூத்ரமான ஸரீரஸரீரிகளிலும் உண்டான வ்யாப்தி
சொல்லுகிறது—(கரந்த சிலிடந்தொறும்) அதிகூத்ரஸரீரங்களிலும். (இடந்
திகழ் பொருள் தொறும்) ததூந்தர்வர்த்திகளாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான ஆத்மாக்கள்
தோறும். (கரந்து) அந்யைரத்ருஷ்டனாயிருக்கை. (எங்கும் பரந்துளன்) இப்படி
ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கும். (இவையுண்ட) இவற்றை எல்லா
வற்றையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உபகரித்தவன். (கரன்) இப்படி த்ருட்ப்ர
மாண ஸித்தான். இப்படி எல்லாவற்றையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உபகரித்
தவன்கிடர் பரமானுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்று கருத்து. 10.

ஈ— அவ:—பத்தாம்பாட்டு. a (பரந்த இத்யாதி) ஜகத்தை ஸரீரதயா ஸேஷமாக
உடையனாய், எங்கும் வ்யாபித்து, தாரகனாய், நியாமகனாய், ஸேஷியாய் இருக்கும் என்று
b கீழே சொன்னார்; இப்படி வ்யாபித்துநின்றால் அசித்ஸம்ஸர்க்குத்தாலே c சேதநனுக்கு

அ— பத்தாம்பாட்டு. a (பரந்ததன்னித்யாதி) அத்ர ப்ரதிவஸ்து பூர்ணவ்யாப்திஸௌகர்யம்
அபிதீயதே; அயம் க்ரந்தகாரானாம் பக்ஷ இதி மந்தவ்யம். b (கீழே சொன்னார்) என்றது—
ஏழாம்பாட்டிலே “உயிரெனக் கரந்து எங்கும் பரந்துளன்” என்று சொன்னார் என்றபடி. c (சேதந

ஜீ— பத்தாம்பாட்டு. (பரந்த இத்யாதி) b (கீழே சொன்னார்) என்றது—ஏழாம்பாட்டிலே சொன்னார்
என்றபடி. c (சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம். சேதநஜ்ஞாநஸங்கோசம்

ஈ—ஒரு ஸங்கோசம் பிறவாநின்றதினே; அப்படியே அவனுக்கும் இவற்றோடடை ஸம்ஸர்க் கத்தாலே d ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில்; அது செய்யாது; e அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்துநிற்கும்—என்று வ்யாப்திஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—f (பரந்த தன் பரவை இத்யாதி) பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ஜலபரமானுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கும். g நீர்ச்செறிவாலே திரண்டு தோற்றுகிற இத்தனையினே; பரமானுஸங்காதமினே. h 1. “*யாயானந்தரிஷாத்*” (ஜ்யாயாநந்தரிஷாத்) என்கிற வஸ்து, ஜலபரமானுக்களிலே வ்யாபியாநின்றால் அல்பாவகாஸமாய் நெருக்குப்பட்டிருக்குமோ என்னில் (பரந்த அண்டமிதென) அந்த ஜலபரமானுக்கள் தான் பரந்த அண்டமிது எனவாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது. i ஓரண்டத்தைச் சமைத்து, அதிலே ஓர் ஏகாகியை வைத்தாப்போலே இருக்கும்.

அ—னுக்கு ஒரு ஸங்கோசம்) என்றது-ஸ்வபூவாந்யதூபூவம் என்றபடி. ஸ்வபூவம்—ஜ்ஞாநம். ஒரு ஸங்கோசம் என்கிற இடத்திலே “ஒரு” என்கையாலே ஸங்கோசத்வேந ஸாதார்ம்யம் விவக்ஷிதம். ஜீவனுடைய தூர்மபூதஜ்ஞாநஸங்கோசம் ஸ்வரூபஸங்கோசத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். d (ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில்) என்றது - விபூவான ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்துக்கு கார்யரூப ஸங்கோசம் பிறக்குமோ? என்றபடி. e (அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து) என்றது-விபூவான ஸ்வரூபம் அணுவுக்குள்ளே வ்யாபித்தால் விபூவான ஆகாரத்துக்கு ஸங்கோசம் வாராது என்றபடி.

f “கரந்த சில்” என்று மேலே கார்யத்தைச் சொல்லுகையாலே “பரந்த தன் பரவையுள்” என்றது - காரண ஜலமான ஏகார்ணவத்தைச் சொல்லுகிறது; அன்றிக்கே காரணமான பூத பஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய். அத்தாலே ஆரபூதமான அண்டத்தை நினைக்கிறது என்னுதல். இதுவே முக்யம். யத்வா, பரந்த தன்பரவை-ஜலதத்வம்; அது அஞ்சக்கும் உபலக்ஷணமாய். நிலம் முதலானவற்றில் எங்கும் தத்பரமாண்வம்ஸங்களில் வ்யாப்தி விவக்ஷிதம். g ஜலஸமுதூய மொழிய பரமானுக்கள் உண்டோ என்ன (நீர் இத்யாதி) செறிவு-நிபிட்டுதை. h 1. ஜ்யாயாநந்தரிஷாத் இதி) அதர “மனனுணர்வளவிலன்” (1-1-2) இத்யேதத்யப்யநுஸந்தேயம்.

ஜீ—ஈஸ்வர ஸ்வரூபஸங்கோசத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். d (ஸங்கோசம் பிறக்குமோ) விபூவான ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்துக்கு கார்யரூப ஸங்கோசம் பிறக்குமோ? e (அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்துநிற்கும்) விபூவான ஸ்வரூபம் அணுவுக்குள்ளே வ்யாபித்தால் விபூவான ஆகாரத்துக்கு ஸங்கோசம் வாராது என்றபடி.

f “கரந்த சில்” என்று மேலே கார்யத்தைச் சொல்லுகையாலே “பரவை” என்றது—காரணமான ஏகார்ணவத்தைச் சொல்லுகிறது. g ஜலஸமுதூயமொழிய பரமானுக்கள் உண்டோ என்ன (நீர்ச்செறிவு இத்யாதி) செறிவு-நிபிட்டுதை. h சூரந்தேகாக்யே ஸாண்டிக்ய வித்யாயாம் 1. “ஏஷ ம ஆத்மாநந்தர்ஹருத்யே ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிஷாத் ஜ்யாயாந்

ப்ர—h1.(பரந்த தன்பரவையித்யாதி) [சுந்தோசே. 3-18] शाण्डिल्यविद्यायां “एष स आत्मान्तर्हृदये ज्यायान् पृथिव्या ज्यायानन्तरिक्षाज्यायान् दिवो ज्यायान् एभ्यो लोकेभ्यः” इति ॥

ஈ—இப்படி ஜலபரமானுக்களிலே வ்யாபித்துவிடுமித்தனையோ என்னில் j (நிலவிசம்பு j_2 ஒழிவற) p_4 மயந்தரீக்ஷங்களிலும் அப்படியே. k இவை மூன்றும் அஞ்சுக்கும் உப லக்ஷணமாய், அஞ்சாலும் ஆரப்துமான அண்டத்தளவும் நினைத்து, மேல் கார்யமான பதூர்த்தங்களில் வ்யாபித்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது— k_2 (கரந்த சிலிடந்தொறும்) 1 இமையோடு இமை பொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸலக்ஷமமான அல்பஸரீரங்கள்தோறும். (இடந்திகழ் பொருள்தொறும்) அவ்வவ ஸரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்ததுலக்ஷணமாய்க்கொண்டு m மிளிருகிற ஆத்மாக்கள்தோறும்.

(கரந்து) வ்யாப்யபதூர்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி, அந்யைரத்ருஷ்டனாய். n (எங்கும் பரந்துளன்) o சேதநன் ஸரீரத்திலே வ்யாபிக்கும்போது அதில் ஏகதேயஸத் திலே நின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக் கடவனாயிருக்கும்; இவன் அங்ங னன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். p விபுத்வத்தை அவனுக்குச் சொல்லி, அணுத்வத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்கும் என்றால் அது கூடுமோவென்னில் q (இவையுண்ட கரனே) r சிறு

அ—இங்குதிக்குக் கீழ் “ஏஷம ஆத்மா” இத்யாதி. “மே அந்தர்ஹருதேயே வஸந்நேஷ ஆத்மா ப்ருதிவ்யாதிப்யோ ஜ்யாயாந்” என்று அந்வயம். i விவரணம் (ஓரண்டத்தை இத்யாதி).

j_2 ஒழிவற - ஒழியாதே. k இம்மூன்றிலுமோ வ்யாப்தியுள்ளதென்ன (இவை மூன்றும் இத் யாதி). “ஆகாஸமும் ஸாவயவமாகையாலே பரமானு ஸங்கராதாத்மகமாயிருக்கும்” என்று ப்ரஸங்கராத் சிலர்-ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரமருளிச்செய்வர். k_2 கரவென்று - ஸலக்ஷமமாய், “சில்” என்றும் ஸலக்ஷமமாய், இடமென்று - ஸரீரமாய், அத்யல்ப ஸரீரங்களில் என்றபடி. i “கரந்த சில்” என்றத்தால் தாத்பர்யம் (இமையோடு இத்யாதி) இமை-பக்ஷம். m மிளிருகை-ப்ரகாஸிக்கை.

n எங்கும் பரந்துள்ளென்று ப்ருஹிர்வ்யாப்தியும் சொல்லுகிறது. o (சேதநனித்யாதி) “எங்கும்” என்றதுக்கு இது தாத்பர்யம். p (விபுத்வத்தை அவனுக்குச் சொல்லி இத்யாதி) 1. “நித்யம் விபுத்வம்” இத்யாதியாலே விபுத்வமும். 2. “ஏஷோணுராத்மா” இத்யாதி யாலே அணுத்வமும் சொல்லியிருக்க என்றபடி. q இவை என்றது - ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஸ்யமான

ஜீ—தேவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:” இதி. “மே அந்தர்ஹருதேயே வஸந் ஏஷ ஆத்மா ப்ருதிவ்யாதிப்யோ ஜ்யாயாந்” இத்யந்வய: . i விவரணம் (ஓரண்டத்தை இத்யாதி).

j_2 ஒழிவற - ஒழியாதே. i நிலவிசம்பொழிவற-பூமியிலும் அந்தரீக்ஷத்திலும் ஒன்ருழியாதே இதி ஸப்ரதூர்த்த: . k இவை மூன்றிலுமோ வ்யாப்தி உள்ளதென்ன (இவை மூன்றும் இத்யாதி) ஆகாஸமும் ஸாவயவமாகையாலே பரமானு ஸங்கராதாத்மகமாயிருக்கும். k_2 கரந்தவென்றும்- ஸலக்ஷமமாய், சில் என்றும் - ஸலக்ஷமமாய், இடமென்று - ஸரீரமாய், அத்யல்பஸரீரந்தோறும் என்றபடி. i இதின் சரமாவதி (இமையோடு இமை இத்யாதி). இமை-பக்ஷம். m மிளிருகை-ப்ரகாஸிக்கை.

n எங்கும் பரந்துள்ளென்று - ப்ருஹிர்வ்யாப்தியும் சொல்லுகிறது. p 1. “நித்யம் விபுத்வம்” 2. “ஏஷோணுராத்மா” இத்யாதியைப்பற்ற (விபுத்வத்தை—அணுத்வத்தை—சொல்லி)

11. கரவிகம்பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
வரளவில் திறல்வலி யளிபொறை யாய்நின்ற
பரளடி மேல்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
நிரனிறை யாயிரத் திவைபத்தும் வீடே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (கரவிகம்பு) லீலோபகரணே பேராகோபகரணோபயவிதவிபூதிவிநிஷ்ட
னான எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிறது இத்திருவாய்மொழி-என்கிற இப்பொருளை. ஓளசித்
யத்தாலே அவன் திருவடிகளை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்கிறார். இத்திருவாய்மொழியின்
சொற்களின் அழகையும், ஸந்தர்ப்பத்தின் அழகையும், பொருளின் சீர்மையையும், இசையின்
அழகையும், இச்சேர்த்திகளினுடைய நிரதிசாயப்ரேம கார்ப்பத்வத்தையும், இவை A பொய்
யில் பாடலாயிருக்கிறபடியையும் பார்த்து, இப்படியாலே B தமிழர் இசைகாரர் பத்தர்பாவும்
படி நிரதிசாயகல்யாணமாயிருப்பன எம்பெருமானுக்கு இப்பர்யந்தமாகவேணுமென்று தம்
முடைய அபிநிவேசத்தாலே ஆயிரம் என்றருளிச்செய்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ-வடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன் வயிற்றிலே வைத்தால் sC “தயிருண்ட
பொன் வயிறு இவ்வேழுலகுமுண்டும் இடமுடைத்தால்” என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்
வயிறே இடமுடைத்தாம்படி இருக்கவல்ல ஸர்வஸக்தி, சிறியவற்றிலே குறைவற
இருக்கமாட்டானோ? என்கிறார். t (கரன்) இப்படி ஸுத்ருடப்ரமாணஸித்ததன்.
u “இவையுண்ட கரன் பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்த அண்டமிதெனப்
பரந்துளன், நிலவிகம்பொழிவறப் பரந்துளன், கரந்த சில் இடந்தொறும் இடந்திகழ்
பொருள்தொறும் எங்கும் கரந்து பரந்துளன்” என்று அந்வயம். 10.

அ—இவை என்றபடி. r “இவையுண்ட கரன்” என்கிற மாத்ரத்துக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார்
(சிறு வடிவைக்கொண்டு என்று தொடங்கி). s பெரியதிருமொழி-(தயிரித்யாதி) துதி₃யை புஜித்த
ஸ்ப்ருஹணீயமான குஷியானது - சிறு வயிருளது. இஸ்ஸப்தலோகங்களையும் புஜித்து,
பின்னையும் அவகாஸமுடைத்தாயிருக்கும்; ஆஸ்சர்யம், t கரன் - கரன்; த்ருட₄ன் என்றபடி.
“பரந்த தண்ணென்று தொடங்கி, பரந்த அண்டமிதெனப் பரந்துளன், நிலவிகம்பொழிவறக்
கரந்த சிலிடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் இவையுண்ட
கரனே” என்று உரையினுடைய அந்வயம். 10.

ஜீ—என்றது. q இவை-ப்ரத்யக்ஷமானவை. r “இவையுண்ட” என்கிற மாத்ரத்துக்கு பாவம் (சிறு
வடிவை இத்யாதி). s (தயிரித்யாதி) தயிரை உண்ட ஸ்ப்ருஹணீயமான வயிருளது, இந்த
ஸப்த லோகங்களையும் புஜித்தும், பின்னையும் அவகாஸமுடைத்தாயிருக்கும்; ஆல் - ஆஸ்சர்யம்.
t கரன் - கரன்-த்ருட₄ன் - த்ருட₄ப்ரமாணஸித்ததன் என்றபடி. u பாட்டுக்கு அந்வயம் (இவை
உண்ட இத்யாதி). 10.

ஒ— அவ:— நிக்மத்தில்—ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரஞ், நிரவதி, கக்ருபாம்பே, தி, யாய், தனக்கு ஸத்ருஸமான திவ்யதேஹத்தையும் உடையனாய், ஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே சேதநாசேதநங்களிற்காட்டில் அத்யந்தவிலக்ஷணஞ்ஞாநாநந்த, ஸ்வரூபனுமாய், ஸ்வாதீ, நமான அஸேஷசித்சித் ஸ்வரூபஸ்தி, திசேஷடைகளையும் உடையனாய், ஸமஸ்தஜக்தத்தையும் ஸரீரதயா ஸேஷ மாக உடையனாய், அப்ரதிபக்ஷமாம்படி வேத, ப்ரதிபாத்யனாய், வேதங்களில் பரராகச் சொல்லுகிற ருத்ராதி, களுக்கும் பரனாய், “ப்ரமாணமுமில்லே ப்ரமேயமுமில்லே” என்கிற ஸூந்யவாதி, களால் அவிசால்யமான தன்மையை உடையனாய், பரமானுக்கள் தோறும் புக்கு அனுதரனாய் வ்யாபிக்கவல்லனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், நாராயணனான ஸர்வேஸ்வரனே தத்ப்ரஸாத், ஸத், தயான ஜ்ஞாநத், ருஷ்டியாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து, தத், ரூப, வஜ்நித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தனக்குத் தானே பிறந்து, இவனுடைய ஏவம் வித, பரத்வப்ரதிபாத், கமாய், ஸப், த், ச்சேர்த்தியையும் அர்த்த, பௌஷ்கல்யத்தையும் உடைத்தாயிருந்துள்ள இப்பத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பரிசர்யாருபமாகப் பிறந்தன என்கிறார்.

வ்யா:— (கரவிசம்பென்று தொடங்கி) ஸஸ்வபூவமான பூ, தபஞ்சகங் களையும், தது, பலக்ஷிதமான கார்யவர்க்க, நித்யவிபூ, த்யாதி, களையும் உடையனாகையாலே ஸர்வஸ்மாத்தபரனான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே; கரவிசம்பென்னுமிடத்துக்கு அல்லாத பூ, தங்களிற் காட்டில் அச்ச, தயா கரந்திருக்கை என்றுஞ்சொல்லுவர்; திண்மை சொல்லிற்றுகவுமாம். (நிரனிறை) என்கிற இடத்துக்கு - அர்த்த, பௌஷ்கல்ய மும் ஸப், த், பௌஷ்கல்யமும். 1. “*रादवसोऽक्षरसमसन्निवसमन्विता:*” (பாத், ப், த், தே, ஸ-க்ஷரஸமஸ்தந்த்ரீலயஸமந்வித:) என்றுப்போலே, சொல்லும் பொருளும் இசையும் தாள மும் அந்தாதியும் அடைவே நிறுத்தப்படுகை என்றும் சொல்லுவர். பரனடிமேற் சொன்ன இவ்வாயிரத்து இப்பத்தும் மோக்ஷப்ரத, மென்றும் சொல்லுவர்கள். 11.

தஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம் கீழ் உபபாதி, த்த பரத்வத்தை நிக்மியாநின்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு பூ, லம் மோக்ஷமாக அருளிச்செய்கிறார்.

கரம்—ஸூக்ஷ்மமாகையாலே கரத்தலையுடைய, விசம்பு—ஆகாஸம், எரி— அக், நி, வளி—வாயு, நீர்—ஜலம், நிலம்—பூ, மி, இவைமிசை—இவற்றை ஆஸ்ரய மாக உடைத்தாய், இவற்றுக்கு ஸ்வபூ, வங்களாயுள்ள, வரன்—ஸ்ரேஷ்ட், மான நவில—ஸப், த், ம், திறல்—தூ, ஹகத்வம், வலி—பூ, லம், அளி—தண்ணளியான குளிர்த்தி, பொறை—தூ, ரகத்வம், ஆய்நின்ற—இத்தூர்மிகளோடு தூர்மங்களோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற, பரன்—ஸர்வஸ்மாத்தபரனுடைய, அடி மேல்—துயரறுசுடரடி விஷயமாக, குருக்ஷர்ச்சடகோபன்—திருநகரியைப் பிறப்பிட மாகவுடையராய் ஸட, ரான பூ, ஹ்ய குத், ருஷ்டிகளை வெல்லும் ஸ்வபூ, வரான

11-ஆழ்வார், சொல்-அருளிச்செய்ததாய், நிரனிறை ஆயிரத்து-சொல்லும் பொருளும் இயலும் இசையும் தாளமும் அபிநயமும் ஒன்றுக்கொன்று சேருகையாலே நிரந்து நிறைந்த ஆயிரத்து, இவை பத்தும்—பரத்வப்ரதிபாதகமான இவை பத்தும், வீடே—(பரனடிமேல்) விடப்பட்டன; ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன என்றபடி.

இவை பத்தும், வீடான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாலே “வீடு” என்று காரணத்திலே கார்யோபசாரமாகவுமாம். 1. “**வாஸிகிர்வாநுசி:**” (வால்மீகிர் புகுவாந் ருஷி:) என்று அநுபுவத்தாலும் ஜ்ஞாநாதி, வைபுவத்தாலும் அவனுக்குப் பூர்த்தி சொன்னாப்போலே “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று ப்ரபுந்தகர்த்தாவான ஆழ்வாருடைய ஆப்தி சொல்லுகிறது. “நிரனிறை” என்று - அடைவே நிறைந்த என்றுமாம். “ஆயிரம்” என்கிற ஸங்க்க்யாநிர்தேசத்தாலே கர்த்தாவான இவருடைய புகுவததீநத்வம் ஸூசிதமாகிறது. இத்திருவாய்மொழி - நாற்சீராய் அளவடி நான்கும் ஒத்திருக்கையாலே கலிவிருத்தம் என்பது. 11.

வாடிகேஸரி அழியமனவானச் சீபர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— 11. அவ:— நிகழத்தில்— இப்படி உபயவிபூதி நாதத்வமான பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த இப்பத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பரிசர்யாருபமாகப் பிறந்தன என்கிறது.

வ்யா:—(கர விகம்பு) த்ருடமான விசம்பு. ஸூக்ஷ்மமான ஆகாஸம். (எரி வளி நீர் நிலம்) இந்த பூதங்களைந்தும் நித்யவிபூதிக்கும், ஸ்வகார்யமான அண்டூதி, களுக்கும் உபலக்ஷணம். (இவையிசை வரனவில் திறல் வலி அளி பொறை) இந்த பூதங்களின் ஸ்வபூவமான, வரனவில் - இவ்வாகாஸகுணமாய் வரிஷ்டமான ஸப்தம். திறல் - அக்ஷியினுடைய ஸ்வபூவமான தூஹகத்வஸக்தி. வலி - வாயுவினுடைய ஸ்வபூவமான பூலம். அளி - ஜலத்தினுடைய ஸைத்யத்தாலே வந்த தண்ணளி. பொறை - பூமியினுடைய ஸ்வபூவமான க்ஷமை. (ஆய்நின்ற பரன்) இந்த உபயவிபூதியையும் ஸரீரவத் ப்ரகாரமாக உடையனாகையாலே ஸர்வஸ்மாத் பரன். (அடிமேற் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்) திருவடிகளிலே பரிசர்யா ரூபமாக அருளிச்செய்தது. 1. “**வாஸிகிர்வாநுசி:**” (வால்மீகிர் புகுவாந் ருஷி:) என்னுமாபோலே தம்முடைய ஆப்தியைத் தாமே அருளிச்செய்கிருர். (நிரனிறை) ஸப்தபௌஷ்கல்யமும், அர்த்தபௌஷ்கல்யமும். சொல்லும், பொருளும், இசையும், தாளமும், அந்தாதியும் அடைவே நிற்கப் பாடுகை என்னவுமாம். (இப்பத்தும் பரனடி மேல் வீடு) ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இப்பத்தும் வீடு - மோக்ஷப்ரதம் என்னவுமாம். இச்செய்யடைய நெல்லென்னுமா போலே, மோக்ஷமென்றது - மோக்ஷப்ரதமென்றபடி. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— வ்யா:—நிகுமத்தில்—a முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும், நித்ய விபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம்பாட்டிலே இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநாசேதந விலக்ஷணம் என்று, மூன்றாம் பாட்டிலே நித்யவிபூதியோபாதி தத்யைத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவித்தார்; நாலாம் பாட்டிலே அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநம் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டிலே அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீனே என்றார்; ஆறாம் பாட்டிலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் புகுவததீநம் என்றார்; ஏழாம்பாட்டிலே ஸரீரஸரீரிகளுக்குண்டான லக்ஷணம் ஐக்யத்துக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே, இதுக்கும் அவனுக்கும் சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஸரீராத்மபூவம் என்றார்; எட்டாம் பாட்டிலே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தார்; ஒன்பதாம் பாட்டிலே ஸூந்யவாதியை நிரஸித்தார்; பத்தாம் பாட்டிலே வ்யாப்திஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார்; இப்படிகளாலே அவனுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்றார் கீழ். இத்திருவாய்மொழியில் அந்வயித்தவர்களுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (கரவிசம்பு) c கரமான விசம்பு; d த்ருடமான விசம்பு என்றபடி. அன்றியே (கரவிசம்பு) கரந்த விசம்பு. அச்சுமான விசம்பு என்னுதல். e 1. “अथ गृध्रः पतति” (அத்ர க்ருத்ர: பததி) என்று நிருபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்குமிதே. (எரி) தேஜஸ் தத்வம். (வளி) காற்று. (நீர்) ஜலம். (நிலம்) பூமி. (இவைமிசை) f இவற்றின் மேலே உண்டான. (வரன்) வரனான—ஸ்ரேஷ்டமான. (நவில்...) வரிஷ்டமான ஸப்ஸ்தம், அக்நியினுடைய தூஹகத்வஸக்தி, காற்றினுடைய மிடுக்கு, ஜலத்தி

அ— நிகுமத்தில்—(கரவிசம்பித்யாதி₈)-a ஸ்ரோத்ருபுத்ஸ்தி₄ ஸமாதாநார்த்தமாசப் பாட்டுக்களில் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி₈). b (தாம் பெற்ற பேறு) என்கைக்கு இங்கு ஸப்ஸ்தம் எங்கே என்ன, இங்கில்லையாகிலும் “விடுபெற்ற” (10.10-11) என்று தாம் பேறு பெற்றோர்க் மேலே சொல்லுகிறதைப்பற்ற அருளிச்செய்தாராதல்; அன்றிக்கே, “தொழுதெழென்மனனே” (1-1-1) என்று உபக்ரமித்து “நணுகினம் நாமே” (1-1-3) என்றத் தைச் சொல்லுகிறாராதல்.

c (கரம்) என்ற தூர்ட்யம்—சிரகாலவர்த்தித்வமாதல்; ப்ரமாண ஸித்தமான தூர்ட்யம் என்னுதல். e அப்படி ஆகாரம் ஸ்வச்சுத்ரவ்யமாய்த் தோற்றுமோ என்ன (அத்ர க்ருத்ர: பததி என்று) பததி - “பதல் கதௌ” சரதீத்யர்த்தம். f (இவற்றின் மேலே உண்டான) இவற்றி

ஜீ— நிகுமத்தில்—(கரவிசம்பித்யாதி₈)-a ஸ்ரோத்ருபுத்ஸ்தி₄ ஸமாதாநார்த்தமாசப் பாட்டுக்களில் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி₈). b (தாம் பெற்ற பேறே) என்றது—“அவாவற்று விடுபெற்ற” (10.10-11) என்று தாம் பெற்ற பேறு என்றபடி. “தொழு தெழென்மனனே” (1-1-1) என்று உபக்ரமித்து “நணுகினம் நாமே” (1-1-3) என்றது ஆதல்.

d “த்ருடமான” என்ற தூர்ட்யம்—சிரகாலவர்த்தித்வமாதல், ப்ரமாண தூர்ட்யமாதல். e அச்சுமானபடி என்னென்ன (அத்ர க்ருத்ர: பததீத்யாதி₈), f (இவற்றின் மேலே உண்டான)

ஈ—னுடைய தண்ணளி, பூமியினுடைய பொறை. இப்படி ஸ்வப்னாவமான பூதபஞ்சகங் களையும் சொல்லி, இத்தாலே லீலாவிபூதியைச் சொல்லிற்றும், g ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமேயாய் இருக்குமிதே நித்யவிபூதி; அதுக்கும் இது தானே உபலக்ஷணமாய், ஆக உபயவிபூதியுத்தனையிருக்கிற ஸ்வஸ்மாத்தபரன் திருவடிகளிலே. (இவை பத்தும் பரனடி மேல் வீடு) அவன் திருவடிகளிலே விடப்பட்டன - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. (குருகார்ச்சடகோபன்) h 1. "वाल्मीकिर्गवानृषिः" (வால்மீகிர் புகுவாந் ருஷி:) என்னுமாயோலே ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார்.

i நிரல் நிறை என்னுதல், நிரன் நிறை என்னுதல். நிரல் நிறை என்ற போது - ஸப்ஸ்துங்களும் நிறைந்து, அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை. நிரன் நிறை என்றபோது - j நேரே / நிறுத்தப்படுகை. k 2. "प्रमाणैस्त्रिमिरन्वितम्"

அ—னுடைய குணங்களான என்றபடி. g உபலக்ஷயதா ப்ரயோஜகமாஹ (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை இதி) சிலர்— "ப்ரக்ருதி மண்டூலத்துக்குள்ளே நித்யவிபூதி" என்று சொல்லுகிற யாதுவப்ரகாஸன் பக்ஷத்தை நிரஸிக்கைக்காக (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமேயாய் இருக்குமிதே நித்யவிபூதி) என்கிறார்—என்று சொல்லுவார். h ஸ்வப்ரஸம்ஸை பண்ணலாமோ? என்ன (வால்மீகிரித்யாதி) யத்யவா, "3. ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:" இதி ஹ்யுச்சயதே-இத்யத்ராஹ (வால்மீகிரிதி) இதுக்குக்கீழ்மேலும் 1. "ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய" இத்யாதி. ராமஸ்ய என்றது - ஸதி ஷஷ்டியாய், ராமரானவர் ப்ராப்தராஜ்யராயுள்ளவளவில், ஆத்மவாந் ருஷி: க்ருத்ஸநம் சரிதம் விசித்ரபத்யம் சகார; ருஷி: ஸ்லோகாநாம் சதுர்விம்ஸத் ஸஹஸ்ராணி ச, தத்யா பஞ்சஸர்க்குஸாதாநி ச, தத்யா ஷட்கர்ண்ட்யாநி ச, ததேயாத்ரம். அப்படியே உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தையும் பண்ணினான் என்றபடி.

i முந்தின அர்த்தத்தில், "நிரல், நிறை" என்ற இரண்டும் பெளஷ்கல்யபரம்; இரண்டா மர்த்தத்தில் "நிரன்" என்று - நேராய், நிறையென்று - நிறுத்தப்படுகை; j (நேரே) க்ரமத்

ஜீ—இவற்றினுடைய குணங்களான என்றபடி. g (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து) இத்யாதியாலே விஸேஷித்தது—ப்ரக்ருதிமண்டூலத்துக்குள்ளே நித்யவிபூதியென்கிற யாதுவப்ரகாஸாதி மத வ்யாவ்ருத்திக்காக. 4. "தமஸஸ்து பாரே" 5. "தமஸ: பரஸ்தாத்" என்னக்கடவதிறே. h ஸ்வப்ரஸம்ஸை பண்ணலாமோவென்ன (வால்மீகிரித்யாதி) பாலகாண்டே சதுர்த்தே 1. "ப்ராப்த ராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர் புகுவாந் ருஷி: | சகார சரிதம் க்ருத்ஸநம் விசித்ரபத்யமாத்மவாந் ||" k தத்ரைவோபரிஷ்டாத் 2. "பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமாணஸ்திரிபிரந்நம் | ஜாதிபிஸ்-

ப்ர- h1. (குருகார்ச்சடகோபன்) बालकाण्डे चतुर्थे सर्गे—“प्राप्तराज्यस्य रामस्य वाल्मीकिर्गवानृषिः। चकार चरितं कृत्स्नं विचित्रपदमात्मवान्॥ १॥ चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानृषिः। तथा सर्गशतान् पञ्च षट् काण्डानि तथोत्तरम्॥ २॥”

k2. (நீரனிறை) तत्रैवोपरिष्ठात् “पाठ्ये मेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिमिरन्वितम्। जातिभिस्सप्तभिर्बद्धं तन्त्रीलयसमन्वितम्॥ ८॥” अस्यायमर्थः—पाठ्यं नाम-प्रगीतसंज्ञः केवलस्वरूपोच्चारणविशेषः; तथाऽऽह भरतः “षडलङ्कारसंयुक्तं कलाकालसमन्वितम्। यत्पठ्यते नाटकादौ

ஈ-(ப்ரமாணைஸ்திரிபிரந்விதம்)k₁. “பாடவஹோ஽ஹரஸமஸ்த்நீலயஸமந்வித:” (பாதுபுத்₂தே₂ஹரஸமஸ்த்நீலயஸமந்வித:) என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அந்தாதியும் க்ரமத்திலே நிறுத்தப்படுகை.

(ஆயிரம்) 12. “காஷ்ய ராமாயண் குத்ஸமீஹை: கரவாண்யஹம்” (காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநமீத்₂ருஸை: கரவாண்யஹம்) என்னுமாபோலே. * மயர்வற மதிநல மருளப்

அ-திலே. k நேரே நிறுத்தப்படுகையாவதென்னென்ன (ப்ரமாணைரித்யாதி₂) “த்ரிபி:” என்றது-த்₂ருதமத்₂யனிலம்புங்கள்; தர்யஸ்ர சதுரஸ்ர மிஸ்ரஸம்ஜ்ஞகங்களென்னுதல். “ஜாதிபி:ஸ்ப்தபி:” என்றது - நிஷாதாதி₂ஸ்ப்தஸ்வரங்களை.

l,m,n தொடங்கினவுடனே ஆயிரமென்பரென்னென்ன, அதுக்கு இரண்டு வகையாகப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் (காவ்யமென்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) n அப்படி தோற்றி ஜி-ஸ்ப்தபி:புத்₂த₂ம் தந்த்ரீலயஸமந்விதம்||”k₂ தத்தரவ த்₂னிதீயே1. “பாதுபுத்₂தே₂ஹரஸமஸ்த்நீலயஸமந்வித:” ஸோகார்த்தஸ்ய ப்ரவ்ருத்தோ மே ஸ்லோகோ புவது நாந்யதா ||” இதி. |முந்தின அர்த்தத்தில், “திரல், நிறை” என்றிரண்டும் பெளஷ்கல்யபரம். இரண்டா மர்த்தத்தில் திரன் என்று-தேராய், நிறையென்று - நிறுத்தப்படுகை; | நேரே - க்ரமத்திலே. k விவரணம் (ப்ரமாணைஸ்திரிபிரித்யாதி₂)

| ப₂ரலகாண்டே₂ த்₂னிதீயே ஸர்கே₂ 2. “தஸ்ய புத்₂திரியம் ஜாதா வால்மீகோப₂பாவிதாத்மந:” காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநமீத்₂ருஸை: கரவாண்யஹம் ||” n அப்படி தோற்றினால் ஒருகாலே

ப||-तत्पाठ्यमभिधीयते||” इति । गेयम्-गानम्; “अर्थप्रदर्शकं पाठ्यं तालमित्यभिधीयते । गेयं तालामिसंयुक्तं अर्थव्यक्तिविवर्जितम्॥” इति । तयोः पाठ्यगेययोर्मधुरम् । (प्रमाणैस्त्रिमिरन्वितम्) प्रमाणानि-गानध्वनिपरिच्छेदकानि अथचतुरश्रमिश्रसंज्ञकानि, द्रुतमध्यविलम्बितानि वा । एतैस्त्रिमिः प्रमाणैरन्वितम् । (जातिमिस्सप्तभिर्बद्धम्) शुद्धविकृतसङ्कीर्णस्वष्टादशजातिषु षाड्जप्रभृतिभिः प्रधानभूताभिः सप्तभिर्जातिभिर्बद्धम् । अत्र शाण्डिल्यः—“सर्वगीतिसमाधारो जातिरित्यभिधीयते । षाड्जी चैवाथ नैषादी देवती पाञ्चमी तथा । माध्यमी चैव गान्धारी सप्तमी त्वार्वमी मता॥” इति । (तन्त्रीलयसमन्वितम्) तन्त्र्या लयेन च समन्वितम्; तन्त्री-विपञ्ची; लयः-तालः-भेयादिध्वनीनां तूर्येण सह विरामः; ताभ्यां समन्वितं-ग्रन्थसन्दर्भसौकुमार्येण तन्त्र्यामारोप्य वादयितुं वैणुवाद्यादिमिश्र सह गातुं योग्यमिति यावत् ।

k₁. अत्रैव काण्डे द्वितीयसर्गे “पादवद्वोऽधरसमस्तन्त्रीलयसमन्वितः । शोकार्तस्य प्रवृत्तो मे श्लोको भवतु नान्यथा ॥ १८ ॥

12.(ஆயிரம்) அனீவ சரீ உபரிஷாட் “தஸ்ய ஷுஹிரிய ஜாதா வால்மீகேர்மாவிதாட்மந:” காஷ்ய ராமாயண் குத்ஸமீஹை: கரவாண்யஹம்॥ ४१॥ தத்ர சதுரீ “சதுவிஸ்தஸஹஸாணி ஷ்லோகாநா-ஸுக்தவாநுபி:” ததா சரீஸதாந பஞ் ஷட் காண்டாநி ததோதரம்॥ २॥

பெரிய ஓயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஈ—பெற்றவராகையாலே, மேலுள்ளதையத் தோற்றநின்றது. ம வாச: க்ரமவர்த்தித்
வாத் அடைவே சொல்லுமத்தனையாகையாலே “ஆயிரம்” என்கிறது. ம அன்றிக்கே,
ஆயிரமும் சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத விஷய ஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகி
ராதல். o (இவை பத்தும் வீடே) இவை பத்தும் பரனடிமேல் விடப்பட்டனவென்
னுதல்; அன்றிக்கே, “இச்செய்யடைய நெல்” என்றால் நெல்லை விளைக்குமதென்று
காட்டுமாபோலே, இவை பத்தும் வீடென்றது - வீட்டை விளைக்குமென்றபடியாய்,
மோகஷப்ரதமென்கிறாராதல்.

p புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே தமக்கு q பரத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், r அந்த
ஜ்ஞாநத்துக்குப் பூலம் மோகஷம் என்னுமிடத்தையும், s இப்ரபுந்தத்தில் ஏதேனும்
ஒருபடி அந்வயமுடையார்க்குப் பூலம் தம்முடைய பூலமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்
செய்கிறார்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—னால் ஒருகாற்சொல்லலாகாதோவென்ன (வாச: க்ரமவர்த்தித்வாதித்யாதி) n ப்ரதம
நிர்வாஹத்துக்கு விவரணம் (அன்றிக்கே இத்யாதி) o “இவை பத்தும் வீடு” என்கிறதுக்கு
1. “ஆயுர்வைக்ருதம்” 2. “கஷாயபக்தி: கர்மானி” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது.

p முதற்பாட்டில் அர்த்தத்தோடே கூட்டி இப்பாட்டில் அர்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் (புகுவத்
ப்ரஸாதத்தாலே இத்யாதி). யத்வா, 3. “விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்ரஹ:” இதி ந்யாயேந ஏதத்
த்யாகதாத்பர்யாதத்தம் ஸங்க்ரஹேணஹ (புகுவத்ப்ரஸாதேதி) q “கரவிகம்பு” என்று
தொடங்கி “அளிபொறையாய் தின்ற பரன்” என்றதாகையாலே (பரத்வஜ்ஞாநம் பிறந்த
படியையும்) என்றும், r “இவை பத்தும் வீடே” என்கையாலே (அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு பூலம்
மோகஷம் என்னுமிடத்தையும்) என்றும், s “இவைபத்தும்” என்கையாலே (இப்ரபுந்தத்தில்
ஏதேனும்) என்று தொடங்கியும் அருளிச்செய்கிறார். r யத்வா, (அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் பூலம்
மோகஷம் என்னுமிடத்தையும்) இத்யஸ்ய - “துயரறு சுடரடி” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம்; புகுவத்
நித்யகைங்கர்யமேவ ஹி மோகஷ: யத்வா, யத்யாகதஞ்சித் அஸ்மிந் ப்ரபுந்தே அந்வயவதாம்
பூலம் மோகஷர்சேத் ஏதத்ப்ரபுந்தநிர்மானஹேதுபூத ஜ்ஞாநஸ்ய மோகஷ: பூலம் இத்யத்ர
கிமுதேதி பூலிதார்த்தே லா. யத்வா (அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு) “நணுகினம் நாமே” (3) என்ற
திலே தாத்பர்யம்: “வீடு” என்கையாலே (ஜ்ஞாநத்துக்குப் பூலம் மோகஷம்) என்றது. s “இவை

ஜீ—சொல்லலாகாதோவென்ன (வாச: க்ரமவர்த்தித்வாதித்யாதி) n ப்ரதமநிர்வாஹ விவரணம்
(அன்றிக்கே இத்யாதி) o “இவை பத்தும் வீடு” என்றதுக்கு 1. “ஆயுர்வைக்ருதம்” என்றத்தைக்
கண்டுகொள்வது.

p முதற்பாட்டில் அர்த்தத்தோடே இப்பாட்டில் அர்த்தத்தைச் சேர்த்து நிகழிக்கிறார்
(புகுவத்ப்ரஸாதேத்யாதி) q “கரவிகம்பு” என்று தொடங்கி “ஆய்நின்ற பரன்” என்றத்தைப்
பற்ற (பரத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும்) என்றது. r “இவை பத்தும் வீடு” என்கையாலே
(அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் பூலம் மோகஷம் என்னுமிடத்தையும்) என்றது. s “இவைபத்தும்”

த்ரமிடே,பாபநிஷத் ஸங்கதி - உயர்வற

तत्रादिमे तु शतके दशके तदाद्ये सम्यग्गुणाकृतिविभूतिसमेतमीशम् ।

अध्यक्ष्यन् परमनुग्रहतस्तदीयात्तदास्ययोजितमनाश्शठजिह्वभूव ॥ १ ॥

1. தத்ராதிமே து ஸதகே தசகே ததாத்யே ஸம்யக்ஞாந்ருதிவிபூதிஸமேதமீஸம் ।
அத்யக்ஷயந் பரமநுக்ரஹதஸ்ததீயாத் தத்ராத்யயோஜிதமநா: ஸடஜித் பபூவ ॥
அழகிய மணவாள ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபநிஷத் தாத்தபர்யரத்நாவளி - உயர்வற

निस्सीमोद्युगुणत्वादमितरसतयाऽनन्तलीलास्पदत्वात्

स्वायत्ताशेषसत्तास्थितियतनभिदावैभवाद्भैश्वर्य्यात् ।

अक्षयब्रह्मात्मभावात्सदसदवगतेस्सर्वतस्वेषु पूर्तेः

पश्यन् योगी परं तत्पदकमलनतावन्वशादात्मचित्तम् ॥ २ ॥

2. நிஸ்ஸீமோத்யுக்ஞாநத்வாத் அமிதரஸதயா:நந்தலீலாஸ்பதத்வாத்
ஸ்வாயத்தாஸேஷஸத்தாஸ்திதியதநபித்யாவைபவாத் வைஸ்வரூப்யாத் ।
த்ர்யக்ஷப்ரஹ்மர்த்மபாவாத் ஸதஸதவகதே: ஸர்வதத்வேஷு பூர்த்தே:
பர்யந் யோஜே பரம் தத்பதகமலநதாவந்வஸாத் ஆத்மசித்தம் ॥

அவ:— இப்படி பத்து ஸ்லோகத்தாலே திருவாய்மொழியின் தாத்தபர்யத்தை ஸம்பூர்ணத்
ஸங்காபரிஹார பூர்வகமாக நிஷ்கர்ஷித்தருளி, அநந்தரம் அடைவிலே தத்தத்துஸகார்த்
தத்தை அருளிச்செய்யக்கடவராய், ப்ரத்யம் ப்ரத்யமஸதகத்தில் ப்ரத்யமத்யுஸகக்யாத்ரார்த்தத்தை
ஸங்க்ரஹித்தருள்கிறார்.

வ்யா:—(1) (நிஸ்ஸீமோத்யுக்ஞாநத்வாத்) உயர்வறவுயர்நலமுடையவன். இதோபி உத்
க்ருஷ்டயில்லாதபடி உத்க்ருஷ்ட கல்யாணக்ஞாநங்களை உடைத்தாகையாலும். (2) (அமிதரஸதயா)
முழு நலம். நிரவதிகாதந்தஸ்வரூபனாகையாலும். (3) (அநந்தலீலாஸ்பதத்வாத்) நிலனிடை
விகம்பிடை உருவினனருவினன். பாதாளமாரப்ய பரமபத்பர்யந்தமாக உண்டான சேதநாசேதந
விபூதிகளாகையாலும். (4,5,6) (ஸ்வாயத்தாஸேஷஸத்தாஸ்திதியதநபித்யாவைபவாத்) இது

அ—பத்தும்'' என்கையாலே (இப்ரபுந்தத்தில் ஏதேனும் ஒரு படி) என்றது. இப்ரபுந்தத்தில்—
இத்திருவாய்மொழியிலே. இதுக்கு உரையந்வயம் க்ரமேண கண்டுகொள்வது.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ—என்கையாலே (இப்ரபுந்தத்தில் ஏதேனும் இத்யாதி) இப்ரபுந்தத்தில் - இத்திருவாய்
மொழியிலே. க்ரமேணந்வய:.

ராமாநுஜஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து முதல் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

“நாமவனிவனுவன் (4), அவரவர்தமதமது (5), நின்றனரிருந்தனர் (6)” என்ற மூன்று பாட்டின் அர்த்தம். விவிதநிர்தேஸந நிர்திஸ்யமாந ஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபம் புக்யவததீநமென்றும், எம் பெருமான் ஸகலதேவதாந்தராத்மதயா ஆராத்யனாய் ஸகலபுலப்ரதஸூகையாலே ரக்ஷணமும் தததீநமென்றும், சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்து ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் தத்ஸங்கல்பாதீந மென்றும் க்ஷாத்ஷாத்ரயத்திலே சொல்லுகையாலே, ஸ்வாதீந த்ரிவிதசேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதஸூகையாலும். (7) (வைர்வருப்பயாத்) திடவிசம்பெரிவளி. ஜகத்துக்கும் தனக்கும் ஐக்யஞ்சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிபக்ஷம் அஸங்க்யதமென்று தேர்ந்தும்படி தான் ஸரீரியாய், ஜகத்தை ஸரீரமாகவுடைத்தாகையாலும்.

(8) (தர்யக்ஷ ப்ரஹ்மாத்ம பூவாத்) அரனயனென. இந்த ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகத்வேந ஸங்கிதரான ப்ரஹ்ம குத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மர்வாய் நிற்கையாலும். (9) (ஸத்யஸத்யவக்யதே:) உளனெனிலுளன். ஏவம்பூதனான ஸர்வரஹ: இல்லையென்று மூநியவாதிகளாலே சொல்லி முடிக்கவொண்ணாதபடி அவஸ்தாபேதத்தாலே ஸத்யஸச்சுப்ஸத்யவாச்யனாய் அறியப்படுகையாலும். (10) (ஸர்வதத்வேஷு பூர்த்ததே:) பரந்த தன் பரவையுள். சேதநன் ஸரீராகதேஸத்திலே நின்று, ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கும்படியன்றிக்கே, ஸர்வவஸ்துக்களிலேயும் ஸ்வரூபேண எங்கு மொக்க வ்யாபித்து நிற்கையாலும். (பர்யந் யோகீ பரம்) எம்பெருமானே, ஸர்வஸ்மாத்த்பர னென்று ஸாக்ஷாத்கரியாநின்றுகொண்டு, யோகிய்ரேஷ்டரான ஆழ்வார் தம்முடைய திரு வுள்ளத்தைக் குறித்து அவனுடைய திருவடிமலர்களைத் தொழுதெழு என்று. ப்ரத்யமத்யஸகத்திலே அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

வேத்யாந்த தேஸிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பின்னாலோகஞ்ஜயரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாந அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் A “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” என்னும்படி ஆழ்வாருக்கு * மயர்வற மதிநலமருள, இப்படி நிர்ஹேதுக கடாக்க பாத்ரபூதரான ஆழ்வாரும்—B “அருள்கொண்டாயிரம் இன் தமிழ் பாடினான்” என் னும்படி திருவாய்மொழி முதலான திவ்ய ப்ரபுந்தங்களை C பண்ணார் பாடலாம்படி பாடியருளி, அநந்தரம் தம்முடைய நிரவதிகக்ருபையாலே மதுரகவிப்ரபுருதி ஸஜ்ஜநங்களுக்கு D “அந்தாதி மேலிட்டறிவித்தேனாழ்பொருளைச் சிந்தாமற்கொண் மின் நீர் தேர்ந்து” என்னும்படி உபதேஸித்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே E ஊரும் நாடும் உலகமும் தம்மைப்போலேயாம்படி F செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டருளி நடத்திப்போந்த அநந்தரம் நெடுங்காலம் சென்றவாறே இத்திவ்ய ப்ரபுந்தங்கள் ஸங்குசிதமாய்ப் போனபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, “இதுக்கு ஆவாரார்” என்று பார்த்து, நாதமுநிகளை G “அருள்பெற்ற நாதமுனி” என்னும்படி தம்முடைய கடாக்கவிஸேஷத்தாலே கடாக்கித்தருளி, இவர்க்கு திவ்யஜ்ஞாநத்தையுமுண் டாக்கி, அந்த திவ்ய சக்ஷர்மூலமாகவே ஸரணாக்திபுரஸ்ஸரமாக தீர்க்க, ஸரணாக்தி யான திருவாய்மொழி முதலான திவ்ய ப்ரபுந்தங்களையும் ப்ரகாஸிப்பித்தருளினார்.

இப்படி ஆழ்வாருடைய திவ்ய கடாஷுத்துக்கு விஷயபூதரான நாதமுநிக
 னும் A “அழித்தலுற்றவன்று இசைகளாக்கினான்” என்னும்படி இத்தமிழ்மறைகளை
 இயலிசையாக்கி நடத்தியும், அதுக்குமேலே குருகைக்காவலப்பன், உய்யக்
 கொண்டார் தொடக்கமான ஆஸ்திகரைக்குறித்து, ப்ரபத்தயர்த்துஸஹிதமாக
 இத்தை ப்ரஸாதிக்க, அவர்களும் அப்படியே அவர் திருப்பேரனார்க்கு மணக்கால்
 ஊம்பிமுகேந ப்ரஸாதிப்பிக்க, பின்பு B “ஆளவந்தாராகி அவை வளர்த்தோன்”
 என்னும்படி அவரும் அதை வர்த்திப்பிக்க, அவர் கடாஷுலக்ஷயபூதராய்
 மோறனடி பணிந்துய்ந்த எம்பெருமானார் D “வளர்த்த இதத்தாய்” என்னும்படி
 வர்த்திப்பித்துக்கொண்டுபோர, பின்பு * ராமாநுஜபத்யாம்பேராஜ ஸமாஸ்ரயண
 ஸாலிகளான கேராவிந்துகூராதிப பட்டார்ய நிகுமாந்தமுநிபர்யந்தமாய் உபதேஸ
 பரம்பரயா ஸங்குசிதவ்யாக்யாநமாக நடந்து சென்ற இது—E திருமால் சீர்க்கடலை
 உட்பொதிந்து F இன்பத்திருவெள்ளம் மூழ்கின நம்மாழ்வாரவதாரமாய், நம்பிள்ளை
 பென்று பேர்பெற்ற லோகாசார்யராலே லோகமெங்கும் வெள்ளமிடும்படி
 G தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய்மொழி விஸதவ்யாக்யாநரூபமாய் ப்ரவஹிக்க,
 அது H “ஆங்கவர்பால்” என்று தொடங்கி மேலோரளவும் விஸ்த்ருதமாயிற்று.
 இப்படி தீர்க்குஸரணாகூதியான திருவாய்மொழி நாத்யாமுநயதிவராதிகளாலே
 வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு பேரந்தமையைப்பற்ற I “திருவருள்மால்” என்றும்
 J “நாதம் பங்கஜநேத்ர” என்றும் இத்தனியன்களாலே வந்த இந்த ஸம்ப்ரத்யாய
 க்ரமம் தேவாதிபரளவும் தூர்ஸிப்பிக்கப்பட்டது. இப்படி பரம்பரயா நடந்துவந்த
 திருவாய்மொழியின் ஈட்டின் ஸம்ப்ரத்யாய க்ரமந்தான்—அதுக்கு தேஸிகரான தேவப்
 பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வாரடியாகவிநே 1. “காந்தோபயந்த்ரு
 ஸமிந: கருணைகலிந்தே:” என்னும்படியான ஜீயரிடத்திலே K “மணவாளமாமுனி
 யான ஏரிதேங்கி” என்னும்படி தேங்கிற்று. அதைப் பற்றவிநே—2. “ஆசார்யாத்
 ஸ்ரீஸலநாதாதிகூத ஸடஜித் ஸகித்திபூஷ்யோ மஹிம்நா யோகேந்த்ரஸ்யாவதா
 ரோத்யமிதி ஹி கதி:” என்றும், L “திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருத்தாள் சேர்ந்து
 அங்குரைகொள் தமிழ்மறைக்கும் மறைவெள்ளத்துக்கும் ஓடமாய் ஆரியர்களிட்ட
 தூய்மைபுள்ளுணர்ந்து” என்றும், M “தமிழ்வேதமாகிய ஓதவெள்ளங் கரைகண்ட
 கோயில் மணவாளமாமுனி” என்றும் சொன்னார்கள். இப்படி முப்பத்தாருயிரப்
 பெருக்கராகையாலே D “மதிளரங்கர் வண்புகழ் மேலான்ற தமிழ்மறைகள்”
 என்னும்படி தம் விஷயமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை இவரிடத்திலே
 பேர்கவேணுமென்று, பெருமாஸ்தாமும் திருவுள்ளமாய் 3. “ஸ்ருத்வா கூடம்
 ஸட்பிக்ராம் அர்த்ததத்வம் த்வதுக்தம்” என்னும்படி ஆழங்காற்பட்டுக் கேட்டருளி
 னாரிநே. அதின் பின்பு பட்டநாதமுனி, வரநமஹாத்ரியோகி, தொடக்கமான

ஆசார்யர்களாகிற கால்களாலே புறப்பட்டுக் காடுங்கரம்புமெங்கும் ஏறிப்பாய்ந்து
யுலித்தது. இப்படி ஈஸேஸிதவ்ய விபாகுமற ஸ்வஸூக்தியாலே வஸீகரிக்க
வல்ல வைபவமானது A “மணவாளமாமுனி தோற்றிய பின்னல்லவோ தமிழ்
வேதந்துலங்கியது” என்றும், B “மணவாளமாமுனி வந்திலனேல் ஆற்றிற்கரைத்த
புளியல்லவோ தமிழாரணமே” என்றும் அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும்
பேசப்பட்டது. இவர்தாமும் C “எந்தை திருவாய்மொழிப்பின்னையின்னருளால்
வந்தவுபதேசமார்க்கம்” என்றும், D “மாறன்கலையுணவாகப் பெற்றோம்” என்றும்,
1. “வகுளபூஷணவாகும்ருதாஸநம்” என்றும் தாமும் அருளிச்செய்தார்.
ஏவம்விதமாஹாத்மயயுக்தரான இவர் தம்முடைய அநுபவத்துக்குப்
போக்குவீடாகவும், திருவாய்மொழியினுடைய தூர்க்ரஹமான அர்த்தங்களை எல்
லாருமறியும்படி ஸூக்ரஹமாகவும், ஸூவ்யக்தமாகவும், E “சொல்லும் பொருளும்
தொகுத்துரைத்தான்” என்னும்படி ஸங்க்யதியாக இப்ரபுந்தத்திலே அருளிச்
செய்கிறார். ஈட்டில் ஸங்க்யதியேயாயிற்று இவர்தாம் இப்படி ஸங்க்ரஹித்து அருளிச்
செய்கிறது. இப்ரபுந்தங்களுக்கு அநேக நிர்ப்புந்தங்களுண்டாயிறேயிருப்பது;
அதெங்ஙனையென்னில்; வெண்பா என்கிற சூந்தூஸ்ஸாகையும், இப்படியான
இப்பாட்டில் முற்பாதியிலே ஓரோ திருவாய்மொழியின் தாத்தர்யமும், தத்ஸங்க்யதி
களடைகையும், பாட்டுக்கள்தோறும் ஆழ்வார் திருநாமங்கள் வருகையும்,
அதில் தாத்தர்யங்களைத் தத்பர்யந்தமாகப் பேசுகையும், அந்தாதியாய் நடக்கு
கையுமாகிற ஐந்து நிர்ப்புந்தமும் உண்டாயிருக்குமாயிற்று. இதுதான்
F பாலோடமுதன்னவாயிரமான திருவாய்மொழியின் ஸாரமாகையாலே G “திருவாய்
மொழி நூற்றந்தாதியாந்தேனை” என்னும்படி ஸரஸமான நிருபகமாய், ஆயிரத்
தின் ஸங்க்ரஹமாகையாலே ஓரோ திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஓரோ
பாட்டாயருளிச்செய்கையாலே அதுதான் நூறுபாட்டாய், E அல்லும் பகலும்
அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிஸயபோக்யமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே உடையவர் நூற்
றந்தாதியோபாதி ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியும் உத்தேஸ்யமாகையாலே ஆழ்வார்
திருவடிகளிலே ப்ரேமமுடையார்க்கு அநவரதாநுஸந்தேயமுமாயிருப்பதொன்று
யிற்று. இதில் சரமபர்வமான ஆழ்வார் திருவடிகளையிறே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக
நிஷ்கர்ஷிக்கிறது; அதுதான் H பராங்குஸபாத், புக்தராய் I சடகோபர் தேமலர்த்
தாட்கேய்ந்தினிய பாதுகாமெந்தையிராமானுசனளவும் வந்திருக்குமிதே.
ஆழ்வார்தாம் திவ்யமஹிஷிகளுடையவும், திவ்யஸூரிகளுடையவும், முக்த
ருடையவும், முமுக்ஷுக்களுடையவும் படிக்கையுடையராயிருக்கையாலே உடைய
வரும் இவர் விஷயத்திலேயாயிற்று ஈடுபட்டிருப்பது.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யான அவதாரிகை முற்றிற்று.

A B ஸம்ப்ரத்யாயசந்த்யூரிகை 11 C உபதேச-1 D ஆர்த்தி-55 E திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி தனியன் 1 F 8.6.11 G தி. நூ. த-2 H யதி-விம்-1 I ஆர்த்தி-10.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

1. உயர்வே பரன்படியை யுள்ளதெல்லாம் தான்கண்(டு)
உயர்வேத தேர்கொண் டுரைத்து—மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரை வாழ்விக்கும் மாறன்சொல்
வேராகவே வினையும் வீடு.

அவ:— முதற்பாட்டு. (உயர்வே பரன்படி இத்யாதி) இதில் — “ஸர்வ ஸ்மாத்தபரன் திருவடிகளிலே தொழுதெழப்பாராய்” என்று பரத்வப்ரதிபாதுகமாயிருக்கிற ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியான இத்திருவாய்மொழியடியாகவே சேதநர்க்கு மோக்ஷலாபம் என்னும் அர்த்தத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனெனென்னில்: ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், ஸர்வ ஸ்மாத்தபரனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், அபௌருஷேயமான ஸுத்ருட்ப்ரமாண ஸ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானே, ப்ராஹ்மகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்ப்ரஸாதூத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபுவித்து அநுபுவித்தபடியே ஸவிபூதிகளுள் எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம்விதானவன் திருவடிகளிலே 1. “குணேந்த்யாஸ்ய முபாகுத:” என்னும்படி அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தை அநுஸாஸித்தருளிச்செய்த முதல் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அநுவதித்து, * உயர்வேபரன்படியாலே அருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா:— (உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாம் தான் கண்டு) பரத்வத்தில் பரத்வமாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. “ஆமவையாயவை யாய் நின்ற அவர்”(4) என்றும், “முழுதுண்ட பரபரன்”(8) என்றும், “அளிபொறையாய் நின்ற பரனடிமேல்”(11) என்றும் பரத்வத்தையாயிற்று இதில் சொல்லுகிறது. ‡ உயர்வேபரன்படியாவது — 2. “தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்” என்றும் 3. “பர: பராணாம் பரம:” என்றும் சொல்லுகிற ஸர்வஸ்மாத்தபரத்வத்தையாயிற்று. † “உயர்வற உயர்நலம்”(1) என்று அருளிச்செய்தது; அதை அடியொற்றியாயிற்று இவர் இப்படி அருளிச்செய்கிறது. “உயர்வே” என்கிற அவதாரணத்தாலே — அல்லாதார் உயர்த்திகளைப்போலே தாழ்கையன்றிக்கே மேன்மேலென என்றும் உயர்த்தியேயாயிருக்கை. 4. “நேதிநேதி” 5. “நோத்யமதோத்யேரதே” A “நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்” B “அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” C “தேவர்க்கும் தேவாவோ” என்னக்கடவதினே. அன்றிக்கே, உயர்வென்று - உச்ச்ராயமாய், “ஏ” என்று - ஏய்கையாய் - பொருந்துதலாய், அது அல்லாதார்க்குப்போலே அநநுரூப

* இவ்விரண்டு வாக்யங்களிலும் ஸமீகநபாடத்தை கோஸாந்தரத்தில் கண்டுகொள்வது-என்பர்.

A 1-7-2 B 1-1-1 C 8-1-5

மாயிருப்பதன்றிக்கே, ஏய்பரனென்று-அநுரூபமாய், பொருந்தியிருக்கிற பரனென்று
மாம். இப்படி உயர்த்தியாயிருக்கிற ப்ரன்படியாவது - பரத்வைகாந்தமான ஸ்வ
பாவம். உள்ளதெல்லாமாவது - முதற்பாட்டில் கல்யாணகுணயோகமும் நித்ய
விபூதியோகமும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமும், இரண்டாம்பாட்டில் இவற்றுக்கு
ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்னுமதுவும்,
மூன்றாம்பாட்டில் நித்யவிபூதியோபாதி ததீயத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்த
ரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோகமும், நாலாம்பாட்டில் அந்த லீலா
விபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநம் என்னுமதுவும், ஐந்தாம்பாட்டில்
அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீநமென்னுமதுவும், ஆறாம்பாட்டில் அதினுடைய
ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் அவனதீநமென்னுமதுவும், ஏழாம்பாட்டில் ஜகத்துக்கும்
ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டான ஸரீராத்மபாவமும், எட்டாம்பாட்டில் இதுக்கு இசை
யாத குத்ருஷ்டி நிரஸநமும் த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத நிரஸநமும், ஒன்பதாம்பாட்டில்
ஸூந்யவாதி நிரஸநமும், பத்தாம்பாட்டில் வ்யாப்திஸௌகர்யமுமாகிற இவை;
இப்படி உள்ளதெல்லாவற்றையும். (தான் கண்டு) 1. திவ்யம் துத்யாமி தே சக்ஷு:
பஸ்ய மே யோக்யமைஸ்வரம்” என்னும்படி * மயர்வறமதிநலமருளி, அவன் ப்ரஸா
துத்தாலே காட்டக் கண்டு. இப்படி அவன் காட்டினவைகள் எல்லாவற்றையும்.

(உயர்வேத நேர்கொண்டோரைத்து) அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தேஜாஷமாய்
ப்ரத்யக்ஷாதி, ப்ரமாணங்கள்போலே ஹேத்வந்தரங்களால் அழிக்கவொண்ணாதாகை
யாலே ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமான ஸ்ருதிச்சூயையாலே அருளிச்செய்து;
அதாவது—2. “ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்” என்று கல்யாணகுணயோகத்தை
“நலமுடையவன்” (1) என்றும், 3. “தூது: ப்ரஸாதூந் மஹிமாநம்” என்கிற க்ருபா
வைபவத்தை “அருளினன்” (1) என்றும், 4. “தத்ஸிஷ்ணு: பரமம் பத்யம் ஸத்யா
பஸ்யந்தி ஸூரய:” என்கிற விக்ரஹ விபூதியோகத்தை “அயர்வறும் அமரர்களதி
பதி யவனவன் துயரறு சுடரடி” (1) என்றும், 5. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம”
6. “ஆநந்தேஜா ப்ரஹ்ம” 7. “ஆநந்த்யமய:” என்கிற திவ்யாத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்
யத்தை “உணர்முமுநலம்” (2) என்றும், 8. “பாதேஜாஸ்ய விஸ்வா பூதாநி த்ரிபாத்
ஸ்யாம்ருதம் திவி” என்று உபயவிபூதியையும் சொல்லி, 9. “பதம் விஸ்வஸ்ய”
என்று சொன்ன அந்த உபயவிபூதி நாதத்வத்தாலே லீலாவிபூதியும் அவனது
என்னுமத்தை “இலனது” (3) என்று தொடங்கி த்ர்ஸிப்பித்தும், 10. “ஸர்வம் கூல்
வித்யம் ப்ரஹ்ம” 11. “நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந” 12. “ஸ ஆத்மா அங்கூர்ந்யந்யா தேவதா:”
என்கிற ஸர்வ ப்ரகாரித்வத்தையும் ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந ஸர்வஸமாராத்யத்வத்
தையும் “நாமவன்” (4) “அவரவர்” (5) என்கிற பாட்டுக்களிலே ப்ரகாஸிப்பித்தும்,
13. “தேந விநா த்ருணாக்ரமபி ந சலதி” 14. “ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்
தேஸோஸ்ஜுந திஷ்டுதி | ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா ||” என்ற
ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் தததீநமென்னுமத்தை “நின்றனர் இருந்தனர்.” (6) என்றும்,

1. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதி, வீ ஸரீரம்” என்ற ஸர்வஸரீரத்வத்தையும்,
 2. “அந்தர் ப்ரஹ்மீஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” என்ற ஸர்வவ்யாப்தியை
 யும், 3. “ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்நயௌ” என்ற ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும்,
 “திடவிசம்பு” (7) என்கிற பாட்டாலே காட்டியும், 4. “தமீஸ்வராணாம் பரமம்
 மஹேஸ்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமஞ்ச தைவதம்” 5. “நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம
 தத்வம் நாராயண: பர:” என்று ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை ஸாதித்து த்ரிமூர்த்தி
 ஸாம்யத்தை நிவர்த்திப்பித்தபடியை *சுரரறிவருநிலையாலே (8) ஸுவ்யக்தமாக்கியும்,
 வேத்யபாஹ்யஞான ஸூந்யவாதியை “உளனெனில்” (9) இத்யாத்யுக்தியாலே
 நிரஸித்தும், 6. “அனோரணியாந்” என்கிற வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தை * பரந்ததண்
 பரவையிலே (10) பேசியும், இப்படி வேத்யமார்க்க்யா நுஸாரியாயாயிற்று முதற்பாட்டு
 தொடங்கி அருளிச்செய்தது; அதைப்பற்றவிறே (உயர்வேத நேர்கொண்
 டரைத்து) என்று இவர் அருளிச்செய்கிறது. “சுடர்மிகு சுருதி” (8) என்றிறே
 ஸ்ருதிப்ரமாணத்தை அங்கீகரித்தருளிற்று. 7. “அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய”
 என்று ஸ்வரூபாந்தர்ப்பாவம் உண்டாகையாலே ஸ்வரூபம் புக்கிடத்தே ஸ்வரூப
 நிரூபகபூதையான பிராட்டியும் உண்டாகக் குறையில்லை.

(மயர்வேதும் வாராமல்) மயர்வாவது - அஜ்ஞாநம். அது அத்யல்பமும்
 வாராதபடி. “மயர்வற” என்று தம்முடைய அஜ்ஞாநத்தை ஸர்வேஸ்வரன் ஸவாஸந
 மாகப் போக்கினுப்போலே இவர்களுடைய ஜ்ஞாநா நுத்யாந்யத்யாஜ்ஞாந விபரீத
 ஜ்ஞாநங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, இப்படி பரத்வவிஷயமான அஜ்ஞாநகூந்தும்
 வாராதபடி. (மானிடரை வாழ்விக்கும் மாறன்சொல்) பரோபதேஸ்கூர்ப்பு
 ஸ்வாநுபவப்ரகாஸகமான ஸ்ரீஸூக்தியாலே, மநுஷ்ய ஜந்மாக்களாய் உள்ளவர்களை
 வாழ்விக்கும். வாழ்விக்கையாவது - புகுவதேகபரராக்கி, 8. “ஸந்தமேநம்”
 என்னும்படி பண்ணுகை, தம்மைத் தொழுதெழப் பண்ணினுப்போலே. (மாறன்
 சொல் வேராகவே விளையும் வீடு) அதாவது - இப்படி ஸகலஜீவோஜ்ஜீவந தத்பர
 மான—ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தி அடியாக புகுவதஜ்ஞாநமுண்டாய், அதடியாக
 மோக்ஷலாபம் என்றபடி; ஸூக்திமூலமாகவே முக்தி பூலிக்குமிதே. “பரனடிமேல்
 குருகார்ச்சடகோபன் சொல் நிரனிறையாயிரத்திவை பத்தும் வீடே” (11) என்றத்
 தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்தபடி. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருநாமமடியாகவே
 மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்கிறாராகவுமாம். ததுக்தியாலேயாதல். தத்விஷயமான
 உக்தியாலேயாதல் ஆகலாமிதே. A “தென்குருகார் நகர் நம்பிக்கன்பனாய் மதுரகனி
 சொன்னசொல் நம்புவார்பதி, வைகுந்தம் காண்மினே” என்னக்கடவதிதே.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முதற்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

வீடுமின் - ஆரூயிரப்படி அவதாரிகை

(வீடுமின் முற்றவும்) இப்படி பரமபுருஷ யாதாத்மியாநுபவஜநித நிரவதி,க ப்ரீதியானது ப,க,வதே,கபே,ராக,ராயிருப்பார் பலரோடே கூட ப,க,வத்ஸ்வரூப ரூப குண சேஷ்டித விப,வங்களைச் சொல்லியும் கேட்டும் அநுப,விக்கவேணுமென்னும் அபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கையாலே, அந்த அபேக்ஷாநுகுணமாக அநுப,விக்கைக்கு இந்த லோகத்தில் ஆத்மாக்களில் ப,க,வதே,கபே,ராக,ராயிருப்பாரில்லாமையாலே, “இவர்களை ப,க,வதே,கபே,ராக,ராக்கிக் கொண்டாகிலும் அநுப,விக்கவேணும்” என்று இந்த ஆத்மாக்களைக் குறித்து ப,க,வதே,கபே,ராக,த்வோபாயமான ப,க்தியோக,த்தை ப,க,வத்,வ்யதிரித்தவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக உபதே,சிக்கிறார்.

வீடுமின் - ஒன்பதினாயிரப்படி அவதாரிகை

இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவ்வநுப,வஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே 1. “**बोधयन्तः परस्परम्**” (பே,த,யந்த: பரஸ்பரம்) என்னும்படியாலே சிலரோடே உசாவியல்லது தூரிக்கமாட்டாத து,ஸை வருகையாலும், அதுக்கு ஈடானாரைக் காணாமையாலும், எல்லாரையும் தமக்குப் பாங்காம்படி திருத்தியாகிலும் அவர்களோடேகூட எம்பெருமானை அநுப,விக்க நினைத்து, அவர்களைத் திருத்தும் விரகு எங்ஙனேயென்று பார்த்தருளி, “சேதந ராகிரூர் - பொல்லாதது கண்டால் கைவிடவும், நல்லது கண்டால் கைக்கொள்ளவும் கடவராயிருப்பார்; ஆனபின்பு அவர்கள் பற்றின நிலத்தில் பொல்லாங்குகளைக் காட்டிக் கொடுத்தும், ப,க,வத்,குணங்களுடைய நன்மையைக் காட்டிக்கொடுத்தும் இவர்களைத் திருத்துவோம்” என்று இவர்கள் பற்றின நிலங்களினுடைய அஸ்தி,ரத்வாதி,தே,ரஷங்களை உபதே,சரித்து, அகில ஹேயப்ரத்யநீகஞய் ஸமஸ்தகல்யாண கு,ணத்மகஞய் ஸர்வை: ஸ்ப்ருஹணீயஞன எம்பெருமான்படியையும், இவனைப்பற்றுமிடத்திலுள்ள அந்த ராய பரிஹார பூர்வகமாக, மற்றும் ப,ஜநத்துக்கு வேண்டுமுறுப்புக்களெல்லாம் உபதே,சரித்தருளி, இப்படி அவனை ப,ஜியுங்கோளென்று ப,க்தியோக,த்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வீடுமின் - பன்னிராயிரப்படி அவதாரிகை

இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி ஸர்வஸ்மா த்பரஞனவனே ஆஸ்ரயணீ யனாகையாலே, ஆஸ்ரயணரூபமான ப,க,வத்,ப,ஜநத்துக்கு உபயுக்தமான ததி,தர ஸகலத்யாக,த்தையும், ப,ஜநப்ரகாரத்தையும், அஸ்தை,ர்யத்தையும், த்யாக,ப்ரகாரத்னையும், த்யாக,பூர்வகமாக ஆஸ்ரயணீயனுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத் தையும்; அதிஸயித புருஷார்த்த,த்வத்தையும், ஸர்வஸமத்வத்தையும், விலக்ஷண ஸ்வரூபமான ஆஸ்ரயணப்ரகாரத்தையும், தத்ப,லமான அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும், ஆஸ்ரயணீயனுடைய அபி,மதப,லரூபத்வ பூர்த்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸ்ரயணரூப ப,ஜநத்தைப் பரோபதே,சமுக,த்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

வீடுமின் - இருபத்தினுலாயிரப்படி அவதாரிகை

இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அநுபூவித்தவர், அநுபூவஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே 1. “**बोधयन्तः परस्परं**” (பேதாயந்த: பரஸ்பரம்) பண்ணியல்லது தூரிக்கமாட்டாத துஸை வருகையாலும், 2. “**एकः स्यात् स भुवि**” (ஏக: ஸ்வாது ந பூஞ்ஜீத) என்கிறபடியே தனியே அநுபூவிக்கும் விஷயமல்லாமையாலும், இவர்தாம் தனியே அநுபூவிக்கக் கூமரல்லாமையாலும் துணைதேடி, அதுக்கு ஈடானாரை ஸம்ஸாரத்தில் காணாமையாலே “எல்லாரையும் திருத்தியாகிலும் அவர்களோடே அநுபூவிப்போம்” என்று நினைத்து, திருத்தும் விரகு எங்ஙனெயென்று பார்த்தருளி, “சேதநராகிருர் பொல்லாதது கண்டால் கைவிடவும், நல்லது கண்டால் கைக்கொள்ளவும் கடவர்களாயிருப்பார்கள்; ஆனபின்பு, ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையைக் காட்டியும், பூகூவத்விஷயத்தின் நன்மையைக் காட்டியும் திருத்துவோம்” என்று பார்த்தருளி, இவர்களுக்கு-ஸம்ஸாரத்தினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி, தேயாஷங்களை யும், ஸர்வராலும் ஸ்ப்ருஹணீயான எம்பெருமான்படியையும் உபதேயூரித்தருளி, அவனை பூஜியுங்கோளென்று புக்தியோகத்தை அருளிச்செய்கிருர்.

வீடுமின் - ஈடு அவதாரிகை

(வீடுமின் முற்றவும்) a தத்வபரமாயும் b உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷஸாஸ்தரந்தானிருப்பது; அதில் தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுமெல்லாம் c சொல்லிற்று

வீடுமின் - அடையவனைந்தான் அரும்பதவுரை

வீடுமின்முற்றின் ப்ரவேஸம். a...s கீழில் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் இரண்டு விதமாக ஸங்கூதி அருளிச்செய்கிருர்; அதில் முற்பட வேதூர்த்த ஸாஸ்தர ப்ரக்ரியையையப்பற்ற ஸங்க்ஷேபேண ஸங்கூதி அருளிச்செய்கிருர் (தத்வபரமாயுமென்று தொடங்கி - பிறர்க்கு உபதேயூரிக்கிராக அமையும்) என்னுமளவும்; (ப 369 c...) மேல் அநுபூவோபதேயுருபத்வத்தைப்பற்ற விஸ்தரஸங்கூதி அருளிச்செய்கிருர் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே) என்று தொடங்கி. a, b மோக்ஷஸாஸ்தரமான வேதூர்த்தஸூத்ரம் நாலு அத்யாயமாகையாலே அதுக்கு பூர்வத்விகமென்றும் உத்தரத்விகமென்றும் இரண்டு வகையான பிரிவுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரமேயங்களை அருளிச்செய்கிருர் (தத்வபரமாயும் இத்யாதி) பூர்வத்விகத்தில் ப்ரதிபாதித்த ப்ரமேயம் — ஸர்வவேதூர்த்த வாக்யங்களும் ப்ராஹ்மத்தினிடத்திலே நன்றாகச்சேருமென்னுமதுவும், அப்படி நிர்ணயித்த வஸ்துவுக்கு ப்ராஹ்மகுத்யுஷ்டிகளால் ஒரு பூராதையில்

வீடுமின் - ஜ்யாரும்பதவுரை

வீடுமின் முற்றவும் ப்ரவேஸே:— a...s கீழில் திருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழிக்கு இரண்டு விதமாக ஸங்கூதி; அதில் வேதூர்த்த ஸாஸ்தர ப்ரக்ரியையா ஸங்க்ஷேபேண முத்தின ஸங்கூதி—(தத்வபரமாயும்) என்று தொடங்கி (பிறர்க்கு உபதேயூரிக்கிராகவமையும்) என்னுமளவும். (ப 369 c...) கீழ் தாம் அநுபூவித்தார்; இதில் ப்ரோபதேயுஸம் பண்ணுகிருரென்று விஸ்தரேண இரண்டாம் ஸங்கூதி (கீழில் திருவாய்மொழியிலே) என்று தொடங்கி. a, b மோக்ஷஸாஸ்தரமான வேதூர்த்தஸூத்ரம் நாலு அத்யாயமாகையாலே, அதுக்கு பூர்வத்விகமென்றும் உத்தரத்விகமென்று இரண்டும் வகையான பிரிவுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றில் சொல்லுகிற ப்ரமேயங்களை அருளிச்செய்கிருர் (தத்வபரமாயும் இத்யாதி) (தத்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே)

ஈ—கீழில் திருவாய்மொழியிலே; b உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றுக்கெல்லாம் ஸங்க்யஹமாயிருக்கிறது இத்திருவாய்மொழி.

அ—லாமையும். இரண்டு அத்யாயத்துக்கும் ஸமந்வயமென்றும் அனிரோதமென்றும் பேர்; அதில் “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” (1-1-1) என்று தொடங்கி “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” (1-1-7) என்னுமளவும் ஸமந்வயாத்யாயத்தில் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. “சுரரறிவருநிலை” (1-1-8) என்று தொடங்கி இரண்டு பாட்டிலும் பூர்வயகுத்ருஷ்டிகளால் வரும் பூராதையில்லாமை சொல்லப்பட்டது. இது அனிரோதாத்யாயத்தில் அர்த்தம். உத்தரத்ருஷ்டிக்கு ஸாதநாத்யாயமென்றும், பூலாத்யாயமென்றும் பேர். இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்யும்படி பிள்ளை சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானோபோத்யாதத்திலே:—1. “ஸ்வஸேஷாஸேஷார்த்தேந நிரவதி, கநிர்பூதமஹிமா பூலாநாம் தாதா ய: பூலமிதி ச ஸாரீரகமித: | ஸ்ரியம் தத்ஸத்ரீசீம் ததுபஸத்யநத்ராஸஸமநீம் அபிஷ்டௌதி ஸ்துத்யாம் அவிதத்யுமதிர் யாமுநமுநி: ||” ஸ்வஸேஷாஸேஷார்த்தம்: என்று ஸர்வஸேஷித்வஞ்சொன்னது - ஸர்வேஷாம் வேத்யாந்தாநாம் பூர்வஹ்மணி ஸம்யகந்வயஞ்சொல்லுகிற ப்ரத்யமாத்யாயத்தில் பூலித்வஞ்சொல்லிற்று. நிரவதி, க நிர்பூதமஹிமா என்றது - இரண்டாம் அத்யாயத்தில் அனிரோதஞ்சொல்லிற்று. பூலாநாம் தாதா என்று - மூன்றாம் அத்யாயத்தில் உபாயஞ்சொல்லிற்று. பூலமிதி ச என்று - நாலாமாத்யாயத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லிற்று. ஸாரீரகமித: - ஸாரீரகத்தை ப்ரமாணமாகவுடையவன். ஸத்ரீசீம் - ஸஹசரீம் என்றபடி. 2. “யஸ் ஸஹாஞ்சதி ஸத்ரயங் ஸ:” என்று நிகுண்டு. ததுபஸத்யநத்ராஸஸமநீம் - அபராதபீதராஜர் அவனருகு செல்ல பூயப்படுமளவில் அந்த பூயத்தைப் பேர்க்குமவளாயுள்ளவனை. அபிஷ்டௌதி-ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். ஸ்துத்யாம்-சது:ஸ்லோகியில் என்றபடி. அவிதத்யுமதி: - பழுதற்ற மதியையுடைய. இத்தால்—ஸமந்வயானிரோத ப்ரதிபாதகமான பூர்வத்ருஷ்டிக் தத்வபரம்; உபாயபூல ப்ரதிபாதகமான உத்தரத்ருஷ்டிக் உபாயபரம்; பூலபரத்தையும் உபாயபரமென்றது - பூலம் உபாயஸாத்யமாயகையாலே. b (உபாஸநபரம்) என்றது - உபாயபரம் என்றபடி. உபாஸநம்—ஆஸ்ரயணமென்னவுமாம். c (சொல்லிற்று) ஸங்க்யஹேண உக்தாநீதி யாவத். b (உபாஸநபரமாக) அத்ர உபாஸநஸப்பூத: உத்தரத்ருஷ்டிகே கண்டுக: ப்ரதிபாதிதாயா: புக்தே: 3. “நாநாஸப்பூதாத்ரபேதாத்” இத்யத்ர ஸுசிதாயா: ப்ரபத்தேர்ச ஸாதாரண:.

ஜி—என்றது-1. “ஸ்வஸேஷாஸேஷார்த்தேந நிரவதி, க நிர்பூதமஹிமா பூலாநாம் தாதா ய: பூலமிதி ச ஸாரீரகமித: | ஸ்ரியம் தத்ஸத்ரீசீம் ததுபஸத்யநத்ராஸஸமநீம் அபிஷ்டௌதி ஸ்துத்யாம் அவிதத்யுமதிர் யாமுநமுநி: ||” என்று சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானோபக்ரமத்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்த படியே ஸமந்வய அனிரோத ஸாதந பூலரூப அர்த்தம் ப்ரதிபாதகாத்யாயசதுஷ்டயாத்மகமான வேத்யாந்த ஸாஸ்த்ரந்தரன் பூர்வத்ருஷ்டிகத்தாலே தத்வப்ரதிபாதகமாயும் உத்தரத்ருஷ்டிகத்தாலே உபாஸந ப்ரதிபாதகமாயுமிதே இருப்பது என்றபடி. b உபாஸநபரம் - உபாயபரம். பூர்வத்ருஷ்டிகத்தில் ப்ரதிபாதித்த ப்ரமேயங்கள் - ஸர்வவேத்யாந்த வாக்யங்களும் பூர்வஹ்மத்தினிடத்திலே தன்ருகச் சேருமென்னுமதுவும், அப்படி நிர்ணயித்த வஸ்துவுக்கு பூர்வயகுத்ருஷ்டிகளால் ஒரு பூராதை இல்லாமையும். இரண்டு அத்யாயத்துக்கும் ஸமந்வயம் என்றும் அனிரோதம் என்றும் பேர். அதில் முதல் ஏழு பாட்டாலே ஸமந்வயாத்யாயத்தில் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. “சுரரறி” (8) “உளனெனில்” (9) என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் பூர்வயகுத்ருஷ்டிகளால் வரும் பூராதையில்லாமை சொல்லப்பட்டது. இது அனிரோதாத்யாயார்த்தம். உத்தரத்ருஷ்டிக்கு, ஸாதநாத்யாயம் என்றும், பூலாத்யாயம் என்றும் பேர். ஸமந்வயானிரோத ப்ரதிபாதகமான பூர்வத்ருஷ்டிக் தத்வபரம்; உபாய பூலப்ரதிபாதகமான உத்தரத்ருஷ்டிக் உபாயபரமென்றபடி. பூலபரத்தையும் உபாயபரம் என்றது - பூலம் உபாயஸாத்யமாயகையாலே.

ஈ— d இத்திருவாய்மொழிதன்னை, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலை வான்டான் ப்ரபத்திவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்து, எம்பெருமானாரும் அப்படியே அருளிச்செய்துகொண்டு போந்து, e பூஷ்யம் தலைக்கட்டினபின்பு f புக்திவிஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்; பின்பு எம்பாரும் அப்படியே அருளிச்செய்தார்.

அ— d இந்த உபாயம் புக்திப்ரபத்திருபேண த்விவிதமாகையாலே எந்த உபாயத்தைச் சொல்லுகிறதென்ன (இத்திருவாய்மொழிதன்னை இத்யாதி). அதாவது— ப்ரபத்தியுபாயத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. e (பூஷ்யம் தலைக்கட்டினபின்பு இத்யாதி) ப்ரபத்தி வேத்யூஹ்ய ரஹஸ்யோபாயமாகையாலே அதை வெளியிடவொண்ணாதென்று, ப்ரபத்தியபரபர்யாயமான ஸாத்ய புக்தியாலே மறைத்துப் போந்தார் என்றபடி. “திண்கழல் சேர்” (10) என்றது— ப்ரபத்திபரம் என்கிறதுக்கு ஸூசகம். f (புக்தி விஷயமாக) புக்திபரயோஜநாயா: ஆலம்ப்யநாதி “எல்லை விலந்நலம் புல்கு பற்றற்றே” (4) “பற்றிலையாய் அவன் முற்றிலடங்கே” (6) “என்பெருக்கத் தலத்து” (10) இத்யாதீதி. e யத்யவா, (பூஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு) பூஷ்யத்திலே விவேகாதி, ஸாத்ய ஸப்தக ஸமத்யமாத்யங்கிதவம் உபாஸநத்துக்கே என்று 1. “ஆஹாரஸூத், தென ஸத்வ ஸூத், 2. “ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பர்யேத்” இத்யாதி, வாக்யங்களையிட்டு நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்குத் தத்யங்கிதவம் திருவுள்ளமல்லவிறே; ஆகையாலே “விடுசெய்து விடு செய்ம்மின்” (1) என்கிற வாக்யத்தாலே 3. “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்னுமாபோலே அங்கூங்கி, பூவம் தோற்றுகையாலும், A “ஆநெனக்கு தின்பாதமே சரணாக” B “அடிக்கீழமர்ந்து” என்கையாலே ப்ரபந்தஜநகூடஸ்தூராக அத்யவஸிதரான இவர் ப்ரபந்தரோ? புக்தரோ? என்று ஸம்ஸயிக்கும்படி விஷயாந்தர வைத்ருஷ்ணய பரிஷ்க்ருதையான புக்தியை—C “மயர்வறமதிநல மருவினன்” என்கையாலே அவன் க்ருபையாலே உடையராயிருக்கையாலே, இவருடைய ப்ரபத்தி வைராக்ய ஸஹசரிதையாகையாலும், இவருடைய உக்த்யநுஷ்டானங்களாலே இவர் புக்தி

ஜீ—d 4. “நாநாஸப்தூதிபேதூந் ப்ரபத்யபஜதே ஸூசிதே ஸூத்ரகாரை:” என்று வேதூந்த ஸித்தூதோபாயம் த்விவிதமாகையாலே எந்த உபாயத்தை இத்திருவாய்மொழி சொல்லுகிற தென்ன (இத்திருவாய்மொழிதன்னை இத்யாதி). இத்தால் ப்ரபத்தியுபாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. e (தலைக்கட்டின பின்பு இத்யாதி) ப்ரபத்தி—வேத்யூஹ்யமான ரஹஸ்யோபாயமாகையாலே உபக்ரமத்திலே வெளியிடவொண்ணாதென்று ப்ரபத்தியபரபர்யாயமான ஸாத்யபுக்தியாலே மறைத்து அருளிச்செய்துகொண்டு போந்தார் என்றபடி. f (புக்தி) ஸாத்யபுக்தி; அதாவது— ப்ரபத்தி. 5. “ஸாத்யபுக்திஸ்து ஸா ஹந்தர்” என்னக்கடவதிறே. “திண்கழல் சேர்” (10) என்றது— ப்ரபத்திபரத்தைக்கு ஸூசகம்; “புல்கு பற்றற்றே” (4) என்றது—புக்திபரத்தைக்கு ஸூசகம். யத்யவா, e (பூஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு) இத்யாதிக்கு பூஷ்யத்திலே விவேகாதி, ஸாத்யஸப்தக ஸமத்ய மாத்யங்கிதவம் உபாஸநத்துக்கே என்று 1. ஆஹாரஸூத், தென ஸத்வஸூத், 2. “ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பர்யேத்” இத்யாதி, வாக்யங்களையிட்டு நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்குத் தத்யங்கிதவம் திருவுள்ளமல்லவிறே; ஆகையாலே “விடுசெய்து விடுசெய்ம்மின்” (1) என்கிற வாக்யத்தாலே 3. “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்னுமாபோலே அங்கூங்கி, பூவம் தோற்றுகையாலும், A “ஆநெனக்கு தின்பாதமே சரணாக” B “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்கையாலே ப்ரபந்தஜநகூடஸ்தூராக அத்யவஸிதரான இவர் ப்ரபந்தரோ? புக்தரோ? என்று ஸம்ஸயிக்கும்படி விஷயாந்தர வைத்ருஷ்ணய பரிஷ்க்ருதையான புக்தியை—C “மயர்வறமதிநலமருவினன்” என்கையாலே அவன் க்ருபையாலே உடையராயிருக்கையாலும், இவருடைய ப்ரபத்தி, வைராக்ய ஸஹசரிதையாகையாலும், இவருடைய

ஈ— g இவருடைய புக்திப்ரபத்திகள்தான் h விகல்பிக்கலாயிறேயிருப்பது.

அ—ஸமத்யுமாத்யங்கிகையாய் இருக்கும் என்று ஸங்கிக்கவரும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ராப்ய புக்திபரமாக நிர்வஹித்தருளிஞர் என்றபடி. பித்தோபஹதனுக்கு நாக்கில் திக்தத்தைப்போக்கிப் பாதம் பண்ணுவிக்கிலிறே ஸ்ரீரம் ரஸிப்பது; ஆகையாலே “வீடுசெய்து வீடுசெய்ய்மின்” (1) என்கிற தென்றும், இவருடைய வைராக்யம் விஷயதேஜாஷ துர்ஸநத்தால் வந்த இத்தனை என்றும் கருத்து என்று திருவுள்ளம்.

g (1) எம்பெருமானார் ஸ்ரீபூஷ்யத்துக்குப் பூர்வம் ப்ரபத்திபரமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்து. அநந்தரம் இதின் சீர்மையினாலே புக்திபரமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தார் என்றால், ஒன்றில் ப்ரபத்திபரமாகவேணும்; ஒன்றில் புக்திபரமாகவேணும்; இவை இரண்டும் ஒன்றிலே யோஜிக்கும்படி என்னென்னளில் அருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய இத்யாதி). அதாவது - இவருடைய ப்ரபத்தி, ஆர்த்தப்ரபத்தியாகையாலே ப்ராவண்யம் மிக்கிருக்குமே; அதினாலே புக்தி என்றும் சொல்லலாய், ப்ரபத்தி என்றும் சொல்லலாயிருக்கும். g(2) யத்யவா, நத்வேகஸ்ய துஸகஸ்ய நிவ்ருத்த்யங்க்யப்ரபத்திபரத்வம் கர்மஜ்ஞாநாங்க்யதயா ப்ரவ்ருத்த்யங்க்ய புக்திபரத்வஞ்ச. கதம் கட்டே? இத்யத்ர ஸாதநபுக்திம் வ்யாவர்த்தயந்தாஹ (இவருடைய இதி) பரமாசார்யப்ரபத்தேர் புக்திபாரசவஸ்யகார்யத்வாத் கார்யகாரணயோரபேதேந வ்யபதேஜோ யுஜ்யத இதி பாவ: . g(3) அத்யவா ப்ரபத்திபரா ஏவ ஸப்த்யா: கிம் புக்திபரதயா நிர்வோடும் ஸக்யந்த இத்யத்ராஹ (இவருடைய இத்யாதி) h (விகல்பிக்கலாயிறே இதி) இவருடைய புக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டும் கட்டளைப்பட்டனவாகையாலே “இவருக்கு புக்தி மோக்ஷஸாதநமோ? ப்ரபத்தி மோக்ஷஸாதநமோ” என்று விகல்பிக்கலாயிருக்கும் என்றபடி. g(4) அத்யவா, முனியே நான்முகனிலே (10-10) புக்திக்கு இரங்கி ஈஸ்வரன் இவர்க்கு முகங்காட்டுகையாலே புக்திப்ரபத்தி களிரண்டும் இவர்க்கு பூலஸாதநத்வேந விகல்பிக்கலாயிருக்கும் - துல்யமென்னலாயிருக்கும் என்றபடி. g(5) யத்யவா, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே என்றிருக்கையாலே புக்திப்ரபத்தி களிரண்டும் இவர்க்கு பூலஸாதநத்வே துல்யமென்னலாயிருக்கும் என்றபடி. எல்லாமாகக் குறையற்ற புக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டும் இவ்வாழ்வாருக்கு உண்டு என்றபடி.

l, j, k இந்தத் திருவாய்மொழி, பரோபதேஜஸமாகையாலே ஸாதநபுக்தியை உபதேஜிக் கிறார் என்னவொண்ணுதோ? என்கிற ஸங்கையிலே இவ்வாழ்வாருடைய புக்திஸ்வரூபம் இன்ன தென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதி்யாநின்றுகொண்டு, தம்முடைய புக்தியை விட்டுப் பிறர்க்கு ஸாதநபுக்தியை உபதேஜிக்கிறாரென்று கொள்ளுமளவில் இவர்க்கு விப்ரலம்புகத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமென்கிறார் (மயர்வறமதிநலமருளினன் இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) l யத்யவா. “இவருடைய புக்தி” இதி விசேஷணாத் ஸாதநபுக்திர் வ்யாவர்த்தயதே; தத் கத்யமித்யத்ராஹ

ஜீ—உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே ஸமத்யுமாத்யங்கிகையாய் இருக்குமென்று ஸங்கிக்கவரும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராப்யபுக்திபரமாக நிர்வஹித்தருளிஞர் என்றபடி. பித்தோபஹதனுக்கு நாக்கில் தீற்றிப் பித்தத்தைப் போக்கிப் பாதம் பண்ணுவிக்கிலிறே ஸ்ரீரம் ரஸிப்பது; ஆகையாலே “வீடுசெய்து வீடுசெய்ய்மின்” (1) என்கிறதென்றும், இவருடைய வைராக்யம் விஷய தேஜாஷ துர்ஸநத்தால் வந்த இத்தனையென்றும் கருத்து என்று திருவுள்ளம்.

g ஒன்றில் புக்திபரமாகவேணும்; இல்லாவிட்டால் ப்ரபத்திபரமாகவேணுமேயொழிய நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கக் கூடுமோவென்ன (இவருடைய இத்யாதி) அதாவது-ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி, புக்திபாரசவஸ்யத்தாலே வந்ததாகையாலே கார்யகாரணங்களை அபேதேந வ்யவஹரிக்கலாம் என்று கருத்து.

ஈ— i A “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று இவர் தாம் பெற்றது புக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநமாயிருந்தது; j தாம்பெற்றது ஒன்றும் பிறர்க்கு உபதேசரிப்பது ஒன்றுமாக வொண்ணாதே; k அப்போது விப்ரலம்புககோடியிலேயாவரே. 11. “उभयपरिकर्मितस्वान्तस्य” (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய) என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிநே பரபுக்தி; n அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்தூநே புகுவத்ப்ரஸாத், மாய், அதடியாக n அநந்தரம் விளைந்ததிநே இவருடைய புக்திதான்.

அ—(மயர்வற இதி) தஸ்மாத் பராக்ருஸார்ய ஜ்ஞாநஸ்ய யதாவஸ்தி, தவஸ்துவிஷயத்வேந ததேச சஷ்யத்வாத், யவஸாயருபத்வம் விஷயவைலக்ஷணயாதீ, ந ப்ராவண்யருபத்வஞ்சாஸ்தி; ஸாத், ந புக்திர்சாபி ந புவதி; ஜ்ஞாநலாபுக்தஸாயாமேவ பரபுக்திருபாபந்நத்வாத்; ஸா சேத் ஜ்ஞாநாநந்தரபூமிநி ஸ்யாத். தஸ்மாத் அஸ்ய புக்திப்ரபத்தி விகல்பயோக்யே; தஸ்மாத் ஏதத்துஸகஸ்ய உபயபரத்வம் கட்டத இதி பூரவா.

j, k ஆனால் பின்னை உபாயபுக்தியை உபதேசரிக்கிறார் என்னலாகாதோ என்ன (தாம் இத்யாதி); B “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று நிரபாயமாய் அனிலம்பிதமாகத் தாம் கண்ட உபாயத்தைவிட்டு, பின்னையொன்றை உபதேசரிக்கில் விப்ரலம்பும் வரும் என்றபடி. l, n கர்மஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த உபாஸக புக்தியிற்காட்டில் புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்த இவருடைய புக்தி வ்யாவ்ருத்தையாயிருக்கும் என்கிறார் (உபயபரிகர்மிதேத்யாதி, வாக்ய த்யவயத்தாலே) l (உபயபரிகர்மிதேதி) கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டாலும் பரிகர்மிதமாய் - அலக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸ்வாந்தஸ்ய - அந்த:கரணத்தையுடையவனுக்கு, ஒன்றிலே - ஒருவிஷயத்திலே நியதமாயிருப்பதாய், ஆத்யந்திக - நித்யமாயிருக்கிற புக்தியோக்யமொன்றினாலும் லப்யன் என்றபடி. n (அநந்தரம் விளைந்தது) இதி பதத்துவயேந ச காலக்ரமேண பர்வக்ரமேண ச வர்த்தமாநாயாஸ் ஸாத், நபுக்தேர் வ்யாவ்ருத்திருச்யதே. (அநந்தரம்) அநந்தரக்ஷண ஏவேத் வர்த்தத்து: பராக்ருஸார்யஸ்ய புக்த்யாக்யமமார்க்கப்ரஸ்நஸ்ய ச உத்தரமிதம் வாக்யம். அஸ்மிந் பக்ஷத்துவயே ச A “மயர்வற மதிநலமருளினன்” (1) இதி பூர்வோக்தவாக்யஸ்ய, ஹேத்வபித்யாதே தாத்பர்யம் தாஸ்தீதி தூஷ்டவ்யம். அத்ர C “செய்த நன்றி தேடிக்காணாதே” இத்யாத்யாசார்ய ஹ்ருத்யவாக்யம் அதுஸந்தேயம். அநந்தரம் விளைந்ததாகையாலே ஸாத்யபுக்தி என்றபடி.

ஐ— l இவர்க்கு புக்தியுண்டோவென்ன (மயர்வற இத்யாதி); அன்றியே, ஸாத், நபுக்தியை உபதேசரிக்கிறானாலோவென்ன (மயர்வற இத்யாதி) என்னவுமாம். k தாம் பெற்றது ஸாத்ய புக்தியானாலும் பிறர்க்கு ஸாத், நபுக்தியை உபதேசரிக்கிறானாலோவென்ன (விப்ரலம்புகேத்யாதி); l கர்மஜ்ஞாநங்களடியாகவன்றோ புக்தியுண்டாம்; இவர்க்கு புக்தி வந்தபடி என்னென்ன (உபயபரிகர்மிதேத்யாதி) ஆத்மஸித்தேன யாமுநாசார்யவசநம்;— 1. “உபயபரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திகபுக்தியோக்யகலப்ய:” இதி. அஸ்யார்த்தத்து: - கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டாலும் அலக்ருதமான ஸ்வாந்த:கரணத்தையுடையவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே நியதமாயிருப்பதாய், நித்யமாயிருக்கிற புக்தியோக்யம் ஒன்றாலும் லப்யனென்றபடி. n (அநந்தரம்) அநந்தரக்ஷண ஏவ. அநந்தரம் விளைந்ததாகையாலே ஸாத்யபுக்தி என்றபடி.

பு-11. आत्मसिद्धौ यामुनाचार्यवचनम्-“उभयपरिकर्मितस्वान्तस्य ऐकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगैकलभ्यः”

ஈ-௦ இதுதான் வேத்யாந்த விஹிதையான புக்திதானேயானாலோவென்னில்; p ஸர்வேஸ்வரனருள இவர்பெற்றாராகிற ஏற்றம் போம்; q அபஸூக்திராதி, கரணந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

அ— ௦ பராங்குஸார்யபுக்தேர் ஹேதுபேதாத் ஸ்வரூபபேதாத் ஸாத்யநபுக்திவ்யாவ்ருத்திம் அபித்யாய விபக்ஷை ப்ராத்யகம் வக்தும் விபக்ஷஸங்காமநுவத்யதி (இதுதான் இதி) இதுதான்-இவருடைய புக்திதான் என்றபடி. இப்படியாக வேணுமோ? இத்திருவாய்மொழி உபாஸநபரம் என்றன்றோ அடியிலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று. ஆகையாலே இவருடைய புக்தியும் உபாஸந புக்தியாய் இந்த உபாஸநபுக்தியையே பிறர்க்கு உபதேசுரிக்கிறதானால் விப்ரஸம்ப்யாதி, ஸங்கைபு மில்லையே; ஆனபின்பு இதுதான் வேத்யாந்த விஹிதையான புக்தியானாலோ? என்னில் என்றபடி. o, p, q A “சார்வேதவநெறி” ப்ரவேஸத்திற்படியே “அபஸூக்திர” இத்யாதி, வாக்யத்தை முந்தற அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் “ஸர்வேஸ்வரனருள” இத்யாதி, வாக்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, விதுராதிகளைப்போலே இவருடைய ப்ரபுவத்தாலே உபதேசுரிக்கக்கூடாதோவென்ன (ஸர்வேஸ்வரனருள இத்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது. அபஸூக்திராதி, கரணமாவது - ஜாதஸ்ருதியென்கிற ராஜா ப்ரஹ்வந்நப்ரத்யனுமாய், பஹுவித்த ப்ரத்யனுமாயிருக்க, பூல்ல பூல்லாக்ஷரென்கிற இரண்டு ருஷிகள் இந்த ராஜாவினிடத்தில் அநுகூரஹத்தாலே “ஸூஷ்க த்யம்மங்கொண்டு கார்யமில்லை, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் உண்டாகவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அந்த ராஜாவின்கீழே பறந்துகொண்டு போகிறவிடத்திலே பூல்லாக்ஷரை பூல்லரென்கிறவர் “ஜாதஸ்ருதிமேலே நிழல்படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோம்” என்ன, பூல்லாக்ஷரென்கிறவர் “நிழல் பட்டால் வந்ததென்ன? ரைக்வனாகப்போகிறானே?” என்று அதாத்யம் பண்ணிக்கொண்டு போக, அதைக்கேட்டு ஜாதஸ்ருதி து:க்கிதனாய் ரைக்வனைத் தேடி, சிரங்குஞ்சொரியுங்கொண்டு கார்ப்பண்யத்தோடே ப்ரச்சந்தப்ரபுவராயிருக்கிற அவரைக்

ஜீ— ௦ விபர்யயே அநிஷ்டம் காட்டுகிறார் (இதுதான் இத்யாதி) இதுதான்-இவருடைய புக்தி தான். q (ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும்) ந்யாயவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும் o, p, q A “சார்வேதவநெறி” ப்ரவேஸத்திற்படியே “அபஸூக்திர” இத்யாதி, வாக்யத்தை முந்தற அநுஸந்தித்து, விதுராதிகளைப்போலே இவருடைய ப்ரபுவத்தாலே உபதேசுரிக்கக் கூடாதோவென்ன (ஸர்வேஸ்வரனருள இத்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது. அபஸூக்திராதி, கரணமாவது-1. “ஸூக்ஷ்ம தத்யநாத்யஸ்ர வனாத் தத்யாத்யவனாத் ஸூக்ஷ்மதே ஹி” என்கிற அதிகரணத்திலே, ஜாதஸ்ருதியென்கிற ராஜா ப்ரஹ்வந்நப்ரத்யனுமாய் ப்ரஹுவித்தப்ரத்யனுமாயிருக்க, பூல்ல பூல்லாக்ஷர் என்கிற இரண்டு ருஷிகள் இந்த ராஜாவினிடத்தில் அநுகூரஹத்தாலே “ஸூஷ்க த்யம்மங்கொண்டு கார்யமில்லை; ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் உண்டாகவேணும்” என்று எண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அந்த ராஜாவின்கீழே பறந்துகொண்டுபோகிற இடத்திலே பூல்லாக்ஷனை பூல்லென்கிறவன் “ஜாதஸ்ருதிமேலே நிழல் படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோம்” என்ன, பூல்லாக்ஷன் என்கிறவன் “நிழல் பட்டால் வந்ததேது? ரைக்வனாகப் புகுகிறானே?” என்று அதாத்யம் பண்ணிக்கொண்டுபோக, அதைக் கேட்டு ஜாதஸ்ருதி து:க்கிதனாய் ரைக்வரைத்தேடி, சிரங்கு சொரிந்துகொண்டு கார்ப்பண்யத்

ப்ர—q (அபஸூக்திராதி, கரணந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்) उत्तरमीमांसायां प्रथ-
माध्यायस्य तृतीयपादे “शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि” [सू-३३] अस्यार्थो भाष्य-
कारेणामिहितः—ब्रह्मविद्यावैकल्येन हंसोक्तानादरवाक्यश्रवणात् तदैव आचार्य प्रत्याद्रवणात्,
आचार्येण अस्य शुश्रूषोर्विद्याऽलाभकृता शुक् सूच्यते हि। हिशब्दः-हेतौ। यस्मादस्य शुक् सूच्यते;

அ-கண்டு அநுவர்த்தித்து, “ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேஸரிக்கவேணும்” என்ன; “ஸூர்ருஷாஹீநனுக்குச் சொல்லப்போகாது” என்ன, “ப்ரஜாரக்ஷணதத்பரணு எனக்கு ஸூர்ருஷைக்கு அவகாஸம் காணேன்” என்ன, ஆதர்பரீக்ஷார்த்தமாக “ஆனால் ப்ரஹ்மத்வம் கொண்டுவா” என்ன, அப்படியே ஸர்வஸ்வத்தையும் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்க, அந்த ராஜாவினுடைய ஆதரங்கண்ட ரைக்வர், 1. “ஆஜஹாரேமாம்ஸூத்ர அநேநைவ முகேந ஆலாபயிஷ்யதா:” என்றதுக்கு ப்ரஹ்மம் பண்ணுகிற ப்ரஹ்மகாரர்—உபநயநாதி, ஸம்ஸ்காரமுடையவனுக்கொழிய ப்ரஹ்மோபதேஸத்துக்கு யோக்யதையில்லை; பின்னை ஸூத்ரனென்றதுக்குக் கருத்தென் னென்று ஸங்கித்து, “ஸோசநாசுத்ர:” என்று - ஸோகமுடையவனாகையாலே ஸூத்ர னென்கிறதென்று நிர்ணயித்தார். அந்த ஸோகமாவது - பல்லாக்காடுடைய அநாத்ரத்தாலும், ப்ரஹ்ம வித்யாராஹித்யத்தாலும் உண்டான ஸோகம். இது ஸ்ருதி ப்ரஸித்தமான ஐதிஹ்யம். q (ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும்) என்றது-ந்யாய விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி. ஆக இரண்டு தூஷணம். யத்வா, (ப்ரஸங்கிக்கும்) அபஸூத்ராதிகரணே சதுர்த்தவர்ணஸ்ய ஸாத்யபுத்தா வதிகாரோ நேதி யோ ந்யாய உக்த: ஸோத்ராபி ப்ரஸஜ்யே தேத்யர்த்த: (ந்யாயமும் இதி) அத்ர அபி: அந்வாசயே. p “ஸர்வேஸ்வரனருள்” இதிவாக்யோக்தப்ராதிக்ஷேபப்ராதிக:; பராங்குஸார்யா பிப்ராயேண அயமபி ப்ராதிக்ஷேப இதி ப்ராவ: q (ந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்) இத்யஸ்யாநந்தாம், தஸ்மாத் பராங்குஸார்யஸ்ய புக்தி: ஸாத்யபுக்திரேவ இதி த்ரஷ்டவ்யம். ஏவம் “இத்திருவாய் மொழி தன்னை” (ப 364 d) இத்யாரப்ய “பிறர்க்கு உபதேஸரிக்கிறாராக அமையும்” (ப 369 s) இத்யந்தேத அஸ்ய த்ரஸகஸ்ய உபாயத்வயபரத்வம் ஸாதிதம் புவதி.

ஜி-தோடே ப்ரச்சந்த ப்ரபாவராயிருக்கிற அவரைக் கண்டு அநுவர்த்தித்து “ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேஸரிக்கவேணும்” என்ன, “ஸூர்ருஷாஹீநனுக்குச் சொல்லப்போகாது” என்ன, “ப்ரஜா ரக்ஷணதத்பரணு எனக்கு ஸூர்ருஷைக்கு அவகாஸம் காணேன்” என்ன, ஆதர்பரீக்ஷார்த்தமாக “ஆனால் ப்ரஹ்மத்வம் கொண்டுவா” என்ன, அப்படியே ஸர்வஸ்வத்தையும் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்க, அந்த ராஜாவினுடைய ஆதரங்கண்டு ரைக்வன் 1. “ஆஜஹாரேமாம்ஸூத்ர அநேநைவ முகேந ஆலாபயிஷ்யதா:” என்றதுக்கு ப்ரஹ்மம் பண்ணுகிற ப்ரஹ்மகாரர்—உபநய நாதி, ஸம்ஸ்காரம் உடையவனுக்கொழிய ப்ரஹ்ம வித்யோபதேஸத்துக்கு யோக்யதை இல்லை; பின்னை ஸூத்ரன் என்கிறதுக்குக் கருத்தேதென்று ஸங்கித்து, “ஸோசநாத்ர:” என்று ஸோக முடையவனாகையாலே ஸூத்ரன் என்கிறதென்று நிர்ணயித்தார். அந்த ஸோகமாவது - பல்லா காடுடைய அநாத்ரத்தாலும் ப்ரஹ்ம வித்யாராஹித்யத்தாலும் உண்டான ஸோகம். ஆக இந்த அதிகாரணத்திலே ஸூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையோக்யதை இல்லை என்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அந்த விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி. p, q “ந்யாயமும்” என்கிற இடத்தில் சஸ்ப்யம், “ஏற்றம் போம்” என்றத்தோடே ஸமூச்சமிக்கிறது. ஆக, ஸாத்ய புக்தி என்றால் ப்ராதிகத்வம் வகுக்கையாலே ஸாத்யபுக்தியே என்று கருத்து.

பு-அतश्शोचनाच्छूद्र इति कृत्वा आचार्यो रैकः जानश्रुति “शूद्र” इत्यामन्त्रयते; न जातियोगेन इत्यर्थः अध्ययनविधिसिद्धस्वाध्यायाधिगतज्ञानस्यैवोपासनोपायत्वात् शूद्रस्य ब्रह्मोपासनसामर्थ्यं नास्ति । इति- हासाद्यपि-स्वाध्यायसिद्धमेव ज्ञानमुपबृंहयतीति ततोऽपि नास्य ज्ञानलाभः । श्रवणानुशा तु पापक्षयादि- फला । विदुरादीनां तु भवान्तरवासनया ज्ञानलाभात् ब्रह्मनिष्ठत्वम् । तस्मादनधीतवेदस्य अश्रुतवेदान्तस्य ब्रह्मस्वरूपतदुपासनाद्यनभिज्ञस्य उपासनाङ्गभूतयज्ञादिष्वनधिकृतस्य शूद्रस्य उपासनोपसंहारसामर्थ्यासम्भ- वात्, अर्थित्वसद्भावेऽपि उपासनोपसंहारशक्तिविरहाच्च ब्रह्मविद्यायां शूद्रस्य न कथञ्चिदप्यधिकारः-इति ।

ஈ—r ஆனபின்பு s தாம்பெற்றத்தையே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராக அமையும். t கீழில்

அ— r கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக்கொண்டு தாம் பெற்ற புக்தியை உபதேசிக்கிறாரென்கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி) ஆனபின்பு என்று-“உபய” (ப 366 l) இத்யாதி வாக்யார்த்தத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. s (தாம் பெற்றத்தையே) ப்ராப்யபுக்தியையே.

இப்பத்துப்பாட்டிலும் ஸங்க்ரஹேண ப்ரபத்திஸீரமும் ததுபயுக்தார்த்தங்களுக்கும் சொல்லி, ப்ரபத்தியிலே தாத்பர்யத: பர்யவஸிக்கிறதென்று பரமாசார்யர் நிர்வாஹம். ப்ராப்யருசிக்கு உபயுக்தமான அர்த்தங்களைச் சொல்லி, ப்ராப்யருசியிலே பர்யவஸிக்கிறதென்று பூஷ்யகாரர் நிர்வாஹம் என்றதாயிற்று; இந்த அர்த்தத்தில், வீடுசெய்ம்மினாவது-பூத்தியை அவன் பக்கலிலே வையுங்கோள் என்றபடி. அத்வா, “பூஷ்யம் தலைக்கட்டினபின்பு” (ப 364 e) என்றதுக்கு-ஸாத நோபாஸநபரமாக நிர்வஹித்தார் என்று பொருள். தத்வஹிதங்களிறே ஸாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதி பாதிக்கிறது; ஹிதமாவது-அலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநமிதே. ஆகையாலே புருஷார்த்தம் ஹிதத்துக்குள்ளே சொருகியிறேயிருப்பது; அதில் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையில் பூர்வதூவிகத்தாலே தத்வத்தை நிரூபித்து, உத்தரதூவிகத்தாலே ஹிதத்தை நிரூபித்ததிறே; அந்தச் சூயையாலே இங்கும் முதல் திருவாய்மொழியிலே தத்வத்தை நிரூபித்து, இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே ஹிதத்தை நிரூபிக்கிறார். “வீடுமின் முற்றவும்” (1) என்று 1. “ஸமதூமாத்யுபேத: ஸ்யாத்” என்கிற ஸூத்ரார்த்தத்தைச் சொல்லி “மின்னின்னிலை” (2) என்கிற பாட்டிலே வைராக்யபாதார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலும், “புல்கு” (4) என்று புகுவதூஸந்தார்த்தத்துக்கு ப்ரீதிருபத்வம் தோன்றுகையாலும், “அற்றது பற்றெனில்” (5) என்கிற பாட்டிலே “உற்றது வீடுமிர்” (5) என்று-யோக ஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே ஜ்ஞாநயோகத்தில் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் போது ஆத்மாவுடைய பேராக்யதை ஆவிஷ்க்ருதையாகையாலே அங்கே கால்தரமும்படி வரும். அங்ஙன் செய்யாதேயுங்கோளென்று உபதேசிக்கையாலும், இந்தத் திருவாய்மொழி உபாய புக்திப்ரதாரம். முதற்பாட்டு — அங்குப்ரபத்திபரமாகவுமாம்; ப்ராப்யருசி யோஜனைப்படியே பொருளாகவுமாம். (ப 365) 8 இப்படி யோஜநாத்வயம்கூடினபடி எங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய இத்யாதி) புக்திப்ரபத்திகள்-புக்திப்ரபத்த்யுபதேசங்கள் என்றபடி. இவர்க்கு ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பு உந்மஸ்தகமாகையாலே ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணும்போதும் வைராக்யத்தை ப்ரஹுவாக உபதேசிக்கையாலே ஆர்த்திவிஸிஷ்ட ப்ரபத்தியை உபதேசிக்கிறார் என்னவுமாய், ஸமதூமாத்யங்குபுக்தியை உபதேசிக்கிறாரென்னவுமாயிருக்கும் என்றபடி. (ப 366) 1 இப்படி யோஜநாத்வயத்தையும் அருளிச்செய்து, பரமாசார்ய யோஜனை அப்யர்ஹிதமென்று தமக்குத் திருவுள்ளமானபடியை அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற இத்யாதி) “மின்னின்னிலை” (2)

ஜ— r பூர்வோக்த ஹேத்வநுவாத பூர்வகமாகத் தாம் பெற்ற புக்தியை உபதேசிக்கிறார் என்கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி) ஆனபின்பு என்று-“உபய” (ப 366 l) இத்யாதி வாக்யார்த்தத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. s (தாம் பெற்றத்தையே) ப்ராப்யபுக்தியையே. ஆக, இந்தப் பத்துப் பாட்டிலும் ஸங்க்ரஹேண ப்ரபத்தி ஸீரமும், ததுபயுக்தார்த்தங்களுக்கும் சொல்லி, ப்ரபத்தியிலே தாத்பர்யத: பர்யவஸிக்கிறதென்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ப்ராப்யருசிக்கு உபயுக்தமான அர்த்தங்களைச் சொல்லி ப்ராப்யருசியிலே பர்யவஸிக்கிறதென்று பூஷ்யகாரர் நிர்வாஹம் என்றதாயிற்று; இந்த அர்த்தத்தில் வீடுசெய்ம்மினேயாவது - அவன் பக்கலிலே பூத்தியை வையுங்கோள் என்றபடி. “பூஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு” (ப 364 e) என்றதுக்கு - காலவிஸேஷ ப்ரதர்ஸநமே பூலமாகவுமாம்.

—திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்து ஒரு பெரிய திருநூள்போலேயிறே போந்தது; இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறபடி எங்ஙனேதான்? தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லே கண்டோ, அன்றிக்கே தாம் அவ்விஷயத்தில் விரக்தராயோ? என்னில்; விஷயமோவென்றால், A “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவறியான்” என்கிறபடியே அபரிச்சித்த விஷயம்; B கொள்ளமானா இன்பவெள்ளமிறே. V இனி, தம் அபிநிவேசமோவென்றால், C “காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்” என்றும், W D “மண்திணி ஞாலமும் ஏழ் கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்” என்றும், X E “சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என்னவா”

—இத்யாதிக்கு - இவ்விடத்திலே ஸ்நேஹத்தை விட்டு அவ்விடத்திலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகின்றிறே தாத்தாயம்; அதாவது - உபாயபுத்தியிறே என்ன; தமக்கு உண்டான ப்ராப்யபுத்தி விரிஷ்டமான ப்ராபத்தியையே உபதேசரிப்பாரென்பாராய்க்கொண்டு முந்துற அவருடைய புக்தியுண்மையை அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற இத்யாதி) (ப 369)s (தாம்பெற்றத்தையே) ப்ராப்யபுத்தி விரிஷ்டமான ப்ராபத்தியையே. (ப 365) g...k அத்வா புக்த்யுபக்ரமமான ப்ராப்யருசியை உபதேசரித்தாலாகாதோ? உபாயபுத்தியை உபதேசரிக்கவேணுமோ? என்ன (இவருடைய இத்நாதி) இவருடைய புக்தி, ப்ராப்ய புக்தியோ? உபாய புக்தியோ? என்றும், இவருடைய ப்ராபத்தி ஆங்குப்ராபத்தியோ? ஸ்வதந்தரப்ராபத்தியோ? என்றும் ஸம்ஸரிக்கும்படியிறே இவருடைய புக்தி ப்ரகர்ஷமிருக்கும்படி; இத்தையிறே F “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றது; இப்படிப்பட்ட புக்தியைப்பெற்ற தாம் புக்த்யுபக்ரமமாத்ரத்தை உபதேசரித்தால் விப்ரலம்பகராவர் என்றபடி. (ப 366) l ஆனால் இவருடைய புக்தி உபாயபுக்தியானபடி எங்ஙனேயென்ன (கர்ம ஸ்நாந இத்யாதி) ப்ராபுக்தியிறே ஸாதநம்; அது புக்தருக்கு ஸாதநாத்ரத்தாலே பிறக்கும்; இவருக்கு புகுவத்ப்ராஸாத்ரத்தாலே வந்தது என்றபடி. ஆனால் ப்ராபத்தி இவர்க்கு மோக்ஷஸாதநமன்றோ என்னில்; இவர் அதில் ஸாதநதவபுத்தியைத் தவிர்த்து, அவனையே உபாயமாகப் பற்றுமையாலே இதுக்கு ஸ்வரூபயோக்யதை உண்டாயிருக்கவும், அவனே உபாயமானான். (ப 367) o (ஸேதாந்த விவரிதையான) விதிஸப்தம்-ஸாங்குவிதிபரம். எல்லா யோஜனையிலும் “புஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு” (ப 364 e) என்றதுக்குக் காலவிசேஷப்ரதர்ஸநமே பூலமாகவுமாம்.

t கீழில் திருவாய்மொழி ஸ்வாநுபூவமாயிருக்க, இங்கு பரோபதேசத்துக்கு ப்ராஸங்குமேது என்று பலபடியாக ஸங்கிக்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதியாலே) u நநு; யத்யப்யபரிச்சித்தம், தத்யாபி பூஹுகாலாநுபூவேந க்ரமேண பரிச்சித்தி: ஸ்யாதேவ; யத்யா லோகே அபரிச்சித்ததயா வ்யவஹரியமானத்யாதேரித்யத்ராஹ (கொள்ளமானா இதி) v விரக்தராய் பரோபதேசம் பண்ணவொண்ணாதென்கிறார் (இனி, தம் அபிநிவேசம் இத்யாதி) w (மண்திணி இத்யாதி) மண்செறிந்த பூமியும், அதைச் சூழ்ந்த கடலேழும், இதெல்லாவற்றுக்கும் இடங்கொடுக்கும் மஹாவகாஸமான ஆகாஸமும் தனக்குள்ளேயார்ப்படி அவ்வருகே பெருத்திரா

—t இரண்டாம் ஸங்குதி (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) t₂ (தனக்கும் இத்யாதி) தனக்கும் தன்னுடைய ஸ்வபூவத்தை அறிய அரியவன். u (கொள்ள இத்யாதி) அநுபவிக்க எல்லேகாணவொண்ணாத ஆநந்தஸமுத்ரம். v₂ (காதல் இத்யாதி) ஆசையானது கடலிற் கட்டிற் பெரியது. w (மண்திணி இத்யாதி) மண்செறிந்த பூமியும் அதைச்சூழ்ந்த ஏழ்கடலும் எல்லாத்துக்கும் இடங்கொடுக்கும் மஹாவகாஸமான ஆகாஸமும் தனக்குள்ளேயார்ப்படி அவ்

ஈ—என்னும்படி பெருகியிருந்தது. y ஆகிலும் ஒருகால் ஒன்றிலே அபி,நிவேஸம் பிறந்தால் அப்படிப்பட்ட z விஷயந்தானே காலாந்தரத்திலே விரக்தி பிறக்கக் காணாநின்றோம்; அப்படியே, சிலகாலம் அநுப,வித்துப் பின்பு விரக்தி பிறத்ததோவென்னில்; அங்ஙனம் சொல்லவொண்ணாது; aA “எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டுழியுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம்” என்னும்படி நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். இனி b ஆசார்யபத்யம் நிர்வஹிக்கைக்காக அன்று; க்யாதிலாப, பூஜைகளுக்காக அன்று; c 1. “ப்ரப்யாந்” (ப்ரப்யுருயாத்) என்றொரு விதி,பரதந்த்ரராயன்று. ஆனால் இதுபின்னை எத்தாலேயாவது? என்னில்; ஸ்வாநுப,வ ப்ரகர்ஷமிருக்கிறபடி.

அ—நின்றது. x (குழ்ந்து இத்யாதி) அந்த தத்வத்ரயத்தையும் வளைத்துக்கொண்டு அதுக்கு அவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற என் அபி,நிவேஸமானது.

y (ஆகிலும் ஒருகால் இதி) அத்ர 2. “ததே,வ ப்ரீதயே பூ,தவா புநர்து:க்க்யாய ஜாயதே” ததே,வ கோபாய யத: ப்ரஸாத்யாய ச ஜாயதே ||” இத்யநுஸந்தே,யம். z (விஷயந்தானே) என்றது-விஷயந்தன்னிலே என்றபடி. a (எப்பொழுதும் இத்யாதி) எல்லா க்ஷணம், எல்லா நான், எல்லா மாஸம், எல்லா ஆண்டு, எல்லா வகைப்பட்ட ஊழி, ஊழிதோறும் அவ்வோ அவ்வோ காலங்களில் எனக்குள்ளே கலந்து அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன். b (ஆசார்யபத்யம் நிர்வஹிக்கைக்காக அன்று) என்றதுக்கு ஹேது - ஆசார்யபத்யம் நிர்வஹிக்கவேணுமென்கிற நினைவு இவர்க்கு இல்லாமையாலே என்கை. B “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என்று தம்மைத் தாழ் நினைக்கிற வராகையாலும், C “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக” என்று அவர்கள் தருகிற ஸம்பத்து தமக்கு அநர்த்தகரமாக நினைக்கையாலும், D “ஓதவல்ல பிராக்கன்” என்று, தம்மோடே அதிகரிக்கிறவர்களை தமக்கு மேலிகளாக நினைத்திருக்கையாலும், க்யாதிலாப, பூஜைகள் மூன்றும் இவர்க்கு இல்லையென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். 3. “ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று தம்மை அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதே,யரிக்கக்

ஜி—வருகே பெருத்திராநின்றது. x (குழ்ந்து இத்யாதி) அந்த தத்வத்ரயத்தையும் வ்யாபித்துக் கொண்டு அதுக்கும் பெரிதான என்னுடைய அபி,நிவேஸமானது.

z (விஷயந்தானே) விஷயந்தன்னிலே. இங்கே 2 “ததே,வ ப்ரீதயே பூ,தவா புநர்து:க்க்யாய ஜாயதே” இத்யாதி, அநுஸந்தே,யம். a (எப்பொழுதும் இத்யாதி) எல்லா க்ஷணம், எல்லா நான், எல்லா மாஸம், எல்லா ஆண்டு, எல்லா வகைப்பட்ட கல்பம், கல்பந்தோறும் அவ்வோ அவ்வோ காலங்களில் எனக்குள்ளே கலந்து அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன். E “ஏபாவம் பரமே” என்கையாலே ஆசார்யபத்ய,நிர்வஹணர்த்தகரமாக அன்று. B “நீசனேன்” C “பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக” F “தொண்டர் தொண்டன்” D “ஓதவல்ல பிராக்கன்” என்கையாலே க்யாத்யாதி,களுக்காக அன்று. “விடுமின்முற்றவும்” (1) என்று பலரைக்குறித்து உபதே,யரிக்கையாலே. 1. “ப்ரப்யுருயாத்” என்றொரு விதி,பரதந்த்ரராயல்ல என்றபடி. c (ப்ரப்யுருயாத்) என்றது 3. “ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்கிற முண்டே,பநிஷத்ஸ்குதியில் “ப்ரோவாச”

ப்ர—c1.(ப்ரப்யுருயாத் என்று) ஸுட்கோபனிஷதி [1-2-13] “तस्मै स विद्वानुपसन्नाय सम्यक् प्रशान्तचित्ताय शमान्विताय। येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम्” इति। “प्रोवाच-प्रब्रूयादित्यर्थः” इति भाष्यकारेण सारे अमिहितम् ॥

A 2-5-4 B 3-3-4 C 4-9-4 D 9-1-11 E 2-2-2 F 6-1-11

ஈ—d தாம் அநுபுவித்த விஷயம் தனியே அநுபுவிக்குமதன்றிக்கே இருந்தது; இனி, நமக்கு d₁ 1. பேராதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு ஆளாவார் ஆர்? என்று ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே கண்ணைத்தார்; e தாம் புகுவத் விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்கிறப்போலே அவர்கள் ஸப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருந்தார்கள்; f இவர்களநர்த்தம் பரிஹரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது; g “ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டு, இல்லை என்னுமிடம் தனக்கே தெரியுங்காண்” என்று ஜீயர் பலகாலும் அருளிச்செய்வார்:— பிறரநர்த்தம் கண்டால், “ஐயோ!” என்றிருந்தானாகில் “நமக்கு புகுவத்ஸம்பந்தம் உண்டு” என்றிருக்க h அடுக்கும்; “i இத்தனையும் j பட்டிவானுக்கு” என்றிருந்தானாகில் நமக்கு புகுவத்ஸம்பந்தமில்லை என்றிருக்க அடுக்கும் — என்று.

அ—கடவன் என்கிற ஸாஸ்த்ரமர்யாதையிலே உபதேஸிக்கிறாரென்னவொண்ணது; “விடுமின் முற்றவும்” (1) என்று பலரையுங் குறித்து உபதேஸிக்கையாலே. c 2. “ப்ரோவாச—ப்ரபுருயாதி த்யர்த்த:” இதி வேதார்த்த ஸங்க்ரஹோக்த: ப்ரோவாச ஸப்தார்த்த: (ப்ரபுருயாதிதி).

d “ஸ்வாநுபுவ ப்ரகர்ஷமிருக்கிறபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (தாம் அநுபுவித்த விஷயம் இத்யாதி) e ஆனால் அவர்களும் உசாத்துணையாகார்களோ என்ன (தாம் புகுவத் விஷயத்திலே இத்யாதி) f இவர்கள் உசாத்துணையல்லாவிட்டால் இவர்களுக்கு உபதேஸிப்பாளென் என்ன: தம்முடைய த்யாதிஸயத்தாலே என்கிறார் (இவர்களநர்த்தம் இத்யாதி) g புகுவத்விமுகுராய் ஸப்தாதி விஷய ப்ரவணராயிருக்கிற இவர்களநர்த்தம் பரிஹரிக்க வேண்டுவானென்னென்ன (ஒருவனுக்கு) என்று தொடங்கி. 3. “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” என்று அவன் இருந்தால். 4. “யச்சீல: ஸ்வாமீ தச்சீலோ த்யாஸ:” என்றிருக்கவேணும் இவனுக்கும் என்று கருத்து. g இவர்களிடத்தில் த்யாதிஸயம் வருகைக்கு அடி — புகுவத்ஸம்பந்தம், ஜ்ஞாநமுடையவ சாகையாலே என்னுமத்தை ஆப்த வசநத்தாலே த்யாஸிப்பிக்கிறார் (ஒருவனுக்கு இத்யாதி) என்னவுமாம். h அடுக்கும்-ப்ராப்தம் i (இத்தனையும்) ஏதாவந்தமதர்த்தம். j (பட்டிவானுக்கு) ப்ரபுருயாத். ஏவம் ப்ரோபதேஸாநுபபத்தி: பரிஹ்ருதா.

ஜீ-என்கிறதுக்கு அர்த்தத்தேவந சொன்ன வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வாக்யத்தையாதல்; 5. “நாஸம் வத்ஸரவாஸிநே ப்ரபுருயாத்” என்றத்தையாதல்.

d விவரணம் (தாம் அநுபுவித்த விஷயம் இத்யாதி) d₁ 1. “மச்சித்தா மத்யுக்தப்ராணு பேராதயந்த: பரஸ்பரம் | கத்யந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ||” இதி கீதாஸு த்யஸமே ஸ்திதம் வசநம்வலம்ப்ய (பேராதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு) என்றது. e ஆனால் அவர்கள் உசாத்துணையாவர்களோ என்ன (தாம் புகுவத்விஷயத்திலே இத்யாதி) f ஆனால் அவர்களுக்கு உபதேஸிப்பாளென்னென்ன, தம்முடைய த்யாதிஸயத்தாலே என்கிறார் (இவர்களநர்த்தம் இத்யாதி) g பிறரநர்த்தம் பரிஹரிக்கவேணுமோ? என்ன (ஒருவனுக்கு இத்யாதி) அதாவது. 3. “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” என்று அவன் இருந்தால் 4. “யச்சீல: ஸ்வாமீ தச்சீலோ த்யாஸ:” என்று இவனுக்கு இருக்கவேணுமிதே என்று கருத்து. h அடுக்கும்-ப்ராப்தம் i j (இத்தனையும் பட்டிவானுக்கு) இவ்வளவு அநர்த்தமும் படக்கடவன்.

ப்ர-d₁ 1 (பேராதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு) भगवद्गीतासु दशमे “मधित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम्। कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥”

ஈ— k இவர்களை இவர் மீட்கப்பார்க்கிற l வழிதான் என்னென்னில்; n இவர்கள் சேதந ராயிருந்தார்கள்; ஸப்ஸ்தாதி விஷயங்களில் வாசியறிந்து, n தீயவை கழித்து, நல்லவை பற்றிப்போருகிறதொன்று உண்டாயிருந்தது. அவற்றினுடைய ஹேயதையை யும், ஸர்வேஸ்வரனுடைய உபாதேயதையையும் இவர்களுக்கு அறிவித்தால் அவற்றை விட்டு இவனைப்பற்ற அடுக்குமென்று பார்த்து, o ஸர்வேஸ்வரனுடைய நன்மையையும், இவர்கள் பற்றின விஷயங்கள் p அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷதுஷ்டங்கள் என்னுமிடத் தையும், பற்றுமிடத்தில் வரும் q அந்தராய பரிஹாரத்தையும், பற்றுமிடத்தில் இன்று புதிதாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றில்லை—பழைய r ஸம்பந்தத்தை உணர அமையும் என்னுமிடத்தையும், பற்றுவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் s மந்த்ரம் இன்னதென்னு மிடத்தையும், அவனுடைய t பஹுநீயதையையும் அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, u இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக v புகுவத்புக்தியைப்பண்ணி ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்று பரோபதேஸ ப்ரவ்ருத்தராகிருர்.

அவதாரிகை (1-2) முற்றிற்று.

அ— k புகுவத்வைலக்ஷணய ஜ்ஞாதகூந்தமும் இல்லாதவர்களை எவ்வழியாலே ஸப்ஸ்தாதி விஷயத்தில் தின்றும் மீட்கப்பார்க்கிருர் என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிருர் (இவர்களை இவர் இத்யாதி) l வழி-பற்றுக. n ஸப்ஸ்தாதி விஷயத்தில் ரஸிகத்வஜ்ஞாதமடியாக மீட்கப்பார்க்கிருர் என்று இந்த ஸங்கைக்கு உத்தராமருளிச்செய்கிருர் (இவர்கள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) n (தீயவை கழித்து நல்லவை பற்றிப்போருகிறது) என்றவிடத்தில் ஓரைதிற்யமருளிச்செய்வர். அதாவது - "ஒருவன் ஸ்த்ரீயினுடைய கண்ணழகிலே ஈடுபட்டிருப்பானாய், அவன் - தானும் ஸ்த்ரீயுமாக ஆற்றில்நின்றும் வாராநிற்க, அடிகடுகையாலே அவன் கண்ணழகுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராமைக்காக, தன் ஆடையை விரித்து நடத்திக்கொண்டு வருகிறபடியை பட்டரெழுந் தருளாநிற்கக் கண்டு, 'இப்படி செய்யவேண்டுவானென்' என்று அவனைக் கேட்டருள, அவனும் தன்னுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல, அவனைப் பார்த்து 'கண்ணழகுக்கன்றோ இப்பாடுபடு கிரயம், இத்தைப் பார்க்க நல்ல கண்ணைக் காட்டினால் இத்தை விடலாமோ' என்று கேட்டு, பெரிய பெருமானுடைய A 'கரியவாகிப் புடை பரந்து' என்கிற கண்ணழகைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு களித்து நிவ்ருத்தனாய்த் தீர்த்தான்" என்று ப்ரஸித்தமிதே. இதுக்கு உதாஹர்ணம் B "மாதராச கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டமுந்துவேனை, போதரேயென்று சொல்லிப் புத்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்" என்னக்கடவதிறேயென்று. o "எல்லையிலந்தலம்" (4) என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வேஸ்வரனுடைய நன்மையையும்) என்றது. p "மின்னின் நிலை" (2) என்றத் தைப்பற்ற (அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷதுஷ்டங்கள்) என்றது. q (அந்தராயபரிஹாரம்) என்றது-

ஜீ— k புகுவத்வைலக்ஷணயஜ்ஞாத கூந்தமில்லாதவர்களை எவ்வழியாலே ஸப்ஸ்தாதி விஷயங் களில் தின்றும் மீட்கப்பார்க்கிருர் என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிருர் (இவர்களை இவர் மீட்க இத்யாதி) n ஸப்ஸ்தாதி விஷயங்களில் ரஸிகத்வஜ்ஞாதமடியாக மீட்கப்பார்க்கிருர் என்று ஸங்கைக்கு உத்தராமருளிச்செய்கிருர் (இவர்கள் சேதநராய் இத்யாதி). o "எல்லையிலந்தலம்" (4) என்றத்தைப் பற்ற (ஸர்வேஸ்வரனுடைய நன்மையையும்) என்றது p "மின்னின் நிலையில" (2) என்றத்தைப்பற்ற (அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷதுஷ்டம்) என்றது. q "அது செற்று" (5) என்றத்தைப்பற்ற (அந்த

1. வீடுமீன் முற்றவும் வீடுசெய் தும்முயிர் வீடுடை யானிடை வீடு செய்ம்மினே.

ஆ— வ்யா:— புகுவத்வ்யதிரித்த ஸர்வவிஷய ஸங்கத்தையும் விட்டு, இவ்வாத்மாவை ஸேஷத்தேவ ஸமர்ப்பியுங்கோள்; ஸமர்ப்பிக்குமிடத்தில் இத்தையுடையவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பியுங்கோள். ஸமர்ப்பணமாவது-இவ்வாத்மா அவனுக்கு ஸேஷமென்று ஸம்வதிக்கை என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — புகுவத்வ்யதிரித்தமான ஸர்வவிஷயங்களையும் அற விட்டு, ஸர்வஸேஷியான எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (வீடுமீன்) பற்றிநின்ற நிலத்தினுடைய த்யாஜ்யதாதிஸ்யம் தோற்று கைக்காக முதலிலே விடுங்கோள் என்கிறார். (முற்றவும்) பண்டு பற்றின விஷயங்களில் சில ஹேயமும், சில உபாதேயங்களுமாயிருக்கிறனவல்ல; எல்லாம் த்யாஜ்யமே. (வீடுசெய்து) என்று அநுபுராஷிக்கிறது - பற்றின்வற்றை விடுகையே ப்ரயோஜநம் போந் திருக்கச்செய்தே, அதுக்குமேலே ஒரு நன்மை உபதேயரிக்கைக்காக என்னுமிடம் தெரிகைக்கு. (உம்முயிரென்று தொடங்கி) உம்முயிரை விடுமிடத்தில் உறவில்லா நிலத்திலன்றிக்கே உடையவன் பக்கலிலே விட இசையுங்கோள். 1.

ப— அவ:— இதில் முதற்பாட்டில் ஸகலேதரபரித்யாக்ய பூர்வகமாக புகுவத் விஷயமான ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை விதிக்கிறார்.

முற்றவும்—புஜந விரோதியான ஸாத்ய ஸாத்யங்கள் எல்லாவற்றையும், வீடுமீன்—ஸவாஸநமாக விடுங்கோள்; அவ்வளவில் நில்லாதே, வீடுசெய்து— அவற்றை விட்டு, உம்முயிர்—உங்களுடைய ஆத்மாவை, வீடுடையானிடை—மோக்ஷ நிர்வாஹகனான ஸ்வாமி பக்கலிலே, வீடு செய்ம்மின்—விடுதலைப் பண்ணுங்கோள். “வீடு இசைமினே” என்றும் சொல்லுவார். 1.

அ— “அது செற்று” (5) என்றத்தைப்பற்ற. r “அடங்குக உள்ளே” (7) என்றத்தைப்பற்ற (ஸம்பூந்தத்தை உணர அமையும்) என்றது. s “வண்புகழ் நாரணன்” (10) என்றத்தைப்பற்ற (மந்த்ரமின்னது) என்கிறது. t “இறைசேர்மின்” (3) இத்யாதி; பதங்களைக் கடாஷித்து (புஜநீயதையையும்) என்றது. u “வீடுமீன் முற்றவும்” (1) என்றத்தைப்பற்ற (இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகம்) என்றது. v (புகுத்தியைப்பண்ணி) என்றது—“புல்கு பற்றற்றே” (4) “பற்றிலையாய்” (6) இத்யாதியைப்பற்ற. 1.

ஜீ—ராய பரிஹாரம்) என்றது. r “அடங்குகவுள்ளே” (7) என்றத்தைப்பற்ற (ஸம்பூந்தத்தை உணர) என்றது. s “வண்புகழ் நாரணன்” (10) என்றத்தைப்பற்ற (மந்த்ரமின்னது) என்கிறது. t “இறைசேர்மின்” (3) என்றத்தைப்பற்ற (புஜநீயதையையும்) என்றது. u “வீடுமீன் முற்றவும்” (1) என்றத்தைப்பற்ற (இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக) என்றது. v “அந்நலம் புல்கு” (4) என்றத்தைப்பற்ற (புகுத்தியைப்பண்ணி) என்றது. 1.

இ—அவ:—முதற்பாட்டில்—புகுவத்யவ்யதிரித்தமான ஸர்வவிஷயங்களையும் விட்டு ஸர்வஸேஷியான எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (விடுமின்) விடுமின் என்றபடி. இன்னத்தை விடுங்கோளென்னு தொழிவானென்? என்னில், சிறு ப்ரஜை ஸர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தால், விட்டுக்கொள்ளென்று, பின்னையிறே ஸர்ப்பமென்பது. அதுபோலே விடுகிறவற்றி னுடைய த்யாஜ்யதாதிஸ்யம் தோற்றுக்கைக்காக முதலிலே விடுங்கோள் என்கிறார். உபதேஸ்யம் அஷ்ட்கர்ணமாயிருக்க, பஹுவசநத்தாலே சொல்லிற்று - சிலர் த்ரான்தராய் அர்த்திச்சக் சொல்லுகிறுரல்லாமையாலும், அநர்த்தம் ஸர்வஸாதாரண மாகையாலும், எல்லாரையும் குறித்துச் சொல்லுகிறார். எத்தைவிடுவதென்னும் அபேக்ஷையிலே (முற்றவும்) என்கிறார்; 1. “अहं ममेति चण्डालः” (அஹம் மமேதி சண்டாளா:) சண்டாளர் குடியிருப்பைப் பூராஹ்மணனுக்கு ஆக்கும்போது சண்டாள ஸ்பர்ஸமுள்ள பதார்த்தமடைய த்யாஜ்யமாணப்போலே, அஹங்காரகூர்ப்பமாக ஸ்வீகரித்தவற்றில் த்யாஜ்யமல்லாதன இல்லையென்கை. இனி (உம்முயிர் வீடுடையானிடை) என்ன அமைந்திருக்க (வீடுசெய்து) என்று அநுபூஷிக்கிறது- விடுகைதானே ப்ரயோஜனம் போந்திருக்கை. ராஜபுத்ரன் சிறையிலே கிடந்தால் முடிசூடுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்குமிதே. (உம்முயிர் வீடுடையானிடை) உங்கள் ஆத்மாவையும் ஸரீரத்தையும் உடையவன்பக்கலிலே; உங்கள் ஆத்மாவைத் தனக்கு ஸரீரமாகவுடையவன்பக்கலிலே என்னுதல்; உங்கள் ஆத்மாவை விடுமிடத்தில், உடையவன்பக்கலிலேயென்னுதல்; மோக்ஷ ப்ரத்யுன்பக்கலிலே என்னுதல். (வீடு) விடுகையை - ஸமர்ப்பிக்கையை. (இசைமினே) இசையுங்கோள். அவன் நினைவு நித்யமாயிருக்க, நீங்கள் இசையாமையாலேயிறே இழந்துபோந்தது; 2. “यमो वैवसतो राजा यस्यैव इति स्थितः। तेन चेदविवादस्तो मा गतां मा कुरुन् गमः॥” (யமோ வைவஸ்தோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி, ஸ்தித: | தேந சேத:- விவாதஸ்தே மா கங்க்யாம் மா குருந் கம: ||)

1.

ஈ—அவ:—முதற்பாட்டு. a இதர விஷயங்களை விட்டு, b உங்களுக்கு வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

அ—முதற்பாட்டு. (விடுமின் இத்யாதி) a “விடுமின் உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்த் மினே” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை. (இதர விஷயங்களை இத்யாதி) b (வகுத்த விஷ யத்தை) என்றது - “உடையான்” என்றத்தைப்பற்ற.

இ—முதற்பாட்டு. (விடுமின் இத்யாதி) a “விடுமின் உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்த் மினே” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை (இதர விஷயங்களை இத்யாதி) b (வகுத்த விஷயத்தை) என்றது - “உடையான்” என்றத்தைப்பற்ற.

ஈ— வ்யா:-(வீடுமின்) c “வீடுமின்” என்றொரு சொல்லாய்க் கிடக்கவுமாம்; d வீடுமின் என்றத்தை நீட்டி “வீடுமின்” என்று கிடக்கிறதாகவுமாம். e முதலிலே “வீடுமின்” என்பானென்? என்னில், e₂ சிறு ப்ரஜை, கையிலே ஸர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால், பொகட்டுக்கொடு நிற்கச்சொல்லி, பின்னை “ஸர்ப்பம்” என்பாரைப்போலே யும், f ஒருவன் க்ருஹத்துக்குள்ளே கிடந்து உறங்காநிற்க, நெருப்புப் பற்றிப் புறம்பே எரியாநின்றால் “புறப்பட்டுக்கொள்கிடாய்” என்று, பின்பு “நெருப்பு” என்பாரைப் போலவும், முந்துற “விடுங்கோள்” என்கிறார். g ஜந்மமரணங்களுக்கு நடுவேயிறே இவை தான் நோவுபடுகிறது. h 1. “त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च” (த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச) என்றும், i 2. “परित्यक्ता मया लङ्का” (பரித்யக்தா மயா லங்கா) என்றும், விடுகை முன்னாக விநே முன்பு பற்றினவர்களும் பற்றிற்று.

அ— c (ஒரு சொல்லாய்) “வீடுமின்” என்றொரு ஸப்₂த₃முண்டாய் என்றபடி. d (வீடுமின் என்றத்தை நீட்டி) என்றது—“நீட்டுவழி நீட்டல், குறுக்குவழி குறுக்கல்” என்ற தமிழர் மர்யாதையுயைப்பற்ற. இரண்டாலும் ப₂லிதம் ஏகார்த்த₂மே; A “நச்சராவணைக் கிடந்த” இதி. B “தூங்கு தண் பலவின்னகனி” இதி ச உத₃ரஹரணம். e, f த்யாஜ்யஸ்வரூபகத₂ந பூர்வகமாக த்யா க்₃த்தைச் சொல்ல அமைந்திருக்க, த்யாக்₃த்தை முற்படச் சொல்லுகிறது - த்யாஜ்ய வஸ்துக்களி னுடைய க்ரௌர்யாதிஸயம் தோற்றுகைக்காக என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரகத₂நமுக்கே₂ந த்₃ர்ஸிப்பிக்கிரார் (முதலிலே இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) அத்ர, 3. “विषयं विषयाणां” இத்யாதி₃கம் த்₃ரஷ்டவ்யம். f அக்₃நிநா த்₃ஹ்யமாநக்₃ருஹாந்தர்வர்த்திஸமாதி₃ம் த்₃ர்ஸயதி (ஒருவன் இத்யாதி₃) g இவர்களுக்கு அநர்த்த₂ம் ஏதென்ன (ஜந்மமரண இதி) ஏதத்த்₃வயோக்தி: விகாரஷ்ட்கஸ்யாபி உபலக்ஷணம்; f க்ருஹஸ்த₃ராதே தே₃ஹ: 4. “पुनर्द्वयं विषयासङ्कि” இதி

ஜீ— c (ஒரு சொல்லாய்) “வீடுமின்” என்றொரு ஸப்₂த₃முண்டாய். d (வீடுமின் என்றத்தை நீட்டி) என்றது—“நீட்டுவழி நீட்டல், குறுக்குவழி குறுக்கல்” என்ற தமிழர் மர்யாதையுயைப்பற்ற. இரண் டாலும் ப₂லிதார்த்த₂ம் ஒன்று. e (முதலிலே) “த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லாதே-முதலிலே” என்று கூட்டுவது. e₂ பரிஹாரம் (சிறு ப்ரஜை இத்யாதி₃) த்யாஜ்ய வஸ்துக்களினுடைய க்ரௌர்யாதிஸயம் தோற்றுகைக்காக என்றபடி. g இவர்களுக்கு அநர்த்த₂மேதென்ன (ஜந்மமரண இத்யாதி₃) h த்யாக்₃கத₂ந பூர்வகமாக த்யாஜ்யத்தைச் சொன்ன இடமுண்டோவென்ன (த்யக்த்வா இத்யாதி₃) 1. “सोऽहं परुषितस्तेन दासवचावमानितः। त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणङ्गतः॥१४॥” இதி யுத்₃த₃காண்டே₃ ஸப்தத₃ஸே விபீ₃ஷணவசநம். i 2. “परीत्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च॥५॥ भवद्गतं मे राज्यं च जीवितञ्च सुखानि च॥” இதி தத்ரைவ ஏகோநவிம்ஸே விபீ₃ஷணவசநம்.

ப்ர-(வீடுமின்முற்றவும்) h1. युद्धकाण्डे सप्तदशे सुग्रीवप्रमुखान् वानरान् प्रति विभीषणः — “सोऽहं परुषितस्तेन दासवचावमानितः। त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणङ्गतः॥१४॥”

i 2. तत्र एकोनविंशे राघवेणाऽभये दत्ते सति विभीषणः — “अनुजो रावणस्याहं तेन चास्म्यवमानितः॥४॥ भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणं गतः॥ परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च॥५॥ भवद्गतं मे राज्यं च जीवितञ्च सुखानि च॥”

ஈ— j “விடுமின்” என்கிற k பன்மையால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; ஒருவன் தூந்தனாய் வந்து நிற்க, அவனுக்கு உபதேசரிக்கிறாரன்றே; ஸம்ஸார l வெக்காயம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே ஒருவரல்லா ஒருவருக்காகிலும் ருசி பிறக்குமோ என்று எல்லார்க்கும் உபதேசரிக்கிறார். எத்தை விடுவதென்னில் m (முற்றவும்) n சண்டாளர் இருப்பிடத்தை ப்ரஹ்மணர்க்கு ஆக்கும்போது சில கூட்டிச் சில கழித்தன்றே கொள்ளுவது; அப்படியே, o அஹங்கார p மமகாரங்களாலே தூஷிதமானவற்றிலே, சில கூட்டிக்கொள்ளவொண்ணாதே; ஆகையாலே கட்டடங்க விடுங்கோள் என்கிறார்.

(விடுசெய்து) “விடுமின் முற்றவும்” என்றாராகில், திரிய “விடுசெய்து” என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; q மேலொரு பேறு பெறுவதிலும் இவற்றை விட்டு

அ-விஷயஸங்கராதேவ விகாரஷட்கமுத்பத்யதே. g யத்யவா, அப்படி இங்கு அபாயமென்னென்ன (ஐந்ம. மரணங்களுக்கு என்று) h விஷயங்களை விட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள் என்று சொன்ன க்ரமத்துக்குக் கருத்தென்னென்ன (த்யக்த்வேத்யாதி) த்யாஜ்யத்தினுடைய க்ரௌர்யாதிநயம் க்ரம நியாமகமென்று தாற்பர்யம். ராவணனுடைய ப்ராதிகூல்யம் நிலைதின்றமை கண்ட பின்பு, அக மளவும் சென்று புத்ர தூராதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு செல்லவும் கூடப்பெருதபடியிலே லங்கை அடிகொதித்தபடி. h, l இமே ப்ரமானே த்யாஜ்யாத் பூர்வம் த்யாக்யாபித்யாதே ச ஸம்வாதேஷு புவத:.

| உபதேசம் அஷட்கர்ணமாயிருக்க, ப்ரஹுவசநத்தாற் சொல்லிற்று — சிலர் தூந்தராய் அர்த்திக்குச் சொல்லாமையாலும், அநர்த்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும், எல்லாரையும் குறித்துச் சொல்லுகிறார் என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (விடுமின் என்கிற இத்யாதி). k (பன்மை) ப்ரஹுவதம். l (வெக்காயம்) ஒளஷண்யம்.

m முற்றவும்-கட்டடங்க; ஸாகல்யேந; விஹிதாவிஹிதவிபாக்யாஹிதமிதி யாவத். n ஏவம் ஸகலபரித்யாகே கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (சண்டாளர் இருப்பிடத்தை இதி) 1. “அஹம் மமேதி சண்டாளன்” இத்யேதத்யுத்ர விவக்ஷிதம். 2. “அஹங்காரஸ்து சண்டாளன்” இதி ச. o அஹங்காரதூஷிதம் — ஸரீரம். p மமகாரமென்கிறது — தேஹாத்மப்ரமாதீந மமகாரத்தை. ஏதேத பக்யவத்ய்வயதிரித்த ஸமஸ்த ஸாத்யாந்தர ஸாத்யநாந்தரத்யாகேஷா விஹிதோ புவதி.

q (மேலொரு பேறு இதி) அஸ்யைவ பூலத்வஸூசநார்த்தேஷாயமநுவாத் இதி பாவ: r த்யாக்யம் பூலமாகக் கூடுமோவென்ன, த்யாஜ்யத்தினுடைய க்ரௌர்யாதிநயத்தைப் பார்த்தால்

ஜ— | உபதேசம் அஷட்கர்ணமாக வேண்டியிருக்க, ப்ரஹுவசநத்தாலே சொல்லிற்று—சிலர் தூந்தராய் அர்த்திக்குச் சொல்லாமையாலும், அநர்த்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும், எல்லாரையும் குறித்துச் சொல்லுகிறாரென்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (விடுமின் என்கிற இத்யாதி) k (பன்மை) ப்ரஹுவசநம். l (வெக்காயம்) ஒளஷண்யம்.

m முற்றவும்-கட்டடங்க; ஸாகல்யேந. n இப்படி ஸகலபரித்யாக்யத்தில் அடியேதென்ன (சண்டாளர் இத்யாதி) இங்கே 1. “அஹம் மமேதி சண்டாளன்” 2. “அஹங்காரஸ்து சண்டாளன்” இத்யாதி விவக்ஷிதம். இத்தால் பக்யவத்ய்வயதிரித்த ஸாத்யாந்தர ஸாத்யநாந்தர த்யாக்யத்தைச் சொன்னபடி.

q (மேலொரு பேறு இத்யாதி) விடுகைதானே பூலமென்கைக்காக “விடுசெய்து” என்று அநுவதிக்கிறதென்றபடி. r விடுகைதானே ப்ரயோஜநமாமோ என்ன, இதுதான் ப்ரயோஜநமா

ஈ—நிற்கும் நிலைதானே பேருகப் போருகையாலே, விடுகையாகிற பேற்றைப் பெற்று என்கிறபடி; ராஜபுத்ரன் 8 அமுகுகிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்குமிதே.

(உம்முயிர் விடுடையானிடை) இதுக்குப் t பலபடியாக u அருளிச்செய்வர். 1. “यस्यात्मा शरीरम् - v यस्य पृथिवी शरीरम्” (யஸ்யாத்மா ஸரீரம், v யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம்) என்கிறபடியே, உம் உயிரையும், w அதினுடைய வீட்டையும் w₂ உடையவன் என்னுதல்; உம் உயிரை வீடாக உடையவன் என்னுதல்; உம் உயிரை விடுமிடத்தில்—ஸமர்ப்பிக்குமிடத்தில், உடையான் பக்கலிலே என்னுதல்; x விடுடையான்-பரமபத₂நிலயன் பக்கலிலே என்னுதல்.

x₂ (உம்முயிர்) y அநித்யமான ஸரீரத்துக்கு நன்மை பார்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நான் நன்மை பார்க்கச் சொல்லுகிறது; z அது

அ-பரமபத₂த்திலும் இதுவேயன்றோ ப₂லமாயிருப்பதென்னுமத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே துர்ஸிப்பிக்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி₃) 2. “ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த₂நேந” இத்யாதி₃. யத்₂வா, வக்ஷ்யமாணாத் நிரதிஸ்யாதந்த₂வஹாத் விஷயவைலக்ஷணயேந ஸ்வயம்பி நிரதிஸ்யாதந்த₂வஹ ரூபாத் ப₂க₂வத்ஸமாஸ்யணாத₂பி த்யாஜ்யபரித்யாக₂ ஏவ அதிஸ்யப₂லம் ப₂வதி கிம்? இத்யத்ர த்ருஷ்டாந்தமாஹ (ராஜபுத்ரன் இதி) s (அமுகுகிறை) அமுகியே போம்படியான சிறை; தாஸைக பர்யவஸாயி காராக்ருஹ நிக்ஷப₂ந்த₂ இதி யாவத்.

t (பலபடியாக) சதுர்த₂ா. u (அருளிச்செய்வர்) நஞ்ஜீயரிதி ஸேஷ: v ப்ருதி₂வீகார்யம் ஹி ஸரீரமித்யபி₂ப்ராயேணோக்தம் (யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரமிதி). w (அதினுடைய வீட்டையும்) என்றது - ஸரீரத்தையும் என்றபடி “முந்தின அர்த்த₂த்திலே, உடையவன் என்றது ஸரீரமாக உடையவன் என்றபடி” என்றும் சொல்லுவார்கள். x துரிய யோஜனையில், உம்முயிர் - விடு செய்ம்மின் என்று அந்வயம்.

y “உயிர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநித்யமான இத்யாதி₃) z “உம்” என்றதுக்கு ப₂ாவம் (அதுதானும் இத்யாதி₃) x₂ (உம்முயிர் இத்யாதி₃) த்ருதீய சதுர்த்த₂யோஜநாஸேஷம்.

ஜி-யிருக்குமென்னுமத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே துர்ஸிப்பிக்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி₃) 2. “ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த₂நேந” இத்யாதி₃. s (அமுகுகிறை)-அமுகியே போம்படியான சிறை.

t (பலபடியாக) நாலுவித₂மாக, u (அருளிச்செய்வர்) நஞ்ஜீயரிதி ஸேஷ: v ப்ருதி₂வீகார்யம் ஹி ஸரீரம் என்னும் அபி₂ப்ராயத்தாலே சொல்லிற்று (யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம் என்று) w (அதினுடைய வீட்டையும்) என்றது-ஸரீரத்தையும் என்றபடி. w₂ முந்தின அர்த்த₂த்திலே (உடையவன்) என்றது-ஸரீரமாக உடையவன் என்றபடி. x துரியயோஜனையில், உம்முயிர்-விடுசெய்ம்மின் என்று அந்வயம்.

y “உயிர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநித்யமான இத்யாதி₃) z “உம்” என்றதுக்கு ப₂ாவம் (அதுதானும் இத்யாதி₃) 3 நாராயணனென்னுதே பொதுவிலே “உடையான்” என்றது-

ப்ர— “यस्यात्मा” [बृ. 2-4-9] इत्यादि पूर्वमेव (३१४ पुटे) लिखितम्।

ஈ—தானும் என்னுயிர்க்கோ? உம்முயிர்க்கன்றோ. (உடையானிடை) உபொதுவிலே உடையவன் என்கிறார்—ருசிபிறந்து “அவன் தூர்” என்றால் “வண்புகழ் நாரணன்” என்பாராக. b அவன் உடையவனாய் c உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போரா நிற்க, நீங்களும் “நான், என்னது” என்று அகலப்பாராதே, உங்களை அவன் பக்க லிலே ஸமர்ப்பிக்கப் பாருங்கோள். d அவன் உடையவனானபின்பு அவனோடு அவிவாத்மே உங்களுக்கு வேண்டுவது.

அ-உ நாராயணனென்னுதே பொதுவிலே “உடையான்” என்றது—ருசிபிறப்பிக்கைக்காக. இவ்விடத் திலே—ஐநமேஜயனை வைஸம்பாயநர் “ஸாகல்யேந பூராதகதையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்” என்ன, ‘அவகாஸமில்லை’ என்ன, ‘ஓரத்யாயந்தான் கேள்’ என்ன, ‘அதுக்கும் அவகாஸமில்லை’ என்ன, ‘ஒரு ஸ்லோகந்தான் சொல்லுகிறேன்’ என்ன, ‘ஆனால் சொல்லும்’ என்ன, 1. “த்யவா விமௌ புருஷௌ முடௌ தூர்யோதநத்யுஸாநநௌ! கேராக்யூரஹம் வநபுங்க்யஞ்ச த்ருஷ்ட்வா யத்யத் புந: புந: ||” என்று ஸாகாங்குமகச் சொல்ல, அதிலே ருசிபிறந்து, ‘கேராக்யூரஹண மேது? வநபுங்க்யமேது?’ என்ன, ருசிபிறந்தபின்பு அடி தொடங்கி பூராதமெல்லாம் சொன்னும் போலே ருசிபிறக்கைக்காக—என்று அருளிச்செய்வர். a ப்ராத்யுமிகார்த்தே த்ருதீயார்த்தே ச சலதி (பொதுவிலே இதி) பொதுவிலே - திருநாமத்தைச் சொல்லாமல் என்றபடி. b ப்ராத்யுமிகார்த்தம் த்ருதீயார்த்தஞ்ச ஹ்ருதி நிட்யாய பூவாந்தரமாஹ (அவன் உடையவனாய் இதி) “வீடுசெய்ம்மின்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (அவன் உடையவனாய் இத்யாதி) என்னவுமாம். c (உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு) என்றது - “உம்முயிரை வீடாக உடையவன்” என்கிறத்தைக் கடைக்கித்து. d நநு “உடையான்” இத்யுத்தம், அதஸ்ஸர்வம் தச்சேஷமிதி ப்ருதிம்; புநராத்ம ஸமர்ப்பணம் நாம கிம்? கஸ்ய பத்யார்த்தம் கஸ்ஸமர்ப்பயதி? கிஞ்ச; ஏதாவந்மாத்ரேண அநிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திர் ப்ருஷ்யதி கிம்? இத்யத்ர, “உடையானிடை வீடுசெய்ம்மின்” இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி நிட்யாயாஹ (அவன் உடையவனானபின்பு இதி) e தத்ர ப்ரமாணமாஹ (யம இதி) உனக்கு அவனோடு அவிவாத்முண்டானால் போகவேண்டா என்கையாலே, அவிவாதும் இன்றிக்கேயிருக்க, போனாலும் ப்ரயோஜநமில்லை என்றபடி. f யமயதீதி - யம: ; நிருபாதி,கம் நியமநம் யஸ்மிந் ஸோடத்ர விவக்ஷித இத்யபி,ப்ராயேணாஹ (ப்ராதேயூரிகேதி) யத்யவா, யம

ஜீ-ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக. இவ்விடத்திலே—“ஐநமேஜயனை வைஸம்பாயநர் “ஸாகல்யேந பூராதகதையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்” என்ன, ‘அவகாஸமில்லை’ என்ன, ‘ஓர் அத்ய யாயந்தான் கேள்’ என்ன, ‘அதுக்கும் அவகாஸமில்லை’ என்ன, ‘ஒரு ஸ்லோகந்தான் சொல்லு கிறேன்’ என்ன, ‘ஆனால் சொல்லும்’ என்ன 1. “த்யவாவிமௌ புருஷௌ முடௌ தூர்யோதநத்யுஸாநநௌ! கேராக்யூரஹம் வநபுங்க்யஞ்ச த்ருஷ்ட்வா யத்யத் புந: புந: ||” என்று ஸாகாங்குமகச் சொல்ல, அதிலே ருசிபிறந்து ‘கேராக்யூரஹணமேது? வநபுங்க்யமேது?’ என்ன, ருசிபிறந்த பின்பு அடிதொடங்கி பூராதமெல்லாம் சொன்னும்போலே ருசி பிறக்கைக் காக என்பார்கள். a (பொதுவிலே)—திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லாமல். b முந்தின அர்த்தத்தையும் இரண்டாம் அர்த்தத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி “வீடுசெய்ம்மின்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (அவன் உடையவனாய் இத்யாதி) c (உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு) என்றது - உயிரை வீடாக உடையவன் என்கிறத்தைப்பற்ற. d ஸமர்ப்பணமாவதென்னென்ன (அவன் உடையவனான பின்பு இத்யாதி) e உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (யம இதி)

ஈ— e 1. (यमः-यमः) f ப்ராதேயுஸிகமான நியமநத்தை உடையவனை அன்று சொல்லுகிறது. f₂ 2. “प्रभवति संयमने ममापि विष्णुः” (ப்ரபுவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு:) என்று அவன்தன்னையும் நியமிக்குமவனாயிற்று இவன். 1. (वैवस्वतः-வைவஸ்வத:) g விவஸ்வானுடைய குலத்திலே பிறந்தவனென்னுதல்; ஆதித்யாந்தரவஸ்தி₂தனென்னுதல். 1. (राजा-ராஜா) h அவனைப்போலே “तृष्ण पश” என்கையன்றிக்கே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருக்குமவனாயிற்று இவன். 1. (यः) அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதிகளில் ப்ரஸித்தி₄. 1. (तव्य हृदि स्थितः - தவைஷ ஹ்ருதி₃ ஸ்தி₂த:) அவன் எங்குற்றான்? என்ன; i கண்டிலையோ? உன்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலே புகுந்து j ஆட்சியில் k தொடர்ச்சி நன்றென்றிருக்கிறான். ஆனால் செய்யவேண்டுமென்? என்னில் 1. (तेन चेदविवादस्ते - தேந சேதூவிவாதூஸ் தே) உடையவனாயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாதூமுண்டாகில். இத்தால் பேறு என்? என்பாயோ,— 1. (मा गङ्गा मा कुरुन् गमः - மா கங்க்யாம் மா குருந் கம:) ஒரு தீர்த்தம்

அ— ஸப்₂தும் பித்ருபதிவாசகமன்றோவென்ன (ப்ராதேயுஸிகமான இத்யாதி₃) g (வைவஸ்வத:) என்றதுக்கு கேதூத்ராபத்யார்த்தே₂ அண்ப்ரத்யயமும், ஸம்ப₂ந்த₄ார்த்தே₂ அண்ப்ரத்யயமுமாக்கி இரண்டு அர்த்த₂மும் கண்டுக்கொள்வது என்கிறார் (விவஸ்வானுடைய இத்யாதி₃) h ரஞ்ஜயதீதி - ராஜேத்யபி₄ப்ராயேணாஹ (அவனைப்போலே இதி) அத்ர ப்ராஸங்கியகம் 3. “यद्वा प्रह्लादात्तनाशं चन्द्रः” இத்யாதி₃. i “ஏஷ:” என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (கண்டிலையோ என்றது) j ஆட்சியாவது - ஸேஷத்வஜ்ஞாந பூர்வகமான அடிமைகொள்கை. k தொடர்ச்சியாவது - ஹ்ருத்யாந்தரவஸ்தி₂தி: . l அவிவாதூமுண்டானால் கங்க்யாதீர்த்த₂ாதிகளில் போகவேண்டா என்கையாலே, விவாதூமுடையவன் கங்க்யாதீர்த்த₂ங்களிலே போனாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்று—வ்யதிரேகஸித்த₂மான

ஜீ— 1. “यमो வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி₃ ஸ்தி₂த: | தேந சேதூவிவாதூஸ்தே மா கங்க்யாம் மா குருந் கம: ||” இதி மாநவே தூர்மஸாஸ்த்ரே. f “यमयतीति-यमः. நிருபாதி₄கம் நியமநம் யஸ்மிந் - ஸ: யம:” என்று விலக்ஷிதமென்னும் அபி₄ப்ராயேணாஹ (ப்ராதேயுஸிகேதி) f₂ (ப்ரபுவதீதி) 2. “अहममरवरार्षसि तेन तृष्ण पश इति लोकाहितानि नियुक्तः | ஹரி குருவஸகே₂டஸ்மி ந ஸ்வதந்த்ர: ப்ரபுவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு: ||” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணே த்ருதீயே₂ம்ஸே யமகிங்கரஸம்வாதே₂. g வைவஸ்வத: என்றதுக்கு - கேதூத்ராபத்யத்தில் அண்ப்ரத்யயமாதல், ஸம்ப₂ந்த₄ார்த்தே₂ அண்ப்ரத்யயமாதல், என்று இரண்டு அர்த்த₂மும் கண்டுக்கொள்வது என்கிறார் (விவஸ்வானுடைய இத்யாதி₃) h ரஞ்ஜயதீதி ராஜேத்யபி₄ப்ராயேணாஹ (அவனைப்போலே இத்யாதி₃) i “ஏஷ:” என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (கண்டிலையோ என்றது) j ஆட்சியாவது - ஸேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமான அடிமையைக் கொள்ளுகை. k தொடர்ச்சியாவது - ஹ்ருத்யாந்தரவஸ்தி₂தி.

ப்ர—e1.(விடுசெய்ய்மினே) मानवे धर्मशास्त्रे [८]—यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः | तेन चेदविवादस्ते मा गङ्गा मा कुरुन् गमः || ९२ ||

f₂ 2. श्रीविष्णुपुराणे तृतीयेंशे [७] यमकिङ्करसंवादे—“अहममरवरार्षितेन धात्रा सम इति लोकहिताहिते नियुक्तः | हरिगुरुवशगोऽसि न स्वतन्त्रः प्रभवति संयमने ममापि विष्णुः ||”

ஈ—தேடிப்போதல், புண்யகேசுதரம் தேடிப்போதல் செய்யவேண்டா; 1 அஹங்காரமமகா
ரங்கள் கிடக்க ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுகையாவது—நிஷித்₃த₃ த்₃ரவ்யத்தை உள்ளே வைத்து
n மெழுக்கூட்டினவோபாதி₃யிறே. n உடையவனுக்கும் உடைமைக்கும் தக்கபடியிறே ப்ரா
யஸ்சித்தமும்; உடையவன் ஸர்வேஸ்வரன்; o த்₃ரவ்யங்களில் ப்ரத₃ாநமான ஆத்மத்₃ரவ்
யத்தையிடு அபஹரித்தது; p அபஹரித்த த்₃ரவ்யத்தைப்பொகட்டு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ண
வேணுமே. p₂ பொகடுகிற த்₃ரவ்யம் தானாகையாலே, ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு

அ—அர்த்தத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமுக்கே₃ந த்₃ர்ஸிப்பிக்கிறார் (அஹங்காரமமகாரங்கள் இத்யாதி₃)
சேச்சு₂ப்த₃ஸு₃ஸிதோ₃யமர்த்த₂:. இவ்விடத்திலே 1. “கேசுத்ரஜ்ஞஸ்யேஸ்வரஜ்ஞாநாத்₃
விஸுத்₃தி₃: பரமா மதா” 2. “யே த்₃விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஸவம் | ந தேஷாம்
புண்யதீர்த்தேஷு க₃திஸ் ஸம்ஸர்க்கி₃ணுமபி ||” இத்யாதி₃கமநுஸந்தே₃யம். | யத்₃வா, அவிவாத₃த்
தாலே ஸித்₃தி₃க்கிற அர்த்தம் விவாத₃முண்டானால் தீர்த்த₃ஸ்நாநாதி₃களாலே ஸித்₃தி₃க்குமோ?
என்ன (அஹங்காரேத்யாதி₃) n மெழுக்கூட்டுகையென்று பாட₂மானபோது, மெழுகுக்
பூகை. n ஸேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானால் ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ண யோக்யதையில்லையென்கிறார்
(உடையவனுக்கும் இத்யாதி₃) n கிஞ்ச, அஸ்ய தே₃ஷஸ்ய ப்ராயஸ்சித்தஸ்ப்த₃வாச்யம் கிஞ்சி
த₃ங்கீக்ருத்ய, தஸ்ய அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் நாஸ்தீத்யேதாவத்பர்யந்தம் கிமர்த்த₂ம் ஷந்த
வ்யம்? ஆத்மாபஹாரதே₃ஷஸ்ய அதி₃க்தம் ப்ராயஸ்சித்தஸ்ப்த₃வாச்யமேவ அஸம்ப₃வி இத்யுப
பாத்யதி (உடையவனுக்கும் இத்யாதி₃) என்னவுமாம். 3. “த்ருணகாஷ்ட₂ாபஹரணே யோ
தே₃ஷ: பரிகீர்த்தித: | ஸ்வர்ணரத்நாபஹாரே₃பி தாலாநேவ ப₄வேத் கத₂ம் || ஸ்வபாகத்₃ரவ்ய
ஹரணே யோ தே₃ஷ: பரிகீர்த்தித: | ஸ்ரோத்ரியஸ்வாபஹாரே₃பி தாலாநேவ ப₄வேத் கத₂ம் |
ஆத்மவஸ்து யதோ₃நர்க₄ம் ஆத்மேஸஸ்து | ர: புமாந் | தஸ்மாத்₃ஸ்யாபஹரணே தே₃ஷஸ
யாந்தோ ந வித்யதே ||” இத்யாதி₃. o (த்₃ரவ்யங்களில் ப்ரத₃ாநமான) என்றவிடத்தில் 4. “மணி
வர இவ” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தே₃யம். p ஸ்வதந்த்ரகர்த்துரப₄வாச்ச அதிரித்தம் ப்ராயஸ்
சித்தம் நாஸ்தீத்யாஹ (அபஹரித்த இதி) n யத்₃வா, ஆனால் அஹங்காரத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்
பண்ணிக்கொண்டு தீர்த்த₃ஸ்நாநாதி₃கள் பண்ணினாலென்ன (உடையவனுக்கும் இத்யாதி₃)
தத்யோக்ய ப்ராயஸ்சித்தம் கிடையாதென்று கருத்து; p, p₂ஹேத்வந்தரம் (அபஹரித்த இத்யாதி₃)
அபஹரித்த த்₃ரவ்யத்தைப் பொகடுகைதானே ஸர்வப்ராயஸ்சித்தமாகையாலே ப்ராயஸ்சித்தாந்
தரத்துக்கு அதி₃காரியில்லையென்று கருத்து. அதாவது-பொகடுகிற த்₃ரவ்யம் தானாகையாலே,

ஜீ—1 “அவிவாத₃ஸ்சேந் மா க₃ம:” என்கையாலே விவாதி₃க்கில் க₃ங்க₃ாதி₃க₃மநமும் அகிஞ்சித்கரம்
என்னுமத்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்கார இத்யாதி₃) சேச்சு₂ப்த₃
ஸு₃ஸிதோ₃யமர்த்த₂:. அதர் 1. “கேசுத்ரஜ்ஞஸ்யேஸ்வர ஜ்ஞாநாத்₃ விஸுத்₃தி₃: பரமா மதா”
2. “யே த்₃விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஸவம் | ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு க₃திஸ்
ஸம்ஸர்க்கி₃ணுமபி ||” இத்யநுஸந்தே₃யம். n மெழுக்கூட்டின என்று பாட₂மானால், மெழுகுக்
பூகை இத்யர்த்த₂:. n இது பாபவிமோசகமான மாத்ரமன்றிக்கே வேறு இதுக்கு ஸத்₃ருஸப்ராயஸ்
சித்தமுமில்லை என்கிறார் (உடையவனுக்கும் இத்யாதி₃) p ப்ராயஸ்சித்தமுண்டானாலும் அதி₃காரி
யில்லை என்கிறார் (அபஹரித்த இத்யாதி₃) o (த்₃ரவ்யங்களில் ப்ரத₃ாநம்) என்கிறவிடத்தில்
4. “மணிவர இவ ரொளரேர் நித்யஹ்ருத்₃யோ₃பி ஜீவ:” இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₃யம். 3. “த்ருண
காஷ்ட₂ாபஹரணே யோ தே₃ஷ: பரிகீர்த்தித: | ஸ்வர்ணரத்நாபஹாரே₃பி தாலாநேவ ப₄வேத்
கத₂ம் | ஸ்வபாகத்₃ரவ்யஹரணே” இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₃யம். p₂ (பொகடுகிற த்₃ரவ்யம்)

2. மின்னின் நிலையிலே மன்னுயி ராக்மைகள் என்னு மிடத்திறை யுன்னுமின் நீரே.

ஆ— 2. ல்யா:—(மின்னின்நிலை) சிரகாலவாஸிதமான விஷயங்களை விடமுடியுமோ? என்னில், இவ்வாத்ம ஸம்பந்தியான ஸாராதி, ப்ராக்ருத விஷயங்களினுடைய அஸ்திரத்வாதி, தேஜாஷங்களை நீங்களே ஆராய்ந்து உணருங்கோள்; உணர்வே எளிதாக விடலாம் என்கிறார். 2.

நீ—வேறு அதிகாரியுமில்லையே. q ஆகையாலே r நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடு செய்ம்மினே. s வீடு - ஸமர்ப்பிக்கை; அதாகிறது - இசைகை. 1.

அ.உடையவனுயிருக்கிற ஈஸ்வரன்பக்கலிலே பொகடுகையாவது-அவனதென்று இசைகையானபடியால், பின்னை இசைந்தால் தான் அவனதீநனாய், தான் என்றொரு ஸ்வதந்த்ரனில்லாதபடியாலே ப்ராயஸ்சித்தாதி,காரி இல்லை—என்றபடி.

q(ஆகையாலே) இதி வாக்க்யஸ்ய—“அவன் உடையவனான பின்பு”(ப 379 d) இதி பூர்வதத வாக்க்யேந ஸங்க்ரஹி: . r அர்த்தஸ்திதிநிச்சைவம், புவந்தஸ்ச ஏவமேவ குர்வந்து இத்யாஸ்யேநாஹ (நீங்களும் இதி) ஸ்வத்வேநாதுஸந்தாத்ரா புகுவதா ஸமுச்சய இதி பாவ: . s இருபத்துநாலாயிரத்திலே “வீடு இசைமினே” என்றிருந்தாலும் “வீடு செய்ம்மினே” என்று இவ்விடத்திலே நிர்வாஹம். அதாவது, வீடு செய்ம்மினென்று-ஸமர்ப்பியுங்கோள் என்றும், அதாவது-இசைகை என்றபடி. யத்வா, “வீடுசெய்ம்மின்” இதுயுக்தே - அவிவாதம் குருத்வம் இதி கதும் ஸித்த்யதீத்யத்ர, புகுவதப்ருதக்ஸித்தப்ரகாரபூதத்ரவ்யஸ்ய முக்யதோபஹாரஸமர்ப்பண யோரபாவத் ததநத்யார்ஹஸேஷபூதஸ்ய வஸ்துத: அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயஜ்ஞாதம் அபஹார:; ஸமர்ப்பணம் நாம “த்வம் புகுவதீய:” இத்யாசார்யைர் புகுவதைர்வா அபார காருண்யாதிஸ்யேந ப்ரதிபாதிதே, தத் ததைவேதி ஸம்வாத இதி பர்யவஸ்யதீத்யபிப்ராயேணாஹ (வீடு - ஸமர்ப்பிக்கை, அதாகிறது - இசைகை இதி)

இத்திருவாய்மொழி ப்ரமேயம் - புகுவதாஸ்யணம். ஸகலேதரபரித்யாக பூர்வகமாக புகுவதவிஷயமான ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் - இப்பாட்டுக்கு ப்ரமேயம். “முற்றவும் வீடுமின், வீடுசெய்து, உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்ம்மினே” இத்யந்வய: . இப்படியே உரையினுடைய அந்வயம். 1.

ஜீ-இத்யாதிக்கு பொகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே,உடையவனுயிருக்கிற ஈஸ்வரன் பக்கலிலே பொகடுகையாவது அவனதென்று இசைகையானபடியால், பின்னை இசைந்தால் தான் அவனதீநனாய், தான் என்றொரு ஸ்வதந்த்ரனில்லாதபடியாலே ப்ராயஸ்சித்தாதி,காரி இல்லை என்றபடி.

q ஆகையாலே என்றதுக்கு—“அவன் உடையவனான பின்பு”(ப379d) என்ற பூர்வததவாக்யத் தோடே ஸங்க்ரஹி: . r அர்த்தத்தவம் இதுவான பின்பு நீங்களும் இப்படியே செய்யுங்கோள் என்னும் ஆஸ்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீங்களும் இத்யாதி) நீங்களும் என்ற ஸமுச்சயம்-ஸ்வத்வேந அதுஸந்தி,க்கிற ஈஸ்வரனோடே. “வீடு இசைமின்” என்று இருபத்துநாலாயிரத்தில் பாடும்; “வீடுசெய்ம்மின்” என்று இவ்விடத்தில் பாடும்.

இத்திருவாய்மொழி ப்ரமேயம் - புகுவதாஸ்யணம்; இப்பாட்டுக்கு ப்ரமேயம் - ஸகலேதரபரித்யாக பூர்வகமாக புகுவதவிஷயத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம். முற்றவும் வீடுமின், வீடு செய்து இத்யாரப்ய க்ரமேணாவய: . 1.

ஓ—அவ:—இரண்டாம் பாட்டில்—நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? என்னில், அஸ்திரத்வாதி, தேஷங்களை அநுஸந்தி,க்கவே விடுகை எளிது என்கிறார்.

வ்யா:—(மின்னின் நிலையில்) மின்னுக்குள்ள நிலையும் இல்லை என்கிறது; அஸ்திரமாயிருந்தே ஸ்திரங்கள்போலே சிலநாள் செல்லுகிலும் செல்லும் என்ற வாறு. (மன்னுயிராக்கைகள்) ஆத்மாதான் தனக்கு உபாதேயமாகக் கொண்டு விடெனென்று பற்றிக்கிடக்கிற தேஹங்கள். “ உயிர் ” என்கிற ஏகவசநத்துக்கும் “ஆக்கைகள்” என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து - ஓர் ஆத்மாவே கர்மாநுகுணமாக அநேக தேஹங்களிலே நலிவுபடுமென்று தோற்றுகைக்காக. (என்னுமிடத் தென்று தொடங்கி) என்னும் இஸ்தலத்தில் தேஷப்பரப்பெல்லாம் அநுஸந்தி,க்க வேண்டுவதில்லை; தேஷத்தினுடைய ஏகதேஷாநுஸந்தாநத்தாலே விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும். (நீரே) தேஷாநுஸந்தாநத்துக்கு ப்ரமானுபேகையில்லை; உங்களுக்கே அநுஸந்தி,க்கலாம். 2.

ப— அவ:—அநந்தரம் த்யாக்யுத்தி, ஸௌகர்யத்துக்காக த்யாஜ்யங்களுடைய நிலையாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

உயிர்—ஆத்மா, மன்—தனக்கு அபி,மதமாகச் செறிந்த, ஆக்கைகள்—புந்த,க ஸரீரங்கள், மின்னின்—மின்னிலுங்காட்டில், நிலை—தோன்றியே மாயக்கடவதான நிலையையும், இல—உடையவல்லவாயிருக்கும்; என்னுமிடத்து—என்று சொல்லும்படியாதலில், நீரே—நீங்கள், இறை—ஸ்வாமியை, உன்னுமின்—மநம்பண்ணுங்கோள்.

“ மன்னுயிராக்கைகள் ” என்று—ஆத்மாவுக்கு மாறிமாறி வரும் ஆக்கைகள் என்றுமாம். “ இறை உன்னுமின் நீரே ” என்று—“ நீரே நிலையாமையைச் சிறிது நிரூபியுங்கோள் ” என்றும் சொல்லுவார்; இது பூர்வோத்தரமான இரண்டு பாட்டிலும் சொல்லுகிற புகுவதாஸ்ரயணபர்யந்ததைக்குச் சேராது. 2.

இ- அவ:-இரண்டாம்பாட்டில்-நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ வென்னில், அஸ்திரத்வாதி, தேஷங்களை அநுஸந்தி,க்கவே விடலாம் என்கிறார்.

வ்யா:—(மின்னின் நிலையில்) மின்னுக்குள்ள நிலையுமில்லை. 1. “संपदः स्वसङ्काशाः यौवनं कुसुमोपमम्। तद्विचञ्चलमायुश्च कस्य स्याज्ज्ञानतो धृतिः॥” (ஸம்பத: ஸ்வப்ந ஸங்காஸா: யௌவநம் குஸுமோபமம்। தடிச்சஞ்சலமாயுஸ்ச கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஞானதோ த்ருதி:॥)அது தோற்றி நஸிக்கும். இது கார்ப்புத்திலே நஸிக்கும்; தோற்றினபோதே மாயக்கடவதாய் இருப்பதொரு வ்யவஸ்தை, உண்டு அதுக்கு; இது, சில நாளிருக்கி லும் இருக்கும். அஸ்திரமென்று ஹிதத்தில் ப்ரவர்த்திக்கவொட்டாது; ஸ்திரமென்று விஸ்வஸிக்கப்பண்ணி நஸிப்பிக்கும். (மன்னுயிராக்கைகள்) உயிர் மன்னி விடெ னென்று பற்றிக்கிடக்கிற ஸரீரங்கள்; நித்யான ஆத்மாவினுடைய ஸரீரங்கள்

இ—என்னவுமாம். “உயிர்” என்கிற ஏகவசநத்துக்கும், “ஆக்கைகள்” என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து—ஓர் ஆத்மாவே கர்மாநுகுணமாக அநேக ஸரீரங் களிலே நலிவுபட்டுப் போருகிறான் என்று தோற்றுகைக்காக; A “மகிழலகொன்றே போல்”, 1. “वासंसि जीर्णानि” (வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி). அன்றிக்கே, ஜாத்யேகவசநமாகவு மாம். (என்னுமிடத்து) என்னும் ஸ்தலத்தில்; என்னும் இவ்வர்த்தத்திலே என்னவு மாம்; ஆனபின்பு என்னவுமாம். (இறை உன்னுமின்) இதினுடைய தேஷாஷமெல் லாம் அறியவேண்டா; ஏகதேஷாநுஸந்தாநத்தாலே விரக்தி பிறக்கும். (நீரே) தேஷாஷாநுஸந்தாநத்துக்கு ஸாஸ்த்ரம் வேண்டா; தேஷாஷம் ப்ரத்யக்ஷமாகை யாலே உங்களுக்கே தெரியும். 2.

ஈ— அவ:—இரண்டாம்பாட்டு, a புகுவத்யவ்யதிரித்த விஷயங்களை விட்டு ஸர்வேஸ்வர னான எம்பெருமான் பக்கலிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப்பாருங்கோள் என்றார் முதற்பாட்டில்; புகுவத்யவ்யதிரித்த விஷயங்களை விடச்சொல்லாநின்றீர். அநாதிகாலம் வாஸனைபண்ணிப் போந்தவற்றை இப்போதாக விடப்போமோ? என்ன; அவற்றினுடைய தேஷாஷத்யர்ஸநம் பண்ணவே விடலாம் என்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(b மின்னின் c நிலையில) d மின்னோபாதியும் நிலையுடைத்தல்ல. e அல்ப மாய் அஸ்திரமாயிருக்குமிதே அதி. இதுவும் அஸ்திரமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்திர

அ— இரண்டாம் பாட்டு (மின்னின் நிலையித்யாதி) a முதற்பாட்டிலே த்யாஜ்யத்தை அடங்க விடுங்கோள் என்று சொல்லி, அநந்தரம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷாஷங்களைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம்—ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிறந்த ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கை என்கிறார் (புகுவத்யவ்யதிரித்த விஷயங்களை விட்டு) இத்யாதி வாக்யத்யவ்யத்தாலே.

b, d “எல்லையேதுவமை நீக்கம்” இதி த்யாமிடேகாத ப்ரக்ரியயா பஞ்சம்யா: அநேகார்த்தவாத் அத்ர உபமார்த்தத்வம் ஹ்ருதி; நித்யாஹ (மின்னோபாதியுமிதி) தடிச்சேத் பூத்வா நஸ்யதி; இமாநி து க்ஸர்ப்பே஽பி நஸ்யந்தீதி பூவா: . d (மின்னோபாதியும் நிலை) ஸ்தைத்யம்; இவ்விடத்தில் 2. “க்ஸர்ப்பே஽பி லீயதே பூயோ ஜாயமானோஸ்தமேதி ச | ஜாதமாத்ரோ஽பி ம்ரியதே பாஸ்பாயேஸ்தே யௌவநே | மத்யமஞ்ச வய: ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி: ||” என்றும் 3. “ஸம்பத:”

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு (மின்னின் இத்யாதி) a கீழே த்யாஜ்யத்தை அடங்க விடுங்?கோள் என்று சொல்லி, அநந்தரம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷாஷங்களைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம்— ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிறந்த ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கை என்கிறார் (புகுவத்யவ்யதிரித்தேத்யாதி).

b, d “எல்லையேதுவமை நீக்கம்” என்று தமிழர் சொன்னபடியே பஞ்சமிக்கு அநேகார்த்தம் உண்டாகையாலே இவ்விடத்தில் உபமார்த்தே பஞ்சமி என்கிறார் (மின்னோபாதியும் இத்யாதி) c நிலை - ஸ்வபூவம்.

e நிலையுடைத்தல்லாமை எப்படியென்ன (அல்பமாய் இத்யாதி) b யத்வா, மின்னிற்காட்டில் என்று அர்த்தாத்ரமாதல்: 2. “க்ஸர்ப்பே஽பி லீயதே பூயோ ஜாயமானோஸ்தமேதி ச” இத்யாதி.

A முதல் திருவ 49.

ஈ—புத்தியைப் பிறப்பித்து, அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுவித்துவிடும். i சந்தநப், ராந்தி யாலே நாற்றம் குளிர்த்தி மென்மைகளைக்கொண்டு ஸர்ப்பத்தின்மேலே கையை வைத்துக்கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், ஒரு தார்மிகன் “இது ஸர்ப்பங்கிடாய்” என்று அறிவித்தால், பின்னை அதில்நின்றும் கைவாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதிறே. அப்படியே இதர விஷயங்களிலே பேராக்யதாபுத்தி, பண்ணிப்போருகிற இவனுக்கு, “இது அல்பம் அஸ்திரம்” என்று இதனுடைய தேஷாத்ரஸநத்தைப் பண்ணு விக்கவே விடலாயிருக்குமிதே.

(மன்னுயிராக்கைகள்) g உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகள் என்னுதல், h நித்யமான ஆத்மவஸ்து பரிக்ரஹிக்கிற தேஷங்கொன்னுதல். i திறந்து கிடந்த வாசல்கள்தோறும்

அ—ஸ்வப்நஸங்காஸா யௌவநம் குஸுமோபமம் | தடிச்சஞ்சலமாயுர்ச கஸ்ய ஸ்யாத் ஜாததோ த்ருதி: ||” இத்யாதியும் அதுஸந்தேயம்.

eநிலையுடைத்தல்லாமை எப்படியென்ன (அல்பமாய் இத்யாதி)b,e (அல்பமாய் இதி) மின்னிற் காட்டில் என்று அர்த்தநந்தரமாதல். c நிலை-ப்ரகாரம். e அல்பதை-பேராக்யதால்பதை. மின்னுக்கு அல்பாஸ்திரத்வ தேஷமும் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், தத்ப்ரகாஸகத்வ குணமுண்டிறே அதுக்கு; இதுக்கும் அந்த தேஷமும் உண்டாயிருக்கவும் தத்ப்ரகாஸகத்வரூப குணமில்லை என்றபடி. fதது தேஷோபதேஸ: க்ரியதே த்யாக்யாய. பேராக்யதாபுத்தி, விஷயாஸக்தாத் ப்ரதி தேஷோபதேஸ: க்ருதஸ்சேத் தாவந்மாத்ரேண தே த்யக்தும் ஸக்யந்தே கிம்? இத்யத்ரஹ (சந்தநப், ராந்தி இத்யாதி) அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான வஸ்துக்களினுடைய தேஷங்களை த்ரஸித்தால் ஸுகுமாக விடலாம் என்றபடி.

g (உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகள்) என்றது - ஆத்மாவைப் பற்றி விடேன் என்றிருக்கிற ஸரீரங்கள் என்றபடி. h (நித்யமான) மன்னுகை - காலத்தோடே பொருந்துதலாய், காலவிரோஷஞ் சொல்லாமையாலே ஸர்வகால ஸம்பந்தமும் எரித்திக்கிறது. i “உயிர்” என்று ஏக வசநமாய் “ஆக்கைகள்” என்று பூஹுவசநமாயிராநின்றது; ஓர் ஆத்மவஸ்துதானே அநேக தேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்க்ருர் (திறந்து கிடந்த வாசல்கள்தோறும்

ஜீ—“மின் தோற்றி மறையும்; அதுவுமில்லை இதுக்கு” என்று வ்யாக்யாநத்தில் அர்த்தம். e பேராக்யதால்பதை-அல்பதையாவது. யத்வா, (அல்பமாய்) இத்யாதிக்கு-அல்பாஸ்திரத்வாதி தேஷமும் உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், தத்ப்ரகாஸகத்வ குணமுண்டிறே மின்னுக்கு; இதுக்கும் அந்த தேஷமும் உண்டாயிருக்கவும் தத்ப்ரகாஸகத்வரூப குணமில்லை என்றபடி. f தேஷ த்ரஸநம் பண்ணினால் விடலாமோ என்ன (சந்தநேத்யாதி) அநாதிகால வாஸிதமான வஸ்துக்களினுடைய தேஷங்களை த்ரஸித்தால் ஸுகுமாக விடலாம் என்றபடி. இதுக்கு அவதாரிகையோடே சேர்த்தி.

g (உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகள்) ஆத்மாவைப் பற்றி விடேன் என்றிருக்கிற ஸரீரங்கள். h த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மன்னுகை - காலத்தோடே பொருந்துதல்; நித்யமான என்றபடி. i “உயிர்” என்று ஏகவசநமாயிருக்க “ஆக்கைகள்” என்கிற பூஹுவசநம் சேரும்படி என் னென்ன (திறந்து கிடந்த இத்யாதி) | நுழைந்து-ப்ரவேசித்து. k திரியும் பதார்த்தம் - ஸ்வா-

ஈ—j நுழைந்து k திரியும் பதூர்த்தம் போலேயிறே இவன் திரிவது. lA மகிழலகொன்றே போல் மாறும் பல் யாக்கையிறே; m ஓரலகுதானே காணிஸ்தூநத்திலே நிற்பது, கோடிஸ்தூநத்திலே நிற்பதாமிறே. அப்படியே ஓராத்தமாதானே கர்மபேதூத்தாலே தேவாதி, n தேஹபேதூங்களைப் o பரிக்ரஹிக்கும்ிறே. p அன்றியே “உயிர்” என்கிற ஏகவசநம் ஜீவா நந்தயத்துக்கு உபலக்ஷணமாய், ஆத்மாக்கள் பரிக்ரஹிக்கிற ஸரீரங்கள் என்னவுமாய்.

q (என்னுமிடத்து) r புகுவதூகுணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதாயிற்று தேஹாஷப்பரப்பு. s இவ்விடையாட்டத்து என்றபடி. (இறையுன்னுமின்)

அ—என்று தொடங்கி) j நுழைந்து - ப்ரவேஸித்து. k திரியும் பதூர்த்தம்-ஸ்வா. l ஓர் ஆத்மாவே அநேக ஸரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மகிழலகு இத்யாதி) மகிழலகு-வகுளபீஜம். m உக்தமர்த்தம் உபாத்த ப்ரமாணாருடயா ஆஹ (ஓரலகுதானே இத்யாதி) அதாவது-நாட்டிலே ஜ்யோதிஷிகாதிசுள் மகிழ்விரையை அலகாக வைத்து எண்ணக்கடவர்கள்; அவர்கள் முந்துற காணிஸ்தூநத்திலே வைத்து, பின்னை பத்துஸ்தூநத்திலே வைத்து, நூறுஸ்தூநத்திலே வைத்து, கோடிஸ்தூநத்திலே வைத்து, இப்படி வரக்கடவதிறே; அதைச் சொன்னபடி. இவ்விடத்திலே 1. “படுநைக வராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்தூலயோ: காகணிகாஸு வர்ணகோட்யோ: | புவமோக்ஷண யோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்குநிதே த்வமேவ பா ஹி ||” என்றது அநுஸந்தேயம். n (தேஹபேதூங்களை இதி) 2. “வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி” இத்யாதியை இவ்விடத்திலே கண்டுகொள்வது. o இறே-ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தி, நிவக்ஷிதா. வகுளபீஜத்ருஷ்டாந்தேந தத்ர ப்ரவேஸஸ்ய அந்யாதீநத்வம் ஸுசிச்யதே. p (அன்றியே) என்கிறது-“உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகள்” (q) என்கிற ப்ரதூமயோஜநாஸேஷம். ஸங்கா பூர்வவத். யோஜநாத்யவயத்துக்கும் மூலம்-ஏகவசநஸ்வாரஸ்யமும், ஸ்தூநாத்வயமும். h த்யுவிதீயயோஜனையில் நித்யத்வோக்திக்குப் ப்ரயோஜநம்-தேஹாத்ம விவேகம்.

q (என்னுமிடத்து) என்னும் இவ்வர்த்தத்திலே என்றபடி. என்னுமிடம் என்றபோதே தேஹாஷப்பாஹுன்யம். யத்யூவா, என்னுமிடத்து என்று - இதுமுதலான தேஹாஷப்பரப்பு என்றபடி.

ஜி-l ஓர் ஆத்மாவே அநேக ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மகிழலகு இத்யாதி) மகிழலகு - மகிழும்விரை. m உக்தார்த்தத்தை உபாத்த ப்ரமாணாருடமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஓரலகுதானே இத்யாதி) அதாவது-ஜ்யோதிர்வித்துக்கள் மகிழும் விரையை அலகாக வைத்து எண்ணக்கடவர்களிறே, அவர்கள் முந்துற காணிஸ்தூநத்திலே வைத்து, பின்னை பத்துஸ்தூநத்திலே வைத்து, நூறுஸ்தூநத்திலே வைத்து, கோடிஸ்தூநத்திலே வைத்து, இப்படி வரக்கடவதிறே; அதைச் சொன்னபடி. அத்ர 1. “படுநைகவராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்தூலயோ: காகணிகாஸு வர்ணகோட்யோ:” இத்யாதி, அநுஸந்தேயம். n (தேஹபேதூங்களைப் பரிக்ரஹிக்கும்ிறே) அத்ர 2. “வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி” இத்யாதி, த்யுஷ்டவ்யம். o இறே இதி-ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தி, நிவக்ஷிதா. மகிழலகு த்யுஷ்டாந்தேந தத்தத்ஸ்தூந, ப்ரவேஸஸ்ய அந்யாதீநத்வம் ஸுசிச்யதே. p (அன்றியே) என்கிற யோஜனையும் “உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகள்” (q) என்கிற ப்ரதூம யோஜநாஸேஷம். யோஜநாத்யவயஸ்ய மூலம்-ஏகவசநஸ்வாரஸ்யஞ்ச ஸ்தூநாத்வயஸ்ச. h த்யுவிதீயயோஜநாயாம் நித்யத்வோக்தே: ப்ரயோஜநம்-தேஹாத்ம விவேகம்.

q (என்னுமிடத்து) என்னும் இவ்வர்த்தத்திலே. “என்னுமிடம்” என்னும்போதே தேஹாஷப்பாஹுன்யம் ஸுசிதம். r “என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின்” என்றத்தால் பூலிதம் (புகுவதூ)

3. நீர்நும தென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்திறை சேர்மின் உயிர்க்கத னேர்நிறை யில்லை.

ஆ—3. வ்யா:—(நீர்) ஆத்மநாஸகரமான அஹங்கார மமகாரங்களை ஸ்வாஸநமாக விட்டு ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்; இவ்வாத்மாவுக்கு அத்தோடொத்த சீரியதொன்றுமில்லை என்கிறார். 3.

ஒ—அவ:—முன்றும் பாட்டில் — த்யாஜ்யத்தைச் சுருங்க உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:—(நீர் நுமதென்று) அநர்த்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்களைச் சொல்லுகிறது. (இவை வேர்முதல் மாய்த்து) அஹங்கார மமகாரங்கள்தான் செல்லா நின்றனவேயாகிலும், ஆசார்ய ஸேவா ப்ராகர்யத்தாலும், ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்தின் மிகுதியாலுமாக இவை அபுருஷார்த்தமென்று அத்யவஸிக்கை — இவற்றினுடைய வேர்முதல் மாய்க்கையாவது. ஸ்வாஸநமாக இவற்றை விட்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கை துஷ்கரமாகையால் இதுவே பொருளாகை உசிதம். (இறை என்று தொடங்கி) ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்; ஆத்மாவுக்கு அத்தோடொக்கும் சீரியதில்லை. சீரியதாவது — ஹிதமும் ப்ரியமும். 3.

ஈ—அவ:—அநந்தரம் த்யாகுப்ரகாரத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

நீர் நுமதென்றிவை—(ஆத்மாத்மீயங்களிலுண்டான) அஹங்காரமும் மமகாரமுமாகிற இவற்றை, வேர் முதல் மாய்த்து—ருசி வாஸனைகளாகிற பக்கவேரோடே முதலறுத்து, இறை—ஸ்வாமியை, சேர்மின்—சேருங்கோள்; உயிர்க்கு—ஆத்மாவுக்கு, அதன்னேர்—அத்தோடொத்த, நிறையில்லை—நிரப்பமில்லை. 3.

ஈ—t இதிலே அல்பத்தை ஆராயுங்கோள். (நீரே) u இதுதனக்கு ஒரு ப்ரமானுபேகையுமில்லை. ஸத்யாசார்யோபதேசமும் வேண்டா. 2.

அ—r யத்யவா, “என்னுமிடத்தை உன்னுமின்” இத்யநபித்யாய “என்னுமிடத்து இறை உன்னுமின்” இத்யநேந ப்ருதிதமாஹ (புகுவத்குணங்களை இதி) s(இவ்விடையாட்டத்து) அஸ்மிந் விஷயே இத்யர்த்த: t(இதிலே அல்பத்தை இதி) தாவந்மாத்ரேண பரித்யக்தும் ஸக்யத இதி பாவ: u “நீரே” இத்யவத்யாரண கர்ப்பிதமாஹ (இதுதனக்கு இதி) தேரஷாணம் ப்ரத்யக்ஷவாத்விதி பாவ: . வ்யாக்யாந்தரேஷு “என்னுமிடத்து” இத்யஸ்ய—ஏவந்த்வாத் இத்யர்த்தேரத்யபிஷித: “இறையுன்னுமின்” இத்யத்ர ச. பூர்வோத்தர க்ராத்ரநுகுண்யாத் ஸ்வாமிநமாஸ்யேத்யா இதி ச. ‘ உயிர்மன்னு ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில்—என்னுமிடத்து நீரே இறையுன்னுமின்’ இத்யந்வய: . புகுவத்ப்ரத்வபக்ஷே ஏகார: பாத்ரூரணர்த்த: . 2.

ஐ—குணங்களை இத்யாதி: s(இவ்விடையாட்டத்து) அஸ்மிந் விஷயே. t(இதிலே அல்பத்தை இதி) தாவந்மாத்ரேண விடலாம் என்றபடி. u “நீரே” என்கிற ஏவகாரார்த்தம் (இது தனக்கு இத்யாதி:) தேரஷம் ப்ரத்யக்ஷமாகையாலே என்று கருத்து. “உயிர் மன்னு ஆக்கைகள் மின்னின் நிலையில்—என்னுமிடத்து நீரே இறை உன்னுமின்” இத்யந்வய: . 2.

இ—அவ:—மூன்றும் பாட்டில்—அநாதிகாலம் பற்றிப்போந்த விஷயங்களை விடும் போது பற்றின காலமெல்லாம் வேண்டாவோ தனித்தனியே விடுகைக்கு ? என்னில்; அதுவேண்டா, எளிதாக விடலாம் என்று த்யாஜ்யத்தை இரண்டு ஆகாரத்தாலே சுருங்க உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:—(நீர் நுமது) அநர்த்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்களை. “நான், என்னது” என்னும் அர்த்தத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கால் “நீங்கள்” என்றும், “உங்களது” என்றுமிதே சொல்லுவது. அதாகிறது-அநாத்மநி ஆத்ம புத்தியும், அஸ்வே ஸ்வத்வபுத்தியும். “நான், என்னது” என்னில் நா வேமிதே. 1. “अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः। अविद्यातुरुसंभूतिबीजमेतत् द्विधा स्थितम्॥” (அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:। அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜ மேதத் த்வித்யா ஸ்திதம்॥) என்று ஸம்ஸாரபீஜத்தையும். 2. “अच्युताद्यं तवास्मीति सैव संसारमेवजम्” (அச்யுதாஹம் தவாஸ்மிதி ஸைவ ஸம்ஸாரபேஷஜம்) என்று பரிஹாரத்தையும் சொல்லிற்றிதே. (இவை வேர்முதல் மாய்த்து) இவற்றை ஸவாஸந மாகப்போக்கி. இது ‘அக்ஷிநா ஸிஞ்சேத்போலே துஷ்கரம்; இவை நேராகவிடும் போது புகுவத்விஷயத்தைப் பற்றி விடவேணும்; அவனைப்பற்றும்போது இவற்றை விட்டல்லது பற்றவொண்ணாது; ஆகையாலே இதரேதராஸ்ரயக்ரஸ்தம். ஆனால் இதுக்குப்பொருளென்னென்னில், ஆசார்யஸேவையாலும் ஸாஸ்த்ராப்யாஸத் தாலும் இவை அபுருஷார்த்தமென்று அத்யவஸிக்கை. இரண்டு வருஷம் சேர நின்றால் ஒன்றிலே குட்டமிட்டுப் பெருங்காயத்தை வைத்தால் மற்றையது நிற்க, இது க்ரமத்தாலே உலர்ந்துபோமாபோலே, இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இவை ஸ்வகார்யம் செய்யமாட்டாது. 3. “बीजाभ्यामुपद्रव्यानि” (பீஜாந்யக்யூபத்யூக்ஷத்யாநி) இத்யாதி. ரக்ஷகன் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்க, இவன்பக்கலிலே விலக்காமை யுண்டானால் விரோதிபோகைக்குத் தட்டில்லையென்கை. (இறைசேர்மின்) ஸர்வேஸ் வரணை ஆஸ்ரயியுங்கோள். கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப்போலேயிதே ஸம்ஸாரிக்கு புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம். (உயிர்க்கு அதன்னேர் நிறையில்லே) ஆத்மாவுக்கு அத்தோடொத்த சீரியதில்லை. ப்ரத்யமத்தில் ஹிதமாய் உதூர்க்கத்தில் ப்ரியமாயிருக்கும். நேர்-ஒப்பு, நிறை-மிகுதி; ஒத்ததும் மிக்கதுமில்லை என்னவுமாம். 4. “संसारान्धमग्नानां” (ஸம்ஸாரார்ணவமக்ஷநாநாம்). 3.

ஈ—அவ:—மூன்றும் பாட்டு. a “தேஷத்யூஸ்ரநம் பண்ணவே விடலாமென்றீர்; b காலம் அநாதி; c மேல்அநந்தமாயிராநின்றது; பற்றின காலமெல்லாம் வேணுமிதே விடுகைக்கும்”

அ—மூன்றும் பாட்டு. (நீர்நுமது) a அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியையும் புகுவத்ஸமாஸ்ர யணத்தையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந தூர்ஸிப்பிக்கிறார்

ஜீ—மூன்றும் பாட்டு. (நீர்நுமது) a அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியையும் புகுவத்ஸமாஸ்ர யணத்தையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந தூர்ஸிப்பிக்கிறார்

ஈ—என்ன; த்யாஜ்யாம்ஸத்தைச் d சுருங்க அருளிச்செய்கிறார்; e ஸம்ஸாரபீஜம் இன்ன தென்றும் f அதுக்கு g பேஷஜம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நீர்நுமது) h அநர்த்தகரமான அஹங்காரமமகாரங்கள். i “நான், என்னது” என்னுமத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்போது “நீர் நுமது” என்றிறே சொல்லுவது; j “நான், என்னது” என்று தம் வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே நாக்கு k வேமென்று.

அ-(தேஷாஷத்யூர்ஸநம் இத்யாதி) b (காலம் அநாதி) அநாதிகாலார்ஜிதமானத்தை விடக்கூடாதிதே என்று ஸங்கை. c அநாதிகாலாத் ஆர்ஜித்ததாகையாலே விடுகைக்கு அத்தனை காலம் வேணுமென்கிறீரோ? ஆகில் அநந்தகாலமுண்டேயென்ன; அதை அநுவதித்து உண்டென்கிறது மெய்யே; அதில் குறையில்லை; அது விடுகைக்கே போருமத்தனை; ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலமெங்கே என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (மேல் இத்யாதி) b யத்யவா, வாஸிதகாலபூஹாயாத் தேஷாஷத்யூர்ஸநமாத்ரேண வாஸித ஸகலபரித்யாக: கர்த்தும் ந ஸக்யத இத்யபிப்ராயேணாஹ (காலம் அநாதீதி) c இத்யாநீமேவ த்யக்தஞ்சேத் த்யக்தம்; அத் த்யக்தம் ந ஸக்யத இதி நிர்ப்பந்தேநா நாஸ்தி: காலக்ரமேண த்யக்தம் ஸக்யத இத்யபிப்ராயேணாஹ (மேல் இத்யாதி) d சுருங்க-ஸங்க்யூரஹமாக. e சுருங்க அருளிச்செய்கிறபடியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரபீஜம் இத்யாதி) (ப 391v) (அநாத்மநி இத்யாதி) ஆத்மாவல்லாத தேஹத்திலே யாதொரு ஆத்ம புத்தியுண்டு, ஸ்வமல்லாத தேஹமாநுபூந்தியுள்ள பத்யார்த்தங்களிலே யாதொரு ஸ்வத்வபுத்தியுண்டு, இவ்விரண்டு வகைப்பட்டதாயிருக்குமது வித்யாந்யமான கர்மமாகிற வருஷத்தினுடைய உத்பத்திக்கு விரை என்றபடி. இத்தால் அஜ்ஞாநம் கர்மத்துக்குக் காரணம் என்றபடி. e “நீர்நுமது” என்கையாலே-ஸம்ஸாரபீஜம்; g “வேர்முதல் மாய்த்து” என்கையாலே-பேஷஜம். e ஏவம் ஸங்க்யதில் அபித்யாய வாக்யயார்த்தமாஹ (ஸம்ஸாரபீஜேதி) என்னவுமாம். உக்தவிவரணபூர்வமாக “இறைசேர்மின்” இத்யாதிபத்யுப்ரயோஜநம் ஸம்ஸாரேத்யாதி என்னவுமாம். f அதுக்கு-ஸம்ஸாரத்துக்கு.

h நாயப்ரதியோகித்வ ஸஞ்சகமர்த்தமாஹ (அநர்த்தகரமான இதி) | அஹங்காரமமகாராவுச்சயேதே சேத். “நான் என்னது-என்றிவை” இத்யேவ ஹி வக்தவ்யமித்யத்ராஹ (நான் என்னது என்னுமத்தை இதி) | யூயம் அஹங்காரமமகாரௌ த்யஜத்வமித்யுத்தே஽பி அஹங்காரமமகாரயோ:

ஜி-(தேஷாஷத்யூர்ஸநம் இத்யாதி) b (காலம் அநாதி) அநாதிகாலார்ஜிதமானத்தை விடக்கூடாதிதே என்று ஸங்கை. c அநாதிகாலமாக ஆர்ஜித்ததாகையாலே விடுகைக்கு அத்தனை காலம் வேணுமென்கிறீரோ? ஆகில் அநந்தகாலமுண்டே என்ன; அதை அநுவதித்து, உண்டென்கிறது மெய்யே; அதில் குறையில்லை; அது விடுகைக்கே போருமத்தனை. ஆஸ்ரயணத்துக்கு காலம் எங்கே? என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (மேல் அநந்தமாய் இத்யாதி) d சுருங்க-ஸங்க்யூரஹமாக. e சுருங்க அருளிச்செய்தபடியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரபீஜம் இத்யாதி) e “நீர்நுமது” என்கையாலே-ஸம்ஸாரபீஜம். g “வேர்முதல் மாய்த்து” என்கையாலே-பேஷஜம். f (அதுக்கு) ஸம்ஸாரத்துக்கு.

i “நான், என்னது” என்றன்றே அஹங்காரமமகாரங்களிருப்பதென்ன (நான் என்னது இத்யாதி) | பரிஹாராந்தரம் (நான் என்னது என்று இத்யாதி) k (வேம்) த்யக்தமாம். இது க்ரௌர்யாபிப்ராயம்.

ஈ— 1 “என் உடைமை” என்னுமது வேணுமாகில் தவிருகிறான்; “நான்” என்னுமது l_2 தவிரும்படி என்னென்னில்; m இவன் அஹம் என்றால் ராவணாதிபதிகள் n நான் என்றும்போலே o பிறருடைய நாளைத் தவிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறே இருப்பது. தேஹத்தில் அஹம்புத்தி பண்ணிப்போருமது தவிரவேணுமே!.

அ—உபதேசிய நிஷ்டைத்வம் ஸித்தியதீத்யத்ராஹ (நான் என்னதென்று இதி) இத்யஞ்சக்ரௌர்யாபிப்ராயம். k (வேம்) துக்ஷமாம். புகுவத் ஸ்தோத்ரோபகரணபூதாயா ஜிஹ்வாயா: புகுவத்ப்ரகாரதாவிரஹேண ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநவத்வஸ்த்வபித்யாநம் ஸ்வரூபநாஸகமேவ ஹி புவதி.

1 நநு ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதவிஷயோ மமதாவ்யவஹார: த்யக்தும் ஸக்யதே; 1. “அஹமந்ந மஹமந்நம்” இதி மோக்ஷதூஸாயாமபி அநுவர்த்தமாநஸ்ய ஸ்வரூபாநுபூந்திநோ஽ஹங்காரஸ்ய த்யாக: கதம் ஸக்யத தித்யபிப்ராயேண ஸங்கதே (என் உடைமை இத்யாதி) ஆத்மீயமானது ப்ருதக்ஷத்ரவ்யமாகையாலே மமகாரம் தவிரலாம்; அஹம்ஸப்நம் ஆத்மாநுபூந்தியாகையாலே அஹங்காரம் ஆத்மாவுள்ளதனையும் தவிரப்போகாதென்று நினைத்துப் பண்ணுகிறவர்களுடைய ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (என்னுடையென்னுமது இத்யாதி) என்னவுமாம். m 1. “அஹமந்நம்” இத்யஹங்காரோ யதாவஸ்திதஸ்வாத்மவிஷய:; ஸது நாத்ர நிஷித்யதே. கிந்து ஜீவத்வாரா பரமாத்மபர்யந்தாபித்யாதித்வவிஹேண கேவலதேஹமாத்ரே வா புகுவத்பேஷயா தேஹபூதசேதநமாத்ரே வா யோ஽யமத்யுத்கடாஹந்தாவ்யவஹார:; ஸோ஽த்ர நிஷித்யத இத்யபிப்ராயேணஹ (இவன் அஹமென்றால் இத்யாதி) 2. “ஆத்மந்யேஷ ந தேஹாய ஸப்நேஹமிதி யோ த்விஜ! அநாத்மந்யாத்மவிஜ்ஞாநம் ஸப்நேஹ வா ப்ராந்திலக்ஷண: ||” இத்யாதி அநுஸந்தேயம். n (நான் என்றும்போலே) என்றது - ஸ்வாதந்த்ரோ஽ஹமென்றும்போலே என்றபடி. o பிறரென்கிறது-ஈஸ்வரனை. 3. “உத்தம: புருஷஸ்த்வநய:” என்னக்கடவதிறே; A “பிறர் நன்பொருள்” என்னக்கடவதிறே. ஆக இத்தால், பரதந்த்ரமானவஸ்துவில் ஸ்வாதந்தர்யபுத்தியைத் தவிரச்சொன்னபடி; அன்றிக்கே தேஹத்தில் அஹம்புத்தியைத் தவிரச் சொன்னபடியாகவுமாம். நநு; ஸஹகார்யந்தராஸஹஸ்ய ப்ரபத்த்யுபாயஸ்ய கிஞ்சித்ஸாபேக்ஷத்வம் உச்யத இதி பூதீதி சேந்ந: தேஹாத்மாபிமாந ஸ்வாதந்தர்யாபிமாந பரித்யாக்யாபாவே தத்தத்யபிமாநாநுகுண பூலேச்சாஸம்பவாத் யதாஶ்ரதுந்யாயேந தத்தத் பூலப்ராப்திப்ரஸங்கேந தயோர் புகுவத்கைங்கர்யரூப நிரதிஸ்யபுருஷார்த்த விரோதித்வாத் பரித்யாக்யஸ்ய நிவ்ருத்திருபத்வாச்சேதி பாவ:.

ஜீ— 1 ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத விஷய மமகாரம் விடலாம். நானென்னுமது ஸ்வரூபாநுபூந்தியாகையாலே அஹங்காரத்தை விடும்படியென்? என்று ஸங்கிக்கிறார் (என் உடைமை இத்யாதி) l_2 (தவிரும்படி என்னென்னில்) நானென்னுமது அஹமர்த்தாநுபூந்தியாகையாலே தவிரும்படி என்னென்னில் என்றபடி. m பரிஹாரம் (இவன் அஹமென்றால் இத்யாதி) n (நானென்றும்போலே) ஸ்வாதந்த்ரோ஽ஹம் என்றும்போலே. o பிறருடைய-ஈஸ்வரனுடைய. 3. “உத்தம: புருஷஸ்த்வநய:” A “பிறர் நன்பொருள்” என்னக்கடவதிறே. ஆக இத்தால், 2. “ஆத்மந்யேஷ ந தேஹாய ஸப்நேஹமிதி யோ த்விஜ! அநாத்மந்யாத்மவிஜ்ஞாநம் ஸப்நேஹ வா ப்ராந்திலக்ஷண: ||” என்கிறபடியே தேஹாத்மாபிமாந ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநரூப த்விவித்யாஹங்கார நிவ்ருத்தி வேணும் என்றபடி.

॥ २. “अच्युताहं तवास्मीति सैव संसारमेषजम्”

ஈ—தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸாரபேஷஜம்) என்று பரிஹாரமும் சொல்லிற்றிறே; x ரக்ஷகஞானவன் அவஸரப்ரதீக்ஷகஞாயிருக்க, y இவன்பக்கலிலே விலக்காமை உண்டானால் விரோதி, போகைக்குத் தட்டில்லை என்கை.

(இறை சேர்மின்) z அப்ராப்த விஷயங்களை விட்டு வகுத்த ஸேஷியானவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். a “சேர்மின்” என்கிறார் காணும், b கெடு c மரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப் போலே இருக்கையாலே ஸம்ஸாரிக்கு புகுவதஸமாஸ்ரயணம்.

(உயிர்க்கு அதன்நேர் நிறை இல்லே) d இத்தோடொத்த சீரியதில்லை என்னுதல்; நேரென்று - ஒப்பாய், நிறையென்று - மிகுதியாய், உயிர்க்கு இத்தோடொத்ததும் மிக்கதும்

அ—தையும் கடாஷித்துக்கொண்டு உக்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணமாகவுமாம். அநாத்மநி யா ஆத்ம புக்தி, ரஸ்தி, அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதிரஸ்தி, த்வித்யா ஸ்திதம் ஏதத் அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜம்; அவித்யா - வித்யாந்யமான கர்மம். கர்மமாகிற வருஷத்தினுடைய உத்பத்திக்கு விரையாய் இருக்கும் என்றபடி. x அல்பாநுகூல்யங்கொண்டே விரோதி, போகக்கூடுமோ என்ன (ரக்ஷகஞானவன் இத்யாதி) y யக்வா, அச்யுதஸபூத்யார்த்தமாஹ (ரக்ஷகன் இத்யாதி, நா) y அஹம் தவாஸ்மீதி யா மதிரஸ்தி ஸைவ ஸம்ஸாரபேஷஜமித்யஸ்ய அர்த்தமாஹ (இவன்பக்கலிலே இத்யாதி).

z “நீர்நுமது” இத்யாரப்ய “சேர்மின்” இத்யந்தஸ்ய பூவமாஹ (அப்ராப்தேதி) த்யாஜ்யத்துக்குப் ப்ரதிகோடி-இறைசேர்கை. a பற்றுங்கோளென்னுதே “சேர்மின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (சேர்மின் என்கிறார் காணும் இத்யாதி) ஈடுபாடு (சேர்மின் இத்யாதி) என்னவுமாம். b, c (கெடுமரக்கலம்) என்றது-கெடுமரக்கலத்திலுள்ளார் கரைசேர்ந்தாப்போலே என்றபடி. இத்தால் மரக்கலத்தை ஆலம்புநமாகக் கொண்டன்றோ வாயுவஸாத் கரைசேருகிறது. அப்படியே விஷ்ணுபோதமான ஈஸ்வரன் க்ருபாவானாய்க்கொண்டு கடத்தும் என்றபடி. c மரக்கலம் - ஓடம்.

d (இத்தோடொத்த இத்யாதி) நேரென்று - ஒப்பாய், நிறை - பூர்த்தி, அத்தாலே சீர்மையாய், நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவுக்கு இத்தோடொக்கும் சீரியதில்லை என்றபடி. e இத்தோடொத்த சீரியதில்லாதபடி என்னென்ன (ப்ரத்யமத்தில் இத்யாதி) அதாவது 1. “யத்தத்யக்ரே஽ம்நுதோபமம், பரிணாமே விஷமிவ” என்கிற விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

ஜீ—வித்யாந்யமான கர்மம். கர்மமாகிற வருஷத்தினுடைய உத்பத்திக்கு விரையாய் இருக்கும் என்றபடி. x “ந ச்யாவயதீத்யச்யுத:” என்றத்தைப்பற்ற (ரக்ஷகஞான என்றது) y “தவாஸ்மி” என்றத்தைப்பற்ற (விலக்காமை என்றது).

z “நீர்நுமது” இத்யாரப்ய “சேர்மின்” இத்யந்தஸ்ய பூவமாஹ (அப்ராப்த இத்யாதி) a பற்றுமின் என்னுதே “சேர்மின்” என்றதுக்கு பூவம் (சேர்மின் என்கிறார் இத்யாதி) b, c (கெடுமரக்கலம்) கெடுமரக்கலத்திலுள்ளார் கரைசேர்ந்தாப்போலே என்றபடி. இத்தால் மரக்கலத்தை ஆலம்புநமாகக் கொண்டன்றோ வாயுவஸாத் கரைசேருகிறது; அப்படி விஷ்ணு போதமான ஈஸ்வரன் க்ருபாவானாய்க்கொண்டு கடத்தும் என்றபடி. c மரக்கலம் - ஓடம்.

d (இத்தோடொத்த இத்யாதி) நேரென்று - ஒப்பாய், நிறையென்றத்தாலே சீர்மையாய், விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு இத்தோடொத்த சீரியதில்லை என்றபடி. e அர்த்தத்யவய பூலிதம் (ப்ரத்யமத்தில் இத்யாதி) இத்தால், 1. “விஷயேந்த்ரிய ஸம்யோக்யாத் யத்தத்யக்ரே஽ம்நு

ஈ—இல்லை என்றுமாம். e ப்ரத₂மத்தில் - ஓளஷத₂ம்போலேஸம்ஸாரிகளுக்கு ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₂ம் ஹிதமுமாய், f உத₃ர்க்கத்தில் ப்ரியமுமாயிருக்கும்.—ஓ நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணமான வஸ்துவுக்கு இத்தோடொக்கும் சீரியதில்லை. h 1. “**संसारान्वमग्नानाम्**” (ஸம்ஸாரார்ணவமக்₃நாநாம்) இத்யாதி₃. 1. “**विष्णुपोतं**” [விஷ்ணுபோதம்] i இக்கரையும் அக்கரையும்ஒன்றாய் நின்று அவ்வருகு கடத்தும் ஓடம். 3.

அ—ப₄க₃வத்ஸமாஸ்யணம் ஸாத₄நத₃ஸாயே தொடங்கி பே₄க₃யமாகையாலே என்று தா த்பர்யம். அன்றிக்கே ஸமாப்₄யதி₄கரஹிதமாயிருக்கும்படி எப்படி என்ன (ப்ரத₂மத்தில் இத்யாதி₃) f (உத₃ர்க்கத்தில்) உத்தரகாலத்திலே. e ப்ரத₂மத்தில் என்கிறது - நிறை மப்₃த₃ார்த்த₂ம். g (நித்யமாய் இத்யாதி₃) “உயிர்க்கு” என்கிற ஸமபி₄வ்யாஹாரதா த்பர்யம்.

h “கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந்தாப்போலே” (b,c) என்றிரிறே கீழ்; அப்படி ப₄க₃வத்ஸமாஸ்யணம் கரையேற்றுமோ என்ன, ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார இத்யாதி₃) i “விஷ்ணு - வ்யாப்தென” என்கிற வ்யாப்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (இக்கரையும் இத்யாதி₃) h யத்₃வா, நநு ஸாத₄நப₄க்தேரபி ப்ரத₂மதோ ஹிதத்வம் பரிபாகே ப்ரியத்வஞ்சாஸ்தி; அதஸ்ஸா ஏதத்ஸமாநா ப₄வதி கிம் இத்யத்ர 2. “ஏவம் முக்திபுலாநியமஸ்தத₃வஸ்த₂வத்₂ருதே:” இதி ஸூத்ரம் ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (ஸம்ஸாரார்ணவேதி) விஷ்ணுபோதம் விநா அந்யத் கிஞ்சித் பராயணம் நாஸ்தீத்யத்ர ஹ்ருத₃யம். கர்மஜ்ஞாநாதி₃வத் மத்யே ப₄ங்க₃ப்ரஸங்கே₃ நேதி ப₄வ: போதஸ்ய அதிநிமக்₃நோத்₃த₄ாரகத்வாநுபபத்திஸ்ச பரிஹ்ருதா: பூர்வம் “கெடுமரக்கலம்” (b,c) இதி மஜ்ஜநோந்முக்₃த்வேந சேதநமபி₄ஹிதவாந்; மஜ்ஜநந்த்யா: நாவ: பரிபல்வத்போதாந்தரமேவ ஸரணம் ப₄வதீத்யேதத₃பி₄ப்ராயேண “விஷ்ணுபோதம்” இதி ப்ரமாணமுபாத்தம். “ரக்ஷகஞானவன் அவஸரப்ரதீக்ஷகஞாயிருக்க” (x) இதி வாக்யாநந்தரம் ப்ராரப்₃த₄கர்ம வர்த்ததே க₂லு இதி ஸங்காயாம் A “வேங்கடங்கள்” B “கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” C “கெடுமிடராயவெல்லாம்” D “தீதொன்றுமடையா ஏதஞ்சாரா” E “ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்” 3. “உபாயப₄க்தி: ப்ராரப்₃த₄வ்யதிரித்தாக₄நாஸிநீ | ஸாத்யப₄க்திஸ்து ஸா ஹந்தரீ ப்ராரப்₃த₄ஸ்யாபி பூ₄யஸீ ||” இத்யாதி₃கமநுஸந்தே₃யம். ஸாத்யா ப₄க்தி: யயா ப்ரபத்த்யா, ஸா ஸாத்யப₄க்தி: ப்ராரப்₃த₄ஸ்யாபி ஹந்த்ருத்வாத் உபாயப₄க்தேரபி இயம் பூ₄யஸீத்யர்த்த₃: ஸமாப்₄யதி₄க ப₄க்தி: ப்ராவண்யருபப₄க்திர்வா.

அஹங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து ப₄க₃வத₃ாஸ்யணம் பண்ணுகை ஸமாப்₄யதி₄கரஹிதம் என்னுமது இப்பாட்டுக்குப் ப்ரமேயம். 3.

ஜீ—தோபமம் | பரிஞாமே விஷமிவ தத்ஸ₂க₃ம் ராஜஸம் ஸம்ருதம் ||” என்கிற விஷயங்களை வ்யா வர்த்திக்கிறது. f (உத₃ர்க்கத்தில்) உத்தரகாலத்திலே. g முந்தின அர்த்த₂த்திலே நோக்காக “உயிர்க்கு” என்ற பத₃த்துக்கு வாஸனை (நித்யமாய் இத்யாதி₃)

h ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந “மரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப்போலே யிருக்கை” (b,c) என்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸம்ஸாரேத்யாதி₃) 1. “ஸம்ஸாரார்ணவ மக்₃நாநாம் விஷயாக்ரந்த சேத ஸாம் | விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித₃ஸ்தி பராயணம் ||” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுத₄ர்மே. i “விஷ்ணு - வ்யாப்தென” என்கிற த₄ாத்வர்த்த₂ம் (இக்கரையும் இத்யாதி₃) க்ரமேணந்வய: 3.

ப்ர—h1. (உயிர்க்கதனேநிறையிலே) வீணவே धर्मे प्रथमे — “संसारान्वमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसाम्। विष्णुपोतं विना नान्यत्किंचिदस्ति परायणम्॥”

இ—அவ:—நாலாம்பாட்டில்—பற்றுகிற விஷயத்தின் நன்மை சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(இல்லதுமுள்ளதும் அல்லதவனுரு) நஸ்வரமான அசேதநத்தின் ஸ்வ பூவமும், ஏகரூபமான சேதநன் படியுமன்றிக்கேயிருக்கும் அவன் ஸ்வரூபம். இல்லது என்றது—துச்சுத்வ மித்யாத்வங்களைச் சொல்லுகிறதன்று: நஸ்வரதையைச் சொல்லுகிறது. உள்ளது என்று—அஸ்தித்வமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; நித்யதையைச் சொல்லுகிறது. (எல்லையிலந்நலம்) அவன் ஸ்வரூபம் இருக்கும்படி தான் என்னென்னில், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை உடைத்தாயிருக்கும். எல்லையில்லாத அந்நலத்தை உடைத்து என்னுதல்; எல்லையில்லாத அந்நலம் என்னுதல். (புல்கு) ஆஸ்ரயி. அபிமத விஷயத்தை அணைத்தாப்போலே ஆஸ்ர யணந்தான் இனிதாயிருக்கையாலே “புல்கு” என்கிறார். (பற்றற்றே) ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஸங்க்யத்தை விட்டு. 4.

ஈ—அவ:—நாலாம்பாட்டு. a விடுகிறவைபோலே b அபேயாக்யமாமாய், c ஸதேயாஷமாமாயிராதென்று பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய பேயாக்யதையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(இல்லதும்) d ப்ரமாணயோக்யமல்லாமையால் வரும் d, துச்சுத்வத்தைப் பற்றவாதல், ப்ரதீதிமாத்ரமாய் பூதயோக்யமான d, மித்யாத்வத்தைப்பற்றவாதல்

அ— நாலாம் பாட்டு. (இல்லதுமுள்ளதும்) a (விடுகிறவைபோலே இதி) c தேயாஷம் - நரகாவஹத்வம். a (விடுகிறவை) விடப்படும் விஷயங்கள். a த்வா, விடுகிறவை-சித்யசித்வஸ்துக்கள். b அபேயாக்யத்வம் c ஸதேயாஷத்வஞ்ச அசித்வஸ்துதி; c சித்வஸ்துதி து ஸதேயாஷத்வமாத்ரம்; ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணத்வாத் தஸ்ய. அத்வா, தஸ்யாப்யபேயாக்யத்வமஸ்தி. ஆகாராத்ரயஸாம் யாத் அதந்யபேயாக்யத்வரூபத்வாத்ராத்மந:; ஸ்வஸ்ய ஸ்வயம் ஸ்வாதந்தர்யேண பேயாக்யோ ஹி ந பூவதி; ப்ரமாத்மநோ஽பி ஸ்வாதந்தர்யவிஸிஷ்டவேஷேண பேயாக்யோ ந பூவதி; அசித்ஸம்ஸருஷ்டத்யூஸாயாம் து ஸுதராம். பூக்யவதீயத்வேந சேத் அசிதோபி ஸமாநமேதத். “த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியும், உபாதேயமான பூக்யவத்விஷயத்தில் த்ருஷ்ணையும் பிறக்கும்படி த்ருதீயாத்யாயத்தில் முதலிரண்டுபாதத்தாலே ஸம்ஸாரத்தின் தேயாஷத்தையும், பூக்யவத்விஷயத்தினுடைய ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வரூபமான வைலக்ஷண்யத்தையும் சொன்னவோபாதி, இவரும் முன்று பாட்டாலே ஸம்ஸாரத்தினுடைய தேயாஷத்தை அருளிச்செய்து. இப்பாட்டிலே பூக்யவத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார்.

d ஸாவிஷாணமென்று சொல்லுகிற ஸுந்யவாதியையும், ஸுத்திகாரஜதம் என்கிற மாயாவாதியையும் போலவும் இல்லை என்கிறதல்ல என்கிறார் (ப்ரமாண யோக்யமல்லாமையால்

ஜி— நாலாம் பாட்டு. (இல்லதும் இத்யாதி) a விடுகிறவை-சித்யசித்துக்கள். b, c அபேயாக்யத்வ ஸதேயாஷத்வங்கள் அசித்வஸ்துவிலே. c ஸதேயாஷத்வமாத்ரம் சித்வஸ்துவிலே, ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணத்வேந பேயாக்யத்வாத் தஸ்ய. ஸதேயாஷத்வம் - நரகாவஹத்வாதி.

d ஸாவிஷாணம் என்கிற ஸுந்யவாதியையும், ஸுத்திகாரஜதம் என்கிற மாயாவாதியையும் போலவும் இல்லை என்கிறதல்ல என்கிறார் (ப்ரமாணயோக்யம் இத்யாதி)d, ப்ரமாணஸம்பந்தா

ஈ—“இல்லது” என்கிறதன்று; விநாஸித்வத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (உள்ளதும்) e இல்லாதான வஸ்துவில் f வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்ற “உள்ளது” என்கிறது; g 1. “यदस्ति-यन्नास्ति” (யதஸ்தி யந்நாஸ்தி) என்றும், h 2. “सत्यञ्चानृतञ्च” (ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச) என்றும் சொல்லக்கடவதினே சித்சித்துக்களை. i அன்றியே, ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமான ஸரீரத்தின் படியும், அதை இருப்பிடமாகவுடைய ஆத்மாவின் படியுமல்ல என்றுமாம்.

அ—இத்யாதி₃) d₂ ப்ரமாணஸம்பந்த₂நாந்ஹத்வம் — துச்ச₂த்வம். d₃ ப்ரதீதத்வே ஸதி ப₃ாத₄யோக்ய₃யத்வம் - மித்ய₃யாத்வம் இதி லக்ஷணத்வயமத்ர விவக்ஷிதம். e (இல்லாதான வஸ்துவில்) என்றது - அநித்யமான வஸ்துவில் என்றபடி. f வ்யாவ்ருத்தி:- அவிநாஸித்வம். ந த்வஸ்தித்வமாத்ரமவலம்ப்யேதி ப₄ாவ: . g அசித்தை அஸச்ச₂ப்ய₃த₃வாச்யமாகவும், சித்தை ஸச்ச₂ப்ய₃த₃வாச்யமாகவும் சொல்லிற்றே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதஸ்தீத்யாதி₃) அஸ்திஸப்ய₃த₃வாச்யமாயிருக்கிற யாதொரு ஆத்மவர்க்குமுண்டு. நாஸ்திஸப்ய₃த₃வாச்யமாயிருக்கிற யாதொரு அசித்தத்வமுண்டு. ஸர்வம் தத₃தீ₄நம் என்றபடி. ப₄வநாநி என்றவிடம் — கார்யாவஸ்தை₂. h (ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்சேத்யாதி₃) ஸத்யஸப்ய₃த₃வாச்யமான ஆத்மவர்க்குமும் அந்ருதஸப்ய₃த₃வாச்யமான அசித்தும் ஸத்யஸப்ய₃த₃வாச்யமான ஈஸ்வரனாயிற்று.

ஜீ—நர்ஹத்வம்-துச்ச₂த்வம். d₃ ப்ரதீதத்வே ஸதி ப₃ாத₄யோக்ய₃யத்வம்-மித்ய₃யாத்வம் இதி லக்ஷணத்வயமத்ர விவக்ஷிதம். e (இல்லாதான வஸ்துவில்) அநித்யமான வஸ்துவில். f (வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்ற) அவிநாஸித்வத்தைப்பற்ற. ந து அஸ்தித்வமாத்ரமவலம்ப்ய என்றபடி. g அப்படி அசித்தை அஸத்யஸப்ய₃த₃வாச்யமாகவும், சித்தை ஸத்யஸப்ய₃த₃வாச்யமாகவும் சொன்னவிடம் உண்டோ என்ன (யதஸ்தீத்யாதி₃) 1. “ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் ப₄வநாநி விஷ்ணுர் வநாநி விஷ்ணுர் கிரயோ தீஸம்ச | நத்யஸ் ஸமுத்ரார்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவார்ய ||” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே த்விதீயேம்ஸே. h தைத்திரீயகே 2. “ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமப₄வத்” அஸ்திஸப்ய₃த₃வாச்யமான ஆத்மவர்க்கும் யாதொன்றுண்டு. நாஸ்தி ஸப்ய₃த₃வாச்யமான அசித்தத்வம் யாதொன்றுண்டு. ஸர்வமும் தத₃தீ₄நமென்றபடி. ப₄வநாநி என்ற இடம் — கார்யாவஸ்தை₂. h (ஸத்யஞ்சேத்யாதி₃) ஸத்யஸப்ய₃த₃வாச்யமான ஆத்மவர்க்குமும், அந்ருத ஸப்ய₃த₃வாச்யமான அசித்தும், ஸத்யஸப்ய₃த₃வாச்யமான ஈஸ்வரனாயிற்று. i த்விதீயார்த்தத்துக்கு இல்லானதும் உள்ளானதும் என்றபடி. இல்லென்று க்ருஹம். உள்ளானது — ஆத்மா.

ப்ர—g1.(இல்லதும் இத்யாதி₃) श्रीविष्णुपुराणे द्वितीयेंऽशे द्वादशे—“ज्योतींषि विष्णुर्भुवनानि विष्णुर्वनानि विष्णुर्गिरयो दिशश्च । नद्यस्समुद्राश्च स एव सर्वं यदस्ति यन्नास्ति च विप्रवर्त्य ॥ ९३ ॥

h 2. तैत्तिरीयके (आ-६)—“सत्यञ्चानृतञ्च सत्यमभवत्”; अत्र अचिद्वस्तुनि नास्त्यनृतशब्दौ न तुच्छत्वमिथ्यात्वपरौ प्रयुक्तौ; अपितु विनाशित्वपरौ । तुच्छत्वं हि प्रमाणसम्बन्धानर्हत्वम् । बाधोऽपि यदेशकालादिसंबन्धितया यत् अस्तीत्युपलब्धं, तस्य तदेशकालादिसंबन्धितया नास्तीत्युपलब्धिः; न तु कालान्तरे अनुभूतस्य कालान्तरे परिणामादिना नास्तीत्युपलब्धिः । तस्य कालभेदेन त्विरोधाभावा । अतो न मिथ्यात्वमिति भाष्यकारैरस्यार्थोऽभिहितः ॥

ஈ—(அல்லதவனுரு) j நஸ்வரமாயிருக்கிற அசித்தின் படியுமன்று; k அசித்ஸம்ஸர்க்குத்தாலே “அஹம் ஸுகீ, அஹம் து:க்கீ” என்கிற சேதநன்படியுமன்று k₂ அவன் ஸ்வருபம்.

ஆனால் எங்ஙனேயிருக்கும்? என்னில் 1 (எல்லையில் அந்நலம்) 1. “आनन्दमयः” (ஆநந்தமய:) என்றும், mA “உணர் முழுநலம்” என்றும், nB “ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்” என்றும், oC “சுடர்ஞானவின்பம்” என்றும், p 2. “समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ”

அ— 1 இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு இல்லதும் என்றது இல்லானதும் என்றபடி. இல்லென்று-க்ருஹம். உள்ளதும் என்றது — உள்ளானதும் என்றபடி. அதாவது — ஆத்மா. யத்வா, இல் அதும் — அந்த இல்லென்றபடி.

j, k இவை இரண்டையும் பற்ற ப₄குவத் ஸ்வருபம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (நஸ்வரமாயிருக்கிற இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) j பூர்வ யோஜனையில் நஸ்வரமாய் என்கிற இது-ஸப்₃தஸாமர்த்த்யலப்யம்; k அசித்ஸம்ஸர்க்குத்தாலே என்கிற இது—அர்த்தஸாமர்த்த்யலப்யம். த்விதீய யோஜனையில் மாருடியிருக்கும். அதாவது— j ஸரீரத்துக்கு நஸ்வரத்வம் அர்த்தஸாமர்த்த்யத்தாலே; k ஆத்மாவுக்கு அசித் ஸம்ஸர்க்கும் ஸப்₃தஸாமர்த்த்யலப்யம் என்றபடி. உள்ளென்கையாலே—அசித் ஸம்ஸர்க்கும் ஸப்₃தம்.

1 (எல்லையில் அந்நலம்) ஸ்வருபதர்மாநந்தங்கள். n (உணரித்யாதி) முழு உணர்வும் முழு நலமும். n (ஒடியா இத்யாதி) நஸரியாத ஆநந்தம் மிக்கிருக்கிறவன். o (சுடரித்யாதி) கல்யாணகுணேஜ்ஜ்வலமான ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷண ஸ்வருபத்தையுடையவனே! p 2. (ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ) என்றதுக்கு — ஸமஸ்தஞ்ச தத் கல்யாணஞ்ச - ஸமஸ்தகல்யாணம்;

ஜீ— j, k இவை இரண்டையும் பற்ற ப₄குவத் ஸ்வருபம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (நஸ்வரமாயிருக்கிற இத்யாதி) j பூர்வ யோஜனையில் (நஸ்வரமாய்) என்கிறது-ஸப்₃தஸாமர்த்த்யலப்யம். k (அசித்ஸம்ஸர்க்குத்தாலே) என்கிற இது—அர்த்தஸாமர்த்த்யலப்யம். த்விதீய யோஜனையில் மாருடியிருக்கும். அதாவது j ஸரீரத்துக்கு நஸ்வரத்வம் அர்த்தஸாமர்த்த்யலப்யம். k ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கும் ஸப்₃தஸாமர்த்த்யலப்யம் என்றபடி. k₂ அவனுரு - அவனுடைய ஸ்வருபம்.

1 (எல்லையில் அந்நலம்) அபரிச்சிந்தமாகக் கீழ்ச் சொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாக உடைத்தாயிருக்குமென்று ஸப்₃கார்த்தம். n (ஒடியா இத்யாதி) நஸரியாத ஆநந்தம் மிக்கிருக்கிறவன். o (சுடரித்யாதி) கல்யாண குணேஜ்ஜ்வலமான ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷண ஸ்வருபத்தையுடையவனே! p ஸமஸ்தகல்யாணத்வம் குண:- ஸ்வபூவோ யஸ்ய என்கிற பூவப்ரதாந நிர்தேஸபரமான அர்த்தம் இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதம்.

பா-p 2. षष्ठोऽथ पञ्चमे—“समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ”; समस्तकल्याणत्वं गुणो यस्य, सः समस्त-कल्याणगुणः। समस्तकल्याणगुणः आत्मा-धर्मिस्वरूपं यस्य, सः समस्तकल्याणगुणात्मकः। बहु-व्रीहिरौपचारिकः। शिलापुत्रकस्य शरीरमिति निर्देशवदिति। अयमेवार्थोऽत्रामिप्रेतः॥

ஈ-(ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோடஸௌ) என்றும் சொல்லலாம்படி இருக்கும். (புல்கு) q அங்குநாபரிஷ்வங்கும்போலே பேகருபமாயிருக்குமிதே குணஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு r குணாதிக விஷயாநுபுவம். (பற்றற்றே) s அதுசெய்யுமிடத்தில் t இருகரையனாகையன்றிக்கே புறம்புள்ள பற்று அற்றே புல்கு. uA பற்றிலார் பற்ற நின்றானிறே அவன்; ஆகையாலே பற்றற்றே புல்கவேணும். 4.

அ-தஸ்ய பாவ:-ஸமஸ்தகல்யாணத்வம் குண:-ஸ்வபாவோ யஸ்ய, ஸ: ஸமஸ்தகல்யாணகுண:- ஸமஸ்தகல்யாணகுண: ஆத்மா - தர்மிஸ்வரூபம் யஸ்ய, ஸ: ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக: என்கிற பாவப்ரதாந நிர்தேஸ ரூபமான இரண்டாம் அர்த்தமும் விவக்ஷிதம்.

q "சேர்மின், பற்றுமின்" இத்யேவமநபிதாய பரிஷ்வங்குவாசிஸ்ப்தேந கதமாஹ இத்யத்ராஹ (அங்குநாபரிஷ்வங்கேதி) | "குணாதிகவிஷயாநுபுவம்" (r) இத்யபிதாநாத் "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோடஸௌ" (p) இதி ப்ரமாணோபாதாநாச்ச 'நல' ஸப்தஸ்ய குணபரத்வம் ச அபிப்ரேதம்.

s "பற்றற்றே" என்கிற ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தம் (அது செய்யுமிடத்தில் இத்யாதி) t (இருகரை) விஷயாந்தரமும். பகுவத்விஷயமும்; ப்ராபகாந்தரமும், ஸித்தேயபாயமும்; இதொன்று; u ப்ராபகாந்தர பரித்யாக விவக்ஷயா பாவாந்தரமாஹ (பற்றிலார் இதி) ஸாதாநாந்தர ஸங்க்யமில்லாதவர் பற்றும்படி அஸரண்யஸரண்யனாய் நிற்பானாய்.

ஸர்வஸங்க்யபரித்யாக பூர்வகமாக ஸ்வேதா ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண ஜ்ஞாநாநந்த: ஸ்வரூப ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான பகுவானுடைய ஆஸ்ரயணம் இப்பாட்டுப்ரமேயம். | அந்நலம் - அழகிதான நலம். அந்நலம் பற்றற்றே புல்கு என்று அந்வயம். 4.

ஜீ- q பற்றென்னுதே "புல்கு" என்றதுக்கு பாவம் (அங்குநா இத்யாதி) புல்குதலாவது - ஸ்நேஹயுக்தஸம்ஸ்லேஷம். | "குணாதிகவிஷயாநுபுவம்" (r) என்கையாலே நலமென்று - குணங்களையுடைத்து என்னவுமாம். கீழ் மூன்று பாட்டாலும்-த்ருதீயாத்யாயத்தில் ஸம்ஸார தேயாஷ ப்ரதிபாதக ப்ரதமபாதார்த்தம் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் கல்யாணகுணவிரிஷ்ட ப்ரஹ்மப்ரதிபாதக த்ருதீயத்ருதீய பாதார்த்தம் சொல்லுகிறது; 1. "ந ஸ்தாநதோடபி பரஸ்ய" இத்யாதி அநுஸந்தேயம்.

s "பற்றற்றே" என்கிற ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தம் (அது செய்யுமிடத்தில் இத்யாதி) u உபாயாந்தர ஸம்ஸர்க்குமற்று என்று அர்த்தாந்தர விவக்ஷயா ப்ரமாணம் (பற்றிலார் இத்யாதி)

"இல்லதுமுள்ளதும் அல்லதவனுரு, எல்லையிலந்நலம் பற்றற்றே புல்கு" இத்யந்வய: சித்சித்தின்படியன்றியே அவனுடைய ஸ்வரூபமானது அபரிச்சிந்நமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஆநத் தந்தை வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அதை, இதர விஷயங்களில் பற்றற்று ஆஸ்ரயியுங்கோள் இத்யர்த்த: தைத்திரீயகே 2. "அந்யோந்தர ஆத்மா ஸநந்தமய:" 3. "ஸமஸ்தகல்யாணகுண" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். 4.

5. அற்றது பற்றெனி ழற்றது வீயிர் செற்றது மன்னுறி ஸற்றறை பற்றே.

ஆ—5. வ்யா:—(அற்றது) விஷயத்தில் ஸங்குத்தை விடுமளவில், ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தமாய் ஸுகுருபமாய் இருந்த ஆத்மா தோன்றும்; அதில் அகப்படாதே, புகுவச்சேஷதைகரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்கவேண்டியிருக்கில், முதலிலே விஷய ஸங்குத்தை விடும்போதே எம்பெருமானைப்பற்றிவிடுவது என்கிறார். 5.

ஒ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில் — புகுவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(அற்றதென்று தொடங்கி) ப்ரக்ருதவிஷய ஸங்கும் அறுங்காட்டில் ஆத்மா மோக்ஷத்தை உற்றது—கையுற்றது. (செற்றதென்று தொடங்கி) அந்தப் புருஷார்த்தத்தைத் தனிர்த்து நிரதிஸய புருஷார்த்தமான புகுவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில், ஆஸ்ரயிக்கும்போது உன்னை எம்பெருமானுக்கே ஸேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆஸ்ரயிப்பது. 5.

ப—அவ:—அநந்தரம் பஜநீயனுடைய அதிஸயித புருஷார்த்தத்தவத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

பற்று—புறம்புள்ள பற்று, அற்றதெனில்—அற்றதென்றபோதே, உயிர் — உயிரானது, வீடு—மோக்ஷத்தை, உற்றது—உற்றதாம்; அது—அந்த ஆத்மப்ராப்தி மோக்ஷத்தை, செற்று—செறுத்து, மன்னுறில்—நிலைநிற்கும்படி புகுவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்பார்க்கில், அற்று—இதர ஸங்குத்தை அறுத்து, இறை—ஈஸ்வரனை, பற்று—ஆஸ்ரயி.

பற்றற்றதென்னில் உயிர் வீட்டை உற்றதென்று ஸாமான்யத்தாலே சொல்லி, அந்தப் பற்றைச் செற்று நித்யபுருஷார்த்தத்தைக் கிட்டில் அறுதி உடையையாய் இறையை ஆஸ்ரயி என்றுமாம். 5.

இ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில்.—புகுவத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு அந்தராய பரிஹாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(அற்றது பற்றெனில்) பற்று அற்றதென்னில்; இதர விஷயங்களில் பற்றற்ற மாதரத்திலே, ஆத்மா மோக்ஷத்தை உற்றது—கையுற்றது. அநித்யமாய், ஜடமான அசித்ஸம்ஸர்குமற்றவாறே, நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மாதன் பக்கலிலே கால்தாழப்பண்ணும்; நிஸ்சிதம். (செற்றது) அதை ஜயித்து—அத்தை முகும் சிதறப் புடைத்து. (மன்னுறில்) நிரதிஸயமான புகுவத்கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில். (அற்று இறை பற்றே) இதர விஷயங்களில் தொற்றற்று ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்று என்னுதல்; ஆஸ்ரயிக்கும்போதே உன்னை புகுவச்சேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆஸ்ரயி என்னவாமாம். அன்றிக்கே விபுத்தியை மாருடி, இறையைப்பற்றி அதை அறுங்கோள் என்னவாமாம். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம்பாட்டு. a பற்றுமிடத்தில் வரும் b அந்தராய பரிஹாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; c இந்த்ரபதத்தைக் கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான் ஐஸ்வர்யத்தைக் கோலான்; ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமவன் இவ்வருகுண்டான் இந்த்ரபதத்திற் கண்வையான்; ஆத்மாநுபுவத்தை ஆசைப்படுமவன் ஐஸ்வர்யாதிகளிற் கண்வையான்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், நித்யமங்குளவிக்ரஹயுக்தனாயிருக்குமவனைப் d பற்றுமவன் e இவை இத்தனையிலும் கண்வையான். f ஆக, இங்ஙன் வரும் g அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அ— அஞ்சாம்பாட்டு. (அற்றது இத்யாதி) a “செற்றது மன்னுறில்” என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (பற்றுமிடத்தில் இத்யாதி) b (அந்தராய பரிஹாரத்தையும்) “பற்று” என்று அருளிச்செய்து அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. c உத்க்ருஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை அந்தராயம் என்னலாமோ என்ன, வாஸ்தவமான உத்கர்ஷத்தை உடையது புகுவதுநுபுவமாகையாலே அதுக்குக் கீழான ஆத்மாநுபுவத்தை அந்தராயம் என்னலாமென்று விவக்ஷித்து அநேக வாக்யங்கள் அருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரபதத்தை இத்யாதி) உத்க்ருஷ்டமான உத்தரோத்தர புருஷார்த்தங்களை இச்சிசுக்கிறவன் பூர்வபூர்வ புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷியான்; ஆகையாலே நீயும் கைவல்யத்தை இச்சியாதே கொள் என்றபடி. அதை அபேக்ஷியாதேயிருக்கையே பரிஹாரமென்று கருத்து. d (பற்றுமவன்) ப்ராப்யதயா பற்றினவன் என்றபடி. e (இவை இத்தனையிலும் கண்வையான் இதி). அத்ர 1. “வாஸுதேவே மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சநாத்விஷு | தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரத்வாத்விசும பூலம் ||” 2. “பேரகூ இமே விதி, ஸிவாத்விபதஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதி யாகில் முக்திருக்தா | ஸர்வம் ததுஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்ரிநாத தவ தூஸ்ய மஹாஸஜ்ஜ: ||” (ஊஷஜலஜோஷம் ஜுஷேய) ஊஷஜலஸம் ஸேவேய இத்யர்த்த: f (ஆக இங்ஙன் இதி) ஏவம்ப்ரகாரேண இயர்த்த: g அந்தராயமென்றது-புகுவத் ப்ராப்திமபேக்ஷயேதி யாவத். f யத்வா, (இங்ஙன்வரும் பரிஹாரம்) இப்படி அநுஷ்டித்துப்போரும் பரிஹாரம் என்றபடி. g அந்தராய:-கைவல்யம். அத்ர, 3. “தூரித்ர: ப்ரார்த்தயத்யர்த்தமர்த்தவாந் சாஜ்யமிச்சுதி | ராஜா ச ப்ருதி, ஸீர்த்வம் ப்ருதி, ஸீர்த்வம் சக்ரவர்த்திதாம் || இந்த்ரத்வம் சக்ரவர்த்தி ச ஸ சாஸ்மாந் ப்ரஹ்மண: பதம் | தஸ்மாத்வி புநஸ்தஸ்மாந் தஸ்மாத்வி புந: புந: | தஸ்மாத்வி துரந்தாம் துஷ்பூராம் த்யஜ த்ருஷ்ணமிமாம் த்விஜ ||” இத்யாதி, அநுஸந்தேயம்.

ஜ— அஞ்சாம்பாட்டு. (அற்றது இத்யாதி) a “செற்றது மன்னுறில்” என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (பற்றுமிடத்தில் இத்யாதி) c நித்யபுருஷார்த்தமான ஆத்மாநுபுவத்தை அந்தராயம் என்கிறதென்? என்ன, புகுவத் ப்ராப்தி ரூபாதிஸயித புருஷார்த்தாபேக்ஷயா ந்யூநமாகையாலே அந்தராயத்வம் கூடும் என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் (இந்த்ரபதத்தை இத்யாதி) உத்தரோத்தர புருஷார்த்தங்களை இச்சிசுக்கிறவன் பூர்வபூர்வ புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷியானாகையாலே நீயும் கைவல்யத்தை இச்சியாதே கொள் என்றபடி. அதை அபேக்ஷியாமலிருக்கையே பரிஹாரம் என்று கருத்து. d (பற்றுமவன்) ப்ராப்யதயா பற்றினவன். e (இவை இத்தனையிலும் கண்வையான்) என்றவிடத்திலே— 2. “பேரகூ இமே விதி, ஸிவாத்விபதஞ்ச” இத்யாதி, 1. “வாஸுதேவே மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சநாத்விஷு | தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரத்வாத்விசும பூலம் ||” இத்யாதி, ச அநுஸந்தேயம். f (இங்ஙன் வரும்) ஏவம்ப்ரகாரேண வரும். g அந்தராயம்-கைவல்யம்.

ஈ— வ்யா:— h (அற்றது பற்றெனில்) ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்களிலுண்டான பற்று அற்றது என்னுமளவிலே. h₂ (உற்றது வீடுயிர்) i ஆத்மா j மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது. k விலக்ஷண ஜ்ஞாநத்தையும் l ஸ்வரூபத்தையுமுடைய வஸ்துவுக்குத் திரோதா நத்தைப் பண்ணுகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்குமிறே; m யோக்யாப்யாஸத்தாலே n கழிந்தவாறே o ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸிக்கும்; p அது நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கையாலே “இதுதன்னையே அநுபுவிக்க அமையாதோ?” என்று தன்பக்கலிலே q கால் தாழப்

அ— h, h₂ “பற்று அற்றதெனில் உயிர் வீடுற்றது” என்று அந்வயிப்பது. i (ஆத்மேத்யாதி) ஸப்₂ தார்த்தம். j ப்ராபிக்கை-இச்சிக்கை. j மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது என்றது-ப்ரக்ருதிவியோகரூப கைவல்யத்திலே இச்சை பிறக்கும் என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே மோக்ஷத்தை ப்ராபித்ததென்றால் அதை முகும் சிதறப் புடைக்கக் கூடாதிறே. h₂ யத்வா, உற்றது - ஒருப்படும்.

k “அத்தைச் செற்று” (402q₂) என்கைக்கு - தன் பக்கலிலே துவக்கவல்ல வைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கு உண்டோவென்ன (விலக்ஷண இத்யாதி) யத்வா, ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களிலே தசையற்ற மாத்ரத்திலே நித்யமான புகுவத்ப்ராப்தியளவும் போகாதே கைவல்யத்திலே இச்சை பிறக்கக் கூடுமோவென்ன (விலக்ஷண இத்யாதி) ஜ்ஞாநஸ்ய வைலக்ஷண்யம் நாம-வஸ்து ஸாக்ஷாத்காரித்வம். l ஸ்வரூபம் - ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணம். k யத்வா, (விலக்ஷண இத்யாதி) தாத்பர்யார்த்தம். h கைவல்யத்திலே பேரக்யமொன்றும் காணாமல் மோக்ஷமே ஸாரமாகையாலே கைவல்யதாத்பர்யேண “வீடு” என்கிறார். m மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் அந்த மோக்ஷம் நித்ய மாகையால் “செற்றது” என்கிற பதத்திற்சொன்ன பரித்யாகும் கூடாமையாலே, இங்கே இருக்கச்செய்தே ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களில் பற்றறும் ப்ரகாரமும், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமும் சொல்லவேணுமென்று விவக்ஷித்து, அது அறும் ப்ரகாரத்தையும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (யோக்யாப்யாஸத்தாலே இத்யாதி) யோக்யாப்யாஸோ நாம - ப்ரக்ருதி வியுத்தாத்மஸ்வரூபஸ்ய நிரந்தராநுஸந்தாநம்; தச்சாவஸ்யகம்; நாபி ஸ்வரூபாதிரேகி; த்யாஜ்ய ப்ராப்யஜிஹாஸாத்வராஜநகத்வாத் ஜ்ஞாத்ருத்வாநதிரேகாச்ச. n (கழிந்தவாறே) திரோதாநம் கழிந்தவாறே என்றபடி. yத்வா, தேஹதேஹாநுபுந்திஷு ஸங்க்யாபக்யமமாத்ரம் விவக்ஷிதம். o (ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸிக்கும்) என்றது-பேரக்யமாக ப்ரகாஸிக்கும் என்றபடி. ப்ரகாஸ:-தர்மபூத ஜ்ஞாநம். p ஏவம்பூதமான ஆத்மாநுபுவம் புகுவதநுபுவத்துக்கு அந்தராயமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அது நித்யமாய் இத்யாதி) q (கால் தாழப்பண்ணும்) என்றது-தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ளும் என்றபடி.

ஜீ— h “பற்று அற்றதெனில் உயிர் வீடுற்றது” இத்யந்வய: . i ஸப்₂தார்த்தம் (ஆத்மேத்யாதி) j (மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது) ப்ராபிக்க ஒருப்படும்; இச்சிக்கும் என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே ப்ராபித்ததென்று அர்த்தமானால் அதை முகும்சிதறப் புடைக்கை கூடாதிறே.

k “அத்தைச்செற்று” (402q₂) என்கைக்கு - தன்பக்கலிலே துவக்கவல்ல வைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கு உண்டோ என்ன (விலக்ஷண ஜ்ஞாநத்தையும் இத்யாதி) n (கழிந்தவாறே) திரோதாநம் கழிந்தவாறே. o (ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸிக்கும்) ஸ்வரூபம் பேரக்யமாக ப்ரகாஸிக்கும். p ஏவம் பூதமான ஆத்மாநுபுவம் புகுவதநுபுவத்துக்கு அந்தராயமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அது நித்யமாய் இத்யாதி) q (கால் தாழப்பண்ணும்) தன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ளும்.

ஈ—பண்ணும். (செற்றது) q_2 அதைச்செற்று - அதை முகும் சிதறப் புடைத்து. (மன்னுறில்) q_3 மன்னவுறில். r தன்னைப்பற்றினால் “இன்னமும் அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அதுபுவமுண்டு” என்றிருக்க வேண்டாதபடியான s நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப்பார்க்கில்.

t (அற்றிறை பற்றே) u ஆஸ்ரயண காலத்திலே அவனுக்கு என்று அத்யவஸித்து, ஸேஷியான அவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். v அன்றியே, w விபுத்தியை மாருடி, இறையைப்பற்றி x இத்தை அறப் பார் என்னுதல். yA “மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” என்னுமாபோலே. 5.

அ— r “மன்னுறில்” என்ற “இது - புகுவதுபுவம் எல்லையான புருஷார்த்தமாகையாலே பொருந்தவுறில்” என்ற இத்தனைபோக்கி, ஆத்மாநுபுவத்தினுடைய அநித்யதையை வ்யாவர்த்திக்கைக்காகச் சொன்னதல்ல என்கிறார் (தன்னைப்பற்றினால் இத்யாதி) ஸ்வாநுபுவமே அமையும் என்றிருக்கிற கேவலனுக்கும் வேறேயொன்றிலே அபேக்ஷை பிறக்குமோ? என்ன; ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமைசெய்து அங்குள்ளார்களிருக்கிறபடியைக் கேட்டு இவனுக்கும் அபேக்ஷை பிறக்கும்; பிறந்தாலும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே ஈஸ்வரன் இத்தையே அநுபுவிப்பிக்கும் என்றபடி. s (நிலைநின்ற) என்றது - அபரிச்சிந்தமமாகையாலே மேன்மேலென புருஷார்த்தங்களில் ருசிபிறவாதபடி நிலைநின்ற என்றபடி.

t இறை - ஸேஷியானவனை. u முந்தின அர்த்தத்தில், அற்று - அது தீர்ந்து என்றபடி. v இரண்டாமர்த்தத்தில் இறையைப் பற்றி அறு என்றபடியாய், அறப் பார் என்றபடி. w (விபுத்தியை மாருடி) என்றது - கத்வாஸ்தாநத்திலே திங்விபுத்தியை வைத்து, அதினுடைய ஸ்தாநத்திலே கத்வாப்ரத்யயத்தை வைத்து என்றபடி. t பற்றி அறு என்றபடி. பற்றுதல் - ப்ராப்யதயா. x இத்தை அற-ஸம்ஸாரத்தை அற. x அநுபாத்தத்வே஽பி ப்ரத்யக்ஷோபநீதத்வாத், ஸம்ஸாரஸ்ய கர்மாகாங்குஷாபூரணஸாமர்த்த்யமஸ்தீதி த்யோதிப்பிக்கைக்காக (இத்தை) என்றது. யத்வா, (இத்தை அற) என்றது - கைவல்யத்தை அற என்றபடி.

ஜீ— r “கைவல்யம் அநித்யம்” என்கிற பக்ஷவ்யாவ்ருத்த்யார்த்தமாக, மன்னுறிலென்றதுக்கு நித்யபுருஷார்த்தத்தைப் ப்ராபிக்க வேண்டில் என்னுதே, பொருந்தவுறில் என்று அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (தன்னைப் பற்றினால் இத்யாதி) q_3 மன்னவுறில் - பொருந்தவுறில்; s நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப்பார்க்கில் என்றபடி. ஸ்வாநுபுவமே அமையுமென்றிருக்கிற கேவலனுக்கும் வேறேயொன்றிலே அபேக்ஷை பிறக்குமோவென்ன; ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமை செய்து அங்குள்ளார்களிருக்கிறபடியைக் கேட்டு இவனுக்கும் அபேக்ஷை பிறக்கும்; பிறந்தாலும் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ஈஸ்வரன் அதையே அநுபுவிப்பிக்கும் என்றபடி. s (நிலைநின்ற) அபரிச்சிந்தமமாகையாலே மேன்மேலென புருஷார்த்தங்களில் ருசிபிறவாதபடி நிலைநின்ற.

t இறை-ஸேஷியானவனை. u முந்தின அர்த்தத்தில், அற்று-அது தீர்ந்து. v த்விதீயார்த்தத்தில், இறையைப்பற்றி அறு என்றபடியாய், அறப் பார் என்றபடி. w (விபுத்தியை மாருடி) “அற்று” என்கிற ல்யப்பை “பற்று” என்கிறதிலேயும், “பற்று” என்றதில் விதியை “அற்று” என்கிறதிலேயும் மாருடி. ஆக “பற்றி அறு” என்றபடி. பற்றி - ப்ராப்யதயா பற்றி. x இத்தை-கைவல்யத்தை. y புகுவதுவிஷய ப்ரீதியால் இதர விஷய ப்ரீதிநிவ்ருத்திக்கு

6. பற்றில வீசனும் முற்றவும் நின்றான் பற்றிலை யாய்அவன் முற்றி டெங்கே.

ஆ—ரீ. வ்யா:—(பற்றிலன்) எம்பெருமானை நாம் பற்றினால் அவன் நம்மை விஷயீ கரிக்குமோ ? அவன் ஸர்வேஸ்வரனல்லனோ ? என்னில்; ஸர்வேஸ்வரனையாகிலும் ஆஸ்ரிதர் எல்லார்பக்கலிலுமொக்க ஸ்வேஹ ஸ்வபாவனாயிருக்கும்; ஆதலால், நீயும் அவன் பக்கலிலே ஸ்வேஹ ஸ்வபாவனாய், அவனுடைய ஸர்வஸேஷ வ்ருத்தியிலும் புது என்கிறார். 6.

ஒ—அவ:—ஆரும்பாட்டில்—விலகுகணரான நித்யாஸ்ரிதரையுடைய ஈஸ்வரன், அவி லகுகணராய் இன்றுவந்த அபூர்விகர்களை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்;

வ்யா:—நித்யாஸ்ரிதர்பக்கல். அவன் ஸங்குத்தைத் தவிர்ந்து, இன்று ஆஸ்ர யித்தவர்களையே தூரகாதிசுளாகக் கொண்டிருப்பானெனுவன். ஆனபின்பு, நீயும் அப்படியே புறம்புள்ள ஸங்குத்தை அற்று, அவனையே தூரக போஷகாதிசுளெல்லா மாகக் கொண்டு பற்று. நிரபேகுகுண ஈஸ்வரன் கஷுத்ரரான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்; அங்ஙனே இருந்தானையாகிலும், ஸங்குஸ்வபாவனாய் ஆஸ்ரிதரெல்லார் பக்கலிலும் ஒக்க ஸங்குத்திருக்கும். நீயும் ஸங்குஸ்வபாவனாய், அவனுடைய ஸர்வ ஸேஷ வ்ருத்தியிலும் அதிகரி என்றுமாம். 6.

ப—ரீ. அநந்தரம் பூஜநீயனுடைய ஸர்வஸமத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈசனும்—ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும், பற்றிலன்—பூர்வாஸ்ரிதரான மஹிஷி பரிஜநாதிசுளில் ஸங்குமற்று, முற்றவும்—அபூர்வாஸ்ரிதரான நம் பக்கலிலே

அ—γ முன்னுந்திருவந்தாதி (மாற்பால் இத்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவண மாக — பேராக்யோக்யமான பருவத்தைக்காட்டித் துவக்கக்கடவ ஸ்திரீகளுடைய தோளோடு அணைந்து அநுபூதிக்கவேணுமென்னும் ஆசையை ஸவாஸநமாக விட்டு. மங்கையர்தோள் கைவிடுகையாவது. ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி. இப்படியும் ஒரு யோஜனையுண்டென்று திருவுள்ளம். γஅதாவா, ஈஸ்வரனைப் பற்றுகையாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி வருகைக்கு பூசுவதுவிஷய ப்ரீதியாலே இதர விஷய ப்ரீதிநிவ்ருத்தியை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாற்பால் இத்யாதி)

“ பற்று அற்றதெனில்; உயிர் வீடுற்றது. அது செற்று மன்னுறில். அற்று இறையைப் பற்று ” என்று அந்வயமாதல்; “ இறையைப் பற்றி அறு ” என்று அந்வயமாதல். இதர ஸங்குத்யாக்யபூர்வகமாக ஆத்மாநுபூவத்தை இச்சியாதே, ஸர்வஸேஷியை ஆஸ்ரயிக்கவேணு மென்றது இப்பாட்டுப்ரமேயம். 5.

ஜீ—த்ருஷ்டாந்தம் (மாற்பால் இத்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாக, ஸ்திரீகள் தோளோடு அணைகையில் ஆசையைவிட்டு. மங்கையர்தோள் கைவிடுகையாவது-ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியென்றும் ஒரு யோஜனையுண்டென்று திருவுள்ளம்.

“பற்று அற்றதெனில், உயிர் வீடுற்றது. அது செற்று மன்னுறில். அற்று இறையைப்பற்று,” இதிவா, “இறையைப்பற்றி, அறு” இதிவா அந்வய: 5.

ய-தாரகத்வ போஷகத்வ பேராக்யத்வாதி; களெல்லாமாக, நின்றனன்-நிலைநின்றான்; பற்றிலையாய்-நீயும் ஸாம்ஸரிக ஸங்குத்தை விட்டு, அவன்-அவனுடைய, முற்றில்-தாரகத்வாதி, ஸமஸ்த ஸ்வபூவங்களிலும், அடங்கு-அந்தர்ப்பூவிக்கப்பார்.

அன்றியே, ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும் நம்பக்கல் ஸங்குத்திலே உடையான் 1. "समोऽहं सर्वभूतेषु" (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்று ஆஸ்ரயணீயத்வத்தில் தாரதம்யமற்று நின்றான்; நீயும் அவன் பக்கலில் ஸங்குத்திலே நிலையுடையாய் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதி, ஸமஸ்தப்ரகார அநுபூவத்திலே அந்தர்ப்பூவி என்னவுமாம். 6.

இ-அவ:-ஆரும்பாட்டில் -நாம் புறம்புள்ளவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றினால் அவன் ஸர்வேஸ்வரனன்றோ! நமக்கு முகந்தருமோ? என்னில்; ஈஸ்வரத்வம் வந்தேறி என்னும்படி ஸங்குஸ்வபூவன்காண் என்கிறார்.

வ்யா:- (பற்றிலன்) பற்றுண்டு-ஸங்கு. அதை வாஸஸ்தாநமாக உடையவன். பற்றிலன்-பற்றிலான்-பற்றிலே உள்ளான் என்னவுமாம்; ஸங்குஸ்வபூவன் என்றபடி. (ஈசனும்) ஈஸ்வரனும். ஈஸ்வரத்வத்தைத் தவிர்க்க ஒண்ணுமையாலே கிடக்குமத்தனை; இஸ்ஸங்குக் குணமாகைக்காகக் கிடக்கிறது; பூயப்படுகைக்கு உடலன்று; 2. "प्रसादपरमौ नाथी" (ப்ரஸாத் பரமௌ நாதேஷ). (முற்றவும் நின்றனன்) 1. "समोऽहं सर्वभूतेषु" (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸர்வஸமாநனாயிருக்கை. (பற்றிலையாய்) நீயும் அவன் பக்கலிலே ஸங்குஸ்வபூவனாய். (அவன் முற்றிலடங்கே) அவனுடைய எல்லா முற்றிலும் அடங்கு. எல்லா ஸேஷவ்ருத்தியிலும் அந்வயி. அத்வா, நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்; இன்று ஆஸ்ரயித்த நாம் ஒருதலையானால் நித்யாஸ்ரிதர் பக்கல் ஸங்குத்தைவிட்டு நம்மையே தாரகாதி;களாக நினைத்திருப்பானெருவன் என்கிறது. (ஈசனும் பற்றிலன்) நித்யாஸ்ரிதரை உடையனாய் இருந்தானே யாகிலும், இன்று ஆஸ்ரயித்த நாம் ஒருதலையானால் அவர்கள் பக்கல் ஸங்குத்தை உடையவனல்லன். 3. "त्वयि किञ्चित्समापन्नं" (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே) இத்யாதி. (முற்றவும் நின்றனன்) நாமே தனக்கு தாரகாதி;கள் எல்லாமாக நினைத்திருக்கும். (பற்றிலையாய்) நீயும் புறம்புள்ள ஸங்குத்தைத் தவிர்ந்து; நாஸகரமான நித்யஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குத்தை விட்டு என்கிறது; அவன் தனக்கு நித்யபேராக்யமான நித்யவிபூதியில் ஸங்குத்தையன்றோ விடுகிறது. (அவன் முற்றிலடங்கே) அவனாகிற எல்லாவற்றிலும் அடங்கு. அவனே தாரகாதி;களும் ஸர்வவித்யுபந்நுவும் எல்லாமாகப் பற்று; 4. "माता पिता भ्राता" (மாதா பிதா ப்ராதா) 5. "वासुदेवसर्वम्" (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) A "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்" B "சேலேய் கண்ணியர்" 6. "एकैक-फलमाय" (ஏகைகபலலாபாய). இது பட்டர் நிரவாஹம். 6.

ஈ— அவ:—ஆறும்பாட்டு. a பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரம் சொன்னார் கீழ்; நீர் பரிஹாரம் சொல்லுகைக்கு a, அவாப்தஸமஸ்தகாமனும், சேஷியாய் இருக்கிற அவன்தான் நமக்குக் b கைப்புகுந்தானோ? என்ன; அவன்பக்கல் திருத்த வேண்டுமென்றால், அவன் ஸங்க்ஸ்வபூவன் என்கிறார்.

வ்யா:—(பற்றிலன்)பற்றுண்டு-ஸங்க்யம். c அத்தை வாஸஸ்தாநமாக உடையவன். d பற்றிலான் என்னுமத்தை "பற்றிலன்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. e "இன்னான் இங்குண்டோ?" என்றால், "இங்கில்லையவன், அகத்திலான்" என்னக்கடவதிறே. f (ஈசனும்) ஈஸ்வரத்வம் கழற்றவொண்ணாமையாலே கிடக்குமித்தனை. g இஸ்ஸங்க்யம் குண

அ— ஆறும் பாட்டு (பற்றிலன் இத்யாதி) a ஆத்மாநுபவமாகிற அந்தராயத்தைத் தப்புகோன் என்ற அந்தரம், ஸங்க்ஸ்வபூவனானவனுடைய ஸர்வவித, கைங்கர்யங்களிலும் அவ்வித எந்ததுக்கு ப்ரயோஜனத்தை ஸங்கா பரிஹாரமுகேந த்யூரிப்பிக்கிறார் (பற்றுமிடத்தில் இத்யாதி, வாக்க்யவ்யத்தாலே) b (கைப்புகுந்தானோ) கையில் புகுரும்படி நின்றானோ? நீர் பரிஹாரமும் சொல்லி, நாங்களும் ஆர்யிக்கைக்கு அவன் இப்போது கைப்புகுந்தானோ? என்றபடி.

c, d பற்றென்று - ஸங்க்யமாய், இல்லென்று - வாஸஸ்தாநமாய், ஸங்க்ஸ்வபூவன் என்னுதல்; பற்றிலான் என்றத்தை "பற்றிலன்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், அகத்திலான் என்னுமாபோலே முழுச் சொல்லாய், பற்றிலேயானவன் - பற்றிலான் என்றாய், ஸங்க்யத்தை உடையவன் என்னுதல்; இவ்விரண்டையும் அடையே காட்டுகிறார் (அத்தை இத்யாதி, வாக்க்யவ்யத்தாலே) அர்த்த த்யவ்யத்துக்கும், பற்று - ஸங்க்யம். d யத்யவா, பற்றிலன் என்றால் - உடையவன் என்று காட்டுமோ என்ன (பற்றிலான் என்னுமத்தை இத்யாதி) என்று ஏக யோஜனையாகவுமாய். தத்யாநீமேவ ஸப்யத்யூர்த்திரிதி பூவா: . e பற்றிலான் என்று லோகத்திலே ப்ரயோகமுண்டோ என்ன (இன்னான் இங்கு உண்டோ இத்யாதி) f ஈஸ: க்ஷஸ: இதி ஸங்க்யாய உத்தரம் "ஈசனும்" இதி பத்யம். "ஈசனும்" என்ற அபிஸப்யத்யம் ஸமுச்சய - அந்வாசய - இதரேதாயோக்ய - ஸமாஹாரங்களில் அந்வாசயம் சொல்லுகிறது; ஸங்க்யம் ப்ரத்யமோபாத்தமாகையாலே ஈஸ்வரத்வம் தத்யுபஸர்ஜதமென்று கருத்து. ஈசனும் - ஈஸனேயாகிலும் என்றபடி.

ஜீ— ஆறும்பாட்டு (பற்றிலன் இத்யாதி) a, "ஈசனும்" என்றத்தைக் கடாஷித்து (அவாப்தேத்யாதி) b (கைப்புகுந்தானோ) கைப்புகுரும்படி நின்றானோ? நீர் பரிஹாரம் சொல்லி நாங்களும் ஆர்யிக்கைக்கு அவன் இப்போது கைப்புகுரும்படி நின்றானோ? என்றபடி.

c, d பற்றென்று-ஸங்க்யமாய், இல்லென்று-வாஸஸ்தாநமாய், ஸங்க்ஸ்வபூவன் என்னுதல்; பற்றிலான் என்றத்தைப் பற்றிலனென்று குறைத்துக் கிடக்கிறதாய், அகத்திலான் என்னுமாபோலே முழுச்சொல்லாய், பற்றிலேயானவன் - பற்றிலான் என்றாய், ஸங்க்யத்தை உடையவனென்னுதல்; இரண்டு அர்த்தத்தையும் அடையே அருளிச்செய்கிறார் (பற்றுண்டு இத்யாதி, வாக்க்யவ்யத்தாலே) அர்த்த த்யவ்யத்துக்கும் பற்று - ஸங்க்யம். e பற்றிலான் என்று லோகத்தில் ப்ரயோகமுண்டோ என்ன (இன்னான் இத்யாதி) f ஈஸ்வரனானோ அவன்? என்கிற ஸங்கையிலே உத்தரம் (ஈசனும்) என்று. "ஈசனும்" என்ற ஸப்யத்யம் ஸமுச்சய-அந்வாசய-இதரேதாயோக்ய-ஸமாஹாரங்களில் அந்வாசயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸங்க்யம் ப்ரத்யமோபாத்தமாகையாலே ஈஸ்வரத்வம் தத்யுபஸர்ஜதம் என்று கருத்து. ஈசனும் - ஈஸனுமாகிறான். g கழற்றவொண்ணாதே

ஈ—மாகைக்காகக் கிடக்கிறது, புயப்படுகைக்கு உடலன்று. h பெரியவன் எளிமையிறே குணமாவது.

[i 1. प्रसादपरमौ नाथौ - ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ] j தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது; மேன்மை கழற்றவொண்ணாமையாலே கிடந்த இத்தனை. k இரண்டும் அவ்வாஸ்யகூதமாயிருக்க, தண்ணளியே உள்ளதென்றறிந்தபடி என்னென்னில், [1. मम गेहमुपागतौ - மம கேஹமுபாகுதௌ] ஸேஷிகளாயிருப்பார்க்கு ஸேஷபூதரை அழைத்துக் கார்யங்கொள்ளலாயிருக்க, நெடுந்தெருவே போகிறவர்கள் l நானிருந்த

அ-தகழற்றவொண்ணாதே கிடந்தாலும் புயாவஹமன்றோவென்னில், அன்று என்கிருர் (இஸ்ஸங்கும் இத்யாதி). 2. “பரத்வே ஸதி ஹி வக்ஷ்யமாணகுணாம் ஸோபயந்தே” என்னக் கடவதிறே. h ஈஸ்வரத்வம் கிடந்தால் இஸ்ஸங்கும் குணமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிருர் (பெரியவன் இத்யாதி).

l ஸங்குமே ஸ்வபூராவம்; ஈஸ்வரத்வம் அது குணமாகைக்காக வந்தது என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ப்ரஸாதபரமௌ இத்யாதி) j (தண்ணளியே) விஸேஷணந்வயதாத்தபர்யக பரம ஸப்யதார்த்தம். k (இரண்டும்) என்றது-பரத்வஸௌலப்யங்கள். உபாகுதி:-ஸமீபாகுதி:: மஹா நிதி, ஸமீபாகுதிரிதி தாத்தபர்யம். l “ஆகூதௌ உபாகூதௌ, கேஹமுபாகூதௌ, மம கேஹ முபாகூதௌ” என்று பிரித்து ஸ்ரீ வைகுண்டத்தினின்றும் A இருள்தருமா ஞாலத்தில் எழுந்தருளினபடியையும், ஸத்ருப்யிஷ்டமான மதுரையில் எழுந்தருளினபடியையும், அதிலும் வீதியில் போகையன்றிக்கே கூடாதுக் குஹத்திலே எழுந்தருளினபடியையும் அநுஸந்தித்து, அதிலும் ராஜவீதியிலே இருக்கிற க்ருஹத்திலே அன்றிக்கே கூடாதுரான மதுஷ்யருக்கும் அருவருக்கும்படியான என்னகத்திலே வரும்படியே! என்றெண்ணி ஈடுபடுகிருன் என்கிற அர்த்தங்களை எல்லாம்

ஈ-கிடந்தாலும் / புயஹேதுவோ என்ன (இஸ்ஸங்குமித்யாதி) h குணஹேதுத்வம் எப்படியென்ன (பெரியவன் இத்யாதி).

l ஸங்குமே ஸ்வபூராவம்; ஈஸ்வரத்வம் அது குணமாகைக்காக வந்தது என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ப்ரஸாத இத்யாதி) 1. “ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகூதௌ | தயம்போஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவத: ||” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேடம்ஸே ஏகோதவிம்ஸேடத்யாயே. j (தண்ணளியே இவர்க்கு விஞ்சியிருப்பது) என்றது-பரமஸப்யதார்த்தம். k (இரண்டும்) பரத்வஸௌலப்யங்கள். l (நானிருந்த முடுக்குத் தெருத்தேடி) ஆகூதௌ, உபாகூதௌ, கேஹமுபாகூதௌ, மம கேஹமுபாகூதௌ என்று பிரித்து, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் தின்றும் A இருள்தருமாஞாலத்திலே எழுந்தருளினபடியையும், ஸத்ருப்யிஷ்டமான மதுரையிலே எழுந்தருளினபடியையும், அதிலும் வீதியிலே போகையன்றிக்கே கூடாதுக் குஹத்திலே எழுந்தருளினபடியையும் அநுஸந்தித்து, அதிலும் ராஜவீதியிலே இருக்கிற க்ருஹத்திலேயன்றிக்கே, கூடாதுரான மதுஷ்யருக்குப் அருவருக்கும்படியான என்னகத்திலே வரும்படியே! என்று ஈடுபடுகிற

ப்ர—i1.(பற்றின இத்தாதி.) पञ्चमेश एकोनविंशोऽध्याये—“विकासिमुखपद्माभ्यां ताम्भ्यां पुष्पाणि याचितः। भुवं विष्टम्य हस्ताभ्यां पस्पर्श शिरसा महीम् ॥ २० ॥ प्रसादपरमौ नाथौ मम गेहमुपागतौ। धन्योऽहमर्चयिष्यामीत्याह मान्योपजीवनः ॥ २१ ॥

A 10-6-1 / “புயஹேதுவன்றோ” என்று பாடும் இருக்கலாம்.

ஈ-முடுக்குத்தெருத்தேடி வந்தபோதே ப்ரஸாத்யமே விஞ்சியிருக்கும் என்னுமிடம் தெரிந்த தில்லையோ? [1. ஷ்யோஹம் - தந்யோஹம்] n என்றுமொக்க ஸஞ்சரிக்கிற வழியிலே n நிதியெடுப்பாரைப்போலே. [1. அச்ஷியாமி - அர்ச்சயிஷ்யாமி] என்னுடைய ஸ்வரூபாநு ரூபமான வருத்தியிலே அந்வயித்து o அழித்துக்கெடுத்து ஜீவிக்கப்பாராநின்றேன். [1. ஐத்யாஹ - இத்யாஹ] pA குட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்பார் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவன் சொல்லுவதே! என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான். [1. மால்யோபஜிவந:- மால்யோபஜீவந:] பூவில் கண்ணைத்துத் தொடுக்கில் சாபலம் பிறக்குமென்று கண்ணை

அ-ஹ்ருதீகரித்து (நானிருந்த முடுக்குத் தெருத்தேடி) என்று அருளிச்செய்கிறார் - என்று அருளிச் செய்வார். தந்யோஹம்-தநவாஹம். n (என்றுமொக்க) என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்- என்னுடைய ஸ்வரூபம் அநாதியாயிருக்க இழந்த நான் இப்போது நிர்ஹேதுகமாகக் காணப்பெற்றேன் என்று; யத்யவா (என்றுமொக்க) என்றது-தூர்ஷ்டாந்திகத்தில் 1. "மால்யோப ஜீவந:" என்றத்தைக் கடைசித்து, மாலிகா நிர்மானயாத்ரையைப் பற்ற. n (நிதியெடுப்பாரைப் போலே) 2. "தநகூணம் லப்யதா" என்கிற ஸுதிரத்திலே திருவுள்ளம்; 3. "தநம் லப்யதா - தந்ய:, கூணம் லப்யதா - கூண்ய:" என்றிறே தத்வ்ருத்தி. o "தந்ய:" இத்யத்ர பக்யவதே தநத்வேநாபித்யநாத் தத்ஸமாதிநா ஆஹ(அழித்துக் கெடுத்து இதி)அழிக்கை-க்ரயம் பண்ணுகை; கெடுக்கை - அவஸ்தாந்தாரபத்தி. இத்தால் யதேஷ்ட விநியோகத்தைச் சொன்னபடி. ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச இத்யர்த்தது: தநஸ்ய ஆபரணாதிருபேண ப்ராப்யத்வம்; அபீஷ்டவஸ்து க்ரயஸாதநத்வேந ப்ராபகத்வம். p (குட்டுநன் மாலைகள் இத்யாதி) குட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்ல மாலைகள். அப்ராக்குதமாகையாலே அநுரூபமாய், புழுகிலே தோய்ந்தாப்போலே அநுராக் ரஞ்ஜிதமாகையாலே நேரானவை. தூயன - கர்த்ருத்வமும் மமதையும் ப்ரயோஜநாத்ரமுமாகிற புழுவும் மயிரும் தூராலுமில்லாமையாலே பரிஸுத்ஸ்தமானவை. ஏந்தி - பாரதந்த்ரயத்தாலே

ஜ-அர்த்தங்களை எல்லாம் ஹ்ருதீகரித்து "நானிருந்த முடுக்குத் தெருத்தேடி" என்கிறார். உபா க்யதௌ-ஸமீபாக்யதௌ; மஹாநிதிஸமீபாக்யமநம் என்று தாத்பர்யம். தந்யோஹம்-தநவாஹம். n (என்றுமொக்க) என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - என்னுடைய ஸ்வரூபம் அநாதியா யிருக்க இழந்த நான் இப்போது நிர்ஹேதுகமாகக் காணப்பெற்றேன் என்று. n (நிதியெடுப் பாரைப் போலே) 2. "தநகூணம் லப்யதா" என்கிற ஸுதிரத்திலே திருவுள்ளம். 3. "தநம் லப்யதா - தந்ய:, கூணம் லப்யதா கூண்ய:" என்றிறே தத்வ்ருத்தி. o "தந்ய:" என்கிற விடத்தில் ஈஸ்வரனை தநத்வேந சொல்லுகையாலே தநஸமாதிநாலே சொல்லுகிறார் (அழித்து இத்யாதி) அழிக்கை-க்ரய விக்ரயம் பண்ணுகை; கெடுக்கை - அவஸ்தாந்தாரபத்தி. இத்தால் யதேஷ்ட விநியோகத்தைச் சொன்னபடி. ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச இத் யர்த்தது: தநத்துக்கு ஆபரணாதிருபேண ப்ராப்யத்வம்; அபீஷ்டவஸ்துக்ரயஸாதநத்வேந ப்ராபகத்வம். o அழித்து - ஸ்வபேதாயம் அழியாதே ஸாதநமாக்கி. கெடுத்து என்று - ஆபரணமாக்கிப் பூண்கை. அத்தால் ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது. p (குட்டு நன் மாலைகள் இத்யாதி) குட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்ல மாலைகளை - பரிஸுத்ஸ்தமானவற்றை தரித்துக் கொண்டு நிற்கிற நித்யஸூரிகள். q (பூவிறு) பூவிக்ரயம் பண்ணி. r (புல்லியன்) க்ஷுத்ரன்.

நீ—மாறவைத்துத் தொடுத்து, q பூவிற்று ஜீவிக்கும் அத்தனை r புல்லியன் சொல்லும் வார்த்தையே ஈது! என்கிறார்.

s (முற்றவும் நின்றனன்) t 1. “சமோ஽ஹ் சர்வபூதேஷு” (ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணியத்வே ஸமனாய் நின்றான். u இத்தலை இருந்தபடி இருக்க, தான் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கை. (பற்றிலையாய்) நீயும் பற்றிலையாய் — நீயும் பற்றையுடையையாய்—ஸங்குத்தையுடையையாய். (அவன் v முற்றிலடங்கே) w2. “அஹ் சர்வ் கரிக்யாமி” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே அவனுடைய x எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி.

ஐ—பாவதங்கீகாரம் துரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நித்யஸூரிகள். q (பூவிற்று) பூவை விக்ரயம் பண்ணி. r (புல்லியன்) கூடாது.

s முற்றவும் — எல்லாவற்றுக்கும் என்றபடி. t 1. (ஸமோ஽ஹமித்யாதி₃—மயி தே தேஷு சாப்யஹம்) அவர்கள் என்னிடத்திலே நிரதியை ப்ராவண்யத்தை உடையராயிருக்கிருப்போலே, நானும் அவர்களிடத்திலே நிரதியை ஸ்நேஹயுக்தனாயிருப்பன் என்றபடி. u 1. “ஸர்வபூதேஷு” என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இத்தலை இத்யாதி₃) “முற்றவும் நின்றனன்” என்றதின் தாத்பர்யமாகவுமாம்; (இத்தலை இருந்தபடி இருக்க) என்றது — ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாந ஸாஹித்ய ராஹித்யவேஷேண இருந்தபடி இருக்க என்றபடி. v, x முற்றில்—ஸர்வத்திலென்றாய், (எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும்) என்று தாத்பர்யாஸ்த்தம்.

y “நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுவன் நித்ய ஸம்ஸாரியான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆஸ்ரயித்த நாம் ஒருதலையானால் நித்யாஸ்ரிதர்பக்கல் ஸங்குத்தை விட்டு நம்மையே தூரகாதி₃களாக நினைத்திருப்பானொருவனாகிறது” என்று இரண்டாம் நிர்வாஹத்துக்கு ஸங்குதி. z “ஈசனும் பற்றிலன்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஜீ— s முற்றவும் — எல்லாவற்றுக்கும். நின்றனன் — ஆஸ்ரயணியத்வேத ஸமனாய் நின்றான். 1. “ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்யேஷ்யோ஽ஸ்தி ந ப்ரிய: | யே ப, ஜந்தி து மா | புக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ||” இதி கீதாஸு நவமே. மயி தே தேஷு சாப்யஹம்—அவர்கள் என்னிடத்திலே நிரதியை ப்ராவண்யத்தையுடையராய் இருக்கிருப்போலே, நானும் அவர்களிடத்திலே நிரதியை ஸ்நேஹயுக்தனாய் இருப்பன் என்றபடி. u 1. “ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இத்தலை இத்யாதி₃) (இத்தலை இருந்தபடி இருக்க) ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாந ஸாஹித்யராஹித்யவேஷேண இருந்தபடி இருக்க. v, x முற்றில்—வைகலத்தில் என்றாய், (எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி) என்றபடி. w 2. “அஹம் ஸர்வம்” இத்யாதி₃ பூர்வமேவ விவிதம்.

ப்ர—t1.(முற்றவும் நின்றனன்) भगवद्गीतासु नवमे—“समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेषोऽस्ति न प्रियः। ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् || २९ ||

w2. अयोध्याकाण्डे (१३) रामं प्रति लक्ष्मणः “अहं सर्वं करिष्यामि” (२५) इत्यादि।

ஈ—y அத்வா, பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி: y₂ (பற்றிலன் ஈசனும்) z 1. “वासुदेवोऽसि पूर्णः” (வாஸுதேவோஸி பூர்ண:) என்கிறபடியே ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனும், a ஜ்ஞாநா நந்த்யாமல ஸ்வரூபனும், b திரைமாறின கடல்போலே, ஈஸரிதவ்யரான நித்யஸூரிகளை உடையனும், பரமபத்யத்திலே c எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் அவர்கள் பக்கல் d பற்றுடைய வனல்லன். e அவர்கள் பக்கல் பற்றுடையவனன்றிக்கேயிருந்தால் குறைபட்டிரானே? என்னில் (f முற்றவும் நின்றனன்) அவர்களெல்லாராலும் வரும் g ஏற்றமும் இன்று ஆஸ்ரயிக்கிற இவனாலேயாம்படி நின்றான்.

h 2. “त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम” (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம) என்னுமாபோலே, i இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு திரயக்குக்கு ஒரு வாட்டம்

அ—(வாஸுதேவோஸி த்யாதி) “பூர்ண:” என்கொண்டு—குணத: உண்டான பூர்த்தி. a “ஈசன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து (ஜ்ஞாநாநந்த்யாமல இத்யாதி) b (திரைமாறின கடல்) என்றது — 3. “निस्तुरङ्गकार्णवोपम:” என்றத்தைப்பற்றி. b, c “திரைமாறின கடல்போலே எழுந்தருளியிருக்கிற” என்று அந்வயம். d (பற்றுடையவனல்லன்) ஸங்க்யமில்லாதவன் என்றபடி. e (அவர்கள் பக்கல்) நித்யஸூரிகள் பக்கல் என்றபடி. f முற்றவும் என்றது முற்றவுமாக என்றபடி; அதாவது — தூரகபோஷகங்களெல்லாமாக என்றபடி; g ஏற்றம் — அதிசய:.

h அப்படி அநுஷ்டித்துக்காட்டின இடமுண்டோ என்ன (த்வயி கிஞ்சிதித்யாதி) நித்யாத பாயினியாய், ப்ராணேப்யோஸி க்ரீயஸியாய் 4. “प्राणैकरेण प्रप्रा यत्” என்று உபயமதி

ஜி— y நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனவன் நித்யஸம்ஸாரியான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆஸ்ரயித்தாரும் ஒருதலையானால் நித்யாஸ்ரிதர்பக்கல் ஸங்க்யத்தை விட்டு, நம்மையே தூரகாதி:களாக நினைத்திருப்பானொருவனென்று த்விதீய நிர்வாஹஸ்ய ஸங்க்யதி: z “ஈசனும்—பற்றிலன்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (வாஸுதேவோஸி த்யாதி) “பூர்ண:” என்று—குணத: உண்டான பூர்த்தி. a “ஈசன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து (ஜ்ஞாநா நந்தேத்யாதி) b (திரைமாறின கடல்) என்றது — 3. “निस्तुरङ्गकार्णवोपम:” என்றத்தைப் பற்றி. b, c “கடல்போலே-எழுந்தருளியிருக்கிற” இத்யந்வய: y₂ (பற்றிலன்) d பற்றுடையவனல்லன்; ஸங்க்யமில்லாதவன் என்றபடி. e (அவர்கள் பக்கல்) நித்யஸூரிகள் பக்கல். f (முற்றவும்) முற்றவு மாக-தூரக போஷகபோக்ஷயங்களெல்லாமாக, நின்றனன் — நின்றான். g ஏற்றம் — அதிசய:.

h அப்படி நின்ற இடமுண்டோ என்ன (த்வயி கிஞ்சிதித்யாதி) 2. “इति श्री राम कृतं वीर बलमविशेषमिति नाम । त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम । पुरा तेन महाप्राणैः लक्ष्मणेन यवियसा । शत्रुनेन च शत्रुं स्वशरीरेण वा पुनः ॥” இதி யுத்ஸுகாண்டே:

ப்ர—z1. “वासुदेवोऽसि पूर्णः”

h2. (முற்றவும் நின்றனன்) युद्धकाण्डे एकचत्वारिंशे सर्गे रावणस्य मकुटमङ्गं कृत्वा आगतं सुग्रीवं प्रति रामः—“इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम् । त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम ॥ ४ ॥ भरतेन महाबाहो लक्ष्मणेन यवीयसा । शत्रुनेन च शत्रुं स्वशरीरेण वा पुनः ॥ ५ ॥”

ஈ-வரில் நித்யாஸ்ரிதையான பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை. j அன்று ஈன்ற கன்றின் பக்கல் வரத்ஸ்யத்தாலே முன்னணைக் கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமாபோலே.

அ-ஸித்யுதையாய், 1. "நைவ த்யம்ஸாந்" இத்யாதிப்படியே வாசாமகேரசரமான வ்யஸநோத் பாதுகமான வில்லேஷயுதையாய் இருக்கிறவள் நிமித்தமாகவிறே படுகிறது. ஆகையால், இப்படிப் பட்டவள் ஒருதலையானால் படுவதெல்லாம் பட்டாலும் கேதுமென்னென்ன; உமக்கு கிஞ்சித் அவமதி இவள்நிமித்தமாக வரில், "இவள் நிமித்தமாகவிறே உமக்கு இப்படிப் படவேண்டுகிறது" என்று இதுக்கு நிமித்தமான இவளையும் வேண்டேன்; இவ்வளவுமல்ல; 2. "தேயஸே தேயஸே" இத்யாதி ந்யாயத்தாலே அவளிலும் ப்ரியரான இவ்வினையபெருமாள் நிமித்தமாக உமக்கொரு வாட்டம் வரில் அவரையும் வேண்டேன்; இவ்வளவுமல்ல; நிர்ப்பந்தியாமல் நாமுகந்ததே செய்கையாலே இவரிலும் ப்ரியனான புரதன் நிமித்தமாகவும் உமக்கொரு வாட்டம் வரில் அவளையும் வேண்டேன். அவ்வளவுமன்றிக்கே, அவர்க்கு நல்லானாய், நம்முடைய விஷயமாக இந்த்யுதையை ஜயிக்கையிலே வீரனாகையாலே அவருக்கு ப்ரியனான ஸத்ருக்நன் நிமித்தமாக உமக்கொரு வாட்டம் வரில் அவளையும் வேண்டேன்; இவ்வளவுமல்ல; இவர்கள் இத்தனைபேரும் ஒருதலையாய் அவர்கள் இத்தனைபேர் நிமித்தமாக உமக்கொரு வாட்டம் வரில் இவர்களித்தனைபேரையும் வேண்டேன்; உமக்கு வாட்டம் வாராமலிருக்குமித்தனையே நமக்கு வேண்டுவது. இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவந மிறே திருமேனி; ஸ்வஸப்நம் பிராட்டிமுதலான எல்லாரையும் சொல்லுகிறது. தம்முடைய திருமேனி என்கிற அர்த்தம் "ஸரீரம்" என்றபோதே ஸித்யுதையிறே. ஸ்வேஷாம் ஸரீரேண-இத்தனைபேருக்கும் ஜீவநமான தம்முடைய திருமேனியாலே என்றபடி. 3. "தயஜேதேகம் குலஸ்யார்த்தே" என்கிற மர்யாதையும் இல்லை. 4. "புரதேந மஹாபூஹோ லக்ஷ்மணேந யவியஸா | ஸத்ருக்நேந ச வீரேண ஸ்வஸரீரேண வா புந: ||" என்று உத்தரஸ்லோகத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு இவ்வர்த்தம். | இஸ்லோகார்த்தம் (இன்று ஆஸ்ரயித்தது இத்யாதி) | உக்தமர்த்தம் லௌகிக த்ருஷ்டாந்தேந ஸமர்த்தயதி (அன்று ஈன்ற இதி).

ஜீ-ஏகசத்வாரிம்ஸே ஸர்க்கே ராணைமகுடபங்கும் கருத்வா ஆகதம் ஸுக்ரீவம் ப்ரதி ராம: | ஸ்லோகார்த்தம் (இன்று ஆஸ்ரயித்தது இத்யாதி) "இன்றுஸ்ரயித்ததொரு திரயக்குக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை" என்றதுக்கு-பிராட்டி நிமித்தமாகவிறே உமக்கு கிஞ்சித் அவமதி பட வேண்டுகிறது. இதுக்கு நிமித்தமுதையான இவளையும் வேண்டேன். அவளிலும் ப்ரியதமரான இனையபெருமாள் நிமித்தமாக உமக்கொரு வாட்டம் வரில் அவரையும் வேண்டேன்; அவரிலும் ப்ரியதமனான புரதன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டம் வரில் அவளையும் வேண்டேன்; அவனுக்கும் ப்ரியனான ஸத்ருக்நன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டம் வரில் அவளையும் வேண்டேன்; இவ்வளவுமல்ல; இவர்களித்தனைபேர் நிமித்தமாகவும் ஒரு வாட்டம் வரில், இவர்களித்தனைபேரையும் வேண்டேன்; இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவநமிறே திருமேனி; அத்நையும் வேண்டேன்; ஆன பின்பு, உமக்கொரு வாட்டம் வாராமலிருக்குமித்தனையே நமக்கு வேண்டுவது - என்று கருத்து. ஸ்வஸரீரேண - ஸ்வேஷாம் ஸரீரேண. ஸ்வகீயரான பிராட்டி முதலான இத்தனைபேருக்கும் ஜீவநமான தம்முடைய திருமேனியால் என்றபடி. ஸ்வஸப்நம் - பிராட்டி முதலானாரைச் சொல்லுகிறது. தம்மைச் சொல்லுகிறதல்ல. தம்முடைய திருமேனி என்கிற அர்த்தம் ஸரீரம் என்றபோதே ஸித்யுதையிறே. | உக்தார்த்தத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஸமர்த்திக்கு கிருர் (அன்று ஈன்ற இத்யாதி).

ஈ-k (பற்றிலையாய்) **l** விடவொண்ணாதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான் அவன். **m** அவன் ஒருதலையானால் விடலாமவற்றை விடத் தட்டென் உனக்கு? **n** (அவன் முற்றிலடங்கே) **o** அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப் பார்; **p** 1. “वासुदेवसर्व” (வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்) என்கிறபடியே. **q** 2. “माता पिता भ्राता निवासशरणं सुहृदतिर्नारायणः” (மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: ஸரணம் ஸுஹ்ருத்ய க்ருதிர் நாராயண:) **r** 3. “एकैकफललाभाय सर्वलाभाय केशवः” (ஏகைகபுலலாபாய ஸர்வலாபாய கேஸவ:). 6.

அ-k (பற்றிலையாய்) நீயும் பற்றில்லாதவனாய். **l** (விடவொண்ணாதாரை இத்யாதி) அதாவது— நீ ஒருதலையும் நித்யஸூரிகள் ஒருதலையுமானால் நித்யஸூரிகள்தலையை விட்டு உன்தலையைப் பற்றினான் அவன். அவன் மாணிக்கத்தைவிட்டுக் கரியைப் பற்றினாப்போலே நித்யஸூரிகளைவிட்டு உன்னைப் பற்றினால், நீயும் விடலான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் என்கிற கரியை விட்டு, பரமப்ராப்யமான மாணிக்கத்தைப் பற்றத் தட்டென் உனக்கு? என்றபடி. **m** (அவன் ஒருதலையானால் இதி) புகுவாந் வா ஸ்னிகர்த்தவ்ய: , விஷயா வா இதி கோடித்யவயே ஸதி, தத்ர புகுவாந் ஏககோடியம் சேத் இத்யர்த்த: . **n** (அவன் முற்றிலடங்கு) அவனாகிற முற்றில் அடங்கு என்று ஸப்த்யார்த்தம். **o** (அவனையே எல்லாமாக) தாரக போஷக பேராக்யத்வேந ஸர்வவித்யபூந்துத்வேந ச இத்யர்த்த: . **p** அவன் அப்படி எல்லாமாக இருக்குமோ? என்ன (வாஸுதேவஸ் ஸர்வமித்யாதி) 1. “पुण्ड्रि नाम् ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந், வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி மாம் ப்ரபத்யதே; ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” **r** (ஸர்வலாபாய) ஸர்வவித்ய பேராக்யத்வமும் விவக்ஷிதம். 3. “पितृमातृसुतभ्रातृदारमित्रादयोऽपि वा। एकैकफललाभाय सर्वलाभाय केशवः॥” ஸர்வ

ஜ-k (பற்றிலையாய்) பற்றில்லாதவனாய் - ஸங்க்யமில்லாதவனாய். **l** (விடவொண்ணாதாரை இத்யாதி) நீ ஒருதலையும் நித்யஸூரிகள் ஒருதலையுமானால் நித்யஸூரிகள்தலையை விட்டு உன்தலையைப் பற்றினான் அவன். இப்படி மாணிக்கத்தைவிட்டுக் கரியைப் பற்றினாப்போலே நித்யஸூரிகளைவிட்டு உன்னைப் பற்றினால், நீயும் விடலான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களான கரியை விட்டு பரமப்ராப்யமான மாணிக்கத்தைப் பற்றத் தட்டென் உனக்கு? என்றபடி. **m** (அவன் ஒரு தலையானால் இத்யாதி) புகுவான் ஸ்னிகர்த்தவ்யனோ? விஷயங்களோ? என்று கோடித்யவயே ஸதி, தத்ர புகுவான் ஏககோடியானால் என்றபடி. **n** (அவன் முற்றிலடங்கு) அவனாகிற முற்றில் அடங்கு. **o** (அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பார்) தாரக போஷக பேராக்யத்வேநவும், ஸர்வவித்ய பூந்துத்வேநவும் பற்றப் பார் என்றபடி. **p** அவன் அப்படி எல்லாமாக இருக்குமோ? என்ன (வாஸுதேவ இத்யாதி) 1. “पुण्ड्रि नाम् ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே। வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:॥” இதி கீதாஸு ஸப்தமே. **q** மாதா பிதேத்யாதி, ஸுபூராலோபநிஷதி. **r** (ஸர்வலாபாய) ஸர்வவித்யபேராக்யத்வமும் விவக்ஷிதம். 3 “पितृमातृसुतभ्रातृदारमित्रादयोऽपि वा। एकैकफल” இத்யாதி.

ப்ர-p1. (அடங்கே) भगवद्गीतासु सप्तमे—“बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्ये। वासुदेवसर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः॥ १९॥

q 2. सुबालोपनिषदि (६)—“माता पिता भ्राता निवासशरणं सुहृदतिर्नारायणः”
r 3. “पितृमातृसुतभ्रातृदारमित्रादयोऽपि वा। एकैकफललाभाय सर्वलाभाय केशवः॥”

7. அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக்கண்டு ஈசன் அடங்கெழி ஸ்தென்று அடங்குக வுள்ளே.

ஆ—7. வ்யா:— (அடங்கெழில்) ஸ்நேஹஸ்வபூரவனாயிருந்தானேயாகிலும் இந்த லீலோப க்ரணமான ஜகத்விபூதியையும், பேராகேபகரணமான அப்ராக்ருத மஹாவிபூதியையும் உடையனாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டால், சென்று அணுகலாயிருக்குமோவென்னில்; அந்த ஸம்பத்தெல்லாம் என் ஸ்வாமியினுடைய ஸம்பத்தென்று அநுஸந்திக்கவே, கூசாதே சென்று அணுகலாம்; அப்படி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கூசாதே போய் அடிமை செய்யுங்கோள் என்கிறார்.

7.

ஒ— அவ:— ஏழாம்பாட்டில் — ஸங்குஸ்வபூரவனேயாகிலும், அபரிச்சேத்யோபயவித, மஹாவிபூதியாயிருக்கையாலே, நம் போல்வாருக்குக் கொள்ளவொண்ணாது; ஆனபின்பு ஆஸ்ரயிக்கக்கூடாது என்னில்; எம்பெருமானோடுள்ள ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திக்கவே தன் சிறுமையால் வெருவாதே துரித்து ஆஸ்ரயிக்கலாம் என்கிறார்.

வ்யா:— (அடங்கெழிலென்று தொடங்கி) அடங்க எழிலான ஸம்பத்து எல்லா வற்றையும் கண்டு. (ஈசனென்று தொடங்கி) அந்த விலக்ஷணமான ஸம்பத்தெல்லாம் என் ஸ்வாமியது என்று அநுஸந்தித்து, தானும் அவன்விபூத்யந்தர்ப்பூதமாக அநுஸந்திப்பது.

7.

ப— அவ:— அநந்தரம், அவன் விபூதிமஹத்தையைக் கண்டு இருயாதே, அவனுக்கு அத்தோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து அதினுள்ளே சொருகப்பார் என்கிறார்.

அடங்கெழில்—கட்டடங்க அழகிதான, சம்பத்து—ஸம்பத்தை, அடங்க—ஒன் றெழியாமல், கண்டு—அநுஸந்தித்து, ஈசன்—ஈஸ்வரனுக்கு, அஃது—அது, அடங்

அ—ஸமனான ஈஸ்வரன் ஸங்குஸ்வபூரவனாகையாலே, அவனிடத்திலே ஸங்குமுடையவனாய்க் கைங் கர்யத்திலே அந்வயிக்கை இப்பாட்டுக்கு ப்ரமேயம்; இன்று ஆஸ்ரயித்தவனை, நித்யஸஞ்சிரிகளையும் விட்டு புகுவான் ஆதூரிக்குமாகையாலே, விஷயங்களைவிட்டு, ஸர்வவிதபூந்துஷுமாக அவனை ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்று ப்ரமேயமென்னவுமாம். “ஈசனும் பற்றிலன், முற்றவும் நின்றான்” என்று தொடங்கி அந்வயம்.

6.

ஜ—ஈரானாய் இருக்கச்செய்தேயும் நம்பக்கல் ஸங்குத்தை உடையனாய், எல்லாவற்றுக்கும் ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸமனாய் நின்றான். நீயும் அவன்பக்கல் ஸங்குத்தையுடையையாய், அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்தர்ப்புவி என்று ப்ரதமார்த்தம்; பட்டர் யோஜனையில் ஸர்வேஸ்வரனாய் இருக்கச்செய்தேயும், ஸஞ்சிரிகள் பக்கல் ஸங்குமில்லாதவனாய், இன்று ஆஸ்ர யித்தவன் பக்கலிலே தூராகத்வாதிசு எல்லாமாக நிலைநின்றான். நீயும் ஸாம்ஸாரிக ஸங்குத்தை விட்டவனாய் அவனுடைய தூராகத்வாதிசு ஸமஸ்தபூரவத்திலும் அந்தர்ப்புவிக்கப்பார் என்று அர்த்தம். இதுவே அந்வயம்.

6.

ப—கெழில்—அடங்கெழிலாய்-அதிஸயகரமான சேஷமாயிருக்கும்; என்று--என்று ஸம்பந்தத்தை அறிந்து, உள்ளே—அதினுள்ளே, அடங்குக—விபூத்யேகதேயமாகச் சொருகு; ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் உள்ளே அடங்கலாமிறே. 7.

இ— அவ:—ஏழாம்பாட்டில் — ஸங்க்ஸ்வபாவனையாகிலும், அபரிச்சேத்யோபய மஹாவிபூதிகளையிருக்கையாலே நம்மால் முகங்கொள்ளவொண்ணுமோ? என்னில், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தத்தை உணரவே கிட்டலாம் என்கிறது.

வ்யா:—(அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு) அடங்க எழிலான ஸம்பத்தை ஒன்றெழியாமே கண்டு; புறம்பு ஓராஸ்ரயத்தில் காணாத இஸ்ஸம்பத்தை ஓரிடத்தே சேரக் கண்டு. அவன்விபூதியாகில் கட்டடங்க உபாதேயமாயிறே யிருப்பது. முக்தனுக்கும் ததீயத்வாகாரேண லீலாவிபூதி அநுபாவ்யமாயிறே யிருப்பது. (ஈசனடங்கெழில்: தென்று) என் நாயகனுடைய ஐஸ்வர்யம் ஈதென்று அநுஸந்தித்து. (அடங்குகவுள்ளே) அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவன் விபூதியிலே ஒருவனென்று அந்வயிக்கலாம்; ஸமுத்ரம் அபரிச்சிந்நமானாலும், அதிலுள்ள ஸத்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே; அதுபோலே, ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகவே கிட்டலாம். ஸம்பந்தஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரையிலேயேறத் தள்ளுவது. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கையிறே கடக்கருத்யம். இங்கே பட்டர் பிதாபுத்ரர்களிருவரும் படவோடின கதையை அருளிச்செய்வார். 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம்பாட்டு. ஸங்க்ஸ்வபாவன் என்றார் கீழ்; அவன் ஸங்க்ஸ்வ பாவனாலும் அபரிச்சிந்நோபயவிதமஹாவிபூதியை உடையனாயிருந்தான் அவன்; இவன் அதிகுத்ரனாய் க்ஷத்ரோபகரணாயிருந்தான்; ஆனபின்பு அவனை இவ னாலே கிட்டலாயிருந்ததோ? a கடலிலே புக்க துரும்பானது b இரண்டுதலையிலும் நினை வின்றிக்கையிருக்கத் திரைமேல் திரையாகத் தள்ளுண்டு போந்து கரையிலே சேருகிற

அ— ஏழாம்பாட்டு. (அடங்கு இத்யாதி) a ஸங்க்ஸ்வபாவனானால், அவன் பூர்த்தியும் இவ னுடைய குறையும்கொண்டு கார்யம் என்? இவை ஆராயாதே கிட்டவொண்ணாதோவென்ன; ஆனாலும் அவன்ஐஸ்வர்யோத்ரேகம் இவனுக்கு பாயத்தை விளைவிக்கும் என்னுமத்தை ஸந்தித்யாநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கடலிலே புக்க இத்யாதி) b (இரண்டு தலையிலும்) என்றது- கடலுக்கும் இத்தைத் தள்ளவேணுமென்கிற நினைவில்லை; துரும்புக்கும் தள்ளப்போகிறது என்கிற நினைவில்லை என்றபடி. b, ஐஸ்வர்ய தரங்கம் இவனைத் தள்ளுகையாவது—A 'அவனெவ்

ஜீ— ஏழாம்பாட்டு. (அடங்கெழில் இத்யாதி) a ஸத்ருஷ்டாந்த விவரணம் (கடலிலே இத்யாதி) b (இரண்டுதலையிலும்) என்றது—கடலுக்கும் இத்தைத் தள்ளவேணுமென்கிற நினைவில்லை; துரும்புக்கும் தள்ளப்போகிறதென்கிற நினைவில்லை என்றபடி. b, ஐஸ்வர்யதரங்கம் இவனைத் தள்ளுகையாவது—A 'அவனெவ்விடத்தான் யானார்' என்று அயோக்யதாநுஸந்தாதத்தாலே

ஈ—திஸ்ஸையோ? அப்படியே அவனுடைய b_3 ஐஸ்வர்யதரங்குமானது இவனைத் தள்ளாதோ? என்னில்; இந்த ஐஸ்வர்யமெல்லாம் நமக்கு வகுத்த சேஷியானவனுடைய ஐஸ்வர்யம் என்று அநுஸந்திக்கவே, c தானும் அதுவாய் அந்வயிக்கலாமிறே; ஆன பின்பு, c_2 ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே வேண்டுவது என்கிறார்.

d ஒரு வ்யாபாரி, ஸ்தீ k_3 ர்ப்பிணியான ஸமயத்திலே, அர்த்தார்ஜநம் பண்ண வேணுமென்று போவது; அவளும் பிள்ளைபெற்று, அவளும் பக்வனாய்த் தனக்கும் தமப்பனானருடைய வ்யாபாரமே யாத்ரையாய், அவளும் போய், இருவரும் சரக்குப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு பந்தலிலே தங்குவது; அது இருவருக்கும் இடம் போரம்மை யாலே e அம்பறுத்து எய்யவேண்டும்படி விவாதும் ப்ரஸ்துதமான ஸமயத்திலே, இருவ ரையும் அறிவானொருவன் வந்து “இவன் உன் பிதா; நீ அவன் புத்ரன்” என்று

அ—விடத்தான், யானார்” என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே பிற்காலிக்கை. c (தானும் அதுவாய்) என்றது - அவ்விபூதிக்குள்ளே ஒன்றாய் என்றபடி. இத்தால், தானும் அவ்விபூத் யந்தர்ப்பூதனாய்க்கொண்டு சேஷபூதனான ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு கிட்டலாம் என்றதாயிற்று.

d, j ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் தானும் அவ்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாம் என்கைக்கு ஐதிஹ்யத்துவயம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வ்யாபாரி என்று தொடங்கி) e (அம்பறுத்து எய்யவேண்டும்படி) அம்பாலே தலையறும்படி எய்யவேண்டும்படி. தூர்ஷ்டாந்திகத்தில் ஜீவ பரர்கள் ஸரீரமாகிற வருஷத்திலே ஸங்குதராயிருக்கச்செய்தே 1. “தவம் மேஹம் மே” என்கிறபடியே ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநம் பண்ணிப்போந்த வாஸனையாலே “இதெல்லாம் என்னது; உன்னை வரவொட்டேன்” என்று அவனோடே ஸ்பர்த்திக்க, அவனும் இவன் செய்த அபராதமடியாக 2. “க்ஷிபாமி” 3. “ந க்ஷமாமி” என்று ஸ்பர்த்திக்க, இங்ஙனே பிணங்குகிற ஸமயத்திலே, ஈஸ்வர சேதநர்களுடைய சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியும் ஆசார்யன் வந்து “நீ இவனுடைய சேஷபூதன், இவன் உனக்கு சேஷி” என்று ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தி, “ஏன் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநம் பண்ணுகிறாய்” என்று தன்னுடைய உபதேசத்தாலே இவன்பிமாநம் போம்படி திருத்தி, “தேவர்க்கு சேஷமான ஆத்மாவை இவன் அபராதத்தைப் பார்த்துத் தள்ளவொண்ணது” என்று அவன்திருவடிகளிலே ஸரணம் புக்கு, இவ்வழியாலே இரண்டு

ஜீ-பிற்காலிக்கை. c (தானும் அதுவாய்) அவ்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய், c_2 ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்- ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்.

d, j ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் கிட்டலாமோ? என்ன, தூர்ஷ்டாந்தத்துவயம் (ஒரு வ்யாபாரி இத்யாதி) e (அம்பறுத்து எய்யவேண்டும்படி) அம்பைத் தூணியினின்றும் வாங்கி எய்யவேண்டும் படி. தூர்ஷ்டாந்திகத்திலே ஜீவபரர்கள் ஸரீரமாகிற வருஷத்திலே ஸங்குதராயிருக்கச்செய்தே, 1. “தவம் மே” என்றால் 1. “அஹம் மே” என்று ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநம் பண்ணிப்போந்த வாஸனையாலே அவனோடே ஸ்பர்த்திக்க, அவனும் இவன் செய்த அபராதமடியாக 2. “க்ஷிபாமி” 3. “ந க்ஷமாமி” என்று ஸ்பர்த்திக்க, இங்ஙனே பிணங்குகிற ஸமயத்திலே, இருவருடைய வும் சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியும் ஆசார்யன் வந்து “நீ இவனுக்கு சேஷபூதன், நீ இவனுக்கு சேஷி” என்று ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தி, தன் உபதேசத்தாலே இவன் அபிமாநம் போம்படி திருத்தி “தேவர்க்கு சேஷபூதமான ஆத்மாவை இவன் அபராதமடியாகத் தள்ள வொண்ணது” என்று அவன்திருவடிகளிலே ஸரணம் புக்கு, இவ்வழியாலே இரண்டுதலையும்

ஈ—அறிவித்தால், கீழ் இழந்த நாளைக்கு ஸோகித்து, இருவர் சரக்குமொன்றும், அவன் ரக்ஷகனும், இவன் ரக்ஷயமாய் அந்வயித்துவிடுமிறே.

f 1. [समानं वृक्षं परिष्वज्याते - ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே] g ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் தேஹமாகிற வ்ருக்ஷத்தைப்பற்றி இருந்தால், ஒருவன் கர்ம புலங்களை புஜியாநிற்கும்; h ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும். i அவன் நியாமகன்; நாம் நியாய்மனென்னும் முறையறியவே பொருந்தலாமிறே.

அ—தலையும் திருந்தினதடியாக இருவரும் கூடினால், “இப்படி ஸுலபமான விஷயத்தை இழந்து அநாதிகாலம் அநர்த்தப்பட்டுமே” என்று A “பழுதே பல பகலும்” இத்யாதிப்படியே இவன் ஸோகிக்க, “நமக்கு அவர்ஜநீய ஸம்பந்தம் உண்டாயிருக்க, கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்து அநாதிகாலம் தள்ளிவிட்டுமே” என்று அவனும் ஸோகிக்க, இப்படி இருவரும் கீழ் இழந்த நாளைக்கு ஸோகித்து, இருவரும் ரக்ஷயரக்ஷக பூரவேந சேருகை. e அம்பறுத்தெய்யவேண்டும்படி—அம்பைத் தூணியில் நின்று வாங்கி என்னவுமாம்.

f தூர்ஷ்டாந்திகத்தில் பந்தலாவது—ஸரீரம் என்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸமானம் வ்ருக்ஷமீத்யாதி). g 1 “தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்மவத்த அநந்நந்நந்யோ அபிசாகஸீதி” இத்யேதச்ச ஹ்ருதி, தித்யா யாஹ (ஜீவாத்மாவும் இதி) h (ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும்) என்றது-2. “ருதம் பிபுந்தென” என்கிற ஸ்ருதியைக் கடாஷித்து. 3. “பிபும்ஸ்ச பாயயம்ஸ்ச பிபுந்தென” என்றிறே தத்வ்யாக்யாநம். i ஸ்வஸ்வாமிபூரவ ஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார்; நியந்த்ருநியாய்ப்பூரவ ஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் இதில் (அவன் நியாமகன் இத்யாதி)

ஜீ—திருந்தினதடியாக இருவரும் கூடினால், “இப்படி ஸுலபமான விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து அநர்த்தப்பட்டுமே” என்று இவன் ஸோகிக்க, “நமக்கு அவர்ஜநீய ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க, கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்து அநாதிகாலம் தள்ளிவிட்டுமே” என்று அவன் ஸோகிக்க, இப்படி இருவரும் கீழ்இழந்த நாளைக்கு ஸோகித்து இருவரும் ரக்ஷயரக்ஷகபூரவேந சேருகை.

f தூர்ஷ்டாந்திகத்தில், பந்தலாவது ஸரீரமென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு, அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸமானம் வ்ருக்ஷம் இத்யாதி) இதும் பூர்வம் லிகிதம். பந்தல் ஸ்தூநத்திலே, வ்ருக்ஷமென்கிற தேஹம். h (ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும்) என்றது - 2. “ருதம் பிபுந்தென” என்கிற ஸ்ருதியைப் பற்றி 3. “பிபும்ஸ்ச பாயயம்ஸ்ச-பிபுந்தென” இதி ஹி தத்வ்யாக்யாநம். i “ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே வேண்டுவது” (414 c) என்றவிடத்திலே ஸ்வஸ்வாமிபூரவ ஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார்; இதில் நியந்த்ருநியாய்ப்பூரவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நியாமகன் இத்யாதி) இத்தால், “அபிசாகஸீதி” என்றத்தால் பூலித்த நியந்த்ருநியாய்ப்பூரவஸம்பந்தமும் இப்பாட்டுக்கு விவக்ஷிதமிதி தூர்ஷ்டவ்யம்.

ப்ர—f1. (அடங்கெழில் இத்யாதி) “समानं वृक्षं” इत्यादि पूर्वमेव (२७५ पुटे) लिखितम् ॥

A முதல் திருவ-16.

ஈ— j ராஜபுத்ரன் ஒரு உத்யாநத்தைக் கண்டு புக அஞ்சினால், “உன் தமப்பனது காண்” என்னவே, நினைத்தபடி புக்குப் பரிமாறலாமிறே; k ஆனபின்பு, ததீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது; தானும் அதுக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாம் என்கிறார்.

வ்யா:—(அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு) l பேராக்யபூமியாய் இருக்கும் நித்யவிபூதி; கர்மநிபுந்தநமாக அவனாலே m நியாயம்மாய் இருக்கும் இவ்விபூதி; n அதில் ததீயமென்று அநுஸந்திக்குப் புக்கவாறே, o கர்மநிபுந்தநமான ஆகாரம் தோற்றுதே p ததீயத்வாகாரமேயிறே தோற்றுவது. q(அடங்கெழில் இத்யாதி) r கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தை எல்லாங் கண்டு, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து இடெல்லாம் என்று அநுஸந்தித்து, அவ்விபூதிக்குள்ளே தானும் ஒருவனாய் அந்வயிக்கப்பார்ப்பது; s அப்போது t ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைத்தானாகலாமிறே.

அ— j ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் நிர்ப்பயனாகச் சேரலாமென்னுமத்தை உத்யாஹரணமுகத் தாலே தெரிவிக்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி) ராஜபுத்ரன் இத்யாதி வாக்யத்திலே 1. “ஏக இத்ராஜா ஜகதோ பபூவ” என்றும், 2. “ராஜாதி, ராஜஸ் ஸர்வேஷாம்” என்றும், 3. “அவிஜ்ஞாதா: குமாரகா:” என்றும், ஸர்வேஸ்வரனை ராஜாவாகவும், ஆத்மாவை ராஜபுத்ரனாகவும், உத்யாநம் A பெய்த காவாகவும், ஜ்ஞாபகன் ஆசார்யனாகவும் கண்டு கொள்வது. k உக்தார்த்தத்தை நிகுமிக்கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி)

l கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்து (r) என்னலாமோ? லீலாவிபூதி ஹேயமன்றோ என்ன (பேராக்யபூமியாய் இத்யாதி) m நியாயம் என்கையாலே லீலாவிபூதித்வம் த்யோதிதம். பேராக்ய இத்யாதி த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். n இவனுக்கு அநுகூலமானபடியை அருளிச்செய்கிறார் (அதில் ததீயம் என்று இத்யாதி) o கர்மநிபுந்தநமான ஆகாரம் தோற்றுகையாவது - பேராஜ நாத்யுபயுக்தாகாரத்தாலே உத்யேத்யம்மாய்த் தோற்றுகை. p ததீயத்வாகாரமே தோற்றுகையாவது - ததீயத்வாகாரமே உத்யேத்யதாப்ரயோஜகமாகை. q ஸப்ரதார்த்தத்துக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாத்யாநம் (அடங்கெழில் இத்யாதி இதி) r கட்டடங்க-ஸாகல்யேந. s அந்வயித்தால் பூலமேதென்ன (அப்போது இத்யாதி) அப்போதாவது-தானும் விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்தர்ப்புவித்தபோது என்றபடி. யத்யவா, ததீயத்வேந அநுஸந்தித்தால் பிற்காலிக்க வேண்டாவோ என்ன(அப்போது இத்யாதி). t ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைக்கையாவது-கைங்கர்யம் பண்ணுகை.

ஜ— j த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி) ராஜபுத்ரன் இத்யாதிவாக்யத்திலே - ஸர்வேஸ்வரனை ராஜாவாகவும், ஆத்மாவைப் புத்ரனாகவும், உத்யாநம் A பெய்தகாவாகவும், ஜ்ஞாபகன் ஆசார்யனாகவும் த்ருஷ்டவ்யம். k உக்தார்த்த நிகுமநம் (ஆனபின்பு இத்யாதி).

l கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்து (r) என்னலாமோ? லீலாவிபூதி ஹேயமன்றோவென்ன (பேராக்யபூமியாய் இத்யாதி) பேராக்யேத்யாதி த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். n இவனுக்கு அநுகூலமான படியை அருளிச்செய்கிறார் (அதில் ததீயம் இத்யாதி) p (ததீயத்வாகாரமே தோற்றுவது) ததீயத்வாகாரமே உத்யேத்யதாப்ரயோஜகமாகை. q ஸப்ரதார்த்தத்துக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாத்யாநம் (அடங்கெழில் இத்யாதி இதி) r கட்டடங்க-ஸாகல்யேந; உபயவிபூதியும் என்றபடி. q அஃதடங்க ஈஸ்வரனுடைய ஸம்பத்தென்று உள்ளே அடங்குக என்று அந்வயம். அடங்குகை-அந்தர்ப்புவிக்கை. s அந்வயித்தால் பூலமேதென்ன (அப்போது இத்யாதி) அப்போது - தானும் அவ்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்தர்ப்புவித்தபோது. t (ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைக்கை) கைங்கர்யம் பண்ணுகை.

ஈ— ப ஸேஷபூதனுடைய ஸ்வரூபஸித்தி, ஸேஷபக்கல் கிஞ்சித்காரத்தாலேயா யிருக்குமே.

அ-ப ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தால் ஸேஷபூதனுக்குப் பூலமேதென்ன (ஸேஷபூதனுடைய இத்யாதி) 1. “ஸேஷ: பரார்த்தத்வாத்” என்று ஸூத்ரம்; பரஸ்ய ப்ரயோஜநமேவ பரமப்ர யோஜநம் யஸ்ய, ஸ ஸேஷ: என்று ஸூத்ரத்துக்குப் பரராலே அயதூவாக வ்யாக்யாதம்பண்ணி னத்தை விசாரித்து, தத்வ்யாவ்ருத்தயார்த்தமாக யதூவான அர்த்தத்தை த்ரஸிப்பித்து அருளிச் செய்கிறார்—2. “பரகூதாதிஸயாதூநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம்—ஸ ஸேஷ:; பர: ஸேஷீ” என்று. பர: என்றது - அத்யனென்றபடி. * ஸூத்ரத்துக்குத் தொகுத்துப் பொருளருளிச் செய்கிறார்—[அந்யஸ்ய ப்ரயோஜநமேவ யஸ்ய பரமப்ரயோஜநம்—ஸ ஸேஷ:] என்று. † [அந்யஸ் ஸேஷீ] என்றது—இதுக்கு எதிர்த்தட்டானவன் ஸேஷி என்றபடி. பரஸ்யதம் உத்க்ருஷ்டத்தையும் அந்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, இவ்விடத்தில் ஸேஷபூதனுக்கு அந்யனென்று ப்ரதியோகி ஸாபேஷமாய்கையாலே சொல்லுகிறது. § [பரஸ்யதூதிஸய ஸ்யதூயோ: கர்மதூரயஸங்கா வ்யா வ்ருத்தயார்த்ததூ க்ருஷ்டபூக: என்று] கர்மதூரயம் சொன்னால் உத்க்ருஷ்டமான அதிசயமென்ற தாம்; அதை நிவர்த்திப்பிக்கிறது க்ருஷ்டபூதம் என்றபடி. அலக்ஷ்யே - விஷயமல்லாதத்திலே லக்ஷணஸ்ய வர்த்தநமிதே—அதிவ்யாப்தியாவது. ஆகையாலே பரகூதமென்று—பரனுக்கு அதிசயத் தைப் பண்ணவேணுமென்கிற இதினாலே, தனக்கு உத்க்ருஷ்டமான அதிசயத்தை வேணுமென்ற ஸேஷிவிஷயத்திலே ஸேஷத்வ லக்ஷணத்தைத் தள்ளுகிறதென்றபடி. அதிசய: என்றது—விஸேஷம் என்றபடி. அதாவது—ப்ரயோஜநரூபமான கிஞ்சித்காரம் என்றபடி. ப்ரயோஜநரூபமான அதிசயத் தைப் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸேஷத்வஸித்தி என்கிற இத்தாலே—ஸ்வரூபாதநுகூலமான விநா ஸாத்யதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸேஷத்வ ஸங்கையைத் தள்ளுகிறது. / விநாஸாத்ய திசயத்தைப் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸேஷத்வஸங்கை இல்லையோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார்— [பூலவிநாஸ்யஸ்ய ஹி கர்மண: ஸ்வகூதவிநாஸாத்யாகபூலம் ப்ரதி ந ஸேஷித்வம் என்று]

ஐ— ப ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தால் ஸேஷபூதனுக்குப் பூலமேதென்ன (ஸேஷபூதனுடைய இத்யாதி) ஸ்வரூபஸித்தியே பூலமென்றபடி. 2. “பரகூதாதிஸயாதூநேச்சயா உபாதேயத்வ மேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் — ஸ ஸேஷ:; பர: — ஸேஷீ” என்ற பூஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்தேயம். “பராதிசய ஏவ பரமப்ரயோஜநம் யஸ்ய — ஸ பரம் ப்ரதி ஸேஷ:” என்று ஸேஷத்வலக்ஷணம்.

ப்ர— ப (ஸேஷபூதனுடைய ஸ்வரூபஸித்தி இத்யாதி) भगवान् भाष्यकार: “शेष: परार्थत्वात्” [पू-मी] इति शेषशेषिभावेलक्षणपरं जैमिनीयं सूत्रं परैरयथाव्याख्यातं मत्वा तद्वथावृत्त्यर्थं तस्य सूत्रस्यार्थं यथावदर्शयति “परगतातिशयाधानेच्छया उपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं—स शेष:; पर: शेषी” [वे-सं] इति। अस्यार्थ:—* अन्यस्य प्रयोजनमेव यस्य परमप्रयोजनं, स शेष:; † अन्यश्शेषी इति। अत्र परशब्दोऽन्यपर्याय:। § परशब्दातिशयशब्दयो: कर्मधारयशङ्काव्यावृत्त्यर्थो गतशब्द:; तेन स्वगतातिशयाधायके शेषिण्यतिव्याप्तिव्युदास:। अतिशय:—विशेष:। किञ्चित्कार इति यावत्। “नाकिञ्चित्कुर्वतश्शेषत्वम्” इति हि मीमांसकानां प्रसिद्धि:। अनेन अतिशयशब्देन स्वरूपाननु- कूलविनाशाधायकानां शेषत्वशङ्काव्युदास:; / फलविनाशस्य हि कर्मण: स्वगतविनाशाधायकफलं

ஈ— V (அடங்குக உள்ளே) V₂ ஸ்வஸ்வாமிபூரவ ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவன் விபூதிமயிலே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாமிறே; W ஸமுத்தரம் அபரிச்சிதநமானாலும்

அ-அதாவது கர்மமானது-யாகூரதிக்கிரியையானது, பூலத்துக்குக் காரணமாய் ஸேஷமாயிருக்கும்; பூலஸித்தியுண்டானால் கர்மம் நஸிக்கக் காண்கிறோமே; ஆகையாலே ஸேஷியான பூலம் ஸேஷ பூதமான கர்மத்துக்கு விநாஸாத்யதிஸத்தைப் பண்ணக் காண்கையாலே, பூலத்தினாலே விநாஸ்ய மாய் இருக்கிற கர்மத்துக்குத் தன்னுடைய விநாஸத்தைப் பண்ணுகிற பூலத்தைக் குறித்து ஸேஷிதவமும், பூலத்துக்கு ஸேஷிதவமும் காணும் என்றபடி. தன்னை ஸேஷமென்று அநுஸந்தித்தால் ஸ்வரூபரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுகையொழிய பிற்காலிக்க யோக்யதை யில்லை என்றபடி.

“அஃதடங்க-இதடங்க, ஈசனெழில்-ஈஸ்வரனாவடய ஸம்பத்தென்று, உள்ளே அடங்குக-அந்வயி” என்று அந்வயம். V இன்று அடங்குகையாவதென்? அன்றே ஈஸ்வர விபூதிக்குள்ளேயன்றே இருக்கிறது என்ன (அடங்குக உள்ளே இத்யாதி) அடங்குகையாவது ஸ்வஸ்ய தத்விபூதித்வேந அநுஸந்த, ஜ்ஞாநமென்று தாத்பர்யம்.

ஐ— V₂ அன்றே ஈஸ்வர விபூதிக்குள்ளேயன்றே இருக்கிறது; இன்று அடங்குகையாவதென் னென்ன (ஸ்வஸ்வாமிபூரவேத்யாதி) V அடங்குகை-ஸ்வஸ்ய தத்விபூதித்வேந அநுஸந்த, ஜ்ஞாநம். W அவதாரிகையில் “கடலிலே புகு துரும்பு” (413 a) இத்யாதி, ஸங்காவாக்யத்தைப் பரிஹரிக்கிரூர் (ஸமுத்தரம் இத்யாதி) ஸத்வங்களும் ரஷ்ய ரக்ஷகபூரவ ஸம்பந்தத்தாலேயிறே ஸமுத்

॥॥ प्रति न शेषित्वम्; आधानशब्देन अतिशयं प्रति अनधिकरणतया हेतुत्वं विवक्षितम्; अनेन परमत-
मतिशयं स्वस्मिन्नापादयितुं इच्छया उपादेयस्य शेषिणः शेषत्वशङ्कानिवृत्तिः। (इच्छयेति) परगतातिशयस्य
इच्छाविषयतया प्रयोजनत्वसवगम्यते। इच्छाशब्दस्य निरुपपदत्वात् साक्षादेव इच्छाविषयत्वमभि-
प्रेतम्; साक्षादिच्छाविषयश्च परमप्रयोजनम्; तच्च “परार्थत्वात्” इत्यर्थशब्देनोक्तम्; अर्थ्यत इति
हि-अर्थः। इष्यत इति यावत्। निरुपपदश्च अर्थशब्दः स्वतः परमप्रयोजनपरः; अनेन स्वाति-
शयाधायके भृत्यादौ लक्षणाव्याप्तिशङ्काव्युदासः। भृत्यो हि खालङ्कारादिकमपि स्वाम्यतिशयाय
भवतीति बुद्ध्या स्वातिशयमाधत्ते; अतो भृत्येन स्वातिशयाधानस्य परातिशयः परमप्रयोजनमिति
नाव्याप्तिः। उपादेयत्वं-स्वीकार्यत्वम्। इच्छास्वीकारौ यथायोग्यं संभवतः। शेषशेषिणोरुभयोरपि
चेतनत्वे तु इच्छास्वीकारौ तद्वतौ स्तः; यथा राजभृत्ययोः। अन्यतरस्य चेतनत्वे अन्यतरस्यैव
इच्छास्वीकारौ; यथा राजभवनयोः। उभयोरप्यचेतनत्वे तद्वयतिरिक्तचेतनगताविच्छास्वीकारौ
यथायोग्यं संभवतः; यथा प्रभाप्रभावतोः। उपादेयत्वं-उपादातुमर्हत्वम्; तेन अकिञ्चित्कार-
दशायामव्याप्तिपरिहारः। एवकारेण, कदाचित् परस्मिन् अपि अतिशयाधायकस्य शेषिणः परं प्रति
शेषत्वव्युदासः। (स्वरूपमिति) स्वरूपातिरिक्तगुणाद्युपाधिनिरासः; स्वरूपप्रयुक्तम्, नतु गुणादिधर्म-
प्रयुक्तमित्यर्थः। परातिशय एव परमप्रयोजनं यस्य, स परं प्रति शेष इति लक्षणयुक्तम्॥

8. உள்ள முரைசெயல் உள்ளிம் முன்றையும் உள்ளிக் கெடுத்துஇறை யுள்ளி ஸெடுங்கே.

ஆ-8. வ்யா:— (உள்ளம்) என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமை செய்வ தென்னில் : ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே. பண்டே ஸம்பந்நமாயிருந்த வாங்மந:காயங்கள் முன்றையும் - புகுவத்பரிசர்யா கரணர்த்தமாகப் பரிகல்பிதமென்னுமிடத்தை அநு ஸந்தித்து, தத்வ்யதிரித்த விஷயங்களில்நின்றும் நிவர்த்திப்பித்து புகுவத்விஷயமாக்குவது என்கிறார். 8.

ஓ-அவ:—எட்டாம்பாட்டில்—புஜநப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (உள்ளம் என்று தொடங்கி) மனோவாக்காயங்கள் தேடவேண்டாதே ஸம்பந்நமாய், விதேயமான முன்றையும் - என்ன ப்ரயோஜநம் கொள்கைக்கு இவை உண்டாக்கிற்று என்று ஆராய்ந்து, அவற்றுக்கு உண்டான அப்ராப்தமான புரஹ்மவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, அவன் பக்கலிலே நிவேசி என்கிறார். 8.

ஈ-அதினுள்ளில் ஸத்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே; அதுபோலே ஸம்புந்த ஜ்ஞாநமடியாகக் கிட்டலாம்; ஸம்புந்தஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரை யிலே ஏறத் தள்ளுவது. x ஸம்புந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே கடகக்ருத்யம். 7.

அ-w அவதாரிகையில் (413a) “கடலில் புக்க துரும்பானது” என்று தொடங்கிச்சொன்ன ஸங்கை யைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸமுத்ரமித்யாதி). யத்வா மஹத்த்வமுண்டானாலும் ஸம்புந்த ஜ்ஞாநமடி யாகக் கிட்டுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஸமுத்ரமித்யாதி) ஸத்வங்களும் ரக்ஷய ரக்ஷகபூரவ ஸம்புந் தத்தாலேயிறே ஸமுத்ரத்தைக் கிட்டுகிறது. x ராஜபுத்ர த்ருஷ்டாந்தத்தில் (416 j) பிதாபுத்ர ஸம்புந்தத்தை ஒருவன் உணர்த்தினாப்போலே, த்ரூஷ்டாந்திகத்தில் ஸேஷஸேஷிபூரவ ஸம்புந்தத்தை உணர்த்துகிறவர் யாரென்ன (ஸம்புந்தஜ்ஞாநம் இத்யாதி) யத்வா ஸம்புந்த ஜ்ஞாநம் உண்டானால் கிட்டலாம் என்கிற அர்த்தத்தை ப்ரகாராந்தரேண உபபாதிக்கிறார் (ஸம்புந்தேத்யாதி) கடகனுக்குக்ருத்யம் இவ்வளவானால் அத்தால் ஸுகடிதமாகத் தட்டென் னென்று தாத்தர்யம்.

ஆஸ்ரயனோபயுத்த ஸம்புந்தஜ்ஞாநம் வேணுமென்று இப்பாட்டுப்ரமேயம். “அடங் கெழில் என்று தொடங்கி, அஃதடங்க ஈசனெழில் என்று உள்ளே அடங்குக” என்று உரையி னுடைய அந்வயம். 7.

ஜி-ரத்தைக் கிட்டுகிறது என்றபடி. x த்ருஷ்டாந்தத்தில்(416j)பிதாபுத்ர ஸம்புந்தத்தை உணர்த்தி னாப்போலே த்ரூஷ்டாந்திகத்தில் ஸேஷஸேஷிபூரவ ஸம்புந்தஜ்ஞாநபகர் ஆரென்ன—(ஸம்புந் தேத்யாதி) அன்றிக்கே, ஸம்புந்தஜ்ஞாநம் உண்டாம்படி என்னென்ன (ஸம்புந்தஜ்ஞாநம் இத்யாதி) என்று கீழ் வாக்யத்தோடே ஸங்குதியாதல்.

“அடங்கெழில் என்று தொடங்கி அஃதடங்க ஈசனெழில் என்று உள்ளே அடங்குக” என்று அந்வயம். 7.

ப—8. அவ:— அநந்தரம் ப,ஜநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உள்ளம்-மநநாதி,கரணமான மனஸ்ஸும், உரை-ஸ்துத்யாதி,கரணமான வாக்கும், செயல்—ப்ரணாமாதி,கரணமான காயமும், உள்ள—நமக்கென்ன அடியிலேயுண்டாய், இம்முன்றையும்—ஸந்நிஹிதமான இம்முன்றையும், உள்ளி—இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனத்தை நிரூபித்து, கெடுத்து—இதர விஷயாந்வயத்தைத் தவிர்த்து. இறை உள்ளில்—ஸ்வாமியான ப்ராப்தவிஷயத்திலே, ஒடுங்கு—பரதந்த்ரனாய் ஒதுங்கு.

“உரை செயல்” என்று—வருத்திகளையிட்டு தத்தத்கரணங்களை லக்ஷிக்கிறது. “உள்ளிக் கெடுத்து” என்று—இவற்றினுடைய பூர்வவருத்தத்தை ஆராய்ந்து அந்யபரதையைத் தவிர்த்து என்றுமாம். 8.

இ—அவ:—எட்டாம்பாட்டில் ப,ஜநப்ரகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(உள்ளமுரை செயல்) மனோவாக்காயங்கள்; உரைசெயலென்று—தத்யாஸ்ரயமான கரணங்களை நினைக்கிறது. (உள்ள) இன்று தேடவேண்டாதே ஸம்பந்நமாயிருக்கை. (இம்முன்றையும்) ஸந்நிஹிதங்களும் விதேயங்களுமான இம்முன்றையும். இவற்றுக்கு அவ்வருகே ஒன்று தேடவேண்டா; இவையே அமையும். (உள்ளி) இன்ன ப்ரயோஜனம் கொள்ளுகைக்கு இவற்றை உண்டாக்கிற்று என்று ஆராய்ந்து. 1. “ईश्वराय निवेदितुम्” (ஈஸ்வராய நிவேதிதும்) என்று, நிரூபித்தால் ப,க,வத்,விஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்கைக்காகவாய் இருக்குமிதே. (கெடுத்து) அவற்றுக்கு உண்டான பூஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து. (இறையுள்ளில் ஒடுங்கே) வகுத்த விஷயத்திலே இவற்றையும் கொண்டுபுக்கு அடிமைசெய்யப் பார். அன்றிக்கே ஒடுங்கென்று-மெல்லொற்றை வல்லொற்றுக்கி அவன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பி என்றுமாம். இப்பாட்டில் ப,ஜிக்கைக்குப் புறம்பு ஓர் உபகரணம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, முன்னமே உண்டானவற்றின் வ்யபி,சாரத்தைத் தவிர்த்து வகுத்த விஷயத்திலே ஸமர்ப்பியுங்கோள் என்கிறார். 8.

ந— அவ:—எட்டாம்பாட்டு. a அவனுக்கு விபூதியாய் அந்வயித்தால், பின்னை தானும், தனக்கென்னச் சில கரணங்களும் என்று உண்டாய், ப,ஜித்தானாக அரிதாயிருந்ததே! என்ன; b ப,ஜநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அ— எட்டாம்பாட்டு. (உள்ளமியாதி) a ஸம்ப,ந்த,ஜ்ஞாநபூர்வமாக அவன்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிப்பதென்ற அநந்தரம் கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களில் ப்ரவணமாகாதபடி பண்ணி ப,க,வத்,விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குவதென்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜ

ஜீ— எட்டாம்பாட்டு. (உள்ளம் இத்யாதி) a ஸம்ப,ந்த,ஜ்ஞாந பூர்வமாக அவன்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிப்பதென்ற அநந்தரம், கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்காதே, ப,க,வத்,விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குவதென்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜ

ஈ— வ்யா:— c (உள்ளமுரை செயல்) d பூர்வயவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாகிற மநஸ்ஸை eப்ரத்யக்காக்கினவாறே புகுவது நுஸந்தாநத்துக்கு உடலாமே. அவ்வநு ஸந்தாநம் fவழிந்து gA “பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்” என்கிறபடியே சொல்லாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாமிறே வாக்கு; 1. “**गुणैर्दास्यमुपागतः**” (குணைர்தாஸ்ய முபாகுத:) என்கிறபடியே திருவடிகளிலே விழுந்து ஸகல கைங்கர்யங்களும்

அ—நத்தை ஸங்காபரிஹாரகதநமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு விபூதி இத்யாதி) b (புஜநப்ரகாரத்தை) என்றது “இறையுள்ளில் ஒடுங்கே” என்றத்தைப்பற்ற. புஜநப்ரகாரமாவது - அவன் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை.

c “உள்ளமுரை செயல்” —இது ப்ரதீகோபாதூநமன்று. பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதூநம். மேல் மஹாவாக்ய தாத்பர்யம். இத்தால் ஏவம்விதமான ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்று த்யோதிதம். d த்ரிவித கரணங்களையும் இறையுள்ளே ஒடுக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் (பூர்வயவிஷயங்களிலே இத்யாதி) யத்வா மநோவாக்காயாத் தத்தத்கார்யவாசிஸ்ப்புதைர் லக்ஷணயா வக்துர் பூவமாஹ (பூர்வயவிஷயங்களிலே இத்யாதி) eப்ரத்யக்காக்கினவாறே - அந்தர்முகமாக்கினவாறே. fவழிந்து - ஸ்ரவித்து. g (பொங்கேழித்யாதி) வர்த்தித்துக் கிளம்புகிற தன் குணங்களானவை வாக்குவிஷயங்களாக. 2. “**போ ந வித்தைர் ந விபுவைர் ந வாலோபிர் ந பூஷணை: | தோஷ்யதே ஹ்ருத்யேநைவ கஸ்தமீஸம் ந பூஜயேத் ||**” இத்யாதி. 3. “**இதோ பூஷி: பஞ்ச பராஞ்சி க்ரானி ப்ரத்யஞ்சி தானி ஸ்யுரிதோந்தரித்தம் | ஓளபாதி,கேப்யோ நிருபாதி, பேக்யே ப்ரத்யாஹரத்யேத்ரவரம் வ்ரஜாமி ||**” இத்யாதி. இதோ பூஷி:—ஸ்ரீரங்கநாத திவ்ய விமாதத்வாரப்ரதேஸாத்பூஷி:—பஞ்ச க்ரானி - பஞ்ச பஞ்ச இந்த்ரியாணி; ஜ்ஞாதகர்மேந்த்ரியாணீத்யர்த்த:; பராஞ்சி ஸ்யு: - பராக்ர்த்தவிஷயாணி பூர்வமாஸத்; இதோந்த:—அஸ்மாத் த்வாரப்ரதேஸாத்நத:ப்ரதேஸே. ப்ரத்யஞ்சி - ப்ரத்யக்ஷவிஷயாணி தானி - இந்த்ரியாணி ஸ்யு: . இத்தம் ஓளபாதி,கேப்ய:—கர்மாநுருபமநுபூயமாதேப்யோ விஷயேப்ய: திருபாதி,பேக்யே—ஸ்ரீரங்கநாதே. ப்ரத்யாஹரத்—விஷயேப்யோ நிவர்த்தய புகுவத் ப்ரவணம் குர்வத்; வேத்ரவரம்—த்வாரப்ரதேஸே விஸ்ருங்குல ப்ரவேஸநிரோதார்த்தம் திரயக் ப்ரதிஷ்டாபிதம் வேத்ரதண்டுவரம் ஸரணம் வ்ரஜாமீத்யர்த்த:.

ஜீ—நத்தை ஸங்காபரிஹார கதநமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு இத்யாதி) b (புஜநப்ரகாரத்தை என்றது) “இறையுள்ளிலொடுங்கே” என்றத்தைப் பற்ற. புஜநப்ரகாரம் - அவன் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை.

c “உள்ளமுரைசெயல்” என்ற இது ப்ரதீகோபாதூநமன்று. பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதூநம். மேல் மஹாவாக்யதாத்பர்யம். இத்தால் ஏவம்விதமான புஜநம் ஸுகரமென்று த்யோதிதம். d த்ரிவித கரணங்களையும் இறையுள்ளே ஒடுக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் (பூர்வயவிஷயங்களிலே இத்யாதி) e ப்ரத்யக்காக்கினவாறே—அந்தர்முகமாக்கினவாறே. fவழிந்து - ஸ்ரவித்து. g (பொங்கேழித்யாதி) வர்த்தித்துக் கிளம்புகிற குணங்களானவை வாக்குவிஷயங்களாக. c உரையும் செயலும் - ஸ்வகாரணமான வாக்கையும் காயத்தையும் லக்ஷிக்கிறது.

ப்ர-1.(உள்ளம் இத்யாதி)“गुणैर्दास्यमुपागतः”[रा.कि ४-१२]इत्यादि पूर्वमेव(१३८)लिखितम्।

ஈ—பண்ணுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே உடம்பு. (உள்ள இம்முன்றையும்) h இவை தான் இன்றாக ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, ஸேஷியான தான் இவற்றை உண்டாக்கி வைத்தானே; i இவையும் வேறே சிலவும் தேடவேண்டாவே; j இங்கே A “தாமுளரே” B “நாவாயிலுண்டே” k இத்யாதிகளை யோஜித்துக்கொள்வது; உள்ள இம்முன்றையும் l உள்ளவது. “m இவைதான் எதுக்காகக் கண்டது? இவை தான் இப்போது இருக்கிறபடியென்?” என்று n ஆராய்ந்து பார்த்தால், அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாயிருக்கும். (கெடுத்து) o கெடுப்பது - p அவற்றினின்றும் மீட்பது. (இறையுள்ளில் ஒடுங்கே) q பாழிலே மேட்டிலே பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலே பயிரிலே பாய்ச்சவாரைப் போலே

அ— h உள்ள இத்யஸ்ய பூவமாவஹ (இவைதான் இன்றாக இதி) i பிரித்து முன்றையும் நிர்ந்தேயித்திருக்க, ஸங்க்யாகீர்த்ததத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார். (இவையும் வேறே சிலவும் என்று) j “உள்ள இம்முன்றையும்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (இங்கே இத்யாதி) k ஆதிபதம்-1. “அரண்யே ஸந்தி பத்ராணி” 2. “நாராயணே தி ஸப்ஜே ஸந்தி” 3. “பத்ரேஷு புஷ்பேஷு பூலேஷு தோயேஷ்வக்ரீத லப்யேஷு ஸதேஷு ஸத்ஸு | புக்த்யேக லப்யே புருஷே புராணே முக்த்யை கிமர்த்தம் கிரியதே ந யத்ந: ||” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து.

l உள்ளுகை-ஆராய்கை. n உன்னும் ப்ரகாரத்தையும், உள்ளினாலிருக்கும்படியையும் காட்டுகிறார் (இவைதான் எதுக்காக இத்யாதி) எதுக்காகக் கண்டது என்றது - அவனிடத்திலே ஸமர்ப்பிக்கைக்காகக் கண்டதென்று கண்டுகொள்வது. n (ஆராய்ந்து பார்த்தால்) என்ற அநந்தரம், “புகுவத் ஸமார்யணார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய்” என்று அத்யாஹாரம். o கெடுத்து என்றதுக்கு அர்த்தம் (கெடுப்பதென்று) p உக்தம் விவ்ருணேதி (அவற்றினின்றும் இதி) q புகுவத்விஷயத்திலே கரணங்களை ப்ரவணமாக்கினால் அது ப்ரயோஜநமுமாய் ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய் இருக்குமென்னுமிடந்தோன்ற (பாழிலே மேட்டிலே பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலே பயிரிலே பாய்ச்சவாரைப் போலே) என்கிறார். r கரணங்களைக்கொண்டு ஒடுங்கென்னுதல்; அதாவது—கரணங்களைக்கொண்டு தான் ஆஸ்ரயிக்கை. s அன்றிக்கே இவற்றை இறையுள்ளில் ஒடுக்கென்னுதல்;

ஜீ— h உள்ள என்றதுக்கு பூவம் (இவைதான் இத்யாதி) i பிரித்து முன்றையும் நிர்ந்தேயித்திருக்க, புந: “இம்முன்றையும்” என்றதுக்கு பூவம் (இவையும் இத்யாதி) j “உள்ள இம்முன்றையும்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (இங்கே தாமுளரே இத்யாதி) k ஆதிபதம்-1. “அரண்யே ஸந்தி பத்ராணி” 2. “நாராயணே தி ஸப்ஜே ஸந்தி” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து.

l உள்ளுகை-விசாரிக்கை. n உன்னும் ப்ரகாரத்தையும், உள்ளினால் இருக்கும்படியையும் காட்டுகிறார் (இவைதான் எதுக்காக இத்யாதி) எதுக்காகக் கண்டது - அவனை ஆஸ்ரயிக்கைக்காகக் கண்டது என்று கண்டுகொள்வது. n (ஆராய்ந்து பார்த்தால்) என்ற அநந்தரம் “புகுவத் ஸமார்யணார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய்” என்று அத்யாஹாரம். o “கெடுத்து” என்றதுக்கு அர்த்தம் (கெடுப்பது என்று) p உக்தவிவரணம் (அவற்றினின்றும் இத்யாதி) q புகுவத்விஷயத்திலே கரணங்களை ப்ரவணமாக்கினால் அது ப்ரயோஜநமுமாய், ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய் இருக்குமென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (பாழிலே மேட்டிலே இத்யாதி) r கரணங்களைக் கொண்டு ஒடுங்கென்னுதல். அதாவது—கரணங்களைக்கொண்டு தான் ஆஸ்ரயிக்கை, s யத்யவா கரணங்களை ஒடுக்கு என்னுதல். அதாவது—கரணங்களை அவன் விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குகை. t “ஒடுங்கு”

ஈ—ப்ராப்தவிஷயத்திலே ஆக்கப் பார்ப்பது. r ஒடுங்கென்னுதல்; s ஒடுக்கென்னுதல்; t மெல்லினமான ஊகரத்தை வல்லொற்றுக்கி u ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல்.

v (தாமுளரே) தந்தாமைத் தேடவேண்டாவே. (தம்முள்ளம் உள்ளுளதே) w “எனக்குச் w₂ சற்றுப்போது புகுவது விஷயத்தை நினைக்கைக்கு நெஞ்சு தரவேணும்” என்று x தனிசு வாங்கவேண்டாவே; y தாமுளரானால் உண்டான நெஞ்சமுண்டே, (தாமரையின் பூவுளதே) z கைக்கெட்டும் பூவுண்டாக்கி வைத்தானே. aA “கள்ளார் துழாய்” என்று அங்குத்தைக்கு அஸர்தாரணமான திருத்துழாயைச் சொல்லி, அத்தோடக்க “கணவலர்” என்று—காக்கணத்தையும், ஆம்பலையும் சொல்லுகையாலே அங்குத்தைக்கு ஆகாததில்லை என்றபடி; ஆகையாலே தாமரையின் பூவுளதே என்றது—

அ—அதாவது—கரணங்களை ஸமர்ப்பிக்கை. r “ஒடுங்கு” என்றால் ஒடுக்கென்று காட்டுமோ என்ன (மெல்லினமான இத்யாதி) u (ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல்) ஒடுக்கென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்குமென்னுதல் என்றபடி.

v...கீழ் எடுத்த பாட்டுக்களுக்கு ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே வ்யாக்யாதம் பண்ணுகிறார் (தாமுளரே இத்யாதி) திருவந்தாதி. w தம்முள்ளமுளதே என்னுதே “உள்ளுளதே” என்று—விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குச் சற்றுப்போதென்று தொடங்கி) w₂சற்றுப்போது—கிஞ்சித்காலம். x தனிசு-ருணம். y உள்ளமென்ன அமைந்திருக்க “தம்முள்ளம்” என்பாளைன்னென்ன (தாமுளரானால்த்யாதி) வ்யுத்த்ரமமாகவும் அவதாரிகையுண்டு. w, y அன்றிக்கே வாக்யத்துவயமும்—“உள்ளுளதே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாதல். z தாமரையைச் சொன்னது சம்பகாதிக்களைப்போலே ஸாக்ஷாக்கரத்திலேயிருக்கையன்றிக்கே தாமுறின்று ஸாக்ஷாஹமாகையைப் பற்ற என்கிற அபிப்பிராயத்தாலே (கைக்கெட்டும்) என்கிறார். a அங்ஙன் சொல்லுவானென்? 1. “யத்ர பத்மவநாபி ச” என்று அவனுக்கு அத்யந்த அபிமதமாகையாலேயன்றே என்ன (கள்ளா ரித்யாதி) பெரியதிருமொழி. A “கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும் முன் கண்டக்கால், புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடத்தான் பொன்னடிக்கென்று, உள் ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக்கொள்ளோமே” கூவின-பிழல்வம், ஆம்பல்-குமுதம், முளரி-தாமரை. கணவலர் - காக்கணம்பூ. திருமொழி வ்யாக்யாதத்திலே “கணவலர்” என்றது - அலரியென்று வ்யாக்யாதம்.

ஜி-என்றால் ஒடுக்கு என்று காட்டுமோ என்ன (மெல்லினமான இத்யாதி) u (ஒடுக்கென்று கிடக்கிற தாதல்) என்றது-ஒடுக்கு என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்கிறதென்னுதல் என்றபடி.

v...கீழ் எடுத்த பாட்டுக்களுக்கு வ்யாக்யாதம் (தாமுளரே இத்யாதி) w “தம்முள்ளம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (எனக்குச் சற்றுப்போது இத்யாதி) y “உள்ளுளதே” என்றதுக்கு பாவம் (தாமுளரானால் இத்யாதி) w, y அன்றிக்கே வாக்யத்துவயமும் - “உள்ளுளதே” என்றதுக்கு பாவமாதல். w₂ சற்றுப்போது—கிஞ்சித்காலம். x தனிசு-கடன். z (கைக்கெட்டும் பூ) என்றது—தாமுறின்று ஸாக்ஷாஹமாகையைப் பற்ற. a கைக்கெட்டும்பூ என்றதென்? ஸ்லாக்யபுஷ்பங் களுக்கும் உபலக்ஷணமானாலோவென்ன (கள்ளாரித்யாதி), கணவலர்-காக்கணம்பூ. கூவின - பிழல்வம் ஆம்பல் - குமுதம், முளரி - தாமரை.

A பெரியதிருமொழி 11-7-6

ஈ—எல்லாப் புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமான இத்தனை. (ஏத்தும் பொழுதுண்டே)
 b காலத்தை உண்டாக்கிவைத்தானே; அது தனிச வாங்கவேண்டாவே. (வாமன்)
 c இதெல்லாம் வேண்டுவது d அவன் அவனல்லவாகிலன்றோ ! e தன் உடைமை பெறு
 கைக்குத் தான் இரப்பாளனாவான் ஒருவனாயிருந்தானே. f (திருமருவுதான்) அவ
 னுடைய g ஐஸ்வர்ய ப்ரகாஸகமான திருவடிகளென்னுதல்; h A வடிவினையில்லா
 மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி என்னுதல்.

i (மருவுசென்னியரே) மருவுகை - சேருகை. இப்படிப்பட்ட திருவடிகளிலே
 சேருகைக்குத் தலை ஆக்கிவைத்தானே. (வாமன்) j B அமரர் சென்னிப்பூவான
 திருவடிகளை நித்யஸம்ஸாரிகள் தலையிலும் வைப்பான் ஒருவனாய் இருந்தானே.
 இப்படி இருக்கச்செய்தே k (செவ்வே l அருநரகம் சேர்வதரிது) இவர்கள் ஸம்ஸாரத்
 துக்கு n விலக்கடி தேடிக்கொண்டு போகிறபடி எங்ஙனையோ?

அ— b (காலத்தை உண்டாக்கிவைத்தான்) என்றவிடத்தில் 1. "ப்ராதர் நிஸி தத்யா ஸந்த்யா
 மத்யாஹ்நாத்யா ஸம்ஸமரந் | நரராயணமவாப்நோதி ஸத்ய: பாபசுயம் நர: ||" என்றது
 அதுஸந்தேயம். c, j வாமனென்று-இரப்பும் அளப்பும் தோன்றும். c இதெல்லாம் வேண்டுவது
 இத்யாதியாலே-இரப்பையும், j அமரர்சென்னி இத்யாதியாலே-அளப்பையும் அருளிச்செய்தார்.
 d (அவன் அவனல்லவாகில்) வாமநனாய் ஸுலபுனன்றிக்கே மேன்மையோடே இருந்தானாகில்.
 e அவன் அவனாகையாவதென்னென்ன (தன்னுடைமை பெறுகைக்கு இத்யாதி) f திரு-ஐஸ்வர்யமும்,
 பிராட்டியும். g ஐஸ்வர்ய ப்ரகாஸகம் என்றது-த்வஜாரவிந்த்யாதிகளைப் பற்ற. h (வடிவினை இத்
 யாதி) 2. "அஸிதேஷுனா" என்னும்படி வடிவழகுக்கு நீயும் தகுதியல்லாதபடியான அதிசயித
 வைலக்ஷணயத்தை உடைய கமலவாஸிதியான லக்ஷ்மியும், ஏவம்பூத வைலக்ஷணயத்தையுடைய
 பூதீபூமியும், ஸ்வாபுரானிகமார்த்வமான திருக்கைகளாலே பிடிக்கும்படியான நிரதிசய ஸௌகுமார்
 யத்தை உடைய திருவடிகளை. i சென்னியரே என்றது-ஸம்பேத்யநமன்று; பரோஷம்-படர்க்கை;
 "தாமுளரே" என்றிருக்கையாலே. j அளப்பென்று தாத்தபர்யாந்தரம் (அமரர் சென்னிப்பூவான
 இத்யாதி) தது யத்யப்யுத்பாதிதம் ஸிர: தத்யாபி நித்யஸம்ஸாரிணா சேதநேந ஸ்வஸிரஸா
 ஸலிரிபேத்ய தச்சரணாவிந்த்யஸ்பர்ஸோ ந ஸக்யதே கர்த்துமித்யாஸங்கா ச அநேந பரிஹ்ருதா.
 k (செவ்வே இத்யாதி) 3. "தத்யாபி நரகே கேடாரே பதந்தீதி கிமத்யுதம்" இதிவத். l அருநரகம்-
 ஸம்ஸாரம். n விலக்கடி - ப்ராப்ய ப்ராபகாந்தரங்கள்.

ஜீ—c, j வாமனென்று-இரப்பும் அளப்பும் தோன்றும். c இதெல்லாம் வேண்டுவது இத்யாதியாலே-
 இரப்பையும், j அமரர் சென்னி இத்யாதியாலே - அளப்பையும் அருளிச்செய்தார். d (அவன்
 அவனல்லவாகிலன்றோ) வாமநனாய் ஸுலபுனன்றிக்கே மேன்மையோடே இருந்தானாகிலன்றோ.
 e அவன் அவனாகையாவதென்னென்ன (தன்னுடைமை பெறுகைக்கு இத்யாதி) f திரு-ஐஸ்வர்ய
 மும், பிராட்டியும். g ஐஸ்வர்ய ப்ரகாஸகம் என்றது - த்வஜாரவிந்த்யாதிரேகையைப் பற்ற.
 h (வடிவினை இத்யாதி) வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரியபிராட்டியாரும் மற்ற பூமிப்பிராட்டி
 யும் பிடிக்கும் மருதுவான திருவடிகளை. j தாத்தபர்யாந்தரம் (அமரர் சென்னி இத்யாதி) l அரு
 நரகம் - ஸம்ஸாரம். n விலக்கடி - ப்ராப்யப்ராபகாந்தரங்கள்.

9. ஒடுங்க வவன்கன் ஒடுங்கறு மெல்லம் விடும்பின்னு மாக்கை விடும்பொழு தென்னே.

ஆ—9. வ்யா:—(ஒடுங்க) இப்படி அவன் பக்கவிலே கரணங்களை ஒடுங்கப்பண்ணவே, புகுவத்கைங்கரிய ப்ரதிபுந்தகங்களெல்லாம் போம். பின்னையும் இவ்வர்த்தமாநஸரீரம் போந்தனையும் பார்த்திரு. அத்தனையே விளம்புமுள்ளது என்கிறார். 9.

ஒ—அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டில்—இப்படி ஆஸ்ரயிக்க புகுவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபுந்தகமான கர்மங்களெல்லாம் நஸரிக்கும்; ஸரீரபர்யவஸாந மாத்ரமே இவனுக்கு விளம்பும் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஒடுங்கவென்று தொடங்கி) அவனை ஆஸ்ரயிக்குங்காட்டில் அவித்யாதி, ஸங்கோசங்களெல்லாம் போம்; ஆக்கை என்று ஸரீரத்துக்குப் பேர். 9.

ஈ—11 [நாவாயிலுண்டே] 0 இது முன்னம் 0, புறம்பு தேடிப் போகவேண்டாவே. [நமோ நாரண] என்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே] 0, ஸஹஸ்ராக்ஷீ மாலாமந்த்ரம்போலே யிருக்கையன்றிக்கே, எட்டெழுத்தாய், நடுவே p விச்சேதி, யாதே சொல்லலாம் திருநாமம் உண்டாக்கி வைத்தானே. q [முவாத மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே] புந ராவ்ருத்தியில்லாத ப்ராப்யத்தை உண்டாக்கி வைத்தானே. [என்னொருவர் தீக்கதி கண் செல்லும் திறம்] இங்ஙனே இருந்தபின்பு இவர் தண்ணிய வழிதேடிப் போகிறபடி எங்ஙனையோ? 8.

அ—11 திருவந்தாதி (நாவாயிலுண்டே இத்யாதி) 0, "வாயில்" இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (புறம்பு இதி) 0, ஸஹஸ்ராக்ஷீ மந்த்ர இதி—கர்சிந்மந்த்ர: மாலாமந்த்ர இதி ச கர்சித். 1. "நாசா யணேதி ஸப், தே, டாஸ்தி" இதில்த். p "ஓவாது" என்கிறதின் தாத்பர்யம் (விச்சேதி, யாதே என்று) திருநாமத்தினுடைய ஸௌலப்யம் சொன்னபடி. q முவாத - நஸியாத; புநராவ்ருத்தியில்லாத என்றபடி. க்யம்யத இதி—க்யதி: என்றாய், ப்ராப்யம் என்றபடி. கதிக்கண் - க்யதியிலே. செல்லும் வகையுண்டே—செல்லுகைக்கீடான உபாயமுண்டே. யத், வா, கீழ் "ஓவாதுரைக்கு முரை"—என்று- ஸாத, நம் சொல்லுகையாலே, மாக் கதிக்கண் செல்லும்வகை உண்டேயென்று — செல்லலாம்படி புருஷார்த்தத்தை உண்டாக்கி வைத்தானே என்று கருத்து.

தரிவித, கரணங்களையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாமே, ஸோஷிபக்கல் ப்ரவணமாக்குகை யாகிற ப, ஜதப்ரகாரம் இப்பாட்டுப்ரமேயம். உள்ளமுரைசெயல் இத்யாதி, க்ரமத்திலே அந்வயம் 8.

ஜீ—11 (நாவாயிலுண்டே இத்யாதி) 0 "வாயில்" என்றதுக்கு ப, ராவம் (இது முன்னம் புறம்பு இத்யாதி) 0, ஸஹஸ்ராக்ஷீ மந்த்ரமென்றும், மாலாமந்த்ரமென்றும் ஆசண்டு மந்த்ரம். p "ஓவாது" என்கிறதின் ப, ராவம் (விச்சேதி, யாதே என்று) திருநாமத்தினுடைய ஸௌலப்யம் சொன்னபடி. q முவாத - நஸியாத; புநராவ்ருத்தியில்லாத என்றபடி. க்யம்யத இதி - க்யதி: என்றாய், ப்ராப்யம் என்றபடி. கதிக்கண் - க்யதியிலே. செல்லும் வகையுண்டே - செல்லுகைக்கீடான உபாயமுண்டே. யத், வா, ஓவாதுரைக்குமுரையென்று - கீழே ஸாத, நம் சொல்லுகையாலே, முவாத இத்யாதி, ப்ராப்யபரம். 1. "நாசாயணேதி ஸப், தே, டாஸ்தி" — இத்யாதி, - "பதந்திதி கிமத்யுதம்" இத்யத்தம். க்ரமேனாத்வய: 8.

II—அவ:—அநந்தரம் பஹுபலமான விரோதி நிவருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அவன்கண் — ஸ்வாமியானவனிடத்திலே, ஒடுங்க—அப்ருதுக்ஸித்து, ப்ரகார தயா அந்தர்ப்புவிக்கவே, ஒடுங்கலும் — ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிஸ்வபாவ ஸங்கோசமும், எல்லாம்—தத்தேதுவான அவித்யாதிகளுமெல்லாம், விடும்— விட்டுக்கழியும்; பின்னும்—1. “कृतकृत्याः प्रतीक्षन्ते” (க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே) என்கிற படியே பின்னையும், ஆக்கை — ஆரப்த, ஸரீரஸேஷத்தினுடைய, விடும்பொழுது— முடிவை, எண்—பார்த்திரு.

ஆக்கை விடும்பொழுது எண்ணவேணுமோ? என்றுமாம். அன்றியே, பஹுபலத்துக்கு அங்கமென்று நினைத்து, “பின்னையும் அந்திமதஸையிலே நினை” என்று அந்திமஸ்மருதியை விதிக்கிறது என்பாருமுளர். 9.

III—அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டில்—பஹுபலம் எளிதானாலும், அநாதிகால ஸஞ்சிதமான அவித்யாதிகள் பஹுபராப்திகளுக்கு விரோதியன்றோவென்னில்; “பஹிப்போம்” என்கைக்கு அடியான ஸுக்ருதமே வேண்டுவது; அடியாக பஹுபலத்திலே இழியவே அவை அடங்கக் கழியுமென்கிறது.

வ்யா:— (ஒடுங்க அவன்கண்) 2. “ईश्वरोऽहम्” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கை தவிர்ந்து, அவனுக்கு ப்ரகாரமாய், அவனபிமானத்துக்குள்ளே அந்தர்ப்புவிக்கவே. (ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்) “ஒடுங்கல் - ஒடுக்கத்தைப்பண்ணுமவை. ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசங்களான அவித்யாதிகளெல்லாம் போம். ஒடுங்கல் - வந்தேறியாய் ஒடுங்கிக்கிடந்தவை என்னவுமாம். ஸ்வரூபாதிரேகியாய் ஒடுங்கிக் கிடந்த அவித்யாதிகளெல்லாம் போம். “எல்லாம்” என்கையாலே - பஹுபலவிரோதியோடு ப்ராப்திவிரோதியோடு வாசியற ஸர்வமும் நஸிக்குமென்கிறது. (பின்னுமாகக் விடும்பொழுதெண்ணே) - பின்பு ஸரீராவஸாநமே விளம்பும். காமிநி தன்னுடம்பில் அழுக்கைக் கழற்றி, யோக்யத்திலே அந்வயிக்க அவஸர ப்ரதீக்ஷையாய் இருக்குமாயோலே, ஸரீராவஸாநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கை. உடையவர் குன்றத்துக் கீயரை “சிங்கப்பிரான்! இன்று அயனம்கிடாய்” என்ன. வித்யாநமறியாமையாலே திகைத்துநிற்க, “ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான காலத்திலே ஆறுமாஸம் போந்தது உனக்கு ஒன்றுபிருந்ததில்லையோ?” என்றருளிச்செய்தார். 1. “कृतकृत्याः” (க்ருதக்ருத்யா:), இத்யாதி... என்பார் “அஸ்திரமான ஸரீரம் தானே ஸரீரயாநிற்க, இவனுக்குத்தான் மகோரதிலுக்க வேணுமோ?” என்றருளிச்செய்தார். 9.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஒடுங்க) 2 கீழ் இரண்டு பாட்டில் ப்ரதியாதித்த ப்ரமேயத்தை அரு பஹியாதின்றாகொண்டு, இப்பாட்டில் “ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்” என்கிற பதத்தைக்

II— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஒடுங்க இத்யாதி) 2 கீழ் இரண்டு பாட்டு ப்ரமேயத்தை அதுவதித்துக் கொண்டு, இப்பாட்டில் “ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்” என்கிற பதத்தைக் கடாஷித்து ஸங்க்யதி

ஈ—ஒன்பதாம்பாட்டு. உஸம்புந்த, ஜ்ஞாநம் உண்டாகவே தன் சிறுமை பார்த்து அகல வேண்டாவென்றும், ப, ஜநமாவதுதான், அவன் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை என்றும் சொல்லி நின்றார் கீழ் இரண்டு பாட்டாலே; இது தன்னரசுநாடாய் ப்ராப்தவிஷயம் அவனல்லாமை ப, ஜியாதிருக்கிறோமோ? b ப, ஜந விரோதிகள் கனக்கவுண்டாகையன்றோ நாங்கள் ப, ஜியாதொழிகிறது என்ன; நீங்கள் c அவனைக் கிட்டவே அவையடைய விட்டுபோமென்கிறார் இதில்.

வ்யா:—d (ஒடுங்க அவன்கண்) e ப்ரகாரபூ, தரான நீங்கள் ப்ரகாரியான அவன் பக்கலிலே சென்றுசேர. i (ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்) ப்ராப்தத்தைச் செய்ய, g அப்ராப்தமானவை எல்லாம் தன்னடையே விட்டுப்போம். h ஸ்வரூபாநுரூபமானத்தைச் செய்யவே, ஸ்வரூப விரோதிகளடங்க விட்டுப்போம். “ஒடுங்கல்” என்கையாலே - i இது j ஸ்வரூபத்தில் கிடப்பதொன்றல்ல, ஸ்வரூப விரோதியாய்க்கொண்டு வந்தேறி என்னுமிடம் தோற்றுகிறது: அன்றிக்கே, “ஒடுங்கல்” என்கிற k மெல்லொற்றை ஒடுக்கலென்று l வல்லொற்றுக்கி இவனுக்கு ஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்குமவை என்னுதல்.

அ—கடாஷித்து ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்புந்த, ஜ்ஞாநமுண்டாகவே) இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே. b ப, ஜநவிரோதிகள் ப, ஜநகார்ய விரோதிகள்; புருஷார்த்த, விரோதிகள் என்றபடி. c (அவனைக்கிட்டவே) கிட்டுகை - ஆஸ்ரயணம்.

d ஒடுங்க - சேர. அப்ருத, க்ஷித்த, விரேஷணமான இவன் அவன்பக்கலிலே சேருகையாவது - 1. “ஈஸ்வரோ஽ஹம்” என்றிருக்கையைத் தவிர்க்கை என்றபடி. e ப, ஜநக்ரியாய்ச்: கர்த்துஸாபேஷாத்வாத் கர்த்துஸ்வரூபப்ரத்யுபநிபூர்வகம் ஸப், த்யார்த்த, மாஹ (ப்ரகாரேதி) f ஒடுங்கலென்று - வந்தேறியைச் சொல்லுகிறது. g (அப்ராப்தம்) வந்தேறி. h உக்தம் விவ்ருணோதி (ஸ்வரூபாநுரூபமான இதி) i இது - விரோதி, ஸமஷ்டி. j (ஸ்வரூபத்தில் கிடப்பதொன்றல்ல இதி) ஸ்வரூபாநுபூத்தி, நீ ந ப, வதீத்யர்த்த, k (மெல்லொற்று) ம்ருத்வக்ஷரம் l (வல்லொற்று) கடி, தாஷரம். [ஒற்று - ஸம்யுக்தாஷரம் என்றபடி. ?]

m (அவித்யா) அஜ்ஞாநம். n (விட்டுக்கழியும்) கார்யகரமன்றிக்கே ஒழியும். o ஏவம் ஆஸ்ரயணாதந்தரக்ஷண ஏவ ஸ்வயமேவ விரோத்யபச ம் ப்ரமாணமாஹ (வானோ இத்யாதி,) பெரிய

ஜீ—அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்புந்த, ஜ்ஞாநமுண்டாகவே) இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே. c (அவனைக்கிட்டவே) அவனை ஆஸ்ரயிக்கவே.

d ஒடுங்க-சேர. e அப்ருத, க்ஷித்த, விரேஷணமான இவன் இன்று ஒடுங்குகையாவதென்னென்ன (ப்ரகாரபூ, தரான இத்யாதி,). “ஒடுங்க” என்று ப்ரகாசத்வாநுஸந்த, ாநம் விவக்ஷிதம். f ஒடுங்கலென்று வந்தேறியைச் சொல்லுகிறது; g (அப்ராப்தம்) வந்தேறி. h விவரணம் (ஸ்வரூபேத்யாதி,) i இது-விரோதி, ஸமஷ்டி. j (ஸ்வரூபத்தில் கிடப்பதொன்றல்ல) ஸ்வரூபாநுபூத்தி, யன்று. k மெல்லொற்று-ம்ருத்வக்ஷரம். l வல்லொற்று-கடி, தாஷரம். [ஒற்று - ஸம்யுக்தாஷரம் என்றபடி. ?]

m (அவித்யா) அஜ்ஞாநம். o ப, க, வத்ஸமாஸ்ரயணாதந்தரம் விரோதிகள் போமென்கைக்குப் ப்ரமாணம் (வானோ இத்யாதி,) பெரியதிருவந்தாதி (54). “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ

ஈ— (எல்லாம் விடும்) ற அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள் ஸவாஸநமாக ற விட்டுக் கழியும். oA “வானோ மறிகடலோ” இத்யாதி.

pB “மாதே வரப்பெறுவராமென்றே வல்வினையார்” இத்யாதிகளை q யோஜித்துக் கொள்வது.

அ-திருவந்தாதி. A “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால், ஆனீன்ற-கன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தான் பணிந்தோம், வந்துயரையாவா மருங்கு” பசுனின் கன்றை எறிகருவியாக எடுத்துத் தாம் உயரவெறிந்து விளங்காயை உதிர்த்துப் பொகட்டவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தோம். நம்மோடு நெடுகப் பழகிப்போந்த ப்ரபுலது;க்கூத்தை வினைக்கும் ப்ராப்திப்ரதிபூந்த, கர்மங்களை நம்முடைய ஸமீபத்திற் கண்டிலோம். இது ஆகாஸத்தில் பறந்துபோயிற்றே? திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடலிலே புக்கதோ? காற்றிலே உருதெரியாதபடி ஸித்திலமாய்க் கரந்துபோயிற்றே? நெருப்பிலே தக்துமாய்ப்போயிற்றே? காட்டிலே மஹாப்ரஸ்தாநமாய்ப்போயிற்றே? எங்கே ஒருங்கிப்போயிற்றே? ஆ, ஆ, ஆல்! ஹந்த ஹந்த! இதும் கிமாஸ்சர்யம்! “துயர்” இத்யநேத—அஜஹத்ஸ்வார்த்த, லக்ஷணயா காரண ந்யுபலக்ஷயந்த இதி ப்ராவ: 1. “த்யவிஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” இதி ஆஸ்ரயாந்தர ஸங்க்ரமண யோக்யதாம் விநேதி ஸ-லிச்யதே.

p பெரிய திருவந்தாதி B “மாதே வரப்பெறுவராமென்றே வல்வினையார், காடானுமாதானுங் கைக்கொள்ளார், ஊடேபோய்ப் பேரோதம் சிந்துதிரைக் கண்வளரும் பேரானன், பேரோதச் சிந்திக்கப் பேர்ந்து” —ஊடேபோய்ப் பேரோதம் சிந்துதிரைகள் துடைகுத்தப் பள்ளிக்கொண்டருளமவனாய், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஓரத்துக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற பெருமையை உடையவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவேணுமென்று மனோரதிக்க, நம்மைவிட்டுப் புறப்பட்டு

ஜீ-தீயகமோ, கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால், ஆனீன்ற-கன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தான் பணிந்தோம், வந்துயரையாவாமருங்கு”. B “மாதே வரப்பெறுவராமென்றே வல்வினையார், காடானுமாதானுங் கைக்கொள்ளார், ஊடேபோய்ப்-பேரோதம் சிந்துதிரைக் கண்வளரும் பேரானன், பேரோதச் சிந்திக்கப் பேர்ந்து”. o [ஆனீன்ற என்று தொடங்கி தான்பணிந்தோம் வந்துயரை மருங்கு கண்டிலம், கானோவொருங்கிற்று, மறிகடலோ ஒருங்கிற்று, மாருதமோ ஒருங்கிற்று, தீயகமோ ஒருங்கிற்று, கானோ ஒருங்கிற்று? ஆ, ஆ, ஆல்.] இத்யந்வய: பசு ஈன்ற கன்றை எறிதடியாகத் தாம் உயர எறிந்து விளங்காயை உதிர்த்தவருடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தோம். ப்ரபுலது;க்கூத்தை வினைக்கும் ப்ராப்திப்ரதிபூந்த, கர்மங்களை நம்முடைய ஸமீபத்திலே கண்டிலோம். இது ஆகாஸத்திலே போயிற்றே? திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடலிலே போயிற்றே? காற்றிலே போயிற்றே? நெருப்பிலே போயிற்றே? காட்டிலே மஹாப்ரஸ்தாநமாய்ப் போயிற்றே? எங்கே ஒருங்கிப்போயிற்றே? ஆ, ஆ, ஆல், —ஹந்த, ஹந்த, இதென்ன ஆஸ்சர்யம் என்றபடி துயரென்று — துயரை வினைக்கும் கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

p “ஊடேபோய் என்று தொடங்கி சிந்திக்கப் பேர்ந்து, வல்வினையார் காடானும் ஆதானும் கைக்கொள்ளார், மாதே வரப்பெறுவராமென்றே” இத்யந்வய: நடுவிலேபோய்ப் பெரியகடல் சிந்துகிற திரைகள் துடைகுத்தக் கண்வளர்ந்தருளும் பெருமையை உடையவனுடைய திருநாமங் களைச் சொல்லவேணுமென்று மனோரதிக்க, நம்மைவிட்டுப் புறப்பட்டு ப்ராப்திப்ரதிபூந்த, க

A பெரிய திருவ-54. B பெரிய திருவ-59.

ஈ—இவை போமாகில் பின் இவனுக்குக் கர்த்தவ்யம் ஏதென்னில் r (பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே) “உபாஸநத்தால் வந்த s ராஜகுலங்கொண்டு பூலம் தப்பாது; தன்னடையே வருகிறது” என்று ஆறியிருக்கையன்றிக்கே, “t ஹேதுவான அவித்யாதிசுகள் கழிந்ததாகில் அவற்றின் கார்யமான இஸ்ஸரீரமும் ஒருபடி போய், u தண்ணீர்த்துரும் பற்று ப்ராப்தி கைப்புகுந்ததாவது எப்போதோ?” என்று அதுக்கு v விரல்முடக்கியிருக்கு மித்தனே; w காமிநியானவள் தன்னுடம்பில் அழுக்குக்கழற்றி, பேரகூத்திலே அந்வயிக்க அவஸரப்ரதிகையாய் இருக்குமாபோலே, ஸரீராவஸாநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கை; x A “கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்” என்று y அழுக்குக்கழற்றி ஒப்பித்துப் பார்த்திருந்தாளிறே; z அப்படி

அ-ப்ராப்தி ப்ரதிபூந்தக கர்மத்தினாரானவர், தமக்குக் காடாதல் மலையாதல் ஓரரண் தேடிக்கொள்ளுகிறவர்; அதுக்கடி-பண்டுபோலே நம்மிடத்தே வரலாமென்றே?; வந்தாராகில் தாமே படுகிறார் என்று கருத்து. இத:பரம் தத் த ஸம்பவதீதி பூரவா. வல்வினையாரிதி - அந்யேஷாமப்யுபலக்ஷணம். q (யோஜித்துக்கொள்வது) ப்ரமானதயா யோஜித்துக்கொள்வது என்றபடி.

r பின்னும்-அவித்யாதிசுகள் கழிந்தபின்னும் என்றபடி. ஏகாரம் ஈற்றசை. s (ராஜகுலம்) ராஜக்ருஹாவஷ்டம்பும். t (ஹேதுவான) ஸரீரோத்பத்திகாரணமான. u (தண்ணீர்த்துரும்பற்று) ப்ரதிபூந்தகம் போய் என்றபடி. v (விரல் முடக்கி) அங்குலம் ஸங்கோச்ய. w பூக்யவத்ப்ராப்தியை அபேக்ஷியாதே கேவலனைப்போலே ஸரீரநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறதென்னென்ன (காமிநியானவள் இதி) அதாவது - ப்ராப்திக்குறுப்பாக என்றபடி.

x அழுக்குக்கழற்றி பேரகூத்திலே அந்வயிக்கப் பார்த்திருந்தவர்களுண்டோ? என்ன (கொங்கை இத்யாதி) வெறும்புறத்திலே கண்டு ஆற்றவொண்ணாத முலைகள்மேலே அலங்கரித்த குங்குமத்தினுடைய கதும்புமானது போம்படி ப்ரவேஸித்து, ஒரு திவஸத்தில் நிற்குமாகில், என் ப்ராணானது நிற்கும்; ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒருநாள் வந்து அணையுமாகில் தூரிக்கலாம் என்று கருத்து. y (அழுக்குக் கழற்றி) அலங்கரிக்கையாலே அழுக்குக் கழித்தமை ஸித்தம்.

ஜீ—கர்மத்தினாரானவர், தமக்குக் காடாதல், மலையாதல் ஓரரண் தேடிக்கொள்ளுகிறவர். இதுக்கடி-பண்டுபோலே நம் அண்டையிலே வரலாமென்றே? வந்தாராகில் தாமே படுகிறாரென்று கருத்து. வல்வினையாரென்றது-அவித்யாதிசுகளுக்கும் உபலக்ஷணம். q (யோஜித்துக்கொள்வது) ப்ரமானதயா யோஜித்துக்கொள்வது.

r பின்னும்-அவித்யாதிசுகள் கழிந்த பின்னும். s (ராஜகுலங்கொண்டு) ராஜக்ருஹாவஷ்டம் பூங்கொண்டு. t (ஹேதுவான) ஸரீரோத்பத்தி காரணமான. u (தண்ணீர்த்துரும்பற்று) ப்ரதிபூந்தகம் போய். r “எண்ணே” என்கிற ஏகாரம் ஈற்றசையாதல்; ஈற்றசை-பாதபூரணம்; அவ்யயம் என்றபடி. யத்வா. தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேணுமென்றபடி. தேற்றம்-நிர்சயம். w கேவலனைப் போலே தேஹநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறதென்னென்ன (காமிநி இத்யாதி) அதாவது-ப்ராப்திக்கு உறுப்பாக என்றபடி.

x இதுக்கு அநுஷ்டானம் (கொங்கை இத்யாதி) முலையின்மேலே பூசின குங்குமக்குழம்பு அழியும்படி ப்ரவேஸித்து ஒருநாள் நிற்குமாகில் என்னுடைய ப்ராணானது நிற்குமென்றபடி.

ஈ—8A “அழுக்குடம்பு” என்கிற இவ்வழுக்குக் கழன்று, ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததாவது எப்போதோ! என்று பார்த்திருக்குமித்தனை; b 1. “मृत्युं प्रियमिवातिथिम्” (மருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்) என்றிருக்குமித்தனை; [कृतकृत्याः-க்ருதக்ருத்யா:] 0 க்ருதக்ருத்யராகிறார்— லித்₃த₃ஸாத₃நபரிக்₃ரஹம் பண்ணினவர்களிறே. d 2. “विदुः कृष्णं ब्राह्मणास्तत्त्वतो ये तेषां राजन् सर्वयज्ञास्समाप्ताः” (விது₃: க்ருஷ்ணம் ப்₃ராஹ்மணாஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:) d₃ அவனை உள்ளபடி அறிந்தவர்களிறே

அ—அத்ர த்₃ரஷ்டாந்திகே ப்ரதிப₃த்த₃கருபமலாபக₃மாநந்தரக்ஷண ஏவ ப்ராப்திர் ப₃விஷயதீதி தத்₃வஸர ஏவ ப்ரதீக்ஷீய இதி விஸேஷ:.. x மலாபநயநபூர்வகாதுப₃வாகாங்க்ஷா உப₃யத்ர ஸமாநேத்யபி₃ப்ராயேணஹ (அப்படி இதி) a (அழுக்குடம்பு) மலிததே₃ஹ ஸம்ப₃ந்த₃ம் என்றபடி.

b 3. “நாந்யத்ர மரணாத்₃ப₃யம்” என்று மஹாப₃யதேஹதுவான மரணவிஷயமாக, ஆக்கை விடும்பொழுது எண்ணலாமோ? என்ன (மருத்யுமித்யாதி₃) க்ருதக்ருத்யா: மருத்யும் ப்ரியமதிதி₃மிவ ப்ரதீக்ஷந்தே; இந்த அதிகாரிக்குப் புருஷார்த்த₃ம் என்றபடி. c 1. “ப்ராயஸ: பாபகாரித்வாத் ம்ருத்யோருத்₃விஜதே ஜந: | க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதி₃ம் ||” என்ற இலோகத்திலே க்ருதக்ருத்யர்க்கன்றோ ஸரீரநிவ்ருத்தி புருஷார்த்த₃மாகச் சொல்லுகிறதென்ன (க்ருதக்ருத்யராகிறார் இத்யாதி₃) d லித்₃த₃ஸாத₃ந பரிக்₃ரஹம்பண்ணினவர்கள் க்ருதக்ருத்யரென்கைக்கு ப்ரமாணம் (விது₃ரித்யாதி₃) 4. “அநேநைவ ப்ரபந்நஸ்ய ப₃க₃வந்தம் ஸநாததம் | தஸ்யாது ப₃ந்த₃: பாபமாந: ஸர்வே நஸ்யந்தி தத்₃க்ஷணாத் || க்ருதந்யதேந ஸர்வாணி தபாம்ஸி தபதாம் வர | ஸர்வே தீர்த்த₃ாஸ் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸர்வத₃ாநாநி ச க்ஷணாத் | க்ருதந்யதேந மோக்ஷஸ்ச தஸ்ய ஹஸ்தே ந ஸம்ஸய: ||” 5. “ஏவம்ரூபம் ஸம்ப₃யர்ச்சய ப்ரக்ஷீணஸேஷபாதக: | அதுஷ்டி₃தக்ரதுஸதோ ப₃வத்யேவ ந ஸம்ஸய: ||” இத்யாதி₃களைக் கண்டுக்கொள்வது. e “ப்ராப்தி

ஜி—ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒருநான் வந்து அணையுமாகில் த₃ரிக்கலாம் என்று கருத்து. அலங்கரிக்கையாலே அழுக்குக் கழித்தமை லித்₃த₃ம்.

b3. “நாந்யத்ர மரணாத்₃ப₃யம்” என்றிருக்க, இது ப்ரார்த்த₃யமோவென்ன (மருத்யுமித்யாதி₃) 1. “ப்ராயஸ: பாபகாரித்வாத் ம்ருத்யோருத்₃விஜதே ஜந: | க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதி₃ம் ||” இதி மஹாப₃யாதே ராஜஸூயே த₃ர்மஸூத்ரம் ப்ரதி க்ருஷ்ண:.. க்ருதக்ருத்யா: ம்ருத்யும் ப்ரியமதிதி₃மிவ ப்ரதீக்ஷந்தே. இந்த அதிகாரிக்குப் புருஷார்த்த₃ம் என்றபடி. c இம்லோகத்திலே க்ருதக்ருத்யர்க்கன்றோ இது உத்₃தே₃யமென்கிறதென்ன (க்ருதக்ருத்யர் இத்யாதி₃) d லித்₃த₃ஸாத₃ந பரிக்₃ரஹம் பண்ணினவர்கள் க்ருதக்ருத்யரென்கைக்கு ப்ரமாணம் (விது₃: இத்யாதி₃) 2. “ஸர்வே வேத₃ாஸ் ஸர்வவேத₃யாஸ் ஸஸாஸ்த்ர₃ாஸ் ஸர்வே யஜ்ஞ₃ாஸ் ஸர்வ இதுயாஸ்ச க்ருஷ்ண:” இதி பூர்வார்த்த₃ம்; இத₃ம் த₃ாதத₃ர்மே வேத₃யுத₃ாஹரணே. d₃ இதுக்கு

ப்ர—b1. (ஒடுங்க இத்யாதி₃) (எண்ணே) महाभारते राजसूये धर्मसुनुं प्रति कृष्णः— “प्रावशुः पापकारित्वात् मृत्योरुद्दिजते जनः | कृतकृत्याः प्रतीक्षन्ते मृत्युं प्रियमिवातिथिम् ||”

d 2. दानधर्मे वेद्यदाहरणे—“सर्वे वेदास्सर्ववेद्यास्सशास्त्रास्सर्वे यज्ञास्सर्व इत्याद्य कृष्णः | विदुः कृष्णं ब्राह्मणास्तत्त्वतो ये तेषां राजन् सर्वयज्ञास्समाप्ताः ||”

அ திருவிருத்தம்-1.

10. என்பெருக் கந்நலத்து, ஒன்பொரு வீறில வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல் சேரே.

ஆ—10. வ்யா:—(என்பெருக்கு) இப்படி ஸகல ஸமாஸ்ரயணீயனாகச் சொல்லப்பட்ட
சுஸ்வரன்தான் ஆரென்னில்; அஸங்க்யேயராய். ஜ்ஞாநாநந்த்ஸ்வபூவராயிருந்த ஸர்வாத்மாந்
களையும், நித்யஸித்த, கல்பாணகுணங்களையும் உடையனாயிருந்த நாராயணன். அவ
னுடைய - ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபூவமான திருவடிகளை
ஆஸ்ரயி என்கிறார். 10.

ஈ—எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டினார்களாகிறார். e ஓர் அயநத்தினன்று
குன்றத்துச் சீயர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக, அவருடைய சிறுபேரைச் சொல்லி
“சிங்கப்பிரான்! இன்று அயநங்கிடாய்” என்ன, திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறது இன்னதென்று
அறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க, “இத்தேஹ ஸமநந்தரத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழி
வற்ற பின்பு, நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகின்ற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்ற
இது உனக்கு ஒன்றாய் இருந்ததில்லையோ?” என்று அருளிச்செய்தார். f அன்றியே
எம்பார் ஓர் உருவிலே (பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே) என்று—இங்ஙனே
காரணமானது கழிந்தபோதே கார்யமும் தன்னடையே கழிந்ததேயன்றே; ப்ராப்தியும்
இனிக் கைபுகுந்ததேயன்றே; இனி, சிந்தாவிஷயமுண்டோ? — என்று அருளிச்
செய்தார். 9.

அ—கைப்புகுந்ததாவது எப்போதோ என்று விரல் முடங்கியிருக்கும்” (பு429ப) என்றதுக்கு ஸம்வாத
மாக ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஓரயநத்தினன்றென்று தொடங்கி) சீயம் - சிங்கம்.
A “இளஞ்சீயந்தொடர்ந்து முடுகுதலும்” இதி ஹ்யுச்சயதே. தத்ர பூஜ்யவாசிதயா சீயரிதி வர்த்ததே.

f “எண்ணே” என்றதுக்கு, முந்தின அர்த்தம்—தேற்றேகாரமாய் எண்ணவேணும் என்றபடி;
இரண்டாம் அர்த்தம் (அன்றியே இத்யாதி) இவ்வர்த்தத்துக்கு “எண்ணே” என்றது
• பிரிநிலை ஏகாரமாய் எண்ணவேண்டாவென்றாய் சித்திக்கைக்கு விஷயம் உண்டோ? என்றபடி.
B “தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே ஈற்றதை இவ்வைந்து ஏகாரம்மே” தேற்றம் - நிர்வயம்;
வினாவே - ப்ரஸ்நம்; பிரிநிலை - வ்யதிரேகம்; எண்ணே - ஸங்க்யை; ஈற்றதை - பாதபூரணம்
இத்யேகாரஸ்ய அநேகார்த்தத்துவாத் ஏகாரோ வ்யதிரேகஸூசக இதி த்விதீயநிர்வாஹஸ்ய
பூர்வ: . “ஆஸ்ரயணபூலம் விரோதி, நிவ்ருத்தி” என்று இப்பாட்டுப்ரமேயம். “அவன்கண்ணெடுங்க
ஒடுங்கலும்” இத்யாத்யந்வய: 9.

ஜீ—அர்த்தம் (அவனை இத்யாதி) e ஸ்ரீநிவ்ருத்தி புருஷார்த்தம் என்கைக்கு ஐதிஹ்யம்
(ஓரயநத்தின் இத்யாதி).

f “எண்ணே” என்றதுக்கு—தேற்றேகாரமாய் எண்ணவேணும் என்று ஓர் அர்த்தம் அருளிச்
செய்து, • பிரிநிலையேகாரமாய் எண்ணவேண்டாவென்றாய் “இனி சிந்தாவிஷயமுண்டோ?”
என்று இரண்டாம் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே எம்பார் இத்யாதி). பிரிநிலை -
வ்யதிரேகம். “அவன்கண் ஒடுங்க ஒடுங்கலும்” இத்யாரப்ய அந்வய: . 9.

A பெரியாழ்திரு3.5-2, B தொல்காப்பியம்9. • வினாவென்ற பொருளில் இவ்வாறு வருகின்றது என்பர்.

ஒ—அவ:—பத்தாம்பாட்டில்—ஸார்த்துமாகத் திருமந்தரத்தை அருளிச்செய்து, இத் தாலே யாவச்சுரீரபாதம் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—அஸங்க்யேயராய், ஜ்ஞாநாதிகல்யாணகுணங்களை உடையருமாய், நித்யமாய் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தையுடைய ஸர்வாத்மாவையும், நித்யஸித்த, கல்யாண குணங்களையும் உடைய நாராயணனுடைய, ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் விடாதே ரகடிக்கும் ஸ்வபூவமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயி.

10.

ப—அவ:—அநந்தரம் பஜநீயனுடைய ப்ராப்யதவபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

எண்—(ஆநந்தவல்லியில் சொல்லுகிற கணக்கிலே) எண்ணுக்கு, பெருக்கு—அவ்வருகே பெருகியிருப்பதாய், அந்நலத்து—அந்த ப்ரஹ்மாநந்தத்தோடு ஸமானமான ஆநந்தாதிகுணத்தையுடைய, ஒன்பொருள் — * அகாமஹதஸ்ரோத்ரிய ஸப்துவாச்யமாய் ஆவிர்ப்பூத ஸ்வரூபமான விலக்ஷணாத்மவர்க்குமென்ன, ஈறில் — அஸங்க்யேயமாய் அபரிச்சிந்நமான, வண்புகழ்—கல்யாணகுணங்களென்ன, இவற்றை உடையனாகையாலே, நாரணன்—நாராயண ஸப்துவாச்யனான ஸ்வாமியினுடைய, தின்—ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாதபடி ஸ்திரமான, கழல்—திருவடிகளை, சேர்—ஆஸ்ரயி.

விலக்ஷணகுணவிபூதிவிஸிஷ்டனான நாராயணன் திருவடிகள் ஆஸ்ரயணீயமாகச் சொல்லுகையாலே, இங்குச் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணம் பஜநப்ரபதநஸாதாரணம் என்னவுமாம். இப்படி கீழிற்பாட்டுக்களிலும் உபயாகார ஸாதாரணயம் நிரூபித்துக்கொள்க.

10.

இ—அவ:—பத்தாம்பாட்டில் — ஆஸ்ரயணத்திலே இழிவார் திருமந்தரத்தை ஸார்த்துமாக அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(என்பெருக்கு) என்று ஜீவாநந்தயத்தைச் சொல்லுகிறது. (அந்நலம்) கல்யாணமான ஜ்ஞாநாதிகுணங்களை உடைத்தாகை. (ஒன்பொருள்) ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாயிருக்கை. (ஈறில்) நித்யமாயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மவர்க்குத்தையும். (வண்புகழ்) கல்யாணகுணங்களையும் உடையனாயிருக்கை. ஈறில்வென்று—குணங்களுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். (நாரணன்) நித்யஸித்த, கல்யாணகுணங்களோபாதி ஜீவஸமூஹத்தையும் ஸ்வாதீநமாக உடையவனாகையாலே நாராயணன். (தின் கழல்) இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் முன்னாகப் பற்றி நூரை ஒருகாலும் விடாத திருவடிகள். (சேர்) ஆஸ்ரயி.

10.

ஈ— அவ:—பத்தாம்பாட்டு. அழகிது; அப்படியே ஆகிறது; a ப, ஐநத்துக்கு ஆலம்ப, நமான மந்த்ரமேதென்ன; அது இன்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயம் என்றும் சொல்லுகிறார். b இதுதன்னைப் b, புறம்புள்ளார் ஐபஹோமாதிகளாலே கார்யம் கொள்ளாநிற்பர்கள். நம்மாசார்யர்கள் c “ஸ்வருபாநுஸந்த, ாநத்துக்கு ஈடாயிருக்கிற இதினுடைய d அர்த்த, ாநுஸந்த, ாநம் மோக்ஷஸாத, ாநம்” என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கிட்டினார்க்கு உபதேசரித்துக்கொண்டு போருவர்கள்.

e வேதங்களுக்கும் இவ்வாழ்வார்(களு)க்கும், இம்மந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்பே ஸப், த, ததைச் சொல்லி, அநந்த்ரம் அர்த்த, ததைச் சொல்லுதல்; அன்றியே, முன்பே அர்த்த, ததைச் சொல்லிப் பின்பே ஸப், த, ப்ரயோக, ம் பண்ணுதல் செய்யக்

அ— பத்தாம்பாட்டு (எண்பெருக்கு இத்யாதி) a (ப, ஐநத்துக்கு ஆலம்ப, நமான மந்த்ரமேதென்ன) என்றது - 1. “ஸாஸ்த்ராதி, ஷு ஸுத், ருஷ்டாபி ஸாங்க, ா ஸஹப, லோத, யா | ந ப்ரஸீத, தி வை வித, யா விநா ஸது, பதே, ஸத: ||” என்றத்தைப்பற்ற என்பர். b ஸப், த, மாத்ரம் சொன்னால் போராதோ? அர்த்த, ம் சொல்லவேணுமோ? என்கிற ஸங்கையிலே, இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்வாராக, ஸப், த, மாத்ரங்கொண்டு விநியோக, ங்கொள்வார் இன்னார் என்னுமத்தையும், அதந், ய ஸாத, யத்வருபமான ஸ்வ, ட பத்துக்குச்சேர, பூர்வாசார்யர்கள் அர்த்த, ாநுஸந்த, ாநத் திலே நிஷ்ட, ராயிருக்கும் ப்ரகரீரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (இது தன்னை இத்யாதி, வாக்யத், வயத்தாலே) b, புறம்புள்ளாரென்று - உபாஸகரைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே 2. “ஐஹலௌகிகமஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்க, ாத, யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் ப, க, வந்தஞ்ச மந்த் ரோத, யம் ஸாத, யிஷ்யதி ||” என்கிற ஸ்லோகத்தைக் கண்டுகொள்வது. c ஸ்வருபமாவது—ஆகார த்ரயம். அதாவது—அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம், அநந்யபே, ாக, யத்வம். d (அர்த்த, ாநுஸந்த, ாநம் மோக்ஷஸாத, ாநம்) என்றது - அர்த்த, ம் ஈஸ்வரஞ்சைகையாலே, அவனே ஸாத, ாநம் என்றபடி. யத், வா, (மோக்ஷஸாத, ாநமிதி) மோக்ஷஹேதுபூ, த ப, க, வத், ப்ரஸாத, வ்யாஜத்வேந மோக்ஷோபயோகி, த்வம் விவக்ஷிதம். ஏதாத், ருஸார்த்த, க, ர்ப்ப, த்வேநைவ ஸப், த, ஸ்யாப்யுத், தே, ஸ்யத்வமித்யத்ர “புழு கு சட்டம்போலே” இதி த், ருஷ்டாந்தம் வத, த்தி.

e இவர்களுக்கு அர்த்த, மே ப்ரத, ாநமென்கைக்கு ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்த்யந்த்ரங்களும் ஸ்ருதியும் காட்டுகைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (வேதங்களுக்கும் இத்யாதி) f உக்தநிர், ப, ந்த, ம்

ஜீ—பத்தாம்பாட்டு (எண்பெருக்கு இத்யாதி) a (ப, ஐநத்துக்கு ஆலம்ப, நமான மந்த்ரமேதென்ன) என்றது 1. “ஸாஸ்த்ராதி, ஷு ஸுத், ருஷ்டாபி ஸாங்க, ா ஸஹப, லோத, யா | ந ப்ரஸீத, தி வை வித, யா விநா ஸது, பதே, ஸத: ||” என்றத்தைப்பற்ற. b மந்த்ரமாத்ரம் அமையாதோ? அர்த்த, மும் அருளிச்செய்யவேணுமோ? என்ன (இதுதன்னை இத்யாதி) b, புறம்புள்ளார் - உபாஸகர். c ஸ்வருபாநுஸந்த, ாநத்துக்கிடாகை—அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வ அநந்யஸரணத்வ அதந், ய பே, ாக, த்வருப ஸ்வருபாநுஸந்த, ாநத்துக்கு ஈடாகை; d (அர்த்த, ாநுஸந்த, ாநம் மோக்ஷஸாத, ாநம்) என்றது—அர்த்த, ம் - ஈஸ்வரஞ்சைகையாலே, அவனே ஸாத, ாநம் என்றபடி.

e இவர்களுக்கு அர்த்த, ப்ராத, ாந்யஹேது—ஆழ்வார்கள் நிஷ்டை, யும் வேத, ஸூமென்கைக் காக, தது, க்த்யுபாத, ாநம் பண்ணுவாராக அதி, ஷ்டி, கை இடுகிறார் (வேதங்களுக்கும் இத்யாதி)

ஈ—கடவதொரு நிர்ஃபந்த, முண்டாயிருக்கும்; அதுக்கு அடி—அர்த்த, நுஸந்த, நம் உத், தே, ஸ்யமாகையாலே; iA “யாவையும் யாவருந்தானுமமைவுடை நாரணன்” என்னுதல், gB “நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்னுதல் செய்வதொரு நிர்ஃபந்த, முண்டு; h1. “अन्तर्हि तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः” (அந்தர் பஃஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:) என்னுதல், i 2. “नारायणपरो ज्योतिः” (நாராயணபரோ ஜ்யோதி:) என்னுதல் செய்யும் வேதம்.

வ்யா:— (எண்பெருக்கந்நலம் இத்யாதி) j இப்பாட்டாலே திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த, மாக அருளிச்செய்கிறார். k ஆழ்வான் இப்பாட்டளவும்வரப் பணித்து, இப்பாட்டள விலே வந்தவாறே “இத்தை உந்தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கோள்” என்ன, பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் எழுந்திருந்து போகப்புகுவாறே, அவர்களை

அ—தர்ஸயதி (யாவையும் இத்யாதி) எல்லா அசேதநங்களும், எல்லாச் சேதநங்களும் தானே ஆகும்படியான அமைவையுடைய நாரணன். g (நாரணன் இத்யாதி) நாராயணஸப்த, வாச்யனாய், அதினுடைய அர்த்த, மான ஸமஸ்த லோகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவன். h (அந்தர் பஃஹிஸ்ச) பஃஹுவீஹி ஸித்த, மான ஸௌலப்யம். i (பரோஜ்யோதி:) தத்புருஷ ஸித்த, மான பரத்வம். “நாராயணபர:” இத்யத்ர விஸர்ஜநீயாப்யாவஸ்ச, ராந்தஸ: . பரஸப்தே, ந ஸர்வாதி, கத்வாபி, த, நாத். ஜ்யோதிஸ்ப்தே, ந ச—3. “அத, யத: பரோஜ்யோ ஜ்யோதிர் திப்யதே” இத்யத்ர உக்தே, ந ந்யாயே, ந காரணத்வவ்யாப்த நிரவதி, கதீ, ப்திமத்தயா உப, யஸ்பூ, திநாத, த்வாபி, த, நாச்ச நாராயண ஸப்த, ரார்த்தே, டி, தி, யதே.

j ப்ரதிபாத்யார்த்த, ஸ்ய அத்யந்தோத், தே, ஸ்யதமத்வம் ஹ்ருதி, நித, ராய ஸிஷ்யபூ, தி, ஸமாத, நார்த்த, ம் ப்ரத, மம் ப்ரதிபாத்யம் விஸிஷ்ய தர்ஸயதி (இப்பாட்டாலே இதி) k அஸ் யார்த்த, ஸ்ய ஆசார்யோபதே, ஸகவேத்யத்வம் முமுஷு, ணம் அவஸ்யாபேக்ஷிதத்வஞ்ச ப்ரகா ஸ்யந் ஐதிஹ்யமுகே, ந உக்தார்த்தே, ஸம்மதிமாஹ (ஆழ்வான் இதி) அத்ர யாமுநமுநி ஸ்த்நிதெ, ள ஸகலஸம்ப்ரத, ராய ஸ்வணார்த்த, ம் ப, ரஷ்யகாராக, மநவேளாயாம் யாமுநமுநே:

ஜ—f உக்த நிர்ஃபந்த, ம் தர்ஸயதி (யாவையும் இத்யாதி) எல்லா அசேதநங்களும் எல்லாச் சேதநங்களும் தானேயாம்படியான அமைவையுடைய நாரணன். g (நாரணன் இத்யாதி) நாராயண ஸப்த, வாச்யனாய் அதினுடைய அர்த்த, மான ஸமஸ்த லோகத்துக்கும் ஸ்வாமி யானவன். h (அந்தர் பஃஹிஸ்ச) பஃஹுவீஹி ஸித்த, மான ஸௌலப்யம். i (பரோ ஜ்யோதி:) தத்புருஷ ஸித்த, மான பரத்வம். “நாராயணபர:” என்கிற இடத்தில் விஸர்ஜநீயாப்யாவ: ச, ராந்தஸ: 2. “நாராயண: பரோஜ்யோதி:” என்றபடி.

j ஏதத் ப்ரதிபாத்யார்த்த, த்தினுடைய அத்யந்தோத், தே, ஸ்யதமத்வத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரத, மம் ப்ரதிபாத்யம் விஸிஷ்ய தர்ஸயதி (இப்பாட்டாலே இத்யாதி) k இப்பாட்டு திருமந்த் ரார்த்த, மென்னுமதுக்கும், மந்த்ரார்த்த, ம் ஆசார்யன் பக்கலிலே கேட்டறியவேணும் என்னு

ப்ர—h1. (எண்பெருக்கந்நலம் இத்யாதி) तैत्तिरीयके श्रीनारायणे [११] “अन्तर्हि तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः। नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः।”

ஈ—அழைத்து, “இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார் போவார் என்று தெரியாது, இருந்து கேளுங்கோள்” என்று திருமந்தரத்தை உபதேசித்து, இப்பாட்டை நிர்வஹித்து, “இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத்திருங்கோள்” என்று பணித்தான்.

1 எண்பெருக்கென்கிற இத்தாலே-ஜீவாநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 1₂ (நலத்து) 11 இவ்வஸ்துக்கள்தான் 11 ஜ்ஞாநகுணஸ்ரயமுமாயிருக்கக் கடவதிறே. 0 ப்ரணவத்தில்

அ-பரமபத ப்ராப்தி: 1. “யத்ருச்சயா ஸ்ருதோ மந்தரம் சந்நேநாத சலேந வா | பத்ரேஷிதோ வாய்யர்த்த: ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்ததோ புவேத் ||” இதி ஸ்லோகஸ்ச த்ரஷ்டவ்யென். ஆழ்வானுடைய முந்தின வார்த்தைக்கு—கௌரவ்யதையிலே நோக்கு. பிந்தின வார்த்தைக்கு—பேராக்யதையிலே நோக்கு.

1₂ தர்மபூதஜ்ஞாநம் அநுகூலமாகையாலே “நலத்து” என்றது. 1₂, 9 “நலத்து” என்று ஜ்ஞாநகுணகத்வமும், ஒன்பொருளென்று - ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறது. 11 ஒன்பொருளென்று - ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தைச் சொன்னால் போராது? ஜ்ஞாநகுணகத்வமும் சொல்லவேணுமோவென்ன (இவ்வஸ்துக்கள்தான் இத்யாதி) 11 (ஜ்ஞாநகுணஸ்ரயமுமாய்) என்று சூப்பூதத்தாலே - “ஒன்பொருள்” என்றதின் ஒன்மைக்கு விவக்ஷிதமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாயிருக்கும் என்றபடி. 0 தத்ர ப்ரமானமாஹ (ப்ரணவேதி) யத்வா, அவதாரிகாநுகுண்யேந உக்தமர்த்தம் மந்தரே ப்ரத்யுதயதி: அதாவது - ப்ரணவத்தில் மகாரம் - “மந ஜ்ஞாநே” என்றும், “மநு - அவபேராதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநவாசியாய் இன்ன ஜ்ஞாநம் என்னுமையாலே, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வபாவஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லிற்றிறே

ஈ—மதுக்கும் ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வான் இத்யாதி) அத்ர 1. “யத்ருச்சயா ஸ்ருதோ மந்தரம் சந்நேநாத சலேந வா | பத்ரேஷிதோ வாய்யர்த்த: ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்ததோ புவேத் ||” இத்யநு ஸந்தேயம். ஆழ்வானுடைய முந்தின வார்த்தைக்கு—கௌரவ்யதையிலே நோக்கு; பிந்தின வார்த்தைக்கு—பேராக்யதையிலே நோக்கு.

1 எண்பெருக்கு-எண்ணுக்கு அவ்வருகே பெருகியிருக்கிற என்று அர்த்தமாய், ஆநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “எண்பெருக்கு அந்நலம்” என்று பத்யபேதமாய், “எண்ணுக்கு அவ்வருகே பெருகியிருப்பதாய், அந்த ப்ரஹ்மாதந்தத்தோடு ஸமாநமான ஆநந்த்யாதி குணத்தை உடைய” என்று உரையில் அர்த்தம். 1₂ ஸ்வதர்மபூத ஜ்ஞாநம் அநுகூலமாகையாலே “நலம்” என்கிறது. (நலத்து) அத்து - சாரியைச் சொல். நலம்-நலத்தையுடைய. 1₂, 9 நலத்தென்று-ஜ்ஞாந குணகத்வமும், ஒன்பொருள் என்று - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறது. 11 ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொன்னால் போராது? ஜ்ஞாந குணகத்வமும் சொல்லவேணுமோவென்ன (இவ்வஸ்துக்கள்தான் இத்யாதி) 11 (ஜ்ஞாந குணஸ்ரயமுமாய்) என்ற சூப்பூதம் - ஒன்மைக்கு விவக்ஷிதமான ஜ்ஞாந ஸ்வரூபதையை ஸமுச்சயிக்கிறது. அதாவது - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமாய் இருக்கும் என்றபடி. 0 இதுக்கு நியாமகப்ரமானம் (ப்ரணவத்திலித்யாதி) அதாவது—“மந - ஜ்ஞாநே” என்கிற த்ரதுவிலேயாதல், “மநு - அவபேராதே” என்கிற த்ரதுவிலேயாதல் ஜ்ஞாநவாசியாய், அதுதான் இன்ன ஜ்ஞாநம் என்று விசேஷியாமையாலே தர்மதர்மிரூப

ஈ—த்ருதீயபத்யுமான மகாரத்தாலே ஜ்ஞாநகுணஸ்ரயமுமாய் p ஜ்ஞாதாவுமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்றிறே.

q(ஒண்பொருள்) r அசைதந்யம் அசித்துக்கு ஸ்வபூவமாகாநிற்கச்செய்தே வஸ்து தான் r₂ஜட்யுமுமாயிருக்குமிறே-s அஸம்ஜ்ஞாவத்தாயிருக்குமிறே; s₂அங்ஙனன்றிக்கே,வஸ்து தான் t ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸமுமாய், u துர்மபூதஜ்ஞாநமானதுவும் விஷயங்களைக் க₃ர னித்துத் தன்னையும் அறிவிக்கக்கடவதாய் இருக்கும்; v அததைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. (ஈறில)என்கிற இது, கீழும் மேலும் அந்நீயித்துக் கிடக்கிறது. v₂ஈறிலவான ஒண்பொருளையும், ஈறிலவான வண்புகழையும் உடையனாகையாயிற்று—நாராயணனாகையாகிறது.

அ—என்றபடி. p (ஜ்ஞாதாவுமாய்) ஸ்வஜ்ஞாதாவுமாய்; ஸ்வப்ரகாஸ இத்யர்த்தம். இதுக்கு நியாமகம்—1. “ஸுகித்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வஞ்ச ஜ்ஞாயதே” என்ற பூஷ்ய வாக்யத்துக்கு ஸ்ருத ப்ரகாஸிகாகாரர்—2. “ஸ்வஸ்மை பூஸத இதி பூஸநப்ரதிஸம்பந்தித்வரூப ப்ரத்யக்த்வாபி, ப்ராயேண ஜ்ஞாத்ருத்வமித்யுத்தம்; நது துர்மபூத ஜ்ஞாந ஸ்பூரணாத்” என்று அருளிச்செய்தது.

q ஆனால் இங்கு இந்த ஸ்வப்ரகாஸத்வம் சொல்லவேண்டாவோவென்ன, அதுவும் இங்கே சொல்லிற்று என்கிறார் (ஒண்பொருள் என்று) r “நலத்து, ஒண்” என்கிற பத்யுத்யயத்தாலும் அசித்யுவ்யாவ்ருத்தி ஸித்த்யுமானபடியை அருளிச்செய்கிறார் (அசைதந்யம் இத்யாதி) அசைதந்யம்—ஜ்ஞாநாபூவஃ. அசித்து ஜ்ஞாநாபூவாஸ்ரயமாய், ஜ்ஞாநபித்தமுமாய் இருக்கும். s₂(அங்ஙனன்றிக்கே)ஸ்வரூபமும் ஜட்யுமாய், ஜட்யுதர்மாஸ்ரயமுமான அசித்தின்படியன்றிக்கே. ஆக ஸ்வரூபம் அஜட்யுமுமாய் அஜட்யுதர்மாஸ்ரயமுமாய் இருக்கும் என்றபடி. s (அஸம்ஜ்ஞாவத்தாய்) என்றது—ஜ்ஞாநஸூந்யமாய் என்றபடி. இது “அசைதந்யம்” (r) இத்யாதிக்கு விவரணம். t “ஜட்யுமுமாய்” (r₂) என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி (ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸமுமாய்) என்றது. இத்தால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. u “அஸம்ஜ்ஞாவத்தாயிருக்கும்” (s) என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி (துர்மபூதஜ்ஞாநமானது என்று தொடங்கி) v (அத்தைப் பற்ற) ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வத்தைப் பற்ற. இத்தால் “ஒண்பொருள்” (q) என்று ப்ரதிகோபாத்நம் பன்னினதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. ஒண்மை—ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம்.

ஜ—ஜ்ஞாந த்யுவயத்தையும் சொல்லிற்றிறே என்றபடி. p (ஜ்ஞாதாவுமாய்) ஸ்வயம் ப்ரகாஸமுமாய். ஏதந்நியாமகம்—1. “ஸுகித்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வஞ்ச ஜ்ஞாயதே” என்ற பூஷ்ய வாக்யத்துக்கு. ஸ்ருத ப்ரகாஸிகையிலே 2. “ஸ்வஸ்மை பூஸத இதி பூஸநப்ரதிஸம்பந்தித்வரூப ப்ரத்யக்த்வாபி, ப்ராயேண ஜ்ஞாத்ருத்வமித்யுத்தம்; நது துர்மபூதஜ்ஞாந ஸ்பூரணாத்” என்ற வாக்யம். ஜ்ஞாதாவுமாய் என்றது—ஸ்வஜ்ஞாதாவுமாயென்றபடியாய். ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸம் என்றபடி.

q ஆனால் அந்த ஸ்வப்ரகாஸத்வம் இங்குச் சொல்லவேண்டாவோ என்ன, அதுவும் இங்கே சொல்லிற்று என்கிறார் (ஒண்பொருளென்று) r “நலத்து, ஒண்பொருள்” என்கிற விஸேஷண த்யுவயத்துக்கும் வ்யாவர்த்தயமேதென்ன (அசைதந்யம் இத்யாதி) அதாவது—ஸ்வரூபேண ஸ்வபூவதஸ்ச ஜட்யுமான அசித்தில் வ்யாவ்ருத்தம் என்றபடி. அசைதந்யமாவது—அஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வம். s அசைதந்ய ஸ்வபூவ விவரணம் (அஸம்ஜ்ஞாவத்தாய் இத்யாதி) அஸம்ஜ்ஞாவத்தாய்—ஜ்ஞாநஸூந்யமாய். t “ஜட்யுமுமாய்” (r₂) என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி (ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸமுமாய்) என்றது. இத்தால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. u “அஸம்ஜ்ஞாவத்தாய் இருக்கும்” (s) என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி (துர்மபூத ஜ்ஞாநமானதுவும் என்று தொடங்கி) v (அத்தைப் பற்ற) ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வத்தைப் பற்ற. ஆக இவ்வளவால், “ஒண்பொருள்” (q) என்று

ஈ— w 1. “भावकमङ्गलगुणा हि निर्दिशन् नः” (பாவத்கமங்குளகுண ஹி நித்யர்ஸநம் ந:) ‘தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோபாதி’ நித்யமுமாய் ப்ரகாரமுமாய் இருக்கும் இவ்வஸ்து’ என்கைக்காக குணங்களை நித்யர்ஸநமாகச் சொல்லுகிறது; x நித்யரான த்ரிவித்சேதநரையும், நித்யமான கல்யாணகுணங்களையுமுடையனும் இருக்கையாயிற்று - நாராயணனாகையாவது.

அவனுடைய (திண் கழல் சேரே) இப்படி y ஸம்பந்தம் காதாசித்கமாகை தவிர்ந்து y_2 நித்யமாயிற்றபின்பு, ஸ்வருபஜ்நாநமுடையானை அவன் ஒருநாளும் y_2 விடா

அ— w ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமென்கிற வங்கை ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே பரிஹ்ருதமாயிற்றென்கிறார் (பாவத்கேத்யாதி₃யாலே) யத்₃வா. குணநாம் தாத்₃தீ₃ந்யே₃பி நித்யதாயாம் ப்ரமாணம் (பாவத்கேத்யாதி₃) தத்₃ர ஹி நித்யேச்ச₃ஸித்த₃த்யா தத்பாதந்த் ராணாம் நித்யதாயாம், ஸ்வருபபரதந்த்ரகுணநாம் நித்யதா வித்த₃த₃வத்காரேண நித்யர்ஸநதயா உக்தா. 1. “நித்யர்ஸநம் ந:” என்ற அதந்தரம் “என்று சொல்லப்பட்ட” என்று ஸேஷம். அது— கல்யாணகுணங்களுக்கு விஸேஷணம். அத்வா 1. “பாவத்கமங்குளகுண ஹி நித்யர்ஸநம் ந:” என்று—ஸ்லோகமாத்ரோபலக்ஷணமாய் இருக்கும். இங்கு த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ஆத்மநித்யத்வம் ஸமர்த்தித்த தமக்கு த்ருஷ்டாந்தமாய் இருக்கிறது. “நித்யர்ஸநம் ந:” என்ற அதந்தரம், “ஸ்லோகத்தின்படியே” என்று ஸேஷம். x கீழே “ஈறில” (v_2) இத்யாதிவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (நித்யரான இத்யாதி₃).

y, y_2 (ஸம்பந்தம் நித்யமாயிற்றபின்பு) என்றது - நித்யமான வஸ்துக்களினுடைய ப்ரகார ப்ரகாரிபாவ ஸம்பந்தமாகையாலே ஸம்பந்தம் நித்யம் என்றபடி. யத்₃வா கழலுக்குத் திண்மையாவதென்ன (இப்படி ஸம்பந்தம் இத்யாதி₃) ஸம்பந்தம் என்றது—ஸேஷஸேஷிபாவ

ஜீ—ப்ரதிகோபாதாரம் பண்ணினதின் தாத்பர்யத்தை அருவிச்செய்தாராயிற்று. ஒன்மை— ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம்.

w நாராயண ஸப்தத்துக்கு அர்த்தங்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஆத்மாவுக்கு அதந்தரம் குணங்களைச் சொன்னது - நித்யவஸ்துவுக்கும் நித்யபாதந்தர்யம் கூடுமென்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தேவந என்கிறார் (பாவத்கேத்யாதி₃யாலே) 1. “நித்யர்ஸநம் ந:” என்ற அதந்தரம் “ஸ்லோகத்தின்படியே” என்று ஸேஷம். x கீழே “ஈறிலவான” (v_2) என்ற வாக்யவிவரணம் (நித்யரான இத்யாதி₃) v_2 ஈறு - நாராம், இவ்வென்று - இல்லாமை; ஆக நாராயின்றிக்கே இருக்கிற; நித்யமாயிருக்கிற என்றபடி.

y, y_2 (ஸம்பந்தம் நித்யமாயிற்றபின்பு) என்றது—நித்யவஸ்துக்களுடைய ப்ரகாரப்ரகாரிபாவ ஸம்பந்தமாகையாலே ஸம்பந்தமும் நித்யமென்றபடி. y_2 (விடாவிதே) “ஆகையாலே” என்று

ப்ர—w1.(வண்புகழ் நாரணன்) श्रीवैकुण्ठस्तवे—“इच्छत एव तव विषयदार्थस्य नित्यं प्रियास्तव तु केचन ते हि नित्याः। नित्यं त्वदेकपरतन्त्रनिजस्वरूपा भावकमङ्गलगुणा हि निर्दिशन् नः॥”

11. சேர்த்தடத் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல் சீர்த்தொடை யாயிரத்து ஓர்த்தனிப் பத்தே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்

ஆ—11. வ்யா:—(சேர்த்தடம்) பகவத், குண ப்ரதிபாதகமாயிருந்த இவ்வாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி எம்பெருமானை உணர்ந்து சொல்லிற்று. 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்

ஒ—அவ:—நிகழ்மத்தில்-எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரம் திருவாய் மொழியு(யிலு?)ம் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டன இவை என்கிறார்.

வ்யா:—(சேர்த்தடத்தென் குருகூர்ச்சடகோபன்) திரண்ட தடங்களையுடைய திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். “சேர்த்தடங்களையுடைத்து” என்றும் சொல்லுவார்; “இப் பத்தைச் சேர்” என்று க்ரியாபத்யமாகவும் சொல்லுவார். பரோபதே, ஸம் பலரைக் குறித்து உபக்ரமிக்கையாலே. மேல் ஏகவசநமான இடங்களெல்லாம் ஜாத்யபி, ப்ராயம். 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஈ—னிறே. z ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் விட்டுக்கொடாத திண்மையைப் பற்ற “திண்கழல்” என்கிறது. (சேர்) ஆஸ்ரயி. a உன்னுடையதாய் a₂ உனக்கு வகுத்ததாயிருந்த பின்பு, நீ கடுக ஸ்லீகரி; b “நம:” என்றபடி. 10.

அ—ஸம்பந்தம் என்றபடி. z “ஆஸ்ரிதரை” என்கிறவிடத்தில், ஆகையாலே என்று கீழே கூட்டுவது. a, a₂ (உன்னுடையதாய்) என்றதுக்கு விவரணம் (உனக்கு வகுத்ததாய் என்று) இது “நாரணன் திண்கழல்” என்கிற ஸமபி, வ்யாஹாரலப்யம். யத், வா ப, ஹம்வீ, ஹியிற் சொல்லுகிற ஸௌ லப்யத்தையும் தத்புருஷனில் சொல்லுகிற ஸ்வாமித்வத்தையும் பற்றச் சொல்லுகிறார் (உன்னுடையதாய் இத்யாதி). b “சேர்” என்றது - நமஸ்ஸப், தார்த்தம். ப, ஜநத்துக்கு ஆலம்ப, நமந்த்ரம் திருவஷ்டாக்ஷரம் என்றது இப்பாட்டுப்ரமேயம். “என்பெருக்கந்நலத்து ஈறிலவான ஒன்பொருளையும் ஈறிலவான வண்புகழையுமுடைய நாரணன் திண் கழல் சேர்” இத்யந்வய: 10.

ஜீ—கூட்டுவது a (உன்னுடையதாய்) உனக்கு பேராக்யமாய்; இது “கழல்” என்றத்தைப்பற்ற. a₂ “நாரணன்” என்ற பத்யத்தைக் கூட்டித் தாத்பர்யம் (உனக்கு வகுத்ததாய்) என்றது. z, a₂ யத், வா (உன்னுடையதாய்) என்றதுக்கு விவரணம் (உனக்கு வகுத்ததாய் என்று) இது “நாரணன் திண்கழல்” என்கிற ஸமபி, வ்யாஹாரலப்யம். அன்றிக்கே, ப, ஹம்வீ, ஹியிற் சொல்லுகிற ஸௌ லப்யத்தையும், தத்புருஷனில் சொல்லுகிற ஸ்வாமித்வத்தையும் பற்றச் சொல்லுகிறார் (உன்னுடையதாய் இத்யாதி) ஆதல். b “சேர்” என்றது-நமஸ்ஸப், தார்த்தம் என்றபடி. “என்பெருக்கந்நலத்து ஈறிலவான ஒன்பொருளையும், ஈறிலவான வண்புகழையுமுடைய நாரணன் திண்கழல் சேர்” என்று அந்வயம். 10.

ப—அவ:— அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியினுடைய உபாதேயதமத்வத்தைப் பூலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

சேர்—செறிதலையுடைத்தான, தடம்—தடாகங்களையுடைய, தென்—அழகிய குருகூர்—திருநகரியில், சடகோபன்—ஆழ்வார், சொல்—அருளிச்செய்த, சீர்—ஸப்த, லக்ஷண கதமான சீர்களினுடைய, தொடை—தொடையை உடைய, ஆயிரத்து—ஆயிரத்திலும், இப்பத்து—ஆஸ்ரயனோபதேயஸபரமான இப்பத்து, ஓர்த்த—நிருபிக்கப்பட்டன; ஓர்த்த இப்பத்தைச் சேர் என்று வினையாகவமாம்.

இத்திருவாய்மொழி இருசீராய் குறளடி நான்கும் ஒத்திருக்கையால் வஞ்சித்துறை. 11.

வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

இ—அவ:—நிகழத்தில்—புகுவத்குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டன இவை என்கிறார்.

வ்யா:—(சேர்த்தடம்) ஊரோடே சேர்ந்த தடம். தன்னிலே சேர்ந்த தடம் என்னுதல். (சீர்த்தொடையாயிரம்) சீரென்று - கவிக்கு உறுப்பான அலங்காரங்களைச் சொல்லுதல்; புகுவத்குணங்களைச் சொல்லுதல். (ஓர்த்தவிப்பத்து) ஓர்ந்து சொல்லப்பட்டன இவை. ப்ரஜைகள் துர்குதியைக் கண்டு, இவற்றினுடைய உஜ்ஜீவனோபாயத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தது; “இப்பத்தைச் சேர்” என்று—கரியாபதமாக ஒருவன் சொன்னான். இப்பத்தை நெஞ்சிலே சேர் - அநுஸந்தி. பரோபதேயம் பலரைக் குறித்து உபக்ரமிக்கையாலே, ஏகவசனமானவிடம் ஜாத்யபிப்ராயம். 11.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

நீ—அவ:—நிகழத்தில் - முதற்பாட்டில் - வ்யதிரித்தவிஷயங்களை விட்டு ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே ஆதமாவை ஸமர்ப்பிக்க இசையுங்கோள் என்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் - வ்யதிரித்தவிஷயங்களினுடைய தேஷதூர்ஸநம் பண்ணவே விடலாம் என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - த்யாஜ்யாம்ஸத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில் - பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய நன்மையை அருளிச்செய்தார். அஞ்சாம்பாட்டில் - பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரத்தை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - அவன் ஸங்க்ஸவபாவன் என்றார். ஏழாம்பாட்டில் - ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டாகவே பொருந்தலாம் என்றார். எட்டாம்பாட்டில் - வேறு உபகரணம் தேடவேண்டா, அவன் தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையும் என்றார். ஒன்பதாம்பாட்டில் - அப்படி செய்யவே ப்ரஜநவிரோதிகள் தன்னடையே விட்டுப்போம் என்றார். பத்தாம்பாட்டில் - ப்ரஜநத்துக்கு

ஈ—ஆலம்புநமான மந்த்ரமீன்னதென்றார். a இதுதான் b வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றென்றால்; சேதநருடைய ஹிதத்துக்கு ஈடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்னுதல்: அன்றிக்கே இதுதான் ஹிதமாயிருப்பதொன்றாகையாலே எப்போதுமொக்க ஓரப்படுவதொன்று என்னுதல்.

வ்யா:—(சேர்த்தடம் இத்யாதி) “சேர்த்தடம்” என்கிற இத்தைச் சேர் தடமாக்கி, பொய்கைகளோடு பொய்கைகள் சேர்ந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அன்றியே, “தென்குருகூர்” என்று—ஊர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, தடாகங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள தென்குருகூர் என்று—ஊருக்கு விசேஷணமாதல். அன்றிக்கே, “சேர்” என்கிற இது—கிரியாபத்யுமாய்க்கிடத்தல். (தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்) c ஹிதஞ் சொல்ல என்றிழிந்து, அஹிதத்தைச் சொல்லுவானொருவன் வார்த்தையன்று. d ஆப்த தமரானவர் சொன்ன வார்த்தை என்கை. (சீர்த்தொடையாயிரம்) e “எழுத்தசை சீர் பந்தம் அடிதொடை பாவினம்” என்று கவிக்கு அவயவமாய் இருப்பன சில உண்டு; அவற்றைச் சொல்லுதல். அன்றிக்கே, f உபாஸகாநுக்யூரஹத்தாலே உபாஸ்யனுடைய கல்யாண

அ— திகுமம் (சேரித்யாதி) a (இதுதான்) என்றது - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தம். b (வாய்வந்தபடி) இத்யத்ர “கைவந்தபடி” இதி கேஷுசித் ஸ்ரீகோஸேஷு வர்த்ததே. தத் லேக்யதேஷுஷாகுதம்.

c ஆத்மப்ரஸம்ஸநம் யஜ்யதே கிம்? இத்யத்ர பூரவமாஹ (ஹிதஞ்சொல்ல இதி) d (ஆப்ததமரானவர்) என்னையாலே - திருநகரியிற் பிறப்பும் ஆப்ததாஹேது என்று கருத்து. e (எழுத்தசை இத்யாதி) அதாவது குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும், நேரசை, நிரையசையாகிற இரண்டு அசையும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும், பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீர் இரண்டும், ஆக முப்பது சீரும், “பந்தமெனிலும் தனையெனிலுமொக்கும்” என்று தமிழர் சொல்லுகையாலே, நேரொன் றுசிரியப்பந்தம், நிரையொன்ருசிரியப் பந்தமென்கிற ஏழு பந்தங்களும், குறளடி, சிந்தடி முதலான அடி ஐந்தும், மோனை, இயல்வு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே இவ்வெட்டுத்தொடையாக நார்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத்தொடை, செந்தொடை என்கிற மூன்றுமாக நார்பத்துமூன்று தொடையும், பாவானது—வெண்பா, ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள், இனமாவது—தாழிசை, துறை, விருத்தமென்கிற பாக்களின் இனம் மூன்றும் என்று கண்டுகொள்வது. f (உபாஸகாநுக்யூரஹத்தாலே இத்யாதி) உபாஸகனிடத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான அநுக்யூரஹத்தாலே, உபாஸ்யனுடைய கல்யாணகுணங்களைத் தொடுத்த ஆவிரம் என்றபடி.

ஜீ— திகுமம் (சேர்த்தடம் இத்யாதி) a (இதுதான்) கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தம்.

c ஆத்மப்ரஸம்ஸநம் கருமோ? என்ன (ஹிதஞ்சொல்ல இத்யாதி) d (ஆப்ததமரானவர்) என்னையாலே—திருநகரியிற் பிறப்பும் ஆப்ததாஹேதுவென்று கருத்து. f (உபாஸகாநுக்யூரஹத்தாலே) உபாஸகனிடத்தில் ஆழ்வாருக்கு உண்டான அநுக்யூரஹத்தாலே.

ஈ-குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரமென்னுதல். g (ஆயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே)h ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சேதநர்க்கு ஹிதமாவது ஏதென்று நிரூபித்துச் சொல்லப்பட்டது என்னுதல். அன்றிக்கே, சேதநர்க்கு ஹிதமமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, எப்போதும் ஓரப்படுவதொன்று என்னுதல். i ஓர்த்த இப்பத்தை நெஞ்சிலே சேர் - அநுஸந்தி. பரோபதேஸம் j பலரைக் குறித்து உபக்ரமிக்கையாலே, மேல் ஏகவசநமான இடம் ஜாத்யபிப்ராயம்.

11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

அ— g (ஆயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே) ஆயிரத்து இப்பத்து ஓரப்பட்டது - ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது என்னுதல்; ஆயிரத்து இப்பத்து ஓரப்படுவது; அதாவது—எப்போதுமொக்க அநுஸந்தி, க்கப்படுவது என்னுதல்; ஓர்த்த இப்பத்தை நெஞ்சிலே சேரென்னுதல். h இவ்வர்த்தத்ரயத்தையும் அடையே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இத்யாதி) யத்வா, அவதாரிகையிலும், அர்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலும், சொல்லப்பட்டதென்றது—“ஓர்த்த” என்று க்ரியாபரமாக்கிச் சொன்னபடியன்று, விசேஷணர்த்தத்தைப் பிரித்துச் சொன்னபடி. i ஆனால் இவ்வர்த்தத்தில் க்ரியை ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓர்த்த இத்யாதி) j (பலரைக் குறித்து உபக்ரமிக்கையால்) என்றது—“வீடுமின்” என்று பன்மையாகச் சொல்லுகையாலே என்றபடி. சேதந ஹிதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டதென்று இப்பாட்டுப்ரமேயம். “சேர்த்தடத் தென்குருகூர் என்று தொடங்கி இப்பத்து ஓர்த்த” என்று உரையினுடைய அந்வயம்.

11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஜீ— g (ஆயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே) ஆயிரத்து இப்பத்து ஓரப்பட்டது - ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது என்னுதல்; ஆயிரத்து இப்பத்து ஓரப்படுவது - எப்போதுமொக்க அநுஸந்தி, க்கப்படுவது என்னுதல்; ஓர்த்த இப்பத்தை நெஞ்சிலே சேர்; அதாவது—அநுஸந்தியென்னுதல். h இவ்வர்த்தத்ரயத்தையும் அடையே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இத்யாதி) j (பலரைக் குறித்து) “வீடுமின்” என்று பலரைக் குறித்து. “சேர்த்தடவென்று தொடங்கி இப்பத்து ஓர்த்த” இத்யந்வயம்.

11.

ராமாநுஜஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

த்ரமிடே, ராபநிஷத் ஸங்கதி - வீடுமின்

१. संसारिणोऽप्यनुजिघृक्षुरसौ दयालुरन्यासिरेतरपुमर्थरुचिं निरस्यन् ।
तस्यागपूर्वहरिभक्तिसुधां बुधानामुदीपिनीमुपदिदेश मुनिर्द्वितीये ॥ २ ॥

1. ஸம்ஸாரிணோ஽ப்யநுஜிக்ஷுரஸௌ த்யாநா:
அஸ்பாஸ்திரேதரபுமர்த்தருசிம் நிரஸ்யந் ।
தத்த்யாக்பூர்வஹரிபுக்திஸுதாம் புதாநாம்
உத்ரதீபநீமுபதிதேஸ முநிர்த்நிதீயே ॥ 2 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்தப்ரயரத்நாவளி - வீடுமின்

स्वामित्वात् सुस्थिरत्वानिखिलनिरुपधिस्वात्मविद्ब्राह्मभावात्

तादृक्सर्वानुकூल्यात् च्यवनवदितरप्राप्यवैषम्यवच्चात् ।

सर्वत्रापक्षपातात् शुभविभवतया मानसाद्यर्च्यभावात्

सङ्कोचोन्மோசகத்வாஜ்ஜகத்யநதயோபாதிஸத் ஸர்வயோக்யம் ॥ 2 ॥

2. ஸ்வாமித்வாத் ஸுஸ்திரத்வாந்நிகூலநிருபதி ஸ்வாத்மவித்யுக்ரஹ்யபூவாத்
தாத்யுக்ஸர்வாநுகூல்யாத் ச்யவநவதிதரப்ராப்யவைஷம்யவத்த்வாத் ।
ஸர்வத்ராபக்ஷபாதாத் ஸுபூவிபூவதயா மாநஸாத்யர்ச்ச்யபூவாத்
ஸங்கோசோந்மோசகத்வாஜ்ஜகத்யநதயோபாதிஸத் ஸர்வயோக்யம் ॥

வ்யா:—(1) (ஸ்வாமித்வாத்) உம்முயிர் வீடுடையான்-எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாகையாலும். (2) (ஸுஸ்திரத்வாத்) மின்னின்நிலையில் - ஸ்வவ்யதிரித்தர் எல்லாரும் அஸ்திரதாய்த் தானொருவனே ஸுஸ்திரனாகையாலும். (3) (நிகூல நிருபதி ஸ்வாத்ம வித்யுக்ரஹ்ய பூவாத்) நீர்நும தென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து - அஹங்கார மமகாரங்களாகிற விரோதிகளை விட்ட பேர்களாலே ஸுக்ரஹனாகையாலும். (4) (தாத்யுக்ஸர்வாநுகூல்யாத்) எல்லையிலந்தலம் புல்கு பற்றற்றே - அப்படி எல்லார்க்கும் அநுகூலனாயிருக்கையாலும். (5) (ச்யவநவதிதரப்ராப்ய வைஷம்யவத்த்வாத்) உற்றதுவீடுயிர் செற்றது மன்னுறில் - நஸ்வரமான கைவல்யத்திற்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வப்ராப்திருப மோக்ஷத்தை உடைத்தாகையாலும். (6) (ஸர்வத்ராபக்ஷ பாதாத்) பற்றிலனிசனும் முற்றவும் நின்றனன்-அநாதியாக ஆஸ்ரயித்த ஸலிரிகளிற்காட்டிலும் இன்று ஆஸ்ரயித்தசேதநரிடத்தில் மிகவும் வாத்ஸல்யத்தை உடைத்தாகையாலும். (7) (ஸுபூவிபூவ தயா) அடங்கெழில் சம்பத்து - கட்டடங்க நன்னுள ஸம்பத்தை உடைத்தாகையாலும். (8) (மாநஸாத்யர்ச்ச்யபூவாத்) உள்ளமுரை செயல் உள்ள இம்மூன்றையும் - மனோவாக்காயங்க ளாலே பூஜிக்கப்படுமவனாகையாலும். (9) (ஸங்கோசோந்மோசகத்வாத்) ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்-அவித்யாதிகளாலே உண்டான ஜ்ஞாதஸங்கோசத்தை விடுவிக்கையாலும். (10) (ஜகத்யநதயா) வன்புகழ் தாரணன் - லோகங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமுமாய், அந்தர்யாயியுமாய், உபாயமுமாய், உபேயமுமாய் நிற்கையாலும் எம்பெருமான் ஸர்வாராத்யனாயிருக்கும்; அவனை பூஜியுங்கோள்-என்று "வீடுமின் முற்றவும்" என்கிற துஸகத்திலே பரரைக்குறித்து ஆழ்வார் உபதேசுரித்தருளினார் என்கிறார்.

வேத்யாந்த தேசுரிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

2. வீடுசெய்து மற்றெவையு மிக்கபுகற் நாரணன்தான்
நாடுநலத் தாலடைய நன்குரைக்கும்—நீடுபுகற்
வன்குருகூர் மாறனித்த மானிலத்தோர் தாம்வாழப்
பண்புடனே பாடியருள் பத்து.

† (பா) அநுபவித்து, ‡ (பா) பரித்யஜித்த பரிக்ரஹங்களடையவும்.

விநே ஆஸ்ரயிக்கும்படி உபதேசிக்கிறது; அத்தை நினைத்திநே “நாடுநலத்தா லடைய” என்கிறது. நலத்தாலடைகையாவது — “எல்லையிலந்நல்ம் புல்கு” “அவன்முற்றிலடங்கே” “ஈசனடங்கெழிலுத்தென்றடங்குகவுள்ளே” “இறை யுள்ளிலொடுங்கே” “ஓடுங்க அவன்கண்” என்று அங்குநா பரிஷ்வங்கும் போலே அபிநிவேசத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கும்படியை விதித்தபடி என்கை. இப்படி லோகத்திலுண்டான ஜநங்கள் புக்தியாலே புகுவிக்கும்படி நன்றாக உபதேசரித் தருளும். உபதேசரத்துக்கு நன்மையாவது - நிர்ஹேதுகமாகவும், உபதேசர் யார்த்தங்களில் ஸங்கோசமின்றிக்கே உபதேசரிக்கையும் என்றபடி.

திருவாய்மொழிதோறும் திருநாமப்பாட்டு உண்டாகையாலே, அத்தையும் தத் புலத்தோடே தலைக்கட்டாக அருளிச்செய்கிறார் (நீடுபுகழ் வண்குருகூர் மாறனிந்த மாநிலத்தோர் தாம் வாழப் பண்புடனே பாடியருள் பத்து) என்று. அதாவது-ஸம்ஸாரிகள் வைமுக்யம் பாராமல் பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே, நித்யமாய் நெடுகிப் போருகிற யஸ்ஸஸையுடையராய், தூர்ஸநீயமாய் உதாரமான திருநகரிக்கு நிர் வாஹகரான ஆழ்வாரென்னுதல்; அன்றிக்கே வண்மை - A “வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்னும்படி ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமாதல். இப்படியான தம் ஓளதூர்யத்தினாலே இந்த மஹாப்ருதிவியிலுண்டானவர்களெல்லாரும் புகுவத்ப் புகுநத்தாலே ஸத்ததைபெற்று வாழும்படி பண்புடனே பாடியருள் பத்து. பண்பு - ஸ்வபூவம். தம்முடைய க்ருபாஸ்வபூவத்தாலேயாதல், ஓளதூர்ய ஸ்வபூவத்தாலேயாதல், பரப்பறப் பாடியருளினது பத்து பாட்டாயிற்று. “சேர்த் தடத்தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் சீர்த்தொடையாயிரத்தோர்த்தவிப்பத்து” என்றத்தைப் பின்சென்றபடி. B “பாட்டுக்கு க்ரியையும், பத்துக்குக் கருத்தும்” என்கையாலே பத்துப்பாட்டுக்கும் உயிர்ப்பாட்டு ப்ரதூநமாயிருக்கும். அந்த நிதூநப்பாட்டுக்கு சேஷமாயிருக்கும் மற்றப்பாட்டங்களும்; இது இத்திருவாய் மொழி திவ்யப்ரபுந்தத்துக்கெல்லாம் உள்ளதொன்றிநே. C “வீடுமினென்று - த்யாஜ்யோபாதேய தேஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பூந மந்த்ரமாக உபதேசரித்து” என்று ஆசார்யஹ்ருத்யத்திலே நாயனாரும் அருளிச் செய்தார் இத்தை புக்திபரமாக யோஜித்து. பூஷ்யகாரர் பூஷ்யம் தலைக்கட்டி யருளினபின்பு, † புக்திபரமாக யோஜித்த க்ரமத்தைப் பற்றவாயிற்று ஆசார்யர்க ளெல்லாரும் அப்படியே யோஜித்தார்கள்; இவரும் அப்படியே அருளிச்செய்தார்.

பின்னாலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

இரண்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாதங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

ஸ் :

சட்டில் இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்திலே அருளிச்செய்த
ப்ரதமஸங்கதி க்ரந்தத்திற்கு விவரணமாகிய

ஸ்ரீபுராஷ்ய த்ரவிடாகுமாத்யதசகத்வந்த்வ ஐககண்ட்யம்

1. ஸாரீரகத்ரமிடவேதுஸிரஸ்ஸுதிப்த ஸ்வாபாவிக ஸ்வகுணரத்நசயம் ரமேஸம் ।
ஹஸ்த்யத்ரமிமுர்த்யந்யநிஸமாஸ்ரிதரகக்ஷணைகத்யுக்ஷம் வ்ரஜாமி ஸரணம்
ரமணம் யதிந்தேஃ ॥
2. யோ வாஸ்ய த்ரஸ்நவரஸ்ய குலாதிநாதேஃ
யோ ப்ரஹ்மனோ஽பி ப்ரதத்வமிதி ப்ரதித: ।
யஸ்யாபவந் நிக்ஷமமௌளிவராஸ் ஸுவாசஸ்
ஸோடயம் ஸடாரிரவதாந்மதுரை: கடாகை: ॥
3. யதித்த்ரஸ் ஸடாரிம் ஸத்ரா ஸேவமாந:
குத்ருஷ்டம்ஸ்ச ப்ராஹ்யாந் முதா வாத்யுக்தாந் ।
கத்யாமாத்ரஸேஷாந் வித்யாயாத் விப்ராந்
த்ரயீமார்க்க நிக்ஷடாந் ஜயத்யத்ர லோகே ॥
4. ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நதநுஜாக்ஷமமௌளியோகி -
ஸ்ரீமத் கலிக்ந வரயோகிமுகா மஹாந்த: ।
வ்யாஸார்யவேதுஸிக்ரார்ய மஹார்ய முக்யா:
வேதுாந்த யுக்ஷம குரவோ ஹ்ருதி ஸந்நித்யு: ॥
5. ஸ்ரீமத்யதிந்த்ர வரயோகித்யா ஸுபாத்ர வாத்ராலவம்ஸ கலஸாம்புதிபூர்ண
சந்த்ரௌ ।
காஞ்சி யதிஸ ஜநிபூமி க்ருதாவதாரௌ ஸ்ரீவேங்கடாபிதகுரு ஸரணம் ஸ்ரயாம: ॥
6. ஸ்ரீபுராஷ்ய த்ரமிடாகுமாத்ய த்ரஸகத்வந்த்வைகமத்யம் ஸுதி -
க்யம்யம் ப்ராக்ஷுருவர்ய ஸம்மதமித்யம் த்வம் க்ரந்த்தோ த்ரஸ்ய ।
இத்யேவம் யதிராஜ த்ரஸ்நரதை: ப்ருத்வீஸுரை: ப்ரேரித:
காஞ்சி ஸௌம்ய வராபிதேடக்ருத முநி: ஸ்ரீவேங்கடார்யாத்ததி: ॥
7. ந வேதுார்த்தாந் வித்மோ ந க்ஷு கவிதாம் வ்யாக்ருதிபத்யம்
ந தர்க்கேஷ்வப்யாஸோ ந பரமதபங்க்யபரிசய: ।
அத்யாபி ஸ்ரீராமாவரஜ முநிவர்யோக்தி நிசய-
ப்ரகாமாப்யாஸோ மே ப்ரகடயதி ஸர்வத்ர திஷ்ணம் ॥

முதல் திருவாய்மொழியும், இரண்டாம் திருவாய்மொழியும் அத்யாய சதுஷ்
டயாத்மக ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ர ஸமானார்த்தகமாயிருக்கும்; ஸாரீரகார்த்
தந்தான் ப்ரஹ்மகாரணத்வமும், தத்ப்ராத்யத்வமும், முமுக்ஷுபாஸ்யத்வமும்,
முக்த ப்ராப்யத்வமும். 8. “காரணத்வமப்யாத்யத்வமுபாயத்வமுபேயதா” என்னக்
கடவதிறே. இவ்விரண்டு திருவாய்மொழியும் வேதுாந்தஸாஸ்த்ர ஸமானார்த்தம்

என்னுமிடத்தை நம்பிள்ளை ஈட்டிலே * வீடுமின் முற்றின் ப்ரவேஸத்திலே, “தத்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிதே மோக்ஷஸாஸ்த்ரந்தானிருப்பது : அதில் தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுமெனெல்லாம் சொல்லிற்று கீழில்திருவாய்மொழியிலே. உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்றுக்கெல்லாம் ஸங்க்யரஹ்மாயிருக்கிறது இத்திருவாய்மொழி” என்று அருளிச்செய்தார் ; இத்தையுங்கொண்டு வேதாந்தாசார்யரும் த்ரமிடேஹபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளியிலே 1. “ஆதெஸாஸாரீரகார்த்து க்ரமமிஹ விஸத்யம் விம்ஸதிர் வக்தி ஸாக்யரா” என்று அருளிச்செய்தார் ; இன்னமும் 2. “புரா ஸூத்ரைர் வ்யாஸஸ் ஸ்ருதிஸதஸிரோர்த்தம் க்யரதிதவாந், விவவ்ரே தம் ஸ்ராவ்யம் வகுளத்யுரதாமேத்ய ஸ புந: | உபாவேதௌ க்யரந்தெஸ க்யுபிதுமலம் யுக்திபிரஸௌ, புநர்ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்யுரஹ்ம முகூர: ||” என்று, ஸாமான்யேந ஸாரீரகத்துக்கும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டான ஐகமத்யத்தை ஆச்சான்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தார் ; ஆகையால் இரண்டு திருவாய்மொழியும் பூர்வோத்தர த்விதா த்மகமான ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரஸமானார்த்தம் என்று கொள்ளவேணும். இஸ்ஸம்ப்ரத்யாயார்த்தத்தை, பாட்டுக்களில் உபபத்தியுடனே ஏறிட்டு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறோம்.

முதல் திருவாய்மொழி பூர்வத்விகத்தோடு சேரும்படியைத் தெரிவிக்கிறோம். அது எங்ஙனெனென்னில்; முதல்பாட்டு நாலடியும் சதுஸ்ஸூத்ர்யார்த்துமாகவும், “மனன்கம்” என்கிற இரண்டாம் பாட்டு ஈக்ஷத்யாநந்த்யுமயாந்தராத்யுத்யாதி, கரணார்த்துமாகவும், “இலனது” என்கிற மூன்றாம் பாட்டு, ஆகாஸ ப்ராணஜ்யோதிரிந்த்ரப்ராணாதி, கரணார்த்துமாகவும், “நாமவன்” “அவரவர்” “நின்றனர்” என்கிற நாலாம் பாட்டுத் தொடங்கி மூன்றுபாட்டும், த்ரிபாத்யார்த்துமாகவும், ஆக ஆறுபாட்டும் ப்ரத்யுமாத்யாயார்த்துமாய், “திடவிசம்பு” என்கிற ஏழாம்பாட்டு த்விதீயலக்ஷண ப்ரத்யுமபாத்யார்த்துமாகவும், “சுரரறி” “உளனெனில்” என்கிற எட்டாம் பாட்டும், ஒன்பதாம்பாட்டும் தர்க்கபாத்யார்த்துமாகவும், “பரந்ததண்” என்கிற பத்தாம்பாட்டும், நிகுமநபாட்டும் வியத்பாத்யுரீயபாத்யார்த்துமாகவும் ஆக ஏழாம் பாட்டுத் தொடங்கி நிகுமத்தளவும் த்விதீயாத்யாயார்த்துமாய், இத்திருவாய்மொழி பூர்வத்விகார்த்துமாகக் காணலாம். அதில் முதற்பாட்டில், “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் யவன்” என்கிற சந்தை ப்ரத்யுமாதிகரண ஸமானார்த்தம். அது எங்ஙனெனென்னில்; ப்ராப்யாகரமதரீத்யா ஸப்்யுத்திக்குக் கார்யார்த்துத்திலே பேராத்யுதவ ஸக்தியாகையாலும் பரிநிஷ்பந்ந வஸ்துவிலே ஸப்்யுத்திக்கு பேராத்யுதவ ஸக்தியில்லாமையாலும், வேதாந்தங்கள் பரிநிஷ்பந்நமான ப்யுரஹ்மத்திலே ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ப்ரமாணமல்லாமையால் ஸாங்க்யாத்யயநம் பண்ணினவனுக்கும் அநந்த ஸ்திர ப்யுலாபாதப்ரதீதி வரமாட்டாது. 3. “அக்ஷய்யம் ஹ வை சாதூர்மாஸ்யயாஜிநஸ் ஸுக்ருதம் பவதி” இத்யாதி, வாக்யங்களில் சாதூர்மாஸ்யாதி, கர்மங்களுக்கும் அக்ஷயமான ப்யுலம் ஸ்ருதமாகையாலும், கர்மால்

பாஸ்திர பூலத்வநிர்ணயம் ஸித்தியாது; ஆகையால், கர்மனும் அல்பாஸ்திர பூலத்வநிர்ணய ஸஹித அநந்தஸ்திரபூலாபாதப்ரதீதிரூப விஸிஷ்டஹேது ஸித்தியாமையாலே, வேத்யாந்தாரம்பும் கடியாதென்கிற பூர்வபக்ஷத்திலே— அம்பா தாத மாதூலாதி, ஸப்தங்குகளில் ஸித்திரூபமான மாதாபித்ராத்யார்த்தங் களில் ப்ரதம வ்யுத்தபத்தி காண்கையாலும், அது கார்யரூபார்த்தத்திலென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலும், வேத்யாந்தங்களுக்குப் பரிநிஷ்பந்த பேராதா ஸாமர்த்த்ய முண்டாய், அதுகள் ப்ரமாணமாகையாலே, அநந்தஸ்திரபூலாபாதப்ரதீதிரூப விஸேஷ்யாம்ஸம் லபிக்கும். கர்மவிசாரம் பண்ணினவனுக்கு ஆவ்ருத்திவித்யாநாதி, களாலே கர்மங்களுக்கு ஸாதிஸ்ய பூலத்வம் அவக்யமாகையாலும், அக்ஷய்யத்வ கீர்த்தநம் சிரகால ஸ்த்யாயித்வாபிப்ராயமாக—1. “வாயுஸ்சாந்தரிஷக்ஞ்சைதத்யம்ருதம்” என்கிறவிடத்தில் அம்ருதத்வம்போலே நிர்வஹிக்க வேண்டுமையாலும், கர்ம னும் அல்பாஸ்திரபூலத்வநிர்ணயரூப விஸேஷனும்ஸம் ஸித்திக்கும். இப்படி விஸிஷ்டஹேது லபிக்கையாலே ஸாஸ்த்ராரம்பும் கடிக்குமென்றிறே ப்ரத்யமாதி, கரணார்த்தம். இனி “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்று அநவதிகாந்த ஸ்திரபூலரூப குணவிபூதிமத்தையைச் சொல்லி, “யவன்” என்று இவ்வர்த்தத் துக்கு “ஆநந்தேயா ப்ரஹ்ம”இத்யாதி, ஸ்ருதிப்ரமாண ப்ரஸித்தியையும் காட்டுகை யாலே, ஸித்த்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மம் வேத்யாந்த வேத்யமென்று ஸித்தியைக் கை யால், இச்சந்தை விஸேஷ்யாம்ஸமான அநந்தஸ்திரபூலாபாதப்ரதீதியை ஸூசிப்பிக்கிறது; “உயர்வற” என்கிற இது ப்ரஹ்மாதிகளுடைய கர்மாதீ, நோச்ச்ராயம் புகுவதுச்ச்ராயாபேக்ஷயா “இல்லை” என்னும்படியிருக்குமென்று சொல்லுகையாலே, கர்மங்களினுடைய அல்பாஸ்திரபூலத்வ நிர்ணயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது; ஆக, “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன்” என்கிறவள வாலே விஸிஷ்டஹேதுவை ஸூசிப்பிக்கையாலே, ஸாரீரகாரம்பு, ஸமர்த்தநபர ப்ரத்யம ஸூத்ரார்த்தம் இச்சந்தை என்னக்குறையில்லை; கிஞ்ச; ப்ரஹ்மஸப்தா ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமான நிரதிஸ்ய ப்ருஹத்த்வத்தை “உயர்வற உயர்நல முடையவன்” என்று முக்தகண்டமாக அருளிச்செய்து, “அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று அவன் திருவடிகளைத் தொழுது உஜ்ஜீவியென்று ஜிஜ்ஞாஸா பூல நிர்ணய கார்யோக்திமுகேந ஜிஜ்ஞாஸா ஸப்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக் கையாலும் இச்சந்தை ப்ரத்யமாதி, கரணார்த்தம். இப்பாட்டுத்தான் வாக்யைக வாக்யமாக ஓர்வயத்தையும், வாக்யத்ரயமாக ஓர்வயத்தையும் உடைத்தாகை யாலே, வாக்யத்ரயபக்ஷத்தில் இவ்வர்த்தம் ஸ்வரஸமாய் ஸித்தியைக்கும்.

“மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன்” என்கிற இது ஜந்மாதிகரண ப்ரமேய மானபடி எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரஹ்மஸித்தியில் வேத்யாந்தம் ப்ரமாணமான லும், லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்துக்குக் கிடையாமையாலே ப்ரஹ்மப்ரதிபத்தி வரமாட் டாது; அது எங்ஙனேயென்னில்; 2 “யதோ வா இமாநி” இத்யாதி, வாக்யம்

ஜந்மகாரணத்வாதிகளை லக்ஷணமாக அறிவிப்பிக்கமாட்டாது; ஜந்மகாரணத்வாதிகளை விசேஷணமென்கிறீரோ? உபலக்ஷணமென்கிறீரோ? விசேஷணபேதப்பிரயுக்த விசேஷ்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கையாலே விசேஷணமென்னக்கூடாது. உபலக்ஷயோபலக்ஷணவ்யதிரித்த உபலக்ஷயகூத ஜ்ஞாதாம்ஸம் கிடையாமையாலே உபலக்ஷணமென்னவும் கூடாது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில்; அநேகவிசேஷணவிசரிஷ்ட விசேஷ்யையக்யஸ்ய — “தேவதூதத்: ஸ்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷ:” இத்யாதிக்ஷு தர்ஸநாத், “கூண்டேரா முண்ட: பூர்ணஸ்ருங்கேரா கௌ:” இத்யாதிக்ஷு கூண்டுவமுண்டுவாதிக்ஷு விருத்த, விசேஷணநாமேவ விசேஷ்ய பேதகத்வதர்ஸநாத், ஜந்மாதிகாரணத்வாதே: காலபேதே: ப்ரஹ்மணி அவிருத்துவாச்ச விசேஷணத்வம் உபபந்நம்; உபலக்ஷணோபலக்ஷய வ்யதிரித்த உபலக்ஷயகூத ப்ரஹ்மத்வாதிக்யான த்ருதீயாகாரம் லபிக்கையாலே உபலக்ஷணத்வமும் கூடும். இப்படி ஜந்மகாரணத்வாதிகள் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகையால் லக்ஷணங்களால் ப்ரஹ்மப்ரதிபத்தி வருகையாலே ப்ரஹ்மவிசாரம் கடிக்குமென்றிறே ஜந்மாதிகாரணப்ரமேயம்; இனி இவ்விடத்தில் “மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன்” என்று - அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞாநரூபமான மயர்வுபோம்படி புக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை அருளினனென்று சொல்லுகையாலே, அநுகூராஹகத்வம் த்யேயத்வவ்யாப்தமாய், 1. “காரணம் து த்யேய:” என்கிறபடியே த்யேயத்வம் காரணத்வாசேஷபகமாயிருக்கையாலே, ததூசேஷபகத்யேயத்வாசேஷபகமான அநுகூராஹகத்வரூப தர்மகதூநமுகே: ஜந்மகாரணத்வரூப ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலே, ஜந்மாதிகாரணப்ரமேயம் இச்சந்தை. கிஞ்ச; “மயர்வற” என்று அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே 2. “அவித்யாநிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ:” என்கிற முக்திகாரணத்வம் கண்டேராக்தமாயிருக்கிறது. அந்த மோக்ஷந்தான்—3. “ஜகதூதூபுவஸ்திதி ப்ரணாஸம்ஸாரவிமோசநாதூய:” என்று உதூபுவஸ்திதிப்ரணாஸங்களைப்போலே ஸம்ஸாரவிமோசநத்தையும் ப்ரஹ்மகார்யமாக அபியுக்தர் அருளிச்செய்கையாலே ப்ரஹ்மகார்யமிதே; அதுதானும் ஜந்மகாரணத்வாதிகளைப்போலே ப்ரஹ்மலக்ஷணம்; 4. “யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி” என்கிற ஸ்ருதியிலே 4. “யதூபிஸம் விஸந்தி” என்று ஜகத்ப்ரளயகாரணத்வத்தையும், ஸம்ஸாரவிமோசநகாரணத்வத்தையும் சொல்லிற்றிறே; ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலே பட்டரும், அப்படியே வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார். ஆனால் ஜந்மகாரணத்வம், ஸ்திதிகாரணத்வம், ஜகதஸம்ஹாரகாரணத்வம் இவை இத்தனையையும் விட்டு மோக்ஷகாரணத்வமாத்ரத்தையே அருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ‘ஜந்மகாரணத்வாதிகள் ஸமுத்தமே ப்ரஹ்மலக்ஷணமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஏகைகமும் லக்ஷணமாம்’ என்கிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்காக, மோக்ஷகாரணத்வமாத்ரத்தை அருளிச் செய்தார். ஆனால், ஜந்மகாரணத்வாதிகளில் அந்யதமத்தை அருளிச்செய்தாலும் இந்த ப்ரயோஜநம் ஸித்திக்குமே. விசேஷித்து மோக்ஷகாரணத்வத்தை அருளிச்

செய்வானென்னென்னில், வேதாந்த ஸாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷ மாகையாலும், தமக்கு எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைத் தந்தருளுகையாலும், மோக்ஷ காரணத்வத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டிகாரணத்வாதிகள் ஏகைகமே சித்சித்வ்யாவ்ருத்தமாயிறேயிருப்பது. ஸுத்ரபரஷ்யங்களில் ஜந்மகாரணத்வாதிகளை ஸமுத்திதமாகச் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநம் ஜிஜ்ஞாஸ்ய ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிஸ்ய ப்ருஹத்த்வ ஸித்தியென்று ஸ்ருத ப்ரகாஸிகையிலே ஸ்பஷ்டமாக புட்டர் அருளிச்செய்ததைக் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் “மயர்வற” என்று—ஸம்ஸார விமோசந காரணத்வத்தை முக்த கண்டமாக அறிவிப்பிக்கிற இச்சந்தை ஜந்மாதிகரண ஸமானார்த்தமென்னக் குறையில்லை. ஆக எல்லாவற்றாலும் “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிற இரண்டாமடி ஜந்மாதிகரணப்ரமேயம்.

“அயர்வறு மமரர்களதிபதியவன்” என்கிற மூன்றாமடி ஸாஸ்த்ரயோந்யதி கரணார்த்தமானபடி எங்ஙனே? என்னில்:— வேதாந்தங்களுக்கு ஸித்திமான ப்ரஹ்ம வஸ்துவில் பேராதகத்வ ஸக்தியுண்டாய் ஜந்மகாரணத்வாதிகள் ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாய் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபத்தி லபித்தாலும் வேதாந்தாரம்பும் கடியாது; ஸாஸ்த்ரரூப ப்ரமாணம்—ப்ரமாணாந்தராப்ராப்தமுமாய், ப்ரமாணாந்தர விரோதமு மின்றிக்கேயிருக்கிற அர்த்தத்திலே பேராதகமாயிருக்கும்; இனி, ப்ரஹ்மத் தினுடைய நிமித்தத்வாம்ஸம், 1. “க்ஷித்யாதிகம் ஸகர்த்ருகம்; கார்யத்வாத் கடவத்” என்கிற அநுமானத்தாலே ஸித்திக்கும்; உபாதாநத்வாம்ஸம்—நிமித்த பூதனான குலாலாதிகளில் உபாதாநத்வம் காணாமையாலே, ப்ரத்யக்ஷாதிக் ப்ரமாண விருத்தமாயிருக்குமாகையால், ஸாதக பாதக ப்ரமாண விரஹிதமல்லாமையாலே, ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தை வேதாந்தங்கள் பேரதிப்பிக்கமாட்டாமையாலே தத்விசாரம் அநாரம்புணீயமென்கிற பூர்வபக்ஷத்தில், அநுமானத்தாலே ப்ரஹ் மத்தினுடைய நிமித்த காரணத்வத்தை ஸாதிக்குமளவில் லோக த்ருஷ்ட குலா லாதிக் கேதரஜ்ஞஸஜாதீயனாய் ஸித்திப்பொழிய விவக்ஷிதனை ஈஸ்வரன் ஸித்தியாமையாலே, அநுமானத்தாலே ஈஸ்வரனுடைய நிமித்தத்வாம்ஸத்தை ஸாதிக்கவொண்ணாமையாலே, அநுமானம் ஸாதிக்கமாட்டாது; அபரிமிதஸக்தி கனை நிமித்தேஸ்வரனுக்கே லோகாபரித்ருஷ்டமான உபாதாநத்வாம்ஸமும் ப்ரமாணாந்தரபாதிதமல்லாமையாலே, உபாதாநத்வாம்ஸத்தில் ப்ரமாணாந்தரம் பாதகமாகமாட்டாது. ஆகையால், ஸாதக பாதக ப்ரமாண விரஹிதமான ப்ரஹ்ம காரணத்வத்தில் வேதாந்தமே ப்ரமாணமாகவேண்டுமையாலே, தத்விசாரம் ஆரம்புணீயமென்றிறே ஸாஸ்த்ரயோந்யதிகரண ப்ரமேயம். இனி, “அயர்வறும் அமரர்களதிபதியவன்” என்று-புகுவத் விஸ்மருதியற்ற நித்யஸூரி ஸேஷித்வத்தை அருளிச்செய்தார்; ஸூரிலேவ்யத்வந்தான் ப்ரமாணாந்தரப்ராப்தமுமன்று; ப்ரமாணாந்தர விருத்தமுமன்று; இப்படி ஸாதக பாதக ப்ரமாண

விரஹிதமான ஸூரிஸேவ்யத்வத்தை அருளிச்செய்கையாலே, 1. “தத்ஸாமாந்யாதி, தரேஷு தத்யாத்வம்” என்கிற ந்யாயமாக ஸர்வஜ்ஞத்வாதிசூணவிஸிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் வேதாந்தமே ப்ரமாணமாகவேணுமென்று அறிவிப்பித்தருளினாராமத்தனை; ஆகையால், அப்ராப்தார்த்தமும் அவிருத்தார்த்தமும் ஸாஸ்த்ரமென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிற இச்சந்தை ஸாஸ்த்ர யோந்யதி, கரண ப்ரமேயமென்னத் தட்டில்லை; கிஞ்ச “அதிபதி” என்கிறவிடத்தில் “பதி” என்கிற இத்தாலே பாலநகர்த்ருத்வரூப நிமித்தத்வத்தை அருளிச்செய்து, “அதி,க: பதி:-அதி,பதி:” என்று அந்தப் பதிஸப்த,வாச்யனான நிமித்த பூதனுடைய ஆதி,க்யத்தை அருளிச்செய்தார்; அந்த ஆதி,க்யந்தானும் - லோக ஸித்த, நிமித்த பூதரான குலாலாதி,வைலக்ஷண்யம். தத்,வைலக்ஷண்யந்தானும் - ஜக,து,பாத,நத்வம் முதலானவை. இப்படி நிமித்தோபாத,நைக்யத்தை “அதிபதி” என்று அருளிச்செய்கையாலே, ப்ரமாணாந்தராப்ராப்த ப்ரமாணாந்தராவிருத்தார்த்த,க ஸாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை இச்சந்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஆக இவையெல்லாவற்றாலும் இது ஸாஸ்த்ரயோந்யதி,கரண ப்ரமேயம்.

“துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்கிற நாலாமடி ஸமந்வயாதி,கரண ஸமாநார்த்த,மானபடி எங்ஙனே? என்னில்; ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரமாயிருக்கிற “அர்த்தார்த்த, ராஜகுலம் கச்சேத்” “மந்த,க,நிர் நாம்பு, பிபேத்” 2. “ஸ்வர்க்க, காமோ யஜேத்” 3. “ந களாஞ்ஜம் ப,க்யேத்” இத்யாதி, வாக்யங்களுக்கே ப்ரயோஜந பர்யவஸாயித்வமுண்டு; ஸித்த,வஸ்து பே,த,கவாக்யங்களுக்கு அது இல்லை; ஆகையால் ஸித்த,மான ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாத,க வாக்யங்களுக்கு ப்ரயோஜந பர்யவஸாநம் இல்லாமையாலே வேதாந்த ஸாஸ்த்ரம் அநாரம்ப,ணீயமென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில், நிதி,போலே ப்ரஹ்மமே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபம்; தத்ப்ரதிபாத,க வேதாந்த வாக்யங்களே ஸாக்ஷாத் ப்ரயோஜந பர்யவஸாயிகள்; இஷ்டா நிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார ஸாத,ந பே,த,நத்,வாரா, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபர வாக்யங்களுக்கு ப்ரயோஜந பர்யவஸாயித்வமொழிய நேரே ப்ரயோஜந பர்யவஸாயித்வ மில்லை. ஆகையால், அநந்த கல்யாணசூண பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே ப்ரயோஜந மாய், தத்ப்ரதிபாத,கமான ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாய் ஸித்த,தி,க்கையாலே, ஸித்த, ப்ரஹ்மப்ரதிபாத,கமான ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்ப,ணீயமென்றிறே ஸமந்வயாதி, கரணத்தின் பொருள். இனி “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று “து,க,க,நிவர்த் தகமாய் விகஸ்வர தேஜோரூபமான திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி உஜ்ஜீவி” என்றருளிச்செய்தார்; அத்தாலே A “பொன்னடி” என்று சொல்லுகிற திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாய், தத்பரிசர்யையே புருஷார்த்த,மாக ப்ரார்த்தித்து, விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மமே பரம்ப்ரயோஜநமென்று அறிவிப்பிக்கையாலே, ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸாக்ஷாத் ப்ரயோஜநத்வத்தை ஸாதி,த்து, ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்ப,ணீய

மென்று சொல்லுகிற ஸமந்வயாதிகரணார்த்தம் இச்சந்தை. ஆகையால், முதற் பாட்டு-ஸ்வரூபமாக ஸாஸ்த்ராரம்ப, ஸமர்த்தநபரமான சதுஸ்ஸூத்ரயர்த்தமாக ஸத்யாசர்ய ப்ரஸாத்ஸப்த, வேத்யாந்தத்வய ஸ்ரவணமுடையவர்களுக்குக் கைக் கொள்ளக் குறையில்லை.

1. புக்தாம்ருதாத்யக்யாத்யாஸ சதுஸ்ஸூத்ரயேககண்ட்யா |
நிருபிதா வேத்யமௌளித்வயநிஷ்டஸ்தாம் முதே ||

இது ப்ரத்யமக்யாத்யா சதுஸ்ஸூத்ரயேககண்ட்யம்.

முதற்பாட்டு சதுஸ்ஸூத்ரயர்த்தமென்னுமிடம் உபபாதிக்கப்பட்டது; இனி, மேல் இரண்டு பாட்டு 2. “ஈக்ஷதேர் நாஸப்தம்” என்று தொடங்கி பாத்யேஷ ஸமாநார்த்தமாயிருக்கும்படி உபபாதிக்கப்படுகிறது. இப்பாத்யேஷந்தானும்- ஸாக்ஷாத் காரணவாக்ய நிருபணபரமான ப்ரத்யமபேடிகை அதிகரண பஞ்சகாத் மகமாய், த்விதீயபேடிகை அதிகரணத்வயாத்மகமாயிருக்கும்; ப்ரத்யமபேடிகை யும்—ஸாமாந்ய ஸப்தங்களுக்குப் பரமாத்மரூப விசேஷபர்யவஸாயித்வ ப்ரதி பாத்யகமாய் ஒரு பேடிகையும், அர்த்த்யாந்தர ப்ரஸித்தங்களான ஆகாஸ ப்ராணாதி, விசேஷ ஸப்தங்களுட்படப் பரமாத்மரூப விசேஷ பர்யவஸாயி என்கிற பேடிகையுமென்று இப்படி அவாந்தரபேடிகாத்வய யுக்தமாயிருக்கும். இதில் “மன்னகம்” என்கிற இரண்டாம்பாட்டு காரணவாக்ய நிருபணபரமாயுள்ள ப்ரத்யம பேடிகையில் ஸாமாந்ய ஸப்தங்கள் பரமாத்மரூப விசேஷபர்யவஸாயிகள் என்கிற ஈக்ஷத்யாநந்த்யமாந்தராத்யத்யாதிகரணரூப அவாந்தர ப்ரத்யமபேடிகா ஸங்கதார்த்தமாயிருக்கும்; “இலனது” என்கிற மூன்றாம்பாட்டு—ப்ரத்யமபேடிகை யில் அவாந்தர ரூபமான ஆகாஸ ப்ராணாதி, கரணரூப அவாந்தரத்விதீய பேடிகை யோடும், காரணத்வஸமவ்யாப்தமான த்ரமகத்யநமுகேந காரணவாக்ய நிருபண பரமாயுள்ள ஜ்யோதிரிந்த்ரப்ராணாதி, கரணரூபமான ப்ரத்யாநத்விதீய பேடிகை யோடும் ஸமாநார்த்தமாயிருக்கும்.

“மன்னகம்” என்கிற பாட்டு, ஈக்ஷத்யாநந்த்யமாந்தராத்யத்யாதிகரண ப்ரமேயமானபடி என்னென்னில்; இம்மூன்று அதிகரணத்திலும், ஈக்ஷத்யதிகரண த்தில்—3. “ஸதேவ ஸோம்யேத்யமக்ர ஆஸீத்” இத்யாதி, வாக்யத்தில் ஜகத்காரண த்யா ப்ரதிபந்நமான ஸச்சப்தவாச்யவஸ்து ப்ரத்யாநமாகவேணும்; இத்யம்ஸப்த வாக்யமான ஸத்வ ரஜஸ்தமோமய ஜகத்துக்கு தத்யுக்தமான ப்ரத்யாநம் காரணமா மொழிய, ஸத்வரஜஸ்தமோவிதுரமான ப்ரஹ்மம் காரணமாகமாட்டாது; இன்னமும், அநுமானாகாரவாக்யவேத்யத்யா ஆநுமானிக ப்ரத்யாநமே இவ்வாக்ய த்தில் காரணமாய்த் தோற்றுகிறது-என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஜகத் ஸர்க்கேஃபயுக்த முக்யேக்ஷணம் ப்ரத்யாநத்துக்குக் கூடாமையாலும், ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்துக்கு உள்ளதொன்றாகையாலும் சித்சித்விஸிஷ்டப்ரஹ்மம் ஜகத்காரண

மாகையால் ஸரீரபூத சித்தசித்த்வாரா ஸத்வரஜஸ்தமோமயாந்வயம் கூடுகையாலே, ஜகத்ஸாலக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்துக்கும் உண்டாகையாலும், அநுமானாவயவங்களில் ப்ரதூநமான ஹேத்வவயவம் அநுபாத்தமாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கு அநுமானாகாரத்வம் அஸித்தமாமாகையாலும், ஸச்சபூத வாச்ஸமான காரணம் ப்ரதூநமன்று, பரமாத்மாவென்று ஸித்ததூந்தித்து, ப்ரஹ்மத்தினுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்தி ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ஆநந்தமயாதி, கரணத்தில்—ப்ரஹ்மம் அசித்வ்யாவ்ருத்தமேயாகிலும் ஜீவவ்யாவ்ருத்தமாக மாட்டாது; 1. “தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்விஜ்ஞாநமயாத் அந்யோ஽ந்தர ஆத்மா஽஽நந்தமய:” என்கிறவிடத்தில் ஆநந்தமய ஸப்பூதவாச்யன் ஜீவனாகையாலே. அவன் ஜீவனாகைக்கு அடி—2. “தஸ்யைஷ ஏவ ஸரீர ஆத்மா” என்று ஸரீரஸம்பந்த, ஸ்ரவணமும், 3. “அநேந ஜீவேநா஽஽த்மநாநுப்ரவிஸ்ய” என்று ஸாமானாதி, கரணயத்தாலே ஜீவப்ரஹ்மனோரைக்யமும். ஆகையால், ஜகத்காரணதயா நிர்திஷ்டனான ஆநந்தமயன் ஜீவனே என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில், ஸதகுணிதோத்தரக்ரமேண அப்யஸ்யமானாநந்தம், ஸுகூலவபூகியாய் (அ)பரிமிதகர்மவஸ்யனான ஜீவனுக்கு கடியாமையாலும், பரமாத்மாவுக்கே அது உள்ளதொன்றாகையாலும், “ஸரீரன்” என்கிறது-ஜகச்சரீரனென்கிறதாய் கர்மக்ருத ஸரீரத்வமல்லாமையாலும், ஸாமானாதி, கரணய நிர்தே, ஸத்தாலே ஸரீராத்மபூவ நிபந்த, நமான ஜக்யத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய ஸ்வரூபக்யத்தைச் சொல்லாமையாலே ஜீவப்ரஹ்மபேதம் ஸித்தி, க்கையாலும், ஜகத்காரணபூதனான ஆநந்தமயன் பூத, முக்தாவஸ்த, ஜீவனன்று, தத்விலக்ஷணனான பரமாத்மா என்று ஸித்ததூந்திக்கப்பட்டது.

அந்தராத்யாதி, கரணத்திலே—கேவலஜீவன் ஜகத்காரணமாகமாட்டானேயாகிலும், உபசித புண்ய விசேஷர்களான ஆதித்யாதி, சேதநர்களில் ஒருவன் ஜகத்காரணமாகலாம். அது எங்ஙனையென்னில்; 4. “ய ஏஷோ஽ந்தராத்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஸ்யதே ஹிரண்யஸம்ஸுரு:” இத்யாதி, சூந்தோக்யவாக்யத்திலே கரசரணாத்ருப ஸரீரஸம்பந்தம் காரணவஸ்துவுக்கு ப்ரதிபாதிதமாயிருக்கையாலும், அதுள்ளது கர்மக்ருத ஸரீரஸம்பந்தமுடைய ஜீவனுக்கேயாகையாலும், விலக்ஷணஜீவனே ஜகத்காரணமென்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில், 5. ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதி:” என்று அபஹத பாப்மத்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், பரமாத்மாவுக்கும் ஸ்ருதிஸம்ருதி ப்ரஸித்தமாய் அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள திவ்யமங்குளவிக்ரஹங்களுண்டாகையாலும், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய் இவ்வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன் உபசிதபுண்ய விசேஷனான ஜீவனல்லன், தத்விலக்ஷணனான பரமாத்மாவென்று ஸித்ததூந்திக்கப்பட்டது.

இனி. “பொறியுணர்வவையிலன்” என்று—ஐந்த்ரியிக ப்ரத்யக்ஷவிஷயமான அசித்தின்படியல்லன் என்கையாலே, இச்சந்தை அசித்வ்யாவ்ருத்தமான ப்ரஹ்ம

ஸ்வரூபத்தை ஸாதிக்கிற ஈக்ஷத்யதி, கரணார்த்தம் என்று அறியலாம். “மன்னக மலமற மலர்மிசை யெழுதரு மன்னுணர்வளவிலன்” என்று—மனோநிஷ்டமான அவித்யாதிகள் யோக்யாப்யாஸபலத்தாலே கழியக்கழிய, மேல்நோக்கி அபி, வருத்தமாய் வருகிற மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமான ஆத்மாவின்படியல்லன் என்கையாலே ஸுத்த்யஸுத்த்யப்யாவஸ்து ஜீவவ்யாவ்ருத்தியை ப்ரஹ்மத் துக்கு அறிவிப்பிக்கிற ஆநந்தமயாதி, கரண ஸமாநார்த்தம் இச்சந்தையென்னு மிடம் ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம்; “உணர்முழுநலம்” என்று கட்டடங்க ஜ்ஞாநத் வாஸ்ரயனாயும், ஆநந்தத்வாஸ்ரயனாயும் இருப்பனென்று அருளிச்செய்கையாலே காரணவஸ்துவுக்கு அசேதநப்ரத்யாநவ்யாவர்த்தகமான ஜகத்ஸர்க்கேக்ஷணாதி, தர்மத்தையும், ஜீவவ்யாவர்த்தகமான நிரதிஸ்யாநந்த்யாப்யாஸத்தையும் ஸூசிப்பித் தருளினார். ஆகையால், 1. “ஈக்ஷதே:” 2. “அப்யாஸாத்” என்கிற ஹேத்வம்ஸம் இச்சந்தையாலே ஸூசிதம். “எதிர் நிகழ் கழிவினும் இன்னிலன்—மிகுநரையிலன்” என்று—காலத்ரயத்திலும் தன்னோடு ஒப்பாரையும் மிக்காரையும் உடையனல்ல னென்றும், நிஸ்ஸமாப்யதிகனென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, புண்டரீகாக்ஷத்வ அபஹதபாப்மத்வாதி, தர்மயோகத்தாலே நிஸ்ஸமாப்யதிகளுள் ஆதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தியான புருஷன் விலக்ஷண ஜீவனல்லன். பரமாத்மாவேயென்று ஸித்த்யாந்தித்த அந்தராதித்யாதி, கரணார்த்தம் இச்சந்தையிலே ஸூசிதம்.

ஆனால், ஈக்ஷத்யதி, கரண ப்ரமேயமான அசித்வ்யாவ்ருத்தியை முந்துற அருளிச்செய்யாதே, ஆநந்தமயாதி, கரண ப்ரமேயமான ஜீவவ்யாவ்ருத்தியை முந்துற அருளிச்செய்கைக்கு அடி என்னென்னில்; ப்ரத்யாந ஜீவ வ்யாவ்ருத்திகளில் ப்ரத்யாந வ்யாவ்ருத்தி ஸூக்ஷ்மபுத்திகளுக்கு எளிதாய் அறியப்படுமாய்கையால் அவர்களுக்கு அறிகைக்கரிதான ஜீவவ்யாவ்ருத்தியை முந்துற அருளிச்செய்தார். ஆனால் ஸூத்ரகாரர் ப்ரத்யாநவ்யாவ்ருத்தியை முந்துறச் சொல்லுவானென்னென் னில்; அசித்வ்யாவ்ருத்தியையும் அறியமாட்டாத எளியரானவர்களுக்கு முந்துற தத்வ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டி, அவ்வளவு தெளிவு பிறந்தவனுக்கு அநந்தரம் அதிலும் ஸூக்ஷ்மமான சேதநவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டினார். ஆகை யால் ஆழ்வார் அருளிச்செய்கைக்கடி ஒரு க்ரமமும், ஸூத்ரகாரருக்கு மற்றைப்படி ஒரு க்ரமமும் விவக்ஷிதமாகையாலே அவ்விரண்டுக்கும் விரோதமில்லை. ஆனால், அசித்வ்யாவ்ருத்தி ஸ்பூடமாயிருந்ததாகில் “பொறியுணர்வவையிலன்” என்று ஆழ்வார் அசித்வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்வானென்னென்னில், த்ருஷ்ட டாந்தருபேண அருளிச்செய்தாராமித்தனை; ஆகையாலிறே பிள்ளை “அசேதந வ்யாவ்ருத்தியோபாதியும் சேதந வ்யாவ்ருத்தி என்கைக்காக ‘பொறியுணர் வவையிலன்’ என்று அருளிச்செய்தார்” என்று த்ருஷ்டாந்த பரமாக வ்யாக் யாநம் செய்தருளினார்; ஆகையால் “மன்னகம்” என்கிற பாட்டும் இவ்வதி, கரணத்ரயமும் ஏககண்டமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

“இலனது உடையனிது” என்கிற மூன்றும்பாட்டு-ஆகாஸாதி, கரணம் தொடங்கி அதி, கரண சதுஷ்டய ஸமாநார்த்தம் என்னுமிடத்தைத் தெளிய அறிவிக்கிறோம். ஆகாஸாதி, கரணத்தில்—1. “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ஆகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே” இத்யாதி, சூரந்தே, ஶாக்ய வாக்யத்தில் ஆகாஸ ஸப், த்யவாச்யமாய்த் தோற்றுகிற ஜக்யத்காரணவஸ்து ப்ரஸித்த, தாகாஸமேயாக வேணும். ஆகாஸ ஸப், த்யம் ப்ரஸித்த, தாகாஸத்திலே ரூட், மாகையாலும், பரமாத் மாவினிடத்தில் ஆகாஸ ஸப், த்யவாச்யத்வம் அப்ரஸித்த, மாகையாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஸர்வஸப், த்யத்தால் சொல்லப்படுகிற சேதநாசேதந க்ருத்ஸந ப்ரபஞ்ச காரணத்வம் என்ன, “பராயணம்” என்று சொல்லப்படுகிற ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்கள் என்ன, இவை இத்தனையும் ப்ரஸித்த, தாகாஸத்துக்குக் கூடாமையாலும், பரமாத்மாவுக்கே இது உள்ளதொன்றாகையாலும், 2. “ஆகாஸாதே, ஆகாஸயதி” என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஆகாஸஸப், த்யம் பரமாத்மாவினிடத்திலும் கூடுகையாலும், ஆகாஸஸப், த்யவாச்யம் ப்ரஸித்த, தாகாஸமன்று, பரமாத்மாவே என்று ஸித்த, தாந்திக்கப்பட்டது.

ப்ராணாதி, கரணத்திலே—3. “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி, ஸம்விஸந்தி” இத்யாதி, வாக்யத்தில், ப்ராணஸப், த்யவாச்யமான ஜக்யத்காரண வஸ்து ப்ரஸித்த, தாப்ராணாகவேணும்; ஸர்வவஸ்துவும் ப்ராணாதீ, நஸ்தி, திகமாகக் காண்கையாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஸரிலாகாஷ்ட, த்யசேதநங் களிலும் சேதநஸ்வரூபத்திலும் ப்ராணாதீ, நஸ்தி, திகத்வம் கூடாமையாலே, ஸர்வ ஜக்யத்காரணதயா நிர், திஷ்டமான ப்ராணன் ப்ரஸித்த, தாப்ராணனல்லன், பரமாத்மா என்று ஸித்த, தாந்திக்கப்பட்டது.

ஜ்யோதிரதி, கரணத்தில்—4. “அத, யத, த: பரோதி, வோ ஜ்யோதிர், தி, ப்யதே” என்கிற சூரந்தே, ஶாக்ய வாக்யத்தில் ஜ்யோதிஸ்ஸப், த்யவாச்யம் ப்ரஸித்த, தாமான ஜ்யோதிஸ்ஸாகவேணும்; ஸ்வவாக்யத்தில் பரமாத்ம வ்யாப்தலிங்க, விசேஷம் காணாமையாலும், கௌக்ஷேய ஜ்யோதிரைக்யோபதே, ஶத்தாலும் - என்று பூர்வ பக்ஷம் வருமளவில்; ஸர்வபூ, தங்களும் த்யுஸம்பந்தி, யான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்குப் பா, த்யமாக வ்யபதே, ஶரிக்கையாலும், கௌக்ஷேயஜ்யோதிரைக்யோபதே, ஶம் பூலார்த்த, த்யமாக தத்யாத்மகத்வாநுஸந்த, தாந்விதி, பரமாகையாலும் நிர், திஸ்யதீ, ப்தி யுத்தமான ஜ்யோதிஸ்ஸப், த்யவாச்யம் ப்ரஸித்த, தாஜ்யோதிஸ்ஸன்று, பரமாத்மாவே என்று ஸித்த, தாந்திக்கப்பட்டது.

இந்த்ரப்ராணாதி, கரணத்தில்—5. “ப்ராணோ, ஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாமாயுரம் ருதமித்யுபாஸ்வ” இத்யாதி, வாக்யங்களில் ஹிததமோபாஸநகர்மதயா நிர், திஷ்ட னான இந்த்ரன் ஜீவனாகவேணும்; இந்த்ரஸப், த்யம் ஜீவவிசேஷத்திலே ரூட்,

மாகையாலும் 1. “மாமுபாஸ்வ” என்று ஸ்வாத்மோபாஸநத்தை அம்ருதத்வ
 ப்ராப்திஸாதநமாக உபதேஸிக்கையாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்,
 2. “ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா஽஽நந்தே஽஽ஜரோ஽ம்ருத:” என்று இந்த்ர ப்ராண
 ஸப்ஸ்தநிர்திஷ்டனிடத்தில் ஆநந்த஽ஜரம்ருதஸப்ஸ்தஸாமாநாதிகரண்யம் அந்வ
 யிக்கவேண்டுகையாலும், 1. “மாமுபாஸ்வ” என்று ஸ்வஸரீரகபரமாத்மோ
 பாஸநத்தை விதித்ததொழிய கேவலஜீவோபாஸந விதியல்லாமையாலும், ஹித
 த்மோபாஸநகர்மதயா நிர்திஷ்டன் சேதநனான இந்த்ரனல்லன்; ஜகத்காரண
 பூதனான பரமாத்மா என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி “இலனது உடையனிதென
 நினைவரியவன்” என்று - தூரஸ்தமாயிருப்பது ஒன்றைக்காட்டி அத்நையுடைய
 னல்லன், ஸந்நிஹிதமாயிருப்பதொன்றைக்காட்டி இத்தையுடையவன் என்று
 நினைக்கவுங்கூட அரியனென்று சொல்லி, “நிலனிடை விசம்பிடை உருவினன்”
 என்று - பூம்யந்தரிஷ்டாதி ஸர்வதேஸவர்த்திகளான ஸர்வசேதநாசேதநங்களையும்
 உடையவனென்று அருளிச்செய்கையாலே, 3. “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி
 ஆகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே, ஆகாஸம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி” 4. “ஸர்வாணி ஹவா
 இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபிஸம்விஸந்தி” 5. “பாதே஽ஸ்ய ஸர்வா பூதாநி”
 இத்யாதிவிஷயவாக்யங்களிலுள்ள ப்ரஸித்தாகாஸ ப்ராண ஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்கு
 கடியாதபடியான நிகிலசேதநாசேதநகாரணத்வ ப்ரகாரித்வாதினை இவரும்
 வெளியிட்டருளினார்.

“உருவினன் அருவினன்” என்று சித்சித்துக்களுக்கு ஸேஷியென்று அர்த்த
 மாமொழிய ப்ரபஞ்சகாரணத்வம் அர்த்தமன்றே என்னில்; கார்யத்வமும்
 தச்சேஷத்வ ப்ரகாரமாகையாலே ஸேஷத்வகதநத்தாலே ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்ம
 கார்யத்வம் ஸித்திக்குமென்று உபஸர்ஜநத்வரூப ஸேஷத்வத்தை அருளிச்
 செய்தார். ஆனால் கார்யகாரண பூவேந சொல்லாமல் ஸம்பந்தஸாமாந்யாவ
 லம்பநம் பண்ணுவானென்னென்னில்; 5. “பாதே஽ஸ்ய ஸர்வா பூதாநி” என்று
 ஜ்யோதிரதிகரணோக்தமான ஜகச்சேஷத்வமும் ஸங்க்ருஹீதமாகவேணுமென்
 னும் கருத்தாலே அருளிச்செய்தார்; ஆகையால் இவ்வதிகரண த்ரயத்துக்கும்
 இச்சந்தைக்கும் ஸமாநார்த்தத்வம் ஸித்தம். “அந்நலனுடையொருவனை”
 என்று - அந்த ஆநந்தகுணத்தையுடைய அத்விஜீயனென்கையாலே, 2. “ஸ ஏஷ
 ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா஽஽நந்தே஽஽ஜரோ஽ம்ருத:” என்று இந்த்ரப்ராணஸப்ஸ்த
 நிர்திஷ்டனுக்கு ஆநந்த-அஜர-அம்ருத ஸப்ஸ்தஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே பரமாத்ம
 த்வத்தை ஸாதித்த அர்த்தம் இச்சந்தையிலே ஸூசிதமாகையாலே, இச்சந்தை
 இந்த்ரப்ராணாதிகரணர்த்தமாகலாம். கிஞ்ச “நணுகினம் நாமே”-“நாம் ப்ராபிக்கப்
 பெற்றோம்” என்று உபாஸந பூலமான ப்ராப்யத்வ கதநமுகேந பரமாத்மா
 வினுடைய உபாஸ்யத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலே 6. “தம்மாமாயுரம்ருதமித்யு
 பாஸ்வ” என்கிற இந்த்ரப்ராணஸப்ஸ்தவாச்யனுக்குப் பரமாத்மத்வஸாதகமான

உபாஸ்யத்வப்ரதிபாதகவாக்ய ஸமாநார்த்தகம் இச்சந்தை என்று அறியலாம். இப்படி மூன்றும்பாட்டும் அந்நாலதிகரணமும் ஏககண்டமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

1. ஆம்நாயமௌளியுகுளீவிஹாரானாம் ஸதாம் முதே ।

நிருபிதாஸ்யபாதஸ்ய காதாத்ரயஸமார்த்ததா ॥

இதி ஆத்யபாதகாதாத்ரயைகண்ட்யம்.

இப்படி மூன்று பாட்டுக்கும் ப்ரத்யுமபாதத்துக்கும் ஐகார்த்யம் உபபாதித் மாயிற்று. இனிமேல், நாலாம்பாட்டு தொடங்கி மேல்மூன்று பாட்டுக்கும் த்ரிபாதிக்கும் ஐகார்த்யம் உபபாதிக்கப்படுகிறது; அதில் முதலிலே த்விதீயபாதமும் நாலாம்பாட்டும் ஏககண்டமானபடியை உபபாதிக்கிறோம். த்விதீயபாதத்துக்குப் பொருளான ஜகச்சுரீரத்வத்தை இப்பாட்டிலும் ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே ஐகார்த்யமுண்டு. த்விதீயபாதார்த்தம் ஜகச்சுரீரகத்வம் என்னுமிடத்தை 2. “த்விதீயே ஜகச்சுரீரகத்வம்” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலும், 3. “ஸ்ரஷ்டா தேஹீ ஸ்வநிஷ்டோ நிரவதிமஹிமா” என்று ப்ரத்யுமாத்யாயபாதசதுஷ்டயத்துக்கும் அடைவே பொருள் சொல்லுமிடத்தில், த்விதீயபாதத்தின் பொருளை “தேஹீ” என்று ஸாராவளியிலும், ஸ்ரீமத்ஸுதர்ஸநபுட்டரும் ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதரும் வகுத்து அருளிச்செய்தார்கள்.

இனி, த்விதீயபாத ப்ரத்யுமாதிகரணத்திலே—4. “ஸ்ர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஸாந்த உபாஸதே” என்கிற ஸாண்டிலய வித்யாவாக்யத்தில் உபதிஷ்டான ப்ரஹ்மம் ஜீவனாகவேணும்; நிர்துஷ்டான ப்ரமாத்மாவுக்கு ஹேயாகரமான சித்சித்ருப ஸர்வபூவம் கூடாமையாலும், தேவமநுஷ்யாதிருபேண கர்மக்ருதமாக ஜீவனுக்கு ஸர்வாத்மபூவம் கூடுகையாலும்—என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில், ஸர்வவேத்யாந்த ப்ரஸித்தமான ஸர்வஜகத்தகாரணத்வத்தை உபதேஸிக்கையாலும், தஜ்ஜத்வ தல்லத்வ ததந்த்வங்களாலே ப்ரஹ்மத்துக்கே தாத்ராத்ம்யம் உபபந்நமாகையாலும், தேவமநுஷ்யாதிபூாவேன ஜீவனுக்குத் தாத்ராத்ம்யம் உண்டானாலும் அவனுக்கு ஜகத்தகாரணத்வம் கூடாமையாலும், ப்ரஹ்ம ஸப்ரத்யு-ச்யன் ஜீவனல்லன், ஸர்வஜகச்சுரீரதயா ஸர்வஸப்ரத்யு-வாச்யனான ப்ரமாதமாவே என்று ஸித்ததாந்திக்கப்பட்டது.

த்விதீயாதிகரணத்திலே—5. “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே புவத ஓதந: । ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்” இத்யாதி கடவல்லீ வாக்யத்தில் ஓதநோபஸேசந ஸூசிதனான அத்தா ஜீவனாகவேணும்; பேராக்ருத்வம் கர்மநிமித்தமாகையாலும், ஜீவனுக்கே அது உள்ளதொன்றாகையாலும்—என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; சராசர ரூபக்ருதஸ்ந ஜகதத்தருத்வம் ஜகதஸ்ம்ஹார கர்த்ருத்வமொழிய கர்மநிமித்த பேராக்ருத்வமல்லாமையாலும், தாத்ருஸம்ஹாரகர்த்ருத்வம் ப்ரமாத்ம தூர்மமாகையாலும் இவ்வாக்யப்ரதிபாத்யன் ஜீவனல்லன், ப்ரமாத்மாவே என்று ஸித்ததாந்திக்கப்பட்டது.

த்ருதியாதிகரணத்தில் — 1. “ய ஏஷோ஽ந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஸ்யதே” என்கிற ச்ரந்தேயாக்யத்தில் அக்ஷயாதாரதயா நிர்திஷ்டனான புருஷன் ப்ரதிபிம்ப, ஜீவ தேவதாவிஸேஷங்களில் அந்யதமனாகவேணும்; ப்ரஸித்தவந்நிர்தேயஸத்தாலும், “த்ருஸ்யதே” இத்யபரோக்ஷாபித்யாநத்தாலும் ப்ரதிபிம்பமாகலாம்; ஜீவனுக்குச் சக்ஷுஸ்ஸிலே விஸேஷ ஸந்நித்யாநமுண்டாகையாலே ஜீவன்தான் ஆகலாம். 2. “ரஸ்மிபிரேஷோ஽ஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித:” என்கிற ஸ்ருதிப்ரஸித்தியாலே சக்ஷு: ப்ரதிஷ்டிததேவதாவிஸேஷந்தானாகலாம் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 3. “ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏதத்யம்ருதமப்யமேதத் ப்ரஹ்மேத்யாசக்ஷதே” இத்யாதி, வாக்யத்தால் ப்ரதிபந்நமான கல்யாணகுணங்கள் பரமாத்மாவுக்கேயுள்ள தொன்றாகையாலும், 4. “யஸ்சக்ஷுஷி திஷ்டந்” இத்யாதி, ஸ்ருதிப், ஸித்த்யமான சக்ஷுர்வர்த்தித்வத்தை 1. “ஏஷோ஽க்ஷிணி” என்று ப்ரஸித்தவந்நிர்தேயரிக்கையாலும், 1. “த்ருஸ்யதே” இத்யபரோக்ஷாபித்யாநம் யோகித்த்ருஸ்யத்வாபிப்ராயமாகையாலும் ப்ரதிபிம்பாதிகளுக்கு நியமேந சக்ஷுர்வர்த்தித்வம் இல்லாமையாலும், அக்ஷிபுருஷன் ப்ரதிபிம்பாதிகளில் அந்யதமனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

சதுர்த்தாதிகரணத்தில்—5. “ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந், ப்ருதிவ்யா அநீதரோ, யம் ப்ருதிவீ ந வேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்” இத்யாதி,வாஜஸநேயக வாக்யஸ்ருதனான அந்தர்யாமி ஜீவனாகவேணும்; வாக்ய ஸேஷத்திலே கரணயத்தஜ்ஞாநம் அந்தர்யாமிக்கு ஸ்ருதமாகையாலே-என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஒருவனே ஸர்வலோக ஸர்வபூத ஸர்வதேவாதிகளையும் நியமிக்கிருனென்கிற இது பரமாத்மா ஽னாதாரண த்ரமமாகையாலும், 6. “த்ரஸ்டா ஸ்ரோதா” என்று ரூபாதிஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய கரணயத்த ஜ்ஞாநவத்த்வத்தைச் சொன்னதல்லாமையாலும், அந்தர்யாமி ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

ஐந்தாமதிகரணத்தில் — 7. “யத்தத்யத்ரேஸ்யமக்ஷராஹ்யம்” இத்யாதி,வாக்யத்திலும் 8. “அக்ஷராத் பரத: பர:” என்கிற வாக்யத்திலும் ப்ரதிபந்நமான அத்ருஸ்யத்வாதிகுணமும், அக்ஷராத் பரத:பரனும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகவேணும்; அசேதந ப்ருதிவ்யாதிகுதமான த்ருஸ்யத்வாதி, ப்ரதிஷேத்யம் தத்ஸஜாதீய ப்ரத்யாநத்தில் உசிதமாகையாலும், அதிற்காட்டில் பரத்வம் ஜீவனுக்கு உசிதமாகையாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 9. “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” இத்யாதி, வாக்யங்களில் அத்ருஸ்யத்வாதி, குணகவஸ்துவுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, குணங்கள் ஸ்ருதமாகையாலும், அதிற்காட்டில் பரத்வம் ஜீவனுக்கு கடியாமையாலும் இவ்விரண்டு வாக்யத்திலும் ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ப்ரதிபாத்யரல்லர், பரமாத்மாவே ப்ரதிபாத்யனென்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

ஷஷ்டாதி,கரணத்தில் — 1. “ஆத்மாநமேவேமம் வைஸ்வாநரம் ஸம்பரத்யத், யேஷி” இத்யாதி, வாக்யத்தில் ஸ்ருதான வைஸ்வாநரன் பரமாத்மா என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாது; வைஸ்வாநர ஸப்தத்தை ஜாடூராக்,நியென்ன, பூத த்ருதீயமென்ன, தேவதாவிஸேஷமென்ன, இவைகளிலும் பரமாத்மாவிலும் வேதம் ப்ரயோகிக்கையாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 2. “கோ ந ஆத்மா கீம் ப்ரஹ்ம” என்று உபக்ரமத்திலே ஸர்வாத்மபூதபரப்,ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸயா உபஸந்ந ரான ஓளபமந்யவாதி, முமுகூக்,களைக் குறித்து உபதேசிக்கப்படுகையாலும், பரமாத்மதர்மமான த்யுப்ரப்,ருதி ப்ருதிவ்யந்த ஜக்ச்சரீரத்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், ஜாடூராக்,ந்யாதிகளில் இஸ்ப்பத, ப்ரயோகமுண்டானாலும் இவ் விடத்தில் வைஸ்வாநரன் பரமாத்மாவே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இப்பாதார்த்தமான ஜக்ச்சரீரத்வம் ப்ரத்யுமாதிகரணத்திலே 3. “ஸர்வம் க்ஷ்ணித்யம் ப்ரஹ்ம” என்கிற விஷயவாக்யத்திலே காணலாம். த்விதீயாதி, கரணத்தில் — 4. “குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ” இத்யாதி, ஸூத்ர விஷயமான 5. தம் துர்தர்ஸம் கூட,மநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் க்ஷ்வரேஷ்டம் புராணம்” இத்யாதி, வாக்யத்திலே ஸௌபுரியைப்போலே ஜகத்து ஜ்ஞாநாதி,ஷ்டி,த ஸரீரமன்று, ஸ்வரூபத்தாலே ஸர்வஸரீரங்களிலே ஹ்ருத்ய குஹாப்ரவிஷ்ட னான பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரம் என்று சொல்லப்பட்டது. த்ருதீயாதி,கரணத் தில், 6. “ய ஏஷோ஽கிணி புருஷோ த்ருஸ்யதே” என்கிற விஷயவாக்யத்திலே இந்த்ரியங்களுக்கும் பரமாத்மஸரீரத்வம் சொல்லப்பட்டது. சதூர்த்தாதி,கரணத் தில், கேவலம் இந்த்ரியங்களேயல்ல, ப்ரத்யேகம் ஸர்வதத்வங்களும் பரமாத்மஸரீர மென்று சொல்லப்பட்டது. பஞ்சமாதிகரணத்தில், ஸர்வதத்வங்களும் ஸமுத்யாய ரூபத்தாலும் ப்ரஹ்மஸரீரமென்று 7. “ரூபோபந்யாஸாத்” என்கிற ஸூத்ரத் திலே சொல்லப்பட்டது. ஷஷ்டாதி,கரணத்தில், ஜக்ச்சரீரத்வம் முமுகூஉ பாஸ்யம் என்று ப்ரபஞ்சிதம்.

இப்படி ஷட்திகரணியான இப்பாதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜக்ச்சரீரத் வத்தை ஆழ்வாரும் “நாமவனிவனுவன் அவளிவருவளெவள், தாமவரிவருவர் அது விது வதுவெது, வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை, ஆமவையாயவை ஆய் நின்ற அவரே” என்று-“தந்தாமாயும், அஸந்நிஹிதனாயும், ஸந்நிஹிதனாயும், அதூர விப்ரக்ருஷ்டனாயுமிருந்துள்ள புருஷனென்ன, தூரவர்த்தினியாயும், ஸந்நிஹிதை யாயும், அதூர விப்ரக்ருஷ்டையாயும் வினவப்படுகிறவளாயுமிருந்துள்ள ஸத்ரீஜாதி யென்ன, ப்ரஹ்மந்தவ்யரில் அவரென்றும், இவரென்றும், உவரென்றும் சொல்லப் படுகிறவர்களென்ன, “அது இது உது எது” என்று நபும்ஸகலிங்க, நிர்தி,ஷ்டமான வஸ்துக்களென்ன, நஸ்வரபதூர்த்தங்களென்ன, நல்லதாயும் தீயதாயும் இருந் துள்ள வஸ்துக்களென்ன இவை இத்தகையுமாய், காலத்ரயவர்த்தியான பதூர்த் தங்களுமாய் இருக்கிற பூர்வோக்தரானவர்” என்று ஸாமாநாதி,கரணயத்தாலே

ஸ்ரீபரமேஸ்வர திருவிடிகாந்தியத,ஸகத்,வத்த,வ ஐககண்ட,யம் 15

ஐக,த்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் உண்டான ஸரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்கையாலே இப்பாட்டுக்கு த்ருதீயபாதத்தோடு ஐககண்ட,யம் உண்டென்னுமிடம் ஸுப்பஷ்டம்.

“உவரவர் தமதமது” என்கிற ஐந்தாம்பாட்டுக்கு த்ருதீயபாதைக்கார்த்யம் உண்டானபடியென்? என்னில்; த்ருதீயபாதத்தில் ப்ரதிபாத்யமான ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரத்தை இதிலும் அருளிச்செய்கையாலே ஐகார்த்யமுண்டு. இப்பாத்யார்த்தம் ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னுமிடத்தை 1. “த்ருதீயே ஸர்வாத்மத்வப்ரகார:” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகைபிலே புட்டர் அருளிச்செய்தார்.

இப்பாதத்தில் ப்ரத்யுமாதிகரணத்திலே — 2. “யஸ்மிந் த்யுள: ப்ருதிவீசாத்தரிக்கமோதம் மநஸ் ஸஹ ப்ராணேஸ்ஸ ஸர்வை:” இத்யாத்யாதர்வணிக வாக்யத்தில் ஸ்ருதஞான த்யுபுவாத்யாயதநன் ஜீவனாகவேணும். மந:ப்ராண ஸப்பந்த,நாட்,யாதாரத்வ ப்ரஹுத்யாஜாயமானத்வாதிகளாலே — என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; அம்ருதஸேதுத்வ ஆத்மத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதிக் தர்மவாசக பரமாத்மாஸாதாரண ஸப்பந்த,ங்களாலே நிர்தேஸிகைகையாலும், ஸர்வாதாரனுக்கு மந:ப்ராணநாட்,யாதாரத்வம் கூடுகையாலும், ஐச்சுமான ப்ரஹுத்யாஜாயமானத்வம் இவனுக்கும் உண்டாகையாலும், த்யுபுவாத்யாயதநன் ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

த்ருதீயாதிகரணத்தில்—3. “யத்ர நாந்யத் பஸ்யதி நாந்யச் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ பூமா” என்கிற சூர்தேயாக்ய வாக்யத்தில் ஸ்ருதஞான பூமகுண விஸிஷ்டன் ஜீவனாகவேணும்; 4. “தரதி ஸோகமாத்மவித்” என்று ஆத்மஜிஜ்ஞாஸயா உபஸந்நஞான முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராணஸஹசாரித்வ நிபந்த,நேந ப்ராணஸப்பந்த,நிர்திஷ்டஞான ஜீவனிடத்தில் ஆத்மோபதேஸம் ஸமாப்தமாகையாலும், அந்த ஜீவனுடைய முக்தாவஸ்தையில் ஆநந்த, வைபுல்யத்தை பூமஸப்பந்த,த்தாலே நிர்தேஸிகைகையாலும் — என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 5. “யஸ்ஸத்யேநாதிவதுதி” என்கிற வாக்யத்தில் ஸத்ய ஸப்பந்த,த்தாலே ஸ்ருதஞான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆத்மோபதேஸம் ஸமாப்தமொழிய ப்ராணஸப்பந்த,வாச்ய ஜீவோபதேஸத்தில் ஸமாப்தமல்லாமையாலும், பரமாத்மாவினுடைய ஆநந்த,வைபுல்யத்தை பூமஸப்பந்த,த்தாலே சொல்லுகையாலும், பூமகுண விஸிஷ்டன் ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

த்ருதீயாதிகரணத்தில் — 6. “ஏதத்யைவ ததக்ஷரம் கார்டி, ப்ரஹ்மஞ அபி,வதுந்தி” இத்யாதிக் வாஜஸநேய வாக்யத்தில் ஸ்ருதமான அக்ஷரம், ப்ரத்யாக ஜீவர்களாகவேணும்; 7. “அக்ஷராத் பரத: பர:” 8. “அக்ஷரம் தமஸி லீயதே” இத்யாதிக் ஸ்ருதிகளில் ப்ரத்யாகஜீவர்களிலும் அக்ஷரஸப்பந்த, ப்ரயோகம் காண்கையாலே — என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; த்ரைகால்யவர்த்தி விகாரஜாதாதாரபூத ஆகாஸ

ஸப்,த,வாச்ய ப்ரத,நாத,ரத்வத்தாலும், ப்ரஸாஸந ஸ்ரவணத்தாலும் அக்ஷர ஸப்,த,நிர்தி,ஷ்டம் ப்ரத,நமுமன்று, ஜீவனுமன்று, பரமாத்மாவேயென்று ஸித், த,நாந்திக்கப்பட்டது.

சதுர்த்தாதிகரணத்தில் — 1. “பரம் புருஷமபி,த்யாயீத” என்று தொடங்கி 2. “புரிஸயம் புருஷமீக்ஷதே” என்கிற வாக்யத்தில் த்யாயதீக்ஷதிகர்மதயா நிர் தி,ஷ்டனான பரமபுருஷன் சதுர்முக,னாகவேணும்; மநுஷ்யலோகத்துக்கும் அந்த ரிக்ஷலோகத்துக்கும் உபரிதநமான ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஈக்ஷணீயத்வாதி,லிங்க,த் தாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 3. “யத்தச்ச,நந்தமஜ்ஜரமம்ருதமப,யம்” இத்யாதி, வாக்யத்தில் ஸாந்தத்வாஜரத்வாம்ருதத்வாதி, த்ர்மங்கள் ஸ்ருதமாகை யாலும், ஸர்வபாபநிர்முக்தனான முக்தனுக்கு ப்ராப்யதயா உக்தமான ப்ரஹ்ம லோகம் சதுர்முக,ஸ்த,நாமல்லர்மையாலும், 4. “யத்தத் கவயோ வேத,யந்தே” என்று கவிஸப்,த,வாச்யரான நித்யஸூரிகளாலே த்ருஸ்யமான வைஷ்ணவபத,த்தை ப்ரஹ்மலோக ஸப்,த,த்தாலே நிர்தே,ஸரிக்கையாலும் தத்ரத்யனானவன் சதுர் முக,னல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்,த,நாந்திக்கப்பட்டது.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — 5. “த,ஹரோடஸ்மிந்நந்தர ஆகாஸ:” இத்யாதி, ச,ந் தோக்,ய வாக்ய ஸ்ருதமான ஹ்ருத,யபுண்ட,ரீக மத்யவர்த்தித,ஹராகாஸம் பூ,தாகாஸமாதல், ஜீவனாதலாகவேணும்; பூ,தாகாஸத்தில் ஆகாஸஸப்,த,ப்ரஸித்,தி, ப்ராசுர்யத்தாலே பூ,தாகாஸமாகலாம்; ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் ஜீவனுக்கும் அபஹதபாப்மத்வாதி,கள் ஸ்ருதமாகையாலும், ப்ரகாஸாதி,யோக,த்தாலே ஆகாஸ ஸப்,த,ம் ஜீவனிடத்தில் கூடுகையாலும் ஜீவன்தானாகலாம் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; அபஹதபாப்மத்வாதி,கள் பூ,தாகாஸத்துக்கு கடி,யாமையாலும், ப்ரஜாபதிவாக்யத்தில் ஸ்ருதமான பரமாத்மஸம்பத்திலப்,த,பஹதபாப்மத்வாதி, கள் ஜீவனுக்கு உண்டானாலும், த,ஹரவாக்யோக்த அதிரோஹித நித்யஸித்,த, அபஹதபாப்மத்வாதி, வைஸிஷ்ட்யம் ஜீவனுக்குக் கூடாமையாலும், பரமாத்மா வினிடத்திலும் ஆகாஸ ஸப்,த,ப்ரயோக,ம் ஸ்ருத்யந்தர ஸித்,த,மாகையாலும் த,ஹராகாஸம் ப்ரஸித்,த,ாகாஸமுமன்று, ஜீவனுமன்று, பரமாத்மாவே என்று ஸித்,த,நாந்திக்கப்பட்டது.

ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — 6. “அங்கு,ஷ்ட,மாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்ட,தி” இத்யாதி, கட,வல்லீ வாக்யத்தில் ஸ்ருதனான அங்கு,ஷ்ட, ப்ரமிதன் ஜீவனாக வேணும். அங்கு,ஷ்ட, ப்ரமிதத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்ருத்யந்தர ஸித்,த,மாகையாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; பூ,தப,வ்யேஸாநத்வம் ஜீவனுக்கு அநுபபந்நமாகை யாலும், பரமாத்மாவுக்கே உள்ளதொன்றாகையாலும் அங்கு,ஷ்ட, ப்ரமிதன் ஜீவ னல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்,த,நாந்திக்கப்பட்டது. ஸப்தமாஷ்டமநவமாதி, கரணங்களில் ப்ரஹ்மவித்,யையிலே அதிகாராநதி,கார விசாரம் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவருத்தமாயிற்று.

தஸமாதி,கரணத்தில் — 1. “ஆகாஸோ ஹவை நாமருபயோர் நிர்வஹிதா” இத்யாதி, சூர்தேஹக்ய வாக்யத்தில் ஸ்ருதனான ஆகாஸஸப்தவாச்யன் முக்தாத்மாவாகவேணும்; 2. “அஸ்வ இவ ரோமானி விதூய”பாயம்” இத்யாத்யநந்தர வாக்யத்திலே முக்தன் ப்ரக்ருதனாகையாலும், முக்தனுக்கும் பூர்வாவஸ்தையிலே கர்ம க்ருதமான நாமருபநிர்வாஹம் கூடுகையாலும் - என்று!பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஸகலஜகந்நிர்மாண துரந்தரனான பரமாத்மாவுக்கே நாமருப நிர்வோட்ருத்வம் ஸ்ருதிஸதஸமதி,க்யதமாகையாலும், 3. “ப்ரஹ்மலோகமபி,ஸம்ப,வாநி” என்று ப்ரஹ்மலோக ஸப்தவாச்யனான பரமாத்மாவும் அநந்தரப்ரக்ருதனாகையாலும் ஆகாஸஸப்த நிர்திஷ்டன் முக்தனல்லன், பரமாத்மாவேயென்று!ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரத்தில் ஹேயாஸ்ப்ருஷ்டத்வம் ப்ரத்யுமாதி,கரணோக்தம். த்ருதீயாதி,கரணத்தில் நிரதிஸயாநந்த்யோக்யம் சொல்லப்பட்டது; இதுவும் ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரமிதே. த்ருதீயாதி,கரணத்தில் ப்ரஸாஸித்ருத்வம் ப்ரபஞ்சிதம்; இது ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னுமிடம் ஸ்ப்டமிதே. சதுர்த்தாதி,கரணத்தில் முக்த ப்ராப்யத்வம் நிரூபிதம்; இதுவும் 4. “ஸர்வம் ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி” இத்யாதி,பபியே ஸர்வஸாரீரியான ப்ரஹ்மமே முக்தப்ராப்யமாகையாலே ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரமென்னக் குறையில்லை. பஞ்சமாதி,கரணத்தில் நிரதிஸயபே,க்ய குணத்வம் நிரூபிதம்; இதுவும் அபஹதபாப்த்வாதி, குணவத்த்வமாகையாலே ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரமென்னலாம். ஷஷ்டாதி,கரணத்தில் மாதாவைப்போலே அந்தர்வர்த்தியான எம்பெருமானுக்கு ஜுகூபனை இல்லாமையும் பிதாவைப்போலே ஸிக்ஷகத்வேநப்ய ஹேதுத்வமும் சொல்லிற்று; இதுவும் அந்தர்யாமித்வ ப்ரகாரமென்னுமிடம் ஸித்த்யம். அதி,காராநதி,கார விசாராத்மக அதி,கரணத்ரயமும் ப்ராஸங்கிகமாகையாலே இதில் ஸர்வாத்மத்வப்ரகார ப்ரதிபாத்யம் பண்ணவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த்யமில்லை. சரமாதி,கரணத்தில் ஸுஷுப்த்யாதி, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பரமாத்ம ஸம்பந்த்யம் ப்ரோக்தம். இதுவும் ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமிதே.

இப்படி த்ருதீயபாத்யத்தாலே நிரூபிதமான ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரத்தை “அவரவர் தமதமதறிவறிவகைவகை, அவரவரிறையவரென அடியடைவர்கள், அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர், அவரவர் விதிவழி அடையநின்றனரே” — தத்தத்யதி,காரிகள் தந்தாமுடைய ருசிபே,த்யத்தாலே ராஜஸராயும் தாமஸராயும் மிஸ்ரஸத்வராயுமிருந்துள்ள தேவதைகளை ஆஸ்ரயிப்பார்கள். அந்தந்த தேவதைகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு அத்யதேவதைகள் தத்தத்புல ப்ரத்யானத்தில் குறையுடையரல்லர்; அதுக்கு அடி ஸர்வஸாரீரியான ஸர்வேஸ்வரன் தத்தத்யதேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாய், ஆஸ்ரயித்த மநுஷ்யர்க்கு, தத்தத்புலம் பெறும்படி இருக்கையாலே — என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்; அதில் பாத்யார்த்தமான ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரத்தில் ப்ரத்யுமாதி,கரணப்ரமேயமான ஹேயாஸ்ப்ருஷ்டத்வ

ரூபப்ரகாரத்தை “இறையவர்” என்கிற பதத்தாலே ப்ரகாஸிப்பித்தருளினார்; அது எங்ஙனே யென்னில்: “இறையவர்” என்று - ஈஸ்வரத்வம் சொல்லுகையாலே ஸகல ஹேயாஸ்ப்ருஷ்டனென்று ஸித்திக்கும்; த்விதீயாதிகரண ப்ரமேயமான நிரதிஸயா நந்த்யோகம் ஸேஷித்வவாசியான அந்தப் பதத்தாலேதானே ஸூசிதம்; ஸர்வ ஸேஷிக்கிறே நிரதிஸயாநந்த்யத்வமுள்ளது; ஆகையாலிறே ஆநந்தவல்லியிலே 1. “தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ண ஸ்யாத்” இத்யாரப்ய, வித்தபூர்ண யான ஸர்வப்ருதிவியுமுடையனாயிருக்கையை மநுஷ்யாநந்த்யமாகச் சொல்லிற்று. இனி ஸர்வத்தையும் உடையவனென்று சொல்லவே, ஸர்வஸேஷித்வ ப்ரயுக்த நிரதிஸயாநந்த்ய யோகமும் தன்னடையே வரும். த்ருதீயாதிகரண ப்ரமேயமான ப்ரஸாஸித்ருத்வமும் நியந்த்ருரூப ஸேஷிவாசியாகையாலே அப் பதத்தாலேதானே ஸூசிதம். இன்னமும் “அவரவர் விதிவழி யடையின்றனர்” என்று-தேவதாந்தர்யாமித்வகதந முகத்தாலும் ப்ரஸாஸித்ருத்வம் உக்தமாகலாம்; சதுர்த்தாதிகரண ப்ரமேயமான முக்தப்ராப்யத்வமும் “இறையவர்” என்று-இன்னனுக்கு இறையவரென்று விஸேஷியாதே ஸாமான்யேந ஸர்வஸேஷியென்று சொல்லுகையாலே, இப்பதத்தாலே சொல்லப்பட்டதென்றறியலாம். ஆகையாலிறே ப்ராப்யபரமான உத்தரவாக்யத்தில் நாராயணபதத்துக்கு ஸேஷித்வத்திலே நோக்கென்று முன்புள்ள முதலிகள் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று. இந்த “இறையவர்” என்கிற பதம் ஸாமான்யேந ஸர்வஸேஷித்வவாசி என்னுமிடத்தை கலிவாரிதேஸிகர் “பொதுவிலே ‘இறையவர்’ என்கிறார்; அவர்களோடு அவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு தம்மோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க இறையவராகையாலே” என்று பகவத்விஷயத்திலே வெளியிட்டருளினார்.

பஞ்சமாதிகரண ப்ரமேயமான நிரதிஸய பேடாக்ய குணத்வமும் தேவ தாந்தர்யாமித்வ கதநத்தாலே ஸூசிதம்; அதெங்ஙனே யென்னில்: 2. “யாவாந் வா அயமாகாஸ:” 3. “உபே அஸ்மிந் த்யாவாப்ருதிவீ - உபாவக்நிஸ்ஸ வாயுஸ்ஸ ஸூர்யா சந்த்ரமஸாவுபேள வித்யுந்நக்ஷத்ராணி” என்கிற வாக்யத்திலே ப்ரக்ருத த்ஹ ராகாஸத்தை 3. “அஸ்மிந்” என்று நிர்தேஸித்து, அக்நிவாயு ஸூர்ய சந்த்ர வித்யுந்நக்ஷத்ரா த்யாதாரத்வத்தைச் சொல்லி, 4. “யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் ததஸ்மிந் ஸமாஹிதம்” என்று — பூர்வவாக்யோக்தமான ஸர்வாதார த்ஹராகாஸத்தை 3. “அஸ்மிந்” என்று பராமர்ஸித்து, அந்த ப்ரஹ்மோபாஸ நம் பண்ணுகிறவனுக்கு இஹலோகலப்யமாயும், பரலோகலப்யமாயும், மனோ ரத்யமாத்ரவர்த்தியாயும் இருந்துள்ள ஸர்வபேடாக்யஜாதமும் இந்த த்ஹராகாஸத் திலே உண்டாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று. இவ்விரண்டு வாக்யத்திலும் பூர்வ வாக்யத்திற்சொன்ன அக்நிவாயு ஸூர்ய சந்த்ர ப்ரபுருதி ஸர்வாதாரத்வ ரூபமான ஸர்வ ஸாரத்வத்தை “இறையவரவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர்” என்று அருளிச்செய்கையாலே, ததவ்யவஹிதாநந்தரத்விதீய வாக்யத்

திற்சொன்ன ஸர்வாதார வஸ்துவினுடைய நிரதிஸயபேக்ஷயத்வம் இச்சந்தை யாலே ஸூசிதமாகலாம்.

ஷஷ்டாதி,கரணோக்தமான மாத்ருவத் ஜுகூப்ஸாராஹித்யமும், பித்ருவத் ஸிக்ஷகத்வேந ப்யுஹேதுத்வமும், அந்தர்யாமித்வகதூநத்தாலே தானே ஸித்தித் தும். கிஞ்ச, தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணின அதிஹீநரையும் விடமாட் டாதே ஜுகூப்ஸையற்று தத்தத்தேவதாமுகேந ரக்ஷிப்பானென்று இச்சந்தை யால் அருளிச்செய்கையாலும், ஷஷ்டாதி,கரண ப்ரமேயமிது என்றறியலாம்; அதி,காராநதி,கார விசாராத்மகமான ஸப்தமாஷ்டமநவமாதி,கரண ப்ரமேயமும், “அவரவர் தமதமது” இத்யாதி,யாலே அதி,காரி வைவித்யகதூநத்தாலே ஸூசிதம். துஸமாதி,கரணப்ரமேயமான ஸுஷுப்த்யாதி, ஸர்வாவஸ்தாஸு அப்ரஹ்மானமும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று ரக்ஷிக்குமளவுமன்றிக்கே தேவதாந்தரமுகேநவும் ரக்ஷித் தருளும் என்கிற இப்பாட்டாலே ஸூசிதமாகலாம்; இப்படி த்ருதீய பாதூர்த்து மான ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே வெளியிடுகையாலே இப் பாட்டுக்கும் த்ருதீய பாதூத்துக்கும் ஜகமத்யம் ஸித்தம்.

சதுர்த்தபாதூத்துக்கும் “நின்றனரிருந்தனர்” என்கிற ஆரும்பாட்டுக்கும் ஜகமத்யம் உண்டாம்படி எங்ஙனையென்னில்; ஸர்வவஸ்துவும் ப்ரஹ்மகார்யமு மாய், ப்ரஹ்மஸாரீரமுமாய், ப்ரஹ்மாத்மகமுமாயிருக்கையாலே, தத்கார்யமு மன்றிக்கே தச்சூரீரமுமன்றிக்கே ததாத்மகமுமன்றிக்கே இருக்கிற வஸ்து இல்லை யென்று அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்து நிஷேதம் இப்பாதூ ப்ரதிபாதூயார்த்தமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தையே இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கையாலே ஜகார்த்த்யமுண்டு. இப்பாதூர்த்துமிது என்னுமிடத்தை 1. “அதத்கார்ய - அதச்சூரீர - அததூாத்மகவஸ்த்வ ஸம்பவ: ப்ரதிபாதூயதே” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலே பட்டர் அருளிச்செய் தார். இத்தை முகூந்தரேண 2. “நிரவதி,மஹிமா” என்று ஸாராவளியிலே வேதூந்தாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இதில் ப்ரதூமாதி,கரணத்திலே—ஜகூத்தினுடைய அததூதீநத்வம்-3. “ததூதீ நத்வாதூர்த்துவத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஜகூத்துக்கு ஸாதி,க் கையாலே நிரஸ்தமாயிற்று. தூவிதீயாதி,கரணத்தில்—4. “அஜாமேகாம் லோஹித ஸூக்லக்ருஷ்ணம்” இத்யாதி, ஸ்வேதாஸ்வதரமந்தரத்தில் ஜகூத்தினுடைய அப்ரஹ்மகார்யத்வம் தோற்றுகிறதென்று ஸங்கித்து, தைத்திரீயத்தில் 4. “அஜா மேகாம்” இத்யாதி, வாக்யாநுகுண்யேந ப்ரஹ்மகார்யத்வத்தை ஸாதி,த்து அதத்கார்யத்வத்தை நிரஸித்தார். த்ருதீயாதி,கரணத்தில்—5. “யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்ச- ஜநா:” இத்யாதி, வாக்யங்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஸாங்க்யப்ரக்ரியையாலே ஜகூத்து அப்ரஹ்மாத்மகமென்று ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தை ஜகூத்துக்கு ஸாதி,த்து அததூாத்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். 6. “தமேவம் மந்ய ஆத்மாநம்”

என்றிறே அந்த ப்ரகரணத்தில் வாக்கியம். சதுர்த்தாதி, கரணத்தில்—ஸத்ய்யா க்ருதாதி, ஸப்ஸத்யத்தாலே ப்ரதிபந்நமான வஸ்துவுக்கு அதத்யாத்மகத்வத்தை ஸங்கித்து, அதுவும் ப்ரஹ்மாத்மகமென்று பரிஹரித்து, ஜகத்தினுடைய அதத்யாத்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். பஞ்சமஷஷ்டாதி, கரணங்களில், விஸேஷித்து சேதநன் அதத்யாத்மகமென்று ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தை ஸாதித்து, ஜீவனுடைய அதத்யாத்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்திலே ஸேஸ்வரஸாங்க்யோக்தமான ஜகத்தினுடைய அப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தை ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மோபாத்யாத்ம ஸமர்த்தந முகேந ப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தை ஸமர்த்தித்து, அப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில், ஸமர்த்தித்த அர்த்தத்துக்கு ஸார்வத்ரிகத்வம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஸூத்ரகாரர் ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்மாத்யாத்ம ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரஹ்மாத்மகத்வ ப்ரஸாத்யநமுகேந அதாத்யதீந்ய அதத்கார்யத்வாதிக நிரஸநம் பண்ணி, ப்ரஹ்மகாரணத்வ ஸ்திதிகரணம் பண்ணின அர்த்தத்தை, ஆழ்வார் “நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர், நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர், என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர், என்றுமொரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே” — “நிற்றலையுடையவர், இருத்தலையுடையவர், கிடத்தலையுடையவர், திரிதலையுடையவர்கள், இவை இல்லாதவர்களென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமத்வஸ்துக்களையும் ஸ்வாதீநமாக உடையவராய், என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபூவத்தை உடையவரென்று நினைக்கவுங்கூட அரியராய், இப்படி துர்ஜஞ்ஞையராயிருக்கும் இருப்பு என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபூவமாகவுடையராயிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமியாய், த்ருட்ப்ரமாணமான வேதைக ஸமதி, க்யம்யரானவரே” என்று ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமத் ஸர்வ வஸ்துக்களினுடையவும் ப்ரஹ்மாதீநத்வ ப்ரஹ்மகார்யத்வாதிகளை ஸாமானாதிகரணயேந அருளிச்செய்கையாலே, இப்பாட்டுக்கும் சதுர்த்தபாத்யத்துக்கும் ஜகமத்யம் ஸ்பூடம். இங்கே “எந்திடரே” என்று சரமாதிகரண ஸித்தமான ப்ரமாண த்யார்த்யத்தோடே ப்ரத்யமாத்யாயார்த்தத்தை நிக்மித்தாராயிற்று. இப்படி முதலாறு பாட்டுக்கும் ப்ரத்யமாத்யாயத்துக்கும் ஜகமத்யம் வேத்யாத்மத்வய ஸம்ப்ரத்யாயமுடையவர்களுக்கு திக்ப்ரத்யாஸநம் பண்ணப்பட்டது, அநேகோபபத்திகளை உபபாதிக்கும்ளவில் க்ரந்த்யம் விஸ்த்ருதமாமென்று ஸங்க்யரஹேண உபபாதிதமாயிற்று.

1. ஸாரீரகாத்யாத்யாயேந க்யாத்யாஷட்கஸமார்த்ததா।

யதிராண்மதநிஷ்டாநாம் திங்மாத்ரம் த்ரஸிதா முதே॥

இது ஸாரீரகாத்யாத்யாய ப்ரத்யமக்யாத்யாஷட்கைககண்ட்யம்.

த்வித்யாத்யாயப்ரத்யுமபாத்யத்துக்கும் ஏழாம் பாட்டுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படி எங்ஙனெயென்னில்; ப்ரத்யுமபாத்யார்த்தமான பரோத்யுபாவிததேத்யாஷபரிஹாரத்தை இப்பாட்டிலே சொல்லுகையாலே ஐகமத்யமுண்டு. பரோத்யுபாவிததேத்யாஷபரிஹாரம் இப்பாத்யார்த்தமென்னுமிடத்தை 1. “தத்ர பரைருத்யுபாவிதாஸ்ச தேத்யாஷா: பரிஹ்ருதா:” என்று புஷ்யகாரர்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இப்பாத்யந்தான் த்யுஸாதி, கரணாத்மகமாயிருக்கும்; இப்பத்து அதிகரணத்திலும் ப்ரத்யுமாதிகரணம் தொடங்கி அடைவே (1) ஸாங்க்யஸம்ருதி விரோத்யுத்தாலும், (2) சதுர்முக்யவக்த்ருகமான யோக்யஸம்ருதி விரோத்யுத்தாலும், (3) கார்யகாரணங்களான ஜகத், ப்ரஹ்மங்களுக்கு ம்ருத்யுக்ஷடாதி, க்ஷேப்போலே ஸாலக்ஷண்யமில்லாமையாலும், (4) அநேகதந்த்ரோக்தமான பரமானுஜகத்காரணத்வநிரூபணத்துக்கு ப்ராப்யம் சொல்லவேண்டுமையாலும், (5) சித்யுசித்ரூப கார்யகூதமான பரிணாமித்வ ஸுகூத்வ த்யு:க்கூத்வாதிக்ஷேபங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரஸங்கிக்ஷையாலும், (6) கார்யோபாத்யாநங்களுக்கு நையாயிகமதரீத்யா பேத்யம் சொல்லவேண்டுமையாலே நிமித்தோபாத்யாநைக்யம் கூடாமையாலும், (7) ஜீவன் ஸ்வா஽பிந்நானுகில்ஹிதாகரணாதிக்ஷேபம் ப்ரஸங்கிக்ஷையாலும், (8) லோகத்தில் தத்தத்கார்யஜநகஸக்தியுத்தனுக்கும் உபகரணபேக்ஷை காண்கையாலே ஸர்வஸக்தியுத்தமான ப்ரஹ்மமும் உபகரணமில்லாதபோது காரணமாகமாட்டாமையாலும், (9) ப்ரஹ்மம் கார்யமாய்ப் பரிணமிக்கும்போது நிரவயவமான க்ருத்ஸந ப்ரஹ்மமும் கார்யமாகை ப்ரஸங்கிக்ஷையாலும், (10) பரிபூர்ண ப்ரஹ்மத்துக்கு (ஸ்ருஷ்டியாலே ப்ரயோஜநமில்லாமையாலும்?) ஜகத்காரணத்வம் கூடாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில்;

(1) வேத்யுவிருத்த, ஸாங்க்ய ஸம்ருதி விரோத்யும் பாத்யகமல்லாமையாலும், (2) யோக்யஸம்ருதியும் விலக்ஷணனான சதுர்முக்யவக்த்ருகமாகிலும் வேத்யுவிருத்த, த்யாயப்ரமாணமல்லாமையாலும், (3) கேதாமயவ்ருஸ்சிகாதி, விலக்ஷண வஸ்துக்களுக்கும் கார்யகாரணபூவம் காண்கையாலே ஸலக்ஷண நியமமில்லாமையாலும், (4) அநேகமதநிரூபித பரமானுகாரணத்வமும் கேவல தர்க்கமூலமாகையாலே, வேத்யுப்ரதிபாத்ய ப்ரஹ்மகாரணத்வத்துக்கு பாத்யகமல்லாமையாலும், (5) ப்ரளயகாலத்தில் ஸலக்ஷண சித்யுசித், விஸிஷ்டப்ரஹ்மம் காரணமாய், ஸத்யுல சித்யுசித், விஸிஷ்டப்ரஹ்மம் கார்யமாயிருக்கையாலே, சித்யுசித்ரூபகார்யகூத தேத்யுஷங்கள் விஸேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரஸங்கியாமையாலும், (6) கார்யோபாத்யாநைக்யம் ஸ்ருதிஸதஸமதி, கூதமாகையாலும், (7) ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் விஸிஷ்டைக்யமொழிய, ஸ்வரூபைக்யம் இல்லாமையாலே ஹிதாகரணாதிக்ஷேபம் ப்ரஸங்கியாமையாலும், (8) க்ஷீராதிகளில் உபகரண நிரபேக்ஷமாக த்யுத்யாதியுபாவேந பரிணாமம் காண்கையாலே, ப்ரஹ்மத்துக்கு உபகரணநிரபேக்ஷயேண காரணத்வம் கூடுமையாலும், (9) ஸ்ருதி ஸித்த்யார்த்தத்திலே லௌகிக ப்ரமாண ஸித்த்யார்த்த, ஸாம்யம் ப்ர

ஸங்கியாமையாலும், (10) பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கேவல லீலார்த்தமாகக் கூடுகையாலும், ப்ரஹ்ம காரணவாதத்தில் பரோத்பூவித தேஷங்கள் ப்ரஸரிக்காமையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் காரணமாகலாமென்று வித்தாந்திக்கப்பட்டது.

இப்பாதத்தில் பத்து அதிகரணத்திலும் சொன்ன பரோத்பூவித தேஷங் களையும் தந்நிரணத்தையும்—1. “ஸாங்க்ய ஸ்ம்ருத்யா விரோதாத்விதிமத விஹதே: கார்யவைருப்யதோ ஸ்மிந்நேகார்த்தே ஸ்நேகதந்த்ரோதிதவிஹதிதயா தேஹபேக்யா வியுக்த்யா | கார்யோபாதாந பேதாத் ஸ்வஹித விஹதித: காரகஸ்தோம ஹாநே: க்ருத்ஸ் நாம்ஸாத்யுஹ பூதாத் க்ருதி விபுலதயா வ்யர்த்திதம் ப்ரத்யவித்யத் ||” என்கிற ஸ்ரக்த்யரையாலே ஸாராவளியிலே வேதாந்தாசார்யர் ஸங்க்யஹித்தருளிஞர். இப்பாதார்த்தமான பரோத்பூவிததேஷ பரிஹாரத்தை “திடவிசும் பெரிவளி கீர் நிலமிவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவைதொறும் உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவை உண்ட சுரனே” — “த்ருடமான ஆகாஸம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஜலம், ப்ருதிவி தொடக்கமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய், அந்த வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும், ஸரீரங்கள்தோறும் ஆத்மா ப்ரவேசித்திருக்குமா போலே அந்த:ப்ரவிஸ்ய நியந்தாவரீய், அவைகளாலே தூர்ஸிக்கப்படாதவனுமாய், ஸ்வ பதார்த்தங்களிலும் ப்ரத்யேகப்ரத்யேகம் பரிபூர்ணவர்த்தியாய், அபௌரு ஷேயத்வ நித்ய நிர்தேஷாத்வாதி: குணங்களால் ஒளஜ்வல்யத்தையுடைய வேதக ஸமதி:க்யம்ய்னாய், சராசராத்மக க்ருத்ஸ்ந ப்ரபஞ்ச ஸம்ஹாரியான தேவன்” என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

இதில் ப்ரதம த்விதீய சதுர்த்தாதிகரணோக்தமான, ஸாங்க்யயோக்ய ஸ்ம்ருத்யர்த்த்யநுரோதம் பண்ணி ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தைச் சலிப்பிக்கவொண்ணா தென்கிற அர்த்தத்தை “சுடர்மிகுசுருதியுள்ளன்” — “அபௌருஷேயத்வாத்யெளஜ் ஜ்வல்யாதிக்யத்தையுடைய வேதப்ரதிபாத்யன்” — என்கிற இச்சந்தையாலே வெளியிட்டருளிஞர். த்ருதீயாதிகரணோக்தமான ஸாலக்ஷண்ய நியமாபூவமும்— “திடவிசும்பெரிவளி” என்று தொடங்கி விலக்ஷணமான ஆகாஸவாய்வாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மகாரணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகையாலே வித்திக்கிறது; கிஞ்ச, “திட விகம்பு” என்று காரணத்வத்தால் வந்த தூர்ட்யத்தை ஆகாஸத்துக்கு அருளிச் செய்தார். 2. “ஆகாஸாத்வாயு:” என்று-வாய்வாதிகாரணத்வம் ஆகாஸத்துக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸாங்க்யாதிகளும்—ஆகாஸவாயுக்களுக்கு ஸாரூப்யமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் கார்யகாரண பூவத்தை அங்கீகரித்தார்கள். அப்படியே ஜகத் துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸாலக்ஷண்யமில்லாவிடிலும் கார்யகாரணபூவம் கூடுமென்று ஸூசிப்பித்தருளிஞர் “திடவிசும்பு” என்கிற இச்சந்தையாலே. ஆனால் பூஷ்யகாரர் ஸாலக்ஷண்ய நியமாபூவத்துக்கு கேடாமயவ்ருஸ்சிகாதி,

த்ருஷ்டாந்தத்தை அருளிச்செய்வானென்னென்னில், ஸ்ருதி ஸித்தமான ஆகாஸ வாயு த்ருஷ்டாந்தத்திலும் ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டாந்தம் புத்த்யாருடமாமென்று கேடமயவ்ருஸ்சிகாதி த்ருஷ்டாந்தத்தை அருளிச்செய்தார். 1. “த்ருஸ்யதே” என்கிற ஸௌத்ரபத்யம் ஸாஸ்த்ர ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தார்த்தங்களுக்குப் பொதுவாயிருக்கிறது; 2. “த்ரஸநாத் ஸ்ம்ருதேஸ்ச” 3. “த்ருஷ்டஸ்ம்ருதிப்யாம்” இத்யாதி ஸுத்ரங்களில் த்ரஸநத்ருஷ்ட ஸப்தங்கள் ஸ்ருதிபரமாகக் காண்கையாலே, 1. “த்ருஸ்யதே” என்கிற இப்பத்யம் ஸ்ருதி ஸித்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

அதிகரணந்தரே — 4. “உபஸம்ஹாரத்ரஸநாந்தேதி சேந்ந க்ஷீரவத்தி” 5. “தேவாதிவத்யபி லோகே” என்கிற ஸுத்ரத்வயத்தாலே லௌகிகமான க்ஷீரத் தையும், வைதிகரான தேவர்களையும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாமக்ரீநைரபேக்ஷயேண காரணத்வம் கூடுமென்னுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸுத்ரகாரர் உத்யாஹரித் தார். லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தில் வைதிகத்ருஷ்டாந்தம் மிகவும் அலௌகிகமான ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் பரிக்ரஹ்யமென்னுமிடத்தை—6. “தேவாதிநாம் வேத்ய வக்யத ஸக்தீநாம் த்ருஷ்டாந்ததயா உபாத்யநம் ப்ரஹ்மணே வேத்யவக்யத ஸக்தேஸ் ஸக்ஷ்ரஹ்ணயேதி ப்ரதிபத்தவ்யம்” - என்று புஷ்பகாரர்தாமே அருளிச்செய் தார். இப்படி லோகவேத ஸித்தங்களில் த்ருஷ்டாந்தகத்யநம் காண்கையாலே, “திடவிசம்பு” என்கிற இச்சந்தைக்கு, கார்யகாரணஸாலக்ஷண்ய நியமாபூவ ஸூசகத்வம் ஸித்தம். பஞ்சமாதிகரணோக்தமான சித்சித்ருப ஜகத்குத்தேத்யாஷம் ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரஸங்கியாதென்கிற அர்த்தமும் — “உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்து” என்கிற சந்தையிலே—ஸரீரங்களில் ஜீவாத்மாவைப்போலே ஸகல பத்யார்த்தத்திலும் வ்யாபித்து அந்யைரத்ருஸ்யனாயிருப்பனென்று ஸ்பூடமாகச் சொல்லப்பட்டது.

ஷஷ்ட்யாதிகரணோக்தமான கார்யோபாத்யநைக்யம் “திடவிசம்பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை, படர் பொருள் முழுவதுமாய்” என்று ஜகத்ப்ரஹ்மணேஸ் ஸாமாநாதிகரணயகத்யநத்தாலே அதிஸ்பூடமாக அறியலாம். ஸப்தமாதிகர ணோக்தமான ஹிதாகரண-அஹிதாகரணாதி தேவாஷப்ரஸங்க்ய பரிஹாரமும் “உடல் மிசை உயிரெனக்கரந்து” என்று ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு ஸரீராத்மபூவேந பேதத் தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்பூடமாக அறியலாம். அஷ்டமாதிகரண ப்ரமேய மான ஸாமக்ரீநைரபேக்ஷயேண ப்ரஹ்மகாரணத்வம் கூடுமென்கிற இதுவும் “இவையுண்ட சுரனே” என்கிறவிடத்தாலே ஸூசிதம்; அதெங்ஙனெயென்னில், “சுரன்” என்று ஆஸ்சர்யஸக்தியோக்யம் சொல்லப்பட்டது; சுருக்கிறே காரகா பேசைக்கியின்றிக்கே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டி கூடுவது. 7. “யத்ய தேவா- த்ய: ஸவே ஸவே லோகே ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸ்வாபேக்ஷிதாநி ஸ்ருஜந்தி, தத்யாஸௌ புருஷோத்தம: க்ருத்ஸநம் ஜகத் ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸ்ருஜதி” என்றிறே புஷ்பகாரர் 8. “தேவாதிவத்யபி லோகே” என்கிற ஸுத்ரவ்யாக்யாநத்திலே அருளிச்செய்தது.

ஆக, “சுரர்” என்கிற இப்பதத்தாலே—ஸாமக்ரீநைரபேக்ஷயேண காரணத்வ
 ப்ரஸாதநம் பண்ணின அஷ்டமாதிகரண ப்ரமேயஸூசநம் ஸித்தம். “எங்கும்
 பரந்து—சுடர்மிகு சுருதியுள் உளன்” என்கிற இவ்வளவாலே—நவமாதிகரணோக்த
 மான “யத்யாஸ்ருதி அலௌகிகார்த்த ஸ்வீகாரம் பண்ணவேணும்” என்கிற அர்த்தம்
 சொல்லப்பட்டது. “இவையுண்ட சுரனே” என்கிற இச்சந்தையாலேதானே பரிபூர்ண
 னுக்கும் லீலாரஸநிஷ்பாதநார்த்தமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் கூடுமென்கிற அர்த்
 தத்தையும் அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனேயென்னில், 1. “அமரா நிர்ஜரா தேவாஸ்
 த்ரித்யஸா விபுத்யாஸ் ஸுரா:” என்று ஸுரஸப்தத்துக்கு தேவஸப்தம் பர்யாயமாக
 நாமாநுஸாஸநம் இருக்கையாலே ஸுரனென்றால் தேவனென்று சொல்லிற்றும்.
 தேவஸப்தத்துக்கு - 2. “திஷு-கரீட்யா விஜிக்ஷா வ்யவஹார த்யுதி ஸ்துதி மோத்ய மத்ய
 ஸ்வப்ந காந்தி க்ருதிஷு” என்று த்யுதுபாடும் உண்டாகையாலே, கரீட்யாவத்த்வமும்
 தேவஸப்த்யார்த்தம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆகையாலிறே வேத்யுருஷன்—
 ஜகத்ஸம்ஹாராதிகள் கேவல லீலாருபம் என்கிற கருத்தாலே ஸுப்யாலோப
 நிஷத்திலே, 3. “தம: பரே தேவ ஏகீபவதி” என்று காரணவஸ்துவிலே தேவ
 ஸப்தம் ப்ரயோகம் பண்ணினான். ஆகையால் இச்சந்தை—பரிபூர்ணனுக்கு லீலா
 ரூபேண ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் கூடுமென்று சொல்லுகிற த்யுமாதிகரணார்த்
 தம் என்னக் குறையில்லை. இப்படி த்விதீயலக்ஷண ப்ரத்யுமபாதத்துக்கும் ஏழாம்
 பாட்டுக்கும் ஐகமத்யம் உண்டென்னுமிடம் ஸித்தம்.

தர்க்கபாதத்துக்கும் அஷ்டமநவமக்யாஸத்யகளுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படி
 எங்ஙனேயென்னில் ; தர்க்கபாதத்தில் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபம் பண்ணப்படுகிறது.
 4. “ஸ்வபக்ஷரக்ஷணய பரபக்ஷா: ப்ரதிக்ஷிப்யந்தே” என்றிறே இப்பாதார்த்தத்தை
 பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபபரமான இவ்
 விரண்டு பாட்டுக்கும் தர்க்கபாதத்தோடு ஐககண்ட்யமுண்டு.

அதிகரணஷ்டகாத்மகமாயிருக்கிற இப்பாதத்தில் — ப்ரத்யுமாதிகரணம்
 தொடங்கி, க்ரமமாக அப்யூஹ்மாத்மக ப்ரத்யுநகாரண வாதிகளான ஸாங்க்யர்
 களுடைய மதப்ரக்ரீயையையும், பரமானுகாரண வாதிகளான வைபூஷிகருடைய
 மதரீதியையும், பெளத்த்யர்களில் வைத்துக்கொண்டு பூஹ்யார்த்த்யாஸ்தித்வ
 வாதிகளான வைபூஷிக ஸௌத்ராந்திகர்களுடைய ஜகத்தினுடைய க்ஷணி
 கத்வ வாதத்தையும், ஜ்ஞானமாத்ராஸ்தித்வவாதியான யோக்யாசாரனுடைய
 ஜ்ஞானாகாரவ்யதிரித்தமான அர்த்தாகாராபாவ ப்ரதிபாதநத்தையும், மாத்யமிக
 னுடைய ஸர்வஸூந்யோபபாதந பூங்கியையும், ஜைநர்களுடைய அநைகாந்தி
 கத்வ ப்ரதிபாதந ப்ரகாரத்தையும், பாஸுபதர்களுடைய வேத்யுருத்த்யாசார
 தத்வோபபாதநத்தையும் பலபடிகளாலே நிரஸித்து, பஞ்சமவேத்ய பூரதாதி
 ப்ரஸஸ்தமாய், பரமபுருஷ ப்ரணீதமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தினுடைய நிரங்
 குஸப்ராமாண்யத்தையும் ஸூத்ரகாரர் ஸாதித்தார் ; இப்பாதார்த்தத்தை

1. “பாதேதஸ்மிந் காபிலஸ்தை: கணபுகுபிமதைர் பெளத்தவையபுஷிகாத்யையர் யோகாசாராபிதாநைஸ் ஸுகுதமதரஹஸ்சிந்யவாத்ப்ரஸக்தை: | அர்ஹத்வதித் தாந்தபுக்தை: பஸுபதிஸமயஸ்தாயிபிஸ்சாவரோத்யம் கசிப்த்வாதேதோ பஞ்சராத்ரம் ஸ்ருதிபதமவதத் பஞ்சமாம்நாயதூர்ஸீ || ” என்று ஸாராவளியிலே வேதாந்தா சார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இம்மதங்களில் ஸாங்க்யவைஸேஷிகபாஸுபதர்கள்—“கபிலாகுமா நுமான பாஸுபத ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு வேதங்கள் அநுகூராஹகங்கள்” என்று அப்ரதாநமாயாகிலும் வேதத்தையும் அங்கீகரித்தார்கள். தத்வ்யதிரித்த மதஸ்தூர்கள் வேதத்தை உபஸர்ஜநப்ரமாணமாகவும் அங்கீகரியாதே வேதாப்ரர்மான்யப்ரஸாதந பூர்வகமாக ஸ்வமதோபபாத்யநம் பண்ணுவார்கள். இப்பு இரண்டு வார்க்குமாயிருந்துள்ள பூரஹ்யமதங்களில் ப்ரத்யமவர்க்குத்தை நிரஸித்தமையை எட்டாம் பாட்டாலே ஸூசிப்பிக்கிறார். த்விதீயவர்க்குத்தை நிரஸித்தமையை ஒன்பதாம் பாட்டாலே ஸூசிப்பித்தருள்கிறார். “சுரரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும், வரன்முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன், புரமொருமூன்றெரித்தமரர்க்கு மறிவியந்து, அரனயனென உலகழித்தமைத்துள்ளே” — “ப்ரஹ்மாதிகளாலும் அறியவொண்ணாத ஸ்வபூவத்தையுடைய மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமான ஸகல ஜகத்துக்கும் வரிஷ்டுகாரணமாய், அவற்றையெல்லாம் ஸம்ஹரித்தருளின பராத்பர னை ஈஸ்வரன் ருத்ரரந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு த்ரிபுரத்தை ஸம்ஹரித்து ஜகத் ஸம்ஹாரமும் பண்ணுகிறான்; சதுர்முகரந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு இவ்வருகுள்ள ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநத்தையும் பண்ணுகிறான்” — என்று இப்பாட்டாலே ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தையும், கேஷத்ர ஜ்ஞார்களான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ஸம்ஹர்த்ருத்வாதிகள் புகுவத்யதீநமென்கிற அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, அப்ரஹ்மாத்மக ப்ரதாநகாரணவாதியான ஸாங்க்யமத ப்ரக்ரியையையும், ருத்ரபாரம்யோபபாத்யநம் பண்ணுகிற பாஸுபதப்ரக்ரியையையும், பரமானுகாரணவாதியமதத்தையும் நிரஸித்தருளினமை ஸூசிதம்.

அதெங்ஙனெயென்னில்; ஸாங்க்யோக்தமான அப்ரஹ்மாத்மக ப்ரதாந நிரஸநம்—“சுரரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும் வரன்முதலாய்” என்று - “ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காராதிக் தத்வங்களுக்கும் பரமாத்மாவே காரணம்” - என்று அருளிச் செய்கையாலே ஸூசிதம். “அவை முழுதுண்ட பரபரன்” என்று ஸர்வஜகத்ஸம் ஹாரியென்கையாலே ஸாங்க்யமதத்தில் ஈஸ்வரனை அங்கீகரியாவிடில் கேவல ப்ரதாநமே ஸ்வதந்த்ரமாய்ப் பரிணமிக்கும்போது ஸர்க்குவ்யதிரேகேண ப்ரதிஸர்க்கூ வஸ்தையின் றிக்கே யொழியவேணுமென்று உபபாத்யநம்பண்ணுகிற-2. “வ்யதிரேகாந வஸ்திதேஸ்சாநபேக்ஷத்வாத்” என்கிற ஸூத்ரோக்த தூஷணம் ஸூசிதம்; நிரவயவமான பரமானுக்களுக்கு ஜகத்காரணத்வம் கூடாதென்கிற நையாயிக

தூஷணமும், ப்ரக்ருதிமஹதஃஹங்காராதிகளுக்கும் ஈஸ்வரனே வரிஷ்டகாரணமென்றருளிச்செய்த இச்சந்தையாலேதானே ஸூசிதம்.

பாஸுபதோக்தமான ருத்ரபாரம்ய ப்ரதிஷேதமும், ருத்ரனுடைய ஸம்ஹர்த்தருத்வ த்ரிபுரதஃஹநாதிகளும், “அரனெனப் புரமொரு மூன்றெரித்து உலகழித்துளன்” என்று புகுவதஃந்தர்யாமித்வக்ருதமாக அருளிச்செய்கையாலே வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸூத்ரகாரர் பண்ணின ருத்ரபாரம்யநிஷேதம் சதுர்முகபாரம்ய நிஷேதத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னும் கருத்தாலே சதுர்முகனுடைய ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ஜ்ஞாநப்ரதஃத்வாதிகளும் புகுவதுபுப்ரவேஸக்ருதமென்று ஆழ்வார் சதுர்முகபாரம்யத்தையும் நிஷேதித்தார். ஸூத்ரகாரர் சதுர்முகபாரம்ய நிஷேதம் பண்ணுமைக்கு அடி, மஹாமல்லநிரஸந்யாயேந ருத்ரபாரம்யநிஷேதம் பண்ணவே சதுர்முகபாரம்யநிஷேதமும் தன்னடையே வருமென்று கருத்து. ஆழ்வார் மந்தஃவிஷந்யாயேந சதுர்முகபாரம்யத்தையும் எடுத்து நிஷேதித்தார்.

இனி இரண்டாம் வர்க்கத்தை—“உளனெனிலுளன் அவனுருவமில்லுருவுகள், உளனலனெனிலவன் அருவமில்லருவுகள், உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில், உளனிருதகையொடொழிவிலன் பரந்தே”—“ஈஸ்வரனுடைய இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நீ உளனென்கிற சொல்லாலே ஸாதித்தாயாகில், உண்மையே ஸித்திக்குமதொழிய உன்னுடைய மதமான இல்லாமை ஸித்தியாது; உளனலனென்கிற சொல்லாலே இல்லாமையை ஸாதித்தாயாகில், லோகத்திலே இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு, ஸ்தூலாவஸ்தைபோய் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தாபந்நமாயிருக்கிறமை அர்த்தமொழிய உன்னபிமதமான ஸூந்யத்வம் ஸித்தியாது; இப்படி உண்மையும் இன்மையுமாகிற குணத்வயயுக்தமாக ஸ்வபக்ஷபரபக்ஷரீத்யா ஸித்திக்கையாலே அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வரூப குணவிஸிஷ்டமாக பரப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கும். இப்படி அநபிமதமான அர்த்தம் அங்கீகரிக்க வேண்டுகையாலே அநந்தகுண விபூதிமானாகவும் எம்பெருமானையும் அங்கீகரிக்கலாம்” — என்று நிரஸித்தருளிஞர்.

அதில், இந்த மதங்களில் பெளத்தமதத்தில் ஜகத்க்ஷணிகத்வ வாதிகளான வைபூஷிக மதஸ்தர்கள்—பார்த்திவ ஆப்ய தைஜஸ வாயவீய பரமானுக்கள் ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாயுருபேண ஸம்ஹதங்களாம். அதில்நின்றும் ஸரீரேந்த்ரிய விஷயஸங்காதங்களுண்டாம். அதிலே ஸரீரான்தர்வர்த்தியாய் க்ரஹகாபிமாநாரூடமான விஜ்ஞாநஸந்தாநமே ஆத்மாவென்று பேர்பெற்றுக்கிடக்கிறதென்று உபபாதித்த அர்த்தத்தை—1. “ஸமுத்யாய உபயஹேதுகே஽பி ததஃப்ராப்தி:” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, யாதொரு பரமானுஹேதுக ப்ருதிவ்யாதி பூதஸமுத்யாயமுண்டு, யாதொரு ப்ருதிவ்யாதிக்ஷேதுகபூதேந்த்ரியாதிருபஸமுத்யாயமுண்டு, இவ்விரண்டு ஸமுத்யாயத்தினின்றும், ஜகத்யாத்மக ஸமுத்யாயோத்பத்தி கூடாது. பரமானுக்களும்,

ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களும் கூணிகமென்று அங்கீகரிக்கையாலே, கூணத்வம்ஸிக ளான பரமாணுக்களும், பூதங்களும் எப்போதான் ஸம்ஹதங்களாகப்போகிறது? எப் போதான் ஜ்ஞாநவிஷயீபூதங்களாய் ஹானோபாத்நாநாதிவ்யவஹாராஸ்பதமா கப் போகிறது? என்றித்யாதி யுக்த்யாதிகளாலே ஸாரீரகத்திற்சொன்ன கூணிகத்வ வா தநிரஸநக்ரமத்தை—ஆழ்வாரும், அஸ்திநாஸ்த்யுபய வ்யவஹாரதஸையிலும் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மோபயாவஸ்தா விஸிஷ்டமாக வஸ்துவினுடைய ஸ்திரத்வ ப்ரதி பாத்யகமாயிருக்கிற—“உளனெனிலுளன் அவனுருவமில்வருவுகள், உளனலனெனில் அவனுருவ மில்வருவுகள்” என்கிற இச்சந்தையாலே ஸூசிப்பித்தருளிஞர். 1. “ப்ரதி ஸங்க்யா஽ப்ரதிஸங்க்யாநிரோதாப்ராப்திரவிச்சேதாத்” என்கிற ஸூத்ரபரஷ்யத்திலே 2. “ஸத உத்பத்திவிநாஸோநாநாம அவஸ்தாந்தராபத்திரேவ, அவஸ்தாயோக்ய து த்ரவ்யமேகமேவ ஸ்திரமிதி காரணாதநந்யத்வம் கார்யஸ்யோபபாத்யத்யபிரஸமாபி: ‘ததநந்யத்வம்’ இத்யத்ர ப்ரதிபாதிதம். நிர்வாணஸ்ய தீபஸ்ய நிரந்வயவிநாஸ தர்ஸ நாத் அந்யத்ராபி விநாஸோ நிரந்வயோ஽நுமீயத இதி சேநந; க௃டஸரவாதெஸ ம்ருதாதித்ரவ்யாநுவ்ருத்த்யுபலப்த்யா ஸதோ த்ரவ்யஸ்ய அவஸ்தாந்தராபத்திரேவ விநாஸ இதி நிச்சிதே ஸதி, ப்ரதீபாதெஸ ஸூக்ஷ்மத்யாபத்த்யாப்யநுபலம்பேப பத்தேஸ் தத்ராப்யவஸ்தாந்தராபத்திகல்பநஸ்யைவ யுக்தத்வாத்” என்று “உளனெனிலுளன்” என்கிற இப்பாட்டுப்பாதியை உட்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்தமை ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகரண ப்ரமேயம் இதிலே உண்டென்னு மிடம் ஸித்தம்.

இனி, ஸௌத்ராந்திகமதத்தில் — ஜ்ஞானோத்பத்திகாலத்திலே அர்த்தத்தில் லாமையாலே ஜ்ஞானவிஷயத்வமில்லை என்னவொண்ணாது; ஜ்ஞானவிஷயத்வமாவது— ஜ்ஞானோத்பத்தி ஹேதுத்வமிதே. ஆனால் சகூராதிகளுக்கும் ஜ்ஞானவிஷயத்வம் வாராதோவென்னில், ஸ்வாகார ஸமர்ப்பணேந ஜ்ஞான ஹேதுவுக்கே ஜ்ஞான விஷயத்வமாகையாலே, வாராது; அர்த்தமானது - ஜ்ஞானத்திலே ஸ்வா காரத்தை ஸமர்ப்பித்து நஷ்டமாய்ப் போனாலும், ஜ்ஞானகூதமான நீலாத்யாகாரத் தாலே அநுமிக்கப்படும். ஆகையால் அர்த்தக்ருதமே ஜ்ஞானவைசித்ர்யம்—என்று உபபாதித்த ப்ரமேயத்திலே—தர்மி நஷ்டமானால் தத்தர்மங்களுக்கு அந்யத்ர ஸங்க்ரமணம் கண்டதில்லை; அப்படியே அர்த்தம் நஷ்டமாய் தத்கூதாகாரம் ஜ்ஞானத்திலே ஸங்க்ரமிக்கிறது என்னவொண்ணாமையாலே, ஜ்ஞானத்தாலே அர்த் தம் அநுமிக்கப்படுகிறதென்னவொண்ணாது—என்று ஸாரீரகத்திலே சொன்ன தூஷணமும்—“அவனுருவமில்வருவுகள்” என்று ஐந்த்ரியிகத்வத்தை விஷயங் களுக்கு அருளிச்செய்கையாலே விஷயங்கள் அநுமேயங்களன்றென்று பூலிக்கை யாலே ஸூசிதமாயிற்று.

யோக்யாசார மதஸ்தூர்கள்—விஜ்ஞானமாத்ரமேயுள்ளது, அர்த்தத்வமில்லை; அர்த்தத்துக்கும் வ்யவஹாரயோக்யத்வம் ஜ்ஞானப்ரகாஸாயத்தமென்று கொள்ள

வேணும். அந்யதா ஸ்வபரவேத்யங்களுக்கு அதிஸயமற்றுப்போம்; ப்ரகாஸமான ஜ்ஞாநத்துக்கு, நிராகாரத்துக்கு ப்ரகாஸம் கூடாமையாலே ஸாகாரத்வம் அங்கீகரிக்கவேணும், இனி, தோற்றுகிற ஆகாரமொன்று ஜ்ஞாநத்தினுடையதொழிய அர்த்தத்தினுடையதன்று. இந்த ஆகாரத்துக்கு பஹிரவபாஸம் ப்ரமக்ருதம்—இத்யாதி, யுக்திகளாலே அர்த்த ஸூந்யத்வோபபாத்யநம் பண்ணினத்தை—“ஜ்ஞாதா வுக்கு விஷயவ்யவஹார ஹேதுவான ஜ்ஞாநதத்வம் முதலிலே நிர்விஷயமாகில் இல்லையாயேவிடும்” இத்யாதி, யுக்திகளாலே ஸாரீரகத்திலே நிரஸித்தமையை—“அவனுருவம், அவனருவம், பரந்தேயொழிவிலன்” என்கிற சந்தைகளாலே அர்த்தத்தவாங்கீகாரமுகேந ஸூசிப்பித்தருளிஞர்.

இன்னமும் 1. “நாபாவ உபலப்தே:” என்கிற ஸூத்ரத்திலே—அர்த்தத்தவ மின்றிக்கேயொழிந்தால் தத்வ்யவஹார யோக்யதாபாத்யந ஸ்வபாவமான ஜ்ஞாந தத்வமும் ஸித்தியாதென்று சொன்ன யுக்தியும் “உருவம்” என்கிற பதத்தாலே ஸித்தி, துக்கிறது; அதெங்ஙனெனென்னில், “உருவம்” என்கிற ஸப்தம்-ஸ்தூல பதார்த்த வாசியென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்; ஐந்த்ரியிகத்வமுள்ள துக்கிறே ஸ்தூலத்வமுள்ளது. இந்த ஐந்த்ரியிகத்வ ப்ரதிபாத்யநத்தாலே, அதொழிந்தால், தத்வ்யவஹார யோக்யதாபாத்யந ஸ்வபாவமான ஜ்ஞாநதத்வம் இல்லாதேயொழியு மென்கிற யுக்தியை ஸூசிப்பிக்கையாலே அது ஸித்தி, துக்கிறது. மாத்யமிகபக்ஷ நிராஸக்ரமம் இப்பாட்டென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலே அதிஸ்பூடமா யிருக்கும். ஐநமதஸ்தூர்கள் சொல்லுகிற ஜகத்யநைகாந்திகத்வ நிராஸமும், ஸத்தா யாகிலும் அஸத்தாயாகிலுமிருக்குமொழிய ஸதஸத்தாயிராதென்று “உளனென னுளனவனுருவம் இவ்வுருவுகள், உளனலனெனிலவனருவம் இவ்வுருவுகள்” என்கிற பாட்டுப்பாதியாலே அருளிச்செய்கையாலே ஸூசிதம்.

ஆனால் பிள்ளை “ஸர்வஸூந்யவாதியை நிரஸிக்கிறார் இப்பாட்டாலே” என் றும், “2. ‘ஸர்வதாநுபபத்தே:’ என்கிற ஸூத்ர பூஷ்யம் இப்பாட்டையுட்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று” என்றும், மாத்யமிகமதமாத்ர நிராஸபரமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகையாலே, இது அவர்க்கு அநபிமதமன்றோ? என்னில்; இப்பாட்டில் பதங்களிலே மாத்யமிக நிராஸம் நேரே தோற்றுகையாலே, தந்மதநிராஸபர மாக யோஜித்தருளிஞர். • வீடுமின் முற்றின் ப்ரவேஸத்திலே “முதல் திருவாய் மொழி பூர்வத்விகார்த்தம்” என்று அவர்தாமே அருளிச்செய்கையாலே, இந்த ப்ரத்யம த்யூகத்திலே தத்ஸூசநம் ஆவஸ்யகம்; க்யாதாந்தரத்திலே வைபூஷிகாதி மதநிராஸம் அநவஸரக்ரஸ்தமாயிருக்கும். இப்பாட்டில் பதங்களும் பூர்வோக்த ப்ரக்ரியையாலே வைபூஷிகாதிமத நிராஸ ஸூசகங்கள் என்னுமிடம் ஸ்வரஸத் ஸம்ப்ரதிபந்நம். வைபூஷிகமத நிராஸ ஸூத்ரபூஷ்யமும் இப்பாட்டில் சந்தை களை உட்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தம் என்னுமிடம் பூர்வமேவ உபபாதிதமாகையால் பிள்ளைக்கும் இது அபிமதமாகக் குறையில்லை.

பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்ய ஸமர்த்தந ஸாரீரகாம்ஸம் ப்ராஸங்கிகமாகையாலும், வேத்யபாஞ்சராத்ரங்களுக்கு அபௌருஷேயத்வ நித்யநிர்த்யக்ஷத்வ பரமபுருஷவக்த்ருகத்வங்கள் நிரங்குஸ ப்ராமாண்ய ஹேதுக்களாய், இரண்டுக்கும் அத் தாலே வந்த பேத்யமொழிய பாஞ்சராத்ரத்துக்கும் வேத்யதுல்ய ப்ராமாண்யத்தில் தட்டில்லாமையாலே, “சுடர்மிகு சுருதியுள் உளன்” என்று அபௌருஷேயத்வாத்யெளஜ்வல்யவத்யவேத்யப்ராமாண்ய ப்ரதிபாத்யநத்தாலே, தந்யாயேந பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யம் ஸித்த்யிக்கும் என்கிற கருத்தாலும் ஆழ்வார் உபேக்ஷித்தருளிஞர். ஸூத்ரகாரர், தந்த்ரஸாமாந்ய ப்ரயுக்தமான ம்ருத்யுப்ரஜ்ஞர்களுக்குள்ள காலுஷ்ய ஸாந்த்யர்த்தமாக, வேத்யதுல்ய ப்ராமாண்யம் ஸித்த்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்ப்ராமாண்ய ஸமர்த்தநம் பண்ணினார். ஆக, அஷ்டம நவமகூடாத்யகளுக்கும் தர்க்கபாத்யத்துக்கும் ஐகமத்யம் ஸித்த்யம்.

பத்தாம் பாட்டுக்கும் நிக்மநப்பாட்டுக்கும் த்ருதீய துரீயபாத்யங்களுக்கும் ஐகமத்யம் உண்டாம்படி எங்ஙனே? என்னில்; ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்ம கார்யதா ஸோத்யந ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டுக்களாலே அருளிச்செய்கையாலே ஐக்யமுண்டு.

வியத்பாத்ய ப்ரத்யமாதிகரணத்திலே — சூந்தேத்யாக்யத்தில் வியத்யுத்பத்த்ய ஸ்ரவணத்தாலே வியத்து ப்ரஹ்மகார்யமன்றென்று ஸங்கித்து, தைத்திரீயத்தில் வியத்யுத்பத்தி ஸ்ருதமாகையாலும், சூந்தேத்யாக்யத்திலும் ஸர்வஸாக்யாப்ரத்யய ந்யாயேந வியத்யுத்பத்தி வருகையாலும், வியத்து ப்ரஹ்மகார்யமென்று நிர்ணயித்தார். த்யவிதீயாதிகரணத்தில்—அநந்தரபூர்வகாரணமான கேவலாத்யகாஸாதிசுகளில் நின்றும் அவ்யவஹிதாநந்தரவாய்வாதிகள் உத்பந்நமாகிறதென்று ஸங்கித்து, ஆகாஸாதிசுரீரக பரமாத்மாவினிடத்தில்நின்றும் வாய்வாத்யுத்பத்தியொழிய கேவல பூர்வதத்வத்தில்நின்றும் வாய்வாத்யுத்பத்தியில்லையென்று நிர்ணயித்தார்.

த்ருதீயாதிகரணத்தில் — 1. “தோயேந ஜீவாந வ்யஸஸர்ஜ” இத்யாதி, ஸ்ருதிகளாலே ஜீவனுக்கும் உத்பத்தியுண்டென்று ஸங்கித்து, 2. “ந ஜாயதே ம்ரியதே” இத்யாதி, ஸ்ருதிகளாலே நித்யத்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், உத்பத்திஸ்ருதி-ஜ்ஞாக ஸங்கோச விகாஸத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய ஸ்வரூபாநித்யத்வத்தைச் சொல்லாமையாலும், ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லையென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிகரணத்தில் — ப்ராஸங்கிகமாக 3. “யோ விஜ்ஞானே திஷ்டந்” இத்யாதி, ஸ்ருதிகளாலே ஆத்மா கேவல ஜ்ஞாகஸ்வரூபெனென்று ஸங்கித்து, 4. “விஜ்ஞாதாரம்” இத்யாதி, ஸ்ருதிகள் ஜீவனை ஜ்ஞாதாவென்று ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாகமென்கிறது ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்யவ்யத்வப்ரயுக்தமாய், ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு பாத்யகமல்லாமையாலும், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவேயென்று பரிஹரித்தார்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் 1. “ஹந்தா சேத்” இத்யாதி, ஸ்ருதிகளாலே நிஷித்தமாய்கையாலே ஸ்வரூபமன்றென்று ஸங்கித்து, ஸ்வர்க்கமோக்ஷாதிபுலஸாதநபேதாதிக ஸாஸ்த்ரப்ரயோஜனஸித்தியர்த்தமாக கர்த்ருத்வம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமையாலும், கர்த்ருத்வ நிஷேத, ஸ்ருதி - ‘ஸாம்ஸாரிக க்ரியைகள். ஸத்வரஜஸ்தமோகுணஸம்ஸர்க்கக்ருதங்கள்; ஸ்வரூபப்ரயுக்தங்களன்று’ என்று சொல்லவந்ததாகையாலும், கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூபமென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — பூர்வாதிகரணஸித்திகர்த்ருத்வம் பராதீநமென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில் — ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தோடு அத்யந்தபிந்நனுமன்று; ப்ரான்தப்ரஹ்மமே ஜீவனாய் நிற்கிறதும்ன்று; ஸத்யோபாத்யவச்சிந்ந ப்ரஹ்மமே ஜீவனாயிருக்கிறதும்ன்று; வீஸ்துதோ ப்ரஹ்மபிந்நமாய், ப்ரஹ்மாம்ஸமாகையாலே அத்யந்தபேதமின்றிக்கேயிருக்கிறான் ஜீவனென்று ஜீவஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்தார்.

துரீயபாத்ரதமாதிகரணத்தில் — ஜீவோபகரணங்களான இந்த்ரியங்களுக்கு ப்ரளயகாலாவஸ்தாந ப்ரதிபாதந ஸ்ருதியாலே நித்யத்வம் ஸித்தமென்று ஸங்கித்து, அந்த ஸ்ருதி ஸர்வஜ்ஞான ஜகத்காரண ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தொழிய இந்த்ரியங்களைச் சொன்னதல்லாமையாலும், ஸ்ருத்யந்தரத்தில் இந்த்ரியோத்பத்தி கண்டேடாக்தமாகையாலும், நித்யத்வம் கூடாதென்று பரிஹரித்தார். த்விதீயாதிகரணத்தில் — ப்ராஸங்கிகமாக இந்த்ரியங்களினுடைய ஸங்க்யாநிர்ணயம் பண்ணினார். த்ருதீயாதிகரணத்தில் — இந்த்ரியங்கள் விபுக்களாக ஸ்ருதி ப்ரதிபந்நங்களென்று ஸங்கித்து, உத்க்ராந்திஸ்ரவணத்தாலே ‘விபுக்களல்ல; அணுபரிமாணங்கள்’ என்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிகரணத்தில் — ப்ராஸங்கிகமாகவே முக்யப்ராணன் கேவல வாயுமாத்ரமும், உச்ச்வாஸ நிஸ்வாஸாதிக்ரியையுமன்று; வாயுவே அவஸ்தாந்தராபந்நமாய், ப்ராணனென்று பேர்பெற்றுக்கிடக்கிறதென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிகரணத்தில் — உத்க்ராந்த்யாதி, ஸ்ரவணத்தாலே ப்ராணனுக்கும் விபுத்வம் கூடாது; அணுத்வமே முக்யப்ராணபரிமாணமென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — ஜீவனுக்கும் அக்யந்யாதி, தேவதைகளுக்கும் இந்த்ரியாத்யதி, ஷடாநம் ஸ்வாதந்தர்யேண உண்டென்று ஸங்கித்து, பரமாத்மாதீநாதி, ஷடாநமே அவர்களுக்குள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில் — ப்ராணஸப்த, நிர்திஷ்டங்களெல்லாம் இந்த்ரியங்களென்று ஸங்கித்து, ஸ்ரேஷ்ட, ப்ராணவ்யதிரித்த ப்ராணங்கள் இந்த்ரியங்களென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில் — ப்ரபஞ்சவ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி ஹிரண்யகூர்ப்புகர்த்ருகமாக வேணுமென்று ஸங்கித்து, அதுவும் தச்சுரீரகபரமாத்மகர்த்ருகமென்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி பாத்யத்வயத்தாலே நிர்ணயித்த அர்த்தத்தை “பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன், பரந்தவண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவறக்

கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும், கரந்தெங்கும் பரந்துளன் இவை யுண்ட கரனே” - “விஸ்த்ருதமாய், ஸைத்யஸ்வபூவமான ஸமுத்ரஜல பரமானுக்கள் தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாய், விஸ்த்ருதமான அண்டமென்னும்படியாய், பூம்யாகாஸ விபூக்யமின்றிக்கே அத்யல்ப ஸரீரங்களிலும் அந்த அந்த ஸரீரங்களில் ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வேந மிளிர்ந்துகொண்டிராநின்றன ஆத்மவஸ்துக்களிலும், அந்நையரத்ருஸ்யனாய், ஸர்வபத்யார்த்தங்களிலும் ப்ரத்யேகம் பரிஸமாப்ய வர்த்தி யாய், இந்த ஜகத்தை ஸ்வோத்யஸ்த்மாக்கிக்கொண்டிருக்கிருன் த்ருட்ப்ரமாண வேதைகஸமதி, க்மயனே” என்றும், “கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை, வரன வில் திறல்வலியளிபொறையாய்நின்ற, பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல், நிரநிறையாயிரத்திவை பத்தும் வீடே” — “த்ருட்ப்ரமான ஆகாஸதேஜோவாயு ஜல ப்ருதி, வீக்யதமான வரிஷ்ட, ஸப்ஸ்த த்ரஹகத்வ க்மநஸாமர்த்ய ஸைத்ய க்ஷமாஸூப ஜகத்ராகாரனாயிருக்கிற ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய திருவடிகளிலே ஆழ்வாரருளிச் செய்த ஸப்ஸ்தார்த்த பெளஷ்கல்யத்தையுடைய ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி மோக்ஷப்ரதம்” என்றும், ஆழ்வார் இதிலொன்றரைப் பாட் டாலே ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்மகார்யதாஸோத்யந ப்ரகாரத்தை வெளியிட்டருளி, மேற்பாட்டுப் பாதியாலே * 1. ிடுமின்முற்றத்தாலே வெளியிடப்படுகிற உத்தர த்விகார்த்தமான பரத்வஜ்ஞாநத்தினுடைய மோக்ஷஸாத்யநத்வத்தையும் உப க்ஷேபித்தருளுகிருராதல், பூர்வத்விக ப்ரதிபாத்யமான பரத்வவிஷயம் இத்திருவாய் மொழியென்று இத்திருவாய்மொழி ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை புத்தி, ஸௌகர் யார்த்தமாக ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிருராதல்.

இனி, வியத்பாத ப்ரத்யுமாதிகரணநிர்ணீதாகாஸோத்பத்தி, “நிலவிசும் பொழிவற” என்று—ப்ருதி, வ்யாதிகள்போலே ஆகாஸமும் ப்ரஹ்மகார்யமென்று அருளிச்செய்கையாலே ஸித்தி, க்கிறது. இன்னமும் 1. “ஆகாஸஸ்ஸம்பூத:” என்கிற தைத்திரீய ஸ்ருதியிலே ஆகாஸோத்பத்தி சொல்லியிருக்கையாலே, சூந்தேதூக்யத்திலும் வியதுத்பத்தி, ஸர்வஸாகூர்ப்ரத்யயந்யாயத்தாலே வரு மென்கிற அர்த்தமும், பூமி ஆகாஸம் என்கிற விசேஷமின்றிக்கே, பூமி போலே ஆகாஸமும் ப்ரஹ்மகார்யமென்று சொல்லுகிற இச்சந்தையாலே ஸூசித மாகிறது. அதெங்ஙனையென்னில், ஆகாஸோத்பத்தி கத்யநத்தாலே தைத்திரீய ஸ்ருத்யார்த்தம் தோற்றி, அம்முகேந வியதுத்பத்யவசந்ருதிநிர்வாஹமும் தோற்றுகையாலே ஸூசிதம். ஆக இவை எல்லாவற்றாலும், இச்சந்தை ப்ரத்யு மாதிகரணார்த்தமென்னக் குறையில்லை. த்விதீயாதிகரணோக்தமான—அநந்தர பூர்வகாரணமான கேவலாகாஸாதிகளில்நின்றும் அவ்யவஹிதாநந்தர வாய்வாதிகள் உத்பந்நமாகமாட்டாதென்று நிர்ணயித்த—அர்த்தமும், ஸர்வதத்வங்களுக்கும் ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாத்யநம் பண்ணுகிற “பரந்த தண் பரவையுள்” என்று தொடங்கி முழுக்க இப்பாட்டாலே அறிவிப்பித்தமை அதிஸ்பூடமாயிருக்கிறது.

த்ருதீயாதிகரணோக்தமான ஜீவோத்பத்தி நிஷேதமும் “இடந்திகழ்பொருள் தொறும்” என்கிற இச்சந்தையாலே ஸூசிதம்; அதெங்ஙனையென்னில்; “இடந்திகழ்” என்று ஆத்மதத்வத்துக்கு வ்யாபகத்வம் சொல்லுகையாலே, வ்யாப்ய பதூர்த்தங்ங்களினாலே நஸிப்பிக்கப்படாதென்று ஸித்திக்கும். இவ்வர்த்தத்தைப் பரமபுருஷன்தானே 1. “அவிநாஸி து தத்ஸித்தி யேந ஸர்வமித்யம் ததம் | விநாஸ மவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஸ்சித் கர்த்துமர்ஹதி ||” என்று வெளியிட்டருளினான். இந்த ஸ்லோகத்தை 2. “ஆத்மநஸ்த்வவிநாஸித்வம் கத்யமித்யத்ராஹ (அவிநாஸிது இதி) தத் - ஆத்மதத்வம் அவிநாஸிதி வித்தி; யேந - ஆத்மதத்வேந சேதநேந, தத்வ்ய திரித்தமித்யம் அசேதநதத்வம் ஸர்வம் ததம் - வ்யாப்தம்; வ்யாபகத்வேந நிரதிஸ்ய ஸகிஷ்மத்வாதூர்த்தமநோ விநாஸாநர்ஹஸ்ய தத்வ்யதிரித்தோ ந கஸ்சித் பதூர்த்தேந விநாஸம் கர்த்துமர்ஹதி; தத்வ்யாப்யதயா தஸ்மாத் ஸ்தூலத்வாத்; நாஸகம் ஹி ஸஸ்த்ரஜலாக்ஸிவாய்வாதித்யம் நாஸ்யம் வ்யாப்ய ஸித்திலீகரோதி; முத்யகூராத்யோடபி ஹி வேக்யவத்ஸம்யோகேந வாயுமுத்பாத்ய தத்யூவாரேண நாஸயந்தி; அதஃ ஆத்மதத்வம்அவிநாஸி” என்று பூஷ்யகாரரும் வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார். இப்படி ஜீவனுடைய வ்யாபகத்வகதூநத்தாலே ஜீவனுடைய நித்யத்வம் ஸித்திக்குகையால், த்ருதீயாதிகரணப்ரமேயம் இச்சந்தையென்னக் குறையிலலை.

சதுர்த்தாதிகரண நிர்ணீதமான ஜீவனுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வமும், “திகழ்பொருள்தொறும்” என்கிற சந்தையாலேதானே ஸூசிதமாகலாம்; அதெங்ஙனையென்னில்; “திகழ்பொருள்” என்கிற இதுக்கு—‘ஜ்ஞாநத்வாஸ்ரயமான வஸ்து’ என்றிறே அர்த்தம். இனி ஸாக்ஷாத்பரம்பரௌதூஸீந்யேந ஜ்ஞாநத்வாஸ்ரய மென்னும்போது ஜ்ஞாத்ருத்வமும் ஸ்வரூபமென்று ஸித்திக்கும்; ஆனால் ‘ஜ்ஞாதா’ என்றருளிச்செய்யாதே “திகழ்பொருள்” என்று ஜ்ஞாநத்ரவ்யம் என்றருளிச் செய்கைக்கு அடியென்னென்னில், ஜ்ஞாதாவென்றால் ஜ்ஞாநகுணகத்வமாத்ரம் தோற்றுமொழிய ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் தோற்றுமையாலே, உபாயமும் தோற்றுகைக்காக இங்ஙனே அருளிச்செய்தாராமித்தனை; ஜ்ஞாநபத்யத்துக்கு உபாயபரத்வம் உண்டென்னுமிடம் ஜந்மாதிகரணத்தில் 3. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்” என்கிற ஸ்ருதி வ்யாக்யாந ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலே ஸூதீக்களுக்கு ஸுவ்யக்தமாக அறியலாம். “ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்தா பேராக்தா என்னுமிடம் ஸித்த்யம்” என்று ஜகத்யூருவான பிள்ளை அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஜ்ஞாத்ருத்வகதூநத்தாலே கர்த்த்ருத்வமும் ஸூசிதமாகையால், ஜீவகர்த்த்ருத்வப்ரஸாதூநம்பண்ணின பஞ்சமாதிகரணப்ரமேயமும், “திகழ்பொருள்தொறும்” என்கிற இச்சந்தையாலே ஸூசிதமாகிறது.

ஷஷ்டாதிகரணோக்தமான ஜீவனுடைய புகுவத்யூந கர்த்த்ருத்வப்ரஸாதூநமும், “திகழ்பொருள்தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்று ஜீவனுடைய பாராதீந்யோபயுக்த - அந்த:ப்ரவேசோபலக்ஷித - நியமநகதூநத்தாலே ஸூசித

மாகிறது. ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பராதீநமாகிறது பரமாத்மாவினுடைய அந்த:ப்ரவிஸ்ய நியமநத்தாலேயென்று ஹ்ருதீகரித்து 1. “பராத்து தச்ச்ருதே:” என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள ஸ்ருதிபத்யத்துக்கு 2. “அந்த: ப்ரவிஷ்ட:” இத்யாதி ஸ்ருதிகளை ப்ராஷ்யகாரர் விஷயமாக உத்யாஹரித்தருளினார். ஸப்தமாதிகரணேனாக்தமான ‘ஜீவவஸ்து ப்ரஹ்மவிசேஷணத்வேந ப்ரஹ்மபிந்நமுமாய், ஸ்வநிஷ்டமின் றிக்கேயொழிகையாலே அத்யந்தபிந்நமுமன் றிக்கேயிருக்கும்’ என்கிற பொருள் “இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்று வ்யாப்ய வ்யாபகபூவரூப ஸரீராத்மபூவ ப்ரதிபாதநத்தினாலே ஸ்பூடமாக அறியலாம்.

துரீயபாத த்விதீய த்ருதீய சதுர்த்த பஞ்சம ஷஷ்ட ஸப்தமாதிகரணங்களில் இந்த்ரிய ஸங்க்யாதி, நிருபணம் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகையாலே, அத்தை உபேக்ஷித்து, அவஸிஷ்ட ப்ரத்யமாஷ்டமாதிகரண நிருபிதார்த்தங்களை வெளியிட்டருளுகிறார். ப்ரத்யமாதிகரணத்தில்—இந்த்ரியங்களுடைய நித்யத்வம், இந்த்ரியங்களுக்கு ப்ரளய காலாவஸ்தாந ப்ரதிபாதக ஸ்ருதியாலேயென்று ஸங்கித்து, ‘அந்த ஸ்ருதி - பரமாத்மாவினுடைய ப்ரளயகாலாவஸ்தையச் சொல்லவந்ததொழிய இந்த்ரியங்களுடைய நித்யத்வத்தைச் சொல்லவந்ததன்று’ என்று நிர்ணயித்த அர்த்தம், பரமாத்மாவினுடைய ப்ரளயகாலஸ்திதியை ப்ரதிபாதிக்கிற “இவையுண்ட கரணே” என்கிற சந்தையாலே சொல்லப்பட்டதென்று அறியலாம். அஷ்டமாதிகரணத்தில்—வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி கர்த்தா சதுர்முகுனல் லன் ; ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பரமாத்மாவேயென்று நிர்ணயித்த அர்த்தமும், “கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை வரனவில் திறல் வலியளிபொறையாய் நின்ற பரன்” என்று வ்யஷ்டிஸமஷ்டிஸாதாரணயேந ஸர்வஜகூத்தும் ப்ரஹ்ம கார்யமென்கிற இச்சந்தையாலே அதிஸ்பூடமாக அறியலாம்.

ஆனால் இச்சந்தைகளில் அநுப்ரவேஸகதநத்தாலும் ஸாமாநாதிகரணய நிர் தேஸுத்தாலும் ஸரீராத்மபூவம் தோற்றுமொழிய கார்யகாரணபூவம் தோற்றுமையால் இச்சந்தைகள் வியத்யாதிகளினுடைய ப்ரஹ்மகார்யதா ப்ரகாரஸோதந பராதி,கரணங்களுக்கு ஸங்க்ராஹகங்களானபடி எங்ஙனேயென்னில்; 3. “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய” 4. “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிஸத்” இத்யாதி ஸ்ருதிகளில் அநுப்ரவேஸ பூர்வகமாக ஸ்ருஷ்டி உக்தையாகையாலே, கேவல ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிபாதஸ்தூலங்களில் அநுப்ரவேஸமும், கேவலாநுப்ரவேஸப்ரதிபாதஸ்தூலங்களில் ஸ்ருஷ்டியும், ஸர்வஸாக்ரப்ரத்யயந்யாயத்தாலே விவக்ஷிதமென்று ப்ராஷ்யாதிகளில் நிர்ணீதமாகையாலே, அநுப்ரவேஸோக்த்யா ஸ்ருஷ்டியும் ஸித்தமென்று, இச்சந்தைகள் ஸங்க்ராஹகங்களாகலாம். ஆகையாலே, பத்தாம் பாட்டுக்கும் நிகுமநப்பாட்டுக்கும் த்விதீயலக்ஷண த்ருதீயதுர்யபாதங்களோடே ஜகமத்யமுண்டென்னுமிடம் ஸித்தம். இப்படி பூர்வத்விகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்ம காரணத்வ — அபூத்யத்வங்களை ஆழ்வாரும் முதல் திருவாய்மொழியாலே வெளி

யிட்டருளினமை வேதாந்தத்வய ஸம்பந்தாயமுடையவர்க்குத் தெளியலாம்படி
திங்மாத்திரேண தர்ஸிதமாயிற்று.

ஸாரீரகோத்தரத்விகத்துக்கும் * வீடுமின் முற்றத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்
படி எங்ஙனெயென்னில்; உத்தரத்விகத்தில் ப்ரதிபாத்யமான ஸாத்யந தத்
புலங்களை இத்திருவாய்மொழியிலும் பரோபதேஸமுக்கேந வெளியிடுகையாலே
ஐகமத்யமுண்டு. ஆனால் நம்பிள்ளை இத்திருவாய்மொழி த்ருதீயாத்யாய ப்ரதி
பாத்யமான உபாஸநபரமென்று அருளிச்செய்தாரொழிய த்ருதீயதூர்யாத்யாய
ப்ரதிபாத்யமான உபாயோபேயபரமென்று அருளிச்செய்யாதொழிவானென்
னென்னில்; உபாஸநஸப்தம் புலித்துக்கும் ப்ரதூர்ஸநார்த்தம்மென்று அருளிச்
செய்தார். யத்வா, இந்த உபாஸநஸப்தம் லக்ஷணையாலே ஜ்ஞாந ஸாமாந்
யத்தைச் சொல்லுகிறது; மோக்ஷஸாத்யநீபூதோபாயமும் புலரூப ப்ரஹ்மாநு
புவமும் ஜ்ஞாநாவஸ்தூவியேஷமாய்கையாலே இரண்டையும் இஸ்ஸப்தத்தாலே
ஸங்க்ரஹித்தருளிநரென்றும் காணலாம்; இவ்விரண்டும், ஜ்ஞாநாவஸ்தூவியேஷ
மென்னுமிடத்தை ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே “இவர்களுக்குக் கர்த்தவ்யமான உபாய
மாவது-ஒரு ஜ்ஞாந விகாஸவியேஷம். இத்தாலே ஸாத்யமாய் ப்ராப்திருபமான
உபேயமாவதும் - ஒரு ஜ்ஞாந விகாஸ வியேஷம்; இவற்றில் உபாயமாகிற ஜ்ஞாந
விகாஸ வியேஷம், கரணஸாபேக்ஷமாய், ஸாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய், ஸத்யத்வாதிக
ளான ஸ்வரூப நிருபக தூர்மங்களோடே கூடின அவ்வோ வித்யாவியேஷ ப்ரதி
நியதகுணாதிகளினாலே நியதப்ரஹ்மவிஷயமுமாயிருக்கும்; உபேயமாகிற ஜ்ஞாந
விகாஸ வியேஷம் கரண நிரபேக்ஷமுமாய், ஸ்வபூவப்ராப்தமுமாய், குணவிபூத்
யாதிகளெல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம விஷயமுமாயிருக்கும்” என்று உபாய
விபூக்யாதிகாரத்திலே வேதாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

அதுவா “வீடுசெய்ம்மினே” என்று தொடங்கி “திண்கழல் சேரே” என்னு
மளவும் மோக்ஷோபாயத்தைப் பாட்டுக்கள்தோறும் வாக்யார்த்தத்தயா ப்ரதூநமா
யும் தத்யங்கத்தபுலங்களை பதூர்த்தத்தயா அப்ரதூநமாயும் ஆழ்வாரும் அருளிச்
செய்கையாலே 1. “ஸ்வர்க்குகாமோ யஜேத” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வர்க்குஸாத்யநம்
வாக்யார்த்தத்தயா ப்ரதூநமாய், ஸ்வர்க்கும் பதூர்த்தத்தயா அப்ரதூநமாயிருக்கிறத்
தைப் பற்ற இவ்வாக்யத்தை ஜ்யோதிஷ்டோமரூப ஸாத்யநபரமென்று அபியுக்
தர்கள் வ்யவஹரிக்கும் க்ரமத்திலே நம்பிள்ளையும் வ்யவஹரித்தருளிநார். ஆகை
யால் புலப்ரதிபாத்யநம் உபஸர்ஜநதயா ஆழ்வாரருளிச்செய்தமை நம்பிள்ளைக்கும்
விவக்ஷிதமாய்கையாலே, “உபாஸநபரம் * வீடுமின்முற்றவும்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி
யோடு, ‘உபாயோபேய ப்ரதிபாத்யக ஸாரீரகோத்தரத்விக ஸமானார்த்தம் இத்
திருவாய்மொழி’ என்கிற ப்ரமேயத்துக்கு விரோதமில்லை. இதில் முதற்பாட்டு
த்ருதீயலக்ஷண ப்ரதூம பாதூர்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டும் மூன்றாம் பாட்டும்
த்ருதீய பாதூர்த்தமாகவும், நாலாம்பாட்டு தொடங்கி மேல் நாலுபாட்டும்

குணோபஸம்ஹார பாதார்த்தமாகவும், எட்டாம்பாட்டு அங்குபாதார்த்தமாகவும் இப்படி முதலெட்டுபாட்டு த்ருதீயாத்யாயார்த்தமாகவும், ஒன்பதாம்பாட்டும் பத்தாம்பாட்டும் சதுர்த்தாத்யாய பாதசதுஷ்டயார்த்தமாகவும், இப்படி பத்து பாட்டும் உத்தரத்விகார்த்தமாயிருக்கும். நிகுமநப்பாட்டு இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிதமான புகுவதபிகுமயத்வ ப்ராப்யத்வாநுபுந்தி ஸௌலப்யாதி குணங்களுக்கு ஸங்க்யஹமாயிருக்கும்.

இதில் வைராக்யபாத ப்ரத்யுமபாத ப்ரத்யுமாதிகரணத்திலே—ஜீவன் ஸுக்ருத கர்மபுலாநுபுவார்த்தம் தேஹாத் தேஹாந்தரப்ரவேசம் பண்ணும்போது அவ் விடங்களிலும் தேஹாரம்புக பூத ஸுக்ஷமங்கள் லபிக்கையாலே, பூர்வதேஹஸ்த பூதஸுக்ஷம ஸம்பரிஷ்வக்தனாய்ப் போகவேண்டினமை இல்லையென்று ஸங்கித்து, பஞ்சாக்ஷிவித்யோக்த ப்ரக்ரியையாலே பூர்வதேஹஸ்த பூதஸுக்ஷம ஸம்பரிஷ்வக்தனாய், தேஹாத் தேஹாந்தரப்ரவேசம்பண்ணுகிறுனென்று நிர்ணயித்தார். இந்த அதிகரணத்தில் காதாசித்கமாயாகிலும் பூதஸுக்ஷம பரிஷ்வங்குமின்றிக்கே நிர்து:க்கூனாயிருக்கைக்கும் அவகாசமில்லையென்று வைராக்ய ஜநநார்த்தமாக யாவந்மோக்ஷம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் அவர்ஜநீயமென்று நிஷ்க்ருஷ்டமாயிற்று. கிஞ்ச, 1. “பூக்தம் வாநாத்மணித்த்வாத” என்கிற ஸுத்ரத்தாலே தேவப்ருத்யபாவத்தை அவலம்பித்து தத்ப்ரயுக்தக்லேஸ கரம்பூதமாயிருக்கிற ஸ்வர்க்குபேகாநுபுவத்தி னுடைய க்ஷயிஷ்ணுத்வமும் ஸாதிஸயத்வமும் ஆவிஷ்க்ருதம். த்விதீயாதிகரணத் தில்—ஸ்வர்க்குநுபுவாநந்தரம், ஜீவனவன் க்ருத்ஸந கர்மபுலமும் புக்தமாகையாலே கர்மஸம்பந்தமற்றே இழிகிறுனென்று ஸங்கித்து, ரமணீயசரணர்கள் ரமணீயயோநியை அடைவார்கள்; கபூயசரணர்கள் குத்ஸித்யோநியை அடைவார்களென்று ஸ்ருதிசொல்லுகையாலே, கர்மஸம்பந்தமுடையனாயே இழிகிறுனென்று நிர்ணயித்தார்; இதிலும் ஸுக்ஷமதேஹத்துக்கும் காரணதயா ஸகல ஸம்ஸார நித்யநகர்மஸம்பந்தம் முக்திபர்யந்தம் அநுவ்ருத்தமாயிருக்கிறதென்று ஸம்ஸார தேஹஷம் உக்தமாயிற்று.

த்ருதீயாதிகரணத்தில் — அநிஷ்டாதிக்காரிகளான பாபகர்மாக்களுக்கும் சந்த்ரப்ராப்தி உண்டென்று ஸங்கித்து, இஷ்டாபூர்த்தாதி ஸத்கர்மரஹிதர்களுக்கு பித்ருயாணமார்க்குத்தாலே கமநமில்லாமையாலே சந்த்ரப்ராப்தியில்லை என்று நிர்ணயித்தார். இதிலும்—‘க்ராமம் கச்சந் வருக்ஷமூலாந்யுபஸர்ப்பதி’ என்ற ந்யாயத்தாலேயாகிலும் ஸ்வர்க்குப்ராப்தியில்லை; யமஸ்தநத்திலேயும் ரௌரவாத்நகங்களிலும் மிகவும் யாதநாநுபுவமும் கீடாதிஜந்ம ப்ராப்தியுமுண்டென்று ஸம்ஸாரதேஹஷம் வ்யக்தமாகக் கீர்த்திதமாயிற்று. சதுர்த்தாதிகரணத்தில்— ஸ்ருதிஸித்தமான ஆகாஸாதிபாவம் ஜீவனுக்கு தேவமநுஷ்யாதிபாவம்போலே தச்சுரீரத்வரூபமென்று ஸங்கித்து, ஆகாஸாதி ப்ராப்தியிலே ஸுகுது:க்கூநுபுவமில்லாமையாலே தத்ஸாம்யாபத்தியொழிய தச்சுரீரத்வமில்லையென்று நிர்ணயித்

தார் ; இதிலும் ஸ்வர்க்காவரோஹணம்பண்ணுமவர்களுக்கு ஆகாஸாதிபாவ
ஸ்ரவணத்தாலே தத்பிமாநிதேவதைகளைப்போலே ஆகாஸாதிஸ்ரீரத்வப்ரயுக்த
மான சில திவ்யபேக்யங்களுண்டென்கிற ஸங்காநிவ்ருத்தயர்த்தமாக ஆகாஸாதி
ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமேயுள்ளதென்று சொல்லுகையாலே தேஷாஷகீர்த்தநம் ஸ்பூடம்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — ‘ஆகாஸவாயு தூமாப்ரமேகவர்ஷ ப்ராப்தியுண்
டாம்போது அவ்வோவிடங்களில் அதிசீக்ரமாக ஜீவனுக்கு கமநமுண்டென்கிற
நியமமில்லை; ததேது இல்லாமையாலே’ என்று ஸங்கித்து, உத்தரத்ர வ்ரீஹ்யாதி
ப்ராப்தியிலே 1. “அதோ வை துர்நிஷ்ப்ரபதரம்” என்று விசேஷித்து க்ருச்ச்ர
நிஷ்க்ரமணம் சொல்லுகையாலே ஆகாஸாதி ப்ராப்தியிலே அசிரநிஷ்க்ரமணமே
உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். இதிலும் ஆகாஸாத்யவஸ்தூநவிளம்புநியம
நிரஸநவ்யாஜேந வ்ரீஹ்யாதிகளில் ஸுக்யபேக்யமற்று, அசிராவஸ்தூநரூப
தேஷாஷம் த்ருடமாயிற்று; ஷஷ்டாதிகரணத்தில்—ஸ்வர்க்காவரோஹணம்
பண்ணுகிற ஜீவர்கள் வ்ரீஹ்யாதி ஸரீரதயா ஜநிக்கிருர்களு என்று ஸங்கித்து,
வ்ரீஹ்யாதி ஜந்மஹேதுபூதகர்மவிசேஷம் அஸ்ருதமாகையாலே, அந்யஜீவா
திஷ்டித வ்ரீஹ்யாதிகளில் ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமேயுள்ளதென்று நிர்ணயித்தார்.
இதிலும், வ்ரீஹ்யாதிபூவேந ஜநநமென்னும்போது தல்லவநபர்யந்தமாத்ரமே
துக்கம் உக்தமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமென்று நிர்ணயித்தவித்
தாலே ஸோஷண குஸுலாவஸ்தூபந அவஹந பூலீகரண பாக பக்ஷணாதி
தஸைகளிலும் அநுவ்ருத்தி ஸித்திதிகையாலும், பக்ஷணவிஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற
வ்ரீஹ்யாதிகளிலும் பரிணாமபரம்பரயா ஸம்ஸ்லேஷம் ஸித்திதிகையாலும், தேஷாஷ
கீர்த்தநம் அதிஸ்பூடம். இப்படி ஸரீரகத்தில் ஷடாதிகரணியான இப்பாதூத்தாலே
பக்யவதூஸ்ரயனோபயுக்த வைராக்ய ஸித்த்யர்த்தமாக நிரூபித்த அர்த்தத்தை—
ஆழ்வார் “வீடுமின் முற்றவும், வீடுசெய்து உம்முயிர், வீடுடையானிடை, வீடு
செய்ம்மினே”—“ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல விஷயங்களையும் அதிஹேயமென்று அத்ய
வஸித்து, அதில் பேக்யதாபூத்தியை விடுங்கோள். இப்படி விட்டுப் பரமபத
நிலயனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுங்கோள்” என்று
பரப்பற்று ஸுக்யஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் மந்தமதிகளுக்கும் தெளியலாம்படி
ஒரு சொல்லாலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, ஸுத்ரகாரர் பரக்கச் சொன்னத்தை இவர் ஒரு சொல்லாலே
அருளிச்செய்வானென்னென்னில்; A “ஏ பாவம் பரமே” என்கிறபடி நிரந்தர பக்ய
வதூநபுவம் பண்ணுகிற இவருக்குப் பரக்க ஸம்ஸார தேஷாஷகீர்த்தநமும் அஸஹ்ய
மாய்த் தோற்றுகையாலும் B “நல்குரவும் செல்வம்” என்கிற திருவாய்மொழிப்படியே
ஸர்வபதூர்த்தங்களும் ப்ரஹ்மாத்மகதயா பேக்யமாகத் தோற்றச்செய்தேயும்,

ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் க்ருபையாலே, அவர்கள் பாகாநுகுணமாகத் தமக்குத் தோற்றாத தேஷத்தையும் சொல்ல வந்தவராகையாலும், “முற்றவும் வீடுமின்” என்று அக்ராம்யமாக புஹ்வதிகரண ஸித்ததார்த்தத்தையும் சாதூர்யத்தாலே அருளிச்செய்ய வந்தவராகையாலும், இப்படி ஒரு சொல்லாலே வெளியிட்டருளினார். ஆனால் இப்பாதார்த்தமான வைராக்யமாத்ரத்தை விதிக்கவேண்டுமொழிய பாதாந்தரார்த்தமான உபாயஸ்வீகாரத்தை விதிப்பானென்னென்னில்; வைராக்யத்துக்கு உபாயாங்குத்வ ஸுசநார்த்தமாக அருளிச்செய்தாராமித்தனை; புக்த்யுபாயத்துக்கு விஷய வைராக்யமும், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு உபாயாந்தர வைராக்யமும் அங்குமிறே. இதுக்குள்ள அங்குாங்கிபுவத்தை “வீடுசெய்து” என்று ல்யப்பாலே அருளிச்செய்தார்; ஆகையால் இப்பாட்டுக்கும் இப்பாதுத்துக்கும் ஜகமத்யம் ஸித்தம்.

த்வீதீயபாத ப்ரதமாதி,கரணத்தில்—ஸ்வாப்நஸ்ருஷ்டிப்ரகரணத்தில் ஜீவன் ஸந்நிஹிதனாகையாலே தத்ஸ்ருஷ்டி ஜீவகர்த்ருகையென்று ஸங்கித்து, ஸம்ஸார த்ஸாயில் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வோபயுக்த ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகள் கர்மதிரோஹித ஸ்வரூபனான ஜீவனுக்குக் கூடாமையாலே ஸ்வாப்நஸ்ருஷ்டி ஜீவகர்த்ருகையென்று, பரமாத்ம கர்த்ருகை என்று நிர்ணயித்தார். த்வீதீயாதி,கரணத்தில் — நாடிகு ளென்ன, புரீதத்ப்ரதேஸமென்ன, ப்ரஹ்மமென்ன இவை மூன்றும் நைரபேக்ஷ யேண ஸுஷுப்திஸ்தாநத்வேந ஸ்ருதமாகையாலே, தத்ஸ்தாநத்வம் விகல்பேந வருகிறதென்று ஸங்கித்து, ப்ராஸாத் க்ருவார் பர்யங்கங்கள்போலே கார்யபேதேந ஸமுச்சயமே கூடும்படியாகவிருக்க, பாஷிகபாத் க்ர்ப்புவிகல்பம் அயுக்தமாகையாலே, ஸமுச்சயமே யுக்தமென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதி,கரணத்தில்—“ஸுப்தனே ப்ரபேதகாலத்திலே உத்தி,தனாகிருனென்னவொண்ணாது; ஸுஷுப்தனுக்கு ஸர்வோபாதி,விநிர்மோக பூர்வகப்ரஹ்மஸம்பத்தி வருகையாலே” என்று ஸங்கித்து, ஸுஷுப்திக்கு முன்னே ஆரப்தமான கர்மம், உத்தி,தனலே ஸமாபநம் பண்ணப் படுகையாலும், ஸோஹமென்று ஸுப்தனே உத்தி,தனென்று ப்ரத்யபி,ஜ்ஞை வருகையாலும் இத்யாதி,யுக்திகளாலே ஸுப்தனுக்கே உத்தி,தத்வம் ஸமர்த்தி,த தார். சதூர்த்தாதி,கரணத்திலே—மூர்ச்சை-ஸர்வேந்த்ரிய ப்ராண வ்யாபாரோபரதி த்ஸாயாயிருக்கையாலே மரணமென்று ஸங்கித்து, ஆகாரவைரூப்யத்தாலே ஸுக்ஷ்மப்ராணஸ்தித்வம் அவக,தமாகையாலே,மரணய அர்த்த,ஸம்பத்தி-மூர்ச்சை, என்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதி,கரணத்தில் — ஜீவனுக்குப்போலே பரமாத்ம வுக்கும் ஜாக்ராத், ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அவஸ்தாநம் உக்தமாகையாலே, தத்ப்ர யுக்ததேஷங்கள் ஸம்ப,விக்குமென்று ஸங்கித்து, ஸர்வாவஸ்தாவஸ்தி,தமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வமாகிற உப,ய லிங்கம் ஸ்ருதி ஸதஸமதி,க,தமாகையாலே, தத்ப்ரயுக்த தேஷங்கள் ஸம்ப,வியா தென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதி,கரணத்தில் — அசித்,வஸ்துரூபேண பரிணதம்

ப்ரஹ்மந்தானாகவேணும். அன்றிக்கே, “ப்ரஹ்மத்திலும் அசித்வஸ்துவினும் ஏக ஜாதியோகத்தாலே ஐகஜாதிகவஸ்துதானாகவேணும். பிந்நாபிந்நத்வோப்யவ்யப தேஸம் கூடவேண்டுமையாலே” என்று ஸங்கித்து, 1. “அம்ஸோ நாநாவ்யபதேஸாத்” என்கிற அதிகரணந்யாயோந ஜீவனுக்குப்போலே ஸரீராத்மபாவ முண்டாய், அத்தாலே பிந்நாபிந்நத்வ வ்யபதேஸம் கூடுமையாலே, அசித்வஸ்து ப்ரஹ்மஸரீரமென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில்—ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண தயா த்ருஷ்டபரப்ரஹ்மவஸ்துவினும் பரவஸ்து, ஸேதூந்மாந ஸம்பந்தபேத வ்யபதேஸங்களாலே உண்டென்று ஸங்கித்து, காரணவஸ்துவின்காட்டில் வஸ்த வந்தரத்துக்குப் பரத்வம் - 2. “யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்” இத்யாதி, ஸ்ருதி நிஷித்தமாயைலும், ஸேதுத்வவ்யபதேஸம் ஸர்வலோகாந்ஸாங்கர்யஹேதுத்வ ப்ரபுத்தமாயைலும், அபரிச்சிந்ந வஸ்துவுக்கு உந்மாநவ்யபதேஸம் உபாஸ நார்த்தமாயைலும், ஸம்பந்தவ்யபதேஸம் தனக்கே ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரபுத்தமாயைலும், “ததோ யதுத்தரதரம்” என்கிற ஸ்ருதிக்கு பேதவ்யபதேஸம் அர்த்தமல்லாமையாலும், ஜகத்காரணவஸ்துவினும் பரவஸ்துவில்லையென்று நிர்ணயித்தார். சரமாதிகரணத்தில் — யாக த்ந ஹோமோபாஸநாதி வைதிக கர்மங்கள் க்ஷணத்வம்ஸிகளாகிலும், தஜ்ஜந்யாபூர்வத்வாரா பேதகாபவர்க்குருப ஸர்வபுலஸாத்நங்களென்று ஸங்கித்து, கர்த்தவ்யதயா அவக்யாகோபாஸநாதி களுக்கும் புலப்ரதன் பரமபுருஷனெயென்று ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி நிஷித்தமாயைலே, பரமபுருஷனே புலப்ரதனென்று நிர்ணயித்தார். இப்பாதத்தில் முந்துற அதிகரண சதுஷ்டயத்தாலே — ஏதத்தேஹமாத்ராநுபத்தி ஸ்வப்நபதார்த்தகர்த்தருத்வ ஸுஷுப்தி ஸ்த்நாநாதி, நிரூபணமுகேந ப்ரதமபாத நிரூபித-இஹா஽முத்ரஸஞ்சார த்ஸாநுவ்ருத்ததேஷ வ்யதிரித்த தேஷங்கள் வைராக்ய ஸித்த்யர்த்தம் உக்தமாயிற்று. உத்தராதிகரண சதுஷ்டயத்திலும், பரமாத்மரக்தி ஜநநார்த்தம் பகவத் கல்யாணகுணங்கள் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

ஆனால் கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமான இப்பாதத்தில் நிரூபிக்கவேண்டின தேஷங்கள் ஸங்க்யதமானபடி எங்ஙனெயென்னில்; தேஷகீர்த்தநபரமான இவ்வதிகரண சதுஷ்டயமும், பூர்வபாதம்போலே நிஷ்க்ருஷ்டதேஷ ப்ரதிபாதந பரமன்றிக்கே கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமுமாயைலே, இப்பாதத்திலே ஸங்க்யத மாயிற்று; ஆகையாலிதே அதிகரண ஸாராவளியிலே—பூர்வபாதம் நிஷ்க்ருஷ்ட தேஷ ப்ரதிபாதந பரமாகவும், இப்பாதம் கல்யாணகுண ப்ரதிபாதநபரமாகவும் 3. “பாதே த்வர்த்தாஷ் ஷடஸ்மிந் வபுரிஹ விஜஹத்யூதஸூக்ஷ்மஸஸஹேயாத், புக்தஸ்வர்க்காவரோஹே஽ப்யநுஸ்யஸஹிதோ மாத்ரயா பிந்நமார்க்க்ய: | சந்த்ர ப்ராப்த யாதி ந ஸ்யாந்நிரயபதஜ்ஞாநம்புராநேஸ ஸத்ருக்த்வம், தஸ்மாச்சேக்ராவரோஹ: பரவபுஷி சிரம் வ்ரீஹிபூர்வே஽பி யோக்ய: ||” என்றும் 4. “பாதே ஸ்வப்நார்த்த ஹேநுஸ் தத்யமிஹ ஸுஷுப்த்யாத்ருதிஸ்ஸுப்தகோப்தா, முக்தே பேதாதிகர்த்தா

தவநகஸுபகுனோ஽சித்பிரம்ஸீ ஸதேஹ: | பாரம்யஸ்யைகவீமா ஸகலபுலத, இத்ஸ்ய யதே பக்திபூம்நே, ஸத்யே ஹ்யேவம் குனோதாவத, பரபஜநே ருபபேதாதி, சிந்த்யம் ||” என்றும் இரண்டு ஸ்ரக்தரையாலே வேதாரந்தாசார்யர் வகுத்து அருளிச்செய்தார்.

இனி, இரண்டாம்பாட்டு பூர்வாதிகரண சதுஷ்டய ஸமாநார்த்தமாயும், மூன்றாம்பாட்டு உத்தராதிகரண சதுஷ்டய ஸமாநார்த்தமாயுமிருக்கும்; இதில் பூர்வாதிகரண சதுஷ்டய நிரூபித வர்த்தமான தேஹமாத்ராநுபுத்த, ஸ்வப்நாத்யவஸ்தா஽நுவருத்ததேஹாஷங்களை—ஆழ்வாரும் “மின்னின் நிலையில், மன்னுயிராக் கைகள், என்னுமிடத்திறை, உன்னுமின் நீரே”—“மின்னோடொத்த ஸ்வபாவத்தையு முடையதல்ல—ஆத்மவஸ்து பரிக்ரஹிக்கிற ஸரீரங்கள் என்கிறவிடத்தில் நீங்களே அல்பம் சிந்தியுங்கோள்” என்று ஸ்வாப்நகல்ப தடிச்சஞ்சலமாயிருந்துள்ள வர்த்தமான தேஹதேஹாஷகீர்த்தநமுகேந ஸூசிப்பித்தருளினார். ஸரீராதிபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வப்நாத்யநுபுத்தபதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரமக்ருத வைலக்ஷண்யமொழிய நிரூப கார்க்கு வைலக்ஷண்யம் தோற்றுதினே. இன்னமும் ஸ்வாப்ந பதார்த்த கர்த்ரு த்வம் ஜீவனுக்குக் கூடாமைக்கு ஹேது—ஸத்யஸங்கல்பத்வதிரோதநாம்; அதுக்கும் ஹேது — பரமாத்ம நிக்ரஹம்; அதுதானும் தேஹத்தோடே ஸம்பந்திப்பித்து விட்டுத் திரோதநத்தைப்பண்ணும்; ஆகையால் ஸ்வாப்ந கர்த்ருத்வம் ஜீவனுக்குக் கூடாதென்கிற ப்ரதமாதிகரணார்த்தம்—“மன்னுயிராக் கைகள்” என்று ஸத்யஸங் கல்பத்வ திரோதிஹேதுபூத தேஹ ஸம்பந்த ப்ரதிபாதநத்தாலே விசேஷித்து ஸூசிதமாயிற்று. சதுர்த்தாதிகரணோக்தமான ஸுப்தஸ்யைவ உத்திதத்வ நிரூபணமுகேந நித்யத்வஸாதநமும்—“மன்னுயிர்” என்கிற சந்தைக்கு “நித்யமான ஆத்மவஸ்து” என்று வ்யாக்யாதாக்கள் ஒருபடி வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கை யாலே இச்சந்தையாலே உக்தமாயிற்று. இவ்வதிகரண சதுஷ்டயத்துக்கும் பகுவந் மஹிம ப்ரதிபாதகத்வாகாரமும் உண்டாகையாலே, அவ்வம்ஸத்தையும் நியந்த்ருத்வ ரூபமஹிமவாசியான “இறை” என்கிற பதத்தாலே ஸூசிப்பித்தருளினார். முன் புள்ள முதலிகளைவரும் “இறையுன்னுமின்” என்கிற சந்தைக்கு ‘அல்பம் விசாரி யுங்கோள்’ என்று அர்த்தமிட்டார்களேயாகிலும், உரையிலே ஜீயர், ‘ஸ்வாமியை மநம் பண்ணுங்கோள்’ என்று ஒரு பொருளிடிகையாலே, முன்புள்ள முதலிகளுக்கு அவிருத்தார்த்தாரந்தரகதநம் அபிமதமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபநம். இனி, இப் பதத்துக்கு ஸ்வாமித்வ நியந்த்ருத்வங்கள் இரண்டும் அர்த்தமென்னுமிடம் வ்யுத்பத்திஸித்தமாகையாலே இப்படியும் ஓரர்த்தம் சொல்லத்தட்டில்லை.

இனி உத்தராதிகரண சதுஷ்டயார்த்தத்தையும் “நீர் நுமதென்றிவை, வேர்முதல்மாய்த்திறை, சேர்மினுயிர்க்கதன், நோர்நிறையிலே”—“நீங்கள் என்றும் உங்களதென்றும் சொல்லுகிற அஹங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்கி ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்; ஆத்மாவுக்கு இத்தோடொத்த அதிஸயமில்லை” என்று

வெளியிட்டருளினார்; அதெங்ஙனெனென்னில்; பஞ்சமாதிகரணோக்தமான அகில ஹேயப்ரத்யாக கல்யாணைக தாநத்வருபோபயலிங்கத்தை “இறை” என்று சித்சித்வ்யாவ்ருத்தேஸ்வரத்வ ப்ரதிபாதநத்தாலே ஸூசிப்பித்தருளினார். பரமாத்மாவின்னுடைய சித்சித்வ்யாவ்ருத்தி உபயலிங்கத்தாலேயிறே; ஈஸ்வரனுக்கேயிறே உபயலிங்கத்வமுள்ளது. ஷஷ்டாதிகரணோக்தமான — ‘அசித்தூரவ்யம் ப்ரஹ்ம பரிணாமமன்று; ப்ரஹ்மஸஜாதீயதூரவ்யமுமன்று; ஜீவனைப்போலே ப்ரஹ்ம ப்ரகாரம்’ என்கிற அர்த்தமும் “நீர் நுமதென்றிவை, வேர் முதல் மாய்த்திறை” என்கிற வளவாலே ஸூசிதம்; எங்ஙனெனென்னில்; ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்குக்ருதாஹங்கார மமகாரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வோக்தியாலே, ப்ரக்ருதியும் த்யாஜ்யமென்ற தாய், அத்தாலே அசித்தூரவ்யம் உபாதேயதமமான ப்ரஹ்மபரிணாமமுமன்று; ப்ரஹ்ம ஸஜாதீயமுமன்று என்கிற அம்சம் ஸூசிதமாகையாலும், சித்சிந்நியந்த்ருத்வவாசியான “இறை” என்கிற பதத்தால் அசித்துக்கும் நியாயத்வரூப ஸூரத்வா஽பரபர்யாயாம்ஸத்வமேயுள்ளதென்கிற அர்த்தமும் ஸூசிதமாகையாலும், ஷஷ்டாதிகரணோக்தமான அசித்தூரவ்ய ஸ்வரூப நிரூபணமும் ஸூசிதமாயிற்று. ஸப்தமாதிகரணோக்த ஜகத்காரண வஸ்தூத்தீர்ணதத்வ ஸத்பாவநிஷேத நிர்ணயமும் — “இறை சேர்மினுயிர்க்கதன் நேர் நிறையிலே” என்று ஜகத்காரண பூதேஸ்வரஸமாஸ்ரயணோத்கர்ஷ ப்ரதிபாதநத்தாலே ஆஸ்ரயணீயஜகத்காரண வஸ்துவினுடைய நிஸ்ஸமாப்யதிகத்வம் உக்தமாய், அத்தாலே தத்வாந்தரநிஷேதம் பூலிக்கையாலே ஸூசிதம். கிஞ்ச “இறை” என்கிற பதம் ஈஸாநஸப்தபர்யாய மென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஜகத்காரணவஸ்தூத்தீர்ணத்வேந ஸங்க்யமான தத்வவாசகஸப்தத்தை ஜகத்காரணவஸ்துவிலே “இறை” என்று இவர் நிர்தேஸிக் கையாலே, ததுத்தீர்ணவஸ்துநிஷேதமும் ஸூசிதமாகலாம். அஷ்டமாதிகரணோக்த மான தேவதாராத்நரூபயாகதூநஹோமோபாஸநாதிகளுக்கு புகுவத்ப்ரஸாத் துவாரா பூலஸாத்நத்வமொழிய அபூர்வத்வவாரா பூலஸாத்நத்வமில்லையென்கிற அர்த்தமும் “இறை சேர்மின்” என்று — புகுவதூராத்நரூபமான ஆஸ்ரயணத்தை விதிக்கையாலே, ஆராத்யனுடைய ப்ரீதியே பூலப்ரதம்; மற்றொரு அபூர்வாதிக் கள் பூலப்ரதமன்றென்று விதித்திக்கையால் ஸூசிதமாகலாம். ஆகையால், த்ருதீயலக்ஷணத்விதீயபாதத்துக்கும், த்விதீய தூஸக த்விதீய த்ருதீயகூலாதைகளுக்கும் ஐகமத்யம் ஸித்தம்.

குணோபஸம்ஹாரபாதத்துக்கும் சதுர்த்த பஞ்சம ஷஷ்ட ஸப்தமகூலாதைகளுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படி எங்ஙனெனென்னில்; இப்பாதத்தில் நிரூபித்த உபஸம்ஹாராநுபஸம்ஹாரங்களை இவர் இப்பாட்டுக்களாலே ஸூசிப்பிக்கையாலே ஐகமத்யமுண்டு.

இப்பாத ப்ரதூமாதிகரணத்திலே — அநேகஸாகூதீதவைஸ்வாநர வித்யாதிகள் சோதூநாத்யவிஸேஷத்தாலே ஏகமென்று ஸாகூந்தராதிகரணந்யா

யத்தை வக்ஷ்யமாணர்த்தோபயுக்தமாக வித்யையிலும் காட்டினார். த்விதீயாதி, கரணத்தில் — சூரந்தோக்யவாஜஸநேயங்களில் ஸ்ருதையான உத்கீத்யவித்யையிலும் ப்ராணத்ருஷ்ட்யுபாஸ்தி, சோத்யநாத்யவிஸேஷத்தாலே ஏகமென்று ஸங்கித்து, ஒரு ஸ்தலத்தில் உத்கீத்யாவயவமான ப்ராணவத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டியும், ஸ்தலாந்தரத்தில் க்ருத்ஸநோத்கீத்யத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டியுமாயிருக்கையாலே, ரூபபேதாத் வித்யாபேதமென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதி, கரணத்தில்—‘வாஜஸநேய சூரந்தோக்யங்களிலும், கௌஷீதகீப்ரஹ்மணத்திலும் ஸ்ருதமான ப்ராணோபாஸநம் ரூபபேதத்தாலே பிந்நமாகவேணும்; சூரந்தோக்யவாஜஸநேயங்களில் ஜ்யைஷ்ட்யஸ்ரேஷ்ட்ய குணமான ப்ராணனுக்கு வாக்யாதிகூதவஸிஷ்ட்யத்வாதிக்ருண ஸம்பந்தித்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், கௌஷீதகீப்ரஹ்மணத்தில் அது ஸ்ருதமல்லாமையாலும்’ என்று ஸங்கித்து, ‘கௌஷீதகியில் ஸ்ருதமான ப்ராணனுடைய ஜ்யைஷ்ட்யஸ்ரேஷ்ட்யங்கள் வாக்யாதிகூதவஸிஷ்ட்யத்வாதிக்ருண நுஸந்தாநத்துக்கும் ஸூசகமாகையாலே, அதிலும் வாக்யாதிகூதவஸிஷ்ட்யத்வாதிக்ருண ஸம்பந்தம் ப்ராணனுக்கு வித்தி, க்கையால் ரூபக்யம் என்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதி, கரணத்தில்—‘ஸத்யத்வஜ்ஞாநத்வாதிக்ருணங்கள் ப்ரகரணாந்தராதீதங்களாகையாலே ஸர்வவித்யையிலும் அநுபஸம்ஹார்யங்கள்’ என்று ஸங்கித்து, ‘ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் போலே ஸத்யத்வஜ்ஞாநத்வாதிக்ருணங்கள் ப்ரகரணாந்தராதீதங்களாகிலும் ஸர்வவித்யா நுயாயிகள்’ என்று நிர்ணயித்தார்.

பஞ்சமாதி, கரணத்தில் — சூரந்தோக்யவாஜஸநேயங்களில் ஸ்ருதமான ப்ராண வித்யையிலும் ஸ்ருத்யாசார ப்ராப்தாசமநத்திற்காட்டிலும், வித்யாங்கூத்யா ஆசமநாந்தரம் விதிக்கப்படுகிறதென்று ஸங்கித்து, ஆசமநீயாப்புக்களில் ப்ராண வாஸஸ்த்வா நுஸந்தாநம் அங்கூத்யா விதிக்கப்படுகிறதொழிய ஆசமநாந்தரவித்யாநபரமன்றென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதி, கரணத்தில்—வாஜஸநேயக அக்ஷிரஹஸ்யத்திலும் ப்ருஹத்யாரண்யத்திலும் ஸ்ருதையான ஸாண்டிய வித்யை, ஒரு ஸ்தலத்தில் ஸத்யஸங்கல்பம் ஸ்ருதமாய், ஸ்தலாந்தரத்தில் வஸித்வாதிகள் ஸ்ருதமாகையாலே ரூபபேதாத் பிந்நையென்று ஸங்கித்து, வஸித்வாதிகள் ஸத்யஸங்கல்பத்வ விச்சித்தியாய், ரூபபேதமில்லாமையாலே வித்யைக்யமென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதி, கரணத்தில் — ‘ஆதித்யமண்டலத்திலும் அக்ஷியிலும் ஸ்ருதமான ஸத்யஸப்த்வாச்ய ப்ரஹ்மத்தினுடைய வ்யாஹ்ருதி ஸரீரத்வோபாஸநம் துல்யமாகையாலே, “அஹம் அஹ:” என்கிற ரஹஸ்ய நாமங்களும் இரண்டு ஸ்தலத்திலும் அநியமேந அந்விதங்களாகிறன’ என்று ஸங்கித்து, ‘அக்ஷியாதிகூத்யஸ்தாந ஸம்பந்தித்வாகார பேதத்தாலே ரூபம் பிந்நமாய், வித்யை பேதிக்கையாலே, இரண்டு நாமங்களும் வித்யாத்வயநியதங்கள்’ என்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதி, கரணத்தில்—‘தைத்திரீயத்தில் அநாரப்யாதீதங்களான ஸம்ப்ருதி த்யுவ்யாப்த்யாதிக்ருணங்கள். ஸர்வவித்யைகளிலும் உபஸம்ஹார்யங்கள்’

என்று ஸங்கித்து, 'அல்பஸ்தூந கேசரங்களான வித்யைகளில் த்யுய்யாப்த்யாதி, குணங்கள் உபஸம்ஹர்த்தும் அஸக்யங்களாகையாலே அல்பஸ்தூந விஷயங்களான துஹராதிவித்யைகளில் அநுபஸம்ஹார்யங்கள்' என்று நிர்ணயித்தார். நவமாதிகரணத்தில் — தைத்திரீயத்திலும் சூந்தேசாக்யத்திலும் ஸ்ருதையான புருஷ வித்யை ஸம்ஜைஞக்யத்தாலே ஏகையென்று ஸங்கித்து, ஸ்வநத்ரய யஜமான பத்ந்யாதி, கல்பந ப்ரகாரபேத்யுப்ரயுக்த ரூபபேத்யுத்தாலும், ஸதாயுஷ்ட்வ மோக்ஷப்ராப்தி ரூப ப்லபேத்யுத்தாலும் பிந்நையென்று நிர்ணயித்தார். துஸமாதிகரணத்தில் — உபநிஷத்யாரம்பத்திலே அதீதங்களான 1. "ஸந்நோமித்ர:" இத்யாதி, மந்த்ரங்களும் ப்ரவர்க்யாதி, கர்மங்களும் வித்யாஸந்நிதி, ஸமாம்நாநத்தாலே வித்யாங்க்யங்களென்று ஸங்கித்து, அர்த்த ஸாமர்த்த்யத்தாலே அபிசாராத்யயநாதி, களில் விநியுக்தங்களாகையாலே வித்யாங்க்யங்களன்றென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாத்யஸத்தில் — புண்யபாபங்களினுடைய ஹாநிசிந்தநமும், உபாயந சிந்தநமும் வித்யாங்க்யத்வேந அந்வயிக்கும்போது விகல்பேந அந்வயிக்க வேணுமென்று ஸங்கித்து, ஹாந்யுபாயநங்களிரண்டும் ஏகவிஷயங்களாகையாலே ஸமுச்சயிக்கவேணுமென்று நிர்ணயித்தார். துவாத்யஸத்தில் — சிந்தநீயமான ஸுக்ருத துஷ்க்ருதஹானோபாயநங்கள் தேஹவியோக்யகாலத்தில் நியமேந வருகிறதன்றென்று ஸங்கித்து, தேஹவியோக்யநந்தர அநுபாவ்ய ஸுக்யது:க்கங்களில்லாமையாலே, தேஹவியோக்யகாலத்திலே நியமேந வருகிறதென்று நிர்ணயித்தார்.

த்ரயோத்யஸத்திலே — எந்த உபாஸந ஸந்நித்யாநத்திலே அர்ச்சிராதி, க்யதி ஸ்ருதையாயிருக்கிறதோ, தந்நிஷ்டுனுக்கே அர்ச்சிராதி, மார்க்க்யம் நியதமென்று ஸங்கித்து, ஸர்வோபாஸநநிஷ்டுர்களுக்கும் அர்ச்சிராதி, மார்க்க்யம் ஸர்தூரணதயா ஸ்ருதிவிஹிதமாகையாலே ஸர்வர்க்கும் நியதமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்யஸத்தில் — ப்ரபஞ்ச ப்ரத்யநீகதாரூபங்களான அஸ்தூலத்வாதி, தூர்மங்கள், வித்யாந்தர ரூபபூத குணங்களுக்கு வித்யாந்தரரூபத்வே ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஆநந்த்யத்வாதி, களைப்போலே ஸ்வரூபநிரூபகமல்லாமையாலும், ஸர்வவித்யாநுயாயிரூபமன்று, அக்ஷரவித்யாநுபமாத்ரமாகவேணுமென்று ஸங்கித்து, ஆநந்த்யத்வாதி, கள்போலே சித்யசித்யாத்மகப்ரபஞ்ச தூர்மபூத ஸ்தூலத்வாதி, விபரீதமான: அஸ்தூலத்வாதி, களும் ஸ்வரூபநிரூபகமாகையாலே, ஸர்வவித்யாநுயாயிகளென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சத்யஸத்தில் — உஷஸ்திகஹோள ப்ரஸ்நப்ரதிவசநங்களில் ப்ராணநாதி, ஹேதுத்வ அஸநாயாத்யதீதத்வரூப உபாஸ்யாகாரபேத்யுத்தாலே வித்யாபேத்யுமென்று ஸங்கித்து, உபயப்ரஸ்நத்துக்கும் ப்ரமாத்மவிஷயத்தில் பேத்யுமில்லாமையாலும், ப்ரதிவசநத்வயக்யதமான ஆகாரத்வயமும் ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் உபபந்நமாகையாலும், வித்யாபேத்யுமில்லையென்று நிர்ணயித்தார். ஷோட்யஸாதிகரணத்தில் — சூந்தேசாக்யவாஜஸநேயங்களில் ஸ்ருதமான துஹரவித்யை, அபஹதபாப்மத்வ வஸித்வாத்யுபாஸ்யாகார பேத்யுத்தாலே

பிந்நையென்று ஸங்கித்து, வஸித்வாதிசூணங்கள் ஸத்யஸங்கல்பத்வாந்தர்கூத
மாகையாலே உபாஸ்யாகாரபேத்யுமில்லாமையாலே வித்யை அபிந்நையென்று
நிர்ணயித்தார். ஸப்தத்யஸத்தில்—உத்யகீத்யாத்யுபாஸநங்கள் கர்மாங்க்யூதோத்
கீத்யாத்யாஸ்ரயங்களாகையாலே கர்மங்களிலே நியமேந உபஸம்ஹார்யங்க
ளென்று ஸங்கித்து, கோதோஹநாதிகளைப்போலே காம்யங்களாகையாலே,
நியமேந அநுபஸம்ஹார்யங்களென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டாத்யஸத்தில்—‘தஹர
வித்யையில் சூணசிந்தநத்திலே சூணிசிந்தநாவ்ருத்தி வேண்டா, சூணிசிந்தநம்
ஸ்ருதமாகையாலே’ என்று ஸங்கித்து, சூணூர்த்த்யமும் ப்ரத்யாந்யாயேந சூண்யா
வ்ருத்தியுண்டென்று நிர்ணயித்தார். ஏகோநவிம்ஸத்தில் — நாராயணநுவாகம்
பூர்வஸ்ருததஹரவித்யோபாஸ்ய விஸேஷநிர்தாரகமென்று ஸங்கித்து, ப்ரகரணத்
பலவத்தான லிங்க்யூயஸ்த்வத்தாலே ஸர்வவித்யோபாஸ்ய விஸேஷ நிர்தாரக
மென்று நிர்ணயித்தார்.

விம்ஸத்தில்—மநஸ்சிதாதிகளான ஸாம்பாதிகாக்ரிகள்-க்ரியாமயக்ரது ப்ர
க்ருதமாகையாலே தத்யந்வயிகளாய் க்ரியாமயங்களென்று ஸங்கித்து, வித்யாமய
க்ரதுவும் ப்ரக்ருதமாகையாலே வித்யாமயக்ரத்வந்வயித்வேந வித்யாமயங்கள்
என்று நிர்ணயித்தார். ஏகவிம்ஸத்தில் — பரவித்யைகளிலும் உபாஸ்யகோட்
யநுப்ரவிஷ்டமான ஜீவஸ்வரூபத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வாம்ஸமா த்ரம் உபாஸ்யா
காரமென்று ஸங்கித்து, ப்ராப்யத்யஸையிலுள்ளவையெல்லாம் அநுஸந்தேயமாகை
யாலே அபஹதபாப்மத்வாதிகளும் உபாஸ்யாகாரமென்று நிர்ணயித்தார். த்வா
விம்ஸத்தில் — உத்யகீத்யாத்யுபாஸநங்கள், ஸ்வரபேதத்தாலே உத்யகீத்யாதிகள்
ப்ரதிவேத்யம் பிந்நங்களாயிருக்கையாலே வ்யவஸ்திதங்களென்று ஸங்கித்து, பிந்ந
ஸ்வரவத்துக்களான ஸர்வோத்யகீத்யங்களும் 1. “உத்யகீத்ய முபாஸீத” என்கிறவிடத்
தில் ஸாமான்யத: உபாஸநவிஷயங்களாகச் சொல்லப்படுகையாலே, உபாஸநங்
களுக்கு வ்யவஸ்தையின்றிக்கே ஸர்வோத்யகீத்ய ஸம்பந்தமுண்டென்று நிர்ணயித்
தார். த்ரயோவிம்ஸத்தில் — வைஸ்வானரோபாஸநத்தில் ஸ்வரலோகாதியத்யவாய்
வாகாஸ ப்ருதிவ்யவயவஞானவைஸ்வானரன் உபாஸ்யதயா ஸ்ருதனாயிருக்கிறான்;
அவ்விடத்தில் ஒளபமந்யவாதிகளைக் குறித்து சேகயன் ஸ்வரலோகாதிகளில்
ஏகைகத்தையே உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலே, வ்யஸ்தமே உபாஸ்யமென்றும்,
ஸமஸ்தோபாஸநத்துக்கும் ஸர்வாத்மவர்த்தியான ப்ரஹ்மாநுபவத்தைப் பலமாகச்
சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தவ்யஸ்தங்களிரண்டுந்தான் உபாஸ்யங்களென்றும்
ஸங்கித்து, உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் ஸமஸ்தோபாஸநத்தை விதிக்கையாலும்,
வ்யஸ்தோபாஸநத்தில் தத்யவிதிக்குத் தாத்பர்யமில்லாமையாலும், ஸமஸ்தமே
உபாஸ்யமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்விம்ஸத்தில்—‘தஹரஸாண்டியாதிய வித்ய
யைகளுக்கு பேத்யுமில்லை, உபாஸ்ய ப்ரஹ்மமும் தத்ப்ராப்திருப பலமும் ஏகரூப
மாகையாலே’ என்று ஸங்கித்து, ‘ஜகதேககாரணத்வா஽பஹதபாப்மத்வாத்யநு

புந்த, பேத, துங்களாலே வித்யை நானா' என்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சவிம்ஸத்தில்— அக்ஷிஹோத்ரத்யர்ஸபூர்ணமாஸாதிகுள் ஸ்வர்க்கைகபுலங்களாயிருந்தாலும் தத்ய பூயஸ்த்வாபேகையுள்ள புருஷனிடத்திலே ஸமுச்சயமுண்டாயிருக்கிறப்போலே, ப்ரஹ்மா நுபுவபூயஸ்த்வாபேகையுள்ள புருஷரிடத்திலே ப்ரஹ்மவித்யைகளுக்கு ஸமுச்சயம் கூடுமென்று ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மா நுபுவத்தில் தாரதம்யமில்லாமையாலே தாரதம்யமுடைய ஸ்வர்க்குஸாதிகுத ஜ்யோதிஷ்டோமந்யாயம் இங்கே ப்ரஸரியாமையாலே ஸமுச்சயம் கூடாதென்று பரிஹரித்தார். ஷட்விம்ஸத்தில்— ஸப்தத்யஸத்தில் நிரூபித்த உத்யகீத்யாதுபாஸநங்களினுடைய காம்யதயா அநியதிக்கு அடியான பூலஸாதிகுதவத்தை நிரூபித்தார்.

இப்படி ஷட்விம்ஸத்யதிகரணாத்மகமான இப்பாத்யத்தில் த்யவிதீயத்ருதீய பஞ்சமஸப்தத்யஸ விம்ஸஷட்விம்ஸாதிகரணங்களிலே ஸங்குதி விஸேஷத்தாலே கூுத்ரோபாஸநங்களை நிரூபித்தார். அவஸிஷ்டாதிகரண விம்ஸதியிலும் ப்ரஹ்மோபாஸந ப்ரகாரத்தை நிரூபித்தார். இதிலும் த்யர்மிஸ்வரூபம்போலே ஸ்வரூப நிரூபகங்களான ஜ்ஞாநத்வாநந்த்யத்வாதிகளும் ப்ரபஞ்சப்ரத்யநீகதாரூபமான அஸ்தூலத்வாதிக் குணங்களும், ஸர்வவித்யா நுயாயிகளென்று சதுர்த்தத்யஸாதிக் கரணங்களில் நிர்ணயித்தார். ஏகோநவிம்ஸத்தில் — லிங்கபூயஸ்த்வத்தாலே நாராயணநுவாக ப்ரதிபாத்யான தேவதாவிஸேஷமே தத்தத்யவித்யா ப்ரதிநியதகுண விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸர்வவித்யாவேத்யானுகிருனென்று நிர்ணயித்தார். அவஸிஷ்ட ஸப்தத்யஸாதிகரணங்களிலும், குணோபஸம்ஹாரா நுபஸம்ஹாரபூலக வித்யாபேதங்களை நிரூபித்தார்.

இப்படி நாலுவகையாக ஸுத்ரகாரர் நிரூபித்த அர்த்தத்தை-ஆழ்வாரும் நாலாம் பாட்டுத்தொடங்கி மேல் நாலு பாட்டாலே வெளியிட்டருள்கிறார். இந்நாலு பாட்டிலே நாலாம் பாட்டாலே த்யர்மிஸ்வரூபம்போலே ஸ்வரூபநிரூபக த்யர்மம் ஸர்வவித்யா நுயாயியென்கிற அம்ஸத்தை வெளியிடுகிறார். அஞ்சாம் பாட்டாலே கூுத்ரோபாஸந ஸ்வரூப நிரூபணம்ஸத்தை ஸுசிப்பிக்கிறார். ஆறாம் பாட்டாலே வித்யாபேத்யாபேத நிரூபணம்ஸத்தை ஸுசிப்பிக்கிறார். ஏழாம் பாட்டாலே தேவதாவிஸேஷ நிர்ந்தாரணபரமான அம்ஸத்தை ஸுசிப்பிக்கிறார். அதெங்ஙனென்னில்: “இல்லதுமுள்ளதும், அல்லதவனுரு, எல்லையிலந்நலம், புல்கு பற்றற்றே”—“அசித்தின்படியும் சித்தின்படியுமல்ல அவன் ஸ்வரூபம்; அபரிச்சிந்நாநந்த ரூபமாயிருக்கும் அதை விஷயஸங்குமற்று ஆஸ்ரயி” என்று ஆநந்த வல்லியிலும், ஆத்யர்வணிகத்திலும் உக்தமான ஆநந்தத்வாஸ்தூலத்வாதிக் த்யர்மங்களை தத்ப்ரகரணஸந்நிஹிதமான ந்யாஸவித்யையிலும் வேத்யாகாரமாக அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வரூபநிரூபகத்யர்மங்கள் ஸர்வவித்யா நுயாயிகளென்கிற அர்த்தப்ரகாஸகம் இப்பாட்டு என்னுமிடம் அதிஸ்பூடமாயிருக்கிறது.

கூடத்ரோபாஸந ஸ்வரூப நிரூபணம்ஸம்—“அற்றது பற்றெனில், உற்றது வீடுயிர், செற்றது மன்னுறில், அற்றிறை பற்றே”-“இதரவிஷய ஸங்கம் அற்ற தென்றால் ஆத்மா மோகோஷாந்முக்யமாயிருக்கும்; அத்யல்பாநந்த்ரூபமான ஆத்மா நு புவரூப மோகூதத்தை ஹேயமென்று அத்யவஸித்து, நிரதிசய புருஷார்த்தலாபத் தாலே புருஷார்த்தாந்தர ருசியற்று நிலையுண்டாகவேண்டில், ஸர்வேஸ்வரணே ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்று ஆத்மோபாஸநபுலமான ஆத்மா நுபுவத்தை த்யாஜ்ய மாக அருளிச்செய்கையாலே, ஆத்மோபாஸநோபலக்ஷிதமாய், அப்ரஹ்மோபாஸந மாயிருந்துள்ள உத்யக்ஷீத்யாத்யுபாஸநங்களுடைய ஸ்வரூபபுலங்களும் த்யாஜ்யத்வேந உக்தமாகையாலே ஸூசிதமாயிற்று. அப்ரஹ்மோபாஸநங்களும்-ஸ்ரீ கீதாபுஷ்யாத்யுக்தரீத்யா ப்ரஹ்மோபாஸந நிர்வருத்தயுபயுக்த தேஹதாரணத்வாரா மோகூபுலத்திலே அந்தர்பூலிக்கையாலே உபாதேயமென்று அறியவேண்டுமெ யாலும், ஸ்வாதந்தர்யேண துஷ்கர்மம்போல் த்யாஜ்யமாகையாலே அநுபாதேய மென்று அறியவேண்டுமெயாலும், ஸூத்ரகாரர் இப்பாத்யத்திலே நிரூபித்தார். ஆழ்வாரும் இப்பாட்டால் அப்ரஹ்மோபாஸநங்கள் ஸ்வாதந்தர்யேண பரித்யாஜ யங்களென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார். “இறை பற்று” என்று ஆஸ்ரயண வித்யாநத்தாலே உபாஸந நிர்வர்த்தகத்யா உபாதேயமென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார்.

பரவித்யாபேத்யாபேத்ய நிரூபணம்—“பற்றிலனீசனும், முற்றவும் நின்றனன், பற்றிலையாய் அவன், முற்றிலடங்கே” - “ஸங்கைகூகாஸ்ரயனாய், ஈஸ்வரனுமான எம் பெருமான் ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸர்வஸமனாகிருன்; நீயும் தத்விஷய ஸங்க்யாதீ க்யத்தை யுடையனாய், அவனுடைய எல்லாக்கைங்கர்யத்திலேயும் அந்வயி” என்று ந்யாஸவித்யாவேத்யாகாரமான வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யங்களையும், ஸ்வாமித்வத்தையும், ஸங்க்யஸ்வபூவனென்கிற “பற்றிலன்” என்கிற பத்யத்தாலும், ஸ்வாமித்வவாசியான “ஈசன்” என்கிற பத்யத்தாலும் அருளிச்செய்கையாலே, ந்யாஸவித்யை வித்யாந்தரத்திற்காட்டில் பிந்நையென்கிற அர்த்தம் ஸூசிதமாய், மற்றும்முள்ள த்ஹரசாண்டியோபகோஸல வித்யாதிகளிலும் இந்த ந்யாயத் தாலே பேத்யமுண்டென்று ஸூசிதமாகையாலும், தைத்திரீய ச்வேதாஸ்வதராத்ய யநேகோபநிஷச்ச்ருதையான ந்யாஸவித்யை ரூபைக்யத்தால் ஏகையென்று ஸித்தீக்யகையால் மற்றும்முள்ள வித்யைகளிலும் ரூபைக்யமுண்டானால் வித்யைக்யமே உள்ளதென்று பூலிக்கையாலும் ஸூசிதமாயிற்று. “அவன் முற்றி லடங்கே” என்று ஸர்வகைங்கர்யத்தையும் தாம் விதித்த ந்யாஸவித்யைக்குப் புலமாக அருளிச்செய்கையாலே, “வித்யாந்தரஸாத்யபுலா஽விஸிஷ்டபுலத்வாத் விகல்ப:” என்கிற விகல்பாதிகரணார்த்தம் உக்தமாகிறது. ஸூத்ரகாரர் அநந்த ஸாக்ஷாஸ்ருதங்களான அநேக வித்யைகளில் பேத்யாபேத்ய நிரூபணம் பண்ணவேண்டியிருக்கப் பண்ணுதொழிந்தது, ந்யாயப்ரதர்ஸந த்ருஷ்டியாலே ஸ்ரீ-7

யாமாபோலே, இவரும் ந்யாஸவித்யைக்கு வித்யாந்தரத்திற்காட்டில் பேதத்தை யும், தன்னில் பேதமில்லாமையையும் அருளிச்செய்து, ஏதந்யாயேந வித்யாந் தரங்களிலும் பேதாபேதம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்று திங்மாத்ரப்ரதூர் ஸநம் பண்ணினார். * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாருக்கு அநிதர லப்யமாய் ஒரு சாதுர்யமுண்டு; வேதாசார்யரான பாதாராயணர் வேதார்த் தங்களை விசாரித்து அடைவே தாமும் ஸுசிப்பித்துக்கொண்டு வருகிறவிடங்களில் அவர் விஸ்தரித்த இடங்களிலே தாம் ஸங்க்யஹித்தருளுகையும், அவர் ஸங்க்ய ஹித்தவிடங்களில் ஈஷத்விஸ்தரிக்கையும்; அதெங்ஙனெயென்னில், ஸ்வர்க்கா லோஹாவரோஹ மாத்ருபித்ரு கார்ப்பாந்வய ரௌரவாதி நரகாநுபவாதிகளான ஸம்ஸாரதேவாஷங்களை ஸுத்ரகாரர் பரக்கச் சொன்னத்தை “வீடுமின் முற்றவும்” என்று ப்ரயோஜகத்திலே அக்ராம்யமாக அருளிச்செய்கையாலும், பாஸுபதாதி கரணத்தில் பாஸுபதிபாரம்ய நிஷேதம் பண்ணினத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, “புரமொரு மூன்றெரித்து அமரார்க்கும் அறிவியந்து, அரனயனென உலகழித்து அமைத்துள்ள” என்று பாஸுபதிஹிரண்யகூர்ப்பார்களுடைய பாரம்யத்தை நிஷேதிக்கையாலும், ஸுத்ரகாரர் விஸ்தரித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்யஹிக்கையும், தத்ஸங்க்யருஹீதார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கையும் இவருக்கு நியதமாயிருக்கும். இதுக்கு அடி - இவருக்கும் அவருக்குமுள்ள ஐகமத்யம்.

ஸர்வவித்யாவேத்யன் ஸ்ரீமந்நாராயணனான தேவதாவிஸேஷமென்று நிர்ணயித்த அர்த்தம்—“அடங்கெழில்சம்பத்து, அடங்ககக்கண்டிசன், அடங்கெழி லஃதென்று, அடங்குகவுள்ளே”-“கார்த்ஸந்யேந நன்றன விபூதி விஸ்தாரத்தைக் கண்டு, அவையெல்லாம் ஸர்வேஸ்வரனுடைய கட்டடங்க நன்றன ஸம்பத்தென்று அத்யவஸித்து, நீயும், ததைஸ்வர்யாந்தர்பூதஞாய் அடங்கு” என்று ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதி ஸமஸ்தவிலக்ஷண புருஷர்களும் பகவத்பூதியாகவும் எம் பெருமான் விபூதிமாணாகவும் இருக்கையாலே, வித்யாந்தரங்களிலே ஸ்ருதமான ஸம்புஸிவாதி ஸப்தங்கள் அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா நாராயணபர்யந்தமாக 1. “ஸ ப்ரஹ்மா”இத்யாதி, வாக்யத்திற் சொன்ன அர்த்தம் ஸுசிதமாய், இத்தாலே ஸர்வவித்யைகளிலும் நாராயணரூப தேவதாவிஸேஷம் உபாஸ்யமாகை சொல்லிற்றாயிருக்கையாலே ஸுசிதமாயிற்று. இப்படி நாலு பாட்டுக்கும் குணேப ஸம்ஹாரபாதத்துக்கும் ஐகமத்யம் கண்டுகொள்வது.

இனிமேல், எட்டாம்பாட்டுக்கும், அங்குபாதத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டான படியைத் தெரிவிக்கிறோம். இப்பாத ப்ரதூமாதிகரணத்தில்—வித்யை-கர்மகர்த்ரு பூதாத்மஜ்ஞாநரூபதயா கர்மாங்க்யம், கர்ம-மோக்ஷஸாத்யம் என்று ஸங்கித்து, கர்த்ருபூதாத்மஜ்ஞாநம் கர்மாங்க்யமேயாகிலும், தத்விலக்ஷண பரமாத்ம ஜ்ஞாநரூப வித்யை கர்மாங்க்யமல்லாமையாலும், யஜ்ஞதூநாதிகர்மங்கள் வித்யாங்க்யதயா ஸ்ருதிஸித்தமாய்கையாலும், வித்யை கர்மாங்க்யமன்று; கர்மமே வித்யாங்க்யமாகை

யால், வித்யை மோக்ஷஸாதநமென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயாதிகரணத்தில்—
கர்மாங்கேதக்ரீதாதிகளில் ரஸதமத்வாதிக் ப்ரதிபாதக வாக்யங்கள், ஜுஹ்வாதிக்
களை ப்ருதிவீத்வாதிக்ரஸ்துதிக்கும் கணக்கிலே உத்க்ரீதஸ்துதிபரங்களென்று
ஸங்கித்து, ஜுஹ்வாதிக்ரவிதிபோலே உத்க்ரீதாதிக்ரவிதி ஸந்நிஹிதமல்லாமையால்,
யாலும், உத்க்ரீதாதிக்ரங்களுக்கு ரஸதமத்வாதிகள் ப்ரமாணந்தராப்ரப்தங்களாகையால்
யாலும் ஸ்துதிபரங்களென்று, ரஸதமத்வாதிக் த்ருஷ்டிவித்யாகங்களென்று நிர்ணயித்தார்.
த்ருதீயாதிகரணத்தில்—வேதாந்தங்களில் ஸ்ருதமான ஆக்யாநங்கள் பாரிபல்வே
விநியுக்தங்களென்று ஸங்கித்து, சில ஆக்யாநங்களை பாரிபல்வத்திலே
விஸேஷிக்கையாலே வேதாந்த ஸித்தாக்யாநங்கள் வித்யாவிஸேஷ ப்ரதிபாத
நார்த்தங்களென்று நிர்ணயித்தார்.

சதுர்த்தாதிகரணத்தில்—க்ருஹிவ்யதிரிக்தாஸ்ரமிகளில் யஜ்ஞதாநாதிக்ர
ளில்லாமையாலே, ததங்குக வித்யாநுஷ்டாநம் அவர்களுக்குக் கூடாதென்று
ஸங்கித்து, யஜ்ஞதாநாதிக்ரூபாங்குகளில்லாவிடிலும், தத்ததாஸ்ரமோசித கர்மங்
கள் அங்குமாய், தத்ஸாத்யவித்யை கூடுமென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிக்ர
கரணத்தில் — க்ருஹிகளுக்கும் யஜ்ஞாதிக்ரிரபேக்ஷமாகவே வித்யாநுஷ்டாந
மென்று ஸங்கித்து, யஜ்ஞாத்யங்குகத்வம் ஸ்ருதிஸித்தமாய்கையாலே
யஜ்ஞாத்யபேக்ஷம் வித்யாநுஷ்டாநம் என்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிக்ர
கரணத்தில் — க்ருஹிகளுக்கு கரணவ்யாபாரரூபமான கர்மாநுஷ்டாநமும், தது
ப்ரதிரூபமான ஸமாதிக்ரளும் விருத்தமாய்கையாலே, அவர்களுக்கு ஸமாதிகள்
வித்யாங்குகதயா அநுபாதேயங்களென்று ஸங்கித்து, நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தி
ரூபமான ஸமாதிக்ரளும் விஹிதவிஷய ப்ரவ்ருத்திரூபமான கர்மங்களுக்கும்
விரோதமில்லாமையாலே ஸமாதிகள் வித்யாங்குகதயா உபாதேயங்கள் என்று
நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிக்ரணத்தில் — ப்ராணவித்யாநிஷ்டனுக்கு ஸர்வதா
ஸர்வாந்நாநுமதியென்று ஸங்கித்து, ஸர்வாந்நாநுமதி ப்ராணாத்யயாபத்தியிலே
யொழிய ஸர்வதா கூடாதென்று நிர்ணயித்தார்.

அஷ்டமாதிக்ரணத்தில்—‘வித்யாங்குகளான கர்மங்கள் கேவலாஸ்ரமாங்
குகளென்று, நித்யாநித்ய ஸம்யோகுவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்ரகையாலே’ என்று ஸங்
கித்து, ‘ஏகவிநியோகத்தாலே உபயாங்குகத்வமுண்டாகில் நித்யாநித்ய ஸம்யோக
விரோதம் ப்ரஸங்கிக்ரக்கும். இவ்விடத்தில் விநியோக ப்ருத்க்ரத்வேந ஜீவநாதிக்ராகாம
நாதிக்ராரம்போலே விரோதமில்லாமையாலே கேவலாஸ்ரமாங்குகமும்’ என்று நிர்ணயித்தார்.
நவமாதிக்ரணத்தில்—அநாஸ்ரமிகளான விதுராதிக்ரங்களுக்கு ஆஸ்ரமதர்
மேதிக்ரத்தவ்யதாகமான ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிக்ராரமில்லையென்று ஸங்கித்து,
அநாஸ்ரமிகளான ரைக்வபீஷ்மாதிக்ரங்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யாநுஷ்டாநம் காண்கை
யாலும், விதுராதிக்ரங்களுக்கு தாநாதிக்ரளான வித்யாஸாதநங்களான சில கர்மங்
களுண்டாகையாலும், ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிக்ராரமுண்டென்று நிர்ணயித்தார்.

த்யுஸமாதிகரணத்தில் — நைஷ்டிக வைக்யாநஸ பரிவ்ராஜகாத்யுயாஸ்ரம ப்ரஷ்டர்களுக்கும், விதுராதிக்யாயேந ப்ரஹ்மவித்யையயில் அதிகாரமுண்டென்று ஸங்கித்து, ஆஸ்ரமத்யுயம் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு ப்ராயஸ்சித்தாபாவ ஸ்ரவணத்தாலும், ஸிஷ்டப்ரஹ்மவித்யைக்கு ப்ரஹ்மவித்யையயில் அதிகாரமில்லையென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாத்யுஸத்தில் — உத்யுத்யுபாஸநம் வீர்யவத்தரத்வ ப்ரகாமஞான யஜமாநனாலே த்ஹராத்யுபாஸநம்போலே, அநுஷ்டேயமென்று ஸங்கித்து, கேதாதேஹநாதிகளைப்போலே இந்த உபாஸநம் கர்மாங்க்யாஸ்ரமமாகையாலே கர்மங்களைப்போலே ருத்விக்கர்த்ருகமென்று நிர்ணயித்தார். த்யுஸத்தில்—

1. “ப்ராயஸ்ச பாண்டித்யஞ்ச நிர்வித்யாத் முநி:” என்கிறவிடத்தில் முநி ஸப்ஸ்தேத்யாக் தமான மௌநம் மநநரூபமாகையாலே, 2. “மந்தவ்ய:” என்கிறவிடத்திற் போலே மநநம் அநுவதிக்கப்படுகிறதென்று ஸங்கித்து, ஸ்ரவணப்ரதிஷ்டார்த்தமான மநநம் ப்ராப்தமானாலும், ஸுப்யாஸ்ரய ஸம்ஸீலநரூபமநநம் ப்ராப்தமல்லாமையால் ஏவம்விதமநநம் வித்யாஸஹகாரித்வேந விதிக்கப்படுகிறதென்று நிர்ணயித்தார்.

த்ரயோத்யுஸத்தில்—3. “ப்ராயஸேந திஷ்டாஸேத்” என்கிறவிடத்திலும் உபாஸகனுக்கு விதிக்கப்படுகிற ப்ராலக்ரமம் காமசாராதிகளாகையால், அவைகளும் வித்யாமாஹா த்ம்யத்தாலே உபாதேயமென்று ஸங்கித்து, த்யுஸ்சரிதம் வித்யோத்பத்திவிரோதித்வேந ஸ்ருதமாகையாலும், பாண்டித்யப்ரயுக்த ஸ்வமாஹா த்ம்யாநாவிஷ்கரணம் ப்ராயஸ்யப்ஸ்தார்த்தமாகையாலும், காமசாராதிகள் அநுபாதேயமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்யுஸாதிகரணத்தில் — அநாமுஷ்மிக ப்ரோபாஸநங்கள் ஸ்வஸாத்நபூத கர்மாநுஷ்டாநாநந்தரம் நியதோத்பந்நங்களாகிறனவென்று ஸங்கித்து, ‘ப்ரதிபந்தகமுண்டாகில் விளம்பேந உத்பந்நங்களாகிறன, ப்ரதிபந்தகமில்லையாகில் அவிளம்பேந உத்பந்நங்களாகிறன’ என்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சத்யுஸத்தில்—‘ப்ரஹ்மவித்யைகள் மஹாதிஸயஸாலிகளாகையாலே ஸ்வஸாத்நபூதகர்மாநுஷ்டாநாநந்தரம் நியமோத்பந்நங்களாகிறன’ என்று ஸங்கித்து, ‘அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யுபசாராதிகளான அதிக்ரூரமான ப்ரதிபந்தகங்கள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலே அநியமேந உத்பந்நங்களாகிறன’ என்று நிர்ணயித்தார்.

இதில் த்யுவிதீய த்ருதீயைகாத்யுஸாதிகரணங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள். அவஸிஷ்டத்யுஸாதிகரணத்தில், பத்து அதிகரணத்தாலே—வித்யையே மோக்ஷஸாத்நமென்றும், தத்தத்யுஸ்ரமோசிதமான கர்மங்களே தத்தத்யுஸ்ரமிகளுடைய வித்யைகளுக்கு நியதாங்குங்களென்றும், அநாஸ்ரமிகளான விதுராதிகளுக்கு தபோத்யாநாதிகளான கர்மங்கள் வித்யாங்குங்களென்றும், ஸமாதிகள் வித்யாங்குங்களென்றும், ஸமவிஸேஷரூபமான துஷ்டாநநபரிஹாரமும் வித்யாங்குமென்றும், வித்யாங்குங்களுக்கே ஆஸ்ரமாங்குத்வமுண்டென்றும், ஆஸ்ரமப்ரஷ்டர்களுக்குக் கேவல தபோத்யாநாதிகள் வித்யாங்குமல்லாமையால் வித்யை

யில் அந்வயமில்லை என்றும், ஸுபாஸ்ரய ஸம்ஸீலநரூபமான மநநமென்ன, பாண்டித்யாநாவிஷ்கரண ரூபமான பூல்யமென்ன, இவைகள் அங்குமென்றும் அங்குங்களை நிரூபித்து, அவஸிஷ்ட சதுர்த்துஸபஞ்சதஃஸாதி,கரணங்களால் ப்ரதி பூந்தகமற்ற தஃஸையில் அங்குங்களால் அங்கியான உபாஸநிஷ்பத்தியென்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி நிரூபித்த அர்த்தத்தில், ப்ராஸங்கிகமான அதி,கரணத்ரயத்தையும் உபேக்ஷித்து, அவஸிஷ்டத்வாதஃஸாதி,கரணர்த்தத்தை—“உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவிம்முன்றையும், உள்ளிக்கெடுத்திறை, உள்ளிலொடுங்கே” — “மநநாதி, ஹேதுவான மநஸ்ஸும், ஸ்துத்யாதி,ஹேதுவான வாக்கும், ப்ரணுமாதிகரணமான காயமுமாயிருந்துள்ள இம்முன்றையும், இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனத்தையும் நிரூபித்து, இதர விஷயாவ்யத்தைத் தவிர்த்து, ஸ்வாமியான ப்ராப்தவிஷயத்திலே ஒதுக்கு” என்று அங்குஸ்வரூபத்தையும் அங்குங்களாலே அங்கி, ஸித்தி,தஃஸையையும் அருளிச்செய்து இப்பாட்டாலே வெளியிட்டருளினார். அதெங்ஙனையென்னில்; வித்யையே மோக்ஷஸாதகமென்று ப்ரதஃமாதிகரணத்தில் நிரூபித்த அர்த்தம்—“இறையுள்ளிலொடுங்கே” - “அவன் விஷயத்திலே ந்யஸ்தப,ரனாயிரு” என்று ஸித்தி,தஃபாய ஸ்வீகார ரூபமான ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தையே தஞ்சமாக அருளிச்செய்கையாலே உக்தமாயிற்று. சதுர்த்துபஞ்சமநவமாதிகரணங்களில் — வானப்ரஸ்த, பரிவ்ராஜகர்களுக்கு தத்ததஃஸ்ரமோசிதமான கர்மங்கள் வித்யாங்குங்களென்றும், க்ருஹிகளுக்கு ஸ்வாஸ்ரமோசிதமான யஜ்ஞாதிகர்கள் அங்குமென்றும், விது,ராதிகளுக்கு த்ரநாதிகம் வித்யாங்குமென்றும், நிர்ணயித்த அர்த்தம்-அகிஞ்சநனான ந்யாஸவித்யா நிஷ்ட,னுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரஸாத,நாந்தரவைமுக்யத்தை “உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவிம்முன்றையும், உள்ளிக்கெடுத்து” என்று அங்குமாக விதி,க்கையாலே, தந்முகே,ந தத்ததஃதி,காராநு கு,ணங்கா நுஷ்ட,நாத்தாலே வித்யாநிஷ்பத்தி வருமென்று சொல்லிற்றாய், அத்தாலே ஸுசிதமாகிறது.

ஷஷ்ட,ராதிகரணத்தில்—ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபங்களான கர்ம ஸமாதிகளுக்கு விஹிதநிஷித்த,பே,தே,ந விரோத,மில்லையென்று நிர்ணயித்த அர்த்தமும்- “உள்ளமுரைசெயல்” இத்யாதி,யாலே ப்ரதிகூலவிஷயநிவ்ருத்தியையும், அநுகூலவிஷய ப்ரவ்ருத்தியையும் விதி,க்கையாலே வ்யக்தமாக ஸுசிதம். மனோவாக்காயங்களை அநுசித விஷயங்களினின்றும் மீட்கவேணுமென்று விதி,க்கிற இச்சந்தையாலேதானே ஸப்தமாதிகரணோக்தமான நிஷித்த,ப,க்ஷணம் பரிஹார்யமென்கிற அர்த்தம் ஸுசிதமாயிற்று. அஷ்டமாதிகரணத்தில் ஒரு த்ரமத்துக்கே வித்யாங்குத்வமும் ஆஸ்ரமாங்குத்வமும் கூடுமென்று நிரூபித்த அர்த்தம்-இதரவிஷயங்களிலுள்ள மனோவாக்யவ்ருத்திகளையே ப,க,வத்,விஷயத்திலும் ஒடுக்கச்சொல்லி விதி,க்கையாலே ஸுசிதமாகலாம்.

இனிமேல், சதுர்த்த்யாயத்துக்கும் மேலிரண்டு பாட்டுக்கும் ஐகமத்ய முண்டானபடியைத் தெளிவிக்கிறோம். இதில் ஒன்பதாம்பாட்டு ப்ரத்யமத்விதீய பாத்ரார்த்த்யமாகவும், பத்தாம்பாட்டு த்ருதீயசதுர்த்த்யபாத்ரார்த்த்யமாகவுமிருக்கும்.

இதில் ப்ரத்யமபாத்ய ப்ரத்யமாதிகரணத்தில்—மோக்ஷஸாதாரீபூதஜ்ஞாநம் ஸக்ருத்யாவ்ருத்தமென்று ஸங்கித்து, நிரந்தரத்யாயாநரூபமான ஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாத்யநமென்று ஸ்ருதிஸித்தத்யமாயைகயால் அஸக்ருத்கர்த்தவ்யமென்று நிர்ணயித்தார். த்யவிதீயாதிகரணத்தில்—1. “ஆத்மேத்யேவோபாஸீத” இதி வாக்க்யவிசேஷ ப்ரதிபந்நமான உபாஸநவிசேஷத்தில் அந்யத்வேந ப்ரஹ்மம் உபாஸ்யமென்று ஸங்கித்து, இவ்விடத்திலும் ஆத்மத்வேநைவ உபாஸ்யமென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதிகரணத்தில்—2. “மநோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத” இத்யாதிக்ரணத்தில்—‘புலஸாத்யத்வேந உத்க்ருஷ்டமான உத்யகீத்யாதிக்ருஷ்டி ஆதித்யாதிகளில்’ என்று ஸங்கித்து, ஆதித்யாதிகளே புலப்ரத்யயா உத்க்ருஷ்டங்களாகையாலே உத்யகீத்யாதிகளில் ஆதித்யாதிக்ருஷ்டியே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிகரணத்தில்—உபாஸநாநுஷ்ட்யாநம் ஆஸீநத்வஸ்யாநத்வ

ஸ்திதிக்ரமநாத்யவஸ்தைகளிலும் விஸேஷாபாவாத் உபபங்கமென்று ஸங்கித்து, ஸயநாத்யவஸ்தைகளில் ஏகாக்ரத்வஸம்பவம் அநுபபங்கமாகையாலும், ஆஸீந த்வாவஸ்தையிலொன்றிலுமே கடிக்குமொன்றாகையாலும், தத்யவஸ்தையிலேயே உபாஸநா நுஷ்டாநமென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்ட்யாதிகரணத்தில்—பூர்வம் நிர்ணீதோபாஸநம் ஏகாஹமாத்ர ஸம்பாத்யமென்று ஸங்கித்து, 1. “ஸ க்லவேவம் வர்த்தயந் யாவத்யாயுஷம்” என்கிற ஸ்ருதியின்படியே ஆப்ரயாணம் அநுவர்த்தநீய மென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில்—வித்யாபுலத்வேந ஸ்ருதங்களான பூர்வோத்தராகங்களினுடைய அஸ்லேஷ விநாஸங்கள் 2. “நாபுக்தம்” இத்யாதி, வசந விரோதத்தாலே வித்யாப்ரஸம்ஸார்த்தங்களென்று ஸங்கித்து, அஸ்லேஷ விநாஸங்கள் வித்யாபுலத்வேந ஸ்ருதிப்ரதிபங்கங்களாகையாலும், 2. “நாபுக்தம்” இத்யாதி, வசநங்கள் புலஜநஸக்தி த்ரடிமப்ரதிபாத்யந பரங்களாகையாலும், ப்ரஸம் ஸார்த்தங்களன்றென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில் — ஸுக்ருதம் ஸாஸ்த்ரஸித்த்யமாகையாலே வித்யா விரோதியன்றென்று ஸங்கித்து, ஸுக்ருத மும் அதிகாரி பேதேந வித்யாவிரோதியென்று நிர்ணயித்தார். நவமாதிகரணத் தில்—ஸர்வபூர்வாகங்களும் வித்யாமாஹாத்மயத்தாலே விநாஸ்யங்களென்று ஸங்கித்து, அநாரப்யத கார்யங்களுக்கே அதுள்ளதொன்று என்று நிர்ணயித்தார். த்யுஸமாதிகரணத்தில்—அக்ஷிணோத்ராதிக்ரம நித்ய நைமித்திக வர்ணஸ்ரமத்யுமங் களுக்கும், தத்புலத்துக்கும் அஸ்லேஷோக்த்யா அநுஷ்டாநம் அப்ராப்தமென்று ஸங்கித்து, வித்யோத்பாத்யங்களான ஸ்வவர்ணஸ்ரமோசித கர்மங்களுக்கு புலா ஸ்லேஷமில்லாமையால் அநுஷ்டாநம் ப்ராப்தமென்று நிர்ணயித்தார். ஏகா த்யுஸத்தில் — ப்ராரப்யத கர்மவிநாஸம் வித்யாயோநிஸரீராவஸாநத்திலே நியமேந வருகிறதென்று ஸங்கித்து, தச்சுரீராவஸாநத்திலேயாகிலும், ஸரீராந்தராவஸாநத் திலேயாகிலும் அநியமேந வருமென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயபாத்ய ப்ரத்யமாதிக்ரணத்தில்—3. “வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே” என்று வாக்குக்கு மநஸ்ஸம்பத்தியை ப்ரதி பாதிக்கிற ஸ்ருதி-வாக்கு மநஉபாத்யாநகமல்லாமையாலே மநஸ்ஸிலே வாக்ஸ்வரூப ஸம்பத்தியைச் சொல்லுகிறதன்று; வாக்ஸ்ருத்தி - மனோதீநையாகையாலே தத்வ்ருத்திஸம்பத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று ஸங்கித்து, மநஸ்ஸிலே வாக்ஸ்வ ரூபஸம்பத்திப்ரதிபாத்யமானாலே ஸம்பத்திஸ்ருதிஸ்வாரஸ்யம் ஸித்தி, க்கையாலும், வாக்குக்கு மநஸ்ஸு உபாத்யாநகமல்லாமையால் லயம் கூடாதேயிருந்தாலும், மநஸ்ஸோடு வாக்ஸம்யோக்யத்தைச் சொல்ல வந்ததாகையாலும், மநஸ்ஸிலே வாக்ஸ்வரூப ஸம்பத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயாதிக்ரணத்தில்—4. “மந: ப்ராணே” என்கிறவிடத்தில், அந்நப்ரக்ருதிகமாகச் சொல்லப் படுகிற மநஸ்ஸுக்கு அந்நப்ரக்ருதிகபூதாப்ரக்ருதிகமான ப்ராணன் காரண மாகக் கூடுகையாலே பரம்பரயா ஸ்வகாரணே லயரூப ஸம்பத்தியைச் சொல்லுகிற தென்று ஸங்கித்து, மந:ப்ராணங்கள் அஹங்காராகாஸ விகாரங்களாகையாலும், அந்நாப்யவிகாரங்களல்லாமையாலும், பரம்பரயா காரண லயஸம்பத்தி ப்ரதிபாத்யந

பரமன்று; பூர்வோக்தரீத்யா ஸம்யோக்யமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதிகரணத்தில்—1. “ப்ராணஸ்தேஜஸி” என்கிறவிடத்தில், கேவல தேஜஸ்ஸிலே ப்ராணஸம்பத்தியென்று ஸங்கித்து, ஜீவனோடேகூட, தேஜஸ்ஸிலே ப்ராணஸம்பத்தியென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிகரணத்தில்—தேஜஸ்ஸுமப்து மாத்ர ஸ்ரவணத்தாலே ஜீவஸம்புக்த ப்ராணனுக்கு கேவலதேஜஸ்ஸம்பத்தியென்று ஸங்கித்து, தேஜ உபலக்ஷித ஸர்வபூதங்களிலும் ஸம்பத்தியென்று நிர்ணயித்தார்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில்—ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு அத்ரைவ அம்ருதத்வ வசந்த தாலே உத்க்ரான்தியில்லாமையால் அப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கே உத்க்ரான்தியென்று ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கும் நாடிவிசேஷத்தாலே உத்க்ரமணம் ஸ்ருதி ஸித்ததாமாகையாலே அவனுக்கும் அது உண்டென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில்—ஜீவபரிஷ்வக்தங்களான பூதஸூக்ஷ்மங்களில் ஸுகூது:க்கோப பேக்யூபகார்யம் காணாமையாலே, அவற்றுக்குப் பரமாத்ம ஸம்பத்தியில்லையென்று ஸங்கித்து, ஸுகூப்திப்ரளயதஸூகளிற்போலே பரமாத்ம ஸம்பத்தியால் ஸுகூது:க்கோபபேக்யாயாஸவ் ஸ்ரமூபகார்யம் உத்க்ரமணதஸூயிலும் உண்டாகையாலே, 2. “தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம்” என்று ஸ்ருதிப்ரதிபந்நமான ஜீவஸம்புக்த பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்குள்ள பரமாத்ம ஸம்பத்தியை இல்லையெனவொண்ணா தென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில் — பூர்வோக்தமான பரமாத்ம ஸம்பத்தி காரணபத்திருபையென்று ஸங்கித்து, 3. “வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே” என்கிற விடத்தில் 3. “ஸம்பத்யதே” என்கிற பதும் ஸம்ஸர்க்கு விசேஷவாசியாகையாலும், அநுஷக்தமான அந்தப் பதத்துக்கு அபித்யாநவைரூப்யத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸம்ஸர்க்குவிசேஷாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில் — ‘ஸதாதிகையான மூர்த்யந்யநாடியாலே நிஷ்க்ரமணமென்கிற நியமமில்லை. தோன்றிற்றொரு நாடியாலே நிஷ்க்ரமணமுள்ளது’ என்று ஸங்கித்து, 4. “தயோர்த்வமாயந்நம்ருதத்வமேதி” என்று மூர்த்யந்யநாடியாலே நிஷ்க்ரமணமென்று ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, நியமேந மூர்த்யந்யநாடியாலே நிஷ்க்ரமணமென்று நிர்ணயித்தார்.

நவமாதிகரணத்தில்—‘உத்க்ரமணநந்தரம் ரஸ்யநுஸாரேண க்யதியென்கிற நியமமில்லை; நிஸிம்ருதனான ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு அது கிடையாமையாலே’ என்று ஸங்கித்து, நிஸியிலும் ரஸ்யமிஸம்பவப்ரதிபாதகஸ்ருதி இருக்கையாலே, நிஸிம்ருதனாகிலும் ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு ரஸ்யநுஸாரேண க்யமநம் நியதமென்று நிர்ணயித்தார். தசமாதிகரணத்தில்—நிஸாமரணம் ஸாஸ்த்ரகூர்ஹிதமாகையாலே, அப்போது ம்ருதனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியில்லையென்று ஸங்கித்து, கர்மஸம்பந்தம் யாவத்யேஹபாவியாகையாலே கர்மவிநாஸாநந்தரம் ஸம்ஸாரம் கூடாமையாலும், நிஸாமரணகூர்ஹை அவித்வத்விஷயையாகையாலும், நிஸாம்ருதனுக்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாதஸத்தில்—தக்ஷிணாயநம்ருத

னுக்கு சந்த்ரப்ராப்திஸ்ரவணத்தாலும், சந்த்ரப்ராப்தியுடையவர்களுக்குப் புநரா
வ்ருத்தி ஸ்ருதையாகையாலும், அக்காலத்தில் ம்ருதர்களுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி
யில்லையென்று ஸங்கித்து, பித்ருயாணபதத்தாலே சந்த்ரப்ராப்தி உடையவர்
களுக்கே புநராவ்ருத்தியொழிய சந்த்ரப்ராப்தி உடையவர்களுக்கெல்லாம் புநரா
வ்ருத்தி உண்டென்கிற நியமமில்லாமையாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தியுண்டென்று
நிர்ணயித்தார்.

இதில் ப்ரதமபாதத்தில்—முதலதிகரண ஷட்கத்தாலே உபாஸந ஸ்வரூப
ஸோதநத்தைப்பண்ணி, ஏழாமதிகரணம் தொடங்கி மேலுள்ள அதிகரணபஞ்சகத்
தாலே ஏதத்தேஹஸம்பந்த, தஸையிலுள்ள வித்யாபலத்தை நிரூபித்தார்;
த்விதீயபாதத்தில் உத்க்ராந்திநிரூபணம் பண்ணினார். இப்படி பாதத்வயத்
தாலே நிரூபித்த அர்த்தத்தை—“ஒடுங்க அவன்கண், ஒடுங்கலுமெல்லாம், விடும்
பின்னுமாக்கை, விடும்பொழுதெண்ணே” - “ஸ்வாமியானவனிடத்திலே அப்ருதக்
ஸித்த, ப்ரகாரதயா அந்தர்ப்புவிக்கவே, ஆத்மாவினுடைய அஜ்ஞாநாதி, ஸ்வபூவ
ஸங்கோசமும் தத்தேதுவான அவித்யாதிகளுமெல்லாம் விட்டுக் கழியும்.
பின்னையும் ஆரப்தஸாரவிலேத்தினுடைய முடிவைப் பார்த்து, அதை விடும்
பொழுது எண்ணவேணும்” என்று ஆழ்வாரும் வெளியிட்டருளினார். அதெங்ஙனே
யென்னில்; ‘ஸ்வாமியானவனிடத்திலே அப்ருதக்ஸித்த, ப்ரகாரதயா அந்தர்ப்
புவித்து புஜிக்கவே’ என்று சொல்லுகிற—“ஒடுங்க அவன்கண்” என்கிற முதலடி
யாலே, ப்ரதமபாதாதிகரணஷட்க நிரூபிதமான உபாஸந ஸ்வரூபஸோதநம்
பண்ணின அம்ஸம் ஸூசிதமாயிற்று. “ஒடுங்கே” என்கிற அம்ஸத்தை உரை
யிலே புஜநபரமாகவும் யோஜித்தமை ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். ஈடு, சதுர்விம்ஸதி
ஸஹஸ்ரம் முதலான வ்யாக்யாநங்களிலும் - “புஜநம் எளிதானாலும்” என்றும்,
“புஜநமாவதுதான் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்குக் கொடுக்கை”
என்றும் உக்தமாகையாலே, இச்சந்தை புஜநபரமாகவே முன்புள்ள முதலிகளும்
வ்யாக்யாநம் பண்ணினமை ஸித்தமாயிருக்கும். “*வீடுமின்முற்றவும் - ப்ரபத்தி
பரம், * பத்துடையடியவர் - புக்திபரம்” என்கிற வ்யவஸ்தைக்கு இது விருத்த,
மன்றோவென்னில், புஷ்யகாரருக்கு முன்புள்ள முதலிகள் இப்படி நிர்வஹித்தார்
களேயாகிலும், புஷ்யகாரருக்கு இவ்வருகுள்ள முதலிகள் இரண்டும் புக்திபர
மென்று நிர்வஹிக்கையாலும், வ்யாக்யாதாக்களைவரும் புஜநபரமென்று
தோற்றும்படியே வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலும் விரோதமில்லை. ஆனால்,
*வீடுமின்முற்றவும் - புக்திபரமாயும், இச்சந்தை-புஜநப்ரகார ப்ரதிபாதந பரமாயும்
இருந்ததேயாகிலும் “ஸாத்யபுக்தி ப்ரதிபாதநபரம் இத்திருவாய்மொழி” என்று
*வீடுமின்முற்றவும் ப்ரவேஸத்திலே க்ரந்தகாரர் தாமே நிர்ணயம் பண்ணுகை
யாலே, இச்சந்தை ஸாதந புக்திப்ரகாரப்ரதிபாதநபர அதிகரண ஷட்கார்த்த

ஸூசகமானபடி எங்ஙனேயென்னில்; நாதமுநி ப்ரபுருதிகளான நம் பூர்வாசார்யர்
கள் அநுஷ்டித்த ஸாத்யபுத்திக்கும், உபாஸகன் அநுஷ்டித்த ஸாத்யபுத்திக்
கும், ஸாத்யநத்வ புத்தி, ராஹித்ய ஸாஹித்யங்களால் வந்த பேதமொழிய ஸ்வரூப
வைலக்ஷணயமில்லாமையாலும், யம நியம ப்ராணாயாமாதிகளென்ன, கீர்த்தந
யஜந நமஸ்காராதிகளென்ன, ஸூசிதேயஸாவஸ்தாபித சேலாஜிந குசேராத்ந ரூபா
ஸநமென்ன, ஏகாக்ரசித்ததாவஸ்தாநமென்ன இவை முதலான அநுஷ்டானமும்
இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலும், இச்சந்தை ஸாத்யபுஜநத்தைச் சொன்னாலும்
ஸாத்யபுஜந ப்ரகார ஸூசகத்வமுண்டாகத் தட்டில்லை.

இனி, ஏழாமதிகரணம் தொடங்கி மேலுள்ள அதிகரண பஞ்சகத்தாலே
நிருபித்த ஏதத்தேஹஸம்பந்த துஸையிலுள்ள வித்யாபுலாம்ஸமும்—“ஒடுங்கலு
மெல்லாம் விடும்” - “ஆகூந்துகங்களாய், ஸ்வரூபப்ரயுக்தமன் றிக்கேயிருக்கிற
அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களெல்லாம் விட்டுப்போம்” என்று
வித்யாபுலமான ஸகலவிரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிற இச்சந்தையாலே
ப்ரகாஸிதமென்னுமிடம் ஸ்பூடமாக அறியலாம்.

“ஸரீரவிஸ்லேஷ துஸையை எண்ணுங்கோள்” என்று விதிக்கிற—“ஆக்கை
விடும்பொழுதெண்ணே” என்கிற சந்தையாலே, உத்க்ராந்தி பாதார்த்தம்
கார்த்ஸந்யேந ஸூசிதமாயிற்று. இதில் ப்ரத்யமாதிகரணம் தொடங்கி அஷ்டமாதிக்
கரணபர்யந்தம் நிருபித்த ஸர்வேந்த்ரிய பூத ஸம்பத்திரூப - உத்க்ரமணம்ஸம்
“ஆக்கைவிடும்” என்கிறவளவாலே உக்தமாயிற்று. நவமாதிகரணம் தொடங்கி மேல்
மூன்று அதிகரணத்தாலே, ப்ராரப்த கர்மாவஸநகாலமே மோக்ஷகாலமென்று
நிர்ணயித்த அம்ஸமும், க்ருதக்ருத்யனான அதிகாரிக்கு “ஸரீரவிஸ்லேஷ காலத்தை
விஸேஷமின்றிக்கே எப்போது வருகிறதோவென்று சிந்தி” என்கிற—“விடும்
பொழுதெண்ணே” என்கிறவளவாலே ஸூசிதமாயிற்று. இப்படி ஒன்பதாம் பாட்டுக்
கும் சதுர்த்தாத்யாய ப்ரத்யம த்விதீயபாதங்களுக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடத்தை
உபபாதித்தோம்.

இனிமேல், த்ருதீய துரீயபாதங்களுக்கும் பத்தாம்பாட்டுக்கும் ஐகமத்யமுண்
டாம்படியைத் தெளிவிக்கிறோம். த்ருதீயபாத ப்ரத்யமாதிகரணத்தில், ப்ரஹ்ம
ப்ராப்தியில் அர்ச்சிராதிமார்க்கமும், பின்னையும் சில மார்க்காந்தரங்களும் நைந்
பேக்ஷயேண சூந்தேத்யாக்ய வாஜஸநேயாதிகளில் ஸ்ருதங்களாகையாலே,
மார்க்கங்கள் விகல்பேந வருகிறதென்று ஸங்கித்து, ஸர்வஸ்துலங்களிலும் அர்ச்சி
ராதியூதர்களான ஆதித்யாதி புருஷர்களே வழிநடத்துகிறவர்களாகக்
காண்கையாலே, அர்ச்சிராதிமார்க்கமே ப்ரத்யபிஜ்ஞாதமாகையாலே மார்க்கம்
ஏகமென்று ஸித்திக்கையாலும், அத்தால் அந்யத்ரோக்தங்களுக்கு அந்ய
த்ரோபஸம்ஹாரம் ப்ராமாணிகமாகையாலும், அர்ச்சிராதிமார்க்கேணவ முக்தஸ்ய

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யர்த்தக்ருமநமென்று நிர்ணயித்தார். த்ருவீயாதிகரணத்தில்—
அர்ச்சிராதிபுருஷப்ரதிபாதுநமத்யே ஸாக்ரபேதேந ஸ்ருதங்களான தேவ
லோக வாயு ஸப்தங்கள் அபிந்நார்த்தங்களாகையாலே, தேவலோகஸப்த
வாச்யமும், வாயுவும் அர்த்தாந்தரமன்றென்று நிர்ணயித்தார். த்ருவீயாதி
கரணத்தில் — பாடக்ரமத்தாலே வருணேந்த்ர ப்ரஜாபதிகளுக்கு வாய்வந்தரம்
நிவேஸம் யுக்தமென்று ஸங்கித்து, பாடக்ரமாபேக்ஷயா அர்த்தக்ரமம்
புலிஷ்டமாகையாலே மேகோத்ர வர்த்தித்வரூபஸம்பந்தத்தாலே வித்யுத
உபரி வருணேந்த்ராதிகளுக்கு நிவேஸம் யுக்தமென்று நிர்ணயித்தார்.
சதுர்த்தாதிகரணத்தில் — அர்ச்சிராதிகள் மார்க்குசிந்ஹங்களென்று ஸங்கித்து,
க்ருமித்ருத்வம் ஸ்ருதமாகையாலே, அர்ச்சிராதிகள் ஆதிவாஹிக புருஷர்க
ளென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிகரணத்தில் — ப்ரஹ்மோபாஸகனுக்குப் பரி
பூர்ண ப்ரஹ்மப்ராப்த்யர்த்தம் தேவஸாந்தரக்ருமம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே,
ப்ரஹ்மோபாஸகர்களுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்குமில்லை; ப்ரதீகோபாஸகர்களுக்கே
அர்ச்சிராதிமார்க்குமுள்ளதென்று ஸங்கித்து, தேவஸவிஸேஷாவச்சிந்ந ப்ரஹ்ம
ப்ராப்தியுடையவனுக்கே அவித்யானிவ்ருத்தி ஸ்ருதையாகையாலே, நிஷ்க்ருஷ்ட
ப்ரஹ்மஸாரீர ஜீவோபாஸகர்களுக்கும், ஜீவஸாரீரப்ரஹ்மோபாஸகர்களுக்குமே
அர்ச்சிராதி மார்க்குமுள்ளதென்று நிர்ணயித்தார்.

முக்தைஸ்வர்ய ப்ரகாரசிந்தநம் பண்ணுகிற துரீயபாது ப்ரத்யுமாதிகரணத்
தில் — ப்ரஹ்மஸம்பத்தியுடையவனுக்கு ஸ்வரூபம் நித்யாவிர்பூதமாயிருக்கையால்,
அதுக்கு ஆவிர்பூவம் சொல்லவொண்ணாது; அபூர்வமாயிருப்பதொரு ஆகார
நிஷ்பத்தியே உள்ளதென்று ஸங்கித்து, அபஹத பாப்மத்வாதிக்ருணகாத்மஸ்வரூபம்
அவித்யாதிரோஹிதமாகையால், தந்நிவ்ருத்த்யா எப்போதுமுள்ள ஆத்மஸ்வ
ரூபாவிர்பூவமே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். த்ருவீயாதிகரணத்தில்—‘முக்தன்
ப்ரஹ்மாநுபவதஸஸயில், ப்ரஹ்மத்தை விபக்தமாக அநுபவிக்கிருனென்ன
வேணும்; ஸ்ருதி ஸதங்களாலே தத்வதஸஸயிலும் பேதம் காண்கையாலே’ என்று
ஸங்கித்து, ப்ரகாரப்ரகாரிபேதத்தால் வந்த பேதத்தை ஸ்ருதிஸதங்கள் சொல்ல
வந்ததொழிய, தத்வமஸ்யாதி ஸ்ருதிஸித்தவிஸிஷ்டைக்யத்தை ப்ரதிக்கவந்த
தல்லாமையாலே, தத்ப்ரகாரத்யா அவிபக்தமாயே அநுபவிக்கிருனென்று நிர்ண
யித்தார். த்ருவீயாதிகரணத்தில்—முக்தனுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதி க்ருணவத்த்
வந்தான், ஜ்ஞாநத்வந்தான், ஸ்வரூபமென்று மதபேதத்தாலே ஸங்கித்து, உபய
மும் ஸ்ருதி ஸித்தமாகையால், உபயமும் ஸ்வரூபமென்று நிர்ணயித்தார்.

சதுர்த்தாதிகரணத்தில் — முக்தனுக்கு ஸ்ருதையான ஜ்ஞாத்யாதிப்ராப்தி
யில் ப்ரயத்நாந்தரஸாபேக்ஷை உண்டென்று ஸங்கித்து, ஈஸ்வரனைப்போலே
ப்ரயத்நநிரபேக்ஷமாகவே ஜ்ஞாத்யாதிப்ராப்தியுள்ளது என்று நிர்ணயித்தார்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — கர்மஸம்பந்தமில்லாமையால் முக்தன் அஸரீரனாயே யிருப்பனென்றும், கர்மஸம்பந்தமில்லாவிடிலும், கேவலேச்சயா ஸஸரீரனாயே யிருப்பனென்றும் ஸங்கித்து, ஸங்கல்பமுண்டாகில் ஸஸரீரனாயிருக்கிறான், அதில்லையாகில் அஸரீரனாயிருக்கிறானென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத் தில்—பரமஸாம்யாபத்திஸ்ருதியாலே ஜகதீஸ்வரத்வமும் முக்தனுக்குண்டென்று ஸங்கித்து, அதுள்ளது ஜகத்காரணபூத ப்ரஹ்மமாத்ரத்துக்கேயாகையாலே, பேராக் மாத்ரஸாம்யமே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். சரமஸூத்ரம் அதிகரணந்தர மான பக்ஷத்தில், ஸப்தமாதிகரணமான அதில்—ஸ்வதந்த்ரனான ஈஸ்வரன் கதூசித் புநராவ்ருத்தியையும் பண்ணக்கூடுமென்று ஸங்கித்து, அநாவ்ருத்தி ஸ்ருதிஸித்த மாகையாலும், ஸத்யஸங்கல்பனான ஈஸ்வரன் ஸ்வஸங்கல்ப விருத்தமாகப் புநரா வ்ருத்தியைப் பண்ணாமையாலும், புநராவ்ருத்தி வாராதென்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி இவ்விரண்டு பாதத்தாலேயும் நிஷ்கர்ஷித்த அர்ச்சிராதிமார்ச்சுத் தொடங்கி, பரமவ்யோம ப்ரவேஸாநந்தரபூவி ப்ரஹ்மாநுபுவபர்யந்தமாயுள்ள பூலத்தை—ஆழ்வாரும் “எண் பெருக்கந்நலத்து, ஒண்பொருளீறில, வண்புகழ் நாரணன், திண்கழல் சேரே” - “ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே எண்ணுக்கு அவ்வுருகே பெருகியிருப்பதாய், அந்த ப்ரஹ்மாநந்தத்தோடு ஸமான மான ஆநந்தாதிகுணத்தையுடைய அகாமஹத் ஸ்ரோத்ரிய ஸப்தவாச்யமாய், ஆவிர்பூதஸ்வரூபமான விலக்ஷணாத்மவர்க்குமென்ன, அஸங்க்யேயமாய், அபரிச் சிந்நமான கல்யாணகுணங்களென்ன, இவற்றையுடையவனாகையாலே நாராயண ஸப்தவாச்யனான ஸ்வாமியினுடைய - ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாதபடி ஸ்திரமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயி” என்று வெளியிட்டருளினார். இதில் “நலம்” என்று ஈஸ்வரனோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையனாக முக்தனைச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வ ஸத்காரத்தால் வந்த ஈஸ்வராநந்தஸாம்யம் உக்தமாய், அத்தாலே அர்ச்சிராதி புருஷஸத்காரப்ரயுக்தாநந்தமும் சொல்லிற்றாக லபிக்கையால், இச்சந்தையாலே அர்ச்சிராதிபாதார்த்தம் ஸூசிதமாகலாம்.

சரமபாத ப்ரதமாதிகரணத்தில்—ஸ்வரூபாவிர்பூவமே முக்தத்யஸையிலுள்ள தென்று நிர்ணயித்த அர்த்தம் — ஆவிர்பூதாபஹதபாப்மத்வாதிகுணகாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிற “ஒண்பொருள்” என்கிற சந்தையாலே ஸ்பூடமாக ஸூசிதமாயிற்று. “நாரணன்” என்கிற ஸப்தம்—ஸர்வகாலத்திலும் சேதநேஸ் வர்களுக்குள்ள அப்ருதக்ஸித்த ஸம்பந்தத்தைக் காட்டுகையாலே, முக்தத்யஸையிலே அவிபாகேந ப்ரஹ்மாநுபுவமே உள்ளதென்று நிர்ணயித்த த்விதீயாதிகர ணார்த்தம் ஸூசிதமாயிற்று. “ஒண்பொருள்” என்கிறவிடத்தில் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஒண்மையாவது — அஸங்கோசாத் அபஹதபாப்மத்வாதிகளும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூப த்வமுமாகையால் உபயம் ஸ்வரூபமென்கிற த்ருதீயாதிகரணார்த்தம் இச்

சந்தையாலே ஸூசிதம். இது உரையில் ஸப்ஸ்தார்த்த நிர்வாஹப்ரகாரத்திலே கண்டுகொள்வது. ஈடு முதலான வ்யாக்யாநங்களில், “நலத்தொண்பொருள்” என்கிற பத்யங்களுக்கு ஜ்ஞாநாதிக்ஷணகத்வமும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமும் அர்த்த மென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே இப்பத்ய்வயத்தாலும் உபயமும் ஸ்வரூப மென்கிற அதிகரணார்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்று ஸ்பூடமாக அறியலாம்.

ஒண்மைக்கு - அபஹதபாப்மத்வாதிக்ஷணஷ்டகாந்தர்க்குதமான ஸத்யஸங் கல்பத்வமும் அர்த்தமாகையாலே, ஸங்கல்பாதேவ ஜ்ஞாத்யாதிக்ஷணபாப்தியென்கிற சதுர்த்தாதிக்ஷணார்த்தம் இச்சந்தையாலே ஸூசிதம். “ஒண்பொருள்” என்கிற ஸப்ஸ்தத்தாலே - அபஹதபாப்மத்வாத்யந்தர்க்குதமான ஸத்யகாமத்வம் உக்த மாயிற்று. ஸத்யகாமத்வமாவது — இச்சையுண்டாகில் அப்ரதிஹதமாயிருக்கை. இப்படி ஸத்யகாமத்வோக்த்யா ஜச்சுமாக ஸஸரீரத்வாஸஸரீரத்வங்கள் முக்தனுக்குக் கூடுமென்கிற பஞ்சமாதிக்ஷணார்த்தமும், “ஒண்பொருள்” என்கிற சந்தையாலே தானே ஸூசிதமாகலாம். ஷஷ்டாதிக்ஷண நிருபிதமான - ‘ஜகத்ய்யாபாரமின் றிக்கே, பேகாமாத்ரஸாம்யமே உள்ளது’ என்கிற அர்த்தம்—அந்த ப்ரஹ்மா நந்தத்தோடொத்த ஆநந்தத்தை உடையவெனன்று ஆநந்தமாத்ர ஸாம்யத்தைக் காட்டுகிற “அந்நலம்” என்கிற பத்யத்தாலே ஸூசிதம். சரமஸூத்ரம் அதிகர ணந்தரமென்கிற பக்ஷத்தில், ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் வழுவவிடாத திண்மையை யுடைய திருவடிகளென்று சொல்லுகிற “திண்கழல்” என்கிற பத்யத்தாலே — ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்ய ஸங்கிதபுநராவ்ருத்தியை, ஸத்யஸங்கல்ப காருண்யாதிக்ஷண வதீஸ்வர ஸ்வபூவத்தாலே பரிஹரிக்கிற இவ்வதிக்ஷணார்த்தம் ஸூசிதம். இப்படி பத்தாம்பாட்டுக்கும் இப்பாத்ய்வயத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடம் ஸித்தம்.

இனி நிக்ஷமநத்தில்—“சேர்த்தடத்தென்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொல், சீர்த் தொடையாயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே”-“தடாகங்கள் சேர்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹ கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பகுவத்யபிக்யம்யத்வ ப்ராப்யத்வௌபயிகங்க ளான கல்யாணக்ஷணங்களால் தொடுக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆயிரம் திருவாய்மொழி யிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தை நிருபியுங்கோள்” என்று உத்தரத்விகப்ரதி பாத்யமான பகுவத்யபிக்யம்யத்வ ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாத்யகம் இத்திருவாய்மொழி யென்று தலைக்கட்டியருளினார். ஈட்டிலே “உபாஸகாநுக்ரஹத்தாலே உபாஸ்ய னுடைய கல்யாணக்ஷணங்களைத் தொடுத்த” என்றிறே “சீர்த்தொடை” என்கிற சந்தைக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினது. இப்படி *வீமீன் முற்றத்துக்கும் உத்தரத்விகத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடம் ஸித்தம். ஆக, அத்யாய சதுஷ்டயாத்மகமாய், ஷோடச பாதாத்மகமாய், ஷட்பஞ்சாஸத்யதிகஸாதாதிக்ஷணாத்மகமாயிருந்துள்ள ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்துக்கும், த்வாவிம்ஸதி க்ஷாதாத்மகமாயிருந்துள்ள ப்ரத்யம் த்வீதீய த்யஸகங்களுக்கும் கலிவாரி நிக்ஷமநத்

தேசிக ப்ரபுருதிகளான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யங்களிற் படியே ஐகமத்யம் அநதிஸங்க்யரஹவிஸ்தரேண உபபாதிதமாயிற்று. இனி * பத்துடையடியவர் தொடங்கி * முனியே நான்முகனளவும் இவ்விரண்டு திருவாய்மொழிக்கும் விவரணமென்னுமிடம் ஸுதீக்களுக்கு ஸுவ்யக்தமாக அறியலாம்.

பாரம்பரீபுவபயோநிதிபாத்ரபாத்ரஸிஷ்டேதரேஷ்வஸுலபம் மம தேசிகாநாம் |
தேயாத்யத்யாநிதி, ரமாஸக்ய பாத்யுக்மருக்மாதிபாவந விஸுத்தஸமஸ்தபேதம் ||
ஐயது வகுளதாரீ தேசிகோ தேசிகாநாம் ஐயது யதிவரார்யோ மாயிமத்தேப, ஸிம்ஹ: |
ஐயது கலிஜிதார்யோ வ்யாஸஸம்ஜ்ஞோ விபர்சித் ஐயது ஐயது நித்யம்

இந்

வேங்கடாசார்யயுக்மம் ||

ஸ்ரீமத்வாதூலகுலதிலகயோ: காஞ்சியதீஸஜநிபூமிக்ருதாவதாரயோ: ஸ்ரீமத்வேங்கட தேசிகயோ:

அஹேதுகக்ருபாலப்யதேபாய வேதாந்தஹ்ருத்யேந ஸ்ரீ காஞ்சிவரவரயோகிநா
ராமாநுஜதாஸேந விலிகிதம் ஸாரீரகத்ரமிடேபாபரிஷுதைககண்ட்யம் ஸமாப்தம்.

அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

லிப்ரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், தஞ்சாவூர். போன்: 22767, 22278